

Giới thiệu Sát Nhân Vô Xá

Bối cảnh của truyện Sát Nhân Vô Xá của tác giả Phan Lạc bắt đầu vào một đêm khuya đầu hạ, giờ tý, mưa rào ngừng rơi, trong Linh Nguyệt Các.

Một nam nhân ngôn tình cổ đại thân cao đeo mặt nạ bạc đứng giữa phòng, cửa sổ bốn bề mở phân nửa, một vầng trăng sáng treo cao, ánh trăng trong trẻo rơi nghiêng vào phòng, chiếu quanh thân người đeo mặt nạ bạc, ánh nến hai bên bị gió nhẹ lay động chấp chờn đong đưa, làm tăng thêm phần lạnh lẽo toát ra từ ánh bạc trên mặt nạ, chiếu thành những cái bóng quỷ dị yêu dã.

Nam nhân đeo mặt nạ ngồi đối diện với một người mặc áo choàng tím có khuôn mặt cười, người kia lấy tờ giấy từ trong tay đưa tới trước mặt hắn.

Couple của truyện hay là: Mộ Dung Tĩnh x Tiểu Phi (Hình Phi)

Cuối cùng thì ai là người truy đuổi? Ai mới là kẻ bị săn?

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tiết Tử

Đầu hạ, đêm khuya, giờ tý, mưa rào ngừng rơi, trong Linh Nguyệt Các.

Một nam nhân thân cao đeo mặt nạ bạc đứng giữa phòng, cửa sổ bốn bề mở phân nửa, một vầng trăng sáng treo cao, ánh trăng trong trẻo rơi nghiêng vào phòng, chiếu quanh thân người đeo mặt nạ bạc, ánh nến hai bên bị gió nhẹ lay động chấp chờn đong đưa, làm tăng thêm phần lạnh lẽo toát ra từ ánh bạc trên mặt nạ, chiếu thành những cái bóng quỷ dị yêu dã.

Nam nhân đeo mặt nạ ngồi đối diện với một người mặc áo choàng tím có khuôn mặt cười, người kia lấy tờ giấy từ trong tay đưa tới trước mặt hắn.

“Vô Xá, ngươi cũng rõ rồi chứ? Khế ước mười năm giữa ngươi và Hồng Trần đã hết, hai bên không còn vướng mắc gì, ngươi vốn không nhất định phải nhận giao dịch này.”

Người đeo mặt nạ bạc nhàn nhạt nói: “Không sao, đã là cố chủ đặc biệt yêu cầu, ta cũng không ngại nhận nhiều thêm một lần.”

“Ngươi nếu đã quyết định thì mở thư ra xem đi.”

Người đeo mặt nạ bạc mở thư ra, trên thư là nét bút cứng cáp hữu lực.

Địa điểm: Hộ Mộ Dung Kinh thành Lạc Diệp sơn trang.

Ám sát: Mộ Dung Tĩnh.

Kỳ hạn: Một năm.

Tiền thù lao: Hai vạn kim

Phụ: Mộ Dung Tĩnh, Nhị công tử Lạc Diệp sơn trang, Lâu chủ Trích Tinh lâu. Hai mươi ba tuổi, giỏi dùng kiếm tay trái, kiếm phong dài mảnh, kiếm thức mau nhanh, thường chưa đánh đã dễ dàng lấy tính mạng người. Tinh thông cảm kỳ, giỏi phẩm trà, không uống rượu, thích Lưu Liên Hoa phường, không có nữ nhân cố định. Trích Tinh lâu mình chủ kinh doanh tơ lụa, thêu thùa, ngầm làm việc cho triều đình, nghi rằng Hoàng đế sắp xếp vào đây làm mật thám. Trong lâu cao thủ tập hợp, có tâm phúc nam Tô bắc Liễu, thần y Tô Hoán Hoa thiện dùng nhuyễn kiếm, giỏi dược lý cùng độc phán Liễu Hâm Phong *** thông độc dược ám khí. Huỳnh hấn là Mộ Dung Ninh, quan tứ phẩm Đô Tì, nắm binh quyền một vùng. Muội hấn là Mộ Dung Khuynh bốn năm trước vào cung, được phong làm Như Phi.

Người đeo mặt nạ bạc xem xong đem thư đưa tới trước ngọn nến, một vầng lửa hồng bốc lên, nháy mắt rơi xuống đất, tan thành tro bụi.

Người mặc áo choàng tím mỉm cười: “Hiện tại đã biết nguyên nhân ta khuyên ngươi chưa?”

Đôi môi sau chiếc mặt nạ bạc khẽ mở, ý nhạt cũng không mang theo chút cảm xúc nào, “Không có gì khác nhau, cũng chỉ là một người chết.”

“Thế nhưng trong tay cái người chết này lại nắm thiên hạ, thứ rất nhiều người đều muốn, ngay cả hai đối thủ của ngươi cũng đang nhìn chằm chằm như hổ đói đấy.”

Người mặc áo choàng tím không nhìn thấy nụ cười giấu cợt sau tấm mặt nạ bạc, hấn càng không biết trong lòng đối phương đang nghĩ cái gì.

Hoàng Tuyền Khuất Chiến và Yên Thập Bộ? Bọn chúng căn bản đều không xứng làm đối thủ của ta!

“Ta đối với vật của hần không có hứng thú, thứ ta nghĩ đến là mệnh của hần!”

Người mặc áo choàng tím đưa một tấm ngân phiếu tới.

“Tiền đặt cọc một vạn hoàng kim, sau khi xong việc đưa nốt một vạn.”

Người đeo mặt nạ bạc nhận lấy, cất vào trong ngực hỏi: “Vì sao kỳ hạn lại dài như thế, với ta mà nói, một tháng là đủ.”

Người mặc áo choàng tím nhún nhún vai: “Ta chỉ biết bất cứ lúc nào cũng không được khinh địch.”

Người đeo mặt nạ bạc không nói thêm nữa, thả người nhảy khỏi cửa sổ, trong nháy mắt biến mất trong ánh trăng sáng mờ mờ.

Người mặc áo choàng tím cau mày thở dài, “Tại sao ai cũng thích nhảy qua cửa sổ? Thang lầu Linh Nguyệt Các của ta dùng để đi, không phải chỉ dùng để ngắm.”

Hần hứng thú nhìn chằm chằm chỗ trang giấy đã thành tàn tro.

Sát thủ lệnh của Hồng Trần đã ra, Sát Nhân Vô Xá đã nhận nhiệm vụ, bánh xe vận mệnh của Mộ Dung Tĩnh từ giờ trở đi liền bắt đầu nghịch chuyển.

Hồng Trần vạn trọng, chỉ cần thân người vẫn còn giữa hồng trần, liền chạy không thoát khỏi truy sát của tổ chức Hồng Trần.

Giờ Tý truy hồn, Sát Nhân Vô Xá!

Cho tới bây giờ, chưa có người nào chạy thoát dưới kiếm của y, Mộ Dung Tĩnh, người có phải sẽ là một ngoại lệ?

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Bán Thân

“Này, đây là hai mươi lượng bạc, người cầm lấy, người tiền hai bên đã thỏa thuận xong, từ nay về sau hài tử này cùng người, Triệu lão nhị không còn quan hệ gì.”

Ta nhìn lão bản trước mắt bộ dạng mập mạp giàu có đem hai khối trắng trắng gì đó đưa cho cha mẹ, còn cha mẹ liếc mắt nhìn nhau, trong mắt lóe lên đều là vui sướng và phấn khởi, ta nhớ rõ ánh mắt này, trước đó không lâu cha ta lừa Triệu đại thúc sát vách ba văn tiền, trong mắt đều là ánh sáng quen thuộc kia, ta có chút sợ, nhẹ nhàng kéo vạt áo mẹ.

“Nương...”

“Ai nha, chớ quấy rầy, nương đang vội, đứa nhỏ này, trước khi đi cũng không cho ta một chút thành thoi nào.”

Ta thấy mẹ nhìn chằm chằm vào hai khối đá nhỏ trắng trắng không rời, không rõ khối đá có chỗ nào đẹp, cũng không phải bánh màn thầu hay bánh nướng, còn có thể ăn đỡ đói.

Lão bản giàu có kia đưa tay lôi ta từ phía sau mẹ ra dặn: “Người nhớ kỹ, từ hôm nay trở đi, người không còn là Triệu Tiểu Phi. Người đã ký văn tự bán đứt, vào Mộ Dung gia, người sau này gọi là Mộ Dung Tiểu Phi, rõ chưa?”

Ta không rõ Triệu Tiểu Phi và Mộ Dung Tiểu Phi khác nhau thế nào, cũng không hiểu cái gì gọi là văn tự bán đứt, nhưng lão bản giàu có lúc nói chuyện cái mặt to mập cứ run lên làm ta sợ, ta cố hết sức hất tay lão ra, vừa trốn sau mẹ, vừa níu chặt váy của nàng nói: “Nương, chúng ta trở về đi, ở đây thật nhiều người, con sợ...”

Đây là lần đầu tiên vào thành, vốn nương nói mang ta vào thành sẽ mua bánh mật cho ăn, thế nhưng bánh mật đâu không thấy, ta lại bị trực tiếp đưa đến một bức tường bao thật cao, sau đó gặp được vị lão bản giàu có này, sau khi lão thấy ta hình như rất kinh ngạc, kéo ta lại xem trái xem phải, xem kỹ nửa ngày mới nói: “Nhiều năm như thế, có chút nhớ không rõ, hình như lớn lên có vài phần giống...”

Lão như thế làm ta tự nhiên nhớ tới trước đây Triệu đại thúc bán heo, ánh mắt người tiểu thương cũng nhìn chằm chằm con heo thế kia.

Ta chỉ biết mẹ chính là gát người, cho tới bây giờ ăn ngon chơi vui cũng đều là bọn đệ đệ, làm sao đến phiên ta?

Ta không muốn bị bán, ta không muốn làm vợ của heo.

Càng ngày càng lùi về phía sau mẹ, cuối cùng chọc giận cha, lão mắng chửi ầm ĩ câu gì đó, một tay kéo ta từ phía sau mẹ ra, sau đó đập vào mông ta một cước mắng: “Tên tiểu tử chết tiệt nhà ngươi, ta nuôi ngươi như thế, ngươi bây giờ giúp ta kiếm bạc có gì sai, ngươi lại ầm ĩ, có tin ta cho ngươi một trận hay không?”

Ta lập tức ngậm miệng lại. Nhớ mấy ngày trước vì ăn vụng một ít cơm thừa trong bát của đệ đệ, bị cha cầm gậy đánh, thật là đau, ta không muốn lại bị một lần nữa, thế nhưng cha vẫn vùng bàn tay to lớn giáng xuống, ta sợ không dám động, chỉ rụt đầu nhắm chặt hai mắt.

Nhưng cái tát không rơi xuống, ta mở mắt ra, thấy tay cha bị lão bản giàu có giữ lại, lão lạnh lùng nói: “Triệu lão nhị, tiền ta đã đưa, đứa bé này giờ là người của Mộ Dung gia, ngươi có mấy lá gan, còn dám ra tay động thủ?”

Oa, lão thật là soái, ta lập tức thay đổi ấn tượng đối với lão bản giàu có, lần đầu tiên phát hiện vóc người mập mập kỳ thực nhìn cũng rất tốt.

Chỉ ít thoát nhìn lão sẽ không đánh ta.

“Cầm tiền, rút!”

Nhìn cha mẹ run lập cập luôn mồm vâng dạ, nghĩ là bọn họ thực sự phải lẫn cợ, kỳ thực bọn họ chỉ chạy thật nhanh, có thể nói là chạy trốn, không nghĩ tới cha mẹ lại chạy trốn nhanh như thế, ta kêu một tiếng đã không nhìn thấy bóng dáng họ đâu nữa.

(Chữ “cút” với chữ “lăn” đều là “côn”, đoán rằng câu trên mắng là “cút” nhưng câu dưới Tiểu Phi hiểu là “lăn”)

“Nương...” Ta theo bản năng hô một tiếng, chạy theo mấy bước định nói với họ mấy câu. Trong trí nhớ của ta, mẹ rất tốt, cùng lắm chỉ chửi vài tiếng, sẽ không đánh.

Lão bản giàu có kéo tay ta lại.

“Thằng nhỏ ngốc, bọn họ đã đem ngươi bán đi, sau này cũng sẽ không trở lại nữa. Mộ Dung gia có cái gì không tốt, bao nhiêu người muốn vào đều không được, ngươi thật đúng là ngu ngốc!”

“Đem ta bán? Lẽ nào ta chỉ đáng giá hai hòn đá nhỏ?” Ta lẩm bẫm một câu, trong lòng có chút chán nản. Ít ra cũng phải nhiều hơn mấy khối đá nhỏ chứ?

“Hừ, đây được gọi là bạc, hai khối cũng đủ cha nương ngươi tiêu xài trong hai năm, cũng chỉ có Mộ Dung gia mới vậy, nếu là nơi khác, ngươi sợ rằng một thời bạc cũng không đáng.”

Không phải chứ? Thì ra ta lại có giá như vậy...

Nếu như có giá như thế còn muốn bán ta đi? Nếu đợi ít nữa ta cao lớn hơn, nói không chừng còn có thể bán được giá tốt hơn.

“Lão bản... nơi này có được ăn cơm không?” Ta ngẩng đầu lên, nhìn cái mặt to mập phì lấp bắp hỏi, lần đầu tiên cùng người xa lạ nói chuyện, ta vẫn có chút khấn trương.

Mặc dù biết bị bán đi giống như heo, nhưng trong lòng ta lại không thấy quá khổ sở, chẳng biết tại sao, cha mẹ cho ta ấn tượng luôn luôn rất mơ hồ, hình như trong trí nhớ chỉ có đánh chửi và nhện đối, bởi vì hiện tại bụng của ta thực sự đói...

Lão bản giàu có phá lên cười, kéo ta đi qua một cánh cửa lớn, vừa đi vừa nói chuyện: “Nói ngươi ngốc, ngươi thật đúng là ngốc a. Ngươi vào Mộ Dung phủ, không chỉ có cơm ăn, còn có quần áo tốt để mặc, cuối tháng còn có ba mươi văn tiền cho ngươi xài, đi đâu mà tìm được chuyện tốt như vậy? Nếu không phải gần tới cuối năm, nương nương mấy ngày nữa trở về thăm người thân, trong phủ thiếu nhân lực, thì đâu phải đi tìm người? Nhìn không ra ngươi đáng đáp mĩ thanh mục tử, sao lại là một đứa ngu ngốc, khó trách cha mẹ ngươi không cần.”

Lão bản nhất định là đang gạt người, làm gì có nơi nào vừa cho ăn vừa cho ở lại còn trả cả thù lao? Ta mặc dù có chút chậm chạp, nhưng cũng không ngu.

Lão bản giàu có lôi ta đi rất nhanh, ta hầu như không theo kịp bước chân của lão, liền thở hổn hển chạy chậm theo bên cạnh, muốn nghe lão tiếp tục dạy bảo.

“Còn có, đừng gọi ta là lão bản, xưng hô như thế ta kham không nổi, ta chỉ là một quản gia, gọi là Mộ Dung Tiễn, ngươi kêu ta Tiền thúc được rồi.”

“Tiền thúc, quản gia là cái gì?”

“Quản gia, chính là trông nom tất cả các việc trong nhà.”

“À...” Ta cái hiểu cái không mà gật đầu.

Tiền thúc liếc mắt nhìn ta, “Nói ngươi cũng không hiểu, còn thích hỏi mấy cái này.”

Ta chính là không hiểu mới hỏi mà, tuy rằng hỏi xong vẫn là không hiểu.

Vào cửa mới phát hiện bên trong thật lớn, đường đều dùng đá cuội xếp thành, trái phải hai bên đều trồng các loại hoa cỏ, ta chỉ biết trong đó cây có lá

dài đẹp xếp liên tiếp là thủy trúc, những cây cỏ khác đều chưa nhìn thấy bao giờ, đáng tiếc bây giờ đang vào đông, trời giá rét, tất cả hoa cỏ đều khô vàng, nếu như đến mùa xuân, nhất định sẽ nở rất đẹp, ngoài ra còn rất nhiều đá tảng xây thành giả sơn, trong lòng ta nghĩ thầm, cái này dùng để nằm úp sấp giống mèo chắc là chơi rất vui.

Xa xa có rất nhiều toà lầu các thật cao, kiểu dáng được xây rất tráng lệ, chủ nhân Mộ Dung gia nhất định rất có tiền, ta phát hiện so với ở đây, chỗ trước kia ta ở không bằng cả ỏ chó.

Tiền thúc mang theo ta đi tới đi lui ở hành lang dài, đầu của ta cũng bị lão làm cho hôn mê. Thành thạo có người đi qua, gặp chúng ta thì dừng lại hành lễ với Tiền thúc, thế nhưng Tiền thúc chỉ hơi hừm một tiếng, cước bộ cũng không dừng lại, xem ra ở đây địa vị Tiền thúc hẳn rất cao, ta càng thấy Tiền thúc thật là uy phong, lão mập mập cũng thật đáng yêu.

“Từ hôm nay trở đi, người hỗ trợ làm việc tại trù phòng. Trù phòng cũng không có việc gì to tát, đơn giản như nhặt rau, rửa rau, làm mấy việc đại trù sai bảo, ta xem người nhỏ người cũng không làm được việc nặng nhọc như chè củi.”

Ta vừa nghe, cao hứng thiếu chút nữa nhảy cẫng lên. Chỉ đơn giản thế sao? Tuy rằng ta thoát nhìn gầy teo, không được mấy cân, nhưng làm việc đều rất nghiêm túc, trước đây ở nhà, mỗi ngày trời chưa sáng đã đi làm việc. Không muốn bị Tiền thúc khinh thường, ta vội vàng nói: “Ta...”

Tiền thúc vung tay vỗ nhẹ sau đầu ta một cái, trách mắng: “Cái gì ta với không ta, phải xưng là nô tài! Sau này nếu như trước mặt chủ tử xưng ta là ăn roi!”

Vỗ chẳng đau chút nào, hơn nữa tay Tiền thúc toàn thịt làm ta cảm thấy rất thoải mái, ta ngẩng ngẩng đầu nhìn, hỏi lão, “Ta là nô tài phải không?”

Tiền thúc cười mắng, “Người thật đúng là ngu xuẩn a, không được xưng ‘ta’, phải xưng là ‘nô tài’. Nhớ kỹ, việc này rất quan trọng.”

“Vậy trừ cho ăn roi ra, có cho ăn cơm không?” Kỳ thực ta bị đánh vãi cái cũng chẳng sao, ở nhà bình thường đều bị cha đánh, có thể quen rồi, cái loại này nhịn đau một chút là xong, nhưng cảm giác đối bụng thì thật khó chịu.

Tiền thúc không đáp, lại lẩm bẩm: “Quả nhiên là một tên ngu ngốc, chỉ biết có ăn thôi.”

Vừa nói chuyện, chúng ta đi qua một cửa nguyệt, đúng lúc có một người vội vã đi tới trước mặt, ta bị Tiền thúc lôi đi quá nhanh, chân không kịp ngừng lại, liền cứ thế đụng vào ngực người kia.

Đau quá, ta sờ chỗ đầu bị đụng, ngẩng đầu lên.

“Lão trang chủ...! Thực xin lỗi, thực xin lỗi, có kinh động đến lão nhân gia ngài không?!” Tiền thúc thật không ngờ lại đụng phải người này, nhất thời đổi sắc mặt, đem ta kéo sang một bên, liên tục hướng người kia khom lưng xin lỗi.

Lão trang chủ? Thoạt nhìn địa vị hình như cao hơn Tiền thúc nhỉ...

Hết chapter 1

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Tiểu Thanh

Ta trốn bên cạnh Tiền thúc nhìn lên sang, quả nhiên là một người rất uy nghiêm nha, tuổi tác khoảng trên dưới năm mươi, một thân trường bào màu nâu, ở giữa thắt đai lưng màu vàng, tóc mai và chòm râu có chút muối tiêu, lông mày rậm xéch cao, dưới chân mày là một đôi mắt như chim ưng, mà giờ khắc này đôi mắt ấy đang sắc bén nhìn ta chăm chăm, làm ta sợ đến nỗi cúi đầu không dám nhìn nữa.

Chỉ nghe thấy một thanh âm trầm thấp hỏi, “Hài tử này là như thế nào?”

“Bẩm trang chủ, là tiểu đồng vừa được mua về, có điểm ngọc ngêch, cái gì cũng đều không hiểu, đụng phải trang chủ...”

“Không sao, vẫn còn là đứa nhỏ thôi.”

Hử, hình như là người rất dễ nói chuyện thì phải.

Tâm thả xuống, ta nhìn không được lại ngẩng đầu, ai ngờ cặp mắt chim ưng kia vẫn còn đang ngó chừng ta, nhìn chăm chăm thật giống như đang đuổi bắt một con thỏ vậy, trong lòng ta có chút sợ hãi, lập tức lại rũ rũi mắt xuống, nhãn thần lơ đãng đảo qua bàn tay đối diện trong ống tay áo màu nâu đang rũ xuống, không biết có nhìn lầm không, cảm thấy có gì đó đen đen trong tay áo lóe lên một cái.

“Vâng vâng, ta sẽ dạy dỗ tốt hẳn.” Tiền thúc vừa khom người vừa nói, “Trang chủ ngài đi cẩn thận.” Sau đó đầu ta bị ấn một cái, bị Tiền thúc đè đầu cúi

người xuống

Không ngóc đầu lên được, nhưng ta vẫn thấy chân lão trang chủ chậm rãi đi về phía trước, thẳng đến khi không nhìn thấy người nữa, Tiền thúc mới buông ta ra, “Thật là lỗ mãng, hôm nay may là gặp lão trang chủ, nếu như đụng phải các công tử khác, vậy người cũng tự chịu đi.”

Rõ ràng là lão trang chủ đột nhiên xông tới mà. Ta sờ sờ chỗ đau trên đầu hỏi, “Lão trang chủ là chủ nhân toàn bộ trang phải không?”

“Đúng vậy, xem ra người cũng không phải quá ngốc nhỉ?” Tiền thúc trả lời một câu, lại cúi đầu lăm bằm, “Bên này là chỗ của hạ nhân ở, trang chủ sao lại tới đây? Kỳ quái, ngài thấy Tiểu Phi như không có gì... Chẳng lẽ ta nhớ nhầm?”

Không biết Tiền thúc nói thâm cái gì, ta cũng chỉ nghiêng nghiêng đầu nhìn lão.

Có việc vừa rồi nhắc nhở, Tiền thúc cước bộ cũng chậm lại, thế nhưng ta vẫn mệt mỏi thở hồng hộc, ai biết sao ở đây lại lớn đến vậy? Ta nghĩ chúng ta hình như chỉ đi loanh quanh một chỗ, bởi vì nhìn thế nào cũng thấy cảnh vật chung quanh đều giống nhau, không biết có phải Tiền thúc đang cố ý hành hạ ta không, rõ ràng từ buổi trưa hôm qua bụng ta ngáy cả một hạt cơm cũng chưa có...

Oa... thơm quá, hình như là mùi bắp? Không phải, là mùi lúa mạch hấp? Ta không rõ, dù là loại nào thì mùi thơm cũng thật dễ chịu, xem ra ta thật sự đói bụng quá, đều xuất hiện ảo giác rồi.

Thế nhưng mùi thơm càng ngày càng đậm, sau đó Tiền thúc dừng lại trước một tòa nhà lớn, nhìn ta nói, “Người thật đúng là không dùng được a, mới đi được mấy bước mà mặt đã trắng thành như vậy, nếu không phải ta thấy người đáng thương chắc chắn sẽ không mua người. Ai, người đã già, tâm tư cũng mềm yếu theo.”

Việc này có thể trách ta sao? Thúc nếu một ngày đêm không ăn cơm lại chạy vài vòng thử xem?

Ta nghiêng đầu nhìn Tiền thúc, “Tiền thúc, thúc một điểm cũng không già, ta nghĩ thúc rất đẹp a.”

Tiền thúc sừng sốt một chút, sau đó liền cười ha hả, thịt trên mặt run run.

“Người tiểu tử thú này cũng không phải quá ngốc nha, còn biết nói lời nịnh nọt.”

“Đều không phải a, ta chính là nghĩ Tiền thúc nhiều thịt như vậy mà lại đi nhanh được như thế, thật là giỏi!”

Ta đề kháng định mình không nói lão, còn cố ý nhấn mạnh mấy chữ “nhiều thịt” với “đi nhanh”, thế là ta ngay lập tức nhìn thấy sắc mặt Tiền thúc thay đổi rất kỳ quái, hình như là đỏ rồi lại biến thành trắng, sau lại thành xanh, oa, ta quả thực nhìn thấy một đạo cầu vồng trên khuôn mặt mập mạp của lão.

“Vèo...” Đầu cúi xuống, có tiếng cười từ phía sau vang lên, ta xoay người, thấy một người cũng bằng tầm ta, là một cậu bé mặc thanh y đang đứng, trong tay cầm một cái khay to. Dáng vẻ y rất thanh tú, lông mi cong cong, đôi mắt sáng, đầy mắt như sóng nước trong xanh loang loáng, trên đầu buộc hai búi tóc, có vẻ ngoan ngoãn, làm ta lập tức đối với y có hảo cảm.

“Tiền thúc, đây là tên nhóc thúc nói tới để làm giúp hả? Hình như là một đứa ngu ngốc.” Tiểu đồng mặc thanh y dùng khoeo mắt liếc ta một cái, khinh thường nói.

Gì chứ vừa thấy mặt đã chê ta như vậy? Hảo cảm ta đối với y nhất thời giảm xuống thấp nhất, ta cũng dùng khoeo mắt liếc y một cái nói, “Ta mới không phải là kẻ vô tích sự như người nói, ta sẽ làm việc!”

Tiểu đồng mặc thanh y há miệng, sau đó liền cười to, cười đến nổi cong cả lưng, ôm bụng nói với Tiền thúc, “Tiền thúc, thúc tìm được kẻ dờ hơi này ở đâu?”

Tiền thúc cho y ánh mắt cũng hết cách, “Hiện tại người hầu trong phủ đều bận rộn, ta thấy đứa nhóc này có điểm hơi ngốc, bất quá mấy việc đơn giản vẫn có thể làm được, người mang theo nó, đừng cho nó đi loạn.” Sau đó lại nói với ta, “Nó tên là Tiểu Thanh, đã làm được nửa năm, người có gì không hiểu thì hỏi nó, siêng năng làm việc, chứ có biếng nhác!”

Ta rất ngoan ngoãn mà gật đầu, giương mắt nhìn Tiền thúc xoay người rồi đi, bụng có chút ưỡ oải, luôn cảm thấy tiểu đồng trước mắt này ở chung có vẻ không tốt lắm, không biết y có cho ta ăn cơm không?

“Này, người tên là gì?”

Ta nhớ lại lời Tiền thúc dạy bảo, vội trả lời: “Nô tài tên Tiểu Phi.”

Thế là ta rất may mắn trong một khoảng thời gian ngắn lại một lần nữa thấy tên tiểu đồng khom người cười to không ngừng, “Tiền thúc bảo người nói như thế sao? Ta giống người đều là người hầu, người cứ xưng hô “ta” là được rồi.”

“Ta không biết ai là chủ tử a. Nếu như lầm, lại bị ăn roi, cũng không cho ăn cơm.” Kỳ thật cái sau mới là quan trọng nhất.

“Sẽ không lầm, hạ nhân chúng ta đều mặc y phục màu xanh, các chủ tử đều mặc quần áo rất đẹp, còn có mang các loại trượng, trang sức gì đó, người vừa nhìn liền có thể phân biệt rõ. Hơn nữa bên này là chỗ ở của nô tài, các chủ tử sẽ không tới đây, chỉ cần người đừng có chạy lung tung, cũng sẽ không đụng phải. Qua đây ta giúp người lấy hai bộ quần áo giống của ta, không mặc bộ của người nữa, bản quá.”

“Phải không?” Ta ngheo đầu suy nghĩ một chút, hình như một đường đi đều gặp phải những người mặc thanh y, y phục của Tiền thúc cũng là màu xanh đậm, hình như ngay cả đường viền và trụ sức cũng giống nhau, mà y phục lão trang chủ lại là màu nâu, quả nhiên phân rất rõ ràng, sau này cũng sẽ không nhầm mới đúng.

Nhìn lại quần áo mặc trên người mình một chút, đích thực là rất dở, còn có nhiều mụn vá, lại nói mẹ hình như rất ít khi giặt quần áo cho ta mà. Tuy bị người ta giấu cọt làm ta có chút không vui, bất quá vừa nghĩ tới có thể ngay lập tức được mặc y phục đẹp mắt giống Tiêu Thanh, ta liền phấn chấn mà dứt khoát gạt đầu.

“Sau này ngươi cứ trực tiếp kêu tên ta là được, theo ta vào đây.”

Tiểu Thanh tiến đến kéo tay ta, dẫn ta đi vào căn phòng thật lớn trước mặt. Thì ra không phải ta vừa rồi bị ảo giác, mùi thơm từ chỗ này truyền tới. Thom quá a, ta liều mạng hít hà, thì không ăn được, ngửi một cái cũng tốt.

Trong phòng sát tường kê mấy cái nồi lớn, mỗi một nồi đều lớn đến độ bằng hai ba lần ta, ta tò mò nồi lớn như vậy nấu ăn như thế nào, xa hơn là bếp nhỏ, hình như cũng có đến mười mấy cái, ngoài ra phía sau sân, rau còn xếp thành mấy núi nhỏ, cải trắng xanh mướt làm ta chảy nước miếng.

“Trong trù phòng có hơn ba mươi người làm việc, từ từ ngươi sẽ biết hết. Hiện tại vừa ăn cơm trưa, các chủ tử phần lớn đều nghỉ ngơi, thường sẽ không bắt chúng ta làm việc vào lúc này, cho nên mọi người đều lên nghỉ ngơi, đi ra ngoài sưởi nắng rồi, bây giờ tuy không có ai, bất quá một lát nữa, bọn họ sẽ quay lại chuẩn bị cơm chiều. Ngươi ở đây giúp một tay, đến lúc đó ngươi theo ta, ta bảo làm cái gì thì làm cái đó.”

Tiểu Thanh dẫn ta dạo một vòng quanh trù phòng, chỉ cho ta biết nồi niêu xoong chảo bát đĩa để ở đâu, lúc nào thì nhóm bếp, rau xanh phải rửa sạch sẵn sàng cho đầu bếp tùy thời dùng, cuối cùng y dừng lại hỏi, “Đều rõ cả rồi chứ, còn gì muốn hỏi không?”

“Có a, Tiểu Thanh, tay ngươi sao lại mềm thế?” Vấn đề này ngay từ đầu ta đã nghĩ muốn hỏi, tay của Tiểu Thanh cảm thật là mềm mại thoải mái, không giống tay ta, thô ráp toàn vết chai.

Thế nhưng vấn đề của ta không được trả lời, mà tay cũng lập tức bị hất ra, Tiểu Thanh trầm mặt hỏi, “Còn có gì khác muốn hỏi không?”

Đương nhiên ta còn vấn đề quan trọng hơn muốn hỏi, “Có a có a, Tiểu Thanh, ta lúc nào thì được ăn?”

Ta thề rằng ta nhìn thấy một cầu vồng nhỏ xuất hiện trên mặt Tiểu Thanh, sau đó y liền ngã ảm trước mặt ta, ta dè dặt hỏi, “Tiểu Thanh, ngươi không sao chứ?”

“Ngươi tên ngu ngốc này, con mắt nào của ngươi thấy ta không sao? Tiền thúc, hiện tại ta muốn đổi người còn được nữa không?...”

Hết chapter 2

Hoa Quyền

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chương 3

Tiểu Thanh tuy rằng thích dùng mũi nhìn người, nói chuyện thì khắc nghiệt, nhưng ta nghĩ con người y thật ra rất tốt. Bởi vì y không chỉ mang ta đi tắm sạch bằng nước nóng, còn nấu cho ta một chén mì lớn, hiện tại ta đang mặc quần áo giống của Tiểu Thanh tận tình hưởng thụ chén mì nóng hằm hập trước mặt.

“Tiểu Phi, ngươi có thể ăn từ từ không, ăn hùng hục như heo.”

“Ừ... hí...”

Tiểu Thanh nhăn đôi mày xinh đẹp, “Ta xin ngươi ăn đừng có phát ra tiếng được không, cứ như vài ngày rồi ngươi không được ăn vậy.”

“Tiểu Thanh, sao ngươi biết? Thật ra ta từ buổi trưa hôm qua tới giờ ngay cả một miếng cơm cũng chưa được ăn.”

Bởi vì mẹ bảo giữ bụng để vào thành ăn bánh mật, bây giờ ta mới hiểu được thì ra cha mẹ định đem ta đi bán, đương nhiên có thể tiết kiệm thêm một bữa ăn. Haizzz, tại sao ta còn không bằng con heo nhà Triệu đại thúc, Triệu đại thúc để cân cho nặng, trước khi bán còn cố cho heo ăn thật nhiều cám mà.

“Hí... Tiểu Thanh, ngươi làm cơm thật ngon, ngươi là đầu bếp sao?”

“Ta với ngươi giống nhau đều là người giúp việc, bất quá có lúc thiếu người, ta cũng sẽ hỗ trợ bụng thức ăn đến các phòng của chủ tử.” Tiểu Thanh đột

nhiên hung dữ nói, “Ngươi nhớ cho kỹ, khi có người không nên nhiều chuyện! Câm điếc so với ngu ngốc tốt hơn.”

“Tiểu Thanh, ta đã nói với ngươi sẽ không ăn chực, ta sẽ làm việc.”

Tiểu Thanh rất thất bại mà thở dài, “Ta nói ngu ngốc ý là ngu ngốc, không phải ý nói ngươi ăn chực.”

“À.” Thì ra là thế, cũng không sao, dù sao bình thường ta vẫn bị người ta nói ngu ngốc.

Tiểu Thanh lại rất kỳ quái hỏi, “Ngươi thật là kỳ quái, nói phức tạp thì hiểu, trái lại những điều đơn giản cư nhiên lại không hiểu nổi.”

Ta không để ý tới Tiểu Thanh, chỉ lo cúi đầu húp mì. Kỳ thực ta cũng không biết tại sao lại thế, hình như trước đây bị bệnh nặng, sau đó người trở nên hồ đồ, nhiều thứ đơn giản đều không nhớ cũng không hiểu được, chắc cũng bởi vậy nên mới bị cha mẹ bán đi ha.

Quả nhiên, com nước xong không lâu sau, liền có nhiều người lục tục đi tới trừ phòng. Tiểu Thanh lần lượt giới thiệu ta với từng người, mà cuối cùng không quên một câu, hẳn là người ngu ngốc, có chuyện gì cũng đừng so đo với hắn. Xem ra Tiểu Thanh nói ngu ngốc ý là nói một tên ngốc, bởi vì mỗi lần y nói xong sẽ có người tự nhiên cười to nói, không nhìn ra a, bộ dạng rất thanh tú, không giống một đứa ngốc a.

Tiếng cười lan truyền, ta cũng cười với bọn họ, thấy ta như vậy, bọn họ lại càng cười vui vẻ hơn.

Đúng như Tiểu Thanh nói, ta ngay một lúc thực sự không nhớ được tên của nhiều người như vậy, nhưng cũng may, ta nhớ kỹ người cầm cái gậy dài dài cái chảo có cán gọi là Bàn đại thúc (đại thúc mập), hẳn họ Bảng, đúng là người cũng như tên, gặp hắn, ta mới biết Tiền thúc quả thật mập chưa thấm vào đâu, hơn nữa sau khi hắn cho ta một miếng thịt heo kho tộ, ta thành công nhớ kỹ tên của hắn.

Ngoài ra còn có Tiểu Đinh gầy teo và một tỷ tỷ rất đẹp tên là Tiểu Hương. Tại sao ta lại nhớ kỹ ả, bởi vì người trước vừa cao vừa gầy như cái đinh, mà Tiểu Hương trên người lại thật sự rất thơm, đều không phải mùi thơm của rau xào a, chính là loại mùi hương hoa rất dễ chịu.

Tiểu Đinh nhìn ta rất kỳ quái hỏi, “Trong phủ lại nhận thêm người, hiện tại thiếu người sao?”

Tiếp theo có người thấp giọng nói một câu, “Quên rồi à? Máy ngày hôm trước lại có đứa bé chết...”

Bàn đại thúc rống lớn một tiếng, “Lâm nhảm vớ vẩn cái gì đấy? Còn không mau đi làm việc!” Đem những lời chưa nói chặn trở lại.

Về mặt của bọn họ rất kỳ quái, ta muốn hỏi một chút chuyện là như thế nào, Tiểu Hương lại mở miệng hỏi ta bao nhiêu tuổi, ta chần chờ một chút trả lời, “Hình như là mười hai tuổi đi...”

Kết quả lại rước lấy một trận cười vang của mọi người, ta rất ngạc nhiên mà gãi đầu, hình như mười một hay mười hai tuổi nhỉ. Ta không nhớ được cũng không có gì lạ, vì bình thường chẳng ai hỏi ta vấn đề này cả.

Tiểu Thanh liếc mắt nhìn ta nói, “Ngươi thoát nhìn chưa tới mười tuổi ấy, ta năm nay mười hai, ngươi mười một ha.”

Ta không rõ vóc dáng chúng ta cũng như nhau, tại sao ta lại nhỏ hơn y một tuổi? Hơn nữa tuổi lại có thể tùy tiện đổi sao? Bất quá Tiểu Thanh không cho ta cơ hội suy nghĩ và phản kháng, y lập tức bắt ta làm việc này việc nọ.

Ta đầu tiên là nhặt rau hơn một canh giờ, sau đó lại bắt đầu rửa rau, Tiểu Thanh và vài người khác ở bên cạnh cũng làm việc giống ta. Tuy rằng trời rất rét, nhưng nước giếng cũng không lạnh, Tiểu Thanh còn đang đổ nước nóng vào trong chậu cho ta, vì vậy rửa rau cũng không quá cực khổ. Mà Tiểu Đinh cùng vài ca ca nấu món chính đang không ngừng xắt đồ ăn đã rửa sạch, ta nhìn đồng đồ ăn càng ngày càng cao, không khỏi khe khẽ hỏi Tiểu Thanh, “Bọn họ xắt nhiều như vậy, liệu có ăn hết được không?”

Tiểu Thanh trắng mắt liếc ta, “Trong phủ có một hai trăm miệng ăn đấy, chỗ thức ăn đó cũng không đủ, ngươi rửa nhanh lên một chút đi.”

Ta lập tức tăng nhanh tốc độ, trời ơi, ta vừa rồi còn cho rằng rửa rau là việc làm rất nhẹ nhàng cơ đấy, ta đem tất cả rau đều rửa xong, sau đó ngồi ở cửa bếp mệt mỏi thở hồng hộc, ta liền đem ý tưởng ban đầu triệt để phủ định.

“Không phải mọi người đều nói kẻ ngốc thường khỏe hơn người sao? Sao lời này đối với ngươi một điểm cũng không đúng vậy?” Tiểu Thanh dựa vào bên cạnh ta ngồi xuống, lạnh lạnh nói.

Ta rất ủy khuất cúi đầu, ta đã rất cố gắng làm việc, nhưng vẫn là không làm nhanh được như Tiểu Thanh bọn họ.

“Xin lỗi, lần sau ta sẽ nhanh hơn một chút.”

Tiểu Thanh lấy củi chỏ huých ta một cái, “Giữ chứ? Ta đâu có mắng, không cần giả bộ đáng thương có được không? Ăn cái này đi, lát nữa còn bận rộn hơn đấy.” Y đưa cho ta một cái bánh mỳ nhân thịt có hình bông hoa rất đẹp, ta cầm ở trong tay, lật tới lật lui ngắm nghía, không dám ăn.

“Này, hoa quỳ (bánh bột mì hấp) bị ngươi xoa nắn đến nát rồi, mau ăn đi.” Tiểu Thanh hung dữ nói, “Thật là nhà quê, đến cả hoa quỳ cũng chưa thấy qua.”

Tiểu Thanh thật hung dữ, ta sợ vội vàng cắn một miếng, bên trong có hành thái, còn có một chút vị mặn mặn, không có gì ăn cũng có thể ăn đồ.

Thì ra loại bánh mìn thầu này gọi là hoa quỳnh, vậy là đồ ăn ngon từ trước tới nay đến nhìn ta cũng chưa từng được nhìn qua.

Ta cắn một ngụm lớn hoa quỳnh hương Tiểu Thanh cảm kích nói, “Tiểu Thanh, ăn thật ngon.”

Mặt trời chiều chiếu nghiêng nghiêng, khuôn mặt trắng nõn của Tiểu Thanh đỏ lên một chút, y quay mặt qua chỗ khác nhỏ giọng nói, “Đứa ngốc, ta mà lại ăn ngon?”

Ta cuống quýt giải thích, “Không phải, ta là nói hoa quỳnh ăn ngon, Tiểu Thanh không phải ăn ngon, là đẹp.”

Tiểu Thanh nhìn ta chằm chằm một lúc lâu thờ dài, “Người bộ dạng nhìn xinh đẹp, đáng tiếc là một đứa ngốc.”

Một lát sau lại thực bận rộn, ta không ngừng giúp bọn họ mang chén đĩa, đĩa thìa, cả buổi tối ta như con chuột chạy tới chạy lui trong phòng, cũng không biết mình làm cái gì. Còn có rất nhiều tỷ tỷ xinh đẹp qua lại lấy món ăn, y phục của các nàng tuy rằng hình thức không giống nhau, nhưng phần lớn đều lấy màu xanh lam chính, Tiểu Thanh nói nhỏ cho ta biết, những người này đều là thị tỷ trong các phòng của chủ tử, ngàn vạn lần không thể đắc tội, bảo ta chú ý.

Bất quá ta nghĩ các nàng đều là người rất tốt, nhìn thấy ta đều lại gần xoa nắn mặt ta, hỏi ta vào lúc nào, bao nhiêu tuổi rồi, tên gọi là gì. Ta nhớ kỹ Tiểu Thanh bảo, cái gì cũng không dám nói, chỉ cười hắc hắc, kết quả tất cả mọi người về mặt đáng tiếc mà lắc đầu nói, sao lại là một kẻ ngốc nghếch.

Ai... Tại sao ta không nói lời nào, vậy mà vẫn bị người ta cho là đứa ngốc nghếch nhỉ?

Sau đó rửa chén rửa chén lại rửa chén, cũng may mọi người cùng nhau rửa, bằng không đồng bát đĩa xếp thành núi nhỏ này chỉ sợ rửa đến hừng đông cũng không xong. Rửa được một nửa, Tiểu Hương lại gần lên lên kín đáo đưa cho ta một khối điểm tâm cho ta đỡ đói, ta không biết làm từ cái gì, giòn xốp vừa thơm lại vừa ngọt ăn thật ngon, ăn vào trong bụng vẫn còn thấy thơm ngọt.

Người nơi này thật tốt, ta nghĩ thật đáng tiếc, tại sao cha mẹ không cùng đi nha, trong nhà cho tới bây giờ chưa từng có đồ ăn ngon như thế, nếu như sau này có thể gặp lại họ, ta nhất định khuyên họ cũng đến đây làm việc.

Thật vất vả bận rộn mới xong việc, bên ngoài đã một mảnh đen như mực, trên bầu trời có vài bông tuyết nhỏ rơi xuống, xem ra sắp có trận tuyết lớn ha.

Tất cả mọi người sắp chén đĩa, bày thức ăn ngon tụ tập lại bắt đầu ăn. Tiểu Thanh xới cho ta một chén com lớn, lại chỉ vào các đĩa thức ăn lớn trên bàn hỏi ta muốn ăn gì, ta nhìn chằm chằm vào một bàn thức ăn chưa bao giờ nhìn thấy, đang nuốt nước bọt suy nghĩ, Tiểu Thanh tùy tiện đưa cho ta một đĩa trên bàn, lời kéo ta tới trước cái bàn ở góc tường ngồi xuống nói, “Ăn đi.”

“Tiểu Thanh...” Ta mấp máy môi. Người cũng không nghe ta phát biểu ý kiến, vậy ngay từ đầu còn muốn ta chọn thức ăn?

Tiểu Thanh gấp một đĩa thức ăn vào trong bát của ta, “Chờ người chọn xong thức ăn, trời cũng sáng mắt. Nhanh ăn đi, ăn xong rồi đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải dậy sớm.”

Tiểu Thanh thật là khủng bố, sao y biết trong lòng ta đang suy nghĩ cái gì?

Hết chapter 3

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chương 4

Ta trong miệng nhai một miếng com lớn hỏi, “Tiểu Thanh, đây là món gì? Ăn thật ngon.”

“Đây là tôm nõn rang, món ta chọn khẳng định là người chưa từng được ăn qua, có ngon không?”

Ta trong miệng ngậm một ngụm đồ ăn lớn, không có cách nào trả lời, chỉ có thể ra sức gặm đầu.

“Cái này cũng khen ngon? Thật đúng là nhà quê. Chờ mấy ngày nữa tới lễ mừng năm mới, hôm đó mới làm nhiều đồ ăn ngon, đến lúc đó đảm bảo người ăn đến nổi không đứng dậy nổi.”

“Tiểu Thanh, người thật tốt.”

Mặt Tiểu Thanh hình như lại đỏ lên, gất một câu, “Tên ngốc, mau ăn com!”

Sau khi ăn com xong, Tiểu Thanh mang ta quay về phòng y nghỉ ngơi, không nghĩ tới sẽ được ở cùng một phòng với Tiểu Thanh, ta lại một trận hưng phấn.

Phòng của Tiểu Thanh cũng giống như con người y, trong ngoài đều dọn dẹp rất sạch sẽ. Y chỉ vào một cái giường trống cạnh tường nói đó là giường của ta, còn hỏi ta có muốn đi tắm lại không, ta nghĩ hôm nay đã tắm rồi, chỉ lắc đầu từ chối.

Ta thừa lúc Tiểu Thanh đi tắm chạy lên giường của mình nhảy tới nhảy lui, lại kéo chăn trùm kín người, chăn thật lớn thật ấm áp, chẳng bù cái mền nhà ta, so với tờ giấy không dày hơn bao nhiêu, mỗi lần ta đều cónng đến nỗi không tìm được nếp vào lòng mẹ, nhưng ngay lập tức sẽ bị nằng một cước đá văng ra.

“Này, ngươi làm gì thế?” Tiểu Thanh trở về, bị bộ dạng nhảy nhót của ta dọa sợ, y tiến lên đem ta kéo xuống, mắng, “Đây không phải nhà của một mình ngươi, muốn làm gì thì làm, ngươi phải nhớ rõ, ngươi bây giờ là người của Mộ Dung phủ, nếu để cho các chủ tử thấy ngươi nghịch ngợm như vậy, sẽ bị ăn hèo!”

Lúc Tiểu Thanh mắng chửi người rất là kinh khủng, ta cúi đầu xuống không dám lên tiếng, kết quả đầu bị gõ mạnh một cái, Tiểu Thanh lại mắng, “Phải trả lời là đã biết rồi, không được giả vờ câm điếc!”

Ta che chỗ đầu bị gõ đau, về mặt ai oán mà nhìn Tiểu Thanh, “Tiểu Thanh, không nên gõ vào đầu, sẽ biến thành ngốc đấy.”

“Ngươi ngốc thấy bà ngoại, còn có thể ngốc đến thế nào nữa? Mau đi ngủ!”

Ta vội vàng chạy lên giường của mình, chui vào chăn, không ngừng vuốt chăn đắp trên người mình hưng phấn mà nói với Tiểu Thanh, “Tiểu Thanh, ta lớn như vậy đây là lần đầu tiên có giường của chính mình a, thật tốt.”

Tiểu Thanh thổi tắt đèn, cũng nằm lên giường, trong bóng tối lạnh như băng có tiếng nói chuyện truyền tới, “Thật đúng là không phải ngốc bình thường, bị người ta bán đi mà còn hài lòng như thế.”

“Tiểu Thanh, ngươi cũng là bị cha mẹ bán vào sao?”

“Không phải, ta không có xui xẻo như ngươi. Ta chỉ là đứa ở, ký khế ước năm năm, sau năm năm ta sẽ đi, không giống ngươi, bị người ta bán vào, là vẫn tự bán đứt, đời này đều không được rời khỏi Mộ Dung gia.”

Ta xoay người ngồi dậy, “Mộ Dung gia có gì không tốt? Ăn mặc ở, cái gì cũng có, Tiểu Thanh ngươi không cần đi có được hay không? Ngươi đi ta phải làm thế nào?”

Rất luyến tiếc Tiểu Thanh, y không chỉ là người đầu tiên ta biết từ khi vào phủ, mà còn giống như huynh đệ của ta. Dưới ta có ba đệ đệ, nhưng bọn nó luôn khi dễ ta, coi ta như hạ nhân mà sai bảo, hiện tại cuối cùng cũng có một người giống như ta, Tiểu Thanh tuổi tác cũng tương tự, ta rất muốn hỏi y một chút, hẳn có nguyện ý làm ca ca của ta không.

Thế nhưng lời nói của ta chưa kịp ra khỏi miệng, đã bị Tiểu Thanh mắng trở về.

“Ta quản cái đứa ngốc nhà ngươi làm gì? Nhắm mắt! Ngủ!”

“Thế nhưng... Tiểu Thanh, ta còn có chuyện muốn hỏi ngươi...” Kỳ thực từ lúc buổi chiều việc kia vẫn cứ quanh quẩn trong đầu ta, chính là chưa có thời gian để hỏi Tiểu Thanh.

“Nói!”

“Cái kia, hôm nay chuyện Tiểu Đình nói có đứa bé bị chết...”

Trong bóng tối, Tiểu Thanh im lặng một hồi.

“Ồ, ta cũng không rõ lắm, hình như không cần thận vấp ngã một cái, đầu đụng vào nơi nào đó, không cứu được... Ngủ đi.”

Không hiểu sao, cảm thấy Tiểu Thanh dường như không nói thật.

“Chuyện như vậy thường hay xảy ra sao? Ta nghe lời của bọn họ hình như không chỉ có một...”

“Ngươi từ bao giờ trở nên thông minh thế, nhớ kỹ, nói ít, làm nhiều! Ngủ!”

Điểm này Tiểu Thanh chính là không tốt, luôn luôn hung dữ, ta không dám nói tiếp, ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ.

“Tên ngốc, dậy đi!” Một tiếng rống to đem ta từ trong mộng giật mình tỉnh giấc, ta che cái tai bị chấn động đến ong ong, hơn nửa ngày mới hồi phục *** thần, ta bây giờ đang ở Mộ Dung phủ, trong phòng của Tiểu Thanh.

“Tiểu Thanh, buổi sáng tốt lành.”

Ta ân cần thăm hỏi chẳng những không làm tâm tình Tiểu Thanh vui vẻ, trái lại càng làm hành động của y thêm bạo lực. Hắn đem chăn kéo ra, mắng, “Nhanh lên, mặc quần áo rời giường, ngươi nếu còn chậm trễ, ta lập tức cho ngươi biết tay.”

Không rõ tại sao sáng sớm Tiểu Thanh đã có thái độ ác liệt như thế, ta nào dám chọc y, lấy tốc độ nhanh nhất mặc xong quần áo. Trời lạnh quá, y phục cũng thật lạnh, bên ngoài một mảng đen kịt, bây giờ không biết là canh mấy a.

“Sao ta lại xui xẻo thế không biết, vừa phải làm việc, còn vừa phải trông nom cái đứa ngốc này.” Tiểu Thanh một bên giúp ta chỉnh lại giường chiếu, một bên càu nhàu nói.

Hầm răng ta run lập cập nói, “Tiểu Thanh, trời còn tối mà.” Ở nhà cũng là trời chưa sáng đã phải rời giường, nhưng trong ngoài đều lạnh như nhau, cũng không cảm thấy quá khổ cực, nhưng bây giờ không có giống, ồ chần ầm áp như thế, ta không nỡ rời a.

“Ngươi còn muốn trời sáng hẳn mới dậy? Ngươi cho mình là đại thiếu gia a. Thu dọn nhanh lên một chút, bắt đầu làm việc đi.”

Ta vừa đem quần áo chỉnh lại cho ngay ngắn, vừa tùy tiện rửa mặt, sau đó theo Tiểu Thanh ra ngoài.

Bên ngoài tuyết còn đang rơi, trên mặt đất tầng tầng tuyết đọng, giẫm vào vang lên tiếng lộp bộp, đèn ***g dưới hành lang vẫn sáng, tuyết trắng dưới ánh sáng phiêu nhẹ, như nhiều đóa hoa nhỏ màu đỏ bay lượn trong không trung. Ta theo Tiểu Thanh đi qua hành lang quanh co, tới trù phòng.

Tại trù phòng đã có thật nhiều người đang bận rộn, bên trong nóng hầm hập, ta hà hơi vào bàn tay đang lạnh cóng nói với Tiểu Thanh, “Ở đây thật ấm áp.”

“Mọi người hiện tại đang nấu nước làm cơm, ở đây đương nhiên ấm áp, nhưng bây giờ chúng ta phải đi quét tuyết, đi theo ta.”

“A...” Không nỡ rời khỏi gian nhà lớn ấm áp, bất quá lại càng không dám cãi lại mệnh lệnh của Tiểu Thanh, ta ngoan ngoãn nhận lấy cái chổi lớn để quét tuyết.

Sân thật sự rất lớn, lúc hai chúng ta tới đã có mấy người lớn đứng đó, theo chân bọn họ cùng nhau quét tuyết, cảm giác như đang nghịch tuyết, ta tùy tiện múa cái chổi, một hồi hơi nóng trong người bốc ra, ta chạy đến cạnh người Tiểu Thanh lôi kéo hắn đòi, “Tiểu Thanh, chúng ta đắp người tuyết đi.”

Tiểu Thanh lạnh lùng hất tay ta ra, “Mau làm việc! Lại hồ nháo, cẩn thận không được ăn cơm.”

Thật không hiểu Tiểu Thanh rõ ràng cùng tuổi với ta, tại sao y luôn luôn trầm tĩnh như vậy, một điểm cũng không đáng yêu, ta lại tiếp tục năn nỉ hắn, “Hiện tại trời vẫn còn rất sớm mà, đắp một người tuyết nhỏ thôi có được không? Không phải ngươi nói các chủ tử sẽ không tới sao? Bọn họ sẽ không biết.”

Tiểu Thanh bị ta làm phiền, một ngón tay chỉ sang bên cạnh, “Tự ngươi đến bên kia chơi đi, đừng quấy rầy người khác làm việc!”

“Cảm tạ Tiểu Thanh!”

Cho tới bây giờ ta chưa từng đắp người tuyết, bất quá ta xem người ta đắp, nghĩ cũng phải quá khó, ta đem toàn bộ tuyết đọng đắp lại với nhau, lại không ngừng vỗ vỗ đập đập một chút, chỉ chốc lát sau, một người tuyết mập mập liền đứng ở trước mặt ta. Ta từ trong góc phòng đem hai quả thông làm mắt cho nó, lại cầm bên hông nó hai cành thông thật dài, hài lòng nhìn kiệt tác của mình.

Mấy ca ca cùng quét tuyết vây quanh thích thú nói, nhìn không ra Tiểu Phi đắp người tuyết còn có hình có dạng nha.

Tiểu Thanh liếc mắt một cái, lạnh lạnh nói, “Tên ngốc đắp người tuyết cũng ngốc, ngay cả miệng mũi cũng không có, thật là quái dị.”

Ta bĩu môi tức giận trừng mắt liếc Tiểu Thanh không ngừng, y thực sự là hơi quá đáng, trước mặt nhiều người làm xấu mặt ta, ta không có ngốc đến nỗi quên gắn mũi với miệng cho bé người tuyết, ta sao dám lấy củ cà rốt trong trù phòng làm mũi? Bàn đại thúc sẽ giết ta.

Tiểu Thanh lại xoay người vào trù phòng, một lúc sau chạy ra, đi tới trước người tuyết lấy cái gì đấy trong tay cắm vào mặt nó, thế là người tuyết có một cái mũi bằng củ cà rốt và một cái miệng bằng son tra, Tiểu Thanh cảm đẹp rồi hỏi, “Sau lưng sao lại cắm cành thông?”

Ta gãi đầu, “Giống thanh kiếm đó... Tiểu Thanh, kiếm khách người tuyết có phải rất đẹp trai không?”

“Đẹp cái đầu ngươi! Ngươi có biết cái gì gọi là kiếm không? Trong Mộ Dung phủ những người bề trên mới dùng kiếm, nếu như thấy ngươi lấy cành thông làm kiếm, không cho ngươi ăn roi mới là lạ!”

Ai... Tại sao ta làm cái gì cũng bị Tiểu Thanh mắng? Ta cho rằng cành thông làm kiếm cũng rất đẹp a, nhớ lại hình như đã gặp qua ở đâu đó, người nào đó dùng cành thông làm kiếm mà, đầu óc rất loạn, nghĩ không ra. Ta rất muốn hỏi Tiểu Thanh một chút, nhưng vừa thấy y trưng ra khuôn mặt nhỏ hung hăng, ta cũng rất sáng suốt mà ngậm miệng lại.

Hết chapter 4

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 5

Thế là ta bị Tiểu Thanh vừa sai khiến vừa la mắng lại bắt đầu một ngày làm việc.

Mọi người ở trù phòng đều rất chiều cô ta, không vì ta làm sai việc mà mắng chửi ta, ta nghĩ có lẽ bọn họ biết ta rất ngốc, cho nên mới tương đối khoan dung đi.

Ăn cũng tốt lắm, Bàn đại thúc có lúc vừa xào rau vừa ném cho ta miếng thịt, ta vui vẻ đến nỗi đi vòng quanh hán mấy vòng, kết quả không tránh khỏi lại bị Tiểu Thanh mắng, “Ngươi là cún sao? Vòng tới vòng lui cũng không sợ choáng đầu?”

Ta bị y trách mắng đã thành cơm bữa, bất quá phần lớn thời gian Tiểu Thanh cũng rất tốt, y chọn thật nhiều đồ ăn ta thích, buổi tối mang ta đi tắm cùng, tuy rằng chỗ ở của chúng ta cách chỗ tắm cũng không xa, nhưng ta rất sợ tối, nhất là nghe được có người bị chết cổ quái như vậy, ban đêm lại càng không dám một mình đi trên đường đến chỗ tắm.

Cho nên Tiểu Thanh cũng sẽ chủ động kéo tay ta dắt ta đi tới chỗ tắm, hơn nữa lúc này y an tĩnh một cách kỳ quái, không giống bình thường vẫn mắng ta.

Tay của Tiểu Thanh luôn mềm như vậy, cầm vào thật là thoải mái. Về việc này, ta đã hỏi y một lần, kết quả buổi tối y đưa cho ta một hộp nhỏ thơm thơm không biết là được cao làm từ cái gì.

Tiểu Thanh nói dùng để thoa tay, chúng ta làm ở trù phòng bình thường tay đều phải đựng nước, nếu như không thoa chút dầu, sẽ bị khô nứt rất lợi hại, nhưng y nói sẽ không cho không ta, hộp này mua mất mười văn tiền đó, muốn ta cuối tháng được phát tiền công thì trả tiền lại cho y.

Ta vẫn ở cùng một phòng với Tiểu Thanh, tưởng rằng mọi người đều là hai người ở một gian, sau lại mới biết được ở đây phần lớn đều là đầy tớ, đều là văn khế bán đợ giống như Tiểu Thanh, rất nhiều người chen chúc một chỗ ngủ chung một giường lớn, Tiểu Thanh trước đây cũng là cùng bọn họ ngủ chung, nhưng mọi người nói y hay cãi nhau, bình thường nửa đêm lại hay la to, quậy làm cho mọi người đều ngủ không ngon, kết quả bị Tiền thúc cho đến căn phòng nhỏ này, cũng coi như ta theo Tiểu Thanh lượm được một cái tiện nghi.

Bất quá ta rất hoài nghi tính xác thực của chuyện này, bởi vì ta cùng Tiểu Thanh ngủ vài ngày, đều không nghe thấy có tiếng ầm ĩ gì, trái lại mỗi ngày đều ngủ rất say, ta rất muốn hỏi Tiểu Thanh một chút về nguyên nhân, nhưng nghĩ tới tính cách ác liệt của y, ta lại bỏ qua phần hiếu kỳ này.

Lại qua hơn mười ngày, ta được dẫn đến sau Mộ Dung phủ nhận phần tiền công và tiền thưởng đầu tiên.

Trở lại trong phòng, ta cầm tiền thưởng rất hưng phấn mà nhảy lên mấy cái, nói với Tiểu Thanh, ta thật may mắn, có thể gặp được người tốt như Tiền thúc, nếu không ta không thể kiếm được nhiều tiền như thế, ai ngờ Tiểu Thanh nghe xong lại hừ mũi với ta một tiếng, một bộ mặt biểu tình người là đồ ngốc.

Tên Tiểu Thanh này, không biết ta lại đắc tội với y chỗ nào rồi.

Ta đem bao tiền thưởng mở ra, Tiểu Thanh giúp ta đếm một chút, nói cho ta biết tiền công là mười lăm văn, tiền thưởng là mười văn, Tiểu Thanh đem mười văn cầm đi, nói là trả y tiền dầu. Ta thuận tiện đem mười lăm văn còn dư cũng đưa cho Tiểu Thanh nhờ y thay ta giữ, bởi vì ta không có nơi để tiêu, cũng không biết tiêu như thế nào, Tiểu Thanh vẻ mặt kinh ngạc nhận lấy mớ, “Ngươi đem tiền đều đưa cho ta, không sợ ta quýt à.”

Ta kỳ quái hỏi, “Tại sao? Tiểu Thanh, ngươi là bằng hữu tốt nhất của ta nha, hơn nữa ta cái gì cũng đều không biết, nói không chừng còn vứt đi, để ở chỗ ngươi an toàn hơn.”

Khuôn mặt trắng nõn của Tiểu Thanh hình như âm u một chút, lạnh lùng nói, “Cho tới bây giờ ta đều không có bằng hữu!”

“Ta trước đây cũng không có bằng hữu, nhưng sau khi biết ngươi thì không như thế nữa, Tiểu Thanh, ngươi không muốn làm bằng hữu của ta sao?”

Tiểu Thanh cười lạnh nói, “Ta đương nhiên không muốn! Thật buồn cười, ta làm sao lại phải làm bằng hữu với tên ngốc nghếch như ngươi?”

“Tiểu Thanh...” Ta nước mắt rưng rưng nhìn y, một câu cũng không nói nên lời.

Tiểu Thanh nhìn ánh mắt của ta với vẻ coi thường như vậy, làm cho ta rất khó chịu, ta nấp máy môi muốn nói gì đó, y đã đi ra khỏi cửa, để ta một mình trong phòng.

Ta lặng lẽ đem mười lăm văn tiền bị ném trên giường nhặt từng đồng lên, để vào bao giấy gói kỹ lại.

Tiểu Thanh thật quá đáng, y đáng ghét, ta sẽ không bao giờ tha thứ cho y!

Lúc làm cơm tối, Tiểu Thanh hình như cũng cảm giác mình nói có chút quá đáng, vì vậy vây quanh ta kiểm chuyện tán gẫu, ta không thèm để ý đến y, ta còn nhớ chuyện ban ngày bị chửi, mới không cần nhanh như vậy đã tha thứ cho y.

Quả nhiên phản ứng của ta thành công chọc giận Tiểu Thanh, y để ta một mình rửa rau bằng nước lạnh, nước lạnh làm tay của ta cóng đến tím bầm, thật vất vả mới rửa xong rau, Tiểu Thanh lại bắt ta đi múc nước, mặc dù giếng nước cách trù phòng không xa lắm, nhưng hai thùng nước nặng cũng làm cho ta cảm thấy rất mệt nhọc, ta cũng biết là Tiểu Thanh đang khi dễ ta.

Ta lão đảo lúc lắc mang thùng nước đi về phía trù phòng, ta lắc lư chúng cũng lắc lư theo, mủng lớn nước không ngừng sánh ra, bắn ướt hết ống quần, lại bị gió lạnh thổi tới, chỗ ống quần buốt công lợi hại, tức giận làm ta đem Tiểu Thanh mắng một trận thống khoái trong lòng.

Đột nhiên đầu vai kéo căng, đòn gánh hình như bị người giữ lại không nhúc nhích được, ta xoay đầu lại, thấy Tiểu Thanh đứng ở bên cạnh ta, ánh mắt y đen nhánh nhìn ta chằm chằm nói, “Ta tới giúp ngươi.”

Y đưa tay muốn đem đòn gánh nâng lên, ta lại kéo một cái về phía trước, bực mình quay đầu đi tiếp, lần này dùng sức hơi lớn, chân trượt một cái, chút xíu thì ngã xuống đất. Tên thói Tiểu Thanh này, y nhất định là cố ý.

Kỳ thực sau khi cãi nhau mới phát hiện nhiều nơi không có Tiểu Thanh ta không dám đến. Rửa rau cũng rửa chậm, gánh nước cũng gánh không xong, ngay cả muốn ăn món gì cũng không tranh được, còn có một vấn đề rất quan trọng là ta không dám đi ra đường ban đêm, không có cách nào đi tắm.

Ta cầm chậu rửa mặt và quần áo khổ não nửa ngày, quyết định lấy can đảm đi. Dù sao ta cũng không thể dựa vào Tiểu Thanh, hơn nữa nói không chừng vận khí tốt, ở trên đường có thể gặp người đi tắm nha.

Nhưng mọi việc trong thực tế so với tưởng tượng gian nan hơn nhiều lắm, đồng thời vận khí của ta cũng không tốt đến vậy, bình thường đồng người như thể kiểu gì cũng gặp được vài người, đêm nay mọi người như thông đồng với nhau vậy, chẳng có ai tới chỗ tắm.

Nhớ tới mấy chuyện đồn thổi của người trong trù phòng kia, khi đi qua hành lang tìm ta đập liên hồi, hơn nữa phía sau hành lang là một mảng đất trống, có hoa cỏ có hòn giả sơn, nhưng không có đèn ***g chiếu sáng.

Mộ Dung chủ nhân, ngươi có tiết kiệm cũng không cần ở chỗ này tiết kiệm tiền có được không?

Tiểu Phi, ngươi là tiểu tư của Mộ Dung gia nha, sao lại có thể nhất gan như thế? Dù sao cũng chỉ vài chục bước, chạy đến không phải được rồi sao.

Không phải sợ! Hít sâu, nhắc chân, bắt đầu chạy...

Ta còn đang tự lấy hơi, một bàn tay mềm mại nhỏ bé từ đâu đưa qua, nắm lấy tay ta, chợt nghe tiếng Tiểu Thanh nói, “Đi theo ta.”

Tiểu Thanh kéo ta về phía trước, ta rất muốn tiêu sái mặc kệ y, nhưng chọn nơi này thì thật không hay, nếu ta thật sự làm thế, trời ơi, đoạn đường này tôi như mực, ta chẳng phải là tiền thoái lương nan?

Quên đi, Tiểu Phi, làm người phải có khí phách, nhưng nếu như mạng còn không giữ được, khí phách còn dùng làm gì?

Có Tiểu Thanh ở bên cạnh, đi đường tôi một điểm cũng không đáng sợ. Đến chỗ tắm, ta cúi đầu nói nhỏ câu cảm tạ rồi đi vào, bởi vì lo Tiểu Thanh không nhẫn nại chờ ta, ta dùng tốc độ nhanh nhất tắm cho xong rồi chạy ra, thế nhưng bên ngoài trống không, một người cũng không có.

Lòng ta chợt lạnh, nhất thời hiểu ra, Tiểu Thanh nhất định là cố ý đem ta dẫn đến đây sau đó bỏ đi, như vậy ta dù có sợ cũng phải quay trở lại.

Tiểu Thanh thói, ta biết hẳn lại đang trêu cợt ta.

Trong phòng rất nhỏ, trên bàn chỉ có một ngọn đèn dầu phát ra ánh sáng lờ mờ, bóng ta chiếu trên tường theo ánh đèn không ngừng lay động, vừa kéo dài vừa thu nhỏ lại, như yêu ma dữ tợn, thật là khủng khiếp, ta sợ đến nhắm mắt lại.

Tốt hơn vẫn là nên mau chóng rời khỏi đây, ta vội vã cầm lấy chậu rửa mặt vừa muốn chạy ra ngoài, chợt nghe phía sau một trận gió nổi lên, một bàn tay lạnh lẽo hướng cổ ta siết chặt lại.

Cảm giác lạnh như băng không thể nào là tay người được, hơn nữa hán bóp rất chặt, ta không thở nổi, rất khó chịu...

Dừng lại, buông ta ra...

Ta nói không ra tiếng, chỉ có thể liều mạng lấy chân đá, dưới ánh đèn mờ tối, ta thấy một vật màu đen trước mắt lóe lên, bàn tay đang bóp cổ ta siết chặt hơn, tiếp đó là hàm răng bén nhọn lạnh lẽo kề vào cổ ta, từng tiếng thở phì phò ẩm ướt càng làm ta thêm sợ hãi.

Đau quá...

Cảm thấy có thứ gì đó tàn nhẫn đâm vào cổ ta, khí lực dường như ngay lập tức bị rút cạn, ta không cách nào gãy dựa nữa, người mềm nhũn ngã xuống, lúc này đột nhiên có tiếng bước chân từ phía sau chạy đến làm quý ảnh kia chấn động một cái, hán nhanh chóng đẩy ta ra, lách người, từ cửa sổ nhảy ra ngoài, ta nặng nề ngã xuống đất, hoảng sợ run rẩy không ngừng, quên cả ho khan.

“Tiểu Phi...” Tiểu Thanh chạy vào, thấy bộ dạng ngã dưới đất của ta, không khỏi kinh hãi, “Chuyện gì đã xảy ra?”

Ta thất thần giờ tay lau lau chỗ vừa mới bị cắn, phát hiện trên tay dính chút máu tươi, ta sợ quá nhào vào lòng Tiểu Thanh kêu to.

“Tiểu Thanh, có quý, có quý a...”

Nhất định là quý, tay người sao có thể lạnh đến vậy? Hơn nữa ngón tay còn đen kịt...

Chờ chút, móng tay màu đen? Hình như ta đã gặp qua ở nơi nào, chắc không phải, ta sao có thể gặp qua quý? Nhất định là nhầm rồi...

Đầu có chút đau, ta ôm chặt lấy Tiểu Thanh, hình như chỉ có như vậy mới có thể giảm bớt sợ hãi trong lòng.

“Chúng ta lập tức trở về!” Khi nhìn thấy dấu răng trên cổ ta sắc mặt Tiểu Thanh càng khó coi, y thay ta lau sạch máu, sau đó ôm ta trở lại phòng, thẳng đến khi nằm lên giường của mình, ta vẫn còn không ngừng run rẩy.

Hết chapter 5

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 6

Thôi tắt đèn, ta nằm đối mặt với tường, thân thể còn run lợn hại, ta nhắm mắt lại cắn chặt môi nỗ lực để bản thân không phát ra tiếng, việc này một nửa là sợ hãi, một nửa là thương tâm do nửa đường Tiểu Thanh đem ta bỏ lại.

Chấn động bị xóc lên, kéo theo một trận gió lạnh, nhưng ngay lập tức ta được một thân ấm áp ôm lấy, Tiểu Thanh đưa một tay qua, ôm lấy thắt lưng ta nhỏ giọng nói, “Tiểu Phi, Tiểu Phi...”

“...” Không thềm để ý đến người.

“Ta vừa đem cái quần người thay ra định đến trừ phong hong khô, chúng ta chỉ có hai bộ quần áo, nếu như bộ này của người cũng ướt, biết lấy cái gì thay, ai ngờ vừa rời khỏi người liền xảy ra chuyện...”

À, thì ra là thế, ta liền an tâm, đối với chuyện trêu cợt của Tiểu Thanh trước đây cũng không hề tính toán, chỉ là vừa mới bị một màn dọa người khiến ta thấp thỏm lo sợ.

“Tiểu Phi, sau này buổi tối không nên ra ngoài một mình, có gì thì kêu ta.”

“Tiểu Thanh, đó là cái gì?”

“...”

Tiểu Thanh chần chờ một chút, “Tên ngốc, nhất định phải biết sao?”

“Ta chính là muốn biết mà, Tiểu Thanh nói cho ta biết đi.”

Dựa vào kinh nghiệm, bình thường Tiểu Thanh đối với thỉnh cầu của ta chắc chắn sẽ không cự tuyệt, quả nhiên, y lặng yên một hồi rồi nói, “Ta nghe đũa ở trước kia nói, trong phủ cách mỗi một khoảng thời gian sẽ chết một tiểu đồng, bởi vì Mộ Dung gia trước kia mạng binh đánh giặc, mọi người nói đó là oan hồn tới đòi mạng, bởi vì tiểu đồng dương khí không thịnh, cho nên mới dễ bị lấy mất hồn phách, ta nghe bọn hắn nói, những người đó sau khi chết đều cứng thành một đoàn, hình như đều bị cái gì đó hút cạn máu.”

Thân thể của ta run lên, Tiểu Thanh vội vàng nói, “Tiểu Phi đừng sợ, mọi người đều nói như vậy, nhưng cũng chưa có ai từng thấy qua, có thể chỉ là lời đồn nhảm thôi.”

“A...”

Không thể nào? Tiền thúc kia đem ta mua về, hình như muốn ta làm kẻ chết thay cho bọn họ.

Biết rằng nhất định có điều gì đó bí mật, bất quá bí mật này thật sự quá kinh khủng mà, nếu quả thật chỉ là tin đồn nhảm, vậy nói sao về quý ảnh vừa rồi? Xem ra sau này tốt hơn hết không nên cãi nhau với Tiểu Thanh.

“Tiểu Thanh, lẽ nào người không sợ sao?” Có Tiểu Thanh ôm sưởi ấm, ta dần dần quên đi sợ hãi, trái lại sinh ra một chút hiếu kỳ.

“Ta dương khí thịnh, mới không sợ đâu, dáng vẻ này của người, vừa nhìn đã thấy yếu yếu.”

Người của ta cao thấp béo gầy nhìn sao cũng thấy giống Tiểu Thanh mà, bị y nói như thế, ta thật không hiểu rốt cuộc dương khí nghĩa là gì?

“Tiểu Thanh, ta đột nhiên nhớ tới, con quý vừa mới kia, móng tay hắc...”

Tiểu Thanh lấy tay che miệng ta, nói, “Đừng nói! Chuyện đêm nay không được nói với ai, coi như chưa có gì xảy ra. Tiểu Phi, người nhớ kỹ, bất cứ lúc

nào cũng không được nhiều chuyện!”

“Ừ...” Không quá rõ cảnh cáo của Tiểu Thanh, nhưng ngẫm lại hẳn cũng vì muốn tốt cho ta, chỉ là cái móng tay đen kịt đó, hình như ta thực sự từng gặp qua ở nơi nào rồi, tại sao lại không nhớ gì cả?

Trong lòng có chút chán nản, đành nói, “Tiểu Thanh, ta nghĩ ngươi nói ta ngốc cũng đúng, ta cũng cảm giác mình rất ngốc, cái gì cũng không nhớ được.”

Tiểu Thanh từ phía sau ôm chặt lấy ta nói, “Tiểu Phi hơi ngốc chút, nhưng rất khả ái a, ngươi xem, ánh mắt ngươi trong veo như vậy, tựa như ngọc thạch không có chút tỳ vết nào, ngay cả lúc ngươi cười mắt cũng như đang cười đó.”

“Ha ha...” Hình như Tiểu Thanh đang khen ta nha, lời y chửi ta lúc ban ngày tạm thời không tính toán nữa.

“Mắng ngươi vài câu liền tức giận, tính tình thật nhỏ nhen, đêm nay vốn định cho ngươi chịu khổ, dọa ngươi một chút, ngươi sẽ lại lập tức chạy tới ngoan ngoãn nghe lời, ai biết ngươi cứng đầu chín bò kéo không lại. Tiểu Phi, ngươi tính khí như vậy, tương lai nhất định sẽ bị thua thiệt.”

Tính khí của ta cứng đầu đến thế sao? Ta xoa mắt ngơ ngác nghĩ, bất quá trong lòng Tiểu Thanh thật là ấm áp, ta nhìn không được cọ cọ lên người hắn, trong bóng tối nghe được y khẽ hừ một tiếng.

“Đừng động nữa!”

“Ừ.”

“Còn có a, ta thích Tiểu Phi như bây giờ, kỳ thực lúc ta nói ngươi ngốc cũng không phải thực sự đang nói ngươi ngốc.”

Thật là khó hiểu, ta gãi gãi đầu, Tiểu Thanh, ngươi có thể đừng đọc như về như thế được không, đầu của ta cũng bị ngươi làm cho hôn mê.

Bất quá được một cái lò sưởi nhỏ ôm thật là thoải mái, bên tai không ngừng truyền đến tiếng của Tiểu Thanh thao thao bất tuyệt, tựa như đang hát ru, thành công mang ta vào mộng đẹp.

Ngày thứ hai lần đầu tiên ta tỉnh dậy từ sớm, vừa mở mắt liền phát hiện mình lại đang ở trong lòng Tiểu Thanh, còn có thể nghe được tim y đập thình thịch, ta nhớ kỹ mình đưa lưng về phía y ngủ, không biết trở mình lúc nào?

Tiểu Thanh bị ta làm cho tỉnh ngủ, y đứng dậy đốt đèn, thấy trước ngực có chỗ hơi ướt, không khỏi cả giận, “Tiểu Phi, ngươi cái tên ngu ngốc này, lớn như thế mà ngủ còn chảy nước miếng!”

Ta ngượng ngùng cúi đầu, làm bẩn y phục của Tiểu Thanh, nhất định sẽ bị mắng.

Thế nhưng tiếng mắng không có truyền đến như mong đợi, ta ngẩng đầu, chợt thấy trán ấm một cái, môi Tiểu Thanh điểm nhẹ lên trán ta, ánh mắt y sáng như nước son, ôn nhu mà nhìn ta, “Tiểu Phi, ngươi thật đáng yêu.”

Tiểu Thanh hôn ta nha, ta sờ cái trán ngây ngốc cười rộ lên. Đó là cảm giác mềm mại ấm áp, rất thoải mái, thế nhưng hình như có hơi nhanh một chút.

“Tiểu Thanh, có thể hôn lại một cái không?”

“Câm miệng!”

Bình thường Tiểu Thanh nói ra hai chữ này là lúc y đang tức giận, vì vậy ta sáng suốt mà ngậm miệng lại.

Tiểu Thanh chợt nói, “Đem tiền công của ngươi đưa cho ta, ta giữ giúp cho.”

“Được a!” Ta lấy bọc giấy nhỏ dưới gối ra đưa cho Tiểu Thanh, y đi qua nhận lấy nói, “Lúc nào ngươi cần thì nói với ta.”

Ta lấy lòng nói, “Kỳ thực ta cũng không có chỗ nào để dùng, ngươi nếu như muốn dùng tiền, cứ dùng của ta cũng được.”

“Tên ngốc...”

Lời nói nhẹ nhàng từ miệng Tiểu Thanh phun ra, bất quá không giống bình thường y vẫn chửi ta, hai chữ này nói ra rất ôn nhu.

Thì ra Tiểu Thanh cũng có lúc ôn nhu.

“Tiểu Phi, hôm nay là đêm ba mươi, chúng ta sẽ rất bận rộn, sáng sớm phải ăn nhiều một chút biết không?”

“Ừa.”

Ngày này bận rộn liên tục, nhưng nghe Tiểu Thanh nói sau ngày mai chúng ta có thể được nghỉ ngơi ba ngày, hơn nữa tháng giêng trong phủ sẽ mời gánh hát tới hát tuồng, những hạ nhân như chúng ta cũng có thể được cùng xem đến đã mắt, ta lớn thế này nhưng chưa từng chân chính được xem gánh hát, vừa nghe thấy tin này cao hứng thiếu chút nhảy cẫng lên, sau đó không ngoại lệ lại bị Tiểu Thanh mắng một câu tên ngốc.

Đến buổi tối, nhà hoàn được truyền như đèn kéo quân đi tới đi lui liên tục, Tiểu Hương nói cho ta biết đêm trừ tịch các chủ tử đều tới sảnh chính cùng nhau dùng bữa, hơn nửa đêm nay đồ ăn đều chia thành sáu mươi, sáu mươi món mặn, sáu mươi món chay, sáu mươi món điểm tâm ngọt, sáu mươi món hoa quả, và sáu mươi loại rượu, để cầu mong mọi thứ đều như ý.

“Tiểu Hương, chúng ta có rất nhiều chủ tử phải không?”

“Ngoại trừ lão gia và lão phu nhân ra, còn có bốn vị công tử và một vị tiểu thư, ngoài ra còn có hai vị thiếp của Đại công tử và Tứ công tử, như vậy cũng nhiều người ha.” Tiểu Hương rất nhiệt tình giải thích.

Ta nghe đầu lấy ngón tay tính nói, “Lão gia, lão phu nhân, công tử... tổng cộng là...”

“Chín người!” Tiểu Thanh ở bên cạnh khinh thường bỏ thêm một câu.

“Chín người mà ăn hết nhiều đồ ăn như vậy sao?”

“Ngốc a. Bọn họ ăn không hết, đương nhiên tiện nghi cho chúng ta.” Tiểu Hương làm tâm ta chấn động một cái nói, “Các lão gia vì muốn một con số may mắn, chứ chỉ động vài đùa rồi lại phân phó dọn đồ ăn xuống, vậy nên mọi người mới rất bận rộn như thế này. Yên tâm, điểm tâm ta sẽ giữ lại cho các người.”

“Cảm tạ Tiểu Hương.”

Đầu của ta bị vỗ mạnh một cái, Tiểu Thanh mắng, “Người có thể kín đáo một chút không, vừa nghe đến ăn là hai mắt đã sáng lên, ban đêm mọi người lại tưởng rằng có sói.”

Tiểu Hương cũng che miệng cười khanh khách, “Này cũng vừa vặn buổi tối chúng ta tới trừ phòng không cần phải mang nến.”

Hết chapter 6

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 7

Tiểu Hương nói không sai, bụng đồ ăn lên chỉ sắp xếp vào bàn rồi lại phải bụng xuống, sau đó lại có thức ăn mới được bụng lên, mọi người bận rộn xoay quanh, ngay cả Tiểu Thanh cũng bị kêu đem thức ăn xuống.

Ài, Mộ Dung chủ nhân thật là quá lãng phí.

Ta ở bên cạnh Tiểu Hương và vài người khác giúp đỡ rửa chén đĩa, bỗng nhiên bị ai đó kéo một chút.

“Tiểu Phi...” Bàn đại thúc chỉ vào một cái bàn đồ ăn nguội nói với ta, “Đang thiếu người bụng bê đồ ăn, người tới hỗ trợ bụng bê đi.”

Ta nhìn chằm chằm cái bàn được sắp mười mấy đĩa hoa quả, đồ nguội, ở trong đó bày toàn hoa quả đồ ăn ta chưa từng được thấy qua, nhìn hình dạng chắc là ăn ngon lắm...

“Đừng ngại ngần nữa, mau đi!”

“Bàn thức, hay để ta đi cho, Tiểu Phi vừa mới vào làm, cái gì cũng đều chưa biết.” Tiểu Đình lại gần nói.

“Vừa mới vào cái gì, khi ta lớn bằng nó đã bắt đầu nấu bếp rồi, người rất rành rồi sao? Đi nấu nước đi, ở đây đang thiếu nước.” Bàn đại thúc đem một đĩa nhỏ để lên tay ta, chỉ vào mấy nha hoàn đang bụng đồ ăn nói, “Người đi theo các nàng là được, ngoài sảnh lớn có người hỗ trợ tiếp nhận đĩa của người.”

Đây là lần đầu tiên ta đi đến những nơi khác của Mộ Dung phủ, ta bụng đĩa đi theo sau mấy nha hoàn rất hưng phấn mà nhìn đông ngó tây.

“Tiểu Phi nha, người ngàn vạn lần đừng đánh rơi đĩa, ngày hôm nay đập vỡ cái gì, các chủ tử sẽ không dễ tha cho người đâu.” Vị tỷ tỷ đi gần ta nhất nói.

“Nhớ kỹ rồi.”

Mộ Dung phủ thực sự rất lớn, ra khỏi trừ phòng, đường đi càng ngày càng rộng ra, hành lang cừu khúc quanh co, lầu các cũng nhiều hơn, khắp nơi đều treo đầy đèn ***g, bên trong bên ngoài viện được chiếu sáng như ban ngày.

Trong đại sảnh không ngừng truyền tới tiếng cười và âm thanh chạm cốc, bên trong nhất định rất náo nhiệt ha, ta nhón chân lên cố gắng nhìn bên trong

một chút xem là cái hình dạng gì, đáng tiếc vóc dáng ra rất thấp, cái gì cũng đều không nhìn thấy.

“Đi.” Tỷ tỷ dẫn ta tới kéo ta một chút.

Ai, cái gì cũng chưa thấy thật không muốn đi, đáng tiếc quá.

Ta theo các nàng trở về, lúc về không phải mang theo đĩa đồ ăn, ta rất thoải mái ngửa đầu nhìn ngọn hồng đăng treo trên cao, những đèn ***g này thật sáng, không giống cây nến nhỏ trong phòng chúng ta, chỉ có thể miễn cưỡng chiếu sáng.

Dù sao đèn cũng nhiều như thế, nếu có thể mang một ngọn trở về...

Ta thích thú suy nghĩ trong lòng, nhưng vừa nghĩ tới bộ dáng hung dữ của Tiểu Thanh, ta lập tức bỏ ý niệm trong đầu đi.

Đi không lâu sau, xung quanh dần dần tối xuống, ta phục hồi lại *** thần, kinh ngạc phát hiện mấy nha hoàn đều không thấy bóng dáng, trái phải chỉ còn một mình ta.

Nguy rồi, bọn họ đem ta bỏ lại, nơi này là nơi nào?

Ta kinh hoàng chạy về phía trước, thế nhưng rẽ qua mấy chỗ, đều không phải đường ta quen thuộc, ta chạy loạn thật lâu, đến khi nhìn khắp nơi cảnh sắc hầu như giống nhau, ta đành nhụt chí dừng bước.

Tiểu Phi, người vốn gốc gác, còn muốn nhìn đông ngó tây, hiện tại bị lạc đường, phải làm gì bây giờ a.

Nếu có Tiểu Thanh ở đây thì tốt rồi...

Kim lòng không đành sờ sờ vết cắn trên cổ, nếu không phải sáng nay soi gương thấy một vết thương nho nhỏ, ta thật cho rằng chuyện xảy ra tối qua chỉ là một hồi ác mộng.

Một trận gió lạnh thổi qua, làm tuyết đọng trên cành tùng rơi xuống, thân thể không tự chủ run lên một cái, ta dựa lưng vào một bên lan can, cơ hồ có thể nghe được âm thanh hàm răng của chính mình đang run lên.

Sẽ không xui xẻo như vậy chứ, hai ngày ta đụng phải cùng một con quỷ.

Ta dựa vào lan can trên hành lang chán nản mà niệm Bồ Tát, mong rằng vận khí tốt có thể gặp được người nào đó đi qua.

A, hình như có tiếng bước chân truyền tới, ta hưng phấn mà đứng thẳng người, thì ra cầu nguyện cũng có tác dụng. Quan Thế Âm bồ tát, cảm tạ, cảm tạ.

Một thanh y nam tử cao lớn vội vã đi tới, hắn không nhìn ta mà đi thẳng, một trận gió lạnh theo hắn quét vào mặt ta, ta không khỏi rùng mình.

Hình như hắn không nhìn thấy ta, ta tuy rằng bộ dạng thấp bé, nhưng cũng không đến nỗi không nhìn thấy phần đầu, sao có thể coi ta như vô hình? Nếu không gọi, hắn liền cứ thế đi, cộng thêm cứu mạng của ta...

“Cái kia, thật xin lỗi...”

Thanh âm khiếp sợ kéo cước bộ của người mặc thanh y lại, hắn xoay người lạnh lùng nhìn ta.

Thật là đẹp trai a, tim ta trong nháy mắt dường như ngừng đập.

Sao lại có người lớn lên đẹp trai đến vậy, một đôi mày kiếm hơi nhíu, dưới mày là đôi mắt sâu như hồ nước, chiếc mũi cao anh tuấn với đôi môi mỏng tạo thành một dung nhan tuyệt mỹ vô luân, còn có loại lãnh ý mờ ảo lưu động trên gương mặt, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Không biết tại sao, mặt của ta thoáng cái đỏ bừng, tim ta vốn ngừng đập đột nhiên lại bắt đầu đập liên hồi, ta vội vàng lấy tay che ngực, chỉ sợ nó nhảy khỏi ***g ngực.

Vốn là loại lãnh ý khiến kẻ khác không dám nhìn gần, nhưng tại sao toàn thân ta đột nhiên nóng đến lợi hại?

“Có chuyện gì?”

Mộ Dung Trí không vui nhìn cái vật nhỏ trước mắt. Vóc người gầy nhỏ, đôi mắt sáng sủa trong suốt không chứa một tia tạp chất, một khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú phiếm hồng, mang theo một tia sợ hãi cùng hưng phấn.

Đây đâu phải là phòng của hạ nhân, thấy chủ tử không biết lớn nhỏ ngay cả một cái lễ nghi cũng không có, lại còn trơ mắt góc gác mà nhìn, từ khi nào người của Mộ Dung phủ không có quy củ như vậy?

Lạnh quá a, cảm thấy lãnh ý từ trên người đối diện không ngừng truyền đến, đối với ta lại có loại xung động gần gũi.

“Vị đại ca này, ta bị lạc đường, huynh có thể cho ta biết trừ phòng ở chỗ nào không?” Bị cặp mắt thanh tú nhìn chằm chằm không có hảo ý, ta lắp bắp hỏi.

Cái gì? Hạ nhân lạc đường? Mộ Dung Trí cau chặt mày hơn, Tiền quân gia làm việc thế nào vậy? Sao còn dùng cả loại hạ nhân vô dụng này làm cái gì?

Vừa rồi nếu không phải trong phủ có việc gấp chờ xử lý, hắn cũng không rời khỏi bàn tiệc giữa chừng, ai ngờ trên đường trở về lại đụng phải loại ngu ngốc này. Thật ra Mộ Dung Trí đã sớm nhìn thấy y, đứng ở một góc lan can, như con mèo nhỏ lạc đường.

Tính cách lãnh đạm của hắn luôn ghét mấy loại phiền phức nhàm chán, liến mạch kệ, Mộ Dung Trí muốn xoay người rời đi, con mèo nhỏ đang sợ hãi chột tiến lên kéo tay hắn lại.

“Ta vừa mới vào phủ chưa lâu, chưa từng đến nơi nào khác ngoài trù phòng, ta vừa được truyền bưng đồ ăn lên thì lạc mắt mọi người.” Ta nhỏ giọng năn nỉ, “Huynh có thể mạng ta trở về không? Sẽ không làm mất nhiều thời gian của huynh đâu.”

Cầm thấy bàn tay nhỏ bé lạnh như băng cầm tay mình thật chặt, có chút rụt rè sợ hãi, còn có chút run rẩy, hài tử này đứng ngây ngốc ở chỗ này cũng lâu rồi đi.

Mộ Dung Trí giật mình, lâu nay không thích cùng người khác tiếp xúc, vậy mà hắn không tự chủ được trở tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé.

Đêm nay tất cả mọi người đều ở sảnh trước, nếu không phải mình ngẫu nhiên đi qua, nói không chừng y còn phải ở chỗ này chờ rất lâu, truyền bưng đồ ăn mà lại đi tới tận phòng ngủ của các chủ tử ở bên này, hài tử này thật đúng là không phải ngốc bình thường a.

“Đi theo ta.” Không nói thêm gì, Mộ Dung Trí kéo tay con mèo nhỏ đi về phía trù phòng.

Oa, hắn thật là cao a, đứng chung một chỗ, ta vẫn chưa cao tới đầu vai hắn, ta rất vui vì hắn không có cự tuyệt yêu cầu của ta, vội vàng nói, ”Đại ca a, huynh thật tốt.”

Huynh thật tốt? Mộ Dung Trí cười tự giễu. Bình sinh hắn chỉ thích luyện kiếm và kinh thương, ngay cả đối với anh em ruột cũng đều rất lạnh nhạt, cho tới bây giờ chỉ có người nói hắn tính tình băng lãnh, xử sự rất tuyệt tình, chữ “tốt” chưa bao giờ được đặt ở trên người hắn.

“Huynh tên là gì?” Ta hỏi.

“Mộ Dung Trí.”

“Ta là Tiểu Phi, Tiền thúc nói ta vào Mộ Dung phủ, thì phải theo họ nhà Mộ Dung, nên ta phải gọi là Mộ Dung Tiểu Phi. Ta luôn làm việc tại trù phòng, nơi đó có rất nhiều đồ ăn ngon nha, đêm nay trong phủ lại có đại yến, Tiểu Hương nói chúng ta cũng có thể được một bữa ăn ngon, các huynh làm việc ở những nơi khác sẽ không được ăn, bất quá huynh có hảo tâm đưa ta về, ta sẽ đem phần của ta tặng cho huynh.”

Mộ Dung Trí có chút dở khóc dở cười, thật đúng là hài tử ngốc hồ đồ, tại sao nói tên rồi mà y vẫn không biết mình là ai?

“Đừng rồi, Trí... ca ca, huynh đang làm việc ở đâu?” Ta vốn định xưng hô với hắn giống Tiểu Thanh, Tiểu Đình, nhưng thân hình hắn cao lớn khiến ta đem xưng hô sửa lại.

“Khụ...” Cho dù Mộ Dung Trí trên thương trường hay nói giỏi luận, lúc này cũng không biết nên trả lời vấn đề của hài tử này như thế nào, lớn đến như vậy, cho tới bây giờ chưa có ai xưng hô với hắn thân thiết như thế.

“Tiểu Thanh nói, hạ nhân không được tùy tiện đi lại, bất quá huynh có thể tới trù phòng tìm ta, mọi người ở trù phòng đều tốt lắm, có thể ăn cái gì tùy thích, sẽ không bị đói bụng.”

Nghe con mèo nhỏ thao thao nói, Mộ Dung Trí không khỏi nhìn lại quần áo mình một chút, tuy rằng không phải rất hoa lệ, nhưng vừa nhìn chất liệu đã biết là vải vóc thượng đẳng, sao hài tử này lại cho rằng mình là một hạ nhân?

Hơn nữa Mộ Dung phủ đối với phương diện ăn ở của hạ nhân rất hà khắc sao? Sao hài tử này mỗi câu trong lời nói đều không rời khỏi một chữ “ăn”?

Tay của ta được nắm trong lòng bàn tay ấm áp của Trí ca ca, tay hắn thực cứng cáp cũng rất thô ráp, không mềm mại giống tay của Tiểu Thanh, nhưng lại có thể bao bọc toàn bộ bàn tay của ta, đó là loại cảm giác rất an tâm dễ chịu, ừm, thật hy vọng Trí ca ca cứ luôn cầm tay ta đi như vậy.

Hết chapter 7

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 8

“Đến rồi.”

Mộ Dung Trí đứng cách trù phòng khá xa, càng đi về phía trước người sẽ càng nhiều lên, hấn cũng không muốn để người khác nhận ra, nếu như để chuyện hấn đường đường là Mộ Dung gia Tam công tử bị người khác nhận lầm là tiểu tư truyền đi, hấn thật không còn mặt mũi nào gặp người khác.

Đến rồi a, trong lòng ta có chút thất vọng, kỳ thực đoạn đường này ta biết, bắt quá còn tưởng Trí ca ca sẽ dẫn ta đến tận trong trù phòng cơ.

“Trí ca ca, cảm ơn huynh, huynh chờ một chút, ta cầm một ít đồ ăn ngon cho huynh.”

Ta chạy thật nhanh về phía trù phòng, vừa vào trù phòng, đụng ngay phải về mặt lo lắng của Tiểu Thanh, y vừa nhìn thấy ta liền chửi ầm lên, “Ngươi rút cuộc chạy đi đâu? Mang một đĩa đồ ăn mà mang cả mình đánh mất luôn là sao?”

“Tiểu Thanh, ta đang có việc gấp, lát nữa ta nghe ngươi mắng có được không?” Ta đẩy y ra, chạy đến cạnh Tiểu Hương, “Tiểu Hương, Tiểu Hương, tỷ có để lại điểm tâm cho ta không?”

“Ngươi phát điên cái gì? Vừa về đến liền tìm ăn, quý chết đói đầu thai a!”

Không để ý Tiểu Thanh đang gào ở một bên, ta nhận phần điểm tâm Tiểu Hương chuẩn bị cho liền quay đầu chạy đi.

Thế nhưng dưới ánh trăng, bốn phía một mảng trống không, Trí ca ca đã sớm không thấy đâu, ta thất vọng nhìn điểm tâm trong tay, sao hấn không chờ ta quay lại.

“Ngươi rút cuộc đang làm gì vậy?” Tiểu Thanh thở hắt hắt chạy theo, “Sao mới đi ra ngoài một chuyến mà đánh mất cả hồn vía?”

“Tiểu Thanh, ta bị lạc đường, là Trí ca ca đưa ta về, ta vốn định mang điểm tâm đáp tạ hấn, thế mà hấn không có chờ ta...” Ta buồn bực bước tới kéo tay Tiểu Thanh nói.

Tiểu Thanh nhú mày, “Trí ca ca nào?”

“Ta cũng không biết a.”

Ta nghĩ lại vừa rồi tay được Trí ca ca cầm trong lòng bàn tay, không khỏi đỏ mặt lên, “Nhưng hấn thật là đẹp trai a.”

Tiểu Thanh khinh thường liếc ta trắng mắt, kéo ta trở về trù phòng.

“Đẹp trai? Chỉ với ánh mắt nhìn người của ngươi? Sẽ không phải cái loại đẹp trai của Tiên thúc chứ?”

“Không phải không phải!!” Ta vội vàng giải thích, “Hấn rất gầy, vóc dáng cao, không thích nói chuyện, nhưng thật tuấn tú!!”

“Không nói gì, không phải là cảm điếc chứ?” Tiểu Thanh lạnh lạnh hỏi.

“Đều không phải! Ta nói hấn không thích nói, chứ không nói hấn không biết nói!”

Ta bực mình gặm chân, Tiểu Thanh kia, tại sao luôn luôn nói chuyện cay nghiệt?

Đột nhiên Tiểu Thanh lại thấp giọng hỏi, “Có phải lại đụng với cái quái quỷ kia?”

Ta lắc đầu liên tục, đùa giỡn sao, nếu thật sự đụng phải, ta còn mạng trở về?

“Sau này nhớ kỹ không được chạy loạn, rất nguy hiểm có biết không?”

“Ừa.”

Trong lòng ta bây giờ đều là thân ảnh anh tuấn của Trí ca ca, đối với điều Tiểu Thanh nói chỉ thuận miệng trả lời một câu.

Trong trù phòng, một trận bận rộn đã qua, Tiểu Thanh đem com nước đã chuẩn bị xong tới cho ta, còn không ngừng mắng ta, “Không thấy ai ngu ngốc hơn ngươi, đi theo người ta còn bị lạc mất, đầu ngươi không tốt, mắt cũng có vấn đề hay sao?”

Tiểu Thanh thối này, tối hôm qua không phải còn nói tuy rằng mắng ta ngốc nhưng cũng không phải thực sự cho là như vậy sao, ta nghe không hiểu ngoại trừ nói ta ngốc ra thì còn có ý gì khác.

Bất qua tâm tình ta hôm nay rất tốt, đối với lời trách móc của Tiểu Thanh cũng không để trong lòng. Ta thế nhưng lại gặp được người quan trọng nhất trong cuộc đời này, thật hy vọng cả đời đều có thể cùng Trí ca ca tay trong tay như vậy, hấn tuy rằng lạnh lùng không thích nói, nhưng như thế mới thật sự là nam nhân nhà, dáng vẻ này của Tiểu Thanh, chỉ biết dài dòng lại nhai, mỗi ngày đều mắng ta.

Ai, không biết hấn làm việc chỗ nào, lúc đó ta quay lại đuổi theo hỏi một chút thì tốt rồi, bắt quá, mọi người đều ở trong Mộ Dung phủ, nếu có duyên, nhất định sẽ gặp lại, ha ha...

Từ lúc ăn com tối xong về đến phòng phủ, rồi lại đi tắm trở về, thân ảnh Trí ca ca vẫn luôn lúc ẩn lúc hiện trước mắt ta, làm ta nhìn không được mà cười

khúc khích.

“Này, người làm sao thế, cứ cười khúc khích cái gì? Đi ra ngoài dạo một vòng, bị quỷ nhập vào người à?” Tiểu Thanh sau vô số lần chịu đựng ta cười khúc khích, cuối cùng cũng không nhẫn nại được nữa rống to.

“Tiểu Thanh Tiểu Thanh, người nói nếu muốn tìm một người trong phủ, dùng cách gì là hay nhất?”

Tiểu Thanh vẽ mặt cảnh giác mà nhìn ta, “Người nghĩ làm gì chứ? Nếu như muốn tìm Trí ca ca kia của người, ta cho người biết, không có cửa đâu”

“Có cửa sổ cũng được a”. Ta rất chủ động chạy đến giường của Tiểu Thanh, cùng y sóng vai co đầu gối dựa vào tường ngồi xuống.

“Ta thấy hình dáng Trí ca ca rất uy vũ, hẳn nhất định không phải gia đình bình thường đâu, Tiểu Thanh, người thông minh như thế, giúp ta nghĩ một chút đi.”

Tiểu Thanh rất hoài nghi hỏi, “Người xác định hẳn là gia đình?”

“Đương nhiên, hẳn cũng mặc thanh y mà, giống của chúng ta, hơn nữa lúc nắm tay ta thấy tay hẳn toàn vết chai, vừa nhìn cũng biết là làm việc thời gian dài.”

Tiểu Thanh vừa nghe, chợt nắm lấy tay của ta, hung dữ nói, “Người lại có thể cho hẳn nắm tay?”

Không rõ tại sao Tiểu Thanh đột nhiên tức giận, ta sợ quá âm thanh nhất thời nhỏ xuống, “Không liên quan đến Trí ca ca, là ta nắm tay hẳn trước.”

“Người sao lại muốn nắm tay người khác?”

Thấy mặt Tiểu Thanh ngày càng âm trầm, ta nhin không được lui về một chút.

“Ta sợ mà, Tiểu Thanh, người biết ta sợ nhất là đi đường tối.”

“Vây cũng không thể tùy tiện để người khác cầm tay dắt đi nghe chưa? Trừ ta ra!” Mặt Tiểu Thanh có chút hòa hoãn, nhưng vẫn rất ngang ngạnh nói.

Tiểu Thanh, cho tới bây giờ cũng không biết người lại bá đạo như thế, ta mấp máy môi, rất muốn hỏi tại sao, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt “người dám nói thêm một câu thử xem” của Tiểu Thanh, ta sợ đến mức đem lời nói thu trở lại.

Một lát sau, Tiểu Thanh thờ dãi nói, “Người không nên tức giận, ta là vì muốn tốt cho người, ai biết hẳn là người thế nào? Người nghĩ xem hẳn không chờ người, nói không chừng chính là sợ người ta nhìn thấy mới có ý chạy đi, hơn nữa Mộ Dung phủ nói nhỏ không nhỏ, nói lớn không lớn, sau này vẫn còn có thể gặp lại mà, không nên suy nghĩ lung tung.”

“Ừ...”

“Đừng có bủi môi nữa, Tiểu Hương cho chúng ta thật nhiều đồ ăn vặt và hoa quả này, mấy ngày này chúng ta có thể ăn một bữa thật ngon, từ ngày mai chúng ta còn có thể được nghỉ ngơi, có nghĩa là có thể vào thành đi dạo? Người tên nhà quê này, cho tới bây giờ cũng chưa được đi dạo kinh thành phải không?”

Vừa nghe đến hai chữ ăn ngon, ta lập tức tỉnh táo lại, lại dịch sát vào cạnh người Tiểu Thanh, “Được a được a, bên ngoài chắc là chơi rất vui?”

“Đúng vậy, những nơi khác không thể so với kinh thành, cho dù là mỏng một đầu năm, mọi nhà đều đã khai chương việc buôn bán. Các thái thái, tiểu thư có tiền đều thích nhân cơ hội này mặc quần áo mới đi dạo tiệm vàng, tiệm tơ lụa, Nhị công tử Mộ Dung phủ chúng ta buôn bán tơ lụa thêu thùa, nghe nói một ngày mồng một kiểm bằng nửa tháng bình thường đấy, hơn nữa đầu đường cuối ngõ còn bán các loại đồ ăn vặt, ta đã nói với Bàn đại thúc rồi, buổi tối mới tới trừ phòng làm việc, như vậy ban ngày có thể đi ra ngoài dạo chơi nhiều hơn một lúc, người nói có đúng không?”

“Đúng đúng đúng, Tiểu Thanh, người thực sự quá thông minh.”

Buổi sáng không cần dậy sớm làm việc thật tốt, ta ngủ một giấc đến khi trời sáng bánh. Vốn ta còn lo lắng tất cả mọi người nghỉ ngơi, ai sẽ làm cơm, hỏi Tiểu Thanh mới biết được, trong tháng giêng mọi người thay phiên nhau làm việc, hơn nữa tiền công cũng sẽ gấp bội, vì thế tiền công tháng này chắc là rất nhiều. Ta thấy Tiểu Thanh nói xong có vẻ rất vui, liền thuận miệng hỏi một câu, sao người phải liều mạng kiếm tiền như thế, có phải định cưới vợ hay không? Kết quả đầu bị Tiểu Thanh hung hăng đánh một cái.

Ăn xong điểm tâm, Tiểu Thanh cầm một ít tiền lẻ mang ta ra cửa, khi đứng ở đại môn, ta đột nhiên nhớ tới chuyện nửa tháng trước bị cha mẹ bán vào đây, thế nhưng bất quá mới nửa tháng, ta đối với dung mạo bọn họ có chút mơ hồ.

“Tiểu ngu ngốc, nếu như người lại bị lạc mất thì ở trên đường tùy tiện tóm một người, nói người là người của Mộ Dung phủ, tự nhiên sẽ có người đưa người trở về.”

“Mộ Dung gia nổi danh như thế sao?”

“Đương nhiên, vừa có tiền lại vừa là hoàng thân quốc thích, ai mà không biết?”

“Tiểu Thanh, nếu chúng ta cũng có tiền thì tốt rồi.” Nếu có tiền, cũng không cần phải dậy sớm mỗi ngày, có thể ăn các loại điểm tâm mình thích, ngắm lại cuộc sống như thế cũng thật hài lòng.

“Hừ, Tiểu Phi, người có tiền có thể chắc gì so với chúng ta đã vui sướng hơn.”

Ta liếc mắt nhìn Tiểu Thanh, ta thấy miệng chó không mọc được ngà voi, y rõ ràng không ăn được nho liền nói nho còn xanh.

Hết chapter 8

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chương 9

“Tiểu Phi, người xem, đó chính là đại môn Mộ Dung phủ.” Tiểu Thanh kéo kéo ống tay áo ta, chỉ vào đại môn đồ sộ cách đó không xa nói với ta.

Đó là hai phiến đại môn màu son rất khí phách, cánh cửa thật cao, còn có rất nhiều đỉnh vàng khảm ở trên, trước cửa thềm đá hai bên trái phải có hai con thạch sư ngồi chồm hổm, bên cạnh thạch sư cách đó không xa còn bày mấy cỗ kiệu hồng, chính giữa phía trên đại môn treo một khối biển, ta không biết trên đó viết gì.

Ta có chút kỳ quái, “Tiểu Thanh, chúng ta không phải vừa đi qua đại môn sao? Sao bên này lại còn một cánh đại môn?”

“Cửa chúng ta vừa đi dành cho hạ nhân trong phủ, bên này mới là cửa chính, để các chủ tử dùng ra vào.”

Không nghĩ tới ngay cả một cánh cửa cũng phải chú trọng nhiều đến thế, ta chỉ chỉ khối biển kia hỏi Tiểu Thanh, “Tiểu Thanh, phía trên kia viết cái gì?”

“Lạc Diệp sơn trang!”

“Lạc Diệp? Chính là lá rụng bay tới bay lui hả?”

Ta đứng cười khanh khách, còn tưởng rằng gia chủ có học vấn thế nào cơ, nguyên lai cũng chỉ vô ích như thế, vốn có kiến trúc hùng vĩ như vậy, tên chỉ ít cũng nên hợp với Mộ Dung thế gia, Mộ Dung sơn trang, kém hơn cũng là Mộ Dung phủ các loại, vậy mà lại cùng lá cây có quan hệ? Hơn nữa lại còn là lá rụng, hảo suy a.

Tiểu Thanh rất không cao hứng mà nhìn ta, “Thu hồi cái điệu cười ngây ngô của người lại, còn nghĩ mình thiếu ngu ngốc sao?”

“Tiểu Thanh, người không cảm thấy buồn cười sao? Nào có ai đem lá rụng làm tên sơn trang? Hơn nữa ở đây cũng không có núi nha!”

“Người thì biết cái gì? Lúc tổ tiên Mộ Dung thế gia ở chỗ này gây dựng sự nghiệp, nơi này chính là một vùng núi, hơn nữa khắp nơi đều là cây phong, vừa đến trời thu, khắp núi lá đỏ tựa như lửa cháy, vì vậy tổ tiên bọn họ liền đem sơn trang xưng là Lạc Diệp sơn trang, đến bây giờ trong phủ vẫn còn nhiều cây phong trăm năm tuổi đấy, mùa thu lá đỏ rực nhìn rất đẹp, tới thu sang năm người sẽ biết.”

“Tiểu Thanh, người nói là lá đỏ sao, sao không gọi là Hồng Diệp sơn trang? Hoặc là Phong Diệp sơn trang? Cứ một mực gọi là Lạc Diệp?” Ta chịu khó hỏi.

Tiểu Thanh có chút không nhịn được, “Phong Diệp, Hồng Diệp rất tục khí, sao so được với Lạc Diệp thê mỹ?”

Ta không biết cái gì gọi là thê mỹ, hơn nữa Lạc Diệp sẽ không tục sao? Cá nhân ta cho rằng không chỉ tục, còn rất dơ nữa.

“Tiểu Thanh, người xem bên kia có người đi ra kia.”

Vừa nói có ba nam nhân mặc quần áo đẹp để sang trọng từ trong phủ đi ra, ta vội vàng nắm tay áo Tiểu Thanh lặng lẽ hỏi, “Người đi ở phía trước kia là ai? Đáng đáp thật là đẹp trai a.”

Đứng xa nhìn không rõ lắm, người nọ vóc dáng cao gầy, gương mặt tuấn mỹ có chút giống Trí ca ca, bất quá đương nhiên không phải, bởi vì hán ăn mặc rất sang trọng, một thân cẩm trang, vừa nhìn cũng biết là chủ tử.

Tiểu Thanh tức giận kéo tay ta xoay người đi về hướng khác.

“Ban ngày xin người đừng có mê gái được không? Ta thấy có khi kéo con cún đến trước mặt người, người cũng sẽ nói nó đáng đáp đẹp trai!”

Tiểu Thanh, người nói chuyện thật quá thô lỗ đấy, ta mất hứng nói, “Người vừa rồi rất tuấn tú mà, ta nào có nói sai?”

“Dù người thật sự cho là hấn đáng đáp không tẻ, cũng nên dùng nhiều từ như anh tuấn tiêu sái, anh vũ bất phàm, phong thần tuấn lãng, đáng về khí phách... để hình dung có được không, không nên luôn luôn chỉ hai chữ “đẹp trai” không rời miệng, người không ngại phiền ta cũng phiền mà.”

“Có gì khác nhau, người nói nhảm nhiều như vậy, lãng phí nhiều nước miếng như thế, cũng chỉ để biểu đạt hai chữ “đẹp trai” không phải sao?!”

Ta mới vừa làm bữa, liền thấy một đạo cầu vòng nhỏ thành công xuất hiện trên mặt Tiểu Thanh, y hình như bị sặc, ho khan hơn nửa ngày mới rất nghiêm túc nói với ta, “Tiểu Phi, nếu như ngày nào đó ta bị người làm cho tức chết, nhờ người giúp ta nhặt xác.”

Hừ, ta lại nói sai sao? Tại sao bộ dáng Tiểu Thanh hình như rất tức giận, ta nghe đầu suy nghĩ cẩn thận hồi lâu.

“Tiểu Thanh, người còn không nói cho ta biết, những người vừa rồi là ai? Là chủ tử của chúng ta sao?”

“Nếu như người thế sau này không dùng chữ “đẹp trai” để hình dung người, ta sẽ nói cho người biết bọn họ là ai.”

“Được!”

Cái này không phải đơn giản sao, Tiểu Thanh, người nói thực sự quá dễ, lần sau ta sửa thành hai chữ “tuấn tú” không phải được rồi sao.

“Đi ở đằng trước chính là Nhị công tử Mộ Dung Tĩnh, hai người theo sau hấn kia, một người tên là Tô Hoán Hoa, một người tên là Liễu Hâm Phong, đều là thủ hạ của Nhị công tử. Tối hôm qua ta không phải nói với người Nhị công tử buôn bán tơ lụa sao? Hấn có sản nghiệp và nhà cửa của riêng mình, ở ngay sát vách Lạc Diệp sơn trang, tên là Trích Tinh Lâu, tú phường cách nơi này cũng rất gần, đi qua một con phố là tới, bên kia gọi là Linh Lung tú trang. Việc buôn bán bên Lạc Diệp sơn trang này là do Tam công tử xử lý, trong Mộ Dung gia chỉ có Tứ công tử là không ra gì, cả ngày không có việc gì, chỉ thích lưu luyến đường hoa ngõ liễu, là một sắc quỷ, người nếu như gặp hấn, ngàn vạn lần phải tránh xa mới được.”

Tiểu Thanh nói quá phức tạp, ta nghe nửa ngày, cũng chỉ nhớ được ba chữ “Trích Tinh Lâu”.

Trích Tinh (hái sao)? Tốt hơn so với Lạc Diệp, xem ra phẩm vị của vị Nhị công tử này so với tổ tiên hấn cao hơn nhiều nha.

“Đại công tử làm gì?”

“Đại công tử chức quan Đô ti, là võ quan tứ phẩm triều đình.”

“Oa, thật là giỏi a.” Võ quan, chắc là múa thương gì đó, nghĩ cũng rất đẹp trai nha.

“Đúng rồi, Tiểu Phi, sau tháng giêng, Như Phi nương nương sẽ trở về thăm người thân, chính là tiểu thư Mộ Dung gia Mộ Dung Khuynh, đến lúc đó chúng ta lại phải bận rộn rồi.”

“Tiểu Thanh, tên của Như Phi nương nương giống của người, đều có một chữ thanh nha.”

Tiểu Thanh liếc ta trắng mắt, “Tiểu Phi ngốc, người im lặng cũng không ai nói người câm, người ta là khuynh trong cười một tiếng khuynh quốc, ta là thanh trong màu xanh.”

(chữ “khuynh” và chữ “thanh” phát âm đều là “qīng”)

“Không giống nhau sao?” Rõ ràng phát âm đều giống nhau mà.

“Hoàn toàn không giống, tên bốn vị công tử Mộ Dung gia ghép lại là Ninh Tĩnh Trí Viễn, ý là không màng danh lợi, định rõ chí hướng, tự mình tu thiện, hai vị tiểu thư tên ghép lại thành hai chữ Khuynh Thành, lấy điển cổ một nụ cười khuynh thành, chính là nói lớn lên xinh đẹp, đủ để khuynh quốc khuynh thành.”

Ta nghe Tiểu Thanh chậm rãi nói, không khỏi há to miệng nói, “Tiểu Thanh, người thật là có học vấn a.”

“Đây đã coi là gì, gia đình Mộ Dung phủ ngay cả điều này cũng không biết, còn không bị người cười nhạo? Chỉ có người cái đứa ngốc này không hiểu, được rồi, người thật sự nghe hiểu lời ta nói sao?”

Ta rất tự nhiên lắc đầu, “Tiểu Thanh, chính là không biết người nói cái gì ở đây, ta mới cảm thấy được người rất có học vấn a.”

“...”

Kinh thành thực sự phồn hoa náo nhiệt đúng như Tiểu Thanh nói vậy, các loại cửa hàng đều mở đại môn tranh nhau buôn bán, Tiểu Thanh nói cho ta biết cái này gọi là phát đầu tài, ngày hôm nay nếu có lợi nhuận lớn, chính là báo hiệu một năm tài nguyên đổ vào cuộn cuộn, hơn nữa để thu hút khách hàng, hôm nay giá cả cũng sẽ không quá cao, y một bên kéo ta, vừa đi vừa chỉ từng cửa hàng, nói cho ta biết đây là tiệm may, đây là trù trang, đây là...

Bất quá ta lại càng cảm thấy hứng thú hơn với các loại đồ ăn vặt bày ở góc đường với kẹo hồ lô cao hơn cả người chúng ta, màu đỏ còn được bọc vừng, ta nhìn thấy mà nước bọt chảy ròng ròng.

“Tiểu Phi, ta mời người ăn bánh tiêu.” Tiểu Thanh kéo ta tới trước một cửa tiệm, chỉ vào các loại điểm tâm nói với ta.

Bánh tiêu có hình tròn, tam giác, hình vuông, Tiểu Thanh nói hình dạng khác nhau, nhân bánh cũng khác nhau, có nhân mít táo, đậu, đường đỏ, hoa quế thật nhiều loại, ta chỉ nghe hân giải thích mà tâm thèm ăn ngứa ngáy một chút, vội vàng nói, ta muốn cái này cái này, còn có cái này.

Tiểu Thanh mua bốn loại bánh tiêu có nhân khác nhau cho ta, y cũng mua cho mình một cái, rồi liếc ta một cái nói, “Tiểu Phi, người một điểm cũng không có ngốc a, vừa nghe là ta mời người, liền dùng công phu sư tử ngoạn.”

“Ai nói ta ngốc? Ta tuy rằng chậm chạp, nhưng không có ngốc a.”

Bốn khối điểm tâm đào mắt liền vào bụng.

Ăn xong rồi, Tiểu Thanh mang ta đi xem tạp kỹ, đây là lần đầu tiên ta được xem mấy loại mãi nghệ này, đáng tiếc chỉ nhìn một chút, y không để ý ta kháng nghị, cứ kéo ta từ trong đồng người ra.

“Chúng ta đi xem cái khác nha, xem nữa là phải trả tiền, Tiểu Phi, còn muốn ăn điểm tâm gì không?”

“Là người mời sao?” Ta cắn ngón tay hỏi.

“Đúng vậy, là ta tốn tiền mời cái tên Tiểu Bạch ngốc này.”

“Được a.” Ta vui vẻ tiến lên ôm lấy Tiểu Thanh, mặt y đỏ lên, đem ta đẩy ra.

“Tiểu Thanh, ta muốn ăn kẹo hồ lô, thế nhưng nó nhiều quá, ta một người ăn không hết.”

“Hai chúng ta cùng nhau ăn, như vậy không phải được rồi sao.”

Tiểu Thanh, người thật thông minh.

Tiểu Thanh mua một xâu kẹo hồ lô từ cái cây cao bằng chúng ta, chúng ta vừa đi vừa gặm. Nó thật sự quá lớn, ăn có chút không tiện, thế nhưng vừa chua vừa ngọt làm ta không bỏ xuống được, trong nháy mắt bên khoe miệng ta đã dính thật nhiều vũng, Tiểu Thanh nhìn ta ăn thô tục hỏi, “Lần đầu tiên người ăn kẹo hồ lô à?”

“Đúng vậy.”

“Son tra cũng ăn rồi đi, loại này trên núi ở quê nhiều mà.”

Ta nghe đầu suy nghĩ hồi lâu, có chút khổ sở nói, “Ta không nhớ rõ lắm, Tiểu Thanh, ta trước đây bị bệnh nặng, đại phu nói đầu óc ta bị nóng quá nên hỏng rồi, vì vậy rất nhiều chuyện trước đây ta đều mơ mơ hồ hồ không nhớ rõ lắm...”

Cũng vì vậy nên ta mới bị bán đi chứ.

Tiểu Thanh vỗ vỗ đầu ta, “Đừng buồn, ta cũng quên rất nhiều chuyện trước đây, thế nhưng, Tiểu Phi, người sau này có quên mất ta không?”

Ta mở to mắt rất khẳng định mà nói, “Nhất định sẽ không! Tiểu Thanh, thật là kỳ quái, kể từ khi ở cùng một chỗ với người, hình như chuyện mỗi ngày ta đều nhớ rất rõ ràng, ta nghĩ có lẽ bởi vì người là bằng hữu tốt nhất của ta nha.”

Ta thấy đôi mắt Tiểu Thanh có chút âm đạm, hân chậm rãi đi về phía trước, “Chúng ta cũng chỉ là bằng hữu sao?”

“Tiểu Thanh...”

Không xong, hình như ta lại nói sai, làm Tiểu Thanh mất hứng.

Tiểu Thanh đột nhiên cầm kẹo hồ lô trong tay ta cắn một cái, cười nói, “Tiểu Phi, sau này nếu có cơ hội, chúng ta mừng một tháng giêng hàng năm đều đi ra ngoài chơi có được không?”

“Được a.”

Đương nhiên là được, chỉ cần chúng ta ở cùng một chỗ, lúc nào cũng đều có thể đi ra ngoài chơi a, tại sao Tiểu Thanh lại nói kỳ quái như vậy? Ta nghĩ y đôi khi so với ta còn ngốc hơn.

“Tiểu Thanh, người ở chỗ này chờ ta, ta lập tức quay lại.”

Ta liều mạng chạy về phía trước, hoàn toàn không để ý đến Tiểu Thanh lo lắng gọi ở phía sau.

Hết chapter 9

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 10

Trí ca ca, Trí ca ca...

Sau khi ta đuổi theo bóng người qua hai con phố mới phát hiện mất dấu người cần tìm, đành phải ù rũ cúi đầu trở về, nghĩ thầm chắc là mình hoa mắt rồi, nào có may mắn như vậy, vừa ra khỏi cửa là có thể gặp được?

Tiểu Thanh ở trong phủ lâu hơn ta, nếu như hỏi y...

Nguy rồi, ta bỏ lại Tiểu Thanh.

Đột nhiên nhớ tới Tiểu Thanh có khi còn ở chỗ cũ chờ ta, ta vội vàng quay trở lại, nhưng Tiểu Thanh không còn ở đó nữa, ta tìm tới tìm lui ở xung quanh nửa ngày, vẫn không phát hiện bóng dáng y.

Tiểu Thanh sẽ không bỏ mặc ta, hiện tại y nhất định cũng tìm ta ở khắp nơi, có khi ta chờ cũng không gặp được y quay lại.

Tiểu Thanh đúng là miệng quạ đen, ta lại bị lạc đường.

Thiên hạ còn có người ngốc hơn ta sao? Trong hai ngày lạc đường hai lần, hơn nữa lúc này là ta bỏ rơi Tiểu Thanh trước.

Đội không được Tiểu Thanh, ta chỉ tùy tiện đi về phía trước, trong lòng thầm cầu xin Bồ Tát, mong người phù hộ cho ta gặp được người quen, nhưng hôm nay Quan Thế Âm bồ tát hình như không chiếu cố ta, bởi vì ta đi đến đâu cả chân cũng không gặp được Tiểu Thanh, càng không nói tới Trí ca ca.

Đang định tìm một người hỏi đường một chút, bỗng nhiên một trận hương thơm truyền tới, làm ta không khỏi cố hít một hơi, thơm quá a, là mùi rau xào của trù phòng.

Trước mặt ta là một lầu các thật khí phái, ngay phía trên treo một bảng hiệu lớn màu đỏ, từng đợt mùi rượu, mùi thức ăn từ bên trong truyền ra, không cần hỏi nhất định là lầu lầu.

Từ sáng sớm tới giờ ta chỉ ăn bốn cái bánh tiêu, bụng có hơi đói, bị hương thơm làm cho ọc ọc kêu loạn, ta vỗ vỗ bụng, người có kêu cũng vô dụng, ta không có tiền cho người ăn a.

Ta xoay người muốn rời đi, ánh mắt lại bị cổ kiệu đồ cạnh lầu lầu hấp dẫn.

Thật là một cổ kiệu xinh đẹp a, trên màn kiệu rủ xuống thêu ngân hoa xinh đẹp và hồ điệp bay lượn, tua rủ theo gió nhẹ mở, như tơ liễu đang bay.

Nhìn qua rất là cao quý nha.

Ta thấy xung quanh không có ai chú ý, chạy tới nhẹ nhàng vuốt ve màn kiệu một chút. Hồ điệp trên vải giống như thật, dường như tùy thời có thể bay lên, thật là đáng yêu, không biết vải này dùng cái gì dệt ra? Vừa nhìn vừa mềm, mặc lên nhất định ấm áp thoải mái a, thế mà có người lại dùng nó làm màn kiệu, thật đáng tiếc...

“Người làm gì ở đây?” Phía sau đột nhiên truyền tới một tiếng quát trầm thấp, ta sợ quá lập tức bỏ tay khỏi màn kiệu, đầu cũng không dám quay lại, nhanh chân bỏ chạy.

Thế nhưng áo lập tức bị một bàn tay lạnh lẽo giữ lại, loại hàn ý không rõ này cực kỳ giống đêm hôm đó, không nghĩ tới ban ngày quý cũng dám ra ngoài, ý niệm này vừa hiện ra, ta đã bị người kéo xoay lại, sau đó đối diện với một khuôn mặt tuấn tú lạnh như băng.

“Quý a!”

Ta sợ quá thất thanh kêu to, nhưng động tác kẻ tiếp của đối phương khiến toàn bộ tiếng kêu của ta tiêu tan, thân thể của ta bị túm bay lên trời, thẳng tới lầu ba, bay vào cửa sổ, rơi xuống đất.

Ta nhắm chặt hai mắt không dám mở, bên tai không ngừng truyền đến tiếng cười vang.

Trời ơi, nơi này có mấy con quý a, tại sao chúng lại không sợ mặt trời?

“Này, mở mắt!”

Một tiếng cười vang ở bên tai, ta vội vàng dùng sức lắc đầu, “Không được!”

Ta biết có yêu quái thích thông qua hai mắt khống chế hồn phách con người, mới không bị người lừa.

Nghe được lời ta đáp lại, tiếng cười chung quanh càng lợi hại hơn, một thanh âm hung dữ nói, “Ngu ngốc, con mắt nào của ngươi nhìn ra ta là quý.”

Hừ, chúng ta không biết nhau, sao hần biết ta ngốc, xem ra đạo hạnh của con quý này rất thâm sâu.

“Ha ha ha, ta cười chết mất, Hâm Phong, sao ngươi lại bị nhận là quý, xem ra sau này ngươi ngàn vạn lần không được đi đường ban đêm, nếu làm ngươi ta sợ sẽ không tốt.”

Thanh âm hung dữ phía sau mắng, “Câm miệng!!”

“Hài tử, bọn họ đùa ngươi thôi, ở đây không có quý, mở mắt ra nào.”

Phía trước truyền đến một giọng nói trong trẻo ôn hòa.

Thanh âm thật dễ nghe, như tiếng giọt mưa rơi xuống hiên nhà, hay như tiếng chuông gió khi có gió nhẹ lướt qua, chậm chậm mà dịu dàng, chỉ một tiếng này ta liền say.

Như bị người thôi miên, ta không tự chủ được mở mắt, sau đó một khuôn mặt anh tuấn quen thuộc vọt vào trong mắt ta.

“Nhị công tử!”

Ta ngạc nhiên kêu, thực sự gặp người quen, xem ra Quan Âm Bồ Tát thật sự phù hộ, sau này ta phải đốt cho người nhiều hương mới được.

Mộ Dung Tĩnh nhìn thấy khuôn mặt thanh tú trước mắt, cũng không khỏi ngẩn ra.

Thực sự rất giống...

Trong trí nhớ một nụ cười quen thuộc xuất hiện trong đầu.

Lúc này hần cùng Chu lão bản đến chỗ này ăn cơm, vừa tiễn Chu lão bản ra, liền thấy có đứa bé nhìn ngang ngốc dọc trước kiệu của mình, còn dùng bàn tay nhỏ bé không ngừng vuốt ve màn kiệu, khuôn mặt nhỏ nhắn bị cồng đến ửng đỏ, một đôi mắt sáng lấp lánh hiếu kỳ, mang theo vẻ ao ước và thích thú.

Đây là con cái nhà ai lại đi dạo ngoài trời giá rét này? Bất quá nhìn trang phục của hần hình như là tiểu tử trong phủ.

Bị gương mặt đó hấp dẫn, Mộ Dung Tĩnh nhìn không được bảo Liễu Hâm Phong đem đứa bé kia lên đây, ai biết Liễu Hâm Phong vừa nhảy xuống, liền có một tiếng hét thảm truyền đến, khiến Tô Hoán Hoa ôm bụng cười ha hả không có chút hình tượng nào.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đang sợ hãi sau khi thấy hần liền lập tức tươi cười tràn đầy vui sướng, tâm tình Mộ Dung Tĩnh không khỏi cao hứng, hỏi hần, “Ngươi biết ta?”

Ta vui vẻ gật đầu, “Đúng vậy, Nhị công tử, vừa rồi mấy người từ trong phủ đi ra, ta đã nhìn thấy công tử, ta làm việc trong trù phòng, ta là Tiểu Phi.”

Thì ra thật sự là giúp việc trong phủ, Mộ Dung Tĩnh mỉm cười gật đầu.

Nhìn kỹ Nhị công tử cười, nụ cười này làm cho ta cảm thấy ấm áp, ta biết nhìn chăm chăm như vậy rất không lễ phép, thế nhưng nét mặt tươi cười ấy lại làm ta không thể rời mắt.

Lại nói Nhị công tử với Trí ca ca có nét giống nhau, chỉ là một người cho cảm giác như một khối băng, một người lại như một khối lửa...

“Hừ!” Một thanh âm trong trẻo lạnh lùng kéo đường nhìn của ta tới người đứng bên cạnh Nhị công tử, là người ta vừa tưởng là quý kia, đáng vẻ hần cũng rất anh tuấn, nhưng trên mặt lạnh lùng không có biểu tình gì, hình như rất khó đến gần, bất quá nếu hần ở cùng một chỗ với Nhị công tử, đương nhiên đó là người rồi, nghĩ đến mình mạo phạm, ta ngượng ngùng hướng hần khom lưng nói tạ lỗi, “Xin lỗi, vừa rồi ta nghĩ huynh không phải là người.”

“Ha ha ha... ha ha ha...” Lần này Tô Hoán Hoa càng không nhịn được ôm bụng cười như điên.

Trong phủ sao lại có một tên tiểu tử thú vị như vậy, thật lâu rồi hần không nhìn thấy biểu tình vừa xấu hổ vừa giận của Hâm Phong, hài tử này đến tốt cùng là đang nói xin lỗi hay là đang mắng chửi người? Lần này ngay cả Mộ Dung Tĩnh cũng nhịn không được nở nụ cười, mà hai tiểu nha hoàn đứng góc tường càng ním môi cười khúc khích không dứt.

Ta ngờ ngác nhìn người mặc bạch y cười loạn kia, nếu như hần không cười như vậy, ta sẽ đem chữ đẹp trai để nói về hần.

Hơn nữa bọn họ đang cười cái gì? Ta không có kể truyện cười a, ta lắc đầu tỏ vẻ không hiểu.

Nhìn đứa bé trước mắt hai hàng lông mày hơi nhăn lại, nghèo đầu biểu tình mê muội không hiểu, hiển nhiên còn không phát hiện chỗ sai trong lời nói của mình, mà Liễu Hâm Phong đứng bên cạnh thì không nói nên lời, gương mặt xanh trắng không ngừng, Mộ Dung Tĩnh liền không nhịn được có chút buồn cười.

Vốn nghĩ gương mặt này cùng dung mạo kia lớn lên rất giống nhau, kỳ thực nhìn kỹ một chút, lại cảm thấy không giống lắm.

Tử nhan kia cho dù cười, cũng không thể che giấu được đau thương trong ánh mắt, không giống đứa bé này, hần cười từ nội tâm, không mang theo một tia bụi trần, cười rất chân thành.

Rất ít khi thấy bộ dạng câm nín của Liễu Hâm Phong, xem ra hài tử này có khiếu khôi hài trời cho, hơn nữa bộ dáng ngây ngốc của y cũng rất đáng yêu.

Liễu Hâm Phong cắn răng hỏi lại, “Con mắt nào của người nhìn ra ta là quỷ?”

“Huynh vô thanh vô tức mà đứng phía sau ta, tay lại lạnh như băng, còn có thể bay, giống như con quỷ kinh khủng ta gặp lần trước...”

Ai nha, không xong, ta sao lại đem chuyện kia nói ra rồi.

Quả nhiên Nhị công tử sắc mặt ngưng trọng, “Tiểu Phi, người gặp qua thứ gì không sạch sẽ sao?”

Ta lắc đầu liên tục, “Không được nói, không được nói, Tiểu Thanh không cho ta nói.”

“Tiểu Phi, người không ngoan nha, tại sao muốn học người ta nói dối?”

Bị Nhị công tử nói vậy, ta lập tức nóng nảy.

“Ta mới không nói dối, đêm đó chính là có người, không phải, là quỷ, muốn hút máu ta, người xem, trên cổ ta còn lưu lại dấu răng của hần nè...”

Để chứng minh mình không nói láo, ta vội vàng kéo áo xuống, để cho bọn họ nhìn chỗ ta bị cắn, quả nhiên, ta phát hiện Nhị công tử vốn đang mỉm cười, khuôn mặt đột nhiên trầm xuống.

Hết chapter 10

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 11

“Tiểu Phi có thấy bộ dáng người kia không?”

“Không thấy được, hần từ phía sau bóp cổ ta, sau đó cứ như vậy cắn ta, nếu không phải Tiểu Thanh trùng hợp quay lại, ta nhất định sẽ không toàn mạng, ta chưa từng nói chuyện này với ai, vì Tiểu Thanh không cho ta nói.”

“Tiểu Thanh nói rất đúng, Tiểu Phi, chuyện này không được nói lại với người khác biết không.”

“Biết biết.”

Nếu như Tiểu Thanh biết ta đem việc kia nói cho Nhị công tử, nhất định sẽ mắng chết ta, ta đâu dám lại kể cho người khác nữa?

Vị công tử bị ta hiểu lầm là quỷ kia hình như còn đang canh cánh trong lòng, hần từng mắt tiếp tục hỏi ta, “Thần tiên cũng sẽ bay tới bay lui, người thế nào không cho ta là thần tiên?”

Ta xem khí tức ôn nhả tản ra từ Nhị công tử một chút, lại nhìn hần, ngượng ngừng rụt rụt cái cổ.

“Xin lỗi, nếu nói là thần tiên, ta nghĩ Nhị công tử tương đối giống hơn, mà vị công tử này, hình tượng của huynh so với hai chữ thần tiên thực sự kém nhiều lắm...”

Một đạo cầu vồng lập tức xuất hiện trên mặt của hần, theo kinh nghiệm trước kia, ta biết mình nhất định lại nói sai, vội vàng đính chính lại nói, “Xin lỗi, xin lỗi, ta ăn ngay nói thật, kỳ thực huynh cũng không kém vậy đâu, thân thể lạnh lạnh cũng tốt a, mùa hè mọi người dựa vào huynh liền cảm thấy mát mẻ thoải mái đúng không? Bay tới bay lui cũng tốt, vào nhà cũng không cần phải đi cầu thang.”

“Ha ha ha... ha ha ha...”

Không xong, có phải ta càng nói càng sai không, vì sao tiếng cười của bọn họ không chỉ không ngớt, còn càng ngày càng có dấu hiệu trầm trọng?

Liễu Hâm Phong nhìn tiểu quỷ trước mặt còn chẳng biết mình nói cái gì, nói sai ở đâu này, trong tâm vạn phần hối hận vì sao hôm nay nhiều chuyện túm y lên đây. Hần thuờ nhỏ vì luyện công mà dẫn đến nhiệt độ cơ thể so với người thường thấp hơn rất nhiều, nhưng cũng không thể vì thế liền đem một cái mặt quỷ vẽ lên cho hần chứ.

Mộ Dung Tĩnh nhìn cười giảng hòa.

“Tiểu Phi, đây là hai thuộc hạ của ta, vị này là Liễu Hâm Phong, vị này là Tô Hoán Hoa, công phu bay tới bay lui người nói gọi là khinh công, chỉ cần luyện, ai cũng có thể nhảy rất cao.”

Trên đời lại có công phu như vậy? Luyện thành chẳng phải muốn đi đâu liền bay về hướng đó sao? Ta là Tiểu Phi, không biết có phải cha mẹ cũng muốn ta có thể bay tới bay lui như thế không?

“Tiểu Phi, sao người lại đi lung tung bên ngoài một mình?”

“Ta không có đi lung tung a, ta cùng Tiểu Thanh đi ra ngoài chơi, cuối cùng ta bị lạc mất.” Ta ngượng ngùng cười cười, “Ta mới vừa vào phủ không lâu, cũng là lần đầu tiên xuất môn, ta không biết đường...”

“Vì vậy người tìm đường trở về?”

“Đúng a.”

“Người tìm đường thì tìm đường, vì sao lại xem màn kịch?” Liễu Hâm Phong mắt hứng hỏi, xem thì xem đi, còn luôn miệng nói hán không phải là người.

“Ta thấy màn kịch rất đẹp, vì vậy muốn sờ một cái, ta chỉ sờ một chút a, ta cũng không có làm bẩn.”

Ta đột nhiên có chút sợ, làm bẩn là phải đền, cái kia chắc rất đắt tiền đi, chẳng biết tiền công của ta có bồi thường nổi không, hơn nữa ta đột nhiên nghĩ đến vấn đề nghiêm trọng hơn, sợ đến mức soạt một tiếng quỳ xuống.

“Nhị công tử, xin công tử không nên tức giận, ta... nô tài thật chỉ là sờ một chút, xin công tử đừng dùng roi quất ta.”

Thấy hài tử kinh hoàng quỳ xuống xin hán tha thứ, Mộ Dung Tĩnh không vui liếc nhìn Liễu Hâm Phong, người sau lòng tràn đầy ủy khuất, chẳng qua hán thuận miệng hỏi một câu thôi, vậy cũng sai sao?

“Đứng lên đi, đây không phải trong phủ, không cần nhiều lễ tiết như vậy.”

“Thật sao?”

Ta nghiêng đầu nhìn Nhị công tử, hán vẫn mỉm cười, nhìn biểu tình không giống như nói dối, chính là nói miễn cho ta ăn roi, ta an tâm lập tức đứng lên.

“Nói một chút coi, sao ta lại muốn đánh người?”

“Thì Tiền thúc nói, thấy chủ tử phải hành lễ, phải xưng là nô tài, bằng không sẽ bị đánh, thế nhưng ta rất ngốc, luôn không nhớ lời bọn họ nói.”

Nhị công tử ha hả cười rộ lên, “Ta không thích đánh người, cũng không thích hạ nhân xưng là nô tài, như người lúc này là được rồi, không cần sửa.”

Ta thấy hán cười đỏ mặt lên, Nhị công tử một điểm cũng không kiêu ngạo, thật là một người tốt.

“Nhị công tử, công tử cười lên thật là đẹp.” Ta tự đáy lòng nói ra.

Là thật, Nhị công tử cười lên, đôi mắt đen nhánh cũng nhu hòa tràn đầy ý cười, cũng nho nhã ôn hòa giống người vậy, nhất định sẽ có rất nhiều cô gái thích ha?

Thế nhưng Nhị công tử nghe được lời của ta, rõ ràng sùng sốt một chút, trong lòng ta có chút khẩn trương, không biết nói như vậy với chủ tử có mạo phạm hay không? Nhưng Nhị công tử lại lập tức nở nụ cười nói, “Chúng ta vừa lúc cũng muốn hỏi phủ, người theo ta luôn nhé.”

Nhị công tử đứng dậy, hai nha hoàn vẫn đứng trong góc lấy áo choàng được gấp ngay ngắn mở ra, giúp hán choàng thêm.

Ta từ khe hở áo choàng của Nhị công tử, len lén liếc mắt đến cái bàn bên cạnh hán, trên bàn bày toàn rượu và thức ăn ngon, mà hầu như không có động đũa qua, trong đó có mấy đĩa điểm tâm được bày thành hình hoa, đặt trong cái mâm rất *** xảo, làm cho thật muốn ăn một miếng. Nguy rồi, hình như chảy nước miếng, Tiểu Phi, mau ngậm miệng, không nên mất mặt.

Mộ Dung Tĩnh đang muốn phân phó tính tiền, chợt thấy đứa bé trước mắt ngó nghiêng nhìn chằm chằm bàn rượu, gương mặt thèm ăn rớt nước miếng, ngay cả cặp mắt sáng sủa kia cũng biến thành thật to, tựa hồ định đem cả một bàn lớn thức ăn toàn bộ nhìn trong bụng.

“Tiểu Phi, người đói bụng không?”

Bị Nhị công tử hỏi, ta liền xua tay nói, “Không có, không có.”

Nhưng bao tử lại đứng vào lúc này rất không tự chủ mà kêu rột rột, làm ta xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu không dám nhìn Nhị công tử.

Thật đúng là một hài tử đáng yêu mà, chút chuyện nhỏ này cũng đáng đỏ mặt sao?

Mộ Dung Tĩnh suy nghĩ một chút, đem áo choàng cởi ra, một lần nữa ngồi xuống, đồng thời phân phó nói, “Đem tiệc rượu xuống, đổi lại một bàn khác, không cần mang rượu lên, đổi một bình trà hoa thượng đẳng, ngoài ra đồ điểm tâm đều mang thêm một phần.”

Ta lại càng hoảng sợ, Nhị công tử là vì ta sao? Không phải chứ, bọn họ dường như đều đã ăn no, ta vội vàng nói, “Nhị công tử, ta thật không đói, công tử chỉ cần đem mấy khối điểm tâm thưởng cho Tiểu Phi là được.”

Tô công tử cũng một lần nữa ngồi xuống nói, “Đều lạnh cả rồi sao có thể ăn?”

Lạnh gì đó sao lại không thể ăn, ta mỗi ngày đều ăn cơm thừa canh cặn, mùa đông cơm nước lạnh nhanh hơn, ta đa số đều ăn đồ lạnh, lúc đầu có chút khó ăn, bất quá tập quen thì được rồi.

Ta thấy Nhị công tử hướng ta ra hiệu, hần chỉ vào cái ghế bên cạnh nói, “Tiểu Phi, qua đây ngồi.”

Trời ơi, ta làm sao dám ngồi? Dù ta có ngọc thể nào đi nữa, cũng biết tôn ti khác biệt, sao có thể ngồi ngang hàng cùng các chủ tử?

“Tiểu Phi, ở đây không có người ngoài, ngại lẽ nào định đứng ăn? Không phải ngại ghét ngồi cùng một chỗ với ta chứ?”

Đầu của ta lập tức lắc như trống bỏi, làm sao ta lại ghét ngồi cùng Nhị công tử được, ta là không xứng mà, chuyện này mà để cho Tiền thúc và Tiểu Thanh biết, ta sẽ bị bọn họ mắng chết, bất quá cũng không dám cãi ý Nhị công tử, không thể làm gì khác hơn là tiến lên phía trước, tới gần bên cạnh bàn cười bỏi nói, “Nhị công tử, ta đứng được rồi.”

Trên tay căng thẳng, đã bị Nhị công tử đưa tay kéo qua, làm ta không tự chủ được ngồi xuống bên cạnh hần.

Tay kéo ta kia có chút thô ráp, cũng rất ấm áp làm cho người ta thoải mái, mặt ta liền đỏ lên, nhẹ nhàng tránh ra.

“Tiểu Phi, nếu ngại đói bụng thì ăn nhiều một chút, đúng lúc chúng ta vừa ăn chưa no, chúng ta cùng nhau ăn.”

Lời nói nhu hòa của Nhị công tử làm tâm câu nệ của ta cũng dần dần an ổn xuống.

Thức ăn rất nhanh được bày đầy bàn, ta nhìn các loại chim cá được xếp thành các món ăn hình dạng *** xảo, căn bản không dám động đũa.

Bàn đại thức bình thường cũng là xếp thành như vậy sao? Ta chỉ chú ý nhặt rau rửa rau, chưa từng để ý đồ ăn sau khi nấu sẽ được xếp như vậy, nhưng nếu xếp cho dù đẹp mắt, gấp một miếng không phải toàn bộ sẽ hỏng sao? Như vậy thật đáng tiếc...

“Tiểu Phi, ngăn ra đó làm gì, mau ăn a.” Tô công tử giục ta.

Ta rất muốn ăn a, ta lớn như vậy, cho tới bây giờ chưa được ăn ở trên loại bàn tròn đẹp như vậy, ta muốn gấp thức ăn, nhưng chiếc đũa dường như đang có ý giận dữ ta, không thể nào gấp nổi, ta thử nhiều lần đều thất bại, không thể làm gì khác hơn là triệt để buông tha, cúi đầu tấn công bát cơm trắng.

Hết chapter 11

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 12

Mộ Dung Tĩnh cùng Tô Hoán Hoa liếc mắt nhìn nhau, xem ra hài tử này quá khản trương, thế nên cả thức ăn cũng không gấp được, nhìn hần cúi đầu ăn bát cơm tẻ, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều úp vào bát, thật đúng là khôi hài.

Liễu Hâm Phong mím môi cười trộm một tiếng, bị Mộ Dung Tĩnh trừng trở lại, trong lòng ủy khuất mà thờ dài, bộ dạng ăn cơm của hài tử này thật buồn cười mà, sao ngay cả cười một chút cũng không được?

Chính Mộ Dung Tĩnh cũng không hiểu vì sao giữ Tiểu Phi lại ăn, tựa hồ khuôn mặt quen thuộc này gọi lại hồi ức thật lâu trước đây của hần, hay chỉ đơn thuần thích xem bộ dáng ngốc nghếch ngờ ngác của hài tử này, lúc đầu Tiểu Phi làm Liễu Hâm Phong cảm nín, Mộ Dung Tĩnh đã cảm thấy hết sức buồn cười, đến bây giờ sau khi nhìn thấy dáng ăn như heo con của y thì buồn cười không thôi.

Nhìn Tiểu Phi không ngừng và cơm tẻ, Mộ Dung Tĩnh tính toán trong lòng có nên cùng Tiền quân gia mang đứa bé này qua, lúc nào buồn chán trêu đùa y một chút cũng có thể vui vẻ giải sầu.

“Tiểu Phi, ăn nhiều thức ăn một chút.”

Thấy Nhị công tử đem các loại thức ăn lần lượt gấp vào bát cho ta, ta vội vàng nói, “Cảm ơn Nhị công tử.”

Biết Nhị công tử nhìn ra ta không gặp được thức ăn mới giúp ta, ta rất cảm kích hướng hắn cười cười, lại gặp ngay ánh hàm chứa ý cười, ta rất hoảng loạn mà cúi đầu.

Các loại bánh điểm tâm cũng đã mang lên, thấy các loại điểm tâm đa dạng phong phú bày gần về phía ta, ta cũng không biết nên cầm đĩa gấp hay dùng tay cầm thì tốt, dường như nhìn thấu do dự của ta, Nhị công tử đem mấy khối điểm tâm đưa cho ta nói, “Tiểu Phi, điểm tâm của Dung Hạnh Trai rất nổi danh, ngươi mỗi thứ đều nếm thử đi.”

Thì ra từ lâu này tên là Dung Hạnh Trai a, ta cầm một khối điểm tâm nhỏ hình con chim, há mồm cắn một cái, điểm tâm này không biết làm từ cái gì, lúc mới ăn thì ngọt, ăn vào lại có chút mặn, còn mang theo mùi thơm của vùng, mềm mềm tan ra trong miệng, là hương vị cho tới bây giờ ta cũng chưa từng được ăn qua.

“Loại điểm tâm này gọi là Phượng vĩ tô, ngươi xem phía trước nó nhọn nhọn như đầu phượng, phía sau xòe ra như đuôi phượng, đầu phượng thì ngọt, đuôi phượng thì mặn, Phượng vĩ tô là điểm tâm chiêu bài của Dung Hạnh Trai a, Tiểu Phi, ngươi phải ăn đó.”

Tô công tử nói làm ta thật xấu hổ, ta ngập ngừng nói, “Thật ra ta thấy nó đẹp nên mới ăn.”

Nha hoàn tỷ tỷ đứng ở một bên giúp ta châm trà, ta há miệng uống một ngụm lớn, kết quả bị nóng lè lưỡi, Nhị công tử vội vàng nói, “Tiểu Phi, lần sau trước khi uống trà phải thổi một chút, nếu không sẽ bị phỏng.”

Lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu của Nhị công tử khiến ta cảm động, tâm tư của hắn thật *** tế a, luôn luôn nói nhu hòa như thế, có chủ tử như vậy cũng là một loại phúc khí.

Ta từ lúc chào đời tới giờ bữa cơm này là ăn khăn trương nhất, thật vất vả chịu đựng đến lúc ăn xong, Nhị công tử nói, “Tiểu Phi, những điểm tâm này nếu thích thì bảo gói mang về.”

Trên bàn còn dư thật nhiều điểm tâm, ta đã nghĩ bỏ đi thì thật lãng phí, Nhị công tử nói làm đôi mắt ta sáng lên.

“Thật sao? Ta có thể mang toàn bộ về? Thấy Nhị công tử mỉm cười gật đầu một cái, ta vui vẻ nói, “Tiểu Thanh cũng thích ăn điểm tâm, ta muốn mang về cho hắn.”

“Tiểu Thanh là bằng hữu của ngươi sao?”

“Tiểu Thanh là bằng hữu tốt nhất của ta, hắn rất chiều cố ta.”

Liễu công tử bảo hóa kẻ trong *** đem điểm tâm gói kỹ đưa cho ta, chúng ta cùng nhau xuống lầu, ta chợt nhớ tới một việc, vội hỏi hắn, “Liễu công tử, khinh công rất khó học sao?”

Hắn kỳ quái liếc nhìn ta, “Ngươi muốn học?”

“Đúng vậy, nếu như ta học được, có thể giống Liễu công tử mỗi ngày đều bay tới bay lui trên không trung...”

Sau khi Liễu công tử nghe xong, rất vô lực liếc ta trắng mắt, “Ta cũng không phải chim, không thể bay trên không trung được!”

“Vậy huynh có thể bay cao đến đâu?”

“Cao ba bốn tầng như vậy thôi.”

“Có người bay cao hơn không?” Ta tiếp tục truy hỏi kỹ càng

“Đương nhiên là có!”

“Vậy sao huynh không bay cao như vậy?”

Rất rõ ràng trên mặt Nhị công tử và Tô công tử đều hiện lên ý cười, mà mặt Liễu công tử lại bắt đầu biến sắc, ta nói có đúng không? Kỳ thực ta chỉ muốn biết, nếu như ta học, tương lai có một ngày có thể bay cao như Liễu công tử hay không?

Lời kẻ tiếp đường như khiến Liễu công tử cắn răng tìm cách đi ra ngoài.

“Ta bay không cao bởi vì ta thiếu thông minh, ngươi tên là Tiểu Phi, nói không chừng có thể bay rất cao, Nhất phi trùng thiên đó.”

(chắc là một phát bay lên trời -.-)

“Thật vậy sao? Ta cũng nghĩ như vậy đó, chắc cha ta muốn ta bay cao cho nên mới đặt tên là Tiểu Phi nhỉ?”

Ta rất vui vì Liễu công tử lại có thể tán dương ta như vậy, vội vàng nói tiếp.

Liễu Hâm Phong về mặt thất bại phi thân xuống lầu, gặp phải tiểu quý ngay cả tốt xấu đều nghe không hiểu, hắn thật đúng là không còn lời nào để nói.

Ta không hiểu nhìn Nhị công tử.

“Nhị công tử, ta lại nói sai sao? Vì sao Liễu công tử dường như rất ghét ta?”

“Không phải, Tiểu Phi đáng yêu như vậy, Hâm Phong chỉ là xấu hổ vì không bằng thôi.”

Nghe không hiểu ý Nhị công tử nói gì, nhưng đoạn trước thì ta hiểu, Nhị công tử là đang nói ta đáng yêu nha, đây là lần thứ hai có người nói ta đáng yêu, nếu như Trí ca ca cũng cho là như vậy thì tốt rồi.

“Muốn ngồi kiểu sao?”

Chúng ta cùng đi đến cạnh cỗ kiệu dưới lầu, Nhị công tử đột nhiên hỏi ta.

“Vâng...” Ta theo bản năng lên tiếng, bỗng nhiên nghĩ không đúng, ta vội vàng lắc đầu.

Chuyện đùa, ta rất muốn ngồi, vấn đề là không có tư cách ngồi.

Mộ Dung Tĩnh mỉm cười, thật là không giấu được tâm sự trẻ con, rõ ràng cặp mắt thanh linh kia mở to nhìn chăm chăm vào cỗ kiệu không rời, nhưng lại cố ý làm ra vẻ không có chuyện gì xảy ra.

“Nhị công tử...”

Không kịp phản ứng, ta đã bị Nhị công tử kéo vào trong cỗ kiệu, ngồi vào bên cạnh hắn.

Bên trong thật lớn a, hai người ngồi cũng thừa, nhưng lại rất ấm áp, bốn phía kiệu được làm từ tơ lụa, sờ vừa mềm vừa mịn, phía dưới ghế lót nệm bông, ngồi lên thật mềm, thật thoải mái.

“Đau quá...”

Không nghĩ tới cỗ kiệu đột nhiên di chuyển, ta không ngồi vững, thân thể nhoáng cái lao về phía trước, cái trán đụng vào thành kiệu, may mà Nhị công tử nhanh tay lẹ mắt kéo ta lại, bằng không ta nhất định sẽ suýt từ cỗ kiệu té ra ngoài.

(Suýt từ cỗ kiệu té ra: suýt từ vòn tú cầu, chắc có nghĩa là lăn lông lốc)

Nhị công tử đưa tay qua, thay ta nhẹ nhàng xoa chỗ bị đụng đau hỏi, “Đau không?”

Ngón tay hắn chạm vào trán ta thật là mềm, động tác cũng dịu dàng như vậy, làm ta cảm thấy rất thoải mái, kỳ thực ta rất muốn nói cho hắn biết cái trán đã hết đau, nhưng lại không tiện mở miệng.

“Nhị công tử, công tử đối với mỗi người đều tốt như vậy sao?”

“Tiểu Phi không giống như vậy.”

Ta gật đầu suy nghĩ một chút, ta có cái gì không giống, muốn nói không giống nhau hay muốn nói ngược hơn nhỉ?

“Là bởi vì ta ngược sao?”

Nhị công tử lần này cười thành tiếng, “Tiểu Phi cũng cảm giác được mình ngược sao?”

“Đúng vậy, rất nhiều việc ta không làm được, luôn bị Tiểu Thanh mắng.”

“Vậy người ghét Tiểu Thanh sao?”

Ta kỳ quái hỏi lại, “Ta làm sao lại trách Tiểu Thanh, hắn là bằng hữu tốt của ta mà.”

“Tiểu Phi, đây là chỗ người không giống a.”

Ta lắc đầu, vẫn không hiểu.

Lần đầu tiên trong đời được ngồi kiệu, hơn nữa còn là ngồi trên cái đệm mềm, cái cảm giác lác lư này khiến cho ta buồn ngủ.

Thông thường sau khi ăn cơm no xong thì dễ muốn ngủ, thế nhưng ăn no lại ngủ, làm cho có cảm giác giống động vật...

Vì vậy ta tận lực mở to mắt, nếu như để Nhị công tử thấy bộ dạng ăn no lại ngủ của ta, nhất định sẽ coi thường.

Tiểu Phi, mở to hai mắt, không được ngủ! Không được ngủ! Không được ngủ...

Nhìn hai từ bên cạnh đứng đưa trước sau theo cỗ kiệu, còn gật đầu như gà con mổ thóc, sau một hồi kiên trì, đôi mắt sáng ngời kia rốt cục cũng hơi

khép lại, thân thể nhỏ bé theo hướng bên cạnh nghiêng nghiêng rồi đổ xuống, Mộ Dung Tĩnh buồn cười đem y ôm vào trong lòng, nếu mặc kệ y ngã xuống như vậy, nói không chừng thật sự lăn ra khỏi kiệu.

Trên người hài tử có mùi thơm nhàn nhạt, hơn nữa thân thể y vừa nhỏ vừa nhẹ, vùi ở trong ngực mình như con mèo nhỏ đang ngủ.

Mộ Dung Tĩnh thấy từ bên khoe miệng chảy xuống một sợi chỉ bạc, vội vàng lấy tay lau hộ y. Hài tử này, ngủ còn chảy cả nước miếng, nếu như y biết bộ y phục này của mình giá trị bao nhiêu tiền, chỉ sợ nói không nên lời.

Nhớ tới biểu tình mơ mơ hồ hồ trên gương mặt và lời nói làm Liễu Hâm Phong dở khóc dở cười, Mộ Dung Tĩnh có loại xung động muốn cười.

Gương mặt thật đúng là rất giống, e rằng chính vì vậy, mới có thể lãng phí thời gian trong tù lâu cho một gã tiểu tử mới gặp mặt lần đầu, hài tử này có loại bản lĩnh làm lòng người thanh tỉnh lại, dù bản thân y hình như hơi ngốc.

Hết chapter 12

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chương 13

“Tiểu Phi, tỉnh tỉnh, Tiểu Phi...”

“Trời còn chưa sáng mà, Tiểu Thanh, đừng gọi ta!”

Ta không nhìn được đầy tay ra, nhưng chợt nghe bên tai truyền đến tiếng cười khẽ, “Tiểu Phi, chúng ta đến nhà rồi.”

Không đúng, nếu như là Tiểu Thanh, sớm đã một cái tát đánh tới, quyết không ôn nhu như thế, trong lòng ta cả kinh, lập tức mở to hai mắt ra.

“Nhị công tử...”

Thảm rồi, ta thực sự ngủ quá ngon, hơn nữa còn ngủ trong lòng Nhị công tử, ta hoảng quá vội vàng đứng lên định đập đầu tạ tội, lại bị Nhị công tử lấy tay giữ lại.

“Cẩn thận một chút, không lại đụng đầu.”

“Nhị công tử, xin lỗi, ta không có ý định ngủ, ta...”

“Ta biết, ta biết, Tiểu Thi là mệt mỏi quá mà.”

Nhị công tử cười cắt lời ta, “Bên này là cửa chính, ngươi có thể tự mình trở về trù phòng bên kia không?”

“Ta đi vào bằng cửa sau, đường chỗ này ta biết.”

Ta thật nhanh chui ra khỏi kiệu, chạy hai bước về phía trước, cảm thấy không đúng, vội vàng liền xoay người lại, thấy Tô công tử và Liễu công tử bọn hắn đều hạ kiệu, đang cùng Nhị công tử nói chuyện gì đó, ta hướng bọn họ khom lưng cúi người một chút, lúc này mới hướng cửa sau bên kia chạy đi.

Nhìn bóng lưng nhỏ nhỏ kia chạy xa, Tô Hoán Hoa không khỏi cười nói với Mộ Dung Tĩnh, “Ngươi hình như rất thích đứa bé này đi?”

Liễu Hâm Phong lập tức hừ một tiếng, “Mơ mơ hồ hồ có thể làm người ta tức chết.”

Mộ Dung Tĩnh cười cười.

“Thật đáng yêu, hơn nữa rất giống... Trở về nói một tiếng với Tiền thúc, điều hắn đến Trích Tinh Lâu.” Hắn dừng một chút lại nói, “Không nghĩ tới tin đồn trong phủ càng ngày càng biến hóa khôn lường.”

Liễu Hâm Phong nói, “Có môn tà công tên là hồi xuân, nói rằng dựa vào hút máu trẻ em để tăng cường công lực, đã có mấy hài tử chết vì chuyện này rồi, Mộ Dung, ngươi biết là ai làm, thực sự mặc kệ?”

Mộ Dung Tĩnh nhíu mày, “Ta từng nói bóng gió cảnh cáo hắn, không nghĩ tới căn bản cũng không có kết quả, yên tâm, chuyện này nhất định ta sẽ quản.”

“Tiểu Thanh, Tiểu Thanh, Tiểu Thanh...”

Từ sau khi ăn tối xong trở về, Ta đã kêu Tiểu Thanh mấy trăm lần, y hình như bị chứng ngẩn ngẩn, đối với ta mất điếc tai ngơ, làm như không thấy.

“Tiểu Thanh, không phải ta thật sự cố ý bỏ lại ngươi, ta chỉ đi một chút thôi, nhưng ai biết khi ta quay trở lại thì ngươi đi mất rồi.”

“...”

“Tiểu Thanh, đừng tức giận nữa được không?”

“...”

“Tiểu Thanh, ta sai rồi, ta sai rồi còn không được sao?”

“...”

Thực sự không có biện pháp, ta chỉ đành lên lên giường của Tiểu Thanh, ôm lấy y cố sức hôn một cái lên trán y, một chiều này quả nhiên có hiệu quả, Tiểu Thanh lập tức đỏ mặt, đem ta đẩy tới góc tường, mắng, “Ngươi lại phát điên cái gì?”

Ta ủy khuất nhìn Tiểu Thanh, “Ta lại làm sai sao? Lần trước chúng ta sau khi cãi nhau, ngươi cũng làm như vậy mà.”

“Rõ ràng là một tên mù đường, lại còn dám bỏ ta chạy đi tìm người, sao ngươi không để người ta bán luôn đi...”

Ta tự động bỏ qua những lời sau đó, hơn nữa trái tim cũng liền với dạ dày, bởi vì chỉ cần Tiểu Thanh mở miệng mắng chửi người liên đại biểu hết mưa trời lại sáng.

Tiểu Thanh mắng ta chừng một nén nhang mới ngậm miệng lại, ta nịnh nọt rót cho y chén trà, y tiếp lấy uống một hơi cạn sạch, lại tiếp tục mắng, “Sau này không được đến gần Nhị công tử!”

“Vâng!”

“Không có việc gì không được đến tiền viện!”

“Vâng!”

“Hai ngày còn lại không cho phép ra khỏi cửa!”

“Vâng...” Cái này có chút hà khắc, thế nhưng Tiểu Thanh hiện tại đang nổi nóng, ta không nên chọc y thì hơn.

“Còn có đem điểm tâm hán cho đều ném đi!”

“Không ném có được không?”

Ta ai oán nhìn khí thế hung hăng của Tiểu Thanh, trong lòng ta thực hối hận đều đem mọi chuyện kể hết cho y, còn tưởng rằng đem điểm tâm lấy lòng y, ai biết vô mong ngựa vô đến tận đuôi. Mọi chuyện ta đều có thể đáp ứng Tiểu Thanh, thế nhưng điểm tâm ngon như vậy, ném đi thì rất đáng tiếc.

“Không được!”

“Tại sao?”

Vành mắt ta bắt đầu chậm rãi ngập nước, ta biết mình sai, vì vậy ta rất cẩn thận lấy lòng Tiểu Thanh, tại sao y vẫn hung dữ như thế? Biết rõ ta thích ăn điểm tâm nhất mà.

“Không tại sao, nhất định không được!”

“Tiểu Thanh, ngươi thật quá đáng!”

Ta tức giận nhảy khỏi giường Tiểu Thanh, trở lại giường của mình, kéo chăn trùm kín đầu.

Con người Tiểu Thanh rất tốt, nhưng đôi khi hán rất ngang ngược, dù hán không thích Nhị công tử, cũng không cần đem điểm tâm người ta hảo tâm cho ném đi a.

“Tiểu Phi, Tiểu Phi...” Thanh âm của Tiểu Thanh từ ổ chăn truyền ra.

Không để ý đến ngươi, trừ khi ngươi cho ta giữ lại điểm tâm.

“Tiểu Phi, ngươi phải hiểu, ngươi là một hạ nhân, ngươi là thân phận thế nào, người ta là thân phận thế nào.”

“Chỉ là gói điểm tâm, cùng thân phận có gì quan hệ?” Ta thờ phỉ phò hỏi.

Tiểu Thanh hình như thờ dài, nửa ngày mới nói, “Quên đi, ta mặc kệ ngươi, ngươi muốn ăn thì ăn đi.”

Thật sao? Xem ra chiều này đối với Tiểu Thanh rất hữu dụng, nhớ lần sau cãi nhau thì dừng lại.

“Còn không chui ra, đừng hờn nữa.”

Ta lập tức chui ra, thờ gấp một hơi thật dài, ngẩng đầu nhìn ánh mắt cũng hết cách của Tiểu Thanh, ta lắc đầu, không rõ vì sao gần đây Tiểu Thanh hay dùng ánh mắt này nhìn ta.

Hai ngày sau rất buồn chán, bởi vì ta biểu hiện không tốt, vì vậy bị Tiểu Thanh cấm túc.

Ta chỉ có thể hoạt động xung quanh trù phòng, sau đó ngồi ở ngưỡng cửa ngắm trời xanh mây trắng, tiện thể ăn điểm tâm Nhị công tử cho ta, ta từng mang điểm tâm lấy lòng Tiểu Thanh, còn cố ý nói cho y biết ta thích nhất điểm tâm gọi là Phụng vĩ tô, chỉ có Dung Hạnh Trai mới bán, ai ngờ Tiểu Thanh vừa nghe xong lập tức hừ một tiếng, vẻ mặt coi thường.

“Điểm tâm là phải ngọt, vừa mặn vừa ngọt là cái gì? Chỉ có người mới cho là quý.”

Người nói ta có biện pháp nào đối với Tiểu Thanh? Hơn nữa hai ngày nay chẳng biết y chạy đi nơi nào, cũng không để ý đến ta, làm hại ta lúc nào cũng không có việc đi loanh quanh, cộng thêm ở trù phòng nghe mọi người kể các loại chuyện lý thú trời nam bể bắc giết thời gian.

Vốn định xem đại hí, cuối cùng cũng không hát, ta nghe mọi người trong trù phòng nói hình như có thích khách xâm nhập vào gác hát, đâm lão trang chủ bị thương, mặc dù không bị thương chỗ yếu hại, nhưng lão trang chủ bị kinh hách, không thể làm gì khác hơn là bỏ tham gia đại hội cờ vây cử hành năm năm một lần.

Nghe nói năm năm trước lão trang chủ từng thắng sát sao một mục, được phong là kỳ vương, vị Thành lão tiên sinh kia vì kém một chút mà thua lần này đường xá xa xôi từ Giang Nam chạy tới tham gia đấu cờ, chính là vì muốn rửa mối hận năm đó, nhưng lão trang chủ căn bản không có cách nào đến gặp, vì vậy hiện tại vị Thành lão tiên sinh này rất không cam lòng.

Cái này cũng chưa tính, bởi vì chuyện thích khách ám sát, việc về thăm người thân của Như Phi, chính là tiểu thư Mộ Dung gia cũng lùi lại, trong phủ lòng người hoang mang, toàn bộ tháng Giêng đều không có không khí vui mừng.

Hết chapter 13

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 14

Nói đến các tin tức khác ngang hàng với giải đấu cờ vây, vậy phải nói đến chuyện Giang Nam thuyết thư tiên sinh Tiêu Từ Y đến kinh thành tạm trú, nghe nói vị Tiêu tiên sinh này kể chuyện vô cùng đặc sắc, thường thường một câu thanh ngôn nhả vận, dễ dàng làm cho bách điều áp âm, hàng năm hẳn đều được đường kim thánh thượng mời vào trong cung kể chuyện cho các phi tần, xem ra Tiêu tiên sinh lần này vào cung cũng là lĩnh thánh dụ của Hoàng thượng đi.

(Bách điều áp âm: câu đầy đủ “Nhất điều nhập lâm, bách điều áp âm”, nghĩa đen là một con chim vào rừng, trăm con chim khác đều câm, nghĩa bóng một người xuất sắc làm người khác choáng ngợp, không nói được gì. Nguồn google.)

Bất quá những sự tình này đối với ta mà nói đều rất xa xôi, mặc dù ta không được xem đại hí mà có chút thất vọng, nhưng có đồ ăn ngon cho ta hưởng thụ, những chuyện khác sẽ đều không quan trọng nữa.

Có lúc ngửa đầu nhìn những đám mây trên trời, ta sẽ rất tự nhiên mà nhớ tới Nhị công tử, bởi vì dung mạo hấn phiêu dật mềm mại dịu dàng như những đám mây, thật hy vọng có ngày có thể gặp lại hấn, bất quá ta nghĩ hấn đã sớm quên mất ta rồi.

Nhưng đề ta mỗi ngày đều nhớ trong lòng thật ra là Trí ca ca, nghĩ tới khuôn mặt lạnh lùng của hấn, tìm ta lại đập thình thịch. Chỗ này ta có thật nhiều điểm tâm, bởi vì rất trân quý, mỗi ngày ta chỉ dám ăn một miếng nhỏ, ta nghĩ nếu như có thể gặp lại Trí ca ca, liền đem tất cả điểm tâm cho hấn, Dung Hạnh Trai gì đó nhất định hấn chưa ăn qua.

Chiều hôm đó, tất cả mọi người đều không có ở đây, Tiểu Thanh thì trốn đi đâu không thấy bóng dáng, ta ngồi ở thềm cửa trù phòng phơi nắng kiêm ngủ gật, mặt trời mùa đông ấm áp chiếu lên người thật sự thoải mái a...

“Tiểu Phi...”

Hử? Là Tiền thúc, đã lâu không thấy Tiền thúc rồi, ta thấy lão đến, lập tức vui vẻ đứng lên.

“Tiểu Phi, công việc thế nào? Có mệt không?”

“Không mệt, ta làm việc rất vui.”

Thấy thịt trên mặt Tiền thúc run lên một cái, ta thật muốn nhào tới sờ thử một chút xem cảm giác ra sao.

“Tiểu Phi, ta dẫn ngươi đi một nơi.”

“Nơi nào vậy?” Ta nhìn chung quanh một chút, muốn tìm người nói một tiếng, chớ để Tiểu Thanh quay về lại cho là ta bị lạc.

“Đi thì biết.”

Tiền thúc không nói gì đã kéo ta đi, ta xem về mặt hắn rất trịnh trọng, trong lòng có chút ngạc nhiên, không dám hỏi tiếp.

Sau khi theo Tiền thúc xuôi theo hành lang đi được một đoạn đường, chúng ta dừng lại trước một gian phòng.

Bên này lầu các và đình viện đều được xây rất tráng lệ, vừa nhìn cũng biết là chỗ ở của các chủ tử, ta đang đoán nơi này là nơi nào, lại nghe Tiền thúc ở phòng ngoài gian nhà rất cung kính khom lưng bẩm, “Lão trang chủ, ta đem người tới.”

Hử, lão trang chủ muốn gặp ta.

“Ừ, vào đi.” Người ở bên trong nhàn nhạt lên tiếng.

Bị Tiền thúc ở phía sau đẩy một cái, ta gần như lao vào tiến vào trong phòng.

Chỉ thấy lão trang chủ nửa nằm dựa ở đầu giường, trên người được đắp chăn thật dày, so với lần đầu tiên gặp lão khí độ uy nghiêm, lần này sắc mặt lão trang chủ nhìn qua thấy kém xa, không chỉ có toàn bộ gương mặt hiện lên vẻ xám tro, mi mắt cũng vô lực rũ xuống, tuy rằng trong mắt không có chút thần thái nào, nhưng lại thâm đen làm cho người ta cảm thấy e ngại, ta không dám đến gần, chỉ đứng ở cửa, nhẹ giọng gọi, “Lão trang chủ...”

Nhìn người bệnh nằm trên giường có chút già yếu lờ lờ, ta rất hoài nghi lão có đúng là phụ thân của Nhị công tử không, bởi vì bọn họ một chút cũng không giống nhau, ta ở trước mặt Nhị công tử chắc chắn không cảm thấy sợ hãi, cũng sẽ không câu nệ...

Lão trang chủ giương mắt nhìn ta một cái, sau đó hỏi, “Đây chính là hài tử ngươi nói?”

Tiền thúc cũng không tiến vào cùng ta, lão chỉ ở ngoài phòng đáp, “Đúng vậy, là tiểu đồng mới vào không lâu, lần trước trang chủ cũng gặp qua nó rồi, ta thấy hài tử này bình thường thông minh, vì vậy mang nó đến cho trang chủ xem qua, nếu như trang chủ thấy không có vấn đề gì, để nó lưu lại hầu hạ lão nhân gia ngài.”

Không được a, ta phải ở cùng một chỗ với Tiểu Thanh, mới không muốn hầu hạ cái gì lão trang chủ đâu, hơn nữa ta lúc nào thì cùng thông minh dính vào một chỗ, cái này ai quen ta đều biết, Tiền thúc tại sao thúc muốn nói dối?

“Qua đây!” Lão trang chủ hướng ta quát lên.

Bàn tay xám trắng của lão hướng về ta vẫy vẫy sau đó rút vào tay áo, ta giống như con rối bị giật dây, không tự chủ được đi tới trước mặt lão, rừ mi nói, “Lão trang chủ.”

Gương mặt xám trắng nhìn ta chằm chằm một hồi, không biết có phải ta hoa mắt hay không, ta thấy ánh mắt lão trang chủ lạnh như băng chợt lóe lên, lão bắt lấy ta, để bả vai ta của ta xuống đỡ người ngồi thẳng dậy, sau đó hướng ra ngoài nói, “Hài tử này không sai, hãy lưu lại đi.”

Nghe được Tiền thúc ở bên ngoài trả lời một câu sau đó không thấy tiếng động, hình như là lui xuống, lòng ta thầm kêu khổ, nghĩ đến sau này phải ở chỗ này, không bao giờ được ở cùng Tiểu Thanh nữa, miệng không khỏi mếu một cái, suýt chút nữa khóc lên.

Không dám ngẩng đầu, nhưng vẫn nghe được từng tiếng hít thở nặng nề càng ngày càng gần ta, hơn nữa bị nhìn chằm chằm với ánh mắt vằn đục, khiến ta cảm thấy rất khó chịu, còn có chút sợ.

Bàn tay có chút lạnh lẽo từ bả vai ta chậm rãi chuyển qua cổ, chỉ nghe thấy một thanh âm trầm thấp nói, “Quý xuống!”

Không biết lão trang chủ muốn làm gì, ta lập tức quý xuống, cúi mặt nhìn sàn nhà, chỉ nghe đỉnh đầu truyền tới tiếng hít thở càng ngày càng gấp, thậm chí trở thành tiếng thở dốc khó kiềm nén, mà tay đặt trên cổ ta dùng sức mỗi lúc một lớn, ta cảm thấy móng tay bén nhọn đâm vào trong thịt...

Tâm lúc này run lên bần bật, tay chân không tự chủ được cũng bắt đầu run rẩy.

Đây là loại sợ hãi rất quen thuộc, chính là cảm giác ta đã trải qua trước đây không lâu ở chỗ tắm.

Lúc đó mọi thứ đều không nhìn thấy, nhưng cảm giác lạnh lẽo thấm vào tận xương này giống nhau như đúc.

Thế nhưng, không thể nào, lão trang chủ sao có thể...

Nơi cổ đã bị bóp đến đau, tiếng thở nặng nề làm ta hầu như có thể tượng tượng ra tùy thời sẽ có một hàm răng sắc nhọn không lưu tình chút nào cắn

xuống, đau đớn và sợ hãi khiến ta lúc này quên cả tôn ti khác biệt, ta đang muốn ra sức giãy ra, chợt nghe phía sau có người trầm giọng nói, “Phụ thân!!”

Một tiếng rất trầm thấp cũng rất uy nghiêm vang lên, cảm thấy lực trên vai nhẹ một chút, tiếng thở dốc ngừng lại, lão trang chủ buông lỏng kìm kẹp ta, thân thể một lần nữa ngồi vững.

Sau lưng bị mồ hôi lạnh làm cho ướt sũng, kinh hãi quá độ khiến tay chân ta như nhũn ra, may mà hai tay ta đang chống đỡ quỳ, bằng không ta tin mình nhất định sẽ ngã xuống.

Vẫn quỳ như trước không dám ngẩng đầu, chỉ nghe thấy tiếng bước chân vang lên, một người đi qua ta đến bên cạnh giường.

“Phụ thân, con vừa nghe Tiền thúc nói lão đưa tới một tiểu đồng hầu hạ người, chính là hài tử này sao?”

Lão trang chủ ừ một tiếng, tựa hồ có chút không cao hứng, lạnh lùng hỏi, “Quân doanh bên kia của ngươi không bận sao? Sao lại rảnh rỗi sang đây xem ta?”

Quân doanh, vậy người này chắc là Đại công tử rồi, Tiểu Thanh nói qua, Đại công tử hình như là võ quan gì đó.

“Con lo lắng cho thân thể của phụ thân, cho nên mới bớt thời gian tới thăm, vừa lúc tới kịp thời...” Giọng Đại công tử lãnh đạm, hình như còn mang theo vẻ tức giận.

Bọn họ là phụ tử thật sao? Sao giọng nói chuyện có vẻ kỳ quái.

Cúi đầu thấy Đại công tử chân đi giày mềm bước thông thả tới trước mặt ta nói, “Đứng lên đi.”

“Tạ ơn chủ tử.” Ta run rẩy đứng dậy, may mắn ta còn có thể miễn cưỡng đứng dậy.

“Ngươi trở về đi, ngươi không cần hầu hạ ở đây.”

Thật sao? Ta không nghe lầm chứ, thật tốt quá! Đại công tử, cảm ơn ngươi.

“Nô tài lui xuống.”

Ta ngay cả đầu cũng không dám ngẩng, khom lưng thi lễ một cái, liền vội vàng lui ra ngoài, đi đến cửa chợt nghe lão trang chủ bên trong nặng nề hừ một tiếng.

Nguy hiểm thật a, đầu ta cũng không quay lại, nhanh như chớp chạy đi thật xa, chỉ thấy Tiền thúc đứng trước khúc quanh hành lang hướng ta xua tay, ta vội vàng chạy tới.

“Tiền thúc Tiền thúc, vừa Đại công tử tới vấn an, nói với ta không cần làm tiểu tư của lão trang chủ nữa.”

Ta cao hứng bưng bưng mà nói cho Tiền thúc, nhưng khuôn mặt ú ụ thịt của lão lại lộ ra một loại trầm tư khó có thể nắm bắt.

“Lão trang chủ nói sao?”

“Chưa nói gì, hình như có chút mất hứng.”

“Trước khi Đại công tử tới, lão trang chủ có nói gì với ngươi không? Trang chủ có nói ngươi giống ai không?”

“Chưa nói gì cả a, chỉ...” Bóp cổ ta...

Chẳng biết tại sao, lời đến khóe miệng ta lại đột nhiên lại nhin xuống.

Nghĩ tới, lần đầu tiên ta theo Tiền thúc đến Mộ Dung phủ đụng phải lão trang chủ, ta thấy trong tay áo hắn chợt lóe lên màu đen thì ra là màu của móng tay...

Mà ngày đó quái vật hút máu ta kia móng tay cũng là màu đen.

Hết chapter 14

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 15

Không thể nào a, lão trang chủ sao có thể là quái vật? Thế nhưng, động tác kỳ quái vừa rồi của trang chủ...

Chẳng lẽ là...

Trong đầu có tia sáng lóe lên, mới vừa rồi lão trang chủ tiến đến gần ta như vậy, chẳng lẽ là muốn hút máu của ta? Nếu như không có Đại công tử đến đúng lúc, hiện tại ta đây chẳng phải biến thành một cỗ cây khô hay sao?

Vì vậy lão trang chủ mới tức giận, vì vậy Đại công tử mới bảo ta lập tức rời đi!

Thế nhưng... vì sao Tiền thúc nhất định phải mang ta tới chỗ lão trang chủ? Lẽ nào lão cũng là...

Ta có chút sợ hãi ngẩng đầu nhìn Tiền thúc một chút, phát hiện rằng hắc hình như thật sự trắng, hơn nữa còn là loại rất nhợt, mà giờ khắc này lão cũng đang hí mắt nhìn ta.

“Chỉ... cái gì?”

“Chỉ... sai ta quỳ xuống, hình như không thích bộ dáng của ta.”

“Hừm.”

Sau khi Tiền thúc nghe xong lời ta, biểu tình càng trở nên khó đoán, lão không nói gì nữa, kéo tay mang ta trở về, ở trên đường trở về, ta cảm thấy cái tay đang cầm tay ta không ngừng run rẩy, làm tay cũng hơi run theo.

Trở lại trù phòng, ta nhìn thân thể mập mạp của Tiền thúc đi xa, tim đang treo lên cũng hạ xuống.

Từ phía sau nhìn, lưng Tiền thúc còng xuống lợi hại, lão hơi khom thắt lưng, nhìn như thoáng cái già thêm vài tuổi.

“Tiểu Phi, người đi đâu thế?” Thanh âm Tiểu Hương từ phía sau vang lên, ta vội vàng xoay đầu lại.

“Vừa rồi Tiền thúc tìm ta làm chút chuyện.”

“Người trở về thật đúng lúc, vừa rồi Nhị tiểu thư muốn chúng ta mang băng đường lê từ qua, người đi cùng ta, cũng thuận tiện mang theo than củi, một mình ta không cầm được nhiều như vậy.”

“Được a.”

Liên như vậy, ta bung một chậu than củi cùng Tiểu hương đến chỗ ở Nhị tiểu thư, Tiểu Hương chỉ vào lầu các của Nhị tiểu thư nói đó gọi là Trầm Hương Các, Như Phi nương nương trước khi tiến cung cũng ở đây.

Trầm Hương Các đúng như tên, còn chưa đi đến gần đã có một mùi hương hoa phả vào mặt, một cửa nguyệt chia cách trong và ngoài lầu thành hai thế giới, bên trong lầu là một hoa viên thật lớn, cho dù bây giờ vào trời đông giá rét, nhưng hoa cỏ tranh nhau đua nở, làm ta trong nhất thời nhìn đến hoa cả mắt.

Theo như quy củ, khuê phòng của tiểu thư ta không thể đi lên, vì vậy Tiểu Hương để ta ở lại phía sau, cũng cản dặn ta ngàn vạn lần không được đi loạn, nếu như đụng phải chủ tử sẽ bị ăn roi, ta đồng ý, tâm lại không cho là đúng, Nhị công tử không phải người như vậy mà.

Ở dưới lầu đợi thật lâu cũng không thấy Tiểu Hương xuống, ta nhàm chán trong hoa viên đi tới đi lui, lại vòng quanh hòn giả sơn hai vòng, chợt phát hiện bên cạnh hòn giả sơn có một cửa tròn nhỏ, ta nhìn không được đẩy cửa đi ra ngoài.

Bên ngoài cửa có đá cuội xếp thành đường mòn, trái phải hai bên là từng hàng trúc vàng và nhiều đống tuyết đọng trên sơn thạch, nhìn qua có chút hiu quạnh, ta tiến về phía trước mấy bước liền muốn xoay người quay lại, khẳng định đây không phải Trầm Hương Các, nếu như đi xa nhất định sẽ bị Tiểu Hương mắng.

Đang chuẩn bị quay về, đột nhiên một trận âm thanh kỳ quái truyền tới từ cách đó không xa, hình như là tiếng gió bén nhọn, nghe như tiếng thân thể nhảy lên cuộn cuộn, lòng ta đột nhiên hiếu kỳ, lập tức quên mất Tiểu Hương cản dặn, theo hướng phát ra âm thanh chạy tới.

Theo đường mòn đi một đường, ta phát hiện âm thanh kia càng ngày càng gần, nhưng bất chợt một lãnh ý làm cho ta lập tức dừng bước.

Cách đó không xa trên khoảng đất trống phía trước, một thân ảnh màu xanh trên không trung múa một vòng, theo hắc bay động, một cây tam xích thanh phong lóe ra hào quang bức người trên không trung không ngừng chuyển động huyền ảo, lá trúc hai bên bị gió tạt qua, từng mảnh rơi xuống, bay lượn đầy trời cuốn lấy bóng người màu xanh kia.

(Tam xích thanh phong: kiếm dài ba thước 1m)

Ngay sau đó toàn bộ thân thể người kia trong kiếm hoa bay lượn, tựa như tiên hạ phàm.

Cảnh tượng như mộng như ảo khiến ta nhìn đến ngây người, lại không tự chủ được mà há to miệng.

Đột nhiên hô hấp bị kìm hãm, kiếm mang theo hàn khí bức người đột nhiên đánh tới, mắt liền hoa lên, một thanh lợi kiếm đã đặt ở yết hầu ta, lời nói lạnh như băng theo đó truyền tới, “Ai cho người tới nơi này?”

Trong lúc nhất thời nghĩ mình đang nằm mơ, thanh âm mang theo vài phần lãnh ý kia, còn có gương mặt tuấn tú luôn mang theo biểu tình nhàn nhạt này, không phải của người ta hằng đêm mong nhớ hay sao?

“Trí ca ca...”

Muốn gọi thành tiếng, thế nhưng thanh kiếm để trước yết hầu ta, mũi kiếm lộ ra hàn khí nhẹ nhàng đâm vào cổ khiến ta đau đến không nói ra lời.

“Là người...” Mộ Dung Trí nhíu mày, nhận ra người trước mắt này chính là cái tên mơ hồ gặp không lâu trước kia, nhưng sao hắn lại ở chỗ này?

“Khụ khụ khụ...”

Trí ca ca cuối cùng cũng hạ kiếm xuống, ta lập tức có thể lấy lại hô hấp, nhin không được lớn tiếng ho khan.

“Trí ca ca, cuối cùng ta cũng tìm được huynh rồi, ta rất nhớ huynh!” Sau khi ho khan xong ta tiến lên phía trước, nắm lấy vạt áo của Trí ca ca vui vẻ nói.

Không nghĩ tới Trí ca ca lại biết công phu, tư thế luyện kiếm của hắn thật đẹp a, hơn nữa hắn cũng biết bay, ta nghĩ nhất định hắn còn bay cao hơn cả Liễu công tử kia.

Thấy vạt áo mình bị bàn tay nhỏ bé nắm chặt, Mộ Dung Trí có chút ngạc nhiên nhìn đứa bé trước mắt này, không rõ tại sao y lại kích động thế.

“Trí ca ca, ngày đó sao huynh chưa nói một tiếng đã rời đi?” Ta lắc lắc vạt áo của hắn, ngửa đầu hỏi hắn, “Ta tìm huynh rất lâu đấy.”

“Người tìm ta làm gì?” Không có thói quen tiếp xúc với người khác ở khoảng cách gần như vậy, Mộ Dung Trí lập tức đẩy bàn tay nhỏ bé của y ra.

Ta còn đắm chìm trong vui sướng khi được gặp lại, hoàn toàn không phát hiện trong mắt Trí ca ca chợt lóe lên không vui, còn tiếp tục nói, “Ta nhớ huynh a, thật sự rất nhớ đó, ngày hôm nay nếu không phải cùng Tiểu Hương đưa than củi cho Nhị tiểu thư, ta cũng không gặp được huynh.”

“Nhớ ta?” Mộ Dung Trí nhíu mày, “Người không sợ ta?”

Hắn xưa nay không tùy tiện nói cười, tính tình băng lãnh, trong trí nhớ, đứng bên cạnh hắn còn dám đình đặc mà nói chỉ có một người là tiểu muội, hiện tại đứa bé này chủ động tiếp cận hắn như vậy? Chẳng lẽ là...

Ý niệm vừa hiện ra trong đầu, Mộ Dung Trí lập tức trở tay nắm lấy cổ tay của hài tử, mạch đập vô lực, cũng không phải người biết võ, điểm này vốn đã sớm biết, nhưng sự tình quá mức cổ quái, khiến hắn nhin không được xác định lại một chút.

“Trí ca ca, đau...”

Ta đau đến nhíu chặt mi, thực sự đau quá, Trí ca ca cũng muốn gặp ta sao? Cần dùng lực lớn như thế để giữ ta?

Tuy cảm giác này làm ta rất vui vẻ, nhưng cũng không thể dùng phương pháp ôn nhu hơn để biểu đạt sao?

Thấy hài tử đau đến khuôn mặt trắng bệch, Mộ Dung Trí nhận thấy mình quả thật có hơi dùng sức, vội vàng buông lỏng tay.

Ta xoa xoa cổ tay bị đỏ lên một vòng, “Trí ca ca, khí lực của huynh thật lớn a, lần sau đừng dùng nhiều sức như thế có được không?”

Thấy hắn gật đầu một cái, ta lại cao hứng nói, “Trí ca ca, ta sao lại sợ huynh? Muốn gặp huynh còn không kịp nè. Lần trước huynh đi vội, điểm tâm ta còn không kịp đưa cho huynh, nhưng đừng lo, người ta vừa cho ta một gói điểm tâm Dung Hạnh Trai, ăn thật ngon, hôm nào ta mang đến cho huynh có được không?”

Mộ Dung Trí nhìn thoáng qua hài tử đang lăm bằm này, “Người tự mình giữ lại ăn đi.”

Hắn căn bản cũng không thích ăn điểm tâm, nhất là mấy loại ngọt này.

“Không được, có gì tốt nhất ta đều mang cho Trí ca ca!”

Đôi mắt không có bất cứ sự giả tạo nào, lộ ra vẻ tràn đầy chân thành, khiến Mộ Dung Trí giật mình.

Chưa có người nào nói với hắn những lời như vậy, việc lần trước bắt quả chỉ là một cái nhấc tay, điều gì làm đứa bé này đối với mình thật lòng như vậy?

“Trí ca ca, huynh ở gần đây à? Ta có thể đến nơi này tìm huynh được không?”

Xem ra hài tử này vẫn không biết hắn là ai.

Mộ Dung Trí mỗi ngày đều luyện kiếm ở đây, không thích có người quấy rối, nhưng nhìn đôi mắt đen nhánh tràn ngập mong đợi, cuối cùng không nỡ cự tuyệt, hắn trầm ngâm một chút nói, “Thông thường lúc này ta sẽ ở đây luyện kiếm, người nếu có thời gian, có thể tới.”

“Thật sao?”

Ta vui mừng tiến lên nắm lấy cánh tay Trí ca ca, đem mặt hướng về phía hấn cợ cợ, “Trí ca ca, sau này ta có thể thường xuyên đến đây gặp huynh, ta rất vui! Bất quá, hiện tại ta phải đi về, nếu Tiểu Hương không tìm được ta, nhất định sẽ mắg.”

Ta hướng Trí ca ca vẫy vẫy tay, chạy đi thật nhanh.

Mộ Dung Trí nhìn thân ảnh nho nhỏ dần dần đi xa như có điều suy nghĩ, nhin không được đưa tay sờ nhẹ nơi vừa rồi bị cợ qua, hấn phát hiện mình cũng không chán ghét tiếp xúc thân mật với vật nhỏ này, trái lại về thẳng thân chân thành của đứa bé kia phát ra từ nội tâm khiến tim của hấn đập loạn.

Tiểu Phi thì phải?

Hết chapter 15

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Gặp Mặt

“Ngươi cái đứa bé này luôn như vậy, nếu để cho Tiểu Thanh biết, không mắg ngươi mới là lạ!”

Ta nghe Tiểu Hương lái nhái nói, ta chỉ có thể hưởng ứng bằng tiếng thở ào ào.

Lúc ta vừa chạy về đến Trầm Hương Các thì phát hiện Tiểu Hương đang tìm ta khắp nơi, thấy ta trở về, nàng lập tức không để cho ta phản kháng, nhéo tai ta kéo người rồi đi.

“Tiểu Hương, ngàn vạn lần đừng nói cho Tiểu Thanh biết, ta xin tỷ.”

Bị mắg chỉ là thứ hai, ta luôn cảm thấy Tiểu Thanh không thích ta tiếp xúc với người lạ, cho nên tốt hơn hết là không nói cho y.

“Được, bất quá ngươi đừng nghĩ ta sẽ lại mang ngươi ra ngoài!” Tiểu Hương thở phì phò buông lỏng tay đang nhéo tai ta ra.

Tại sao mỗi người đều bạo lực như vậy? Ta rất ủy khuất nghĩ.

Tâm tình Tiểu Hương đột nhiên tốt hơn, nàng lấy một chiếc khăn tay màu hồng từ trong túi ra cho ta xem, mừng khắp khởi nói là Nhị tiểu thư ban cho, Nhị tiểu thư là một người rất hào phóng, mỗi lần đều thưởng một ít vật phẩm trang sức, loại khăn lụa này rất đắt tiền, còn nói loại này loại kia đắt như thế nào.

Ta âm ừ hưởng ứng, trong đầu lại đều là bóng dáng của Trí ca ca đang lay động, tư thế múa kiếm của hấn thật đẹp, nhìn thân hình so với mấy ngày trước càng lộ ra vẻ anh tuấn kiên cường, ta không rõ tại sao cùng mặc thanh y lên, Trí ca ca lại có khí vận siêu phẩm thoát tục như vậy nhỉ?

Chuyện này ta không dám nói với Tiểu Thanh, nhưng ta luôn cười khúc khích khiến cho y rất nghi ngờ mà nói, ăn nhiều điểm tâm quá, ăn đến rút gân mặt sao? Ta đành cười khúc khích lừa dối qua ải, ai... Thì ra bảo vệ bí mật cũng khó khăn như thế.

Ngoài ra thừa dịp không có Tiểu Thanh ở đây, ta nhờ Tiểu Hương vẽ giúp ta một bản đồ đơn giản, ta nói là vạn nhất lúc nào lại đi lạc thì có thể xem bản đồ, mặc dù Tiểu Hương hoài nghi năng lực phân biệt bản đồ của ta, nhưng vẫn vẽ giúp ta, ta đem bản đồ làm như vật quý mà nhét vào trong ngực, đem theo bên người.

Ha ha, Trí ca ca, khoảng cách giữa ta và huynh lại gần thêm một chút.

Vừa khéo, ngày thứ ba Tiểu Thanh bị Bàn đại thúc kêu đi làm việc, bảo là muốn đem các thứ điểm tâm Như Phi nương nương phân phó đặt mua mang vào trong cung.

Hình như Như Phi nương nương rất thích ăn điểm tâm nhà mình, bình thường hay phân phó đầu bếp đưa điểm tâm tiến cung, ta nghe Đại thúc mập nói Hoàng thượng còn muốn mang sự phó chế biến điểm tâm của Mộ Dung phủ tiến cung chuyên nấu thức ăn cho nương nương, nhưng nương nương nói nời và bếp thay đổi sẽ khiến vị đạo cũng thay đổi, từ chối việc này, bởi vậy có thể thấy được Hoàng thượng rất sùng ái Như Phi nương nương.

Bất quá ta không có hứng thú với việc này, ta vui vẻ là Tiểu Thanh không có ở đây, ta có thể tự do ra ngoài rồi, ta chờ hấn chân trước vừa ra khỏi cửa, lập tức liền ôm thứ tốt, theo phương vị vẽ trên bản đồ đi tìm Trí ca ca.

Hai ngày nay bản đồ ta đã xem thuộc lòng, ngay cả ta cũng không rõ bản thân vốn gốc, tại sao chỉ nhìn một lần là có thể nhớ rõ vị trí tất cả các lầu.

Hay đây là sức mạnh của tình yêu ha?

Trí ca ca, ta tới đây!

Lúc đi qua hoa viên Trầm Hương Các, ta còn cố ý nhìn xung quanh một chút, cũng may là không có ai, thế là ta liền thật nhanh chạy theo đường mòn đến chỗ của Trí ca ca.

Tiểu Phi ngốc nghếch đương nhiên không nhìn thấy tại lầu hai Trầm Hương Các, Mộ Dung Nhị tiểu thư đang tựa vào song cửa trông về cảnh tuyết phía xa, đương nhiên nàng cũng nhìn thấy thân ảnh nho nhỏ kia, đầu tiên là nhìn xung quanh, sau đó im lặng theo hướng Tam ca ở chạy đi, không khỏi kỳ quái “hử” một tiếng.

Tam ca ghét nhất là bị người ngoài quấy rối, hải tử liều mạng này là ai?

Ta đi tới chỗ lần trước gặp Trí ca ca, hôm nay không có ai nữa kiếm, ngoại trừ cành trúc bị gió thổi mà phát ra âm thanh xào xạc, xung quanh đều rất vắng vẻ.

Thì ra hôm nay Trí ca ca không tới, ta có chút thất vọng sờ sờ thứ cất trong ngực, chuẩn bị đi về.

“Tiểu Phi...”

Một thanh âm quen thuộc đem tâm tình của ta thoáng cái từ vực thẳm lên tận mây xanh, ta cuống quýt nhìn xung quanh, không có ai, ta đi về phía trước vài bước, mới phát hiện Trí ca ca đang ngồi trong một gian đình nghỉ mát cách đó không xa.

Ha ha, thì ra vừa rồi bị hòn giả sơn ngăn cách, ta không nhìn thấy đình nghỉ mát kia.

“Trí ca ca!” Ta vội vàng chạy như bay tới.

Trí ca ca hôm nay mặc một kiện áo bào màu lam, ta chạy đến bên cạnh hắn, liền lập tức cầm lấy tay hắn hỏi, “Trí ca ca, hai ngày nay ta rất nhớ huynh nha, huynh có nhớ ta không?”

Hôm nay Mộ Dung Trí luyện công xong, sai tiểu tư rót trà ngon trong đình nghỉ mát, sau đó phân phó bọn họ lui xuống, hắn không có thói quen ăn uống bên ngoài, nhưng hai ngày nay không tự chủ được thử dùng lại lâu hơn một chút, có thể chỉ là muốn thỉnh thoảng thay đổi chỗ nghỉ ngơi, thế nhưng không thể phủ nhận, khi hắn thấy đứa bé ngốc một đường chạy tới, tâm tình lại trở nên đặc biệt vui vẻ.

Đối với nhiệt tình ân cần hỏi thăm của ta, Trí ca ca chỉ nhàn nhạt trả lời, “Ta hai ngày nay bề bộn nhiều việc.”

Xem ra Trí ca ca là một người rất kín đáo a.

Ta ngồi xuống bên cạnh hắn hỏi, “Trí ca ca, sao hôm nay huynh không mặc thanh y?”

“Tại sao ta phải mặc thanh y?”

“Là hạ nhân đều phải mặc thanh y a, ngay cả Tiền thúc cũng không ngoại lệ nha, huynh mặc y phục khác cẩn thận các chủ tử mắng, bất quá Trí ca ca, huynh mặc y phục nào cũng đều đẹp trai!”

Mộ Dung Trí cuối cùng cũng hiểu nguyên nhân vì sao hải tử này cứ một mực chắc chắn mình là hạ nhân, thật đúng là nguyên nhân khiến hắn thổ huyết.

Rõ ràng màu xanh không giống nhau, hơn nữa chất liệu chế tác hoàn toàn khác nhau, như vậy cũng có thể nhầm? Xem ra hải tử này không chỉ mơ hồ, ngay cả mắt cũng có vấn đề.

“Muốn uống trà không?” Trí ca ca chỉ vào ấm trà trên bàn hỏi một câu.

“Được a được a.”

Ta mang thứ giấu trong ngực ra đưa cho hắn, “Trí ca ca, đây là điểm tâm lần trước người ta cho ta, của Dung Hạnh Trai đó, ta nghĩ chắc huynh chưa từng ăn qua, vì vậy cố ý mang tới cho huynh nếm thử.”

Mộ Dung Trí liếc mắt nhìn điểm tâm đặt trước mặt một cái.

Để nhiều ngày rồi, nhìn qua vừa khô lại vừa cứng, còn có chút vỡ thành mấy mảnh, vật như vậy bình thường hắn cũng không thèm liếc mắt, nhưng nhìn thần tình mong đợi của hải tử này khiến hắn có chút do dự.

“Ta không thích ăn đồ ngọt, ngươi giữ lại ăn đi.”

“Không phải đâu, chỗ này cũng có điểm tâm mặn mà, kỳ thực ta cũng không muốn ăn cái gì quá ngọt, nhưng Phượng vĩ tô ăn ngon lắm a, chính là cái này, Trí ca ca, huynh nếm thử, ăn thực sự rất ngon.” Ta cầm Phượng vĩ tô đưa tới.

Mộ Dung Trí có chút không vui, hắn không thích ăn thứ gì không rõ của người khác, nhưng nhìn sắc mặt của hải tử này khiến hắn không nỡ từ chối,

không thể làm gì khác hơn đành nói, “Ngươi cứ để xuống đi, lát nữa ta sẽ ăn.”

“Không mà, ta muốn thấy ngươi ăn.”

Có đồ tốt ta đều muốn chia sẻ cùng Trí ca ca, bất cứ vật gì, ngươi không nếm thử sao biết có ngon hay không chứ.

Ta thấy sắc mặt Trí ca ca trầm xuống, không khỏi có chút sợ rụt tay về, hình như ta có điểm quá phận, rõ ràng Trí ca ca đã nói không thích ăn mà.

“Xin lỗi...”

Ta nhỏ giọng nói một câu, sau đó đem Phượng vĩ tô cho vào giấy gói kỹ lại lần nữa, “Trí ca ca, huynh không nên tức giận, ta cứ nghĩ rằng mọi người đều giống ta thích ăn điểm tâm...”

Nhìn biểu tình có chút bi thương của hài tử này, cái miệng nhỏ nhắn hơi mếu, hình như lúc nào cũng có thể khóc lên, Mộ Dung Trí giật mình, lại không tự chủ được mà nói, “Kỳ thật không phải ta ghét như vậy, Tiểu Phi, ngươi vừa nói cái gì ăn ngon nhất? Đưa ta nếm thử.”

“Thật sao?” Mắt ta sáng lên, vội vàng mở bọc giấy ra, đem phượng đuôi tô đưa cho Trí ca ca, “Chính là cái này, huynh nếm thử, thật sự rất ngon, ta đều không dám ăn, mỗi ngày chỉ ăn một miếng nhỏ.”

Mộ Dung Trí cắn một cái, điểm tâm để thời gian dài, từ lâu không còn xốp mềm, còn có chút dính, nhưng hán nhìn đôi mắt sáng tràn đầy mong đợi kia, lại ngoài ý muốn nói một câu trái với lương tâm, “Ăn thật ngon.”

“Ta đã nói ăn ngon mà.” Ta liền móc ra một cái hộp nhỏ từ trong ngực đưa tới, “Trí ca ca, đây là dầu bôi tay, mùa đông khí hậu hanh khô, bảo là bình thường thoa nó, tay sẽ không bị khô nứt.”

Mộ Dung Trí kỳ quái nhận lấy, hài tử này trong túi chứa thật nhiều thứ ly kỳ cổ quái.

Hết chapter 16

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chương 17

“Ta nhớ lần trước thấy tay huynh rất thô ráp, hiện tại là mùa đông, rất dễ bị nứt ra, dầu bôi tay này là ta cùng Tiểu Thanh mua, dùng tốt lắm, huynh nhớ kỹ mỗi ngày phải thoa a.”

Mộ Dung Trí nhìn không được nhìn tay mình, đó là vết chai do cầm kiếm lâu dài, không phải hài tử này nghĩ hán là do làm việc mệt nhọc đó chứ? Cái dầu nhỏ này rốt cuộc nghĩ những cái gì đây?

“Đưa cho ta rồi ngươi dùng bằng gì?”

“Ta sẽ bảo Tiểu Thanh mua, dù sao tiền thưởng tháng này ta còn, cũng đủ mua một hộp nữa rồi.”

Cái gì, một hộp dầu nhỏ bằng một tháng tiền công, đắt thế sao? Hài tử này lại có thể không cần suy nghĩ đã đưa cho hán.

Tâm Mộ Dung Trí khẽ run lên một cái, hán đặt hộp dầu ở lòng bàn tay, nhìn chăm chăm cái hộp nhỏ xem ra không tầm thường chút nào này như có điều gì suy nghĩ.

“Nô tài to gan, ngươi lại dám ngồi ở chỗ này?”

Đột nhiên vang lên tiếng quát làm ta sợ đến nhảy dựng lên, ta nhìn lại, phía sau có một tiểu cô nương mặc y phục màu hồng, tóc dài được buộc bằng một vòng ngọc, bên khóe miệng còn có hai má lúm đồng tiền, đáng vẻ rất khá ái, nhưng tiểu cô nương khá ái này lại dùng một đôi mắt tròn trịa trừng ta, ngón tay còn vênh vào hung hăng chỉ trước mặt ta.

Ta kỳ quái nhìn chung quanh một chút, không có người ngoài a, ta ngồi thì có quan hệ gì?

“Tại sao ta không được ngồi? Ngươi là ai?”

“Ta là ai?”

Mộ Dung Thành kinh ngạc hỏi lại, nàng vốn đang kỳ quái sao tam ca lại có thể cho phép một tên tiểu tử ngồi ở trước mặt mình khoa chân múa tay, sẽ không phải cái tên ngu ngốc này không biết thân phận của tam ca chứ?

“Ngươi ngay cả ta cũng không nhận ra? Ta là Nhị tiểu thư... là nha hoàn Tiểu Thành.” Thấy ánh mắt nghiêm khắc của tam ca bản tới, Mộ Dung Thành rất thông minh mà chữa lại.

“Xin chào, ta là Tiểu Phi.” Ta thật cao hứng vì biết một bằng hữu mới, vội hỏi, “Ngươi tới vừa đúng lúc, chúng ta đang ăn điểm tâm này, ngươi có muốn một khối không?”

Mộ Dung Thành nhìn thoáng qua trên bàn bày từng miếng điểm tâm, cau mày nói, “Thật bản a, ta mới không cần...” Lại có hai đạo ánh mắt sắc lẹm bắn qua, khiến cho nàng không tự chủ được rung mình một cái.

“Kỳ thực... hình dạng thoát nhìn cũng ngon lắm...” Hôm nay tam ca thật lạ a, tại sao phải giúp một gã tiểu tử? Hắn sẽ không đem điểm tâm ấy ăn xuống bụng chứ? Nhìn qua bản bản, nàng mới không ăn...

“Tiểu Thành, ngươi cũng không thích ăn ngọt sao? Không thích cũng không cần miễn cưỡng.” Ta nghĩ chuyện vừa rồi làm Trí ca ca mất hứng, vội vàng nói.

Thấy Tiểu Thành hình như thở phào nhẹ nhõm, ta rất kỳ quái lắc đầu, điểm tâm ăn ngon như thế, tại sao tất cả mọi người đều không thích?

“Tiểu Phi, ngươi đang làm việc ở đâu? Tại sao lại ở chỗ này?”

“Ta giúp việc trong trù phòng, hiện tại vừa lúc không có việc gì, ta tới đây tìm Trí ca ca hàn huyên một chút.”

“Trí ca ca?” Mộ Dung Thành nhìn tam ca của mình, lần thứ hai kêu lên một tiếng sợ hãi, sau lại lúng túng ho khan một tiếng, đưa ánh mắt ra xa.

Đây chính là tam ca luôn lãnh đạm kiêu kiêu, ít lời kiêu kiêu kia sao? Hắn cho phép người khác xưng hô với hắn như vậy?

Mộ Dung Thành chỉ vào tam ca hỏi Tiểu Phi, “Ngươi biết hắn là ai sao?”

“Thì là Trí ca ca a!” Ta nghe đầu không hiểu mà nhìn Tiểu Thành, câu hỏi của nàng thật kỳ quái a.

“Trí ca ca là ai?”

“Trí ca ca là Trí ca ca mà, Tiểu Thành, ngươi không nên hỏi vấn đề giống nhau nhiều lần như vậy có được không?”

Mộ Dung Thành vẻ mặt không nói gì hỏi trời xanh, từ đâu mà rơi xuống một kẻ dở hơi như thế? Thảo nào biểu tình trên mặt tam ca như là không có biện pháp.

Ai, chuyện vui không cách nào chia sẻ với người khác, loại tâm tình này thật đúng là không xong.

Ta ở trong lòng liền nặng nề thở dài một hơi.

Ngày hôm nay không chỉ được gặp Trí ca ca như ý nguyện, còn biết một hảo bằng hữu Tiểu Thành, nàng lớn lên rất đẹp nha, nha hoàn còn đẹp như vậy, tiểu thư chẳng phải đẹp như thiên tiên sao? Nếu những điều này có thể nói cho Tiểu Thanh thì tốt rồi, nhưng ta nghĩ nhất định hắn sẽ mắng ta câu huyết lâm đầu, ta đành từ bỏ ý định này.

Chuyện Tiền thúc và lão trang chủ ta cũng không nhắc tới với Tiểu Thanh, bởi vì chẳng biết nói thế nào cho đúng, có nói Tiểu Thanh cũng không tin đi? Ai sẽ tin lão trang chủ là yêu quái hút máu người chứ.

Sau đó ta đành cất cái bí mật nhỏ này đi, chỉ cần không có Tiểu Thanh, ta liền len lén chạy đến Trầm Hương Các bên kia tìm bọn Trí ca ca.

Có đôi khi Trí ca ca không ở đó, nhưng Tiểu Thành nhất định sẽ có, hơn nữa sẽ cùng lúc xuất hiện trước mặt ta, ta cũng hoài nghi không biết nàng có chăm chỉ làm việc hay không.

Tiểu Thành cùng ta nói chuyện phiếm, ta cũng sẽ mang hoa quả điểm tâm cho nàng, kể về chuyện lý thú trong trù phòng cho nàng nghe, mỗi lần bọn ta đều rất vui vẻ thân thiết.

Nghe người trong trù phòng nói, thân thể lão trang chủ đã từ từ hồi phục, tuy rằng giải đấu cờ vây đã kết thúc, nhưng vị Giang Nam Thành tiên sinh kia không chịu đi, tuyên bố nhất định phải cùng lão trang chủ phân chia cao thấp, rửa sạch mối nhục trước đây, lúc không có ai mọi người còn vì thế mà lấy tiền đặt cược, đương nhiên đều đặt cho trang chủ thắng.

Ta đem mấy tin tức này nói cho Tiểu Thành nghe, ai biết nàng bĩu môi, hừ một tiếng nói rằng, Thành lão tiên sinh đúng là không biết tự lượng sức mình, tài đánh cờ của trang chủ là thiên hạ vô song, tuyệt đối không thua bất kỳ kẻ nào, thế nhưng Trí ca ca sau khi nghe nói thế mặt nhăn lại, không nói lời nào, trên mặt lộ ra biểu tình ta không hiểu.

Đêm hôm đó, ta ngồi trên giường Tiểu Thanh, cùng y dựa vào tường nói chuyện phiếm, ta nghĩ tới chuyện đặt tiền cược, không khỏi vui vẻ mà hỏi Tiểu Thanh, “Tiểu Thanh, không bằng chúng ta cũng đặt cược một chút, đặt cho lão trang chủ thắng.”

“Chỉ với mấy đồng tiền của ngươi cũng muốn đặt cược? Gió mát quá ha, ngốc vừa thôi.”

Ta không để ý Tiểu Thanh xem thường, với ta mà nói chuyện đó bình thường như cơm bữa.

“Tiểu Thanh, người đối với trận đấu cờ này một chút cũng không có hứng thú nhỉ.”

Tiểu Thanh bĩu môi, “Người cảm thấy hứng thú? Sau đó thì sao?”

“Không sao!”

“Nếu người rỗi rãi, chi bằng đi nghe Tiều Từ Y kể chuyện đi, nghe nói hắn vừa trong hoàng cung kể chuyện cho hoàng thượng trở về, hiện tại hắn đang trọ tại biệt viện của khách sạn Vân Tiều lớn nhất kinh thành, mấy ngày nay chỗ kể chuyện đều chật ních người đấy, qua ít lâu nữa nương nương trở về thăm người thân, nói không chừng cũng sẽ mời hắn đến kể chuyện.”

“Biệt viện Vân Tiều? Ta nghe bọn Tiểu Đình nói, Thành lão tiên sinh hình như cũng ở đó, thế nhưng người nghe cũng phải có học vấn, ậm ậm ờ ờ cũng không biết người ta đang nói gì nữa, không dễ chơi.”

“Nghe truyện còn không hiểu, lại còn muốn xem cờ? Ngoan ngoãn thành thật làm việc đi.”

“Ừa.” Thấy Tiểu Thanh không ủng hộ ý kiến của ta, ta có chút tụt hứng.

“Được rồi, ngày mai còn phải dậy sớm, mau ngủ đi.”

“Tiểu Thanh, chúng ta đã lâu không ngủ chung, đêm nay ta ngủ cùng giường với người nhé.”

Lại nói ta rất nhớ cái ôm ấm áp của Tiểu Thanh, ai ngờ mặt Tiểu Thanh trầm xuống, rất kiên quyết nói, “Không được!”

“Tại sao?”

“Không được là không được, mau về ngủ đi!”

Bị Tiểu Thanh thúc giục, ta đành không tình nguyện trở về giường của mình, bởi vì hờn dỗi Tiểu Thanh, ta quay mặt vào trong, dùng chăn che đầu lại, không để ý đến y.

Nén tắt, qua một lúc lâu, chỉ nghe Tiểu Thanh khẽ gọi, “Tiểu Phi, Tiểu Phi...”

Giận rồi, không để ý đến người!

Cố tình không để ý tới Tiểu Thanh, sau đó nghe thấy âm thanh hắn xuống giường, trong lòng ta có chút đắc ý, biết người sẽ phải đầu hàng.

Ta cho rằng Tiểu Thanh sẽ đi tới, không ngờ cửa khẽ vang lên một chút, y lại đi ra ngoài.

Phải đi nhà xí à? Ta không để ý, nhắm mắt lại bắt đầu ngủ, cũng không biết tại sao, luôn cảm thấy tâm hoảng hốt, chợt mở mắt, thấy ánh trăng tràn đầy đất, giường chiếu Tiểu Thanh trống không, y vẫn chưa về.

Hình như đi thật lâu... Không xong, Tiểu Thanh có phải cũng gặp yêu quái kia hay không?

Trong lòng ta cả kinh, vừa định ngồi dậy, chợt nghe thấy tiếng bước chân cấp tốc truyền đến, ta còn chưa kịp nói gì, một bóng đen liền đột nhiên tới, ngón tay điểm vào bên hông ta, sau đó ngực bụng ta cũng bị điểm vài cái, ta liền mềm nhũn nằm úp sấp xuống đó, ngay cả mắt cũng không mở ra được.

Tình hình thật đập mạnh, người tới không phải Tiểu Thanh, là... Tiền thúc!

Tiền thúc tốc độ rất nhanh, dù hắn có nhanh hơn nữa, cũng không thể ngăn được mũi ta ngửi thấy mùi trên người lão, hay ngay cả Tiền thúc cũng không có chú ý đến, trên người lão luôn mang theo mùi hương nhàn nhạt.

Hết chapter 17

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 18

Không nghĩ tới Tiền thúc đáng người mập mạp lại biết võ công, hơn nữa động tác còn rất linh hoạt, điểm lung tung vài cái lên người là không thể nhúc nhích được gọi là công phu gì? Hình như gọi là điểm huyệt?... Nhưng Tiền thúc điểm huyệt đạo của ta làm gì?

Vì nhắm hai mắt, nên đương nhiên không nhìn thấy bất cứ cảnh tượng gì, chỉ cảm thấy Tiền thúc chạy rất nhanh, không lâu sau, cảm giác được lão vào trong một gian phòng, đem ta đặt lên giường, sau đó ngồi bên cạnh bắt đầu bôi cái gì lên mặt ta như vẽ tranh.

Một trận mùi son phấn không ngừng truyền vào mũi ta, không biết có phải Tiền thúc đang bôi soi trát phấn lên mặt ta hay không? Lão muốn làm gì? Ta không muốn hát tuồng...

Tiền thúc vẽ loạn thật lâu mới dừng lại, sau đó mặc cho ta một bộ y phục, tóc của ta cũng không tránh khỏi bị đau một phen, tựa hồ là bị vắn thành búi tóc như của con gái...

Đến đây thì dừng lại, ta hoàn toàn mơ hồ, rốt cuộc Tiền thúc muốn làm gì? Hay lão nghe lão trang chủ phân phó cái gì?

Cuối cùng Tiền thúc để ta nằm ngay ngắn trên giường, thờ dài nói, “Trang điểm càng giống hơn, có lẽ là ta đa tâm, bất quá không có lý do gì lão trang chủ lại không nhớ rõ khuôn mặt này...”

Quả nhiên có liên qua đến lão trang chủ, không được a, ta không muốn bị hút máu...

Vừa nghĩ đến móng tay đen kịt và cảm giác lạnh như băng, ta lại có xung động muốn ngắt đi.

Thế nhưng ta không những không ngắt đi, thần trí cho tới bây giờ lại tỉnh táo, hơn nữa ta đã nghe thấy bước chân nhẹ nhàng từ ngoài truyền đến, Tiền thúc lập tức đi tới nghênh đón.

“Lão trang chủ...”

“Muộn thế này người còn gọi ta tới đây làm gì?” Là thanh âm âm trầm của lão trang chủ, nghe khẩu khí hình như không cao hứng.

Tiền thúc cung kính nói, “Lão trang chủ, ta tìm được một tiểu mỹ nhân, nghĩ rằng trang chủ nhất định thích, cho nên mới mời trang chủ tới.”

Tiểu mỹ nhân? Không phải là đang nói ta đi? Tiền thúc, thúc còn thật biết nói đùa.

Lão trang chủ không vui nói, “Lão Tiền, người có phải hồ đồ rồi không, biết rõ mấy năm nay ta ăn chay niệm Phật, tâm lạnh như nước, sao còn muốn tìm nữ tử cho ta?”

“Thế nhưng hài tử này thật sự không tồi, xin lão trang chủ hãy nhìn, chỉ liếc mắt một cái là tốt rồi, nói không chừng sẽ kinh hỉ ngoài ý muốn.”

Chỉ biết có kinh, chỗ nào thấy hỉ chứ?

Đừng tới, đừng nhận ra ta là ai, đừng hút máu ta...

Ta trong lòng đem các loại thần tiên có thể nhớ đều gọi tới gọi lui cầu xin một lần, đáng tiếc không có ai tới chiếu cố ta.

Chỉ nghe được tiếng bước chân lão trang chủ càng ngày càng gần, lão đứng ở trước giường nhìn ta chăm chăm nửa ngày không nói gì.

“Trang chủ cứ yên tâm, ta đã điểm huyết đạo hài tử này, nàng hiện tại không biết gì đâu.”

Tiền thúc gạt người! Thúc đây đâu phải công phu điểm huyết? Ta rõ ràng còn nghe được, ta tình nguyện đổi thành không nghe được gì.

Lão trang chủ vẫn như trước đứng cạnh ta, lão nghe Tiền thúc nói xong, không khỏi thờ dài, “Ta hiện tại tu thân dưỡng tính, linh hội Phật pháp, tình ái nam nữ trước đây từ lâu đã tan thành mây khói, lão Tiền, đem nữ hài tử này về đi, sau này loại chuyện hoang đường này cũng không được làm tiếp nữa.”

“Thật xin lỗi, lão trang chủ, ta vốn tưởng người thích dung mạo như vậy, cho nên mới tự chủ trương...”

“Dung mạo như vậy? Lão Tiền, sao người lại nghĩ thế?”

“Lão trang chủ, người...”

Trong tiếng gọi của Tiền thúc mang theo kinh ngạc vô cùng cổ quái, ta nghĩ sắc mặt lão bây giờ rất khó coi.

Vậy là sao, thúc muốn vượt mông ngựa cũng phải tìm tiểu cô nương đẹp một chút, thúc đem ta trang điểm như vậy còn tưởng rằng có thể lừa được lão trang chủ sao?

Bất quá không phải lại hút máu ta, tâm liền hạ xuống phân nửa.

Chỉ nghe cửa phòng vang lên, lão trang chủ đi ra ngoài, Tiền thúc dĩ nhiên không có cung tiễn lão rồi khỏi, lại quay người đi tới cạnh ta, dựa vào giường ngồi xuống.

Nửa ngày không thấy động tĩnh gì, bỗng nhiên gương mặt mát lạnh, hình như có giọt nước rơi lên mặt ta, từ gương mặt ta chảy xuống dưới.

Không phải chứ? Tiền thúc vì không lấy lòng được lão trang chủ cũng không cần khóc nhè chứ? Thúc tuổi đã cao, khóc lên sẽ khó coi lắm.

Một lát sau, Tiền thúc đứng lên, lão đi lấy một cái khăn mặt ẩm trở về, bắt đầu không ngừng chà lau trên mặt ta, còn nức nở nói, “Thì ra ta một điểm cũng không đoán sai, ta đã sớm hoài nghi, nhưng chỉ là không tin được... Lão trang chủ, năm đó không có người ra tay cứu giúp, ta căn bản không sống nổi, thế nhưng ta lại không cứu được người... ta... thật là vô dụng a...”

Tiền thúc, van xin thúc, thúc có không vui cũng không cần trút giận lên mặt ta có được không, mặt cũng bị thúc chà xát đến hồng rồi.

Cũng không biết đến tột cùng Tiền thúc khóc vì cái gì, lại càng chẳng hiểu lão nói cái gì, chỉ có mặt của ta là bị lão chà xát đến đau rát, cũng khó chịu muốn khóc lên.

Thật vất vả mới lau sạch mặt, tóc của ta cũng chỉnh lại như lúc trước, áo khoác cũng cởi ra, trong lúc đó Tiền thúc vẫn không ngừng khề roi nước mắt, hình như cực kỳ thương tâm.

Ta bị lão ôm ra khỏi phòng, cảm giác lão muốn đưa ta trở lại, điều này cuối cùng cũng làm cho ta thở phào nhẹ nhõm.

Rất nhanh liền trở về căn phòng nhỏ của ta, ta nghĩ Tiểu Thanh nhất định không có ở đó bởi vì Tiền thúc quang minh chính đại ôm ta đi vào, đặt ta lên giường, đắp chăn bông lên cho ta, sau đó nặng nề thở dài.

“Đời người mới trải qua mười năm, chuyện cũ trước kia có ai còn nhớ kỹ? Tiểu Phi, có thể đối với người mà nói đó cũng coi như một loại may mắn đi?”

Tiền thúc tựa hồ đối với Tiểu Thanh căn bản cũng không quan tâm, lão nói xong liền xoay người đi ra ngoài, nghe được cửa phòng được lão nhẹ nhàng khép lại, ta không nhận được kêu khổ trong lòng.

Tiền thúc, thúc điểm huyết của ta lúc nào mới giải khai a? Người không nhúc nhích được thật là khó chịu, máu chót là ta nhắm mắt lại cũng không ngủ được...

Cảm giác nhắm mắt đợi hừng đông vẫn là lần đầu tiên ta được cảm nhận, cuối cùng thấy thân thể có thể chậm rãi cử động, ta thử di chuyển thân mình một chút, sau đó thở ra thật sâu cho hả giận.

Bây giờ con buồn ngủ mới dần dâng lên, mí mắt ta díp lại, rất nhanh thì rơi vào mộng đẹp.

Sáng sớm lại bị giọng oang oang của Tiểu Thanh đánh thức như trước.

“Dậy mau, người là heo sao, còn muốn ngủ đến khi nào?”

Tiểu Thanh thực sự là phiền a, có thể cho ta ngủ thêm một chút hay không?

Ta trở mình, không để ý tới Tiểu Thanh đang kêu gào ở một bên.

“Nếu không rời giường, tất cả điểm tâm bữa trưa đều không có phần của người!”

Một câu lạnh lùng thành công kéo ta từ trong giấc mộng đi ra, ta xoay người dậy, xoa xoa đôi mắt có chút xót hỏi, “Tiểu Thanh, tối hôm qua người đi đâu?”

Tối hôm qua Tiểu Thanh hình như vẫn không về, y cả đêm không ngủ sao vẫn có *** thần như thế?

Động tác của Tiểu Thanh rõ ràng hơi dừng lại, y lập tức nói, “Người cái đứa ngốc này nằm mơ hồ đồ sao, ta nào có đi ra ngoài?”

“Không phải a, ta...”

“Câm miệng, thu dọn xong rồi đi làm việc đi!”

Đối mặt với Tiểu Thanh bá đạo như vậy, ta không cách nào hỏi lại, càng không cách nào nói ra việc xảy ra tối qua với mình.

Tiểu Thanh, người sau này cũng không nên oán giận ta cái gì cũng không nói cho người!

Cả trưa ta đều ngủ gật ở đây, chịu đựng tiếng mắng của Tiểu Thanh, điều này sao có thể trách ta? Cả đêm ta bị Tiền thúc hành hạ, ta không thể không mệt mỏi rồi sao.

May mà buổi chiều Tiểu Thanh không có ở đây, tai ta sau khi bị tra tấn cả buổi trưa cuối cùng cũng được nghỉ ngơi, ta đang như con gà mổ thóc đứng ở bên cạnh giúp Tiểu Hương rửa chén thì bỗng nhiên có người chạy vào.

“Tiểu Phi, quản gia gọi người tới phòng hẩn một lát.”

“Ồ.”

Ta lên tiếng, vừa muốn đi ra ngoài, Tiểu Hương vội vàng kéo tay ta, “Biết đường sao?”

“Biết một chút!” Trong khoảng thời gian này ta đã xem thuộc lòng tám bản đồ kia, làm sao không nhớ rõ.

Thế nhưng Tiền thúc không phải vì chuyện tối qua mà tìm ta chứ? Luôn cảm thấy hình như có chuyện gì xảy ra, ta như một làn khói chạy vội tới.

Cửa phòng Tiền thúc khép hờ, ta gõ cửa một cái sau đó đi vào nhà.

“Tiền thúc... A!...”

Kêu a một tiếng, ta chợt ngừng bước, cả người ngốc tại chỗ, hầu như không thể tin được những gì mình nhìn thấy.

Một công tử trẻ tuổi mặc áo màu lam từ bên cạnh Tiền thúc đang nằm thẳng dưới đất chậm rãi đứng lên, dùng ánh mắt cân nhắc mà nhìn ta, nhưng lại không nói gì, trên tay hắn nắm một cây chủy thủ, chính là cây chủy thủ ta tận mắt nhìn thấy hắn rút từ trên ngực Tiền thúc ra, mũi chủy thủ vẫn không ngừng nhỏ từng giọt máu xuống người Tiền thúc trên mặt đất, tạo thành những đóa huyết hoa đỏ tươi.

Hết chapter 18

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chương 19

“Ngươi, ngươi...”

Thấy Tiền thúc nằm dưới đất người đầy máu tươi, ta sợ đến toàn thân nhũn ra, tay chân run rẩy liên tục, màu sắc tanh đỏ làm đầu của ta kêu ong ong, môi run lên nửa ngày, không nói nổi một câu.

Công tử áo lam liếc mắt nhìn chủy thủ trong tay một cái, sau đó nhìn về phía ta cười lạnh, thấy hắn chậm rãi tiến về phía ta, ta rất muốn nhanh chân chạy ra ngoài, nhưng hai chân như bị đóng đinh trên mặt đất, ngay cả nửa phần khí lực để di chuyển cũng không có, cứ như vậy hoảng sợ nhìn hắn càng ngày càng đến gần, đến khi đi thẳng tới trước mặt ta.

“Thì ra là ngươi a...”

Ta nhìn thấy một khuôn mặt anh tuấn, còn mang theo nụ cười, thế nhưng trong đôi mắt đen thẳm lạnh lùng như đóng băng, khóe miệng khẽ nhếch lên mang theo ghen ghét và âm lãnh ta không hiểu.

Nghe khẩu khí của hắn hình như biết ta, nhưng ta căn bản không biết hắn.

“Ta... ta... ngươi... ngươi...”

Miệng há tới há lui cũng chỉ phun ra được hai chữ này, công tử áo lam tựa hồ nghe không nhận được, đột nhiên tiến đến trước mặt ta lạnh lùng cười nhạt, “Thì ra ngươi là quý nhất gan, ngươi nói... ngươi nhìn thấy gì...”

“Ta... ta...”

Đầu đầu quá...

Chuôi chủy thủ dính đầy máu tươi trước mắt ta không ngừng lay động, ý thức của ta cũng lung lay theo, ta sửng sờ nhìn hắn, thật vất vả mới phun ra mấy chữ.

“Ta... ta có thể té xỉu không...”

Trên khuôn mặt anh tuấn cười nhạt càng thêm rõ, hắn nhìn ta chăm chú nửa ngày, rốt cuộc phun ra hai chữ.

“Có thể!”

Àm!

Giống như nhận được đại xá, cùng lúc nghe hai chữ này ta được như nguyện ngã nhào xuống đất.

Ai, thì ra đôi khi có thể té xỉu cũng là một loại may mắn.

“Tiểu Phi, Tiểu Phi!”

Mặt ta đau quá, âm thanh ba ba ba đem ta kéo ra từ trong mộng, ta đột nhiên mở mắt, đối diện với khuôn mặt tức giận của Tiểu Thanh.

“Tiểu Thanh... ôi...” Cái tai tê rần, ta bị Tiểu Thanh nhéo ngồi dậy.

“Ngươi cái tên ngu ngốc này, không chịu làm việc, thế mà lại chạy về phòng ngủ nướng, có phải thèm đòn hay không?”

“Không phải a, Tiểu Thanh, ta nhìn thấy...”

Cái tai bị Tiểu Thanh nhéo thật đau, ta xoa tai bị nhéo đỏ nhìn chung quanh một chút.

Hơ, tại sao ta lại trong phòng của mình? Tiền Thúc? Không phải, hung thủ giết người kia, Tiền thúc bị giết rồi...

Ta vội vàng kéo tay Tiểu Thanh lại nói, “Tiểu Thanh, ta thấy Tiền thúc bị giết, ta còn thấy được hung thủ, hán muốn giết ta...”

Lời còn chưa dứt, trên đầu liền chuẩn xác trúng một chưởng của Tiểu Thanh.

“Ngươi không chỉ có lười biếng, lại còn dám nói láo! Có phải không muốn ăn cơm tối?”

“Không phải a, Tiểu Thanh, ta thực sự thấy Tiền thúc bị giết, hán nằm trên mặt đất, trước ngực có thật nhiều máu...”

“Ta nói ngươi nằm mơ bị quỷ nhập vào người rồi! Tiền thúc nói ở quê lão gia xảy ra chút chuyện, thúc ấy phải trở về một chuyến, mới vừa rồi còn cùng mọi người cáo biệt, lúc này có khi vừa mới ra cửa thôi, ngươi lại dám nguyên rủa thúc ấy chết!”

“A...”

Không phải chứ?

Không phải ta nằm mơ, chính ta nhìn thấy...

Rõ ràng Tiền thúc nằm trên mặt đất, rõ ràng có thật nhiều máu, rõ ràng thanh chùy thủ kia còn lúc ẩn lúc hiện trước mắt ta...

Thế nhưng sao ta lại ở trong phòng? Ta thấy được mặt của hung thủ, hán nhất định sẽ giết người diệt khẩu, làm sao sẽ buông tha ta?

Nếu nói là mơ, giấc mơ kia cũng không khỏi quá chân thật đi?

Ta còn đang suy nghĩ miên man, trên đầu lại bị Tiểu Thanh đánh một cái.

“Ngươi chó giả bộ hồ đồ trước mặt ta, lập đứng đứng lên làm việc! Có biết mọi người tìm ngươi bao lâu không, nếu như biết ngươi trốn ở đây ngủ, không đánh hèo ngươi mới là lạ!”

Ta không dám mạnh miệng cãi lại, xuống giường thật nhanh cùng Tiểu Thanh tới trừ phòng.

Thừa dịp làm cơm, ta len lén hướng Tiểu Đình và Tiểu Hương nghe chuyện Tiền thúc, thấy bọn họ nói giống Tiểu Thanh, Tiền thúc thật là hồi hương lão gia đi, không có khả năng bọn họ đều nhìn lầm người, chẳng lẽ ta thật sự lầm?

Chuyện kia ta cũng chưa nói với ai, nếu ngay cả Tiểu Thanh không tin, những người khác càng không tin tưởng lời nói của ta.

Sợ dĩ đó là mơ cũng tốt, không phải mơ cũng được, ta đều phải đem trở thành mơ hết, bởi vì tình cảnh đó thực sự quá khủng khiếp, hơn nữa thời gian trôi qua, ta sẽ dần dần quên đi.

Sự thật chứng minh đây chỉ là ta tưởng thế thôi, vài ngày sau chỉ cần nhắm mắt, ta liền nhìn thấy Tiền thúc máu me đầm đìa đứng trước mặt ta, ta sợ đến nỗi không thể ngủ yên, cả ngày hốt hoảng, căn bản không có *** thần làm gì, chứ đừng nói đến chuyện đi tìm Trí ca ca nữa.

Ai, mọi người nói không làm gì hồ thẹn, không sợ quỷ gõ cửa, nhưng vì sao chuyện xấu ta chưa từng làm, cả ngày cũng bị kinh hồn táng đảm như thế chứ?

Thực giác nói cho ta biết cuộc sống sau này chỉ sợ sẽ không dễ dàng trôi qua.

Hôm nay, thừa dịp Tiểu Thanh không có ở đây, ta rút cuộc thấy rảnh rồi liền chạy ra ngoài, vốn tưởng rằng có thể gặp được Trí ca ca, thế nhưng không nghĩ tới phải thất vọng quay về, Tiểu Thanh rất tiếc nuối nói cho ta biết, bởi vì nương nương mấy ngày nữa sẽ trở về thăm nhà, vì vậy trong khoảng thời gian này trong phủ rất bận rộn, Trí ca ca có rất nhiều việc phải làm, không thể bồi ta.

Kỳ thực chuyện này ta cũng biết, nhưng không được nhìn thấy gương mặt ấy, vẫn khiến cho ta cảm thấy trong lòng trống rỗng.

Cáo biệt Tiểu Thanh, ta ủ rũ cúi đầu trở về, nửa đường một vật nhỏ lông mượt mà đột nhiên chạy đến trước mặt ta, ta không để ý chút nữa đạp phải nó.

Đây chính là mèo còn mới sinh chưa lâu, cả người trắng như tuyết, vẫn còn run rẩy chưa đi vững, nhìn thấy ta lập tức cong lưng, về mặt đề phòng, thật là

đáng yêu.

Hết chapter 19

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Chương 20

“Meo meo...”

Ta cúi xuống muốn bắt nó, không nghĩ tới con mèo ngay cả đứng còn không vững này phản ứng lại thật nhanh, thân thể nó lắc một cái, thoáng cái từ tay ta chuồn mất.

“Đừng chạy...” Ta quyết định bắt nó mang về, đem con mèo nhỏ đáng yêu như vậy cho Tiểu Thanh, hẳn nhất định sẽ thích.

Đáng tiếc ta gọi càng làm con mèo nhỏ chạy nhanh hơn, rất sợ nó chạy mất, ta vội vàng đuổi theo, cứ như vậy, nó chạy ta cũng chạy, liên tiếp chạy qua vài đoạn hành lang, đi tới một vườn hoa nhỏ, sau đó nó liền chui vào một cánh cửa khép hờ rồi không thấy đâu nữa.

Nhìn cửa khép một nửa, ta do dự một chút ngừng lại, nếu như ta dùng tốc độ nhanh nhất đi vào ôm con mèo nhỏ ra, sẽ không có người phát hiện chứ?

Trong phòng yên tĩnh, theo đạo lý chắc là không có ai, bắt quá để thận trọng ta còn tiến đến khe cửa nhìn vào trong vài lần, thấy thực sự không có ai, lúc này mới đẩy cánh cửa kia ra, rón rén đi vào, kêu lên, “Meo meo... meo meo...”

Trong phòng không thấy bóng con mèo nhỏ, thế nhưng ta lại nghe thấy một âm thanh rất kỳ quái từ trong phòng truyền ra.

“Ưm... a... a...”

Hình như có ai bị bệnh sao, còn rất thống khổ, ta chần chờ một chút, không biết mình có nên chạy tới giúp một chút không.

“A... a...”

Tiếng kêu lại càng kịch liệt hơn, tựa hồ thanh âm của một cô gái, trong tiếng kêu đau đớn còn mang theo một tia thích thú, thậm chí còn không ngừng phát ra tiếng thở dốc.

Xem ra bệnh rất không nhẹ a, phải giúp nàng tìm một đại phu mới được.

Ta vội vàng đi tới cửa buồng trong, thăm dò nhìn thoáng qua bên trong, hy vọng có thể đến giúp vị cô nương đáng thương này.

Sau màn trướng nửa buồng xuống có hai thân ảnh trắng đang lay động, một nữ tử ở trần nửa nằm dựa vào đầu giường, tóc của nàng tán loạn, hàm trên khẽ nhếch, hai chân trắng như tuyết còn giang rộng, quần quện lấy hông của nam nhân, nam nhân kia cúi người kề sát trước ngực nàng, không ngừng trước sau di chuyển phần eo, mà theo hẳn loạn động, tiếng rên của nữ nhân càng thêm kịch liệt.

Không rõ bọn họ đang làm cái gì, ta chỉ nhìn thoáng qua liền sợ đến ngây người, bản năng muốn lui ra ngoài, nhưng nữ nhân kia trùng hợp ngẩng đầu, nàng phát hiện ra sự xuất hiện của ta, lập tức hét thất thanh.

Ta biết hồngбет rồi, vội vã quay đầu nhanh chân bỏ chạy, không nghĩ tới sau cổ căng thẳng, bị người chớp lấy theo quán tính vẫn lao về phía trước, ta không đứng thẳng được, té nhào xuống, đầu đập xuống đất, lập tức thấy thấy một đám sao hiện ra trước mắt.

“Là ai cho ngươi vào?” Tiếng quát chói tai vang lên trên đỉnh đầu, ta vội vàng che lại cái trán bị đau ngửa mặt nhìn lại.

Nam nhân đã mặc quần áo vào, cũng đem một bộ y phục khác ném cho cô gái kia, hẳn lạnh mặt nhìn ta, trong mắt tràn ra âm lệ không chút tình cảm nào.

Đó là một nam nhân anh tuấn, gương mặt thon gầy, mày kiếm phi dương, khỏe miệng như mang vẻ tươi cười, nhưng loại tươi cười âm ngoan này đặt trên gương mặt góc cạnh của hắn chỉ làm người ta sợ hãi.

Ta sững sốt, ngực bỗng nhiên run lên, nhất thời, cả người như lọt vào hầm băng, một loại lạnh lẽo thấu xương kéo tới toàn thân.

Là hắn, chính là hung thủ giết người kia!

Ta sẽ không nhớ lầm, chính hắn giết Tiền thúc!

“Chát!”

Một cái tát nặng nề giáng xuống mặt ta, đem ta đánh bay ra ngoài, trong miệng lập tức có vị mặn mặn, hình như có gì đó theo khước miệng chảy ra.

“Ngươi là nô tài, thấy chủ tử ngay cả một cái đập đầu cũng không có sao?” Nam nhân nghiêng người ngồi xuống một cái ghế, lười biếng hỏi.

Ta nhớ kỹ hần, hần cũng sẽ nhớ kỹ ta, vì sao hần lại làm bộ như không biết?

Gò má bị đánh đau rất, ta vội vàng há miệng run rẩy quỳ xuống nói, “Nô tài tên Tiểu Phi, làm việc ở trù phòng, vừa không cẩn thận đi làm đường.”

“Thì ra là một tên tiểu hòa kếp không có mắt, đi nhầm đường cư nhiên lại tới nơi ở của chủ tử bên này?”

Nam nhân đứng lên đi tới trước mặt ta, nhắc cằm ta lên quan sát một chút, cười nói, “Dáng vẻ cũng không tệ lắm, da non thịt mềm, tại sao lại là một kẻ ngu ngốc?”

Hần nói xong giơ tay lên một cái, lần này cái tát rơi vào má trái của ta, ta lại một lần nữa ngã bay ra ngoài.

Đau quá! Hai bên má đều sưng phồng lên không còn cảm giác, ta đau đến chảy cả nước mắt, thì ra Tiền thúc và Tiểu Thanh không có nói sai, không phải chủ tử nào cũng hòa khí giống Nhị công tử... Thế nhưng hần tức giận vì sao còn muốn cười, hần cười lên thật là đáng sợ.

“Nô tài mới vào phủ không lâu, vì vậy không thuộc đường, thỉnh chủ tử không quá phiền lòng.” Ta không ngừng dập đầu, mong hần không nhớ rõ đã từng gặp ta, như vậy mới có cơ hội thoát thân.

Nam nhân liền ngồi xuống, nhẹ giọng cười nói, “Vừa vào phủ a, còn không biết ta là ai sao? Được, ta dạy ngươi một ít hiểu biết, ta là Mộ Dung Viễn, là con trai thứ tư của Mộ Dung gia, ta bình thường rất dễ nói chuyện, nhưng ghét nhất là đang vui vẻ thì bị người khác quấy rầy, ngươi lại phạm phải tội kỵ của ta, ngươi nói ta nên trừng phạt ngươi thế nào?”

Tứ công tử? Thì ra hần là Tứ công tử của Mộ Dung phủ.

Nhưng Tứ công tử tại sao lại muốn giết Tiền thúc?

Mặc kệ chuyện hần muốn giết ai đều không liên quan đến ta, quan trọng là hần đừng có giết ta.

Ta không nên đuổi theo con mèo xinh đẹp kia, hiện tại tha cho ta có được không?

Ta nhớ Tiểu Thanh có nói qua, Tứ công tử là một sắc quý, nếu gặp hần ta phải trốn thật xa, ta lại không những không trốn được, cả người còn đụng phải trước mặt hần.

Thấy hần cười đến vui vẻ, trong lòng ta càng sợ hãi, ta nghĩ hần thật ra biết ta là ai, chỉ là cố ý cùng ta chơi trò mèo vờn chuột mà thôi.

Tứ công tử xoay người hướng vị nữ tử quần áo mũ nón đã chỉnh tề kia hỏi, “Ngân nhi, ngươi nói xem ta có nên tha cho hần hay không?”

Ngân Nhi nũng nịu yếu ớt mà hừ một tiếng, “Khó có được ngày hôm nay Tứ gia vui vẻ như vậy, lại đều vì tiểu tử này quấy nhiễu, Tứ gia muốn tha hần, Ngân Nhi cũng không muốn a...”

Bọn họ vừa vui vẻ sao? Rõ ràng ta nghe là tiếng kêu la rất thống khổ mà.

Chỉ nghe Tứ công tử cười nói, “Ngân Nhi, ngươi nói không sai, vậy ngươi nói một chút xem, ta nên phạt hần như thế nào?”

“Cái này Ngân Nhi cũng không biết, bất quá muốn phạt thế nào thì phạt, chỉ cần Tứ gia ngài nói một tiếng mà thôi.”

Tứ công tử nghe được không khỏi nở nụ cười, “Ha ha, không sai!” Hần cất cao giọng hướng ra phía ngoài, “Người đâu!”

Mấy người gia đình lập tức từ bên ngoài chạy vào, dừng lại trước cửa, chờ được phân phó.

Tứ công tử thông thả nói, “Đem hài tử này kéo xuống đánh cho ta, nếu hần không thành thật, cứ chặt một chân của hần! Nếu hần dám phản kháng, liền chặt luôn cái chân kia đi!”

Thật kỳ quái, không phải vừa rồi một người cũng không có sao? Thế nào Tứ công tử gọi một tiếng, thoáng cái đã có nhiều gia đình chạy đến như vậy...

Chờ một chút, hần nói cái gì? Muốn đánh gãy chân ta?

Ta chỉ bất quá đi nhầm phòng thôi mà, như vậy sẽ bị chặt chân? Ngươi cái tên hung thủ giết người này, nhất định là muốn giết người diệt khẩu...

Thế nhưng cũng không phải đánh gãy chân ta chứ, chúng ta thương lượng một chút có được hay không, chuyện của ngươi ta sẽ không nói ra được chưa, dù có nói ra cũng không có ai tin cả.

Nhìn thấy bộ dạng lo lắng sợ hãi của ta, Ngân Nhi che miệng nở nụ cười, “Tứ gia, ngài xem hài tử này hình như có chút ngốc!”

Từ công tử lạnh lùng nói, “Hắn vốn chính là đứa ngốc, nhưng đứa ngốc này làm làm việc khiến ta bực mình!”

“Từ công tử...”

Không đợi ta mở miệng cầu xin tha thứ, mấy gia đình liền hô một tiếng tuân mệnh, sau đó tiến lên nắm hai tay của ta kéo ra ngoài cửa.

Không được, ta không muốn bị chặt đứt chân, Tiểu Thanh, cứu mạng!

Hết chapter 20

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thiên Quân

Ra khỏi cửa phòng, mấy người gia đình đem ta đẩy ngã xuống đất, không đợi ta xoay người đứng lên, đã có hai người tiến tới đập lên đầu vai và khuỷu tay, ngoài ra có hai người cố sức ấn hai chân ta xuống. Thế là ta như một con rùa nhỏ bị người ta giữ trên mặt đất chuẩn bị làm thịt, đợi giây gộc đánh xuống.

“Từ công tử, nô tài không dám, ngài tha cho nô tài...”

Nhìn thấy Từ công tử từ trong nhà đi tới, ta vội vàng mở miệng kêu to, nếu không cầu xin tha thứ chân của ta thực sự bị chặt đứt, ta không muốn phải chống gậy đâu...

Từ công tử đi tới, ngồi xuống trước mặt ta, hắn dùng quạt gỗ một cái lên đầu ta cười nói, “Tên ngốc, còn chưa bị đánh gãy nào a, lần này ta cho ngươi nếm thử một chút.”

Hắn đứng dậy nói với hạ nhân, “Đánh đi, bắt quả phải đánh từ từ, ta thích nghe tiếng người la hét khi bị đánh bằng gậy.”

Đã có người mang cái ghế đặt ở đối diện ta, Từ công tử ngồi xuống bắt đầu phe phẩy cây quạt giấy, Ngân Nhi đứng ở phía sau hắn cười tủm tỉm nhìn ta.

Hừ, bây giờ là mùa đông a, vì sao Từ công tử vẫn còn cầm quạt? Có một từ ta nghe người ta nói qua, gọi là... học làm sang. Từ công tử có tính là học làm sang không?...

Tiểu Phi, ngươi đang nghĩ cái gì? Ngươi lập tức sẽ bị ăn hèo, còn không mau cầu xin tha thứ?

“Từ công tử... A...”

Ta mới vừa gọi Từ công tử, chợt nghe một trận gió mạnh vung xuống, sợ đến nỗi hai mắt nhắm lại há miệng la hét.

Trên người cũng không có cảm giác đau đón truyền đến, ta mở mắt ra, đã thấy Ngân Nhi cười đến run rẩy cả người, “Từ gia, hắn thật nhát gan, gậy còn chưa hạ đã kêu thành như vậy, ha ha...”

Gậy còn chưa đánh xuống sao? Nhưng vừa rõ ràng có tiếng gió.

Ánh mắt ta nghi hoặc chuyển qua người Từ công tử, khuôn mặt mang theo nụ cười chế nhạo, mới hiểu được bọn họ cố ý trêu chọc ta.

“Tiểu Phi, tiếng kêu của ngươi còn rất vang đấy, bắt quả ta dám cam đoan kế tiếp còn làm cho ngươi kêu lớn hơn nữa...”

“Từ công tử, hạ thủ lưu tình, hạ thủ lưu tình...”

Theo tiếng quát tháo, một thân ảnh mập mạp vội vàng chạy tới, một đường chạy tới cạnh Từ công tử, thở hổn hển cười bồi nói, “Từ công tử, hài tử này là một đứa ngốc nghịch, ngài không đáng tức giận với hắn, nếu hắn có gì sai, ngài giao cho ta, ta sẽ trừng trị hắn.”

Là Bàn đại thúc? Không nghĩ tới Bàn đại thúc trong lúc nguy cấp lại chạy tới, địa vị hắn trong lòng ta lập tức sánh ngang với Quan Thế Âm Bồ Tát.

Bị người cắt ngang hào hứng, ta thấy Từ công tử nhăn mặt không vui, hắn khép quạt lại, vỗ nhẹ trong tay, nhàn nhạt nói, “Lão Bàn, tin tức của ngươi thật là nhanh, ta đây còn chưa có đánh mà ngươi đã chạy tới, hừ, thật là kịp thời đúng lúc a.”

Bàn đại thúc không ngừng khom người cười bồi nói, “Từ công tử, ta mới từ bên kia đi qua trùng hợp thấy được thôi, hài tử này mới vào phủ không lâu, lại là một kẻ ngốc nghịch, không nhớ được quy củ gì, ta đây thay hắn tạ lỗi với ngài, ngài tạm tha cho hắn một lần đi, trong phủ trên dưới đều biết Từ công tử ngài tâm hiền từ nhất, đối với hạ nhân cũng là tốt nhất...”

“Lão Bàng a, người ở trong phủ cũng vài chục năm rồi, lại nói, ta thế nhưng ăn thức ăn của người mà lớn lên, trong phủ trên dưới cũng không xem người là hạ nhân a... Quên đi, hôm nay ta cấp cho người mặt mũi, ta tha cho hài tử này, bất quá một tên ngu như thế cũng có thể tuyền vào phủ chúng ta, nếu như để truyền đi thật đúng là khiến người ta chê cười...”

Ta đâu có ngu, mùa đông còn cầm cây quạt phẩy phẩy, người mới là ngu!

“Vâng vâng, vì thiếu người trong trù phòng cho nên mới tuyền vài người vào, hài tử này có chút ngốc, nhưng con người coi như thành thật.”

Từ công tử nhìn không được khoát tay một cái, “Được rồi, được rồi. dẫn hắn đi, đỡ phải nhìn làm ta thấy phiền.”

“Cảm tạ Từ công tử, cảm tạ Từ công tử.”

Ta bị ấn quỹ rạp trên mặt đất, không có cách nào ngửa cổ lên nhìn, bất quá nghe ý của bọn họ hình như không đánh ta nữa, không nghĩ tới Bàn đại thúc có mặt mũi như thế, nói mấy câu có thể đem ta cứu về, chỉ cần không đánh, sau này nhất định ta sẽ tránh Từ công tử thật xa, tránh được bao xa thì tránh.

Bàn đại thúc kéo ta đẩy tới trước mặt Từ công tử nhận sai với hắn, ta bước lên phía trước quỹ xuống trước Từ công tử, dập đầu nói, “Tạ ơn Từ công tử tha cho nô tài, sau này nô tài nhất định không dám.”

Từ công tử rướn thắt lưng, đem miệng kẻ sát tai ta tiếng nói chỉ để hai người nghe được, “Tiểu Phi, chuyện Tiền thúc người vẫn không quên hả? Ha ha, lần này chỉ cho người một cái giáo huấn, người nhớ kỹ, người nợ ta một trận đánh, ta sớm muộn gì cũng đòi lại!”

Lúc hắn nói chuyện trên mặt cười sáng lạn, nhưng ánh mắt ghen ghét lại làm cho tâm ta trầm xuống, ta biết hắn không nói giỡn, chỉ cần có cơ hội, hắn nhất định sẽ bóp chết ta như bóp một con kiến, bởi vì bí mật Tiền thúc bị giết kia, chỉ có hai người chúng ta biết.

Bàn đại thúc đứng phía sau đương nhiên không biết Từ công tử nói với ta cái gì, hắn hướng Từ công tử nói cảm ơn, kéo ta rời đi, vị Ngân Nhi cô nương kia đột nhiên nói, “Chờ một chút!”

Nàng gọi chúng ta, sau đó xoay người cười nói với Từ công tử, “Gia, ta xem bộ dạng Tiểu Phi gầy như vậy, ở trù phòng khẳng định không làm được việc gì, vừa vặn bên người Ngân Nhi còn thiếu mộ tiểu tư để sai bảo, Ngân Nhi muốn đem hắn lưu lại, gia, người có chịu không?”

“Ngân Nhi cô nương...”

Bàn đại thúc nghe thấy, vừa muốn mở miệng đã bị Từ công tử phát tay ngăn lại, hắn nói với Ngân Nhi, “Hài tử này ngốc nghếch, chỉ sợ nàng dùng sẽ bực mình.”

“Không sao, là người ngu ngốc mới dễ dạy bảo mà, gia...” Ngân Nhi đưa tay nắm lấy tay áo Từ công tử lắc hai cái làm nũng, Từ công tử không có cách nào hơn nói, “Được rồi, đều tùy nàng vậy.”

Hừ? Lôi kéo tay áo lắc vài cái là có thể làm cho đối phương nghe lời sao? Biện pháp này tốt nha, lần sau ta sẽ dùng trên người Tiểu Thanh xem sao?

Không, ý của nàng là lưu ta lại hầu hạ nàng? Ta không muốn a, ta muốn ở cùng một chỗ với Tiểu Thanh!

“Từ công tử, cái kia...”

Xem ra Bàn đại thúc cũng thấy được nói có chút đột ngột, bất quá ánh mắt Từ công tử quét qua khiến hắn lập tức biết điều im miệng lại.

“Lão Bàng, có phải ta muốn điều một hạ nhân sang cũng không được?”

“Không phải, không phải, Ngân Nhi cô nương đã nhìn trúng Tiểu Phi đó là phúc khí của hắn, Tiểu Phi, còn không mau qua đây cảm ơn Ngân Nhi cô nương!”

“A...”

Ta rất không tình nguyện tiến lên dập đầu thỉnh an với Ngân Nhi cô nương.

Bàn đại thúc, ngay cả người cũng không giúp được ta sao? Ta không muốn ở chỗ này a, Từ công tử nhất định sẽ nhân cơ hội giết người diệt khẩu, ta không phải mỗi lần đều có vận khí tốt như vậy, ai sẽ giúp ta kêu đao hạ lưu nhân.

Ai, Tiểu Phi, người vì sao nhất định phải tìm con mèo kia? Người có biết không, lòng hiếu kỳ thực sự giết chết một con mèo.

Trên đường theo Bàn đại thúc trở về, hắn không nói câu nào, ta cái gì cũng không dám nói, thẳng đến trước cửa phòng của ta, Bàn đại thúc mới dừng lại nói với ta, “Tiểu Phi, người thu thập một chút, đợt lát nữa ta tới dẫn người đi.”

“Bàn đại thúc, cầu xin thúc nói giúp ta có được không? Ta không muốn đi đến chỗ Ngân Nhi cô nương...”

Bàn đại thúc trừng mắt liếc ta, “Hồ đồ, chỉ có chủ tử chọn chúng ta, chúng ta có quyền gì chọn chủ tử?”

“Nhưng vừa rồi Tứ công tử cho thúc mặt mũi, không đánh ta...”

“Ai, cái đứa nhỏ này không nhìn thấy sao? Đều không phải do mặt mũi của ta, là Tứ công tử căn bản không có ý định đánh ngươi, hắn nếu thật muốn đối phó với ngươi, không nói là ta, ngay cả Thiên vương hắn cũng sẽ không tính toán.”

Thật sao? Nhưng ánh mắt Tứ công tử nhìn ta kia, quả thực muốn mau đưa ta vào chỗ chết, cơ hội giết người diệt khẩu như vậy, làm sao hắn sẽ buông tha? Bất quá như đã nói, ta đã phát hiện lúc Tiền thúc bị giết, sao hắn lại bỏ qua ta?

Không nghĩ nữa, ta nghĩ cách hành sự của Tứ công tử căn bản ta cũng không hiểu được, không cần phải hao phí đầu óc.

Hết chapter 21

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Hành Hạ

“Tiểu Phi, ngươi sau khi qua đó sẽ không được tự do như ở trù phòng, nhớ kỹ phải chăm chỉ làm việc.”

“Bàn đại thúc, ta còn có cơ hội trở về nữa không?” Ta ngẩng đầu lên, mắt ngân ngấn nước nhìn Bàn đại thúc.

“Ngươi trước tiên làm việc cho tốt, chờ ngày nào đó ta xem Ngân Nhi cô nương mà tâm tình tốt thì giúp ngươi nói xem sao.”

“Cảm tạ Bàn đại thúc.”

“Về đi, Tiểu Thanh còn đang chờ ngươi đó.”

Tiểu Thanh? Ta mờ to hai mắt, Tiểu Thanh không phải đi ra ngoài sao? Sao y lại chờ ta trong phòng?

Nhìn ra nghi ngờ của ta, Bàn đại thúc thờ dài, “Ngươi đưa bé này thế nào mà ngốc như vậy a, nếu không phải Tiểu Thanh chạy tới nhờ ta đi nói giúp ngươi, sao ta lại đứng díp đi qua cứu ngươi như vậy?”

Thì ra là Tiểu Thanh nhờ Bàn đại thúc cứu ta, nói vậy y biết ta đi đâu, cũng biết chuyện ta gặt y!

Tiểu Thanh...

Ta vào phòng thấy Tiểu thanh đưa lưng về phía ta thu dọn đồ đạc, y để bọc đồ đạc nhỏ trên giường của ta, thấy ta tới chỉ từ tốn nói câu, “Đồ của ngươi ta thu thập xong cho ngươi rồi, bao giờ đi?”

“Tiểu Thanh...” Ta nhào vào ngực y, ôm hắn khóc rống lên, “Tiểu Thanh, xin lỗi, ta không nên gạt ngươi, ngươi máng ta đi, đừng không để ý đến ta... Oa...”

“Ngươi làm gì vậy? Không phải chỉ là đổi một nơi làm việc khác thôi sao.” Tiểu Thanh mặc cho ta ôm, y đưa tay vỗ nhẹ vào sau lưng ta nói, “Ngươi cái đứa ngốc này, vì sao không để cho ta bớt lo một chút.”

“Hức... hức... Tiểu Thanh, có phải ngươi đã sớm biết chuyện ta đi Trầm Hương Các? Vì sao ngươi làm bộ không biết, nếu ngươi không cho ta đi, ta nhất định sẽ nghe lời ngươi... Ta sẽ không phải rời xa ngươi...”

Tiểu Thanh thờ dài nói, “Từ lần đầu tiên ngươi đi ta đã biết, ngươi cái tên ngu ngốc này, căn bản trong mắt không giấu được bí mật gì. Ta nếu không cho ngươi đi, ngươi thực sự sẽ nghe lời ta sao? Ở trong lòng ngươi, Trĩ ca ca không phải so với ta quan trọng hơn sao? Ta không muốn ngươi vì hắn mà giận dỗi a... Ta sớm nên nghĩ ngươi là tên ngốc không chịu an phận, mỗi ngày đều chạy sang bên đấy sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện, nhưng mỗi lần sau khi thấy ngươi trở về đều rất vui vẻ, ta muốn nói cũng không nói ra được...”

“Tiểu Thanh...” Ngươi sao lại đối tốt với ta như vậy?...

Tiểu Thanh kéo ta ra, nắm tay ta tới bên giường ngồi xuống rồi nói, “Sau này ta không ở cạnh ngươi, ngươi hết thấy đều phải cẩn thận một chút.”

“Ừa.”

“Trên đường ngươi tới Trầm Hương Các, có phải có một gốc phong rất to không? Chỗ đó cách nơi ở của Ngân Nhi cô nương rất gần, nếu ngươi rảnh rỗi, đến nơi đó vẽ một cái lần ngang lên cây, báo cho ta biết bình an.”

Ta nghĩ trên đường quả thật có một gốc phong, liền gặt đầu.

“Còn có, không nên quá bướng bỉnh, cứng quá dễ thiệt, lại phải chịu khổ, cũng không được quá tin tưởng người khác, không ai vô duyên vô cớ đối tốt với người, cho dù là Trí ca ca của người, cũng phải đề phòng hẩn chút.”

“Nhưng...” Ta hai mắt ngẩn lẹ nhìn Tiểu Thanh, “Ta tin tưởng Tiểu Thanh.”

Tiểu Thanh trầm mặc một lúc lâu, y kéo ta vào trong lòng, tựa đầu vào vai ta nhẹ nhàng than thở, “Tiểu Phi, nếu như ta không phải là ta, người cũng không phải là người, như vậy chúng ta sẽ có một cuộc sống hoàn toàn khác?...”

Không hiểu Tiểu Thanh đang nói gì, ta lại cảm thấy lời nói mang theo bất đắc dĩ, ta không ngừng khóc, trong lòng mơ hồ có cảm giác bất an, sau này ta vĩnh viễn không thể trở lại nơi đây với Tiểu Thanh nữa.

Ta theo Bàn đại thúc tới chỗ ở của Ngân Nhi cô nương. Bàn đại thúc dặn dò ta hai câu sau đó mới rời đi.

Vốn tưởng rằng Tứ công tử nhất định sẽ lại tới tìm ta gây phiền phức, lúc đến mới biết được thì ra nơi này là lâu các Ngân Nhi cô nương ở một mình, nàng chỉ là thiếp thị của Tứ công tử, bình thường Tứ công tử cũng không hay tới nơi này, lại không ngủ lại đây, điều này làm ta thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng sắc mặt Ngân Nhi cô nương nhìn ta không được tốt cho lắm, nàng nói ta quá hấp tấp, bắt ta sáng sớm và tối muộn mỗi ngày phải quỳ ở đại sảnh nửa canh giờ để rèn luyện nhẫn nại, quỳ dưới đất đối với ta mà nói chỉ là việc nhỏ như cái đinh, nhưng thật ra ta âm thầm cảm thấy may mắn nàng không bắt ta quỳ một canh giờ hay nhiều hơn.

Trừ việc đó ra, ta còn được cho hay mỗi ngày phải làm việc từ sáng sớm. Dậy sớm cũng không phải việc khó, lúc trước ở cùng Tiểu Thanh, ta bị huấn luyện thành cương cần thiết cốt (mình đông da sắt), những nha hoàn kia dậy còn không sớm bằng ta, bất quá mỗi lần ta ngủ quên sẽ có người nhéo tai ta gọi dậy bắt ta làm việc, ta rất nhanh quen thuộc loại thủ pháp gọi người rời giường này, làm chuyện này là thiếp thân tỳ nữ của Ngân Nhi cô nương, hình như tên là Hạ Nhi.

Ta sau khi thức dậy thì việc thứ nhất là đem tất cả bàn ghế trong lâu các lau sạch sẽ từ trên xuống dưới, chỉ cần có chút bụi, ta sẽ không được ăn cơm sáng.

Mỗi đầu ta rất chăm chỉ làm, sau khi ta lau trên dưới qua lại mấy chục lần, vẫn còn bị xoi mói nói không sạch thì ta đã hiểu bọn họ cố ý chinh ta, đương nhiên ta liền tùy tiện xoa một chút cho xong việc, dù sao cũng không được ăn cơm sáng, ta không cần phải chuyên cần như vậy.

Kế tiếp là nấu nước, may là thùng nước không quá lớn, giếng nước cũng không quá xa, ta lắt lư chạy tới chạy lui mấy chuyển, cũng miễn cưỡng đổ đầy hai ang nước, ta thuận tiện có thể uống nhiều nước giếng một chút, như vậy sẽ không có cảm giác bị đói bụng, tạm thời có thể giải quyết vấn đề cơm sáng rồi, uống nước cho đỡ đói là việc ta thường làm trước khi bị bán vào Mộ Dung phủ, không nghĩ tới bây giờ cư nhiên lại ôn chuyện cũ.

Cuối cùng bữa trưa họ cũng cho ta ăn, tuy rằng lượng ăn so với Tiểu Tuyết không hơn được bao nhiêu. Tiểu Tuyết chính là cái tên đầu sỏ dẫn ta tới chuyện này, đến giờ ta mới biết nó là con mèo nhỏ mới sinh chưa được một tháng mà Ngân Nhi cô nương mang tới để làm bạn.

Kỳ thực chuyện ngày đó phát sinh đến nay với ta mà nói vẫn còn là một câu đố, tự ta cũng không hiểu rốt cuộc là thế nào, dù rất khó nói ra, khiến ta mỗi lần nghĩ lại tim đều hoảng hốt đập mạnh, ta biết Ngân Nhi cô nương nhất định vì thế mới ghét ta, nhưng không rõ tại sao ghét ta còn muốn đem ta chuyển tới?

Buổi chiều nhiệm vụ của ta là chiếu cố Tiểu Tuyết, chơi với nó, cho nó tắm linh ***, ta rất thích động vật nhỏ, nhất là loại mèo trắng nhỏ này, thế nhưng nó lại không thích ta, dường như nó rất sợ ta, vừa thấy ta liền dựng lông, bốn chân run rẩy, thân thể vốn gầy teo càng lắc lư lợi hại, khiến ta nhìn cũng thấy đau lòng.

Ta không rõ vì sao nó sợ ta, chỉ có thể giải thích do lần đầu tiên ta tắm cho nó, ta xách cổ của nó ném vào bồn tắm lớn, làm hại nó chút xíu nửa thì chết đuối, làm sao ta biết nó không biết bơi chứ, hơn nữa vì chuyện này ta còn bị Ngân Nhi cô nương phạt quỳ hai canh giờ, khiến cho ta sau đó không đứng dậy nổi, cứ quỳ như vậy bò tới bò lui, đáng về chặt vật so với Tiểu Tuyết không khá hơn chút nào.

Vốn tưởng rằng đây chỉ là thỉnh thoảng nghiêm phạt, không nghĩ tới về sau Ngân Nhi cô nương cư nhiên thích cái trò này, động một chút là gọi ta tới quỳ xuống trước mặt nàng, còn thậm tệ hơn, đem đốt cho ta ngọn nến, bắt ta cầm gươm cao khỏi đầu, vừa rèn lực tay vừa rèn lực chân.

Ta thừa nhận ta không có thiên phú luyện công phu, vì phải gươm liên tiếp vài ngày, ta còn không luyện được việc giữ chắc cái đế nến gươm lên cao, bình thường chỉ được một lát, cánh tay của ta bắt đầu lắc tới lắc lui, vì vậy tảng lớn sáp nến liền rơi xuống, cứ như vậy không đến mấy ngày, trên cánh tay của ta đều đầy mảng vết phỏng lớn cũ mới không đồng đều, ta thừa dịp nấu nước thì len lén dùng nước lạnh xoa một chút, như vậy cánh tay sẽ không quá đau.

Lúc Ngân Nhi cô nương tâm tình tốt, sẽ bắt ta chịu phạt ít một chút, bất quá bình thường tâm tình của nàng đều rất xấu, không được ăn cơm chỉ là chuyện nhỏ, ta đau đầu nhất chính là hình phạt mà Ngân Nhi cô nương bình thường hay phạt là bắt ta quỳ xuống nâng đế nến, có lúc còn dùng cây trầm hung hăng đâm ta, trước đây ta cũng không biết cây trầm ngoài để dùng làm đồ trang sức còn kiêm cả tác dụng tra tấn nữa.

Sau đó lúc không có ai Hạ Nhi nói, tiểu thư không vui vì Tứ công tử trách không đến tìm nàng, hình như bên ngoài công tử còn có rất nhiều người khác, ít khi tới đây, lần trước không biết tại sao lại đến tìm tiểu thư, rồi nửa đường lại bị ta quấy nhiễu, vì vậy tiểu thư mới căm tức ta như thế.

Ta rất hiểu cảm thụ của Ngân Nhi cô nương, giống như ta muốn ăn điểm tâm mà không được ăn thì trong lòng rất khó chịu vậy, nhưng cũng không cần

đem loại oán khí này phát tiết trên người ta mà, muốn trách thì trách Tiểu Tuyết, không phải vì nó ta cũng sẽ không mà xui quỷ khiến chạy tới đây, còn thiếu chút nữa bị chặt chân, nói vậy ta cũng coi như người bị hại.

Hết chapter 22

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Vô Tình Gặp Gỡ

Sau khi ở được nửa tháng, ta đều thừa dịp lúc Ngân Nhi cô nương các nàng ngủ trưa, len lén chạy đến cây phong vẽ một lần ngang, trong chớp mắt, trên cây khô đã có hơn mười vết lần ngang, nhưng không lần nào gặp được Tiểu Thanh, ta nghĩ không gặp cũng tốt, trên cánh tay ta toàn vết phỏng và vết đâm nhất định không gặp được Tiểu Thanh, ta không muốn Tiểu Thanh lo lắng cho ta.

Đương nhiên chỗ Trí ca ca càng không thể đi được, nửa tháng chưa đi tìm hấn, chẳng biết hấn có nhớ ta không? Ta cũng rất nhớ Tiểu Thanh, chẳng biết nàng như thế nào, nhìn mỗi ngày nàng đều tiêu điều tự tại như vậy, quả nhiên gặp được chủ tử tốt không giống ta a.

Tối hôm đó, sau khi ta hầu hạ Tiểu Tuyết ngủ, bởi vì quên không cho thêm dầu vào đèn, ta bị Ngân Nhi cô nương phạt quỳ một canh giờ, các nàng giữa chừng đều trở về phòng ngủ rồi, chỉ để một mình ta chịu phạt quỳ ở đại sảnh, ta thấy đèn trong phòng mọi người đều đã tắt, cũng len len bò về ổ củn nhỏ của mình, trong khoảng thời gian này ta cũng học được lạnh trí, trời lạnh như thế này, tuyệt đối sẽ không có người tới kiểm tra xem ta có quỳ ở đây hay không.

Ở trong chốn này một hồi, đang mơ màng đột nhiên nhớ tới hôm nay chưa báo bình an cho Tiểu Thanh, ta vội vàng chui ra khỏi chốn, mặc thêm áo khoác rón rén chạy ra ngoài.

Trong khoảng thời gian này xảy ra quá nhiều chuyện, khiến lá gan của ta lớn hơn so với trước đây rất nhiều, nghĩ đi đường ban đêm cũng không có gì đáng sợ, bây giờ tuy đêm đã khuya rồi, nhưng trên hành lang đều treo những ngọn đèn đỏ thật to, chiếu bốn phía sáng trưng, vì vậy một chút cũng không đáng sợ.

Theo hành lang, ta chạy chậm một đường tới dưới tầng cây của gốc phong, tiện tay nhặt hòn đá nhỏ, nương theo ánh trăng sáng, ở trên thân cây vẽ một lần ngang dài.

Được rồi, ngày mai Tiểu Thanh có thể thấy ký hiệu ta vẽ, ta vút hòn đá nhỏ, vỗ vỗ tay thầm nghĩ.

Hưu!

Phía sau tường cao đột nhiên truyền đến tiếng huýt gió chói tai, theo hàn quang lóe lên, một hắc ảnh từ tường bên kia xông thẳng lại, hấn thân thể khỏe đảo, văng văng rơi xuống cây phong cách đường đá không xa.

Không phải chứ? Vì sao mỗi lần ta ra ngoài buổi tối đều gặp phải chuyện kỳ quái...

Nửa đêm còn một thân hắc y chạy loạn, vừa nhìn đã biết không phải người tốt, ta cắn chặt răng không dám lên tiếng, thân thể len lén lui về phía sau cây phong, cây này rất to, cũng đủ che được ta.

Một thân ảnh khác đuối theo từ ngoài tường nhảy vào, ánh sáng lạnh lẽo vung lên, một thanh trường kiếm liên đâm về phía người lúc trước, người nọ trở tay gắng gượng tiếp được kiếm ảnh đánh về phía mình, lại bị người sau phi chương đánh trúng ngực, hấn kêu một tiếng, thân thể ngã bay ra ngoài.

“Ai nha...”

Ta van người, đại ca, người tùy tiện bay chỗ nào không được, vì sao hết lần này tới lần khác bay tới trước mặt ta, ta hiện tại cũng không thể giả vờ không nhìn thấy gì?

Rất tiếc đôi phương cũng đã nhìn thấy ta, hấn xoay người nhảy đến cạnh ta, lập tức chế trụ cổ, đem ta kéo đến trước mặt hấn, hướng người cảm kiểm nọ lạnh lùng nói, “Mộ Dung Tĩnh, người nếu bước tới, ta sẽ giết hấn!”

Mộ Dung Tĩnh? Nhị công tử?...

Nghe người này gọi tên Nhị công tử, lúc này ta mới phát hiện người cảm kiểm đúng là Nhị công tử.

Dưới ánh trăng sáng, Nhị công tử một thân y phục xanh nhạt, toàn thân như ngọc đứng ở trước mặt ta, khóe miệng hấn còn lộ một tia vui vẻ ôn hòa, nhưng hàn quang trong mắt lại lạnh như băng, tay áo hai bên người hấn theo gió nhẹ nhàng bay bay, tựa như tiên tử đạp trăng mà đến, thật là đẹp trai!

Chờ chút! Vì sao tay trái Nhị công tử cầm trường kiếm đâm thẳng về phía ta? Không được, ta không phải đồng đảng đâu, cứu mạng...

Lãnh kiếm mang theo hàn quang bức người, lướt qua đầu ta đâm thẳng vào yết hầu người sau lưng, không đợi ta kịp phản ứng, cái tay đang bóp chặt cổ ta buông lỏng ra, theo thân thể kia nặng nề ngã xuống.

“Nhị công tử...” Ta chưa tỉnh hồn, ngơ ngác gọi một câu.

Lần trước từ biệt ở Dung Hạnh Trai, ta tưởng rằng sau đó sẽ không còn được gặp lại Nhị công tử nữa, không ngờ chúng ta rốt cuộc gặp lại nhanh như vậy, hơn nữa còn nguy hiểm như vậy.

Trên mặt Nhị công tử lộ ra nụ cười nhân nhật, hần ôn hòa nhìn ta tán dương, “Tiểu Phi thật là dũng cảm, ngay cả mắt cũng không chớp một cái.”

Ta đâu có dũng cảm? Là kiếm của người quá nhanh, là ta phản ứng không kịp có được không?

Không biết có phải do ánh mắt Nhị công tử nhu hòa, ta cũng kiếm lòng không được mỉm cười, mặt cũng có chút đỏ lên, hoàn toàn quên mất dưới chân còn một người đang nằm.

Nhị công tử kéo tay đưa ta đến nơi khác hỏi, “Tiểu Phi, sao người ở chỗ này?”

“Khụ khụ, vâng... ừm...” Ta không thể nói là vội tới về ám hiệu cho Tiểu Thanh, như vậy nhất định sẽ bị Nhị công tử cười ta không biết chữ.

“Ta đến tắm ánh trăng, ha ha, tắm tắm ánh trăng...” Ta chỉ chỉ lên vầng trăng tròn như cái mâm trên đỉnh đầu kia, cười khúc khích nói.

Trên mặt Nhị công tử hiện lên một tia vô cùng kinh ngạc, nhưng lập tức lại nở nụ cười nhật, “Tiểu Phi nói rất đáng yêu a, tắm ánh trăng? Đây là từ ta lần đầu tiên nghe được.”

“Ha ha...”

Ánh mắt chuyển qua tay trái đang cầm chặt chuôi kiếm của Nhị công tử, ta nhìn không được quay đầu lại nhìn người vừa mới bị hần đâm, không ngờ người Nhị công tử lóe lên, đứng chắn trước mặt ta nói, “Đừng nhìn, Tiểu Phi sẽ sợ.”

Không nhìn thấy hình dạng người nằm dưới đất kia, bất quá nửa ngày hần không có nhúc nhích động tĩnh gì như thế, xem ra là đã chết rồi, không nghĩ tới công phu Nhị công tử lại cao như vậy, một chiêu có thể đưa người vào chỗ chết, ta xem đáng về thanh nhĩ ôn hòa của hần, còn tưởng hần chỉ là một thư sinh yếu đuối a.

Ta có chút sợ kéo kéo ống tay áo Nhị công tử hỏi, “Nhị công tử, có người muốn hại công tử phải không?”

“Đừng vậy, bắt được mấy con chuột con, đáng tiếc lại để cho con lớn nhất chạy mất.” Nhị công tử cúi đầu trầm ngâm nói, “Khuất Chiến, không nghĩ tới hần đã đến kinh thành...”

“Nhị công tử...” Nghe không hiểu Nhị công tử đang nói gì, ta chỉ nín tay áo, ngửa đầu nhìn hần.

Nhị công tử lập tức cười, nói với ta, “Không có việc gì, không cần lo lắng... Tiểu Phi, chuyện ngày hôm nay không nói cho người khác biết có được không?”

“Vâng!” Ta cố sức gật đầu, Nhị công tử muốn ta làm việc ta nhất định làm được.

“Thật là một hài tử ngoan!”

Nhờ ánh trăng, ta thấy trong mắt Nhị công tử có loại lo lắng rất nan giải, đó là ánh mắt ta không hiểu.

Xem ra Nhị công tử cũng không tiêu sái như bề ngoài, hần kỳ thực cũng có rất nhiều phiền não nha.

Nếu đã đồng ý với Nhị công tử, chuyện đêm đó đương nhiên ta sẽ không nói với bất kỳ ai, những việc xảy ra đêm đó, như một bí mật nhỏ chỉ thuộc về ta và Nhị công tử.

Cẩn thận nhớ lại, Mộ Dung phủ mỗi người đều có bí mật của mình, Tiền thúc này, lão trang chủ này, Tứ công tử này, ngay cả Tiểu Thanh cũng thế, thật không hiểu bọn họ làm thế nào có thể nhìn không nói ra, ta nghĩ mọi chuyện đều giấu trong lòng không nói, thật sự là khó chịu.

Ta không biết đêm đó vì sao Nhị công tử và hắc y nhân lại đột nhiên xuất hiện ở cạnh cây phong, người áo đen kia là ai? Hần sau khi bị đâm thì thi thể làm thế nào?

Việc này ta không hỏi, Nhị công tử cũng không tự nhiên nói cho ta biết, đêm đó hần đưa ta về lầu các của Ngân Nhi cô nương sau đó liền vội vã rời đi, về phần mọi việc sau này ta không biết gì.

Từ đó về sau buổi tối ta cũng không đi ra ngoài làm ám hiệu nữa, cảm thấy vận khí mấy ngày nay của mình rất tệ, ta nghĩ có thể tránh được thì tránh, ngàn vạn lần không nên đi tìm vận rủi.

Chỉ tiếc đôi khi người không tìm vận rủi, vận rủi cũng tự động tới tìm người.

Hôm nay, không biết tại sao Ngân Nhi cô nương lại nổi nóng, ngay cả bữa trưa cũng không cho ta ăn, làm hại ta đói bụng đến đầu vầng mắt hoa, không thể làm gì khác là liên tục chạy đến cạnh giếng uống nước lạnh cho đỡ đói.

Buổi chiều ta mơ mơ màng màng ngồi trên sàn nhà chải lông cho Tiểu Tuyết, chung sống hơn mười ngày, ấn tượng con mèo nhỏ đối với ta hoàn toàn không thay đổi, vừa thấy ta liền run rẩy liên tục, ta cũng chẳng biết tại sao nó lại run rẩy.

Ta cũng một mực run, vì ta chỉ mặc có một kiện áo đơn, trời rất lạnh, ta lạnh cũng là bình thường, nhưng Tiểu Tuyết cả người toàn lông, không có gì nó cũng bị lạnh thành cái dạng này a.

“Tiểu Phi, cô nương gọi người lên đây.”

Ta đang vì chuyện của Tiểu Tuyết cảm thấy khó hiểu đây, đột nhiên Hạ Nhi ở trên lầu kêu ta một tiếng.

Căn cứ theo kinh nghiệm của ta biết ngày hôm nay tai vạ khó tránh rồi, không khỏi len lén thờ dài.

Hết chapter 23

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Thoát Hiểm

Ngân Nhi cô nương đang ngồi trước bàn trang điểm cầm lược sừng chải đuôi tóc, Hạ Nhi đứng ở sau lưng nàng nâng một chiếc gương đồng để nàng ngắm kỹ kiểu tóc của mình, nhìn thấy ta tới, Ngân Nhi cô nương liếc mắt nhìn ta, miễn cưỡng nói, “Tiểu Phi, hai bữa không ăn cơm, không nghỉ tới người vẫn còn *** thần như thế...”

Đùa gì thế, không thấy hiện tại cả người ta đều lắc lư, tùy thời có thể ngã đi hay sao? Không tin người cứ từ sáng tới giờ chỉ uống mười bát nước lạnh thử xem, nhìn xem người có *** thần hay không.

Trong bụng bất bình tức giận nghĩ, ngoài miệng ta lại lấy lòng nói, “Tiểu thư, nếu như người có thể thương cho chén cơm ăn, nô tài càng có *** thần hơn.”

Ta mặc dù có chút quật cường, bất quá thông thường dưới tình huống không được ăn, ta cũng chẳng nói cái gì khí phách.

“Hừ... Muốn ăn cơm a, vậy chờ tới buổi tối người ăn nhiều một chút là được rồi, dù sao đêm nay cũng chỉ có mình người ở đây, buổi tối có hội đèn ***g, Tứ gia nói muốn dẫn ta đi.”

Ha ha, thì ra đêm nay tất cả mọi người đều không có ở đây, vậy có phải nên nói ta có thể nhân cơ hội này đi tìm Tiểu Thanh hoặc Trí ca ca.

“Sau khi chúng ta đi, người đem lầu trên lầu dưới lau dọn lại một lần nữa, đệm chăn cũng phải xếp cho chỉnh tề, đêm nay đi dạo xong nói không chừng Tứ gia sẽ tới bên này nghỉ ngơi, nếu như người lại chọc hấn mất hứng thì không phải chỉ chặt chân đơn giản như vậy đâu.”

Từ công tử sẽ tới?

Lời của Ngân Nhi cô nương khiến tim ta đột nhiên nhảy lên.

Hơn nửa tháng nay, không nói đến gặp Từ công tử, ngay cả tin tức của hắn ta cũng nghe được rất ít, tựa hồ tất cả mọi người đều kiêng kỵ không nói đến, khiến ta hầu như đã quên mất sự tồn tại của người này.

Thấy bộ dạng sững sờ của ta, Ngân Nhi cô nương không vui nói, “Người rốt cuộc có nghe ta đang nói gì hay không? Thế nào mà luôn ngơ ngác ngác, làm cho người khác nhìn cũng muốn phiền.”

Ta vội hỏi, “Bẩm, chủ tử nói nô tài nghe rõ, nô tài nhất định sẽ quét tước nhà cửa sạch sẽ.”

“Còn có, sau khi Từ gia tới, người phải cúi cho thật xa, chớ chọc gia không hài lòng.”

“Chủ tử yên tâm, nô tài nhất định sẽ cúi thật xa.”

Lời này không cần người nói, nếu như có thể, cả đời này ta cũng không muốn gặp lại gương mặt của Từ công tử đó.

Ta cẩn thận trả lời làm cho Ngân Nhi cô nương rốt cuộc cũng hài lòng gật đầu, nàng quay mặt về trước bàn trang điểm vừa ngắm vừa hỏi, “Tiểu Phi, người nói ta có đẹp không?”

“Tiểu thư, người rất đẹp a.”

Ta rất khó hiểu Ngân Nhi cô nương sao lại hỏi như vậy, dù nàng không đẹp bằng Tiểu Thành, nhưng hẳn cũng được coi là đẹp rồi.

“Thật sao?”

“Thật sự.”

Nghe ta nói vậy, Ngân Nhi cô nương đột nhiên oán giận nói, “Vậy tại sao gia không tới tìm ta?”

Vì sao?

Thấy Ngân Nhi cô nương vẻ mặt u oán nhìn ta, ta nhìn không được nói, “Tiểu thư, ta nghĩ nếu trên mặt tiểu thư thoa ít phấn hơn, lông mày tô nhạt hơn, móng tay không nên sơn đỏ như vậy, Tứ công tử... Ôi...”

Lời còn chưa nói hết, một hộp phấn bằng bạc bị Ngân Nhi cô nương ném bay tới, nện vào giữa trán ta, đau đến nỗi ta phải kêu lên.

Lúc này ta cũng không biết là đụng phải cái gì, cái đầu đáng thương của ta không bị đụng thì cũng bị đánh, ta nói sai gì sao? Ta vì muốn tốt cho tiểu thư, nên đề nghị nàng một chút mà.

“Người cái tên tiểu nô tài này, xem ra bình thường ta đối tốt với người quá, người bây giờ lại dám móc máy mà chửi lại ta!” Ngân Nhi cô nương tức giận đứng lên hướng ta nện.

“Tiểu thư, nô tài làm sao dám chửi, nô tài chỉ là... Ôi...”

Ngân Nhi cô nương đầu chịu nghe ta giải thích, nàng đi tới góc tường vớ lấy cán chổi đánh mạnh vào vai ta, đem câu nói tiếp theo của ta đánh trở về.

May hôm nay là cán chổi, không phải cây trâm.

Ta vừa nghĩ tới đây, Ngân Nhi cô nương đã giơ cao cán chổi mà nện xuống, lần này vào lưng ta, ta đau đến giật mình.

“Ta đánh chết người cái tên tiểu nô tài này!”

Nhìn cán chổi bay múa không ngừng đánh xuống, ta lại không dám tránh, không thể làm gì khác hơn là chịu từng roi một, trong lòng thầm kêu oan.

Tiểu Phi, người thật không may, vì sao ngay cả nói thật cũng phải chịu đòn?

“Tiểu thư, đêm nay còn có hội đèn ***g, người phải giữ tâm tình cho tốt còn bồi công tử đi rước hội đèn a, không đáng tính toán cùng một hạ nhân, không bằng để ta giáo huấn hắn được rồi.”

Hạ Nhi muốn lấy cán chổi từ tay Ngân Nhi cô nương, kết quả bị nàng hung hăng đẩy qua một bên.

“Người cút ngay, ngày hôm nay ta phải đánh chết cái tên tiểu nô tài này, ta xem ai còn to gan dám khi dễ ta?”

Ngân Nhi cô nương cầm cán chổi đánh xuống lia lịa, trong miệng còn mắng, “Nhớ năm đó ta ở Nhất Phẩm Ngạc, thời điểm là đầu bài, chẳng biết có bao nhiêu quan to quý tộc lấy lòng ta, nịnh nọt ta, ngày hôm nay ta sa sút, tướng công của mình cũng không để ta ở trong lòng, hiện tại ngay cả tên tiểu nô tài người cũng dám chửi giễu ta? Người là cái thá gì, người dám cười ta, ta cho người cười nữa này, cười nữa này...”

Ta không dám né tránh, chỉ có thể ôm đầu mặc cho nàng đánh, chỗ khác đánh cũng đã đánh, nhưng đầu ngàn vạn lần không thể bị đánh, ta đã rất đàn, không muốn đàn thêm nữa đâu.

Xem ra câu hi nộ vô thường thật đúng với Ngân Nhi cô nương, thật không hiểu nổi tâm tình nàng vừa rồi vô cùng tốt, thế nào bắt chợt lại phong vân biến sắc? Hơn nữa vừa rồi ta không có cười nàng, từ đầu đến cuối, ta cũng chưa có cười qua a...

Đau quá...

Đầu được che kín, nhưng cánh tay với vai thì khó thoát khỏi số phận bị đánh, hơn nữa Ngân Nhi cô nương ngày hôm nay ra tay đặc biệt tàn nhẫn, tựa hồ thật sự có oán niệm muốn đánh chết ta, hơn nữa vì chưa được ăn cơm, đau đớn liên tục truyền đến khiến mắt ta từng đợt choáng váng.

“Dừng tay!”

Tựa như âm thanh từ trên trời, một tiếng nói trong trẻo khiến động tác của Ngân Nhi cô nương dừng lại, ta ngẩng đầu, xuyên qua hai mắt nhắm lè, thấy tay cầm cán chổi của nàng bị một cô nương mặc hạnh hoàng sam (áo cam) chế trụ, giữ lại trên không trung.

“Tiểu... Thành...”

Ta vội vàng xoa mắt, không nhìn lầm chứ? Lông mi cong cong dựng thẳng, bộ mặt nữ hài tức giận đúng là Tiểu Thành.

Tiểu Thành ngơoi phát sốt sao, dám cùng các chủ tử phân cao thấp, sẽ bị đánh bằng roi đó, ta xin ngơoi mau buông tay ra.

Ta còn chưa kịp mở miệng, chỉ thấy Ngân Nhi cô nương biếng sắc, vẻ mặt giận dữ nhất thời đổi thành khuôn mặt tươi cười, hướng Tiểu Thành cười duyên nói, “Ta tưởng là ai chứ, nguyên lai là Thành cô nương a, nhưng ngơoi vô sự không lên điện tam bảo, thế nào hôm nay lại rảnh rỗi tới chỗ ta?”

Tiểu Thành không để ý, nàng lạnh lùng buông tay Ngân Nhi cô nương, đi tới cạnh ta hỏi, “Tiểu Phi, ngơoi thế nào, bị thương có nặng không?”

“Ta...”

Ta vẫn chưa trả lời, Ngân Nhi cô nương có chút mất hứng

“Yêu, đây là nói như thế nào vậy, ta chẳng qua dạy dỗ nô tài kia vài cái, nói cái gì bị thương với không bị thương?”

Tiểu Thành cả giận nói, “Ngơoi đây là giáo huấn sao? Ta rõ ràng thấy ngơoi đem Tiểu Phi đánh đến chết, Mộ Dung phủ chúng ta lúc nào giáo huấn nô tài lại xuống tay nặng như vậy?”

Ta thấy trên mặt Ngân Nhi cô nương nở nụ cười nhưng trong mắt không hề che giấu lửa giận, không khỏi sợ kéo kéo tay áo Tiểu Thành nhỏ giọng nói, “Tiểu Thành, ta thực sự không có việc gì, ngơoi đi về trước đi.”

Ta tối đa bị Ngân Nhi cô nương đánh một trận đau thôi, dù sao ta cũng quen bị đánh rồi, nhưng Tiểu Thành vì ta mà tranh chấp với chủ tử, thì không phải chỉ ăn hèo đơn giản như vậy, nàng là một nữ hài tử, sao có thể chịu được đánh đau.

Nghe xong lời của ta, Tiểu Thành tức giận đến giậm chân một cái nói, “Ngơoi cầm miệng! Bộ dạng này của ngơoi còn nói không có chuyện gì sao?”

Nàng liền xoay người nói với Ngân Nhi cô nương, “Ta xem ngơoi cũng không thiếu người, ngơoi đã ghét Tiểu Phi như thế, vậy ta liền mang hấn đi là được rồi.”

Tiểu Thành nói xong, liền kéo tay ta muốn rời đi, không ngờ lại bị Ngân Nhi cô nương đưa tay ngăn lại.

“Tiểu thư, Tiểu Phi ở chỗ này làm việc cho ta được Tứ gia cho phép, ngơoi một câu nói như vậy liền muốn đem người rời đi, sợ rằng có điều không hợp lý lẽ?”

Tiểu Thành cười lạnh, “Lý lẽ? Ở nhà này ta chính là lý lẽ! Mộ Dung Thành ta muốn làm chuyện gì còn không có ai dám ngăn trở, ngơoi nếu thấy bất bình, cứ đi tìm tứ ca ta là được rồi, để hấn tự mình đi nói với ta!”

Khuôn mặt tươi cười của Ngân Nhi cô nương rốt cuộc không chống đỡ nổi nữa, nàng cũng cười lạnh chậm rãi nói, “Tiểu thư, không phải ngơoi khinh người quá đáng sao! Nói thế nào đây cũng là nơi ở của ta, hạ nhân của ta không làm tốt công việc, ta quản giáo hấn có gì sai? Nhưng tiểu thư vì một gã tiểu tư mà tức giận như vậy, cũng thật có chút kỳ quái!”

Nguy rồi, bọn họ thế nào càng âm ỉ càng hung hăng, hơn nữa Ngân Nhi cô nương còn gọi Tiểu Thành là tiểu thư, Tiểu Thành còn nói nàng tên là Mộ Dung Thành.

Mộ Dung Thành? Hình như nhị tiểu thư Mộ Dung gia cũng gọi là Mộ Dung Thành...

Không trùng hợp đến nỗi trùng cả họ cả tên như thế chứ?

Ta nghi ngờ nhìn về phía Tiểu Thành, ngày hôm nay nàng mặc một thân hạnh hoàng sam, bên ngoài còn khoác một chiếc áo choàng trắng, trên búi tóc cũng đều là thủy ngọc đính đang, trang phục này cùng trang phục bình thường hoàn toàn khác nhau, thấy thế nào cũng không giống nha hoàn a...

Ta thật quá ngốc, cư nhiên không nghĩ tới Tiểu Thành là nhị tiểu thư Mộ Dung Thành.

Lời nói của Ngân Nhi cô nương khiến Tiểu Thành tức giận đến dựng cả đôi mi thanh tú, nàng lạnh lùng nói, “Được, ngơoi lại dám nói chuyện với ta như vậy, ngơoi yên tâm, ngày hôm nay ngơoi nói gì ta sẽ chuyển không sai một chữ cho Tứ ca ta biết! Chúng ta hãy cứ chờ xem...”

“Ngơoi!...”

Mất thấy Ngân Nhi cô nương không kìm nén được lửa giận, Hạ Nhi vẫn đứng ở một bên tiến lên giữ nàng lại, hướng nàng khuyên nhủ, “Cô nương, bất quá chỉ là một gã tiểu tư, người không cần vì hấn mà gây khó dễ với tiểu thư...”

Nàng tiếp tục hướng Tiểu Thành cười bồi nói, “Tiểu thư, người đại nhân đại lượng, không nên chấp nhặt cùng tiểu thư nhà chúng ta.”

Tiểu Thành hừ một tiếng nói, “Ta sẽ không cùng người chấp nhặt, chỉ sợ là có người muốn gây khó dễ cho ta.”

Bị Hạ Nhi một bên lôi kéo, mặt Ngân Nhi cô nương trắng không còn chút máu không lên tiếng, nàng nhìn đã lâu, rốt cuộc cắn răng miễn cưỡng cười nói, “Tiểu thư, vừa rồi ta chỉ nói đùa, ngơoi chớ để trong lòng, đứa bé này ở chỗ ta cũng không làm được việc gì, ngơoi nếu như cảm thấy thích hợp cứ mang đi là được, Tứ gia bình thường bận rộn như vậy, chút chuyện nhỏ này tới tai hấn, sẽ chỉ làm hấn phiền lòng, ngơoi nói có phải không?”

Tiểu Thành thấy được rồi nên thôi, nàng cười nói, “Vậy thì cảm ơn cô nương.”

Nói xong, nàng kéo ta còn đang ngây ngô đứng một bên nói, “Đi thôi.”

Hết chapter 24

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nan Ngôn (Khó Tả)

Ta nghiêng nghiêng ngả ngả bị Tiểu Thành kéo ra khỏi khuê phòng Ngân Nhi cô nương, thấy nàng một đường đi đến Trầm Hương Các, ta vội hỏi, “Tiểu Thành, người là Nhị tiểu thư Mộ Dung phủ!”

Tiểu Thành hướng ta cười, “Tiểu Phi, rốt cuộc người cũng không phải quá ngốc!”

Ta liếc mắt, người đều một mực kêu mình là Mộ Dung Thành, hơn nữa Ngân Nhi cô nương đối với người khách khí như vậy, ta có ngốc hơn nữa cũng có thể nghĩ ra.

“Tiểu Phi, gần đây không gặp được người, lúc đầu ta tưởng bên trù phòng kia bận rộn nên người không đi được, sau đó phái người hỏi một chút, mới biết người như thế nào lại đặc tội Tứ ca, bị hấn điều đến làm tiểu tư cho thị thiếp của hấn, tiểu thiếp kia của hấn nổi tiếng hi nộ vô thường, ta lo lắng người sẽ bị khi dễ, cho nên mới cố ý chạy tới xem, không nghĩ rằng nữ nhân kia lại ngược đãi người như vậy... Tức chết ta!”

Ngày hôm nay bị đánh cũng chưa coi là gì, Tiểu Thành, kinh khủng hơn người còn chưa được nhìn thấy đâu.

“Tiểu Thành, người định mang ta đi đâu? Nếu để Tứ công tử biết, hấn nhất định sẽ không tha cho ta.”

“Yên tâm, Ngân Nhi kia sẽ không tự vác đá đập chân mình, làm lớn chuyện đối với nàng cũng không hay ho gì, ta dẫn người đến chỗ Tam ca ta, như vậy sau này Tứ ca ta biết chuyện của người, tức giận cũng vô ích, không làm gì được nữa.”

“Tam ca của người?”

“Chính là Trí ca của người ngày đêm mong nhớ a, người thật là ngốc, đến bây giờ vẫn không biết Trí ca của ta rốt cuộc là ai.”

“A...”

Đầu óc ta một mảng hỗn loạn, nhất thời cả người đều ngây dại.

Trí ca của ta chính là Tam công tử? Điều này sao có thể?

Bất quá nghĩ lại bình thường cử chỉ lời nói của hấn đều có chút giống người bề trên. Hơn nữa dung mạo hấn và Nhị công tử có mấy phần tương tự, chỉ là hai người một lạnh lùng nghiêm nghị, một ôn hòa, ta cư nhiên ngốc nghếch cho rằng hấn là hộ viện trong phủ, còn cả ngày đùa giỡn cản trở trước mặt hấn.

Tiểu Phi, vì sao người hồ đồ như vậy, hấn đều nói hấn tên là Mộ Dung Trí, người thế nào lại không nghĩ tới hấn là Tam công tử.

Nguyên lai hấn là Tam công tử, là chủ tử cao cao tại thượng của ta, là hình bóng ta vĩnh viễn không thể chạm tới. . .

Tiểu Thành kỳ quái nhìn ta ngây người.

“Tiểu Phi, Tam ca của ta hôm nay ở nhà đó, người lập tức có thể nhìn thấy hấn, người không sao chứ? Mặt người thật trắng a.”

“Tiểu Thành, người có thể giúp ta quay về làm việc ở trù phòng không? Ta muốn quay về trù phòng ở bên kia.”

Bộ dạng của ta bây giờ chắc chắn rất tiêu tụy, bộ dạng này sao có thể gặp Trí ca của ta, nhất định sẽ bị hấn chê cười. . .

“Tiểu Phi, người không làm chứ? Người quay về trù phòng không sợ Ngân Nhi lại tìm người gây phiền phức sao?” Tiểu Thành liếc ta trắng mắt, nàng không nói gì nữa nắm tay ta đi về phía trước.

“Tiểu Thành, người buông tay ra đi.”

“Ta không buông, không phải người muốn gặp Tam ca của ta sao? Người có biết không, trong khoảng thời gian không có người, hấn nhớ người biết bao nhiêu...”

Lời này làm lòng ta khẽ run lên.

Trí ca ca nhớ ta sao? Nhớ một gã tiểu tư xuất thân thấp hèn là ta... điều này sao có thể?

Nhưng bất kể nói thế nào, Tiểu Thành nói khiến ta rất vui, mặt của ta liền đỏ lên, nhẹ giọng hỏi, “Hắn có hỏi qua ta sao?”

“Khụ khụ, có...A... Đi theo ta.”

Không chú ý tới thần sắc có chút do dự của Tiểu Thành, ta vừa nghĩ tới được gặp Trí ca ca, liền bắt đầu hưng phấn, tim cũng đập thình thịch liên tục.

Thế nhưng Tiểu Thành, người cũng không cần đi nhanh như vậy, tay của ta bị người kéo đến đau, cổ tay ta bị phỏng chưa khỏi mà.

Chúng ta rất nhanh đi qua Trầm Hương Các và rừng trúc nơi Trí ca ca thường hay luyện công, đi tới trước phòng khách của một gian nhà sáng sủa tinh mịch, trong sân nhà cũng trồng thật nhiều trúc đan xen lẫn nhau, dưới hành lang, trên bàn dài còn bày một cây cỏ cầm, trong lư hương bên cạnh đàn còn có khói nhẹ lượn lờ bay lên, xem ra Trí ca ca vừa ở đây đánh đàn.

Tiểu Thành chưa vào đến nhà đã gọi lớn, “Tam ca, ta mang Tiểu Phi tới.”

Nghĩ đến ngay lập tức sẽ được gặp Trí ca ca, trong lòng ta có chút thấp thòm bất an, ta theo Tiểu Thành đi vào nhà, lại đi qua hành lang rẽ vào trong phòng, vừa vào nhà liền nhìn thấy Trí ca ca đang ngồi trước bàn đọc sách, hắn thấy chúng ta tiến vào, mày kiếm không khỏi nhăn lại, trong ánh mắt kinh ngạc còn hiện lên vẻ không vui.

“Trí... Tam công tử...”

Lời ra đến miệng đành phải sửa lại, thần sắc lãnh đạm của Trí ca ca khiến ta nhớ lại thân phận của mình, cũng hiểu xưng hô thân thiết như vậy có bao nhiêu đường đột.

Tiểu Thành vừa rồi chỉ nói cho ta hải lòng ha? Trí ca ca căn bản không muốn gặp ta, sau khi nhìn thấy ta trên mặt hắn không thấy vui vẻ, kỳ thực mỗi lần chúng ta gặp mặt, hắn đối với ta luôn là biểu tình nhàn nhạt, vẫn luôn chỉ có một mình ta vui vẻ hải lòng, ta nhảy nhót như thằng hề, liệu mạng biểu hiện mình trước mặt hắn, muốn sự chú ý của hắn, mà Trí ca ca thỉnh thoảng mới trả lời đôi ba câu, ta vốn cho rằng tính cách của hắn như thế, hiện tại mới hiểu được kỳ thực đây chẳng qua là ta không đáng để nói chuyện cùng mà thôi, bởi vì ta chỉ là một tên tiểu tư bị bán vào trong phủ.

Ngực không tự chủ được có chút khổ sở, lần đầu tiên ta phát hiện ra khoảng cách giữa ta và Trí ca ca lại xa đến vậy, ta căn bản cũng không có khả năng tới gần hắn...

Mộ Dung Trí không nghĩ tới muội muội lại đột nhiên mang Tiểu Phi tới, nhìn sắc mặt có chút tái nhợt còn có vài phần sợ hãi của hải tử, Mộ Dung Trí hoài nghi rốt cuộc y có phải là Tiểu Phi hơn mười ngày trước còn vui cười nói trước mặt mình hay không.

Hắn cũng thấy lúc vào cửa trong mắt hải tử chợt lóe lên vui sướng và kích động, nhưng trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn chợt tái xuống, kêu một tiếng Tam công tử xong lại sợ hãi nhìn hắn không nói được lời nào nữa, điều này làm tâm Mộ Dung Trí chợt thất lại.

Trong khoảng thời gian này hải tử không được tốt sao? Vì sao khuôn mặt nhỏ này tràn ngập ủ rũ và ỉu oải so với dáng vẻ điềm đạm đáng yêu trước đây khiến Mộ Dung Trí lần đầu có loại xung động thương xót.

“Tam ca, ta mang Tiểu Phi từ chỗ Ngân Nhi qua, sau này để hắn theo huynh, dù sao bên cạnh huynh cũng không có tiểu tư.”

Mộ Dung Trí dè dặt tâm phiền ý loạn, có chút không vui liếc nhìn muội muội, lạnh lùng nói, “Ai cho muội tự ý mang hắn tới?”

Nếu như có thể mang Tiểu Phi đến, hắn đã sớm làm vậy, hà tất phải khiến muội muội ra tay? Tiểu Thành làm như vậy không khôn ngoan chút nào, cũng không nghĩ tới hậu quả?

Vô duyên vô cớ mang Tiểu Phi từ chỗ thị thiếp của Mộ Dung Viễn đưa về chỗ hắn, điều này hắn làm sao giao phó cùng Mộ Dung Viễn? Hơn nữa Tiểu Phi cũng biết thân phận của bọn họ, cho nên mới có loại thần tình sợ hãi này, thần tình này khiến Mộ Dung Trí có chút bức bối càng thêm không hải lòng.

Ta kinh ngạc nhìn Trí ca ca, ta thấy hắn quay đầu về phía Tiểu Thành, không liếc mắt nhìn ta, giọng trách cứ Tiểu Thành bằng lãnh như vậy, thậm chí có phần mất kiên nhẫn, khiến ta đột nhiên cảm thấy mình thật ngốc, cư nhiên tin tưởng những gì Tiểu Thành nói, theo nàng chạy tới khiến cho người không vừa ý, Trí ca ca sẽ nghĩ ra sao, người ta cao quý như vậy, làm sao có thể để ta ở trong lòng?

Chỉ nghe Tiểu Thành bên cạnh vội vàng nói, “Tam ca, người không biết chứ, lúc ta đi qua, nhìn thấy Ngân Nhi cô nương đang ra sức đánh Tiểu Phi, nha hoàn phía dưới muốn can cũng không can được...”

Ta không muốn Tiểu Thành khó xử, vội vàng ngắt lời nàng nói, “Là ta làm việc không tốt khiến tiểu thư tức giận, không liên quan đến tiểu thư, Tam công tử, xin lỗi, ta không phải cố ý tới quấy rầy công tử... Ta đây liền trở về...”

Không dám nhìn Trí ca ca, ta cúi đầu xoay người rồi đi.

“Tiểu Phi, Tiểu Phi...”

Không hề ý đến Tiểu Thành đang vội vàng gọi phía sau, ta nhanh chân chạy về phía trước, nhưng ống tay áo vẫn bị giữ lại, khí lực Tiểu Thành thật lớn, kéo một cái khiến ta lao đảo.

“Đau...”

Bị lực mạnh kéo lại cánh tay truyền đến một trận đau đớn, khiến ta không nhận được nhú chặt mảy, Tiểu Thành bị biểu tình của ta làm hoảng sợ, vội vàng buông tay ra nói, “Tiểu Phi, không phải ta cố ý, người không sao chứ?”

“Ta không sao, không có việc gì...”

Đau đớn và quá đói khiến ý thức của ta trở nên mơ hồ, thân ảnh Tiểu Thành trước mắt ta đung đưa ngày càng lợi hại, rốt cục trước mắt tối sầm, ta ngã xuống đất.

Lúc ý thức mất đi, ta cảm giác được không phải là phiến đá lạnh lẽo dưới chân, mà là một cái ấm áp, một cánh tay hữu lực nâng ta dậy, đem ta gắt gao ôm vào lòng.

Hết chapter 25

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Thu Lưu

“Tam ca, Tiểu Phi thực sự không sao chứ?”

Mộ Dung Thành ở trong phòng đi qua đi lại, nàng không vui ngồi đối diện giường Mộ Dung Trí nói, “Đều tại huynh không tốt, không cho ta đi tìm Tiểu Phi, nếu như ta đến sớm một chút, hẳn cũng không bị đánh thành như vậy, mệt cho Tiểu Phi còn quan tâm huynh như vậy, huynh một chút cũng không để ý tới hắn.”

Mộ Dung Trí nhìn hải tử còn đang mê man trên giường, với trách cứ của muội muội không nói một câu.

Kỳ thực không phải không để đứa bé này ở trong lòng, khoảng thời gian gần đây, ánh mắt sáng sủa không vương bụi trần của Tiểu Phi cứ hiện lên trước mắt hắn, hải tử kia rất thích kéo tay hắn, cùng hắn tỉ tê nói chuyện trên trời dưới đất, hải tử kia tuy rằng không sợ hắn chút nào nhưng gặp phải ánh mắt hải tử lại e lệ mà cười, chẳng biết từ lúc nào liền đi vào trong tâm hắn.

Thế nhưng chỉ như vậy so với tứ đệ lại quan trọng hơn sao? Mộ Dung Trí rất rõ tính cách của tứ đệ cùng cha khác mẹ kia, âm trầm nội liễm mà sắc sảo, hai người xưa nay chỉ duy trì biểu hiện hòa bình mà thôi, Mộ Dung Trí biết, chỉ cần có cơ hội đối phương tùy thời cho hắn một kích trí mạng, hắn mỗi ngày đều cẩn thận xử lý chuyện trong phủ, tận lực làm việc không để sai sót, hắn đã mệt chết rồi, không muốn chỉ vì một tiểu tư mà khiến cho hai người bất hòa.

Hắn biết Tiểu Phi đụng phải tứ đệ nên mới bị điều đi, đứa bé này dính dáng quá nhiều tình cảm với hắn, hắn phải thừa cơ hội đó mà phân rõ giới hạn với hải tử này, không để cho hắn cùng tứ đệ trở mặt.

Nhưng lúc mới nhìn thấy thân thể nhỏ bé ngã xuống, Mộ Dung Trí không khống chế được chính mình, tung người qua đoạt lấy hải tử trước muội muội ôm vào trong ngực.

Thân thể Tiểu Phi lạnh lạnh, nhẹ đến dọa người, gương mặt nhỏ nhỏ rũ xuống trong ngực hắn, giống như con mèo nhỏ lặng yên không một tiếng động, điều này làm Mộ Dung Trí lần đầu tiên trong đời cảm thụ được tư vị đau lòng, loại đau này cứ từng chút từng chút một lan ra trong lòng hắn, khiến cho hắn hốt hoảng không biết làm sao, một khắc đó hắn chỉ muốn đem thân thể nhỏ bé này ôm chặt trong ngực, cho y ấm áp, cho y âu yếm.

Tại sao đột nhiên lại té xỉu, đứa bé này thế nào mà không biết tự mình chiếu cố cho tốt?

Lúc chờ muội muội gọi đại phu tới khám cho Tiểu Phi, Mộ Dung Trí mới phát hiện trên thân thể đơn bạc của hải tử này có vô số vết thương chồng chéo lên nhau, này bị phỏng, đâm bị thương, đụng bị thương, còn có máu đọng do bị vật nặng đập vào, hiện lên trên cơ thể trắng nõn, mang vẻ chói mắt kinh người, khiến Mộ Dung Trí hầu như không thể ức chế lửa giận trong lòng.

Chỉ mới hơn mười ngày, nữ nhân kia đến tột cùng có chuyện gì mà đem một đứa trẻ hành hạ đến vậy?

Mộ Dung Thành ở một bên cũng tức giận kêu to, “Ngân Nhi tại sao lại ác độc như vậy, ta không nên bỏ qua cho ả dễ dàng như vậy, trở về ta nhất định phải để cho tứ ca bỏ ả!”

Đại phu sau khi xem bệnh xong chỉ nói là do mệt nhọc và đói quá độ, hơn nữa bị ngược đãi cho nên mới ngất đi, chỉ cần điều dưỡng thêm một chút là có thể bình phục, sau khi đại phu đi Mộ Dung Thành lập tức cho người đem điểm tâm mang lên, đặt ở đầu giường, nhưng Tiểu Phi vẫn còn ngủ mê man,

ngay cả điểm tâm bình thường y thích ăn nhất, lúc này cũng không còn hấp dẫn y.

“Tam ca, có muốn kêu đại phu tới xem một chút không? Tiểu Phi đã ngủ vài canh giờ rồi, không có lý nào lại không tỉnh lại.” Sau khi Mộ Dung Thành vòng vo hơn chục vòng nói với Mộ Dung Trí vẫn đang im lặng.

“Không cần, Tiểu Phi chỉ là quá mệt mỏi, lát nữa hẳn sẽ tỉnh.”

Mộ Dung Trí đưa tay lướt nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, hải tử vẫn còn đắm chìm trong mộng, lông mi thật dài theo hô hấp nhẹ nhàng mà khẽ rung động, đôi môi nhỏ nhắn đỏ mọng nay lại khô khốc lợi hại, môi hơi mở, lộ ra hàm răng xinh đẹp bên trong.

Hải tử đáng thương, người đáng yêu như vậy, nữ nhân kia thế nào mà cam lòng ra tay ác như vậy?

Sao còn có thể nghĩ như trước sẽ phân rõ giới hạn với Tiểu Phi, đưa y trở về? Mộ Dung Trí biết mình không thể, lần này cho dù phải trở mặt với tứ đệ, hẳn cũng sẽ đem đứa bé này về phía mình.

Mộ Dung Thành cầm một khối hoa quế cao tiến đến trước mặt Tiểu Phi, đưa qua đưa lại trước mũi hắn, trong miệng còn nói, “Tiểu Phi, Tiểu Phi, nhìn xem đây là cái gì? Người thích hoa quế cao nhất a, có muốn ăn không? Muốn ăn thì mau mau tỉnh dậy đi.”

“Không được ở chỗ này làm phiền Tiểu Phi, muội nếu rảnh rồi không có việc gì làm thì đi qua nói với Lâm quản gia một tiếng, ta bên này thiếu một thư đồng, để Tiểu Phi qua làm, chủ tử bên kia cũng đồng ý rồi.”

Mộ Dung Thành bị tam ca đột nhiên nói như vậy làm sợ hết hồn, nằng lập tức vui vẻ nói, “Tam ca, huynh rút cuộc cũng chịu chiều cô Tiểu Phi rồi.”

Thấy Tam ca cười nhưng không nói, lại nói tiếp, “Ta biết, huynh cũng rất quan tâm đến Tiểu Phi, Tiểu Phi, người mau tỉnh lại, người nghe tam ca nói gì chưa?”

Thật ảm ỉ a...

Ta nhủ may một cái, muốn dùng chăn che đầu lại, nhưng thân thể giống như bị trói lại, cứng ngắc không nhúc nhích được, ta sốt ruột nhúc nhích người, tiếp theo cả người bị bao trong một cái ôm ấm áp, đồng thời một thanh âm êm ái bên tai gọi, “Tiểu Phi, Tiểu Phi...”

Có sức mở mắt, trong mắt in lại chính là khuôn mặt lo lắng của Trí ca ca.

Thì ra ta đang trong ngực Trí ca ca, thơm quá, thật là ấm áp, cái loại an tâm thoải mái này khiến thân thể của ta rất tự nhiên tựa vào ngực hắn, pháp phồng nhẹ nhàng theo hô hấp của hắn.

Chỉ nghe Tiểu Thành ở một bên vui vẻ nói, “Tiểu Phi, người rút cuộc đã tỉnh, ta biết người đối với điểm tâm không có sức đề kháng, có muốn ăn gì không? Ta đã chuẩn bị cho người thật nhiều điểm tâm ngon đó.”

Mở mắt thấy Tiểu Thành nhảy nhót kêu lên vui mừng, ta đây mới nhớ lại mình vừa rồi té xỉu.

Không xong, có phải ta đã hôn mê thật lâu? Ngân Nhi cô nương kia còn muốn ta làm rất nhiều việc, ta không thể ở đây nữa.

“Trí... Tam công tử, Tiểu Thành, xin lỗi, ta không cố ý té xỉu, ta lập tức đi ngay!”

Ta tránh khỏi ôm ấp của Trí ca ca, ngồi dậy, tay lướt qua đệm chăn trên người, là loại trơn mềm ta chưa từng thấy, giường chiếu cũng rất lớn, màn trướng trên giường rủ xuống theo vàng chỉ bạc, mơ hồ ẩn hiện một mùi thơm ngát, đây là giường của Trí ca ca, ta cứ nhiên lại ngủ trên giường của Trí ca ca.

Tiểu Thành cầm hoa quế cao kín đáo đưa cho ta, “Người không cản trở về chỗ của nữ nhân hung ác đó, Tam ca nói muốn lưu người lại chỗ này, làm thư đồng cho huynh ấy.”

Muốn lưu ta lại? Ta sững sờ ngẩng đầu nhìn Trí ca ca.

Vừa rồi ta thấy hắn rõ ràng chán ghét ta, bởi vì Tiểu Thành cầu xin nên mới lưu ta lại sao? Kỳ thực Trí ca ca có thể cho ta nghỉ ngơi ở chỗ này ta đã rất vui rồi, thế nào còn không biết ngại, mặt dạn dày lưu lại.

“Tam... công tử, kỳ thực ta ở chỗ Ngân Nhi cô nương cũng không sao, ta đây liền trở về, công tử đừng nóng giận, ta sẽ không tới tìm khiến cho công tử phiền toái, chuyện trước kia xin lỗi, là ta ngu ngốc không biết công tử là chủ tử, còn đối với công tử bất kính như vậy, sau này ta sẽ không ngốc nghếch như vậy nữa.”

Tiểu Thành ở một bên cười nói, “Tiểu Phi, bệnh ngốc không sửa được đâu, chỉ cần Tam ca của ta không chê người là được, người có biết không, vừa rồi người đột nhiên té xỉu, Tam ca lo lắng cho người biết bao nhiêu.”

Tiểu Thành lại đang gạt người, Trí ca ca sẽ không lo lắng cho ta đâu.

Ta cúi thấp đầu nói, “Xin lỗi, ta chỉ là đói bụng quá.”

Chỉ nghe Trí ca ca nói với Tiểu Thành, “Ồ đây đông dài làm gì, chuyện ta giao cho muội còn không mau đi làm?”

Tiểu Thành hướng ta le lưỡi một cái cười nói, “Tiểu Phi, người nghỉ ngơi trước, ta xong xuôi sẽ trở lại tìm người chơi.”

Thấy Tiểu Thành chạy ra ngoài, ta càng không dám chống lại cái nhìn của Trí ca ca, ta cầm hoa quế cao trong tay, nhỏ giọng nói với hắn, “Ta đã hai bữa không được ăn gì, Tam công tử thưởng cho ta khối cao này đi.”

Không muốn để cho Trí ca ca thấy ta không có tiền đồ như vậy, thế nhưng bụng ta thực sự rất đói, dạ dày đau dữ dội, trong lòng ta tính toán nếu Trí ca ca không cho, ta sẽ đi uống chén nước là được rồi, có lẽ vẽ cho ta cái bánh cũng được, Tiểu Thanh kể cho ta nghe cổ sự “họa bính sung cơ”, ta nghĩ Tiểu Thanh nói hẳn là hữu dụng.

(Họa bính sung cơ: ăn bánh vẽ cho đỡ đói lòng)

Hơn nửa ngày không thấy đáp lại, đầu của ta cúi thấp đến lợi hại, cũng hiểu thỉnh cầu của mình buồn cười đến cỡ nào, ta lưu luyến bỏ lại hoa quế cao, chuẩn bị rời giường.

Đột nhiên một bàn tay vòng qua ta, đưa cả người ta rơi vào một cái ôm, ta giật mình ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt xinh đẹp thâm thúy của Trí ca ca.

Hết chapter 26

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Chương 27

“Tam... công tử...”

“Đừng nói gì, cái gì cũng không cần nói! Tiểu Phi, từ hôm nay trở đi làm thư đồng của ta có được không? Ta sẽ không để cho người ta mắng chửi, đánh người nữa, ta sẽ cho người vui vui về về giống như trước đây.”

Có phải ta đói đến hôn mê không, nên mới nghe nhầm?

Là thanh âm của Trí ca ca, nhưng hắn chưa bao giờ nói như vậy, lúc hắn nói chuyện thanh âm đều trong trẻo lạnh lùng, không mang theo bất kỳ tình cảm gì, không giống như bây giờ, hình như mang theo chút thương tâm, nhưng trong lời nói rất kiên định, hắn ôm ta thật chặt, khiến ta có thể nghe rõ cả tiếng tim hắn đập, ta mụ mị mà áp vào ***g ngực hắn, lắng nghe tiếng tim đập thành thịch.

“Tiểu Phi, Tiểu Phi...” Mộ Dung Trí cả kinh, không thấy hài tử đáp lại, không biết có phải lại bất tỉnh không.

“Tam công tử, ta không biết chữ, không làm thư đồng được...” Ta áp vào ngực Trí ca ca buồn buồn nói.

Làm thư đồng cũng phải có học vấn a, với ta ngay cả tên mình cũng không biết viết.

Trí ca ca mỉm cười với ta, “Tiểu Phi, gọi Trí ca ca, cứ giống như trước vậy, gọi Tam công tử trước mặt người khác thôi, người không biết viết chữ ta sẽ dạy cho người, kỹ thực viết chữ cũng đơn giản.”

“Trí ca ca...”

Hết thầy đều tốt như đang nằm mơ, ta dựa vào Trí ca ca trong lòng ấm áp nghĩ, nếu như đây là mộng, như vậy vĩnh viễn không tỉnh lại cũng được.

“Tiểu Phi, mau ăn gì đi, không nên để đói lại hôn mê.”

Bị Trí ca ca lôi ra từ trong ngực, thấy hắn cười với ta, mặt của ta nhất thời đỏ đến tận cổ, không dám đối diện với Trí ca ca, ta cuống quýt cầm khối hoa quế cao kia cúi đầu cắn một ngụm lớn.

“Tiểu Phi, như vậy là tốt rồi, sau này mỗi ngày ta đều có thể tới tìm người chơi.”

Tiểu Thành và ta ngồi ở trước bàn, một bên nhìn ta ăn miếng lớn, một bên uống trà nói chuyện phiếm với ta.

“Ta mới không rảnh chơi với người, ta là thư đồng của Trí ca ca, phải cùng huynh ấy học bài.”

Ta không để ý đến Tiểu Thành, vẫn cứ cúi đầu ăn, cùng một câu nói nàng nói đi nói lại thật nhiều lần, nàng không phiền ta cũng thấy phiền đó.

“Tiểu Phi, người thật không có lương tâm, là ai đem người từ trong miệng hùm cứu ra? Là ai đi nói với quân gia cho người ở lại chỗ này? Người đừng có

ăn liên tục như vậy được không, nghe ta nói!”

“Ta đang nghe a, nhưng ta cũng phải ăn a.”

Tiểu Thành uống một hớp trà, đột nhiên đôi mắt to chuyển hai cái hỏi, “Tiểu Phi, người nói, người muốn nghiêm phạt nữ nhân hung ác kia thế nào?”

“Người nói Ngân Nhi cô nương sao? Ta nghĩ kỳ thực nàng cũng rất đáng thương, không nên làm khó nàng.”

Tiểu Thành tiến lên sờ cái trán của ta một chút, hô to gọi nhỏ mà nói, “Tiểu Phi, người đói đến hồ đồ rồi, người xem, ả đem người đánh thành như vậy, người còn nói ả tội nghiệp?”

Nàng vừa nói chuyện vừa vén ống tay áo bên phải của ta lên, vết thương loang lổ lập tức hiện ra trước mắt, ta đẩy tay Tiểu Thành ra, lầm bầm nói, “Cũng tạm tạm rồi, xức thuốc không còn đau nữa.”

“Tiểu Phi...”

Tiểu Thành còn muốn nói nữa, bị Trí ca ca vừa bước vào nhà mở miệng ngăn lại, “Tiểu Thành, chuyện này đừng ở đây, không được lại hồ đồ nữa.”

Thấy Tiểu Thành rất không tình nguyện gật đầu, ta nghĩ Trí ca ca thật là uy phong a, câu nói đầu tiên có thể khiến cho tiểu cô nương riu ra riu rít ngậm miệng, ta cũng bị nàng làm phiền một canh giờ rồi, nhờ phúc của Trí ca ca, thời gian phiền não cuối cùng cũng ngừng.

Buổi tối ta và Trí ca ca ngủ cùng một giường, chính là cái giường ta nằm khi bị tể xù, kỳ thực bên ngoài cũng có chăn đệm trải dưới đất dành cho tiểu tư, nhưng Trí ca ca nói trên mặt đất rất ẩm ướt, cơ thể ta còn hư nhược, không cho ta ngủ chỗ ấy.

Nằm trong chăn mềm mại, ta tận lực nằm dịch ra mép giường, như vậy sẽ không gây trở ngại cho giấc ngủ của Trí ca ca. Ta biết Trí ca ca mỗi ngày đều làm việc rất cực khổ, ta không muốn quấy rầy hắn, hơn nữa tìm cũng đập lợi hại, chỉ sợ Trí ca ca sẽ nghe thấy.

“Tiểu Phi, người còn nằm dịch ra bên ngoài nữa sẽ rơi xuống đất.” Một tay đưa qua kéo ta đến trước người hắn.

Lập tức dựa sát vào như vậy, hơi nóng nhẹ nhàng phả vào cổ khiến ta nhất thời xấu hổ đỏ mặt, may mà trời tối đen cái gì cũng đều không nhìn thấy được. Ta nghiêng người nằm dựa vào ngực Trí ca ca, cách một tầng nội y đơn bạc, sau lưng ta có thể cảm giác được rõ ràng tiếng tim đập kiên định, không giống như cái ôm mềm mại của Tiểu Thanh, ngực Trí ca ca rắn chắc vững vàng khiến ta an ổn mà dựa sát vào.

Nếu như lúc ngủ luôn luôn được ôm người mình thích như vậy, ta nghĩ bất tài làm cái gì ta cũng cam tâm tình nguyện. Yêu cầu của ta một chút cũng không cao, chỉ hy vọng có thể được ở gần Trí ca ca như vậy, làm tiểu thư đồng cho hắn, hầu hạ cuộc sống hàng ngày của hắn, thay hắn làm ấm giường.

Đến lúc ta tỉnh lại, trời đã sáng rõ, Trí ca ca đã sớm không còn bên cạnh rồi.

Có thể tại giường quá mềm, chăn quá ấm khiến ta ngủ say đến nỗi Trí ca ca đi từ bao giờ cũng không biết.

Nhờ Tiểu Thanh ban cho, ta luôn luôn đều tỉnh rất sớm, theo lý ta hẳn là nên hầu hạ Trí ca ca rồi giường rửa mặt, nào có chuyện tiểu tư dậy trễ hơn chủ tử.

Sau đó nghe Tiểu Thành giải thích ta mới hiểu được, Trí ca ca mỗi ngày đều thức dậy rất sớm, đầu tiên là luyện công, sau đó là sắp xếp chuyện trong phủ và xử lý việc buôn bán, như vậy cũng thật nhiều chuyện rườm rà, ta cho dù có dậy sớm, cũng không giúp được việc gì.

Trí ca ca tuy rằng đứng hàng thứ ba, nhưng bởi vì Đại công tử là mệnh quan triều đình, công sự bận rộn, không có thời gian để ý chuyện trong phủ, Nhị công tử buôn bán hàng dệt thêu tách biệt hoàn toàn với Mộ Dung phủ, hẳn phải xử lý sự vụ của riêng mình, bình thường rất ít qua lại, Tứ công tử cũng có một đồng thứ khác thuộc về mình, hẳn thích trồng hoa gỗ liễu, bình thường không ngủ ở trong phủ, là một người nhàn rỗi không làm việc gì, tất cả sự tình từ trên xuống dưới trong Mộ Dung phủ đều chồng chất lên một mình Trí ca ca.

Trong lúc rảnh rỗi, Tiểu Thành túm lấy ta bắt đầu nói chuyện phiếm trời nam bể bắc, tiểu nha đầu kia, hình như ngoại trừ lúc ngủ, cả ngày chưa bao giờ thấy miệng nàng nhàn rỗi, từ Tiểu Thành ta cũng biết một ít chuyện liên quan đến huynh muội bọn họ.

Thì ra bọn họ là sáu huynh muội cùng cha khác mẹ, tỷ muội Tiểu Thành và đại công tử là do lão phu nhân sinh, Nhị công tử và Trí ca ca là huynh đệ ruột, do Nhị phu nhân sinh ra, đáng tiếc Nhị phu nhân đã sớm qua đời, mẫu thân của Tứ công tử là Tam phu nhân, mấy năm trước đã mất rồi, hiện tại chỉ còn Đại phu nhân khỏe mạnh.

Ba năm trước lão trang chủ sinh bệnh nặng, sau đó thân thể bắt đầu suy yếu dần, bình thường hay cùng Đại phu nhân đóng cửa lễ Phật, rất ít khi gặp người khác, bất quá trước đây hẳn từng ái nhất là Nhị phu nhân, nghe nói vị Nhị phu nhân kia là quốc sắc thiên hương, giống như tiên nữ vậy, tuy rằng qua đời quá sớm, nhưng lão trang chủ yêu ai yêu cả đường đi, đem đại bộ phận gia nghiệp Lạc Diệp sơn trang đều giao vào tay của Trí ca ca.

Quan hệ của bọn họ thật là phức tạp, ta nghe xong nửa ngày cũng không hiểu rõ, dù sao những điều này cũng không quan hệ với ta, ta cũng liền nghe vậy biết vậy, lười hỏi nhiều.

Chiều hôm đó Trí ca ca lần đầu tiên không có xuất môn, hẳn mang ta tới thư phòng nói muốn dạy ta viết chữ, ta rất vui, trước đây việc viết chữ đối với ta mà nói có nghĩ cũng không dám a.

Thư phòng rất rộng rãi thoáng mát, trên bàn ở góc tường bày một cây cỏ cầm và một bàn cờ, giá sách bằng gỗ đàn hương dựng ở cạnh tường, bên trên đặt chính tề các loại sách cổ, ngoài ra bốn phía trên vách tường còn treo thật nhiều tranh chữ.

Ta thích thú lấy tay nhẹ nhàng chạm đến từng quyển cổ thư, nghĩ thầm, người có học vấn có khác a, những chữ chẳng chìt chi chút này ta nhìn thấy liền đau đầu, càng không nói đến việc học.

Khi thấy trên tường treo một đạo phù ta rất kỳ quái nói, “Trí ca ca, đạo phù nhất định phải treo ở cổng mới có thể trừ tà a, huynh treo sai vị trí rồi.”

“...”

Không nghe tiếng trả lời, ta quay đầu lại, chỉ thấy gương mặt Trí ca ca cô quái, mà Tiểu Thành cũng sùng sốt, sau đó bất chợt ôm bụng cười to.

“Ha ha ha, Tiểu Phi, đó là cuồng thảo tam ca ta đặc ý nhất, cư nhiên lại bị ngươi nói thành đạo phù, ha ha ha, buồn cười chết ta rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 28

Thấy trên mặt Trí ca ca hình như có cầu vồng nhỏ hiện tới hiện lui, ta cũng biết mình lại nói sai, ánh mắt ngượng ngùng dời qua một bên, ngập ngừng nói, “Xin lỗi.”

Nhưng Tiểu Thành càng cười càng làm ta thêm xấu hổ.

“Ha ha ha... ha ha ha...”

Trí ca ca kéo ta tới trước bàn đọc sách ngồi xuống, dịu dàng nói với ta, “Không cần để ý đến Tiểu Thành, chúng ta luyện chữ, Tiểu Phi, ngươi muốn học chữ gì?”

Rất thích loại săn sóc này của Trí ca ca, ta đỏ mặt nghiêng đầu suy nghĩ một chút mới nói, “Trước tiên học tên của ta nha.”

“Cái này rất đơn giản.”

Trí ca ca mài xong mực, sau đó đứng ở sau lưng ta, đem ta ôm vào trong ngực, nắm lấy tay cầm bút của ta bắt đầu viết.

Bàn tay cầm tay ta thật lớn a, cảm thấy có luồng ấm áp chậm rãi chảy vào lòng bàn tay, ta nhìn không được nghiêng đầu nhìn Trí ca ca, ánh mắt chuyên chú viết chữ của hắn khiến ta mê muội.

“Tiểu Phi, viết chữ thì phải nhìn vào giấy, mắt nhìn theo tay, ngươi nhìn ta làm gì?”

Bị Trí ca ca hỏi, ta có chút ngại ngùng.

“Trí ca ca, ngươi thật là đẹp trai, ta muốn ngắm khuôn mặt của huynh mà.”

“Tiểu Phi!”

Bị Trí ca ca nhắc nhở kiến ta không khỏi chu cái miệng nhỏ, mà trên tờ giấy trắng xuất hiện chữ “phi” kia càng làm cho ta điên đầu, ta nhìn không được kêu lên: “Không phải chứ? Trí ca ca, không phải huynh nói chữ “phi” rất đơn giản sao? Tại sao lại nhiều nét như vậy?”

Vừa nghe ta nói như vậy, Tiểu Thành vội vàng chạy lại xem.

“Không phải a, Tiểu Phi, ta cảm thấy rất đơn giản mà, chữ này nhìn qua giống như ba con chim nhỏ xếp cùng một chỗ, rất dễ nhớ.”

Ta càng thêm không hiểu.

“Vi sao nhất định phải là ba con chim nhỏ? Nếu như muốn bay, một con là đủ rồi a.”

“...”

Trí ca ca giải thích, “Chữ “phi” viết như vậy, phải là tam điều mới thành “phi”, Tiểu Phi, đây là tên của ngươi, phải nhớ kỹ.”

“Phi, trong Nhất Phi Trùng Thiên sao?”

Ta đột nhiên đặt câu hỏi khiến Trí ca ca sững sốt, Tiểu Thành ngạc nhiên nói, “Tiểu Phi, không nhìn ra, người còn biết cái câu Nhất Phi Trùng Thiên này nha.”

Đúng vậy, vì sao ta biết? Hình như nghe ai nói qua... À, nhớ rồi, là lần trước Liễu công tử có nói với ta.

Ta nhìn chăm chăm cái chữ to đen thui trên tờ giấy trắng kia, tựa hồ nó thực sự biến thành ba con chim nhỏ không ngừng bay trước mắt ta, khiến ta có chút hoa mắt, đầu cũng bắt đầu mơ hồ đau, ta nhìn không được vô trí.

Cảm thấy ta không bình thường, Trí ca ca vội hỏi, “Tiểu Phi, người làm sao vậy?”

“Ta không biết, đầu ta có chút nhức...”

Vì vậy ta lập tức bị Trí ca ca ôm lấy đưa về phòng ngủ, để cho ta nằm trên giường nghỉ ngơi.

Nói cũng kỳ quái, rời khỏi thư phòng, nằm ở trên giường mềm mại, cơn đau đầu của ta từ từ biến mất, ta nhìn về mặt lo lắng của Trí ca ca và Tiểu Thành, rất ngưng ngưng đỏ mặt nói cho bọn họ biết đầu của ta đã hết đau rồi.

Xem ra đã định trước ta cùng học vẫn không có duyên, mỗi lần cầm bút lên, đầu của ta liền choáng váng, chữ gì cũng đều không viết được, đã thế còn bị Tiểu Thành cười nhạo một trận, nói ta đời này đều không học viết chữ được, mệnh chính là chỉ có thể làm tiểu tử cho người.

Kỳ thực ta đối với việc có thể viết chữ hay không cũng không quá để trong lòng, ta vốn tư chất ngu ngốc như vậy thì dù có luyện nữa, phỏng chừng cũng chẳng luyện được đến đâu.

Tuy rằng chữ ta không luyện được, nhưng làm những việc khác ta rất chăm chỉ, mỗi ngày ta đều hầu hạ cuộc sống thường nhật của Trí ca ca như dùng com, giúp hẩn đốt lò sưởi, khi hẩn đọc sách viết văn thì giúp hẩn mài mực, Trí ca ca luôn khen ta mài mực rất tốt, nói ta rất xứng với chức thư đồng, tuy nhiên vẫn bị Tiểu Thành ở phía sau lạnh lạnh cho thêm một câu, còn thiếu điều không biết chữ nữa.

Bất quá sau đó Tiểu Thành lại dạy ta một từ là “Hong tụ thêm hương”, nói rằng từ đó rất thích hợp dùng cho ta và Trí ca ca, ta rất thích từ này, vì vậy liền tha thứ cho mỗi lần Tiểu Thành cười nhạo ta.

(Hong tụ thêm hương: Câu này là câu thành ngữ cổ, hiểu ngắn gọn là “Hong nhan thêm hương”, Hong tụ: nói về những thiếu nữ áo quần xinh tươi diễm lệ. Nghĩa ban đầu là thư sinh trong thời gian dài mài kinh sử có hong nhan bên cạnh giúp đốt thêm hương. Ý chỉ nhưng người có nữ nhân xinh đẹp bên cạnh. Nguồn chưa xin phép từ tichthuongtuuquan.wordpress.com)

Hôm nay, Trí ca ca ở thư phòng luyện chữ, ta đứng ở một bên mài mực cho hẩn, chợt nghe tiếng bước chân vang đến, có người khẽ cười đi tới.

“Tam ca, nhiều ngày không gặp, biệt lai vô dạng a.”

Tiếng cười âm lãnh như thế, ta không cần ngẩng đầu cũng biết là ai tới, Trí ca ca không nói một tiếng đã đem ta đến đây, Tứ công tử đương nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ.

Ta ngẩng đầu, nhìn Tứ công tử nhẹ phe phẩy chiếc quạt, cười hi hi thông thả khoan thai đi đến, ánh mắt hẩn không mang theo ý cười lờm ta, trong sóng mắt lưu chuyển hận ý khiến ta không tự chủ được run lên, hẩn lại quay đầu đi, hướng Trí ca ca vái chào.

“Nguyên lai Tam ca ở chỗ này múa bút a, thật là có nhã hứng.”

Trí ca ca không ngẩng đầu, nhàn nhạt nói, “Tứ đệ, không phải người vừa đoạt của ta một mối làm ăn, hiện tại chẳng phải đang cao hứng sao, thế nào lại rảnh rỗi chạy tới đây?”

Tên bại hoại này, dĩ nhiên cùng Trí ca ca đoạt mối làm ăn, không sợ ăn nhiều quá sẽ no chết sao.

Ta ở trong lòng len lén mắng Tứ công tử một câu.

“Tam ca, huynh nói gì vậy, mối làm ăn này huynh làm cũng được, ta làm cũng tốt, chúng ta đều không phải kiếm tiền cho Mộ Dung gia sao? Mọi người đều là huynh đệ ruột thịt, chẳng lẽ huynh còn đang oán ta?”

“Không dám.”

Tứ công tử ha hả cười tự mình ngồi xuống một bên, hẩn trừng ta một cái nói, “Tam ca, tiểu tử của huynh thật đúng là không có mắt, có khách tới, lẽ nào ngay cả trà cũng không biết dâng dâng một chén lên hay sao?”

Ta nhìn Trí ca ca một chút, không có phản phó của hẩn, ta không biết có nên châm trà cho tên vô lại này không, đến khi Trí ca ca gật đầu, ta mới lui xuống chuẩn bị trà.

“Tứ công tử mời dùng trà.”

Ta bưng trà xanh bằng hai tay trình lên trước mặt Tứ công tử, hẩn đưa tay nhận lấy, đột nhiên tay run một cái, cả chén trà đều hắt lên người ta, toàn bộ trà nóng bỏng bắn tung tóe lên vạt áo trước ngực ta, làm ta nóng quá phải run lên.

Tên bại hoại này lại đang cố ý khi dễ ta.

Không đợi ta kịp phản ứng, một cái tát bông rất rất vang thường ở trên mặt, nhất thời, nửa bên mặt ta tê dại đi.

Ta rất hoài nghi có phải Tứ công tử bình thường hay tát người không, hấn hình như rất thích nhìn bộ dạng thống khổ của người khác, nếu không động tác tát này sao hấn có thể làm thuận tay đến như thế?

“Ngay cả chén trà cũng cảm không nổi, cái tên nô tài kia làm việc thế nào vậy? Một cho Tam ca ta còn cố ý đem ngươi đến hầu hạ huynh ấy, cư nhiên lại ngu ngốc như khúc gỗ!”

Ta thế nào mà cầm trà không nổi? Ngay cả người mù cũng có thể nhìn ra là ngươi cố ý đánh đổ, lại đổ cho ta...

“Xin lỗi, nô tài lập tức đổi chén trà mới...”

“Không cần, nhìn bộ dạng ngu xuẩn của ngươi thế kia thì có thể làm gì?”

Tứ công tử giơ tay muốn đánh nữa, lại nghe Trí ca ca quát ngăn lại, “Tứ đệ!”

Tứ công tử hạ tay xuống, hấn hướng Trí ca ca cười nói, “Tam ca, huynh chớ có trách ta không để ý mặt mũi của huynh, nô tài không hiểu chuyện thì nên quản giáo, nếu không hấn làm sao nhớ lâu được? Ha ha, ta cũng không biết tam ca huynh lại cung cái tên tiểu nô tài này, trách không được gần đầu trong phủ trên dưới đều đang đồn đại, nói tam ca huynh mỗi ngày đều cùng tên nô tài kia ngủ một chỗ...”

Trí ca ca sắc mặt lạnh lẽo, “Tứ đệ, nếu ngươi tới đây chỉ để nói những lời nhảm chán này, vậy thì mời quay về đi, ta hiện tại bề bộn nhiều việc, không rảnh nói chuyện phiếm cùng ngươi.”

Tứ công tử cười đứng lên.

“Được rồi, được rồi, ta qua đây làm việc, thuận tiện đến thăm tam ca huynh, vốn định tâm sự việc nhà, không nghĩ tới bị một hạ nhân quấy rối hứng thú, tam ca, hà tất để một nô tài khiến cho huynh đệ xa cách.”

Tứ công tử đang nói lời này thì ánh mắt ác độc âm lãnh đặt ở trên người ta, loại oán giận khôn tả này khiến ta không hiểu, ngoại trừ trong lúc vô ý đụng phải màn giết người kia, ta thực sự không nhớ nổi còn làm chuyện gì khiến hấn cáu giận.

Mặc kệ, tên đó biến thái, không thể dùng lẽ thường để suy đoán.

Hừ, cái từ biến thái này ai dạy ta, Tiểu Thanh? Tiểu Thành? Không nhớ nữa, bắt quá dùng trên người Mộ Dung Viễn thật là quá thích hợp.

Thấy rằng hấn mỗi lần đều khi dễ cùng đe dọa ta, ta thậm chí quyết định sau này không xưng hô hấn là Tứ công tử, cứ trực tiếp kêu tên được rồi, Mộ Dung Viễn!!

Vì vậy trong lúc hấn oán hận nhìn chằm chằm ta, ta vẫn bộ dạng phục tùng quy củ đứng ở một bên thu lại ánh mắt, trong bụng lại gọi tên của hấn, đem hấn chửi đến cầu huyết lâm đầu.

Hết chapter 28

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 29

“Tam ca, huynh đã bận rộn như vậy, ta đây sẽ không quấy rầy nữa, chờ lúc nào rảnh rồi hai huynh đệ chúng ta hàn huyên một chút.”

Mộ Dung Viễn vừa nói vừa thông thả bước qua mặt ta, hấn dùng cán quạt giấy gõ vài cái lên đầu ta, mỉm cười nói, “Tiểu Phi, thông minh tốt nhất đừng ở nơi khác, hầu hạ cho tốt chủ tử của ngươi, đừng quên thân phận của mình!”

Tên biến thái này tuy vừa cười vừa nói, nhưng hấn gõ vài cái vào đầu ta thật là đau ra đấy, ta đau đến chút nữa chảy nước mắt.

Ta căm giận nhìn hấn phe phẩy quạt nghênh ngang mà đi, lại nghe Trí ca ca ở phía sau thân nhiên nói, “Mài mực.”

“Trí ca ca, Tứ công tử đoạt mồi làm ăn của huynh, rồi còn đối với huynh vô lý như thế, tại sao huynh một điểm cũng không quan tâm?” Ta cố sức mài mực, rất bất bình nói.

“Mãi mực phải tình tâm!” Trí ca ca không ngẩng đầu, bứt đi như rồng uốn, không vì chút quấy rối vừa rồi mà khó chịu.

Bị Trí ca ca trách cứ, ta không dám nói thêm nữa, không thể làm gì khác hơn là bấu môi lảng lảng mãi mực, bụng lại len lén oán thầm Mộ Dung Viễn, mắng liên tục đến khi hần hắt xì mới thôi.

Không rõ tại sao Trí ca ca lại chịu để Mộ Dung Viễn khi dễ, ta thừa dịp hần không có ở đây, len lén chạy đi hỏi Tiểu Thành mới biết được quan hệ giữa Mộ Dung Viễn cùng Đại công tử, Nhị công tử cũng không tệ, lại luôn luôn làm khó Trí ca ca, chỗ nào cũng đối nghịch với hần, có lẽ bởi vì lão trang chủ đem sản nghiệp đều giao vào tay Trí ca ca cho nên mới khiến Mộ Dung Viễn đố kỵ như thế.

Nghe xong Tiểu Thành nói, trong lòng ta suy nghĩ, nếu như lần sau gặp lại Nhị công tử, nhất định phải nói với hần một chút, dù sao hần với Trí ca ca cũng là huynh đệ ruột, không lý nào nhìn đệ đệ của mình bị ngoại nhân khi dễ lại làm như không thấy được.

Trở thành thư đồng của Trí ca ca, cuối cùng ta cũng có cơ hội có thể hàng ngày chạy đến dưới tầng cây phong vẽ lằn ngang rồi, nhưng chưa một lần nào gặp được Tiểu Thanh, điều này làm ta rất không vui, Tiểu Thanh kia, ta mỗi ngày đều báo bình an cho hần, nhưng ai biết hần rốt cuộc có tới xem ký hiệu của ta hay không?

Một ngày sau giờ Ngọ, Tiểu Thành đột nhiên vội vã chạy tới nói cho ta biết, Ngân Nhi cô nương chẳng biết tại sao từ trên lan can lầu hai ngã xuống, té gãy một chân không nói, nửa bên mặt còn bị hoa cỏ dưới lầu đâm bị thương, hình như bị thương rất nặng, chỉ sợ là dù có chữa khỏi, dung mạo nửa bên mặt kia cũng bị hủy, Tứ công tử nghe nói xong, ngay cả một chút cũng không nhìn, hiện tại Ngân Nhi cô nương đang huyền não âm ỉ đòi tự tử.

Ta nhớ lại chuyện Tiểu Thành trước đây nói, vội hỏi, “Có phải người làm không?”

Tiểu Thành lại càng hoảng sợ, “Tiểu Phi, sao người lại nghĩ vậy? Ta chỉ nói muốn giáo huấn ả một chút, cũng không nói muốn lấy mạng của ả a, ả bình thường đều thích dựa lan can trên lầu, ai biết lan can gỗ lâu ngày bị mục, đỡ không được người của ả, cứ như vậy ngã xuống, nói tới cũng là tự ả gặp xui xẻo.”

“Thật sao?”

Ngẫm lại Ngân Nhi cô nương cũng thật đáng thương, gãy chân không nói, khuôn mặt cũng bị hủy, ngay cả tương công của mình cũng không để ý, chẳng biết sau này nàng thế nào? Bất quá lâu các nhìn qua còn rất mới mà, lan can làm sao lại gãy nhỉ?

Ừm, Tiểu Phi, đó cũng là một bài học, nhớ kỹ ngàn vạn lần không được dựa lan can.

Buổi tối Trí ca ca trở về, ta lập tức đem tin tức nghe được kể cho hần, ai ngờ hần mới nghe được đoạn đầu liền khoát khoát tay ngăn ta nói tiếp, cũng cảnh cáo ta, nói việc đó sau này không được nhắc lại. Lúc hần nói chuyện thần sắc rất lạnh nhạt, khiến ta nghĩ tới dáng vẻ lãnh lãnh đạm đạm của hần lúc chúng ta mới gặp nhau, loại thái độ này khiến ta rất khó chịu.

Trong khoảng thời gian sống chung này, tuy rằng Trí ca ca vẫn đối với ta rất tốt, có lúc sẽ cùng ta nói vài câu vui đùa, nhưng khi hần yên tĩnh trầm tư làm việc vẫn khiến ta có cảm giác hần là một người ta căn bản không quen biết, mà thỉnh thoảng khi hần nhìn ta như có điều gì suy nghĩ, cặp mắt đen nhánh như nước hồ sâu kia lộ ra hần khí, mật mờ mà thâm thúy, làm cho ta nhìn mà không hiểu đến tột cùng trong đó ẩn giấu điều gì.

Đêm đó nằm trên giường, Trí ca ca rất kì quái không ôm ta ngủ, ta rất muốn dựa sát vào, nhưng hần vẫn luôn lãnh ý trầm mặc khiến ta bỏ đi ý niệm này.

Hơn chục ngày nay ta tựa hồ quen với loại tư thế ngủ này, hiện tại thiếu đi ***g ngực rắn chắc cho ta dựa vào, ta trở mình liên tục mới mơ hồ rơi vào mộng đẹp, trong thoáng chốc hình như nghe được một tiếng than nhẹ, ta biết nhất định là mình đang nằm mơ, bởi vì Trí ca ca nhất định không phải loại người thờ dài như vậy.

Nghe tiếng hô hấp của đứa trẻ dần dần trầm, biết y đã ngủ say, nhờ ánh trăng, Mộ Dung Trí *** té đánh giá gương mặt ngủ say của hải tử, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú động lòng người dưới trăng hiện lên một tầng ánh sáng bạc mờ ảo, cái mũi nhỏ thỉnh thoảng chun lại một chút, đôi môi hồng hồng theo hô hấp hé ra đóng lại, mẹ người không nói nên lời, khiến Mộ Dung Trí rốt cuộc không nhịn được nhích người lại gần, nhẹ nhàng liếm cái miệng nhỏ nhắn của hải tử, còn mút vào một chút đôi môi và hàm răng xinh đẹp.

Thân thể trong lúc mơ ngủ vì hô hấp không thông mà phát ra một tiếng rên rỉ, điều này làm cho Mộ Dung Trí chợt giật mình tỉnh lại, người hần lập tức lùi về, một lần nữa nằm xuống.

Tim đập loạn, Mộ Dung Trí không nhớ rõ đây là lần thứ mấy rồi, hình như bắt đầu từ khi hai người ngủ cùng giường thì hần có loại xung động như vậy, mà loại xung động này càng ngày càng nghiêm trọng, khiến hần không cách nào khống chế sắc dục đang sôi sục của mình, chỉ muốn đem hải tử này đặt dưới thân mà phát tiết tất cả dục vọng.

Cảm giác như vậy quá kinh khủng, từ khi biết đứa bé này, hần càng ngày càng không chi phối được trái tim mình, hần luôn luôn lạnh lùng cự nhiên vì không được nhìn thấy khuôn mặt này mà nhớ nhung, chỉ là thấy y té xỉu, liền nhịn không được hoảng hốt *** thần, sợ y ngủ chần chệm dưới đất bị cảm lạnh, để y ngủ cùng giường với mình, thậm chí cho phép y xung hô thần thiết như vậy...

Nói như vậy nếu như tiếp tục, Mộ Dung Trí cũng không biết chính mình còn làm ra những chuyện gì nữa?

Không sai, Tiểu Phi rất khả ái, ngốc ngốc lại rất thiện lương, nhưng y bất quá là một tiểu tử xuất thân thấp hèn, làm sao có thể cho phép hần ràng buộc tình cảm với mình? Nếu thật sự cùng một tên tiểu tử thấp hèn phát sinh loại quan hệ này, hần sẽ phải làm thế nào, gièm pha như vậy đối với Mộ Dung Trí cao ngạo thanh cao mà nói, nghĩ cũng không dám nghĩ.

Đây không phải là chuyện tốt, đứa bé này có khuôn mặt thiện lương đơn thuần, nhưng sẽ kéo hẳn rơi xuống địa ngục.

Vẫn cứ nhìn chằm chằm khuôn mặt lẳng lẳng say ngủ trước mặt, đôi mắt Mộ Dung Trí vốn có chút chán nản dần dần trấn tĩnh, trên khuôn mặt anh tuấn của hắn nổi lên một tia lãnh ý phức tạp.

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, Trí ca ca đã đi ra ngoài, một mình ta ăn điểm tâm xong, nhớ tới chuyện của Ngân Nhi cô nương, sợ Tiểu Thanh lo lắng cho ta, vội vàng chạy đến cây phong bên kia định làm cho hắn một cái ký hiệu.

Còn chưa có chạy tới, liền thấy một người ngồi dưới tàng cây phong, trên tay còn cầm nhánh cây vẽ cái gì lên mặt đất, ta mừng quá gọi lớn, “Tiểu Thanh, Tiểu Thanh...”

Tiểu Thanh ngẩng đầu, thấy ta chạy tới, không khỏi cười đứng lên.

Ta gọi to nhào vào lòng Tiểu Thanh ôm chặt hắn, hình như một tháng rồi không gặp Tiểu Thanh, thân thể y vẫn mềm như vậy, thơm thơm, ta đem đầu ra dán vào cổ Tiểu Thanh ra sức cọ cọ, không ngừng gọi, “Tiểu Thanh, Tiểu Thanh, Tiểu Thanh...”

Một cái gỗ chuẩn xác rơi xuống đầu ta, Tiểu Thanh mắng, “Mau buông ra, chớ đem nước mắt nước mũi bôi lên người ta.”

Tiểu Thanh này vĩnh viễn đều bạo lực như vậy.

Ta mắt hứng bừa bãi, buông lỏng tay đang ôm chặt Tiểu Thanh ra, trái lại Tiểu Thanh đặt hai tay trên vai ta nhìn ta từ trên xuống dưới.

“Không sai, là Tiểu Phi, một tháng không gặp vẫn ngây ngô như vậy.”

“Tiểu Thanh!!”

Thấy ta mắt hứng, trên gương mặt thanh tú của Tiểu Thanh nhẹ nở nụ cười, y kéo ta ngồi xuống cạnh gốc cây, “Đùa ngươi vậy thôi, sẽ không giận chứ?”

“Ta đối với ngươi đâu có dễ giận như vậy.” Ta đưa tay ôm hông Tiểu Thanh, rất vui vẻ nói, “Tiểu Thanh, ta rất nhớ ngươi, ta thường xuyên đến đây báo bình an cho ngươi, nhưng cho tới bây giờ đều không gặp được ngươi, ngươi thành thật nói cho ta biết, rốt cuộc ngươi có tới xem ký hiệu ta vẽ không?”

“Ta làm sao lại không đến?” Tiểu Thanh liếc ta trắng mắt, “Ngươi được làm thư đồng của Tam công tử rồi, thế nào mà không thông minh lên một chút?”

Ta ngượng ngừng cười nói, “Tiểu Thanh, thì ra ngươi đều biết rồi.”

“Trong phủ có chỗ nào tin tức truyền nhanh hơn so với trừu phòng?”

Nói cũng phải, mỗi ngày tới trừu phòng chuyển đồ ăn có hơn mười nha đầu, tin tức kia truyền đi còn nhanh hơn gió.

Tiểu Thanh vén tay áo của ta lên, y nhìn những vết thương nhàn nhạt trên cánh tay hỏi, “Còn đau không?”

“Sớm đã hết đau, ngay cả lúc đó cũng không đau, mỗi lần Ngân Nhi cô nương đánh ta một cái, ta lại há miệng gào to, nằng nặc âm ỉ, cũng sẽ không phạt nặng ta, khó chịu nhất là không được ăn cơm, làm hại ta mỗi sáng đều uống nước lạnh cho đỡ đói...”

Nguy rồi, thế nào ta lại nói thật hết ra, hình như ở trước mặt Tiểu Thanh, ta vĩnh viễn đều không giữ được bí mật.

Hết chapter 29

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chương 30

May là Tiểu Thanh không tức giận, y chỉ nhàn nhạt nói, “Ta bảo ngươi vẽ lần ngang báo bình an, đây là ngươi nói bình an sao?”

“Tiểu Thanh, ta sợ ngươi lo lắng mà, hơn nữa ngươi lại không nói cho ta biết nếu bị đánh thì phải vẽ ký hiệu gì...”

“Bốp!”

Tiểu Thanh một lần nữa lại đánh vào đầu ta, “Ngươi cái tên ngu ngốc này, nào bị teo à? Ta sớm muộn gì cũng bị ngươi tức chết!”

“Tiểu Thanh, đau quá...”

Ta chảy nước mắt nhìn gương mặt hung dữ của Tiểu Thanh, thật vất vả mới có thể gặp nhau, vì sao còn vừa đánh vừa mắng ta?

“Câm miệng! Cắt cái biểu tình tội nghiệp của ngươi đi, giả vờ cũng không xong.”

Hừ, hình như chiêu này đối với Tiểu Thanh không dùng được, ta phải nghĩ những biện pháp khác để tranh thủ thông cảm.

Không chú ý tới tính toán nhỏ nhặt trong lòng ta, Tiểu Thanh nhìn chăm chú vào mặt ta, hồi lâu mới hỏi, “Tiểu Phi, ngươi ở cùng Tam công tử có tốt không?”

Vừa nhắc tới Trí ca ca, ta lập tức hưng phấn.

“Ừa, Tam công tử đối với ta rất tốt, hắn cũng không đánh chửi ta, cũng không bắt ta làm việc gì nặng, ta cả ngày nhàn rỗi muốn chết, may mà có Tiểu Thanh cạnh ta, Tiểu Thanh chính là Nhị tiểu thư Mộ Dung Thành, năng cũng rất tốt, một chút bộ dáng tiểu thư cũng không có, Tiểu Thanh, nếu ngươi gặp nàng nhất định sẽ thích.”

Không thấy được nét cô đơn chột lóc trên mặt Tiểu Thanh, ta hăng hái bùng bùng nói, “Trí ca ca...”

Tiểu Thanh chau mày hỏi, “Trí ca ca?”

“Đúng vậy, Tam công tử chính là Trí ca ca, chính là Trí ca ca đêm ba mươi ta lạc đường liền dẫn ta về phòng a, ngươi chớ nhìn hắn cả ngày mặt lạnh, kỳ thực rất tốt, hơn nữa Trí ca ca võ công cũng tốt, lúc hắn múa kiếm thật là đẹp trai a, hắn còn biết đánh đàn, chơi cờ vây, còn có thể viết thư pháp, tuy rằng ta xem không hiểu những gì hắn viết...”

“Tiểu Phi!” Tiểu Thanh đột nhiên ngắt lời ta hỏi, “Ngươi có phải rất thích Tam công tử?”

“...”

Bị Tiểu Thanh một câu nói đúng, ta nhất thời xấu hổ đỏ mặt, lắp bắp nói, “Ta... Ta...”

“Ngươi thích hắn! Lúc ngươi ở đây kể về hắn mặt mày hớn hơ, ngay cả mắt cũng đều sáng bừng.” Tiểu Thanh cầm chặt tay ta rất nghiêm túc nói, “Tiểu Phi, nghe ta, không nên thích hắn! Tam công tử thiên tính lạnh lùng, ai ai cũng biết hắn, dù cho hắn có gia tài bạc triệu cũng sẽ không cho ngươi một phần...”

“Tiểu Thanh, ngươi nói cái gì? Ta căn bản không có tham tiền của Trí ca ca, dù hắn một xu cũng không có ta vẫn sẽ ở bên cạnh hắn.”

“Ngươi cái tên ngu ngốc này, thế nào mà không hiểu, hắn là chủ tử, ngươi chỉ là món đồ chơi hắn buồn chán thì trêu đùa thôi, hắn sẽ không thật lòng thích ngươi, ta hỏi ngươi, hắn có làm chuyện gì không quy củ đối với ngươi không?”

“Cái gì... chuyện không quy củ?” Ta không hiểu lắm.

“Như cời quần áo ngươi, ôm ngươi, sờ loạn ngươi... Ta nghe nói các ngươi ngủ cùng một chỗ...”

“Tiểu Thanh!”

Trong đầu lập tức hiện ra một màn Mộ Dung Viễn cùng Ngân Nhi cô nương kia, ta tuy rằng ngốc, vẫn lơ mờ hiểu điều Tiểu Thanh ám chỉ.

Không nghĩ tới Tiểu Thanh cư nhiên lại nghĩ chúng ta như vậy, mặt ta nhất thời đỏ ửng, kêu lên, “Giữa ta và Trí ca ca là trong sạch, hắn chưa bao giờ miễn cưỡng ta làm những chuyện ta không muốn!”

“Tiểu Phi...”

“Tiểu Thanh, vì sao ngươi lại ghét Trí ca ca như thế, hắn là người tốt, nếu ngươi ở chung lâu ngày tự nhiên sẽ biết.”

Tiểu Thanh cười lạnh nói, “Người tốt? Cùng ngươi nói chuyện phiếm, cho ngươi ăn mấy khối điểm tâm, ngươi đã cảm thấy hắn tốt? Óc heo của ngươi cũng biết được người nào tốt?”

Tiểu Thanh nói lời này thực sự rất quá đáng, ta tức giận buông tay đang ôm y ra, đứng dậy tức giận nói, “Ngươi nói đủ chưa? Ta không quan tâm ngươi nói cái gì, thế nhưng ngươi không được nói bậy về Trí ca ca!”

Không nghĩ tới ta sẽ chống đối như vậy, sắc mặt Tiểu Thanh lạnh xuống, y cũng đứng lên nói, “Tiểu Phi, ngươi vì Tam công tử lại phát cáu với ta...”

Nguy rồi, hình như ta khiến Tiểu Thanh chuẩn bị phát hỏa, ta lắp bắp muốn nói tiếng xin lỗi, ai ngờ Tiểu Thanh lại giành nói, “Cũng tốt, ngươi đã nghĩ ta đang nói bậy về hắn, sau này ta đây cái gì cũng không nói nữa, chính ngươi tự mình hiểu cho rõ.” Y dừng một chút lại than thở, “Ta cũng hy vọng là mình sai rồi!”

“Tiểu Thanh...”

Tiểu Thanh không để ý đến ta nữa, xoay người không quay đầu lại, nghênh ngang mà đi.

Gọi không được Tiểu Thanh đang tức giận, ta chỉ có thể đứng ngơ ngác một mình dưới tàng cây phong, nhìn y đi xa.

Ngực có chút khó chịu nhàn nhạt, ta không nên phát cáu với Tiểu Thanh, kỳ thực ta biết y lo lắng cho ta mới nói như vậy, chúng ta thật khó khăn mới gặp một lần, thế mà chỉ vì ta tùy hứng mà khiến ra về trong không vui.

Cả ngày ta đều rất buồn, ngay cả nhìn thấy Trí ca ca trở về cũng không nâng được *** thần, Trí ca ca phát hiện ta có gì bất ổn, hỏi nguyên nhân, ta mới rầu rĩ không vui nói cho hắn biết ta cũng Tiểu Thanh cãi nhau rồi, sau này Tiểu Thanh có thể sẽ không để ý đến ta nữa.

“Người có thể đi xin lỗi hắn a, các người đều không phải bằng hữu tốt nhất sao?”

“Xin lỗi cũng vô dụng.”

Ta dù có ngốc hơn nữa, cũng biết từ phi ta không ở cùng một chỗ với Trí ca ca nữa, bằng không Tiểu Thanh nhất định sẽ không để ý đến ta.

“Cãi nhau đến nỗi không có *** thần như thế sao, hai tiểu hài tử cùng một chỗ thì có thể ồn ào cái gì chứ?”

Trí ca ca ngồi xuống cạnh ta, đưa tay cời từ trên người xuống một khối trang sức nói, “Đừng mất hứng, Tiểu Phi xem, có thích cái này không?”

Ta ngẩng đầu, thấy một trụ từ màu đỏ sậm bên trên được thắt bằng chỉ nhiều màu đang đung đưa trước mắt, hình như là một con bướm đang bay, ta vội vàng ngạc nhiên nhận lấy.

(Trụ từ: mặt dây chuyền, hoa tai...)

“Thật xinh đẹp a!”

Đó là khối ngọc khắc hình con bướm rất khéo léo, trơn bóng trong suốt, đặt ở trong lòng bàn tay có loại xúc cảm lạnh lạnh thoải mái, ngọc trụ được điêu khắc rất *** xảo, sống động như thật, ta để ở trong tay, nhẹ nhàng vuốt râu con bướm, vui vẻ mà hỏi, “Trí ca ca, đây là cho ta sao?”

“À...”

Mộ Dung Trí sùng sốt, ngọc hồ điệp này từ khi còn bé mẫu thân tặng cho, từ nhỏ đã quen đeo, hắn vừa thấy bộ dạng hài tử buồn bã ỉu xiu, chỉ là tiện tay lấy ra dỗ cho hắn vui, cũng không có ý đem tặng, nhưng Mộ Dung Trí đã đánh giá thấp tâm tư yêu thích vật mới mẻ của hài tử, nhìn Tiểu Phi cẩn thận vuốt ngọc trụ, bộ dáng yêu thích không rời tay, lời muốn đòi lại có chút không ra được khỏi miệng.

“Cảm tạ Trí ca ca!”

Ta vui vẻ nhào tới ôm lấy Trí ca ca, trên mặt hắn nhẹ nhàng hôn một cái, rất trịnh trọng nói, “Ta rất vui, ta lớn như vậy đây là lần đầu tiên được nhận quà a, Trí ca ca, mỗi ngày ta nhất định sẽ xem như bảo bối cất ở trong ngực.”

Đôi môi mềm xẹt qua trên mặt, khiến Mộ Dung Trí cảm thấy khi vừa chạm vào da thịt liền thay đổi, hạ phúc hắn lập tức nóng bỏng đứng lên, làm hắn có loại xung động muốn ôm chặt hài tử này vào ngực, mặc sức phát tiết, nhìn tên ngốc đầu sỏ ở bên cạnh chẳng biết chuyện gì đang vui vẻ nhảy nhót, trong lòng Mộ Dung Trí chỉ biết cười khổ.

Quên đi, ngọc hồ điệp đưa cho y cũng được, chỉ là cái dạng này của mình bây giờ biết giải quyết thế nào?

Đây không phải là lần đầu tiên, Mộ Dung Trí phát hiện mình không thể hoàn toàn khống chế được ***, lực khống chế mà hắn rất tự hào, trước mặt Tiểu Phi lại thất bại thảm hại, ánh mắt hắn nhìn theo cái thân ảnh nhỏ nhỏ phía xa, tim của hắn cũng dần dần đổ về phía đối phương, thậm chí hàng đêm khi da thịt gần kề cũng là một loại dầy vò.

Không phải không muốn đẩy y ra, nhưng hành động lại luôn luôn trì hoãn một lần lại một lần, bởi vì không muốn thấy cặp mắt trong sáng kia thất vọng và thương tâm, tựa như vừa rồi hắn không cách nào cự tuyệt ánh mắt thỉnh cầu của hài tử mà đem ngọc bội luôn đeo bên người tặng cho.

Hay là lúc này nên buông tay, Mộ Dung Trí tựa ở ghế, khép hờ hai mắt có chút mệt mỏi nghĩ.

“Trí ca cam hôn nay huynh muốn đi bãi phóng bằng hữu à?”

Ta giúp Trí ca ca thay một bộ trường y màu tím nhạt, lại giúp hắn cột chắc đai lưng trắng có thêu chim hoa văn màu tím, sau đó hỏi hắn.

Bộ trường sam màu tím này mặc trên thân thể cao lớn của Trí ca ca, có vẻ lịch sự tao nhã, tự nhiên phóng khoáng, khiến ta vừa ngắm vừa hâm mộ.

Ai, bao giờ ta lớn lên có thể cao được như Trí ca ca nhỉ?

Sở dĩ hỏi như vậy là vì bình thường Trí ca ca xuất môn bàn chuyện làm ăn thì luôn mặc rất mộc mạc, mặc phục sức thanh nhã xuất trần như hôm nay là lần đầu tiên.

Trí ca ca liếc mắt nhìn ta, “Tiểu Phi, người thông minh hơn rồi.”

Được Trí ca ca khen ngợi ta có chút ngượng ngùng, mặc cỡ cười.

“Lâu ngày ở cũng một chỗ với Trí ca ca, ta cũng sẽ thông minh lên một chút.”

Hết chapter 30

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chương 31

“Ta muốn đi bãi phòng Thành lão tiên sinh, ông ấy là bằng hữu của phụ thân ta, cũng là cao thủ đánh cờ.”

Mất ta sáng lên, “Ta biết rồi, là vị Giang Nam Thành lão tiên sinh kia sao? Nghe nói ông ấy không có cách nào đánh cờ cùng lão trang chủ nên rất không cam lòng. Trí ca ca, lão trang chủ vì sao không ứng chiến?”

“Thân thể phụ thân còn phải điều dưỡng, không thích hợp làm chuyện hao tâm tổn sức này.”

Thần sắc Trí ca ca nhân nhật khiến ta nghĩ không phải hắn đang nói về cha mình, mà là một người hoàn toàn không có quan hệ, bất quá hứng thú ta lập tức chuyển dời đến chuyện xuất môn, cũng cách lần ta cùng Tiểu Thanh xuất môn trước đã hơn hai tháng, thật là muốn đi ra ngoài xem một chút.

“Ta cũng muốn đi xem một chút, Trí ca ca...”

Nhớ tới chiêu thức Ngân Nhi cô nương nung nấu với Mộ Dung Viễn, ta cũng kéo tay áo Trí ca ca bắt đầu lắc qua lắc lại.

“Trí ca ca đi thăm bằng hữu, ta có thể đi theo không? Ta có thể ở bên cạnh hầu hạ Trí ca ca.”

Nếu như bàn chuyện làm ăn, ta đứng một bên nghe cũng không hiểu, đương nhiên chơi không vui, nhưng bây giờ đi bãi phòng kỳ thủ quốc gia Thành lão tiên sinh, nói không chừng Trí ca ca còn có thể cùng ông ấy đánh mấy ván cờ, ta cũng có thể đi theo mở rộng kiến thức, nói cho Tiểu Thanh nghe để nâng hăm mộ đến chết.

Ta nghĩ hiện tại hai mắt ta nhất định đang phóng hào quang, vì hình như Trí ca ca bị hành động của ta dọa, hắn trầm ngâm một chút rồi nói, “Được rồi, bất quá không được nói lung tung, không được đi loạn.”

“Vâng!” Ta cố sức gật đầu.

Được đi ra ngoài cảm giác thật tốt, thật vất vả cứ như chim nhỏ trốn ra khỏi ***g vậy, một ngày rồi đi, sẽ không muốn quay trở về nữa, ta đi phía trước kiệu của Trí ca ca, hưng phấn mà hết nhìn đông lại ngoắt tây.

Đầu pho bày thật nhiều loại đồ ăn vặt làm ta không khỏi len lén nuốt nước bọt, gần đây nhờ bóng của Trí ca ca và Tiểu Thanh, các loại sơn trân hải vị ta đều được nếm một lần, nhưng khó quên nhất vẫn là lần trước cùng Tiểu Thanh ra ngoài chơi, hắn mời ta ăn các loại bánh ngọt.

Vừa nghĩ tới Tiểu Thanh, tâm tình đang khoái trá của ta nhất thời hạ xuống.

Từ hôm cãi nhau đó, hầu như mỗi ngày ta đều tới cây phong kia, hy vọng có thể gặp lại Tiểu Thanh, nhưng mỗi lần đều thất vọng mà trở về, ta rất muốn trực tiếp tới phòng tìm hắn, rồi lại sợ Trí ca ca trách cứ, vì vậy chỉ có thể tiếp tục vẽ lằn ngang lên cây phong thôi.

Ai, tên Tiểu Thanh này, rốt cuộc tức giận đến khi nào?

“Tam công tử, đến Vân Tiêu biệt viện rồi.”

Kiểu phu hạ kiệu trước một khách sạn, ta ngẩng đầu nhìn hoành phi trên cửa một chút, phía trên rồng bay phượng múa đề bốn chữ Vân Tiêu Biệt Viện, nghe Tiểu Thanh nói qua, Giang Nam danh sĩ Tiêu Tử Y cũng nghỉ tại chỗ này.

Cỗ kiệu vừa đặt xuống đất, chương quỹ khách sạn liền chạy như bay ra đón, chấp tay thi lễ với chúng ta, cũng sai tiểu nhị trong *** dẫn chúng ta về phía hậu viện nơi có phòng thượng hạng Thành lão tiên sinh đang nghỉ.

Lúc đi qua hành lang, chợt nghe từ một phòng trong đại sảnh không ngừng truyền đến từng trận âm thanh hoan hô, ta theo tiếng đi tới, thấy giữa phòng bày một cái bài dài, trước bàn có một nam tử mặc tử y thần tình tiêu sái ngồi ngay ngắn đang chậm rãi nói gì đó.

Nhìn hắn không quá ba mươi tuổi, tướng mạo anh quần, mặc tử y, thất lưng vàng, một mái tóc đen thẳng buông xuống, theo gió bay bay.

Lúc này trong tay hắn đang cầm một cây quạt chuyện trò vui vẻ, theo giọng nói trầm bổng du dương mà không ngừng nhẹ lay phiến quạt.

Nguyên nhân từ Mộ Dung Viễn, ta đối với người cầm quạt đều không có ấn tượng tốt, đang là mùa đông cầm quạt làm gì, cũng học làm sang? Bất quá hình như hắn nói thực sự rất đặc sắc, tiếng vỗ tay hoan hô không ngừng.

Thì ra là vị Tiêu Từ Y này, Tiểu Thanh nói hắn kể chuyện rất khá, xem ra đúng là thế thật.

“Trí ca.. không, Tam công tử, ta nghe nói về người này, hình như tên là Tiêu Từ Y?”

Trí ca ca không tiếp lời, ngược lại tiểu nhị dẫn đường ở phía trước nói, “Là Giang Nam danh sĩ Tiêu Từ Y, chuyện kể của hắn rất được ca tụng, mấy ngày hôm trước còn được triệu vào trong cung kể chuyện cho hoàng thượng và nương nương nghe đó.”

Nghe xong tiểu nhị nói, ta không nhìn được liền nhìn về hướng phòng kia một chút, vừa vận ánh mắt Tiêu Từ ý ở đối diện cũng quét tới, bốn mắt nhìn nhau, khiến tim ta đột nhiên đập mạnh.

Khuôn mặt người này hình như ta đã gặp qua ở đâu...

Không thể, người ta là Giang Nam danh sĩ, mà ta trước khi vào Mộ Dung phủ ngay cả thôn nhỏ cũng chưa từng đi ra ngoài, làm sao có thể gặp qua hắn? Hừm, có lẽ vì vị Tiêu tiên sinh này cùng Nhị công tử có chút giống ha, đều tao nhã như vậy, lại mang theo một phần phiêu dật không nhiễm bụi trần.

Nói đến Nhị công tử, hình như lâu rồi không thấy hắn, không biết phiền phức kia hắn đã giải quyết được chưa...

“Tiểu Phi, ngươi đang nghĩ gì vậy?”

“Dạ...”

Ta phục hồi *** thần lại, đối với ánh mắt dò hỏi của Trí ca ca, cuống quýt cười, “Không có gì, không có gì.”

Phòng thượng hạng trong hậu viện khách sạn là một gian phòng hoàn toàn tách biệt, đó là một đình viện độc lập u tĩnh.

Nghỉ một tháng trong phòng thượng hạng của khách sạn lớn nhất kinh thành, Thành lão tiên sinh này nhất định là rất có tiền nha? Ta ghé vào cạnh Trí ca ca lặng lẽ hỏi một tiếng, Trí ca ca không khỏi cười nói, “Thành lão tiên sinh buồn muối, tiền của hắn so với muối người ăn còn nhiều hơn.”

Ta là lười, so với muối ta ăn còn nhiều hơn? Là bao nhiêu tiền a, ta thật sự không tính nổi.

Không giống dáng dấp phú thương bụng bự béo phệ trong tưởng tượng của ta, Thành lão tiên sinh đã qua tuổi sáu mươi nhưng vẫn là một lão nhân quắc thước rắn rỏi, dưới cằm để chòm râu trắng trắng, ăn mặc tương đối bình thường, cạnh hắn cũng chỉ có hai gia nô hầu hạ, nhưng ánh mắt hắn rất kiêu ngạo, hắn đối với việc chúng ta bá phò cũng có vẻ không nhiệt tình, thậm chí có thể nói có chút không kiên nhẫn.

Sau khi thăm hỏi, Trí ca ca ngồi xuống. Thành lão tiên sinh nhàn nhạt hàn huyên vài câu liền hỏi, “Mộ Dung công tử, lão hủ đợi ở đây một tháng có thừa, chỉ vì chơi một ván cờ, nghe nói thượng đế lệnh tôn đã khởi hân, lại chẳng biết tại sao chậm chạp không chịu ứng chiến? Chẳng lẽ năm năm không gặp, hắn đã không còn dũng khí như năm đó?”

Trí ca ca nói, “Gia phụ thượng đế tuy đã khởi hân, nhưng *** thần không tốt như trước kia, vì vậy hiện tại vẫn còn điều dưỡng, lần này sợ rằng không có cách nào cùng lão tiên sinh đánh cờ, lão tiên sinh vì thế mà lưu lại tại kinh thành lâu như vậy, gia phụ thực sự áy náy, vì vậy đặc biệt sai văn bồi đến đây báo cho tiên sinh biết, trận thi đấu cờ vậy đã kết thúc, lần này trước tiên có thể gác lại việc đánh cờ có được không, đợi thân thể gia phụ hoàn toàn khỏe mạnh, sẽ tự mình đi Giang nam cùng lão tiên sinh lãnh giáo một chút...?”

Thành lão tiên sinh hừ một tiếng, khinh thường nói, “Ta lần này tới kinh chỉ để rửa sạch nỗi nhục do thất bại năm đó, giải thi đấu cờ vậy tuy đã kết thúc, cũng không liên quan đến chuyện đánh cờ giữa chúng ta, lệnh tôn lâu không chịu ứng chiến, chẳng lẽ là sợ một chữ thua phải không? Nếu như không muốn đấu, liền chấp tay đem bảng hiệu hai chữ kỳ thánh do hoàng thượng đích thân chỉ dụ năm đó nhượng lại, Thành mỗ liền không làm khó nữa!”

(Nguyên văn “Mạch Thành chi tử”: dịch là nỗi nhục Mạch Thành, Mạch Thành là nơi cuối cùng Quan Vũ thất thủ và bị Tôn Quyền bắt được trong Tam Quốc.)

Sao, lão trang chủ lại có bảng hiệu do hoàng thượng ngự ban? Đây chẳng phải là rất uy phong sao, trách không được vị Thành lão tiên sinh này một mực không phục mà.

Ta đứng phía sau Trí ca ca, nhìn chòm râu của Thành lão tiên sinh vênh lên vênh xuống theo hắn nói, buồn cười không tả được, liền không nín được muốn cười.

Nghe xong Thành lão tiên sinh nói, Trí ca ca hơi trầm ngâm rồi nói, “Văn bồi bất tài, trước kia cũng cùng gia phụ luyện qua vài năm kỳ thuật, lão tiên sinh nếu khẳng khái muốn đánh cờ, văn bồi nguyện thay gia phụ cùng lão tiên sinh đánh một ván, chẳng hay ý tiên sinh thế nào?”

Thành lão tiên sinh cười khà khà, cũng không nhiều lời, đi qua một bên cầm bàn cờ tùy thân đến, để trước mặt Trí ca ca, lại lấy ra quân cờ rải ra trên bàn, sau đó tùy ý đặt vài cái, lập tức trên bàn cờ liền xuất hiện một ván cờ tán loạn, hắn thần nhiên nói, “Mộ Dung công tử nếu như có thể giải được ván cờ này, lão hủ liền cùng ngươi đấu một ván.”

Sau khi nói xong, Thành lão tiên sinh xoay người ngồi trở lại một lần nữa, lấy trà xanh trên bàn bắt đầu phẩm trà.

Ta nghiêng đầu len lén nhìn ván cờ trước mặt Trí ca ca, loạn thất bát tao cái gì, bày như một ngọn núi nhỏ, vừa giống như từng mảnh lá trúc một, đây là ván cờ gì, ta nhìn như chia năm xẻ bảy.

Nhưng Trí ca ca chỉ cúi đầu trầm tư, không nói lời nào, ta từ bên cạnh nhìn sang, thấy mây kiếm hấn nhú chặt, mặt trầm như nước, không khỏi có chút bận tâm, nhìn đáng về Thành lão tiên sinh một bộ thần nhiên tự đắc, chỉ sợ ván cờ loạn thất bát tao này không thể dễ dàng phá giải như vậy?

Trong phòng nhất thời trở nên rất yên tĩnh, ta khẩn trương nhìn chăm chăm Trí ca ca, ngay cả hô hấp cũng không dám lớn tiếng, khoảng chừng hơn nửa canh giờ, Trí ca ca đột nhiên đứng lên hướng Thành lão tiên sinh khom người thật sâu nói, “Năng lực văn bối non kém, nhận thua ở đây.”

Thành lão tiên sinh ha hả cười, “Hoàng mao tiểu nhi, không biết tự lượng sức mình, bàn cờ này để lại cho ngươi, nếu nghĩ được phương pháp phá giải có thể tùy thời quay lại.”

Trí ca ca thì lễ, cũng không nói nhiều, xoay người đi ra cửa, ta cuống quýt đuổi theo sau.

Nhìn qua Trí ca ca hình như rất tức giận, hấn vội vàng rời khỏi khách sạn, ngay cả đối với lão bản khách sạn đang nịnh nọt bắt chuyện cũng làm như không thấy, trực tiếp ngồi vào kiệu trầm giọng nói, “Về phủ.”

Ta chưa bao giờ nhìn thấy biểu tình Trí ca ca nghiêm túc như vậy, ta không dám nhiều lời, chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo bên cạnh kiệu, trong lòng lại vì hành động cùng đi ra ngoài của mình mà có chút hối hận.

Hết chapter 31

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chương 32

“Dừng kiệu!”

Đi đến một con phố vắng vẻ, Trí ca ca bỗng nhiên gọi một tiếng, ta không biết xảy ra chuyện gì, vội vàng chạy đến trước kiệu, đã thấy Trí ca ca xuống kiệu nói với kiệu phu, “Các ngươi về trước đi.”

Thấy thần sắc Trí ca ca không vui, đợi các kiệu phu đi xa, ta liền an ủi, “Ta biết Trí ca ca không giải được ván cờ kia, trong lòng nhất định không thoải mái, bất quá việc này không nên gấp, phải từ từ mới được.”

Trí ca ca cau mày nói, “Tiểu Phi, ngươi không hiểu, Thành lão tiên sinh đã mấy lần gửi bài thiếp, lần này ông ấy quyết tâm phải cùng phụ thân đánh cờ một trận a, nhưng hiện tại thân thể phụ thân còn chưa khỏe, không thể ứng chiến, trong phủ kẻ ra chỉ có Nhị ca và ta là kỳ nghệ tốt nhất, bởi vậy Đại ca mới nhờ ta đánh cờ cùng Thành lão tiên sinh, nhưng không nghĩ tới ngay cả ván cờ ông ấy tùy tiện bày ra ta thậm chí cũng không giải được.”

Trí ca ca vừa nói vừa lững thững đi về phía trước, ta theo sát bên cạnh hỏi, “Nhị công tử à? Hấn cũng có thể đi thử một chút nha.”

Trí ca ca cười khổ một tiếng, “Kỳ nghệ của Nhị ca thật ra cao hơn ta rất nhiều, thế nhưng hấn xưa nay không màng danh lợi, chuyện này nếu ta nhờ hấn, chỉ sợ hấn không nói hai lời, liền hai tay dâng ngay bằng hiệu ngự ban kia.”

Ta nghiêng đầu ngẫm lại, Nhị công tử đích thực là một nhân vật văn đàm phong thanh, hư danh như vậy chắc chắn hấn không để vào mắt đâu. Kỳ thật kỳ thánh hai tiếng xưng hô này cũng không có gì hay, ai cũng không thể chiếm nó cả đời, lão trang chủ không phải cả ngày đều ăn chay lễ Phật sao, thế nào ngay cả điểm hư danh ấy cũng không nhìn ra được?

Bất quá nói đến lão trang chủ, ta thật sự không nhìn thấy hấn có Phật tâm gì, ngược lại, ta càng cảm thấy hấn như quỷ dạ xoa trong địa ngục, may là Trí ca ca và Nhị công tử không giống hấn.

Đương nhiên trước mặt Trí ca ca những lời này đánh chết ta cũng không dám nói ra khỏi miệng.

Thấy Trí ca ca dừng bước, ngồi xổm xuống tiện tay lấy một hòn đá về không ngừng lên mặt đất, ta không dám lên tiếng, chỉ lẳng lặng đứng ở bên cạnh nhìn hấn suy tư.

Qua hơn nửa canh giờ, Trí ca ca đột nhiên đứng dậy, sắc mặt vui mừng nói, “Thì ra là thế, Tiểu Phi, chúng ta lập tức quay lại khách sạn.”

Đã giải được ván cờ rồi? Thật tốt quá! Đã qua buổi trưa, bụng của ta thật đói, may mà Trí ca ca nghĩ ra phương pháp giải cờ, bằng không ngày hôm nay ta cũng đừng nghĩ ăn cơm.

Bất quá nếu như Thành lão tiên sinh đổi một ván cờ khác làm khó Trí ca ca thì làm thế nào?

Những lời này ở trong miệng ta lưỡng lự đã lâu rốt cuộc vẫn không ra được khỏi miệng.

Ta theo Trí ca ca vội vã trở lại khách sạn, vừa lúc đến ngõ nhỏ thông với cửa sau khách sạn, chúng ta liền trực tiếp từ cửa sau tiến vào.

Trong đình viện an tĩnh như lúc vừa rời đi, nhưng vừa vào trong viện, liền thấy sắc mặt Trí ca ca đột nhiên biến đổi, hẩn tung người chạy vào phòng, lòng ta biết khác thường, cũng theo sát chạy vào.

Trong phòng một mảnh hỗn loạn, Thành lão tiên sinh nằm ngửa mặt giữa phòng, hai mắt nhắm nghiền, trên cổ có một đạo vết thương sắc nét, máu tươi từ vết thương lã lã tuôn ra, hai gia nô hầu hạ ông ấy một trước một sau nằm sấp trên đất bên cạnh bàn lạng yên không một tiếng động, một người giữa lưng thấm đầy máu, quần cờ trắng đen rơi đầy đất, còn lẫn cả lên vết máu, loang lổ đầy sắc máu đỏ tươi.

Đây là lần thứ hai ta thấy cảnh người bị giết, lần Nhị công tử kia không tính, bởi vì trong mắt ta lúc đó chỉ thấy Nhị công tử, không chú ý tới ác nhân ám sát hắn.

Không giống với lần Tiền thúc bị giết kia, lần này cả gian phòng đều nồng nặc mùi máu tanh, ta chỉ nhìn thoáng qua, đầu liền choáng váng, nhin không được xoay người che miệng nôn khan không ngừng, Trí ca ca kéo ta ra bên ngoài, sau đó lại quay vào, ta đưa lưng về phía cửa phòng, không biết Trí ca ca ca đang làm gì, bất quá cảnh máu tanh như vậy ta tuyệt đối không muốn liếc mắt nhìn lần nữa.

Đột nhiên một loạt tiếng bước chân truyền đến, ta muốn nhắc nhở Trí ca ca, không ngờ hẩn lại vọt ra từ gian phòng vòng tay giữ lấy thắt lưng ta thả người nhảy qua tường vây ra khỏi tiểu viện.

Trí ca ca chạy rất nhanh, ta tựa vào người hắn, cảm thấy tim đập thình thịch đến lợi hại, xa xa phía sau nghe được tiếng la hét chói tai, xem ra đã có người phát hiện ra một màn máu tanh kia.

Dọc theo đường đi Trí ca ca trầm mặt không nói lời nào, đợi đến khi trở về nhà hắn mới nói với ta, “Chuyện hôm nay không được nói với bất kỳ người nào, kể cả Tiểu Thành.”

Ta vẫn chưa hoàn toàn phục hồi lại *** thần từ màn kinh người vừa rồi, sau khi nghe Trí ca ca nói, không khỏi ngây ngốc hỏi, “Nhưng tất cả mọi người đều biết chúng ta đi bãi phóng Thành lão tiên sinh rồi.”

“Nhưng cũng không có ai biết chúng ta lại đi lần thứ hai.”

Trí ca ca trừng mắt liếc ta, tựa hồ không thích ta nói nhiều, hẩn dừng một chút lại nói, “Ta có việc đi ra ngoài một chút, ngươi đợi ở nhà không được đi đâu!”

Ánh mắt Trí ca ca rất sắc bén, ta sợ đến nỗi đem những điều muốn hỏi rút trở lại, ta không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, những ta biết lúc này nên ngậm miệng, ngàn vạn lần không nên nhiều chuyện.

Bữa trưa ta ăn một mình, buổi chiều Tiểu Thành tới tìm ta nói chuyện phiếm, may là nàng không biết chuyện ta theo Trí ca ca ra ngoài, ta sợ nói lỡ miệng, cả buổi chiều cũng không dám mở miệng nói, cho nên sau đó Tiểu Thành hoài nghi nhìn ta hỏi, “Tiểu Phi, hôm nay ngươi là lạ, có phải bị bệnh gì không?”

Ta chỉ cười khúc khích che giấu đi.

Buổi tối Trí ca ca trở về, hẩn không nhắc lại chuyện Thành lão tiên sinh với ta, bất quá nhìn vẻ mặt hẩn âm trầm, ta đương nhiên rất thông minh ngoan ngoan trốn ở một bên.

Không rõ Thành lão tiên sinh xảy ra chuyện gì, Trí ca ca sao phải lo lắng khẩn trương như vậy, lão nhân gia kia tuy rằng rất đáng thương, nhưng dù sao cái chết của hắn cũng không quan hệ tới chúng ta a.

Chuyện Tiền thúc trong lòng ta vừa nhạt đi, không nghĩ tới ngay lập tức lại đụng phải Thành lão tiên sinh bị giết, tựa hồ trong khoảng thời gian này ta cùng tử vong luôn luôn gần kề nhau, không biết có phải do thời vận của ta quá kém hay không?

Buổi tối tự nhiên không ngủ ngon giấc, nhắm mắt lại liền thấy Thành lão tiên sinh mặt không biểu tình đứng trước mặt, sợ quá khiến ta thất thanh kêu to, cho đến khi Trí ca ca đem ta ôm chặt vào lòng, ta mới mê man tiến vào mộng đẹp.

Mơ mơ màng màng cảm thấy bên người khẽ động, Trí ca ca ngồi dậy, đồng thời bên hông và sườn tê rần, sau đó Trí ca ca xuống giường đi ra gian ngoài.

Chiều này ta từng lĩnh giáo rồi, lần trước Tiền thúc chính là điểm huyệt ta như vậy, hẩn cho là ta đã mê man, nhưng ta lúc đó ngoại trừ không thể nhúc nhích và mở mắt, cái gì cũng đều nghe được, lần này càng thần kỳ, ngay cả mắt ta cũng có thể mở, nhưng thân thể không có cách nào động mà thôi.

Ta van người học điểm huyệt dụng tâm một chút có được không, hình như điểm huyệt với ta mà nói không có tác dụng.

Bất quá đây không phải trọng điểm, trọng điểm là Trí ca ca sao lại muốn điểm huyệt ta?

Chỉ nghe phía ngoài cửa vang lên một tiếng, có người đi đến.

“Hạ nhân nói hôm nay đệ tìm ta, có phải có chuyện gì không?”

Là thanh âm của Đại công tử, bởi vì lần trước ta không có cơ hội ngắt đầu nhìn hấn, vì vậy đối với thanh âm của hấn đặc biệt nhớ kỹ.

Trí ca ca nói, “Lúc ta đi tìm huynh, thuộc hạ của huynh nói huynh có việc phải ra ngoài.”

“Đúng vậy, ta ở trong quân doanh tuần tra một vòng, xem bọn họ hành quân bố trận một chút.”

“Chỉ như vậy thôi sao?”

“Lão tam, đệ đây là ý gì?”

“Đại ca, huynh đệ cùng nhà còn có gì có thể giấu giếm, ta chỉ muốn biết vì sao huynh phải làm như vậy?”

Trí ca ca hỏi thật kỳ quái, Đại công tử là võ quan thống lĩnh quân đội, hấn đi quân doanh làm việc là rất bình thường a.

Một trận trầm mặc, rất lâu mới nghe Đại công tử nói, “Đệ đều biết rồi?”

“Khi ta nhìn thấy tử trạng của bọn họ thì liền đoán được, thương tích do vết kiếm dài gây ra ứng với Thanh Long kiếm của huynh.”

Lại một trận trầm mặc nữa, Đại công tử nói tiếp, “Ta ghét người dây dưa không dứt, vốn nghĩ đệ có thể ngăn lão ta, ai ngờ đệ ngay cả một kỳ phở tàn cục cũng phá không được, cũng chỉ có thể như vậy cho xong mọi việc.”

Đại công tử nói khiến tim ta đột nhiên đập mạnh, nghe đối thoại của bọn họ hình như đang nói về Thành lão tiên sinh, nhưng ta lại không hiểu bọn họ rốt cuộc đang nói cái gì?

Hết chapter 32

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 33

“Tài đánh cờ Thành lão tiên sinh tuy cao, nhưng cũng chưa chắc có thể thắng được phụ thân, cần gì phải đến mức giết người như vậy?”

Một chữ giết khiến ta từ trong mơ hồ triệt để tỉnh táo lại.

Thì ra là Đại công tử giết Thành lão tiên sinh!

Thân thể lão trang chủ vẫn chưa hoàn toàn hồi phục như cũ, hấn không chắc chắn sẽ thắng được Thành lão tiên sinh, lại không cam lòng chấp tay dâng bảng hiệu hoàng thượng ngự ban, vì vậy Thành lão tiên sinh nhất định phải chết!

Tim đột nhiên đập nhanh, nếu như Đại công tử biết ta đang nghe trộm bọn họ nói chuyện, không biết có giết ta diệt khẩu hay không?

Đại công tử lạnh lùng nói, “Mộ Dung gia chúng ta sao có thể để cho người khác tùy tiện muốn lấy gì thì lấy? Là Thành lão đầu tử kia không biết tự lượng sức mình, tự chuốc vạ vào thân, lão tam, chuyện này dừng lại ở đây, không cần nhắc lại, nương nương lập tức sẽ trở về thăm người thân, đệ cũng không muốn làm nương nương không vui chứ?”

Vốn lần trước Đại công tử cũng coi như đã cứu ta, ta đối với hấn cũng có mấy phần hảo cảm, nhưng đoạn nói chuyện này khiến toàn bộ hảo cảm của ta đối với hấn đều tan biến.

Người này và Tử công tử đều âm hiểm hung ác, không chỉ có hành hung giết người, hiện tại còn mang nương nương ra uy hiếp Trí ca ca.

Quả nhiên nghe được hai chữ nương nương, Trí ca ca liền không nói nữa.

Đại công tử tiếp tục nói, “Còn nữa, vài ngày trước ta đã điều tra được chuyện tiểu đồng liên tục bị giết, hung thủ là một tên cuồng đạo, để tránh né truy bắt đã mai danh ẩn tính trốn ở trong phủ, cũng hút máu hải tử lên luyện tà công, ta cho người mai phục nhiều ngày, mới bắt được hấn xử quyết ngay tại chỗ, tam đệ, đệ cũng có thể an tâm rồi.”

“Chuyện xảy ra khi nào?”

“Ba ngày trước, ta thấy đệ gần đây rất bận rộn, vì vậy vẫn chưa nói với đệ.”

“Là như vậy...”

“Về chuyện lời đồn này đệ nghĩ cách áp xuống, không nên để cho người khác nhắc lại, hiện tại Như Phi nương nương ở thâm cung nội viện, nếu có tin đồn gì truyền đến tai hoàng thượng, vậy cực kỳ không tốt.”

“Đại ca, ta biết phải làm thế nào.”

Không đúng không đúng, không phải lão trang chủ hút máu sao? Thế nào biến thành đạo tặc? À, nếu Đại công tử có thể chỉ vì bằng hiệu ngự ban mà giết người, tự nhiên cũng sẽ giúp lão trang chủ giấu diếm bí mật hân hút máu, hiển nhiên Đại công tử cũng biết chuyện kia.

“Còn nữa, quân tên tiểu tử kia của đệ, làm cho hân ngậm chặt mồm!”

“Đại ca xin yên tâm, ta đã điểm huyết hân, hân hiện tại ngủ rất say.”

Không phải đâu, ta nào có ngủ? Các người nói chuyện như thế ta đều nghe được rõ ràng, Trí ca ca, rốt cuộc người có biết điểm huyết hay không?

Đại công tử cười lạnh nói, “Thật ra đệ cũng rất cưng chiều hài tử kia đấy, nghe nói hân đều ngủ trên giường của đệ, lão tam, nếu như nhìn không được, giống như lão tứ nạp phòng thiếp cũng tốt, phải nhớ kỹ thân phận của mình, đừng làm những chuyện khiến Mộ Dung gia mất mặt.”

“Đại ca, lời dạy bảo của huynh ta chắc chắn sẽ nhớ kỹ.”

“Đệ hiểu được là tốt nhất.”

Đại công tử là đang nói ta đây, ta chỉ là một tên tiểu tử, vậy mà ngủ trên giường của chủ tử quả thật có chút không ra thể thống gì.

Hình như trước đây Mộ Dung Viễn cũng từng đề cập qua việc này, lúc đó Trí ca ca rất không cao hứng, hiện tại ngay cả Đại công tử cũng nói như vậy, xem ra trong phủ có chút lời ong tiếng ve, nếu không Tiểu Thanh cũng sẽ không khuyên ta.

Ta có nên nghe Tiểu Thanh nói hay không, không nên ở gần Trí ca ca như vậy, đồ phải khiến hân khó xử?

Ta hoảng hốt nghe thấy Trí ca ca tiễn Đại công tử ra cửa, sau đó hân quay lại vào trong phòng, đi tới trước giường ngồi xuống.

Ta nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy trên mặt có chút lạnh lạnh, là ngón tay Trí ca ca chạm vào mặt ta.

Hồi lâu, chỉ nghe hân khe khẽ thở dài, “Tiểu Phi, có một số việc người đừng trách ta.”

Trách người? Tại sao ta muốn trách người? Thành lão tiên sinh là Đại công tử giết mà, yên tâm đi, Trí ca ca, ta sẽ không đem chuyện này đổ lên người người.

Không nghĩ tới tin tức Thành lão tiên sinh bị giết lại truyền nhanh như vậy, sáng ngày thứ hai Tiểu Thành liền chạy tới chỗ ta, vừa ăn điểm tâm vừa uống trà, một bên rất hưng phấn mà kể chuyện này, nàng miêu tả rất sống động, cứ như chính mắt được nhìn thấy, nhưng đối với ta là người chính mắt từng được nhìn thấy mà nói, nghe nàng kể như tái hiện lại toàn bộ ác mộng.

“Tiểu Thành, ta xin người đừng nói nữa, thật không hiểu sao người lại hứng thú với máu me dầm dìa như vậy?”

“Tiểu Phi, người thì biết cái gì, ước mơ của ta là làm nữ bộ khoái thiên hạ đệ nhất, trừ gian diệt ác, trừ bá an lương, vì vậy đối với hung án phát sinh ngay dưới chân thiên tử này sao có thể không để ý, thờ ơ chứ?”

Tiểu Thành, nếu như người biết hung thủ là người thân nhất thì chẳng biết người còn nói như vậy nữa không?

Nhìn hai mắt vị tiểu thư này hưng phấn mà phát sáng, ta thực sự nhìn không được kích động nàng một câu.

“Tiểu Thành, ta không nghĩ nữ bộ khoái có thể giống người mỗi ngày đều ngủ thẳng đến lúc muốn dậy thì dậy, còn ở nơi này nhàn nhã tự tại uống trà công phẩm, thưởng thức điểm tâm ngọt.” Tiểu Thành liếc mắt trừng ta, lại uống một ngụm trà mới nói, “Người biết cái gì? Nữ bộ khoái cứ phải động đao động thương sao? Ta động chính là đầu óc! Tuy rằng quan phủ bên kia nói là cường đạo đột nhập gây nên, nhưng ta biết đó không phải sự thật, là có người cố bày hiện trường giả, giấu đầu hở đuôi.”

Ta ngạc nhiên hỏi, “Làm sao người biết? Ta rõ ràng thấy trong phòng rất loạn...”

Không xong, nói nhiều lỗ miệng, thế nào ta lại nói ra toàn bộ.

Tiểu Thành hoài nghi liếc mắt nhìn ta, “Người thấy...”

“Không phải không phải, là ta nói rõ ràng ta nghe được mọi người kể trong phòng rất loạn, rất giống đột nhập cướp bóc mà, hơn nữa vị Thành lão tiên sinh kia hình như rất có tiền nha.”

May là Tiểu Thành không hỏi lại, nàng tiếp tục hăng hái bùng bùng tự lắm bầm.

“Mối không phải đâu, ta len lén nghe ngóng người của nha môn, nghe nói tuy rằng bị mất một ít ngân phiếu, nhưng bàn cờ ngọc thạch có giá trị liên thành, nhả ban chỉ bằng vàng trên tay Thành lão tiên sinh đều còn ở đó, vì vậy phủ doãn Chu đại nhân thu chúng làm vật chứng rồi, có thể thấy được đối phương trộm đi ngân phiếu chỉ là ngụy tạo, hơn nữa chủ tớ ba người bọn họ đều là một kiếm trí mạng, máu đều không chảy bao nhiêu, loại thủ pháp giết người này chỉ có một loại người có thể làm được, chính là sát thủ, sát thủ a, Tiểu Phi, ngấm lại chính là kiểu rất lạnh lùng rất đẹp trai rất tiêu sái.”

Ta nhìn thần tình mê hoặc trên mặt Tiểu Thành, không hiểu nàng đến tột cùng là muốn bắt hung thủ, hay là đang sùng bái hung thủ nữa.

“Tiểu Phi, kỳ thực tìm hung thủ giết người rất đơn giản, người suy nghĩ một chút ai là người được lợi nhất sau khi hấn chết? Đương nhiên là các con của hấn, ta điều tra, Thành lão tiên sinh có năm trai bốn gái, mỗi người đều muốn gia sản của hấn, hấn vừa chết, bên Giang Nam kia chỉ sợ sẽ vì thế mà nháo không ngớt, vì bọn họ có chín người, nhất là con trai thứ năm có hiềm nghi lớn nhất.”

Người được lợi đâu chỉ là con cháu, trước mắt có một người được lợi nhất, đáng tiếc, Tiểu Thành, người không nhìn ra.

Ta thuận miệng nói rằng, “Tiểu Thành, ta thấy người bình thường quá rảnh rỗi, mới có thể suy nghĩ miên man như thế, hơn nữa người cũng không có chứng cứ.”

“Ai nói không có chứng cứ, chúng ta có thể bắt đầu từ phương diện sát thủ, chỉ cần chúng ta bắt được sát thủ, có thể buộc hấn nhận tội, như vậy có thể tìm hiểu ngọn ngành, tìm ra hung thủ đứng phía sau.”

Ta im lặng không tiếp lời, chỉ cúi đầu ăn điểm tâm, sát thủ có thể bị Tiểu Thành bắt được, vậy không thể gọi là sát thủ.

Kỳ thực nếu không phải chính tai ta nghe, ta cũng quyết không nghĩ ra hung thủ là người bên cạnh.

“Nói đến sát thủ a, thật sự là người rất thần bí nha, Tiểu Phi, người biết hiện nay trên giang hồ nổi danh nhất là sát thủ nào không? Tiền thù lao của bọn họ nếu để mua điểm tâm cho người, chỉ sợ người cả đời này đều không ăn hết.”

Không muốn nhắc lại chuyện có liên quan đến Thành lão tiên sinh, trái lại ta đối với những tin đồn thú vị trên giang hồ càng cảm thấy hứng thú, nghe Tiểu Thành vừa nói vậy, vội hỏi, “Vậy là những người nào?”

Tiểu Thành thường thức ngụm trà, sau đó hắng giọng nói, “Đây đều là truyền thuyết ít ai biết đến ta nghe từ chỗ đại ca ta đó, Hồng Trần Sát Nhân Vô Xá, Thiên Võng Hoàng Tuyền Khuất Chiến, Yên Thập Bộ, hiện nay trên giang hồ nổi danh nhất là tên ba sát thủ này, tiền thưởng của bọn họ đều tính bằng vàng.”

“Tiểu Thành, xin người đừng lời nói ta hiểu có được không?”

Cái gì Sát Nhân Vô Xá, cái gì Yên Thập Bộ, ta nghe thế nào cũng không hiểu.

Bất quá cái tên Khuất Chiến này hình như ta đã nghe qua ở đâu?

Nhớ ra rồi, là lần trước Nhị công tử thuận miệng nói ra một câu, lúc đó hấn nói có lọt lưới, hình như bảo là Khuất Chiến, Khuất Chiến nếu là sát thủ, muốn giết dĩ nhiên chính là Nhị công tử rồi, nhất định là như vậy, thảo nào lúc đó Nhị công tử một bộ dạng lo lắng ưu sầu.

Nghĩ đến Nhị công tử có thể gặp nguy hiểm, trong lòng ta liền có chút hoảng loạn nổi lên, Tiểu Thành tiếp tục chậm rãi nói ta cũng không có chú ý nghe.

Hết chapter 33

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Chương 34

“Ai nha, người thật là ngốc, Sát Nhân Vô Xá là sát thủ của tổ chức Hồng Trần, nghe kể rằng hấn chỉ động thủ vào giờ Tý, vô hình mà giết người, bởi vậy mới có giờ Tý quy hôn, danh xưng là Sát Nhân Vô Xá, Khuất Chiến và Yên Thập Bộ đều là sát thủ của tổ chức Thiên Võng. Khuất Chiến biệt hiệu Hoàng Tuyền, nói rằng nếu gặp người của hấn, chỉ có thể nhận mệnh đi xuống hoàng tuyền, Yên Thập Bộ tên tự là Lý Thái Bạch mười bước giết một người, ngàn dặm không đối thủ, không ai có thể dưới kiếm của hấn đi được mười bước, cho nên gọi là Yên Thập Bộ... Này, Tiểu Phi, người rút cuộc có nghe ta nói không?”

“Phụt...”

Trong đầu ta đang suy nghĩ chuyện của Nhị công tử, chợt bị Tiểu Thành vỗ một cái vào sau lưng, ta không phòng bị, một ngụm nước trà phun đầy bàn, Tiểu Thành đẩy ta ra lêu lêu, “Tiểu Phi, người làm gì vậy? Thật là mắc ói a.”

“Người làm gì lại vỗ ta?”

Ta vội vàng lấy khăn lau khô bàn, nói thật không nghe rõ Tiểu Thành đang nói cái gì, hình như cái gì rất lợi hại rất lợi hại.

“Các người đang nói gì?”

Thanh âm Trí ca ca đột nhiên vang lên phía sau, ta nhớ kỹ hần đã cảnh cáo ta, lập tức ngậm miệng lại, Tiểu Thành lại nhảy tới, kéo ống tay áo Trí ca ca nói, “Tam ca, chúng ta đang nói chuyện Thành lão tiên sinh bị giết, ta hoài nghi không phải đơn giản giết người cướp của như vậy.”

Sắc mặt Trí ca ca có chút khó coi, hần lạnh lùng nói, “Chuyện này quan phủ đã kết án, không cần nhắc lại nữa!”

“Tam ca, nhưng...”

“Nhớ kỹ lời ta nói!”

Tiểu Thành tựa hồ bị thái độ của Trí ca ca dọa sợ, nằng bĩu môi không tình nguyện gật đầu.

“Ta muốn nói chuyện với Tiểu Phi, mọi người về trước đi.”

Tiểu Thành nhìn Trí ca ca, lại nhìn ta một chút, cho ta một ánh mắt cẩn thận, lúc này mới xoay người rời đi.

“Trí ca ca...”

Sắc mặt Trí ca ca lạnh lùng khiến ta không biết phải làm sao.

“Người cùng Tiểu Thành có đề cập đến chuyện đó không?”

Ta sợ lắc đầu liên tục, “Không có, không có.”

Trí ca ca ngồi xuống trước bàn, hần nhìn ta chằm chằm một hồi, hình như xác nhận xem ta có nói dối hay không, ta đối với cảm giác không tín nhiệm của hần liền ủy khuất, “Ta thực sự không nói gì cả...”

“Chuyện đó sau này đừng nhắc lại nữa!”

Trí ca ca nghiêm giọng nói đem toàn bộ những điều ta muốn nói đánh trở lại.

Vì vậy chuyện Thành lão tiên sinh bị giết cứ vô thanh vô tức kết thúc như vậy, sau đó Tiểu Thành thực sự không nhắc lại, ta cũng rất nhanh quên mất mình đã trải qua chuyện không vui này, dù sao chuyện giết người như vậy thực sự cách ta rất xa.

Bất quá Đại công tử lại làm cho ta cảm thấy sợ hãi vô hình, hai lần ta gặp hần nhưng cả hai lần đều không thấy dung mạo hần, ta nghĩ nếu có thể cả đời này cũng không muốn có bất kỳ sự tiếp xúc nào với người này.

Lúc rảnh rỗi ta đi đến chỗ cây phong bên kia, tuy rằng không gặp được Tiểu Thanh, nhưng cuối cùng ta vẫn vẽ mấy ký hiệu lên cây.

Lúc nào vui vẽ ta sẽ vẽ một hình tròn, sau khi bị Trí ca ca trách cứ thì vẽ một tam giác, lúc không có chuyện gì phát sinh liền vẽ lần ngang, như vậy Tiểu Thanh sẽ không mắng nỡ ta bị teo nữa, thế nhưng ta lo lắng những chỗ có thể vẽ trên cây khô ta đều vẽ chẳng chịt cả rồi, nếu không gặp lại hần, những chỗ cao hơn ta không thể vẽ tới, không biết đến lúc đó có bị Tiểu Thanh mắng không?

Hôm nay, từ sáng sớm ta chưa nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Trí ca ca, đương nhiên đây là tác phong trước sau như một của hần, nhưng ta không làm sao hải lòng, vì vậy trên cây phong vẽ một tam giác thật to, để phát tiết oán khí, ta đem tam giác khắc thật sâu.

“Trời ạ, người đang làm gì?”

Thình lình tiếng kêu kinh hoàng dọa ta sợ, nhanh chóng ném hòn đá nhỏ trong tay, quay đầu lại.

“Tô công tử, là huynh?”

Thì ra đứng sau lưng ta là người quen, là Tô công tử ở Dung Hạnh Trai cười đến rồi *** rồi mù, mà lúc này vẽ mặt hần cổ quái nhìn ta, sau đó nhìn thân cây bên cạnh ta một chút, rồi lại nhìn ta một chút, thật lâu mới phun ra mấy chữ.

“Tiểu Phi, người đừng nói với ta những thứ này đều là người vẽ.”

Bị đôi mắt Tô công tử nhìn chằm chằm, ta rất cẩn thận lui về phía sau một bước, gương mặt ngưng gập đầu.

Tô công tử nhìn ta, vẽ mặt không biết làm thế nào, “Tiểu Phi... gốc phong này cũng hơn mấy trăm năm rồi, là gốc cây già nhất trong phủ, người cư nhiên lại đem nó giày xéo như vậy... Ta chỉ nghe Mộ Dung nói người thích ở bên này tắm ánh trăng, không biết người còn có sở thích này...”

“Không ai nói cho ta biết không được vẽ...” Ta cẩn thận nhẹ giọng nói, lại lùi về sau một bước.

“Đừng lùi nữa, ta không mắng ngươi đâu, đừng dùng gương mặt tội nghiệp như thế nhìn ta có được không? Nếu Mộ Dung biết ta làm ngươi sợ, chỉ sợ sẽ không tha cho ta.”

Tô công tử vừa nói chuyện vừa đưa một bọc gì đó trước mặt ta, “Mộ Dung bảo ta đưa cho ngươi, điểm tâm Dung Hạnh Trai ngươi thích ăn nhất.”

Ta không biết Mộ Dung trong miệng Tô công tử là ai, vì vậy lắc đầu, “Ta không muốn... ta không biết Mộ Dung gì đó, không thể nhận đồ của hắn.”

Khuôn mặt trắng ngần của Tô công tử đột nhiên ngưng lại, “Tiểu Phi, ta chắc chắn sẽ bị ngươi tức chết, Mộ Dung chính là Nhị công tử đó, trừ hắn ra còn có ai biết ngươi thích ăn điểm tâm Dung Hạnh Trai?”

“Là Nhị công tử?”

Là tên của Nhị công tử khiến ta mừng rỡ, vội vàng chạy tới nhận lấy bọc giấy trong tay Tô công tử, nhìn đến hưng phấn.

Vừa nghĩ tới Nhị công tử phiêu dật thanh nhả kia vẫn còn nhớ ta, lòng ta không khỏi ấm áp, mũi có chút cay cay, ta nắm tay áo Tô công tử nói, “Nhị công tử vẫn khỏe chứ? Lần trước ta gặp có người muốn hại công tử, công tử đã bắt được cái gì tên là Hoàng Tuyền Khuất Chiến chưa?”

“Tiểu Phi, sắc mặt ngươi thay đổi cũng thật nhanh quá ha? Mới vừa rồi còn một bộ dáng cẩn thận, thế nào vừa nghe tên Nhị công tử, lập tức giống như đổi thành người khác.”

“Hi hi...” Bởi vì ta rất lo lắng cho Nhị công tử mà.

Đương nhiên, những lời này ta không dám nói ra khỏi miệng.

“Mộ Dung rất tốt, nhưng bận rộn quá không thể phân thân tới thăm ngươi, cho nên mới nhờ ta tới, được rồi, Tam công tử đối với ngươi tốt chứ?”

“Tốt...” Ta dối lòng nói một câu.

Kỳ thực Trí ca ca đối với ta rất tốt, muốn nói chỗ nào không tốt thì chính là hắn nói quá ít, người quá lạnh lùng thôi.

“Tốt là được rồi, ta đi đây.”

Nhìn Tô công tử xoay người muốn đi, ta vội vàng kêu lên, “Tô công tử...”

Ta chạy đến cạnh Tô công tử, không dám ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ cúi đầu nói nho nhỏ, “Xin huynh nói với Nhị công tử phải cẩn thận...” Kỳ thực rất nhớ nụ cười ấm áp của hắn, bất quá những lời này đánh chết ta cũng không nói được.

“Biết rồi, ta sẽ chuyển lời cho hắn.”

Nhìn Tô công tử đi xa, ta mới mở bọc giấy trong tay, bên trong đều là các loại điểm tâm ta từng ăn ở Dung Hạnh Trai, không nghĩ tới Nhị công tử dĩ nhiên còn nhớ rõ ràng như vậy...

Nhớ tới cảnh tượng ngày đó ta ngủ ở trong kiệu ngã vào lòng hắn, không biết tại sao gương mặt hồng hồng bắt đầu nóng lên, ta đem điểm tâm cẩn thận ôm vào ngực, một miếng cũng không ăn.

Không ai chú ý tới ta có thêm một túi điểm tâm, Trí ca ca mỗi ngày đều đi sớm về trễ, ta vốn định nói với hắn chuyện này, nhưng nghĩ lại Trí ca ca không thích ăn điểm tâm, hơn nữa hắn lại bận rộn như vậy, ta sợ quấy rầy hắn, cũng không nhắc tới.

Lại qua vài ngày, đột nhiên tất cả mọi người bắt đầu bận rộn lu bù, đem Trầm Hương Các quét dọn từ trên xuống dưới vài lần, ta hỏi Tiểu Thành, mới biết Như Phi nương nương trở về thăm người thân sẽ ở trong Trầm Hương Các, vì đây là khuê phòng của nàng ở khi chưa xuất giá.

Hèn gì Trí ca ca mấy ngày nay cũng không thấy bóng dáng đâu, thậm chí khi ta đi ngủ vẫn không thấy hắn trở về, thỉnh thoảng nhìn thấy hắn, hắn vẫn luôn một bộ thần tình lãnh đạm.

Không biết có phải ảo giác của mình không, rốt cuộc ta cũng cảm thấy Trí ca ca đối với ta không quan tâm như trước, là ta ngốc nghếch không chiếm được tình cảm của hắn? Ta nghĩ không phải, Trí ca ca thích ta, ngọc bội tùy thân hắn cũng đem cho ta rồi.

Gần đây cũng không biết Tiểu Thành đi đâu, không có nàng làm bạn, thời gian trở nên rất buồn chán, gã tiểu tư như ta đây chỉ để trang trí, mỗi ngày ngoại trừ thu dọn gian phòng và ngoài sân một chút, đều không có việc gì cả, không biết tại sao đột nhiên thật hoài niệm đoạn thời gian ở trừ phòng ăn điểm tâm ngắm trời xanh mây trắng trước đây, thật tiêu dao a.

Nghĩ lại Như Phi nương nương trở về, trừ phòng bên kia nhất định rất bận rộn ha, thật là nhớ lúc trước bận rộn giúp mấy người Bàn đại thúc, đã lâu như vậy không gặp, Tiểu Thanh còn giận ta không?

Hết chapter 34

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36: Chương 35

Buổi sáng một ngày, ta đang lau sạch sẽ bàn trong thư phòng, Tiểu Thành liền hào hứng chạy vào tìm ta.

“Tiểu Phi, Như Phi nương nương trở về rồi, ngươi có muốn đi gặp một chút không?”

“Ta không đi.” Ta đối với nhân vật cao cao tại thượng không có hứng thú, hơn nữa trường hợp này cũng không phải loại ta có thể đi.

Tiểu Thành túm tay áo ta nói, “Tại sao? Ta dẫn ngươi đi là được.”

“Không được đâu, không có phân phó của Trí ca ca, ta không thể tự ý đi chỗ khác.”

“Không sao, có ta ở đây, Tam ca nhất định sẽ không nói ngươi, hơn nữa ngươi không muốn gặp Như Phi nương nương sao? Nàng rất xinh đẹp!”

Ta nghĩ Tiểu Thành cũng rất xinh đẹp rồi, người so với nàng còn đẹp hơn ta không tưởng tượng ra được, bắt quá không để cho có cơ hội tương tượng, Tiểu Thành liền kéo ta chạy ra ngoài, nàng chạy thật nhanh, nhìn không ra nữ hài tử này thật có tiềm chất làm bộ khoái nha.

“Tiểu Thành, Như Phi nương nương không phải tỷ tỷ của ngươi sao? Vì sao ngươi phải gọi nàng là nương nương?”

“Bởi thì thân phận của nàng a, bên ngoài phải xưng hô như vậy, bắt quá ta có thể ngầm gọi nàng là tỷ tỷ, con người nàng rất tốt, ngươi nhất định sẽ thích nàng.”

Ta không biết có thích nàng không, nhưng ta biết nếu nói như vậy thật lỗ mãng, Trí ca ca nhất định sẽ không thích ta!

Không được, Tiểu Thành, như vậy ta thực sự sẽ bị mắng...

Bị Tiểu Thành cưỡng ép lôi kéo, ta bị ép theo nàng tới hành lang cách đại sảnh không xa, sau đó hai tay ta ôm chặt lấy cây cột ở hành lang, nói thế nào cũng không chịu đi tiếp.

“Tiểu Thành, nếu nói là bằng hữu, không được kéo ta nữa, ta quyết không làm việc khiến Trí ca ca tức giận.”

“Tiểu Phi, nhìn không ra bộ dạng ngươi gầy yếu mà khí lực cư nhiên lại lớn như vậy?”

“...”

Vừa nói chuyện vừa thở ra một hơi, ta không dám lên tiếng trả lời, chỉ cúi đầu không để ý đến Tiểu Thành.

Tiểu Thành cố sức lôi ta vài cái, cuối cùng không kéo được, sau cùng nàng tức giận buông tay nói, “Ta mặc kệ ngươi, ngươi muốn đứng ngốc ở chỗ này thì cứ ngốc đi.”

Thấy Tiểu Thành thờ ơ phi phi xoay người rời đi, lúc này ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Mệt quá, không nghĩ tới một nữ hài tử nho nhỏ như Tiểu Thành khí lực cũng không nhỏ hơn ta.

Cảm tạ trời đất, cuối cùng cũng đuổi được nàng đi, ta buông tay đang ôm chặt cây cột ra, ngồi ở trên lan can hành lang thở hổn hển.

Đúng lúc này, vài người từ hành lang đối diện đi tới, ta vội vàng nhảy xuống khỏi lan can, thẳng người đứng nghiêm một bên.

Từ sau khi được ném mùi ngoan độc của Mộ Dung Viễn, ta cũng tự thông minh lên, không dám can rờ giống như trước nữa, nếu như đi đâu gặp được một chủ tử lợi hại, hai cái chân ta cũng khó bảo toàn, lại nói vẫn còn thiếu Mộ Dung Viễn một trận đòn đây, mấy ngày này không gặp lại hắn, không biết có phải hắn kiêng dè Trí ca ca cho nên mới không tìm ta gây phiền phức không.

Liếc trộm sang, chỉ thấy người đi đối diện một thân áo trắng nhạt, người cao dong dỏng, mày đẹp mắt sáng, trên môi hàm chứa nụ cười nhân nhật, ta vừa nhìn thấy, không khỏi thất thanh kêu, “Nhị công tử!”

Lời vừa ra khỏi miệng, ta liền hối hận, dù sao đây là trong phủ, ta gọi như vậy thật lỗ mãng, có phải xúc phạm chủ tử hay không?

“Tiểu Phi?”

Nhìn thân ảnh cao lớn dừng lại trước mặt mình, ta kinh hi ban đầu biến thành thẹn thùng, mà sau khi nhìn đôi mắt mỉm cười của Nhị công tử, ta càng có chút câu nệ.

“Tiểu Phi sao lại ở chỗ này?”

Thanh âm nói chuyện của Nhị công tử vẫn dễ nghe như vậy, ta vội vàng trả lời, “Là Nhị tiểu thư kiên quyết kéo ta tới, nhưng ta nói sợ lỡ mắng đi vào sẽ bị mắng...”

“Vì vậy ngươi mới đứng ngốc ở chỗ này à?”

Ta gật đầu.

Vị Tô công tử kia lộ đầu ra cười nói, “Tiểu Phi, ngươi là tiểu tư của Tam công tử a, theo lý phải ở bên cạnh hần chứ, sao lại bị mắng?”

Hần là thế phải không? Ta ngheo đầu suy nghĩ một chút, ngoại trừ lần trước ta đi cùng Trí ca ca tới thăm Thành lão tiên sinh ở bên ngoài, chưa từng cùng hần đi các nơi khác, hình như Trí ca ca cũng không thích ta theo hần đâu.

“Ngươi đứng ngốc tại chỗ này bị người khác thấy, nói không chừng cũng sẽ bị mắng, đến đây ta mang ngươi vào là được.”

“A...”

Được Nhị công tử nói vậy, ta há há miệng, lời cự tuyệt không ra được khỏi miệng.

Ta có thể đối với Tiểu Thành hồ to gọi nhỏ, nhưng Nhị công tử nói ra không dám không nghe theo, bắt quả không cần nghi ngờ hôm nay Trí ca ca nhất định sẽ rất giận ta.

“Ta sẽ nói với Tam đệ là muốn dẫn Tiểu Phi vào, không liên quan đến Tiểu Phi, như vậy ngươi sẽ không bị mắng có đúng không?”

Hình như nhìn thấu lo lắng của ta, Nhị công tử mỉm cười nói.

“Vâng.”

Ta không dám nhiều lời nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo phía sau Nhị công tử vào đại sảnh, vị Liễu công tử kia ở sau lưng ta cười nói, “Tiểu Phi, vài ngày không gặp, ngươi bay được chưa?”

Biết rõ ta ngốc nghếch còn tổn thương ta, ta thầm nói, “Chưa có ai từng dạy ta, ta làm sao biết bay?”

Hai bên trái phải đại sảnh ngồi đầy người, ở giữa ngồi một vị nữ tử nổi bật hơn người, dung nhan mỹ lệ, nghi thái vạn phượng, phía sau còn có mấy người thị vệ đứng nghiêm, nàng nhất định chính là Như Phi nương nương rồi, đáng vẻ quả thực giống như thiên tiên, bất quá khi nàng mỉm cười mang theo một phần uy nghi bức nhân, khiến ta có chút sợ.

(Nghi thái vạn phượng: miêu tả dung mạo, phong thái, tất cả các phương diện đều đẹp.)

Nàng lúc này đang ngồi nói chuyện bên cạnh một vị lão phụ nhân rất phúc hậu, mà ngồi bên kia là lão trang chủ, so với lần gặp mặt trước, đáng vẻ lão trang chủ hình như lại mệt mỏi hơn một chút, lúc trước tuy đôi mắt ung cũng không có thần thái nhưng mi gian vẫn còn một phần anh khí, hiện tại nhìn qua già đi nhiều, xem ra thân thể vị lão trang chủ này không tốt bằng trước đây a.

Ta chỉ nhìn thoáng qua liền vội vàng cúi đầu, sợ bị người ta nói mạo phạm chủ tử, vì cúi đầu rất tự nhiên ánh mắt cũng chuyển qua tay của lão trang chủ, đáng tiếc đúng lúc hần rũ tay áo xuống, nhìn không thấy màu móng tay.

Nhị công tử tiến lên, hướng những người ngồi phía trước thi lễ một cái, cất cao giọng nói, “Bái kiến Như Phi nương nương, phụ thân, đại nương.”

Mỹ nhân ngồi ở giữa đôi mắt sáng lưu động, nhàn nhạt cười nói, “Tam ca, huynh tới muộn, xem ra muội muội này còn không quan trọng bằng việc buôn bán của huynh nhỉ?”

Nhị công tử lại thi lễ nói, “Nương nương nói đùa rồi.”

“Tam ca, ở đây không phải hoàng cung, không cần chú ý nhiều quy củ như vậy, chúng ta vẫn xưng huynh muội giống như trước là được rồi.”

“Nương nương, lễ nghi không thể bỏ.”

Nam nhân ngồi ở mặt bên mượn cơ hội, “Nhị đệ, từ khi nào thì đệ trở thành cổ hủ như vậy? Người trong nhà sao còn muốn nói những lời khách sáo như vậy?”

Thanh âm này ta không thể quen thuộc hơn, là Đại công tử Mộ Dung Ninh, ta len lén nhìn hần một cái, khuôn mặt chữ quốc (国) góc cạnh rõ ràng, xem ra trong bốn nhi tử của lão trang chủ, chỉ có vị đại công tử này giống hần nhất.

Sau khi Nhị công tử nghe Đại công tử nói, lập tức lại thi lễ tạ lỗi, ta cũng đành phải khom lưng phía sau hần.

Ai, hần vừa tiến vào đã làm lễ ba lần, chẳng lẽ không thấy mệt? Lúc đó động tác cũng khác khí như vậy, Nhị công tử quả nhiên quân tử nho nhã.

Nhị công tử hân huyên xong lui xuống phía sau, dẫn ta đến cạnh chỗ Trí ca ca ngồi, mỉm cười nói, “Tam đệ, ta đang tới thì gặp tiểu tư của đệ, liền tự ý dẫn hần vào, đệ không nên trách hần từ này.”

Ta cuống quýt chuyển người ra phía sau Trí ca ca, cúi đầu không dám nhìn hần, kỳ thật không cần nhìn cũng biết, sắc mặt Trí ca ca bây giờ nhất định cũng không khá hơn chút nào.

Trí ca ca nhàn nhạt đáp một tiếng, hơi cúi người, coi như là đáp lễ, Nhị công tử chỉ cười cười, đi tới chỗ cạnh hần ngồi xuống. Loại lạnh nhạt giữa huynh đệ này khiến ta rất kỳ quái, xem ra Trí ca ca đối với người nào cũng đều lạnh như băng, ngay cả ca ca ruột cũng không ngoại lệ.

Sau khi chọn chỗ đứng tốt sau Trí ca ca, ta mới đột nhiên nhớ tới chuyện mấy ngày trước Nhị công tử tặng điểm tâm cho ta, vừa rồi lo lắng bị Trí ca ca trách cứ, quên nói cảm tạ với Nhị công tử, ai nha, ta thực là hồ đồ.

Hết chapter 35

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 36

Đang tự ai oán trong lòng, bỗng nhiên bên cạnh có một đạo ánh mắt tà tà bắn tới, ta không dám chống lại ánh mắt như cười như không của Mộ Dung Viễn, vội vàng chuyển mắt qua nơi khác, nhưng hần rõ ràng không muốn buông tha ta, cứ nhiên cúi người tới nói nhỏ, “Tiểu Phi, mấy ngày này ở cùng một chỗ với Tam ca ta thế nào? Nghe nói Tam ca ta đem ngươi cùng tới tận trời, nhìn không ra ngươi ngo ngoe ngác ngác, công phu dụ dỗ người lại giỏi như vậy.”

Cái gì công phu dụ dỗ người? Ta không hiểu lắt đầu, Trí ca ca lại lạnh lùng nói, “Tứ đệ, xin chú ý lời nói của mình!”

Mộ Dung Viễn ồ một tiếng, tiện tay mở cây quạt không rời, thấp giọng cười nói, “Tam ca, huynh cũng quá tự ái rồi, kỳ thực mấy người có chức có chút danh vọng, mấy ai không nuôi tiểu quan? Cái này ai mà không biết? Bất quá huynh muốn nuôi, cũng nên tìm một đứa thông minh cơ trí, đường chơi cũng được, huynh xem hần một bộ dạng ngốc nghếch ngo ngác, nhìn cũng làm cho người ta chán ghét.”

Ta thấy ngươi còn đáng ghét hơn!

Ta ở trong lòng hung hăng mắng một câu, nhưng sau khi Trí ca ca nghe Mộ Dung Trí nói xong mặt liền đánh lại, không tiếp lời nữa.

Ta lo lắng nhìn Trí ca ca, ta biết hần là một người rất sĩ diện, cũng có thể vì ta không biết chừng mực, vì vậy cả ngày hần mới sa sầm mặt, kỳ thực lần trước lúc nghe Đại công tử nói xong, ta có dự định ra gian ngoài nằm ngủ, chỉ là chưa có cơ hội nói với Trí ca ca chuyện này.

Nha hoàn thay phiên bưng trà nước điểm tâm, Tiểu Thành cũng ngồi một bên nháy mắt ý bảo ta đi qua, nhưng ta nào dám động, không thể làm gì khác là coi như không thấy, lúc này ta có thể cảm nhận được Trí ca ca không vui, lạnh lùng trầm mặc, điều này làm cho ta có chút sợ lại có chút khổ sở.

May mà Mộ Dung Viễn không gây chuyện với ta nữa, hần ngồi một lúc rồi đứng dậy đi ra ngoài, không có hần bên cạnh, cuối cùng ta cũng có thể thở phào, ta ngẩng đầu, đối diện với tầm mắt của Nhị công tử, đó là ánh mắt ôn hòa còn có vài phần lo lắng khiến lòng ta ấm áp.

Đột nhiên có ánh sáng lạnh lóe trên không trung, một thanh trường kiếm bay thẳng vào giữa phòng khách, cùng lúc đó, mấy đạo thân ảnh từ bên ngoài bay vụt vào, chia thành hai bên đánh tới, chỉ nghe Đại công tử hô lớn, “Bảo vệ nương nương!”

Thân thể Trí ca ca tung lên, đã nhảy đến bên cạnh Như Phi, chặn đứng trường kiếm đang bay tới, mà Đại công tử và Nhị công tử thì bảo vệ lão trang chủ cùng phu nhân, Liễu công tử và Tô công tử cũng tiến lên ngăn cản thân ảnh đang tiến vào, Tiểu Thành sớm đã chạy tới phía sau cây cột, trong lúc nhất thời đại sảnh lộn xộn thành một đoàn, thân ảnh tung bay, kiếm thương đan xen, tiếng binh khí giao nhau vang lên.

Mọi chuyện xảy ra chỉ trong chớp mắt, ta ngẩn người tại đó không biết chuyện gì xảy ra, thẳng đến khi thân thể một gia đình bị đánh bay tới, trong miệng hần phun ra máu tươi lên sàn nhà dưới chân ta, ta đây mới sợ đến la ầm lên.

Cùng lúc đó, một đạo hàn quang nhanh như chớp thẳng hướng mặt ta phóng tới, ta tròn tròn hai mắt, nhìn đạo lãnh phong kia đâm tới trước mặt, thân thể cứng đờ muốn động cũng không được, nhất thời tiếng chém giết tiếng la hét bên tai trở nên ngưng lại, cái bóng của Thành lão tiên sinh đột nhiên nổi lên trong đầu, ta cũng sẽ chết phải không?

Trí ca ca, mau cứu ta...

Bên hông đột nhiên căng thẳng, ta bị người ôm vào lòng, đồng thời một đạo bạch quang khác nghiêng nghiêng vạch ra, đẩy bay lãnh kiếm đang bay tới, nhân tiện vung lên, đem đôi phương chém dưới kiếm.

Ta hoảng sợ quay đầu, lại gặp phải ánh mắt ôn nhu của Nhị công tử.

Nhân thần nhất thời mơ màng, một cổ xốt xa chậm rãi xông lên đầu.

Không phải Trí ca ca, sống chết trước mắt, trường kiếm cứu ta không phải của hần. . .

Đối với hần quan trọng nhất vẫn là người nhà, là Như Phi nương nương, mà không phải là tên tiểu tư tòi tệ ta đây.

Trong lúc nhất thời tay chân ta kịch liệt run rẩy, không biết bởi vì sợ hay còn cả thương tâm.

Mộ Dung Tĩnh lo lắng nhìn hải tử nửa tựa vào ngực mình, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, trong đôi mắt vốn trong trẻo lúc này lại trống rỗng vô thần, thân thể nhỏ nhỏ trong ngực hần vô lực run rẩy, so với lá phong rụng trước gió còn muốn suy yếu hơn.

Hải tử này sợ hải à?

Tô Hoán Hoa xông tới hỏi, “Tiểu Phi không sao chứ?”

“Hình như bị dọa sợ.”

Đối thoại của bọn họ khiến cảm giác của ta chậm rãi quay về, ánh mắt một lần nữa ngưng tụ tới chỗ những thân thể đang nằm rên rĩ khắp nơi, cùng với máu tươi vung vãi trên mặt đất, màu đỏ tiên diễm quý dị này làm ta cảm thấy một nỗi sợ hãi vô cớ, đầu của ta nhất thời đau nhức, trước mắt lại là một mảnh xám trắng, cả người mềm nhũn ngã vào lòng Nhị công tử.

“Tiểu Phi, Tiểu Phi. . .”

Hình như là thanh âm của Tiểu Thành, thần trí được gọi trở về, ta từ từ mở mắt, thấy nàng đang ngồi cạnh giường lo lắng nhìn ta.

“Tiểu Thành. . .”

“Thật tốt quá, người rốt cuộc cũng tỉnh rồi.”

Tiểu Thành vui mừng nhảy lên nói, “Làm ta sợ muốn chết, người hôn mê hơn nửa canh giờ cũng không tỉnh, ta chỉ biết gọi tên người, gọi liên tục liên tục.”

Thì ra ta đã mê man lâu như vậy, thật là vô dụng, thấy chút máu cũng bị dọa thành như vậy, còn không bằng một bé gái.

Ta ngồi dậy, lấy tay bóp trán, sau khi Tiểu Thành một lần nữa ngồi xuống cạnh giường lại nói, “Tiểu Phi, xin lỗi, nếu ta không kiên quyết kéo người tới, người đã không bị dọa sợ.”

“Chuyện này không liên quan tới người, tất cả mọi người ổn chứ? Có ai bị thương không?”

Kỳ thực ta muốn hỏi nhất là Trí ca ca có sao không, thế nhưng cuối cùng vẫn không hỏi thành lời.

“Tất cả mọi người không việc gì, có mấy gia đình bị thương, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, mấy thích khách bị Đại ca chém chết dưới kiếm, còn hai người không chạy trốn được uống thuốc độc tự sát.”

Tất cả mọi người không có việc gì là tốt rồi.

“Mấy ca ca hiện tại đều trong đại sảnh, nương nương cũng ở bên kia, ta vừa nghe Đại ca nói mấy thích khách này hình như là sát thủ Thiên Vồng phái tới, người còn nhớ Thiên Vồng không? Chính là tổ chức sát thủ lần trước ta nói với người.”

“Ta nhớ rồi, Tiểu Thành, vì sao bọn họ muốn giết người?”

“Ta cũng không biết, bất quá Đại ca là quan triều đình, trong tay lại cầm binh quyền, tự nhiên người muốn hại hần cũng rất nhiều. . .” Khuôn mặt Tiểu Thành sầu lo, “Kỳ thực trước đây cũng có người tìm Đại ca gây phiền phức, nhưng hôm nay lộ liễu đến giết vẫn là lần đầu tiên, hơn nữa đúng lúc nương nương trở về thăm người thân.”

Thì ra là tìm Đại công tử gây phiền phức, chỉ cần không phải tìm Trí ca ca là tốt rồi, cũng mong bọn họ không mang phiền phức cho Nhị công tử.

Ta kéo tay Tiểu Thành, phát hiện tay nàng lạnh lạnh, thì ra Tiểu Thành cũng đang sợ a, ta nắm tay nàng cố sức xoa, hy vọng có thể làm nàng ấm áp một chút.

“Ở đây nguy hiểm như vậy, Như Phi nương nương có lập tức trở lại cung không?”

“Nương nương nói không quay về, nàng nói rời nhà bốn năm, thật vất vả mới được ân chuẩn ba tháng về thăm nhà, nàng nói dù thế nào cũng không quay về.” Tiểu Thành dừng một chút lại nói, “Tiểu Phi, mấy ngày nay ta phải bồi tỳ tỳ, không thể thường xuyên tới thăm người, tỳ tỳ thật đáng thương, một mình lẻ loi trong thâm cung, ngay cả một người nói chuyện cũng không có, lần này thật vất vả mới về thăm nhà, lại phát sinh chuyện như vậy.”

“Tiểu Thành, người không cần lo lắng cho ta, không phải còn có Trí ca ca bồi ta sao.” Ta làm ra vẻ thoải mái mà nói.

Sau khi Tiểu Thành trở về, ta tựa vào giường, đưa tay vuốt khối ngọc hồ điệp Trí ca ca đưa, trong lòng có vài phần khổ sở.

Màu máu đỏ tươi cùng trường kiếm lạnh lẽo dao động vẫn cứ không ngừng lờn vờn trước mặt ta, không nghĩ tới cái chết lại ở gần ta như vậy, lời nói sẽ bảo vệ ta vẫn còn văng vẳng bên tai, thế mà khi ta đứng trước sống chết người nói ra lại bỏ mặc...

Đến khuya Trí ca ca mới trở về, ta rót cho hần chén trà xanh, hần uống một ngụm rồi để lên bàn, ta rất muốn hỏi hần sự tình xử lý thế nào, nhưng nhìn dáng vẻ lãnh đạm của Trí ca ca, liền bỏ đi ý niệm trong đầu.

Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, ta và Trí ca ca càng ngày càng ít nói chuyện với nhau, kỳ thực Trí ca ca căn bản không thay đổi, hần vẫn ít nói kiêu lời như vậy, người thay đổi là ta, vì ta sinh ra sợ hãi.

Sau khi Thành lão tiên sinh bị giết, Trí ca ca và Đại công tử từng có một phen đối thoại, mà từ đó về sau, thái độ Trí ca ca đối với ta lãnh đạm rất nhiều, bóng dáng Trí ca ca càng lúc càng phai mờ, trái lại hình ảnh Tam công tử chậm rãi rõ ràng lên, rõ ràng đến mức ta không thể tùy ý tùy chỗ mà cười nói trước mặt hần như trước nữa.

Hết chapter 36

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Chương 37

“Tiểu Phi, thân thể của ngươi đã tốt rồi, từ đêm nay ra gian ngoài ngủ đi.”

Lời nói nhàn nhạt của Trí ca ca khiến lòng ta trầm xuống.

Kỳ thực vốn có dự định ra ngoài ngủ, nhưng nghe Trí ca ca nói khiến ta có chút khó chịu, dù sao dự định với bị yêu cầu là hai việc khác nhau.

Bất quá nghĩ lại một chút, ta là tiểu tư mã, phải ngủ đệm pho mới đúng, Trí ca ca nói như vậy cũng không sai, ta thấp giọng đồng ý, sau khi hầu hạ Trí ca ca ngủ, liền đến gian ngoài trải nệm lên chiếc giường nhỏ.

Gian ngoài không có lò sưởi, hằm răng ta run lập cập, chui vào trong giường, giường vừa lạnh lại nhỏ, còn không thoải mái bằng cái giường trước đây ngủ cùng với Tiểu Thanh, ta chỉ có thể cuộn tròn thân thể lại cho đỡ lạnh.

Ai, nếu như có Tiểu Thanh ở đây thì tốt rồi, người y luôn ấm áp như vậy, giống như cái lò sưởi nhỏ, có y ở đây ta cũng sẽ không bị lạnh như thế.

Nhắc đến Tiểu Thanh, ta cuối cùng cũng hiểu ý y muốn nói ngày đó, cũng hiểu tại sao y lại tức giận như vậy, đáng tiếc không được gặp y, bằng không ta lập tức nói lời xin lỗi.

Sau khi bị cha mẹ vứt bỏ ở Mộ Dung phủ, đây là lần thứ hai ta bị người bỏ rơi, ngay khi ta đã nghĩ mình đã chạm tới hạnh phúc thì nó lại đi lướt qua ta.

Vì sát thủ xuất hiện, Lạc Diệp son trang đề phòng sâm nghiêm hơn nhiều so với trước đây, nhưng lại không nhắc tới việc ám sát lúc trước, tựa hồ sự kiện kia cho tới bây giờ chưa từng phát sinh qua.

Vì lý do Như Phi nương nương về thăm nhà, trong khoảng thời gian này khách khứa đến nhà báii phòng liên tục không dứt, gấp mấy lần so với bình thường, trong đó đại đa số là khách của Đại công tử, đều là quan viên cùng làm quan trong triều, thỉnh thoảng cũng có khách của Tam công tử, ta sẽ làm mấy việc vặt như pha trà rót nước cho bọn họ, nếu không thì phải làm người hầu bồi Tam công tử tới đám tiệc, so với những ngày ăn không ngồi rồi trước kia mà nói ta lại có cảm giác hiện tại mình giống một tên tiểu tư chân chính.

Có thể thấy ta không được hưởng phúc, trời sinh mệnh lao碌.

Từ khi chuyển đến gian ngoài, ta rất tự nhiên đối xưng hô Trí ca ca thành Tam công tử.

Ta cuối cùng cũng không coi là ngọc thấy bà ngoại, biết thức thời mà không xưng huynh gọi đệ cùng chủ tử, quả nhiên, Tam công tử sau khi nghe ta xưng hô với hần như vậy, ngoại trừ trong mắt chợt ngạc nhiên một chút, cũng không nói gì nữa.

Ha ha, nếu như Tiểu Thanh thấy ta có tiến bộ như vậy, nhất định sẽ tán thưởng ta.

Hôm nay, sau khi tiễn Tam công tử ra cửa, ta cầm chổi bắt đầu quét tước đình viện, ai ngờ vừa quét vài cái, Tiểu Thành hùng hục hổ hổ chạy vội tới.

“Tiểu Phi, không vội làm, ta dẫn ngươi đến báii kiến nương nương.”

“Nương nương có gì hay mà gấp?” Ta cúi đầu quét rác, không có hứng thú mà nói.

“Tiểu Phi, không được nói như vậy, thế là bất kính, sẽ bị vả vào miệng.”

A, không phải chứ, nói một câu than phiền cũng bị vả vào miệng, ta đây càng không đi.

Ta không để ý đến Tiểu Thành, cúi người tiếp tục quét rác, kết quả cái chổi trong tay bị Tiểu Thành chop lấy.

“Tiểu Phi, ngươi nhất định phải đi, vì nương nương nói muốn gặp ngươi!”

Cái gì?

Ta kỳ quái nhìn Tiểu Thành, xác nhận xem có phải nàng đang nói láo hay không, người cao quý như vậy sao lại chỉ mặt gọi tên muốn gặp ta? Lần này nhất định không để Tiểu Thành lừa nữa.

“Là thật.” Tiểu Thành thành khẩn thề thốt nói, “Nương ta cũng ở đó, không biết bọn họ trò chuyện cái gì, lúc sau nương nương lại muốn nói gặp ngươi, nương nương gặp ngươi là phúc khí của ngươi, mau đi theo ta.”

Vì sao gặp nàng là phúc khí của ta? Nàng cũng đâu phải Quan Thế Âm Bồ Tát.

Ta trong lòng len lén lại nhai một câu.

Không có biện pháp, nếu chủ tử muốn gặp, ta đương nhiên không có quyền từ chối, trong lòng ta mạo phạm thầm nói, theo Tiểu Thành đến Trầm Hương Các.

Đây là lần đầu tiên ta vào bên trong Trầm Hương Các, bình thường đều là Tiểu Thành tới tìm ta chơi, ta cũng không dám tùy tiện vào khuê phòng của tiểu thư.

“Nô tài tham kiến nương nương.”

Ta theo Tiểu Thành đi vào, thấy giữa phòng khách có hai người phụ nữ đang ngồi, nhỏ tiếng cười nói gì đó, phía sau họ còn có thật nhiều người theo hầu đang đứng, ta không dám nhìn thẳng, vội vàng quỳ xuống đến hành lễ.

“Đứng lên đi.” Là thanh âm dịu dàng của Như Phi nương nương.

“Tạ nương nương.” Ta đứng nghiêm một bên, không dám ngẩng đầu.

“Tỷ tỷ, có phải Tiểu Phi lớn lên rất khá ái đúng không a, tỷ tỷ, trước đây ta thường chơi với Tiểu Phi đó.” Tiểu Thành chạy đến cạnh Như Phi, kéo tay nàng làm nũng nói.

Tiểu Thành, ngươi muốn hại chết ta cũng không nhất định phải dùng phương thức này đâu? Các chủ tử nếu như biết cả ngày ta với ngươi lăn lộn cùng một chỗ, không cho ta mấy hèo mới là lạ.

“Ngươi chính là Tiểu Phi?”

Lần này một thanh âm có chút già, chắc là nương của Tiểu Thành, cũng chính là phu nhân trang chủ, ta vội vàng cung cung kính kính trả lời, “Nô tài chính là Tiểu Phi.”

“Ngẩng đầu lên!”

Ta ngẩng đầu, sau đó liền thấy lão phu nhân lạnh lùng nhìn chằm chằm ta từ trên xuống dưới.

Lão phu nhân kỳ thực cũng không già, ngoại trừ hai bên tóc mai có chút hoa râm, trên mặt có chút nếp nhăn, cũng có thể nói là đẹp, nương nương và Tiểu Thành lớn lên đều rất giống bà, chỉ bất quá hiện tại gương mặt đẹp này lại lạnh lùng, ánh mắt bà nhìn ta rất giống với Mộ Dung Viễn, có chút lạnh nhạt, có chút xem thường, còn có chút ghen ghét.

Không phải chứ, hình như ta lần đầu gặp lão phu nhân mà, không rõ đã đắc tội bà lúc nào, hơn nữa hình như Mộ Dung Viễn cũng không phải nhi tử của lão phu nhân, thế nào mà ánh mắt bọn họ đều như vậy?

Ta nghèo đâu suy nghĩ kỹ hồi lâu cũng không thông.

“Tiểu Phi, ta nghe nói trước khi ngươi tới phủ đã ở Triệu gia trang ngoài thành, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi? Tại sao tuổi nhỏ thế đã bị cha mẹ đưa đến nơi này?” Lão phu nhân trầm mặt hỏi.

Là bị bán có được không?

Không nghĩ tới người có giáo dưỡng nói tới nói lui cũng hàm súc như thế, ta nhớ kỹ tuổi Tiểu Thanh định cho ta, liền bẩm, “Thưa lão phu nhân, nô tài năm nay mười một tuổi, cha nói nuôi nô tài lớn như vậy, có lưu lại cũng vì hấn kiếm tiền, vì vậy nô tài bị bán vào đây.”

Sau khi nghe ta đáp lời, sắc mặt lão phu nhân rõ ràng hòa nhã hơn rất nhiều, bà gật đầu chậm rãi nói, “Vậy thì không phải rồi...”

Như Phi nương nương ôn hòa cười nói, “Nương a, lúc đầu con đã nói không phải, chỉ là tình cờ mà thôi...”

Bọn họ đang nói gì, ta một chút cũng nghe không hiểu.

Tiểu Thành cũng ngạc nhiên nói, “Tỷ tỷ, mọi người đang nói gì? Cái gì không phải?”

“Không có gì, nương nói Tiểu Phi lớn lên rất giống tiểu đồng trước đây hầu hạ người, cho nên mới hỏi một chút thôi.” Như Phi nương nương mỉm cười giải thích.

Thì ra là thế, tiểu đồng kia nhất định không chịu khó hầu hạ lão phu nhân, nếu không sao mặt bà đầy oán hận nhìn ta, như đó là lỗi sai của ta.

Ta đứng nghiêm một bên cung kính nghe các nàng nói chuyện, ta phát hiện Như Phi nương nương cũng không hòa ái dễ gần như Tiểu Thành nói, tuy rằng nàng ban cho ta thật nhiều điểm tâm, còn mỉm cười nói chuyện với ta, nhưng loại uy nghi vô hình của nàng này khiến ta rất gò bó, nhất là khi ta ngẫu nhiên phát hiện trong ánh mắt nàng lóe lên một tia lạnh lùng nghiêm khắc, chợt lóe rồi biến mất khiến lòng ta không khỏi run lên.

Đội ở Trầm Hương Các hơn nửa canh giờ, ta rốt cuộc bị điều đi ra, tuy rằng trong tay ôm thật nhiều điểm tâm nương nương ban cho, nhưng ta vẫn thề rằng, sau này tuyệt đối cách thật xa nương nương và lão phu nhân, xa được bao nhiêu thì xa.

Chạng vạng hôm nay, một vị bằng hữu làm ăn với Tam công tử tới chơi, hần họ Khúc, ta nghe Tam công tử gọi hần là Khúc lão bản, Khúc lão bản vóc người thật cao lớn, nghe nói bình thường hay buôn bán với người ngoại tộc, vì vậy quần áo mũ nón của hần cũng khác người bình thường, màu sắc rực rỡ nhìn qua thật là cổ quái, Tam công tử nói trong tay Khúc lão bản có rất nhiều hàng hóa kỳ lạ, thế những giá bán mỗi thứ đều rất đắt.

Bởi vì huynh trưởng Khúc lão bản là Dương Châu tri phủ từng làm quan cùng triều với Đại công tử, mà bản thân hần lại có quan hệ rất tốt với Mộ Dung Viễn, cho nên khi có yến tiệc buổi tối Đại công tử và Mộ Dung Viễn đều tham gia.

Ta làm tùy tùng cho Tam công tử đi dự tiệc rượu, hầu hạ khách dùng cơm, thỉnh thoảng cũng giúp bọn họ châm trà rót nước, bận tới mảy mòi mất.

Vốn ta còn lo lắng Mộ Dung Viễn sẽ tìm ta gây phiền phức, bất quá đêm nay hần nhìn qua rất hưng trí, một mực trò chuyện trời nam bể bắc cùng các loại tin đồn thú vị với Khúc lão bản, nếu không thì trêu chọc hoa nương bởi rượu một chút, không liếc mắt nhìn ta một cái, ngược lại lúc ta giúp Khúc lão bản kia rót rượu thì tay hần không quy củ mà sờ mó bên hông ta, nói mấy câu trêu ghẹo ta không hiểu lắm, thậm chí có một lần cho tay vào trong quần ta sờ loạn, việc này làm cho ta vừa thẹn vừa giận.

Bất quá giữa bữa tiệc có rất nhiều ca cơ đàn hát ca múa, tất cả mọi người xem đến say sưa, không ai chú ý tới hành vi *** loạn này của Khúc lão bản.

Hết chapter 37

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 38

Tiệc rượu đến canh ba mới kết thúc, cả khách lẫn chủ đều tận hưởng mà về, Khúc lão bản kia uống say không biết gì, đến đứng thẳng còn không nổi, Tam công tử sai gia đình diu hần vào căn phòng đã sớm được sửa soạn tốt để nghỉ ngơi, ai ngờ hần nhất định kéo tay ta đến bên cạnh nói, “Để đưa bé này đưa ta đi được rồi.”

Ta mơ hồ thấy Tam công tử nhủ mảy, hần chần chờ nói, “Đây là tiểu tư gốc nghiệt, luôn không nhớ được đường, không bằng đổi một người lanh lợi hơn chút.”

“Không phải phiền phức như thế, lẽ nào trong nhà mình còn đi lạc hay sao?” Khúc lão gia cười ha ha, đem thân thể dựa vào vai ta, về mặt ngà ngà say nói.

Miệng Khúc lão bản phun ra toàn mùi rượu nồng nặc làm ta thật khó chịu, hơn nữa toàn bộ người hần đều đặt lên người ta, không để ý xem ta có thể đỡ được hay không.

Mộ Dung Viễn phe phẩy nhẹ chiếc quạt, ở một bên cười nói, “Tam ca, huynh cũng quá cẩn thận rồi đấy, tiểu tư này tuy có hơi đàn, nhưng không ngu xuẩn đến trình độ đó.”

Mộ Dung Viễn chết tiệt kia, hần nhất định đang nhân cơ hội cố ý chinh ta.

Ta bị thân thể nặng nề của Khúc lão bản đè, lại nghĩ đến hành động hạ lưu của hần đối với ta, thật hy vọng Tam công tử có thể gọi một gia đình cao to tới thay thế, ta trông chờ nhìn qua, thế nhưng mặt Tam công tử cũng chỉ trầm một chút, không nói thêm nữa, hần vậy tay nói, “Tiểu Phi, cẩn thận đỡ Khúc

lão bản về phòng.”

Mệnh lệnh của Tam công tử khiến ta không tự chủ được chu mò một cái, không thể cự tuyệt, ta chỉ đành đỡ cái đầu heo say túy lúy đang đè lên người ta này, chịu đựng mùi rượu không ngừng phả ra từ miệng hắn, lão đảo đờ hắn vào sường phòng.

Khúc lão bản này nhất định say đến hồ đồ rồi, không hiểu sao hắn cứ nhất định phải ta diu trở về, với thể hình bé nhỏ ta đây đỡ thân thể cao lớn của hắn, nửa đường không đem hắn xuống giường chính là phúc khí của hắn rồi.

Thật vất vả đem Khúc lão bản đỡ lên giường, ta đang muốn lui ra, lại nghe Khúc lão bản đột nhiên hỏi, “Ngươi tên là Tiểu Phi đúng không?”

“Thưa lão gia, nô tài tên Tiểu Phi.”

Khúc lão bản nửa tựa ở đầu giường, híp mắt đánh giá ta nói, “Hài tử ngươi lớn lên cũng thật xinh đẹp, ta nghe nói công tử nhà ngươi cũng rất yêu ngươi.”

Ta không rõ hắn đang nói gì, bất quá ánh hắn đăm đếu khiến ta thấy rất đáng ghét, ta lui về sau một bước nói, “Lão gia, nếu không có việc gì, nô tài xin lui xuống, xin lão gia sớm nghỉ ngơi.”

“Ngươi cái đứa ngốc này, đêm vẫn còn dài như thế, dùng để nghỉ ngơi chẳng phải là lãng phí thời gian?”

Khúc lão bản chợt chồm tới, kéo cánh tay ta ném lên giường, ta không hề phòng bị gì, cả người nhào lên giường, không đợi ta phục hồi *** thần, Khúc lão bản đã đè lên trên.

Thân thể trắng kiện của hắn hoàn toàn đè lên người ta, nặng đến nỗi ta không thở nổi, sau đó hai tay hắn đặt lên vai ta, ngón ta đang ra sức giãy dụa, cũng đem cái miệng rộng toàn mùi rượu khó ngửi dán lên mặt ta cổ sức hân.

“Tiểu bảo bối, đến đây cùng ta nào, ta sẽ cho ngươi đeo vàng đeo bạc, đừng hy vọng chủ tử kia của ngươi nữa, hắn rất thanh cao, sẽ coi thường tên tiểu tư xuất thân thấp hèn như ngươi.”

“Buông ta ra!...”

Ta lớn tiếng gào thét, liều mạng lắc đầu, muốn tránh khỏi cái miệng rộng của Khúc lão bản đang dán trên mặt ta, hai tay cũng kịch liệt vùng vẫy, hồng thoát khỏi sự kìm kẹp của hắn, ta không biết người này muốn làm gì, nhưng hành động của hắn khiến ta cảm thấy vừa chán ghét vừa sợ hãi.

“Thả ngươi? Chờ ta hài lòng rồi dĩ nhiên sẽ thả ngươi.”

Khúc lão gia ha ha cười, kéo vạt áo trước của ta một cái, soạt một tiếng, cổ áo bị hắn xé rách ra, bàn tay to lớn lập tức đi vào dò xét, ở trên da thịt trước ngực ta ra sức xoa bóp tàn bạo.

Thân thể bé nhỏ của ta bị đè nặng vô lực giãy dụa, sức lực cách xa khiến ta căn bản không có cách nào chống lại Khúc lão bản, quần áo trong lúc giằng co rất nhanh bị hắn cởi đến tận hông, cảm thấy một thứ nóng nóng giống như con cá chạch tiến vào giữa hai chân ta, loại đụng chạm càn rỡ này khiến ta ghê tởm buồn nôn, ta thống khổ vận vẹo người, chẳng biết khí lực từ đâu xông tới, tay phải chợt gãy ra, ta tiện tay rút trâm cài tóc xuống, không chút nghĩ ngợi cố sức đâm tới.

Chỉ nghe một tiếng kêu “A” thật lớn, Khúc lão bản bị đau nhất thời buông lỏng lực khống chế ta, ta nhân cơ hội lăn mình xuống đất, trong hoảng loạn không nhận thấy một món trang sức không tiếng động lọt vào ngực mình.

Bất chấp Khúc lão bản hô to gọi nhỏ phía sau, ta như phát điên lao đảo chạy ra ngoài, trong lúc hoảng hốt, ta đương nhiên không nhìn thấy trên mặt Khúc lão bản cười nhặt ở phía sau.

Dáng dấp cũng rất thanh tú, tính tình cũng đúng khẩu vị của ta, cứ như thế mà chết thực sự là đáng tiếc, cũng hết cách, ai cho ngươi đắc tội với người không nên?

Ta không biết mình nên chạy hướng nào, chỉ một đường hùng hục chạy về phía trước, thẳng đến khi phát hiện Khúc lão gia không đuổi theo mới dừng lại, vô lực ngã nhào bên đường, toàn thân ta cũng vì vừa rồi giãy dụa quá sức và sợ hãi mà run rẩy dữ dội.

Nghĩ tới hành động ghê tởm của Khúc lão bản, trong lòng ta phiền gang hải đảo khó chịu, ta cúi người xuống nôn khan không ngừng, nhưng vì bụng đói mà cái gì cũng không phun ra được, cũng chỉ đành ôm bụng, thờ dốc không ngừng.

Vừa nãy hắn đã đâm bị thương Khúc lão bản, trong hoảng loạn ta hạ thủ không biết nặng nhẹ, nhưng cũng đừng đâm chết hắn mới được, tuy rằng hận hắn vô lý đối với ta, nhưng ta cũng không muốn làm một con heo đền mạng.

Bất quá không tránh khỏi một trận đòn rồi?

Nghĩ đến gương mặt béo phì của Khúc lão bản đăm đếu nhìn ta, ta lại không nhịn được một trận buồn nôn.

“Ồ chỗ này!” Đột nhiên, một loạt bước chân và tiếng huyên náo gấp rút truyền tới, trước mắt chợt sáng bùng, rất nhiều gia đình vây quanh ta ở giữa, vài người cầm đuốc giơ lên trước mặt ta, ánh lửa toát ra chiếu lên khuôn mặt âm tình bất định của mỗi người.

“Bắt nó lại, mang đi!” Người cầm đầu quát lên, lập tức hai người gia đình tiến tới xách vai ta lên, kéo đi.

Tin tức truyền nhanh như thể xem ra tên đầu heo kia còn sống.

Tâm ta thoáng buông lỏng, bắt quá hai người kéo ta đi thật nhanh, ta căn bản theo không kịp, thế là chỗ hõm chân bị trúng một cước nặng nề, có người phía sau tàn bạo mắng, “Nhanh lên một chút!”

Ta cơ hồ bị người túm lấy kéo đến trước trạch viện của Tam công tử, chân ta liên tục bị người đá, bắt quá có thể trong lòng ta đang bị nỗi sợ hãi quấy phá, ta cứ nhiên không có cảm giác quá đau.

Trong đại sảnh từ trước tới giờ luôn vắng vẻ, đêm nay đèn đuốc lại sáng trưng, bên trong đứng đầy người, Đại công tử, Tam công tử và Mộ Dung Viễn ngồi giữa phòng khách, sắc mặt Đại công tử và Tam công tử đều khó coi, Mộ Dung Viễn vẫn nhàn nhã phe phẩy quạt, cũng có chút há hê nhìn ta, Khúc lão bản một tay giữ đầu vai trái, vẻ mặt giận dữ ngồi một bên.

Thì ra ta đâm bị thương vai của hắn.

“Quỳ xuống!”

Tam công tử lớn tiếng quát, lập tức liền có gia đình tiến tới hung hăng đá một cước vào chân, ta bị đau quỳ sụp xuống, hai vai bị người phía sau cổ sức đè lại, khiến ta không thể động đậy.

Ta niễn cưỡng ngẩng đầu lên nhìn về phía Tam công tử, thấy trên mặt hắn lạnh lùng lãnh đạm như bình thường, lãnh ý ta nhìn không thấu lưu động trong đôi mắt thâm thúy, hắn khẽ mở môi nói, “Đem đồ vật giao ra đây!”

Cái gì? Đồ vật gì?

Ta không hiểu nhìn Tam công tử, không biết hắn muốn ta giao vật gì.

Khúc lão bản ngồi ở một bên bắt đầu cười lạnh, “Tam công tử, nghe đồn gia quy Lạc Diệp sơn trang Mộ Dung phủ thâm nghiêm, xem ra bắt quá cũng vậy thôi, ngay cả tiểu tư của người cũng là loại trộm gà bắt chó.”

Mộ Dung Viễn hé mắt liếc ta nói, “Khúc huynh, tạm thời không nên tức giận, phủ ta gia quy nghiêm luật, ai ai cũng biết, bắt quá thỉnh thoảng cũng có con sâu làm rầu nồi canh, cái này cũng khó tránh được, người yên tâm, Tam ca ta sẽ xử trí những hạ nhân không hiểu quy củ này, sẽ không để cho người bị thương oan uổng.”

Khúc lão bản hừ một tiếng, lạnh lùng nói, “Thương thế của ta cũng không nặng, thứ bị đánh mất cũng không quan trọng, bắt quá Tam công tử, để một tiểu tặc ở cạnh người, sợ chính người đánh mất thứ gì cũng không biết đấy.”

Tiểu tặc cái gì?

Ta càng thêm không hiểu bọn họ đang nói cái gì, chỉ là bộ dạng tươi cười thương hại của Mộ Dung Viễn khiến ta có chút sợ, trong bụng mơ hồ nghĩ có gì đó sai, lại không biết sai ở chỗ nào.

Tam công tử quay mặt sang một vị gia đình bên cạnh, trầm giọng hỏi, “Điều thứ ba mươi lăm gia quy của Mộ Dung phủ là gì?”

Vị gia đình kia cao giọng hồi bẩm nói, “Thưa Tam công tử, phạm là người trộm cắp, trước đánh năm mươi trượng, sau đó giao cho quan phủ.”

Tam công tử quay đầu lại nhìn về phía ta điềm nhiên nói, “Người đều nghe rồi? Mộ Dung phủ xây mấy trăm năm, chưa bao giờ có kẻ trộm cắp, ngày hôm nay người không chỉ có ăn cắp chuỗi ngọc châu của Khúc lão bản, khi bị phát hiện còn hành hung đã thương người, người tự hỏi đáng tội gì?”

Hết chapter 38

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Chương 39

Trong đầu oanh một tiếng, ta cuối cùng cũng hiểu điều Tam công tử nói, điều này làm cho ta lập tức lớn tiếng phản bác, “Ta không trộm thứ gì! Không có trộm chuỗi ngọc châu gì cả!”

“Bốp!”

Cái tát nặng nề vạ vào mặt ta, cho dù bị người giữ chặt dưới đất, thân thể vẫn bị tát nghiêng về một bên.

Giương mặt nhất thời tê phỏng lên, một cổ máu tươi từ trong miệng tràn ra, cảm ta bị người dùng lực nắm lấy nhấc lên, Mộ Dung Viễn nhìn ta khẽ cười nói với Tam công tử, “Tam ca, xem ra huynh bình thường quá dung túng hạ nhân rồi, vì vậy bọn chúng mới có thể trở nên không quy củ như thế!”

Ta liều mạng lắc đầu, bỏ qua cái tay đang giữ chặt, sau đó lớn tiếng kêu lên, “Ta không trộm thứ gì cả, ta chỉ làm Khúc lão bản bị thương, nhưng ta không lấy gì cả!”

Từ công tử cười lên khoái trá, hần cười lạnh chế giễu ta nói, “Không lấy thứ gì sao lại dả thương người? Thật là một tên ngu xuẩn, ngay cả nói dối cũng không xong.”

Ta không để ý đến hần, chỉ nhìn Tam công tử hét lớn, “Tam công tử, ta thật không trộm thứ gì cả, ta bị oan...”

“Soát người!”

Tam công tử không nhìn ta nữa, hần chỉ đáp lại ta hai chữ lạnh lùng.

Gia đình từ hai bên trái phải đè ta lại ngăn ta đang giãy dụa kịch liệt, một người trong đó lục soát người ta một phen, ta thấy một chuỗi dây chuyền trân châu và ngọc hồ điệp bị hần lôi ra, vội vàng kêu lớn, “Đó là của ta...”

Cái tát của Mộ Dung Viễn một lần nữa chính xác rơi trên mặt ta, đem điều ta muốn nói đánh trở lại.

Gia đình kia tiến lên đem hai thứ đồ trang sức giao vào tay Tam công tử, chân mày Tam công tử chột nhứ lại, Khúc lão bản lại vui vẻ nói, “Không sai, chính là chuỗi trân châu này, đây là lần ta đi biển mua về.”

Đại công tử vẫn đứng ở một bên không nói đột nhiên hỏi, “Chuyện về ngọc hồ điệp này là sao? Khúc lão bản, là của ngươi à?”

“Cái đấy không phải.”

Mộ Dung Viễn ngó đầu nhìn, không khỏi vỗ tay cười nói, “Miếng ngọc này ta biết, là trang sức Nhị nương cho Tam ca khi còn bé, cũng thật kỳ quái, Tam ca ta nhớ kỹ hình như ngươi vẫn luôn đeo bên người mà, sao lại chạy đến chỗ Tiểu Phi rồi?”

Không đợi Tam công tử trả lời, Khúc lão bản lại tiếp lời nói, “Đây còn phải nói, đương nhiên cũng là trộm, Tam công tử ngươi cũng quá không cẩn thận rồi, vật quý trọng như thế để đánh mất cũng không biết?”

“Ta mới không trộm, không có trộm!”

Chẳng biết ta lấy sức lực từ đâu, lại thoát khỏi khống chế của gia đình hai bên, bò nhào tới cạnh chân của Tam công tử, vội vàng kêu lên, “Tam công tử, ta không lấy đồ của Khúc lão bản! Hơn nữa khối ngọc này cũng là Tam công tử thưởng cho ta, ngươi đã quên rồi sao? Ngươi nói cho bọn hần biết đi, Tam công tử...”

Lời giải thích của ta không có cơ hội nói thêm nữa, bởi vì ta bị Tam công tử đá một cước vào trước ngực ngã về phía sau, một cước kia đem đau nhức từ trước ngực trong nháy mắt lan tràn tới toàn thân, ta đau cong người lại, sau đó gia đình tiến tới giữ chặt ta trên mặt đất, đầu của ta bị đè thấp, khiến ta không nhìn thấy vẻ mặt của bọn họ, chỉ nghe tiếng cười lãnh khốc của Mộ Dung Viễn giễu cợt.

“Ha ha, thật là buồn cười, tiểu tử này còn không sợ chết mà dám làm trò trước mặt mọi người, Tam ca, đồ vật quý trọng như thế huynh thật sự cho tên tiểu tử đề tiện này sao?”

Một lúc lâu không trả lời, ta không rõ Tam công tử tại sao không biện bạch cho ta, rõ ràng ngọc hồ điệp chính hần cho ta mà.

Ta không ngóc đầu lên được, chỉ có thể cúi đầu lớn tiếng cãi, “Ta không trộm chuỗi vòng, ta không biết tại sao nó lại ở chỗ ta, nhưng ngọc hồ điệp là phần thưởng của Tam công tử, Tam công tử, xin công tử nói cho bọn họ biết, Tam công tử...”

Vẫn không thấy trả lời, Tam công tử... Không phải, Trí ca ca, rõ ràng là huynh cho ta, huynh mau nói cho bọn họ biết a, nói cho bọn họ biết ta không phải kẻ trộm, nói cho bọn họ biết ta không trộm đồ!”

“Ta không cho hần ngọc trụ này!”

Thanh âm lạnh như băng vang lên rõ ràng ở phía trước, chính là thanh âm trong trẻo ta từng trầm mê, lúc này lại nói ra lời nói dối vô tình như vậy.

Ta ngưng lại thật lâu mới biết Tam công tử nói gì, mà một khắc kia tâm ta cũng chậm rãi rơi xuống, tựa như khối băng vỡ trên mặt đất, từng mảnh từng mảnh nát ròi, không cách nào hợp lại.

Ta dùng giấy dũa, khí lực giữ tại đầu vai cũng nói lỏng rất nhiều, điều này làm ta miễn cưỡng có thể ngẩng đầu lên, ta không dám tin nhìn gương mặt anh tuấn không chút biểu tình trước mặt này, không cam lòng và phẫn nộ tràn ngập ***g ngực chỉ hóa thành hai chữ nhẹ nhàng.

“Tại sao?...”

Tại sao ngươi không vì ta giải thích rõ ràng? Tại sao ngươi có thể thân nhiên nói dối như vậy? Tại sao ta lại cho rằng ngươi là người quan trọng nhất đời

này, mà người lại không chút lưu tình đẩy ta xuống địa ngục?

Không phải không thấy ánh mắt thương tâm cùng tuyệt vọng của hài tử này, Mộ Dung Trí cảm thấy ngực đau như dao cắt không thể phục hồi.

Trong khoảng thời gian này, loại đau đớn ấy theo hần như bóng với hình, khi hần thấy Tiểu Phi thiếu chút nữa thì chết dưới lưỡi kiếm, khi hần ép Tiểu Phi một mình ra gian ngoài ngủ, khi hần thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ngơ ngẩn cô đơn, loại đau này như độc răn vậy, tàn nhẫn cắn nuốt trái tim hần.

Sao lại không biết có người vu oan, nói không chừng là Khúc lão bản cùng ai sớm sắp bẫy, có thể là Mộ Dung Viễn, cũng có thể là những người khác, nhưng thật ra là ai cũng không thể nói ra, bởi vì mục đích đối phương chỉ có một — đả kích hần, nhìn hần xấu mặt trước mọi người!

Nếu như chỉ là chuỗi hạt châu, hần còn có thể vì Tiểu Phi biện giải một chút, nhưng quan hệ đến khối ngọc hồ điệp kia, điều này làm hần không biết nên giải thích thế nào? Muốn hần trước mặt mọi người, nói với tất cả rằng hần đem tặng vật của người mẹ quá cố tặng cho tên tiểu tử thấp hèn sao? Như vậy, quan hệ giữa hần và Tiểu Phi chẳng cần nói cũng rõ sao?

Cho rằng lợi dụng một tên tiểu tử có thể khiến ta thất bại sao? Mộ Dung Viễn, người cũng quá coi thường ta rồi.

Chính mình không có cách nào rồi lại không cam lòng buông tay, thay vì cứ thống khổ như vậy, chẳng bằng tráng sĩ đoạn oải kết thúc.

(Tráng sĩ đoạn oải: Tráng sĩ chặt cổ tay, chỉ tráng sĩ bị răn cấm bị thương liền chặt tay tránh độc tính khuếch tán toàn thân, chỉ sự quyết đoán, không chần chừ, nhân nhượng.)

Ngày hôm nay, nỗi khổ sở tê tâm liệt phế này sẽ là lần cuối cùng đi.

Mộ Dung Trí tránh né đôi mắt nhìn chằm chằm bản thân kia, đôi mắt vài phần tuyệt vọng nhưng lại không cam lòng buông tay, rũ tay áo che đi nắm tay quyết định đang siết chặt.

Xin lỗi, Tiểu Phi.

Ta không muốn xuống địa ngục, vì vậy người chết chỉ có thể là người!

Khúc lão bản ở bên cạnh đánh một cái giáng hòa, “Nếu đồ vật đã tìm trở về rồi, vai ta cũng chỉ là vết thương nhẹ, ta xem tiểu đồng này tuổi còn nhỏ, sợ rằng chỉ là nhất thời hồ đồ thôi, tùy tiện nghiêm phạt một chút coi như xong đi.”

Đại công tử lạnh lùng nói, “Coi như xong? Nếu hôm nay cứ coi như xong như thế, sau này làm sao quản giáo những gia đình khác? Lão tam, hần là người của đệ, đệ nói nên làm sao?”

Không nghe Tam công tử trả lời, đầu của ta bị đè nặng, chỉ thấy một đôi chân bước thông thả tới trước mặt, tóc của ta bị túm lên khiến cho ta ngẩng mặt lên.

Mộ Dung Viễn đáng vẻ tươi cười ác độc nhìn ta, hần ung dung nói, “Tiểu Phi, người xem Khúc lão bản đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, người xin lỗi hần, cầu xin tha cho, ta xem việc này coi như xong. Tam ca của ta thương người như vậy, tối đa chỉ phạt một chút, sẽ không thật sự đánh người.”

“Ta không sai, ta không trộm đồ, các người đồ oan cho ta!” Ta tức giận nhìn thẳng vào mỗi người, la lớn, “Ta sẽ không xin lỗi, quyết không!”

Xin lỗi, Tiểu Thanh, ta không nghe lời người nói, không phải ta bướng bỉnh, chỉ là chuyện ta không làm, người muốn ta phải nhận sao? Hôm nay ta nói xin lỗi nhận tội, cả đời này ta là kẻ trộm! Ta thà rằng bị người đánh chết, cũng quyết không để người ta oan uổng làm kẻ trộm!

“Người đâu, đem hần xuống, phạt năm mươi trượng, hần không nhận sai, liền đánh cho hần nhận sai mới thôi!”

Theo lời nói lạnh như băng của Tam công tử, mấy người gia đình lập tức nhấc ta lên kéo ra ngoài sân, sau đó dùng lực đẩy một cái, ta ngã phốc xuống, sau đó tứ chi bị giữ chặt.

Hết chapter 39

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Chương 40

Hôm nay có trận tuyết rơi, lúc này trên mặt đất tích một tầng hoa tuyết mỏng, cả người ta té nhào lên tuyết đọng, chỉ cảm thấy tuyết lạnh xuyên qua quần áo ngấm vào da thịt, nhưng theo một tiếng rơi vang lên, phía sau lưng như nứt ra, đau nhức lập tức lấn át lạnh lẽo của tuyết, ta đau đến toàn thân run lên, ngay sau đó, một trận đau đớn trong nháy mắt lại đánh úp xuống lưng, đau đớn nhanh chóng thiêu đốt lan đến toàn thân, đau đớn dồn lên từng trận cuộn cuộn, một chút, một chút, sau đó là nhiều vô kể.

Nếu như không có gia đình giữ chặt, ta sợ đã sớm đau đớn lăn lộn trên đất, nhưng không có cách nào nhúc nhích khiến ta chỉ có thể cắn chặt răng dùng ý chí chống lại nỗi đau, dần dần, ý thức của ta bị dần vật bắt đầu không rõ, tiếng roi bén nhọn quét qua không trung càng ngày càng nhỏ lại.

“Ào...”

Nước lạnh hắt lên mặt, bị lạnh lẽo kích thích khiến ta chợt tỉnh táo lại, sau đó tóc bị người kéo để cho ta ngẩng đầu lên, động tác này ta đã rất quen thuộc, ngoại trừ Mộ Dung Viễn sẽ không có người thứ hai, ta hé mở hai mắt ngập sương, quả nhiên thấy hán ngồi xổm trước mặt ta, đang cười sáng lạn nhìn ta.

“Tiểu Phi...” Trong khẩu khí của hán còn mang theo vài phần cân nhắc, “Ngươi còn nhớ rõ chứ? Ta từng nói ngươi thiếu ta một trận đòn, không có ai dám thiếu nợ của ta mà không trả! Hiện tại đánh chưa được một nửa đầu, thân thể đơn bạc của ngươi đánh tiếp có thể bị phế đi... Ta không giống Tam ca không biết thương hoa tiếc ngọc, ta biết ngươi oan uổng, ngươi chỉ cần nói một câu, ta sẽ thay ngươi cầu tình.”

Ta trừng hán hồi lâu, đột nhiên ha hả cười rộ lên.

“Tứ công tử, Tiền thúc là do ngươi giết mà?”

Thanh âm của ta rất nhỏ, trên thực tế bị đánh hơn mười roi, ta có thể mở miệng nói đã là rất giỏi rồi, nếu như không phải Mộ Dung Viễn khiến ta phần nộ tất cả đều thốt ra, ta nghĩ lúc này đã sớm mất khí lực để nói chuyện.

Tên hỗn đản này, muốn giết người diệt khẩu thì cũng thôi đi, lại còn chụp cho ta tội danh ăn cắp, thù này ta sẽ nhớ kỹ.

Mộ Dung Viễn nghe vậy sững sốt, lập tức trên gương mặt tươi cười hiện lên một tia rất kỳ quái, hán dán lên tai ta nhẹ giọng nói, “Tiểu Phi, nếu như ngươi nghĩ Tiền thúc do ta giết, vậy chính là ta giết đấy, thật đúng là một tên ngốc, đến bây giờ cũng không biết rốt cuộc ai mới là người muốn mạng của ngươi...”

Còn có thể là ai? Dĩ nhiên chính là ngươi rồi!

Ta cũng cười cười với hán, “Tứ công tử, xem người khác chịu đòn ngươi còn có thể cười đến vui vẻ như vậy, khiến ta nghĩ tới hai chữ...”

Tứ công tử vẫn kéo tóc ta như trước, ánh mắt hán lợi hại nhìn ta chằm chằm hỏi, “Là hai chữ gì?”

“Biến thái!”

Như trong dự liệu, mặt của ta bị giáng một cái bạt tai, sau đó trán bị đập mạnh vào phiến đá trên mặt đất, trước mắt ta choáng váng, bên mắt trái bắt đầu mơ hồ, máu tươi theo trán bên trái chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi xuống nền tuyết.

Thấy tuyết trắng trước mắt bị máu mình nhuộm thành màu đỏ, kỳ quái lần này đầu ta cư nhiên không bị đau, chỉ là từng đợt hoa mắt mà thôi, tên biến thái này, hạ thủ thật đúng là không nhẹ.

Choáng váng làm đầu ta vô lực rũ xuống, lại nghe Mộ Dung Viễn không kiềm chế được tức giận theo tiếng nói bạo phát ra.

“Đánh thật đau cho ta, đánh cho tới khi hán cầu xin tha thứ mới thôi!”

Cầu xin tha thứ? Đừng có nằm mơ, cầu xin tha thứ có thể tha cho ta sao? Tam công tử, hán muốn ta chết! Thời điểm hán nói dối, ta liền hiểu, tuy rằng ta ngốc nhưng không phải là thằng ngu.

Ta chỉ không rõ vì sao? Vì sao từng quan tâm, chăm sóc thoáng cái thay đổi hoàn toàn, vì sao từng chính miệng nói phải bảo vệ ta, lời hứa khiến ta hạnh phúc, tất cả đều thành lời nói dối!

Cho rằng vì chút đau đớn có thể khiến ta khuất phục? Mộ Dung Viễn, ngươi có biết không, lời nói dối kia còn khiến ta đau đớn hơn gấp trăm ngàn lần bị roi đánh!

Nghĩ đến bộ dạng Mộ Dung Viễn luôn luôn học làm sang bị ta làm cho thẹn quá hóa giận lúc vừa rồi, ta có loại xung động muốn cười.

Tiểu Phi, ngươi thật đúng là thông minh a, cái từ biến thái này dùng rất chuẩn, cho tới nay ta cũng chỉ dám nói lên lên trong lòng, không nghĩ tới bây giờ lại được nói ra một cách thông khoái như vậy.

“Ha ha...khục...”

Ta há to miệng cười, một búng máu theo đó phun mạnh ra, ngay sau đó ngực bắt đầu đau thắt, vị ngọt từng đợt dâng lên trong cổ họng, cùng với tiếng roi quất bén nhọn là máu tươi không ngừng từ trong miệng trào ra.

Xem ra không cần mất công đánh, ta chỉ thổ huyết là có thể thổ đến chết rồi.

Ý thức lại bắt đầu trở nên mơ hồ, tất cả cảnh vật trước mắt từ từ rời rạc, trong mơ mơ màng màng ta nghe được tiếng người đang khóc.

“Tam ca, van huynh đừng đánh Tiểu Phi nữa, hấn sẽ chết mất, xin huynh... ồ...ồ... Tiểu Phi không trộm đồ, nhất định là hấn bị oan!... Nương nương, xin người nói gì đi a...”

Tiểu Thành, là người sao? Cảm ơn người đã tin tưởng ta...

Không nghĩ nương nương cũng tới, xem ra chuyện này đã kinh động tất cả mọi người, ai, Tiểu Thanh, người đã cứu ta một lần, nhưng không cứu được ta lần thứ hai, nếu người biết chuyện này, nhất định lại mắng ta ngu ngốc đúng không? Đáng tiếc ta không có cách nào nghe được nữa...

Đau đớn đạt tới trình độ nhất định sẽ không còn cảm giác được nữa, bởi vì đau đớn sẽ bị tê dại thay thế, cũng bao gồm cả ý thức, ta từ từ gục đầu xuống, mặc cho ý thức của mình rơi vào hư không trong bóng tối.

“Đau...”

Một loại đau đớn tựa hồ vĩnh viễn không ngừng thành công kéo ta ra từ bóng tối.

Ta mở hai mắt, đập vào mắt là khuôn mặt Tiểu Thanh tràn ngập lo lắng.

Không nghĩ tới ta vẫn còn sống, hơn nữa còn giống như đang trong phòng của Tiểu Thanh.

“Tiểu Thanh...”

Ta nhẹ gọi một tiếng, theo tiếng nói cảm thấy đau dữ dội, hơn nữa âm thanh ta phát ra so với mèo không lớn hơn bao nhiêu.

“Đừng nói gì cả...”

Lòng bàn tay ấm áp, cảm thấy tay của Tiểu Thanh đang nắm tay ta thật chặt.

“Tiểu Phi, muốn khóc thì khóc đi, khóc lên sẽ khá hơn một chút.” Ánh mắt rầu rĩ của Tiểu Thanh khiến ta thật đau lòng.

Tiểu Thanh, vì sao người tốt với ta như vậy? Ta lại làm chuyện ngu xuẩn, nhưng vì cái gì người không mắng ta?

Thân thể cũng không đau như trong tưởng tượng, ngược lại là một loại tê tái giá buốt lạnh lẽo, ta biết con người chỉ có một trường hợp sẽ không cảm thấy đau đớn — có phải ta sắp chết hay không?

Ngực lại một trận đau đớn, một búng máu không nhìn được tràn ra bên miệng, rơi lên gối, ta ngại ngần nhìn Tiểu Thanh.

“Tiểu Thanh, ta làm bẩn giường của người, người đừng mắng ta...”

“Người cái tên ngốc này, bây giờ còn nói những lời này.”

“Khụ khụ... Xin lỗi...”

Xin lỗi, Tiểu Thanh, ta nhớ kỹ người từng dạy ta đừng quá bướng bỉnh, nhưng ta lại không làm được, người nói đúng, ta là một tên ngu ngốc bất trị.

“Tiểu Thanh, sau khi ta chết, người phải tìm một chỗ tốt để mai táng ta, khụ khụ... Nhớ lúc viếng mộ thì phải đem nhiều điểm tâm chút... Khụ... ta thích nhất là Phụng vĩ tô, bắt quá cái kia người mua không nổi... Khụ...”

Cổ họng có chút ngọt, máu tươi vì ho khan không ngừng mà từ trong miệng tuôn ra, ta nằm trên giường run rẩy kịch liệt, liệu mạng giữ chặt ngực đang đau thối.

Tiểu Thanh cắn chặt môi dưới mắng, “Người cầm miệng cho ta! Người ta nói người thông minh mới chết sớm, người ngốc thành cái dạng này, nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi.”

“Khụ...” Đáp lại Tiểu Thanh chính là tiếng ho khan ta không cầm được.

Thấy bộ dạng chật vật của ta, Tiểu Thanh rừ mi mắt than thở, “Tiểu Phi, là ta không tốt, ta không nên giận dữ không để ý đến người, nếu như ta nhắc nhở người một chút, có thể người sẽ không bị như vậy... Người luôn nói Tam công tử đối với người rất tốt, ta cho rằng hấn thật sự tốt với người... Ta phải sớm biết người dần như vậy, làm sao có người thích chứ...”

Tiểu Thanh, ta sắp chết rồi, người nói dối cũng được mà, ta xin người khen ta vài câu có được không?

“Tiểu Phi, ta biết người rất khó chịu, người hận Tam công tử đúng không? Vậy người cứ lớn tiếng mắng chửi hấn, đóng hình nhân nguyên rủa hấn, hiến hấn xuống âm ti địa ngục, trọn đời không thoát ra được! Người không nên làm khổ chính mình có được không?”

Tiểu Thanh, tới bây giờ mới biết người lại có thể ác như vậy? Chẳng biết trước đây lúc cãi nhau, ta có bị người đóng hình nhân không?

Nhìn gương mặt nghiêng răng nghiêng lợi của Tiểu Thanh, ta nhìn không được ha ha cười rộ lên.

Tiếng cười cổ quái của ta hiển nhiên dọa Tiểu Thanh sợ, y kinh hoảng nói, “Tiểu Phi, Tiểu Phi, ngươi đừng làm ta sợ, ngươi có sao không, có chuyện muốn nói với ta không? Vậy nói đi a, không nên nhịn...”

“Khụ... Có thể nói à?”

“Nói đi, nói đi.”

Ta có nén ho khan, thờ dốc một lúc lâu mới nghiêm túc nói, “Tiểu Thanh, ngươi phải nhớ kỹ, viếng mộ thì phải mang điểm tâm làm từ dầu đậu phộng, ta không thích mùi mỡ heo... Khụ khụ...”

Tiểu Thanh sùng sốt, nhất thời lên tiếng mắng to, “Ngươi đi chết được rồi!”

Ta rất nghe theo mong muốn của Tiểu Thanh, một lần nữa lại rơi vào bóng tối.

Tiểu Thanh, không cần phải thương tâm ta, ta thích nhìn ngươi cười, nhìn khuôn mặt nhăn nhó của ngươi khi mắng ta.

Hãy để cho ta ngắm nét mặt tươi cười của ngươi, như vậy ta mới có thể an tâm đi được...

Hết chapter 40

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chương 41

Mộ Dung Tĩnh ngồi bên giường, lẳng lặng nhìn bé con đang nằm trên giường không chút tiếng động.

Hắn nhớ rõ mấy ngày trước, trên hành lang trước cửa phòng khách bên Lạc Diệp sơn trang, hài tử này rất vui vẻ rồi lại có chút thẹn thùng gọi hắn Nhị công tử, lúc đó đứa bé đang đứng dưới ánh mặt trời, đôi mắt sáng như hắc bảo thạch rạng rỡ lấp lánh, vậy mà mới có mấy ngày, bé con hoạt bát đáng yêu lại nằm trên giường hắn thế này, vô thanh vô tức ngủ mê man, khí tức suy yếu như có như không, hầu như tùy thời đều có thể đoạn tuyệt.

Mộ Dung Tĩnh lên kinh làm việc, qua đêm mới về, hắn vừa vào Trích Tinh Lâu đã bị Tô Hoán Hoa gọi lại rồi dẫn tới trước cửa phòng hắn, cũng rất nghiêm trọng nói với hắn, “Ta tự ý đem một người vào ở phòng của ngươi, ngươi nhìn thấy cũng không nên giật mình.”

Biết Tô Hoán hoa không làm việc không có chừng mực, Mộ Dung Tĩnh gật đầu, không nói một lời theo hắn vào phòng, sau đó liền thấy cảnh tượng hắn không cách nào tin được.

Tiểu Phi không còn chút sức sống nào nằm sấp trên giường hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn xám ngắt nghiêng ra bên ngoài, trên trán còn quần tảng tảng băng gạc, gương mặt cũng sưng đến lợi hại, đôi mi thanh tú vốn có nhắn thành một đoàn, vởi vì đau đớn mà thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rỉ dồn dập như con mèo nhỏ.

Càng làm cho Mộ Dung Tĩnh kinh ngạc là sau lưng trần trụi của hài tử kéo dài đến hông là vết roi đan xen sâu đến tận xương, da thịt đầy vết roi hai bên khi cuộn mình xoay ra phía ngoài còn lộ ra vết máu đỏ bên trong miệng vết thương.

Loại vết thương này vừa nhìn là biết bị loại côn dãi đặc biệt quất tạo thành, côn đánh xuống không những có thể chạm tới xương, còn tạo thành vết thương trên diện rộng, rất khó chữa trị, đây là hình phạt thường dùng ở đại lao dành cho trọng phạm giết người cướp của, đến tội cùng là ai tàn nhẫn nhất định phải dùng trọng hình như thế đối với một đứa trẻ?

Đối với đôi mắt hoảng hốt của Mộ Dung Tĩnh là biểu tình không biết làm thế nào của Tô Hoán Hoa.

“Ngươi biết là ai làm rồi.”

Đương nhiên biết, ngoại trừ Mộ Dung Trí, ai có thể hạ độc thủ với tiểu tư của hắn? Chỉ là — vì sao hắn phải làm như vậy?

Tô Hoán Hoa nhún nhún vai, trả lời nghi vấn của Mộ Dung Tĩnh.

“Ta nghe nói Tam công tử mở tiệc chiêu đãi khách, có hài tử nhân cơ hội trộm ngọc trụ và cái gì đó của Khúc lão bản và Tam công tử, cho nên mới bị trừng phạt nghiêm khắc bằng roi, nhưng hắn vẫn không chịu nhận tội, kết quả chịu đủ năm mươi roi, cuối cùng kinh động cả Như Phi nương nương, sau khi nghe xong ta cảm thấy sự việc kỳ lạ, nhưng không nghĩ tới buổi sáng ngày kế có người quý gối trước Trích Tinh Lâu cầu xin ta cứu người, ta vừa nhìn qua, mới biết kẻ trộm kia lại là Tiểu Phi, lúc đó hài tử này chỉ còn thờ thoi thóp, máu bị hắn gần như nôn ra sạch, ta thấy hài tử này ở đây sớm muộn gì cũng mất mạng, mới tự ý đem hắn tới chỗ ngươi.”

Khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười của Mộ Dung Tĩnh lúc này đã trầm như nước.

“Ta nghe hài tử đến xin ta cứu người nói, Nhị tiểu thư khóc cầu tình cho Tiểu Phi, kết quả bị Tam công tử cho nhốt lại, cuối cùng vẫn là Tử công tử và Khúc lão bản khuyên can, lúc ấy mới coi như tha cho Tiểu Phi, nhưng khi đó hân đã bị đánh toàn người là máu, sớm đã hôn mê rồi, nhưng từ đầu đến cuối, đứa bé này chưa từng kêu một tiếng.”

Mộ Dung Tĩnh giật mình nói, “Hân một tiếng không kêu?”

Loại trọng hình này mấy tên cường đạo hung hãn to lớn cũng không chịu được vài roi, hài tử nho nhỏ gây yếu đến tột cùng làm sao nhịn xuống được?

Tô Hoán Hoa nhìn thoáng qua hài tử còn mê man trên giường.

“Đúng vậy, người không tưởng tượng nổi hài tử nhu thuận như mèo này tính tình lại cương liệt như vậy. Thực tế nếu có thể kêu gào ít nhiều cũng giảm bớt một chút thống khổ, nhưng hài tử này không rên một tiếng, đem toàn bộ đau đớn tập trung lại trong người, khiến cho thân thể chịu thương tổn lớn hơn, phủ tạng hân cũng bởi vậy bị thương tổn, lúc ta vừa qua, tình trạng của hân so với bây giờ còn tệ hơn, trán không chỉ bị rách một chỗ lớn, còn không ngừng nôn ra máu, nếu là người bình thường, chỉ sợ đã sớm mất mạng, nhưng Tiểu Phi cư nhiên vẫn kiên cường chống đỡ lại, thật là một đứa bé quật cường...”

Mộ Dung Tĩnh đi lên trước, hân đưa tay khẽ vuốt ve mái tóc hài tử, hồi lâu mới lạnh lùng nói, “Cho hân dùng thuốc tốt nhất, ta phải để đứa bé này sống sót không chút hư tổn nào!”

“Người cứ yên tâm, ta cũng đã đáp ứng bằng hữu Tiểu Thanh của hân nhất định chữa trị thật tốt cho hân, ta là đại phu, bất kỳ sinh mệnh nào đối với ta cũng là trân quý.”

“Không chỉ chữa trị tốt, còn muốn tất cả vết thương đều phải xóa đi! Ta không muốn nhìn thấy bất kỳ vết sẹo nào trên người hân.”

Tô Hoán Hoa nghe vậy, không khỏi nhìn chăm chăm Mộ Dung Tĩnh hỏi, “Ta hiểu suy nghĩ của người, ta cũng có thể đảm bảo chữa toàn vẹn cho hân, bất quá người có thể bảo đảm sẽ không làm chuyện giống như Tam công tử chứ? Thân thể hài tử này không thể chịu lại dả kích như vậy nữa.”

“Ta đảm bảo!”

Ta đảm bảo sẽ không làm chuyện tàn nhẫn giống Mộ Dung Trí! Nếu như ta biết hân sẽ đối đãi với Tiểu Phi như vậy, ngay từ đầu ta sẽ không mặc cho hài tử này lưu lại bên cạnh hân!

Lần đầu trong đời Mộ Dung Tĩnh đối với phán đoán của mình cảm thấy vạn phần hối hận.

Lúc đầu từ biệt ở Dung Hạnh Trai, Mộ Dung Tĩnh cũng tìm cách lưu Tiểu Phi bên cạnh mình, chỉ là sau đó xảy ra nhiều chuyện, khiến hân căn bản không có thời gian rảnh rỗi chú ý đến chuyện đứa bé này.

Thẳng cho đến lần gặp lại dưới trăng bên cây phong, gương mặt trắng ngần tiều tụy khi nhìn thấy hân thì mỉm cười rạng rỡ, nụ cười khiến tim hân khẽ động.

Có lẽ ban đầu thu hút hân là khuôn mặt tương tự, nhưng khi hài tử then thùng chỉ vào ánh trăng, nhu ngôn nhuẩn ngữ mà nói với mình đang tắm ánh trăng thì đối với Mộ Dung Tĩnh, con người đơn thuần thiện lương này đã dấy đưa trong trái tim hân, hân thích đứa bé này, không liên quan đến khuôn mặt kia, chỉ bởi vì hân là Tiểu Phi.

Chẳng qua khi hân xử lý xong phiền phức bên người muốn đem Tiểu Phi qua thì hài tử này đã trở thành tiểu tư của Tam đệ.

Biết Tam đệ thích hài tử này, như vậy là đủ rồi, Tiểu Phi vốn là một hài tử khiến người ta yêu thích, mà Tam đệ trời sinh tính tình lạnh lùng, nếu bên người có một người thương yêu hân, vậy bọn họ hân là rất hạnh phúc.

Mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng Mộ Dung Tĩnh cũng vì bọn họ mà cảm thấy vui vẻ.

Nhưng Tô Hoán Hoa lắng chuyện lại mang tin tức của Mộ Dung Trí và Tiểu Phi thao thao không ngừng nói cho hân biết, điều này khiến cho Mộ Dung Tĩnh nhìn không được nhờ Tô Hoán Hoa đem điểm tâm Dung Hạnh Trai đưa cho Tiểu Phi, đây chính là đồ ăn đứa bé ấy thích nhất.

Cho rằng sẽ dần dần quên đi hài tử này, không ngờ mấy ngày trước Tiểu Phi vui vẻ vấn an hân, trong tim Mộ Dung Tĩnh vẫn còn rung động.

Ngày ấy xảy ra việc ám sát khiến trong lòng Mộ Dung Tĩnh mơ hồ cảm thấy bất an, Tam đệ thực sự thích đứa bé này sao? Lại đi bảo hộ nương nương mà bỏ mặc sự sống chết của y, lúc đó nếu không phải hân đúng lúc xuất thủ, đứa bé này chỉ sợ đã sớm chết dưới kiếm.

Đoán được giữa bọn họ có thể xảy ra vấn đề, chỉ là nằm mơ cũng không ngờ rằng Mộ Dung Trí lại tuyệt tình như thế, bất luận ai cũng biết trộm cắp chi hoàn toàn là một cái cớ, hân không biết đến tột cùng là ai vu oan, nhưng chỉ vì danh dự và mặt mũi của mình, thà rằng đem người mình yêu đánh đến chết, điều này làm cho Mộ Dung Tĩnh lần đầu tiên phát hiện đệ đệ của mình lại bạc tình bạc nghĩa như vậy.

Mộ Dung Tĩnh đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại, đã vài ngày liên tiếp hài tử này nằm yên tĩnh như thế, nếu như không phải nhìn thấy vết roi dử tợn đáng sợ trên lưng, cho dù là ai cũng đều cho y chỉ đang ngủ.

“Đau...”

Thân thể nhỏ nhỏ của hài tử cuộn tròn giữa giường, giống con mèo nhỏ hừ một tiếng, trên cái trán quần đầy băng gạc và trên mũi lấm tấm mồ hôi, khiến hài tử bất an chun chun mũi, tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ từ trong miệng truyền ra.

Bởi vì sau lưng Tiểu Phi bị thương, không thể đắp chăn, vì vậy đã nhiều ngày Mộ Dung Tĩnh sai người bày vài lò sưởi, để tăng độ ấm trong phòng.

Nóng sao?

Mộ Dung Tĩnh lấy khăn tay nhẹ nhàng lau mồ hôi giúp hài tử, trên băng gạc chảy ra chút máu, hẳn biết đó là vết thương lại nứt ra, khi Tô Hoán Hoa đổi thuốc cho Tiểu Phi, Mộ Dung Tĩnh từng thấy vết thương kia thật dài, khi hẳn nghe nói đây là do Mộ Dung Viễn đem đầu đứa bé đập lên nền đá bị thương, con giận của hẳn liền không thể ngăn lại mà bộc phát ra.

Mộ Dung Viễn, món nợ này ta sẽ từ từ tính với ngươi!

Đột nhiên, Tiểu Phi hô hấp dồn dập, hẳn hét to, “Ta không có... không có lấy gì cả... không có...”

Hai ngày nay vẫn trông coi hẳn, Mộ Dung Tĩnh sớm thành thói quen khi hẳn kinh hoàng nói mê, hẳn nhẹ nhàng đưa tay vỗ vỗ gương mặt hài tử nói, “Ta biết Tiểu Phi không trộm đồ, không có!”

Nhẹ giọng trấn an khiến hài tử đang ngủ mê man yên tĩnh lại, hô hấp cũng bắt đầu bình ổn, một lần nữa lại như con mèo nhỏ phát ra tiếng hừ hừ.

Mấy ngày nay, Mộ Dung Tĩnh đem việc của Trích Tinh Lâu giao cho Liễu Hâm Phong, hẳn và Tô Hoán Hoa thay nhau trông nom Tiểu Phi, khi thấy Tiểu Phi từ lúc không còn chút khí tức nào bắt đầu trăn trở rên rỉ, hẳn biết hài tử này không sao, còn lại chỉ cần điều dưỡng, điều này khiến tâm hẳn cuối cùng cũng hạ xuống.

Nhưng cho dù là vậy, Mộ Dung Tĩnh vẫn mỗi ngày bồi bên giường Tiểu Phi, nắm bàn tay nhỏ bé chậm rãi đưa chân khí vào cơ thể hẳn, để giảm bớt đau đớn cho hài tử, không muốn nhìn Tiểu Phi khó chịu, bởi vì mỗi khi thấy gương mặt nhỏ nhắn mang theo đau đớn, tim của hẳn cũng sẽ đau đớn theo.

Tiểu Phi ngốc, mau tỉnh lại đi, không tỉnh lại sẽ không được ăn Phượng vĩ tô ngươi thích nhất a.

Nhẹ nhàng điểm một cái lên cái mũi nhỏ xinh xắn, Mộ Dung Tĩnh mỉm cười nói.

Hết chapter 41

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chương 42

Đau quá... Nóng quá...

Xung quanh một mảnh đen kịt, không nhìn thấy cái gì, chỉ cảm thấy nóng lạ thường, nhất là sau lưng, nóng như lửa đốt vậy, nhớ Tiểu Thanh nói một câu người đi chết đi, sau đó ta liền ngã vào bóng tối, có phải hiện tại ta đã chết?

Tên Tiểu Thanh này, tại sao ta thậm chí sẽ chết y vẫn còn muốn hung hăng như thế?

Nhưng người chết đều không phải sẽ không đau đớn sao? Tại sao cả người ta lại đau đến lợi hại như vậy? Mỗi một lần động, sau lưng lại như kim đâm vậy... Không phải, so với kim đâm còn đau đớn gấp trăm lần, gấp nghìn lần, toàn bộ thân thể giống như trong lò hỏa thiêu.

Tiểu Phi, ngươi thật không may, bị người đánh đến chết không tính, ngay cả biến thành quỷ cũng khổ cực hơn người khác, sớm biết như vậy ngay từ đầu không cần quật cường làm chi.

Mơ mơ màng màng, bản thân cảm giác không ngừng bị xoáy vào bóng tối, ta không thể tránh thoát sức kéo vô hình này, chỉ liều mạng kêu to lùi về phía sau, không thể, ta không thể chết, ta là người bị oan, ta mới không làm quỷ chết oan...

Nếu cứ chết như thế ta không cam lòng, ta không làm gì sai, mau cứu ta... cứu ta...

“Tiểu Phi, Tiểu Phi! Tỉnh lại, tỉnh lại!”

Thanh âm hô hoán hình như ở bên tai, rung động khiến đầu ta kêu ong ong, thật muốn hẳn cứu ta, nhưng miệng mở ra lại không thể phát ra nửa tiếng âm thanh, điều này làm ta gấp đến độ liều mạng lắc đầu, tim đập thình thịch, trong hoảng loạn chợt nắm chặt tay của hẳn, dường như chỉ cần nắm được tay hẳn ta có thể được cứu, liền cố sức nắm chặt bàn tay kia, không bao giờ muốn buông ra nữa.

“Tiểu Phi, Tiểu Phi...”

“A...”

Tiếng kêu ôn nhu khiến ta cuối cùng cũng kêu to thành tiếng, chợt mở mắt, ta sững sờ nhìn chăm chăm màn trướng trên giường, trong phòng rất sáng, cho ta biết mình đã thoát khỏi dây dưa của ác mộng, tim đang kịch liệt đập liên hồi, ta giật giật cánh tay, phát hiện tay phải của mình đang được nắm trong tay một người, bàn tay kia rất kiên định cũng thật ấm áp.

“Tiểu Thanh...”

Nhẹ giọng gọi một câu, đập vào mắt là nét mặt tươi cười thanh nhã của Nhị công tử.

Ta đang ở đâu? Tại sao Nhị công tử lại ở cạnh ta?

“Nhị công tử...”

Ta có chút mơ hồ nhìn hắn, không biết có phải bây giờ mình đang nằm mơ không.

Nhị công tử không lập tức trả lời ta, hắn chỉ dùng ánh mắt ôn nhu nhìn ta, khi hắn an tĩnh nhìn chăm chú, tim ta vốn kích động không ngừng chậm rãi bình tĩnh lại.

“Tiểu Phi, cuối cùng ngươi cũng tỉnh.”

“Vâng...”

Ta ngỡ ngàng định đứng lên, lại bị Nhị công tử vội vã đè lại, “Đừng cử động, vết thương sẽ đau.”

Một khuôn mặt tươi cười lưu manh chợt ngó ra trước mặt ta, “Tiểu Phi, còn nhớ ta không?”

Đương nhiên còn nhớ, chính là Tô công tử thích cười kia, không lâu trước hắn còn cho ta một túi điểm tâm dưới tàng cây phong.

“Tô công tử...”

Tô công tử đưa tay đặt lên mạch của ta, sau đó nhìn Nhị công tử nói, “Mạch tượng rất ổn, xem ra hải tử này không sao rồi, chỉ cần trị liệu ngoại thương thôi.”

Sau lưng tuy rằng còn cảm giác đau rất, nhưng không phải là loại đau đốn tê tâm liệt phế, ta yếu ớt hỏi, “Ta không phải sẽ chết chứ?”

Tô công tử trừng mắt liếc ta, “Có thần y ta đây, muốn chết cũng không dễ như vậy!”

Thì ra Tô công tử là thần y, trách không được ta ở chỗ này, nhưng hắn nói thật kỳ quái, ta đâu có nguyện ý chết?

Nhưng Tiểu Thanh đâu rồi?

Nhớ tới khuôn mặt đầy lo lắng của Tiểu Thanh, ta rất muốn lập tức gặp y.

“Tiểu Thanh đâu?”

Nhị công tử và Tô công tử liếc mắt nhìn nhau, Tô công tử nói, “Ngươi bây giờ đang ở Trích Tinh Lâu của Mộ Dung, Tiểu Thanh là người làm bên Lạc Diệp sơn trang, đương nhiên không thể sống ở đây rồi, ngươi muốn gặp hắn?”

Hắn nhìn thấy ta gật đầu, tiếp tục nói, “Ta sẽ lập tức cho người gọi hắn.”

Sau khi đợi Tô công tử đi, Nhị công tử hỏi ta, “Tiểu Phi, thương thế của ngươi rất nặng, sợ rằng phải ở đây một thời gian dài... Ngươi có muốn quay lại Lạc Diệp sơn trang bên kia không?”

Trở lại? Trở về nơi đó? Nơi đó có Tam công tử không trở về được, ta không muốn bị đánh lần thứ hai, còn trù phòng, xảy ra chuyện như vậy, ai dám lưu ta lại?...

Nhìn ra ta hoang mang, Nhị công tử nở nụ cười, “Ồ nơi này đi, Trích Tinh Lâu vẫn có thể phụ trách được cơm của ngươi.”

Ta nhớ lại chuyện kia, vội vàng nói, “Nhị công tử, xin công tử tin tưởng ta, ta thật sự không trộm đồ, ta... khụ...”

Ta nhất thời sốt ruột, trong phế phổi liên phiên giang đảo hải dâng lên khó chịu, cổ họng lại bắt đầu ngọt, ta vô lực ghé vào đầu giường kịch liệt thờ hỗn hển, mồ hôi lạnh theo trán không ngừng chảy xuống, ngực đau đốn khiến mắt ta từng trận tối sầm.

Tay chợt ấm lên, một dòng ấm áp ôn hòa theo lòng bàn tay chảy vào trong cơ thể ta, nhất thời trong ***g ngực mát lạnh hơn rất nhiều, cơn thờ dốc chậm rãi bình ổn lại, luồng khí ấm áp tiếp tục lưu chuyển trong cơ thể khiến ta cảm thấy toàn thân đều dễ chịu.

“Cảm thấy khá hơn chút nào không?”

Bên tai truyền đến lời nói ôn nhu của Nhị công tử làm ta nhớ lại thì ra đây chính là thanh âm vừa đánh thức ta trong mộng.

“Ta biết Tiểu Phi không làm gì cả, Tiểu Phi bị người ta đồ oan, không sao, sau này người ở chỗ ta, sẽ không có ai dám đối xử với người như vậy nữa.”

Lời nói nhu hòa khiến lòng ta an định không ít, ta có thể tin lời hắn nói không? Tam công tử cũng từng nói như thế, nhưng sau đó lại...

“Tiểu Phi, năm nhiều có phải rất mệt mỏi không?”

Nhị công tử vừa nói chuyện vừa ngồi xuống bên giường, đem ta ôm vào lòng, như vậy ta sẽ ngồi nghiêng tựa vào người hắn, không phải tiếp tục nằm sấp, thay đổi tư thế làm ta thoải mái hơn nhiều.

Ta có thể nghe được tiếng tim đập trong ***g ngực kiên cường, hữu lực của hắn, điều này làm ta nghĩ đến thân thể ta đã từng mê muội của người kia, bọn họ giống hệt nhau, nhưng Nhị công tử ôn nhu hơn nhiều, tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve đầu ta, dường như muốn giúp ta giảm bớt bất an, hành động săn sóc nhỏ nhặt này khiến lòng ta ấm áp.

Nhưng ta chỉ là một tên tiểu tử, tại sao Nhị công tử đối tốt với ta như vậy?

Bất quá ý nghĩ này cũng không tồn tại trong đầu ta được bao lâu, cơn buồn ngủ một lần nữa cướp đi thần trí ta.

Khi tỉnh lại lần nữa, cảm giác *** thân đã khá hơn nhiều, Nhị công tử không ở đó, chỉ có Tiểu Thanh về mặt lo lắng ngồi một bên, một tay ta còn được hắn nắm chặt trong tay.

“Tiểu Thanh...” Ta nhẹ giọng gọi.

“Cuối cùng người cũng chịu tỉnh? Vội vàng gọi ta đến, ai ngờ người lại ngủ mê man không biết gì.”

Ta là bị hôn mê có được không? Hôn mê cũng bị mắng?

Đã sớm biết Tiểu Thanh sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để mắng ta.

“Ta đã nói người ngốc như thế, Diêm Vương gia nhất định sẽ không cần người...” Tiểu Thanh ngồi một bên tiếp tục tức giận nói.

Tiểu Thanh luôn luôn là cái loại khẩu xà tâm phật như thế, bị y mắng, trái lại trong lòng ta lại cảm thấy ngọt ngào.

Tiểu Thanh, hắn vĩnh viễn là bằng hữu tốt nhất của ta.

“Người có thể sống lại chính là thiếu Trích Tinh Lâu một đại nhân tình, mạng người là nhờ Tô công tử kéo lại từ trên đường xuống hoàng tuyền, người cứ chờ làm trâu làm ngựa cho hắn sai bảo đi.”

Ta vừa định nói chuyện, trong lòng quỳnh lên, khí tức trong ngực lập tức có chút rối loạn, khiến ta nhìn không được nhẹ ho khan hai tiếng, Tiểu Thanh liền kinh hoảng, hắn khẩn trương hỏi, “Cảm thấy không khỏe sao?”

Ta lắc đầu, “Tiểu Thanh, sau lưng cũng không đau lắm, y thuật của Tô công tử thật cao minh, sao người lại nghĩ tới đi tìm hắn?”

Tiểu Thanh trắng mắt liếc ta.

“Tô công tử Trích Tinh Lâu là danh y đương thế, bộ dạng người lúc đó trừ hắn ra còn ai có thể cứu được? Hơn nữa xảy ra chuyện lớn như vậy, cho dù cứu được người, Mộ Dung phủ bên kia cũng không tha cho người, nhưng khế ước của người còn trong phủ, muốn trốn cũng không thoát, có thể cứu người khỏi khế ước chỉ có một người chính là Nhị công tử, nên ta tới tìm hắn cũng vì ôm hai tâm tư này. Người sau này ở đây ngoan ngoan làm tiểu tử đi, mấy ngày nay thuốc hắn cho người dùng chỉ sợ cả đời người làm tiểu tử cũng không trả nổi.”

Ta không khỏi khen, “Tiểu Thanh, người thật thông minh!”

“Bớt nịnh nọt!”

Ai... nói thế nào ta cũng là người vừa dạo một vòng quỷ môn quan trở lại, Tiểu Thanh người không thể ôn nhu một chút sao?

Hết chapter 42

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 44: Chương 43

“Nhưng mà Tiểu Thanh, ta thực sự không thể cùng ngươi trở về sao?...”

Ta ngập ngừng nói, “Tuy rằng Nhị công tử đối với ta rất tốt, nhưng ta sợ hắn cũng sẽ giống Tam công tử, Tiểu Thanh, ngươi nói đúng, bọn họ làm chủ tử trở mặt còn nhanh hơn lật sách, tư vị bị roi quất thực sự chịu không nổi, ta sợ...”

“Ngươi còn biết sợ? Sợ sao lúc đó không xin tha? Ta nghe nói Tứ công tử từng có ý muốn cứu ngươi, ai ngờ ngươi không chỉ không xin tha, còn mắng hắn, ngươi đứng là ốc heo, trước đây những lời ta nói rõ cuộc ngươi có nghe không?”

Tiểu Thanh thật là khủng khiếp, cá nhân ta cho rằng y so với Mộ Dung Viễn còn kinh khủng hơn.

Ta nhỏ giọng nói, “Tên biến thái Tứ công tử sao lại cứu ta chứ? Ta đoán chính hắn hãm hại ta...”

“Làm sao ngươi biết? Người ta đường đường là công tử Mộ Dung phủ lại đi hãm hại một tên tiểu tử như ngươi làm gì?”

Nguyên nhân này nếu giải thích rất dài dòng, hơn nữa cho dù nói cũng chưa chắc Tiểu Thanh đã tin, ta đành nói, “Ta đoán...”

Tiểu Thanh lập tức bị ta chọc giận đến trắng bệch cả mặt.

“Ngươi đoán? Máy thử ngươi đoán cũng tính sao? Tiểu Phi, ngươi nghe rõ cho ta, bốn vị công tử Mộ Dung gia, ngươi đã đắc tội ba vị. Như Phi nương nương hình như cũng không thích ngươi, vì vậy hiện tại ngươi chỉ có thể ở chỗ này, ngươi tự chấp nhận số phận đi!”

“Sao ngươi biết Như Phi nương nương không thích ta?”

Tuy rằng ta cũng có loại cảm giác này, nhưng bị chính miệng Tiểu Thanh nói ra cũng khiến ta rợn cả tóc gáy, hắn thật giống con giun trong bụng ta?

“Hừ, nàng đã muốn cứu ngươi, chỉ cần nói một câu là được, nhưng ta nghe người ta kể, từ đầu đến cuối nàng không nói lời nào, cuối cùng nếu không phải Tứ công tử thay ngươi cầu tình, lại sai người đưa ngươi đến chỗ ta, chỉ sợ ngươi đã sớm mất mạng, lại nói Tứ công tử cũng coi như cứu ngươi một mạng đấy.”

Ta mới không cần tên biến thái cứu ta, hắn nhất định đang diễn trò giả bộ làm người tốt, ngươi xem, ngay cả Tiểu Thanh thông minh như vậy cũng bị hắn lừa.

Nhưng thật đúng là xui xẻo a, sao mọi người đều không thích ta?

Thấy bộ dạng sa sút *** thần của ta, Tiểu Thanh vội vàng khuyên nhủ, “Không nên suy nghĩ lung tung, nghe nói Nhị công tử hay bao che, ngươi muốn làm tiểu tử của hắn, tuyệt đối không có ai dám động đến ngươi.”

Ta nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cho tới nay, Nhị công tử luôn cho ta cảm giác hiền hòa thân thiết, không giống như Tam công tử, là loại cường ngạnh khiến người khác rất áp bách, lúc đầu ta cứ nghĩ hắn dễ nói chuyện, nhưng Tiểu Thanh cũng không nhìn lầm người, ta đây quyết định nghe lời Tiểu Thanh nói.

Tiểu Thanh hàn huyên cùng ta đã lâu mới đứng dậy định đi, ta vội vàng kêu lên, “Tiểu Thanh, chừng nào thì ngươi trở lại gặp ta?”

“Ta phải làm việc, ngươi nghĩ ta là ngươi à, cả ngày chỉ nằm dưỡng bệnh là được sao, lúc nào rảnh ta tự nhiên sẽ đến.” Tiểu Thanh hung hăng quăng những lời này sau đó lại đột nhiên nói câu, “Quên hắn đi, hắn không đáng để ngươi đối với hắn như thế.”

Ta hiểu ý Tiểu Thanh, chỉ cúi đầu không nói lời nào.

Tiểu Thanh, ngươi có từng thích một người? Ngươi có biết hay không nếu từng giữ một người trong lòng, làm sao có thể nhẹ nhàng nói quên liền quên? Có thể rất nhanh ngươi sẽ quên hắn, nhưng hắn từng mang tổn thương cho ngươi thì sao?

Tựa như vết roi trên lưng ta vậy, có lẽ vết thương sẽ khỏi rất nhanh, nhưng sẹo sẽ lưu lại cả đời, nó sẽ luôn luôn nhắc nhở ta, cái người đã từng ôn nhu với ta, có một ngày nhất định phải đẩy ta tới chỗ chết.

Ta không trách Tam công tử không tin ta, nhưng ta không thể tha thứ cho hắn giả bộ không tin ta!

Ngọc hồ điệp kia rõ ràng chính tay hắn đưa cho ta...

Ta cắn răng ghé vào đầu giường, vùi mặt vào gối, để nước mắt không ngừng tùy ý rơi xuống theo gò má, lúc bị đánh ta không khóc, trước mặt Tiểu Thanh ta cũng nhịn xuống không khóc, nhưng hiện tại nơi ngực như bị thứ gì đó xé nát từng chút một, loại đau tê tái này so với đau đòn sau lưng khiến ta khó mà chịu được, loại đau đớn này cũng không làm cách nào ngoài việc nằm khóc ở đầu giường.

Thân thể được người nhẹ nhàng đỡ lên, theo đó ta tựa vào một cái ôm ấm áp, ta biết là ai tới, hai tay liền ôm lấy hông hắn thấp giọng nói, “Nhị công tử, sau lưng có chút đau.”

“Là đau lòng à?”

Kỳ quái, sao Nhị công tử có thể đoán đúng tâm sự của ta?

Ta ngẩng đầu, gương đôi mắt đầy nước nhìn hấn, nước mắt lưng tròng, gương mặt Nhị công tử nhìn qua có vẻ mơ hồ, ta vội vàng nháy mắt mấy cái, vì vậy hai giọt nước trong suốt từ khóe mắt lăn xuống.

Nhị công tử đưa tay gạt đi nước mắt cho ta, mỉm cười nói, “Tiểu Phi không ngoan a, Hoán Hoa đem thuốc tốt nhất thiên hạ dùng lên người ngươi, nếu hấn biết ngươi vẫn còn phàn nàn lưng đau, nhất định sẽ rất đau lòng.”

Hoán Hoa? Là Tô công tử à? Kỳ thực lưng đã hết đau rồi, nếu hại hấn đau lòng sẽ không tốt, ta vội vàng cúi đầu lấy tay lau nước mắt.

“Vì sao cứ một mực chịu đựng không khóc?” Nhị công tử hỏi.

Không cần ngẩng đầu cũng biết hiện tại Nhị công tử nhất định đang dùng ánh mắt rất nhu hòa nhìn ta, ta không dám nhìn hấn, liền cuộn người co thành một đoàn trong lòng hấn.

Tay Nhị công tử chậm rãi vuốt ve tóc của ta nói, “Tiểu Phi bị người ta đồ oan, nhất định rất ủy khuất, vì sao còn làm bộ trước mặt Tiểu Thanh coi như không có chuyện gì xảy ra?”

Thì ra Nhị công tử đều thấy được, ta ngọ nguậy trong lòng hấn, buồn buồn nói, “Ta không muốn để Tiểu Thanh lo lắng.”

Đáp lại là cái vuốt ve êm ái của Nhị công tử.

Ta xin ngươi không nên đối xử với ta tốt như vậy có được không? Biết rõ ta không có sức đề kháng với ôn nhu mà.

Tính toán một chút, so với giấu đau đớn trong lòng không bằng cứ dốc hết khổ tâm ra có lẽ tốt hơn, Nhị công tử cũng không như Tiểu Thanh, nhất định sẽ không mắng ta ngốc, cũng không chê cười ta.

Ta tựa đầu vào ngực Nhị công tử bắt đầu kể rõ, “Ta không trộm chuỗi ngọc của Khúc lão bản, càng không trộm ngọc hồ điệp của Tam công tử, nhưng không ai tin tưởng ta...”

“Nhưng Tiểu Phi đâm bị thương Khúc lão bản đúng không?”

Lẽ nào ngay cả Nhị công tử cũng không chịu tin ta?

Nghĩ đến điều đó, tâm ta đột nhiên một trận đau đớn.

“Không phải ta cố ý...”

Nghĩ tới vẻ mặt cười cợt bí ối của Khúc lão bản ngày đó và hành động ghê tởm của hấn, thân thể của ta không khỏi run rẩy kịch liệt, ta chợt nắm vạt áo trước ngực Nhị công tử kêu lên, “Chuyện không liên quan đến ta, là hấn lừa ta lại, xé rách quần áo của ta, còn... còn... không ngừng sờ mó ta, ta rất sợ hãi, chỉ muốn bỏ chạy... ta không muốn làm hấn bị thương...”

Ánh mắt nhu hòa của Mộ Dung Tĩnh lạnh xuống.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, Khúc lão bản kia thích nhất là thiếu niên tướng mạo thanh tú, không nghĩ tới lần này ngay cả đứa bé cũng không buông tha!

“Chuyện này không liên quan đến Tiểu Phi, ta biết, ta biết...”

Thấy bé con trong ngực mình không ngừng ã chã run rẩy, Mộ Dung Tĩnh vội nhẹ nhàng xoa mái tóc hải tử, nỗ lực khiến hấn an tĩnh lại.

“Ngọc hồ điệp kia chính tay Tam công tử đưa cho ta, nhưng hấn không chịu nói cho mọi người biết, hấn nói dối! Hấn muốn ta chết... Nhưng tại sao? Ta không hiểu tại sao hấn muốn làm vậy? Nhị công tử, có phải ta không ngoan không, vì vậy Tam công tử mới ghét ta?”

“Hấn không thích ngươi không phải vì ngươi không ngoan, không tốt mà vì hấn không biết thứ gì đáng giá cần được trân trọng.”

“Ta không hiểu...”

“Tiểu Phi, ngươi không cần hiểu, những việc không muốn biết cũng không cần phải biết, vì nó không đáng để ngươi hao tâm tổn sức, so với nghĩ mấy chuyện nhảm chán này, sao không nghĩ xem hiện tại ngươi nên ăn chút gì, ngủ mê man lâu như vậy, lẽ nào ngươi không thấy đói bụng chút nào sao?”

A, vì sao chuyện trọng yếu như vậy ta cứ nhiên lại quên mất, được Nhị công tử nhắc nhở, ta thấy bụng thật sự đói.

Hiện tại muốn ăn gì nhất?

Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nhãn tình ta chợt sáng lên, vội vàng ngẩng đầu, có chút thẹn thùng nhìn Nhị công tử, cổ nhỏ giọng hỏi, “Phượng vĩ tô có

đắt lắm không?...”

Hết chapter 43

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Chương 44

Sau thời gian một nén hương, nhìn vẻ mặt hạnh phúc thưởng thức đồ ăn ngon của Tiểu Phi nằm ở đầu giường, ba người đang ngồi uống trà ở gian ngoài không khỏi nhìn nhau cười.

Liễu Hâm Phong than thở, “Thật đúng là trẻ con, vừa có điểm tâm ngon liền quên hết chuyện không vui.”

Tô Hoán Hoa lắc đầu không đồng ý, “Ta thấy không phải hẳn quên, chỉ là không muốn suy nghĩ tới thôi.”

Liễu Hâm Phong thắc mắc, “Không phải chứ? Ta thấy Tam công tử trong mắt hẳn còn không quan trọng bằng một khối Phurong vĩ to, Mộ Dung thực sự quá thủ đoạn, chỉ một câu nói đem tâm tư hải tử này dẫn đến chỗ khác.”

“Cho dù nói gì đi nữa, sau này không ai được nhắc lại tên Tam đệ trước mặt Tiểu Phi, ngoài ra nói với Lâm quản gia bên kia một tiếng, hải tử này để lại chỗ ta.”

Tô Hoán Hoa cùng Liễu Hâm phong liếc mắt nhìn nhau, người trước vội hỏi, “Thực sự muốn lưu lại một tên tiểu tặc trộm cắp?”

Vừa dứt lời đã bị một ánh mắt lợi hại hung hăng trừng trở lại, hẳn rút cổ làm bầm nói, “Ta chỉ nói lại lời đồn đại thôi mà.”

Liễu Hâm Phong nhún mày, trầm ngâm nói, “Mộ Dung, Hồng Trần hạ lệnh ám sát ngươi, Sát Nhân Vô Xá hẳn đã sớm tới kinh thành, hơn nữa, Khuất Chiến và Yên Thập Bộ cũng nhìn chằm chằm ở một bên, nơi này thời buổi rối loạn, ngươi còn muốn giữ lại đứa bé này, sợ không thích hợp đâu.”

Mộ Dung Tĩnh thân nhiên nói, “Mạng Sát Nhân Vô Xá muốn là ta.”

“Ta sợ ngươi đối đầu với đại địch lại phân tâm...”

Mộ Dung Tĩnh cười cười, hẳn chuyển mắt về phía hải tử trong phòng, nhẹ giọng nói, “Ta đã bỏ lỡ một lần, sẽ không bỏ lỡ lần thứ hai.”

Liễu Hâm Phong nhún nhún vai, “Ai, anh hùng khó qua ải mỹ nhân a, tuy rằng kia cũng không tính là mỹ nhân gì, nhưng chỉ cần ngươi thích là tốt rồi, giữ lại giữ lại, dù sao đề thương thế hải tử này khỏi hẳn cũng cần mất chút thời gian.”

“Tiểu Phi, không được gọi ta là Huỳnh Tuyết tỷ nữa!”

Tiếng nói hung dữ của thiếp thân tỷ nữ Mộ Dung Tĩnh Huỳnh Tuyết từ trong phòng truyền ra, nhất thời đem tầm mắt của ba người dời tới.

Ta nghiêng đầu nhìn tỷ tỷ xinh đẹp đang nhưn đôi mày liễu, vóc dáng nàng không cao, gương mặt đẹp như Tiểu Thành, nhưng lại một bộ dạng hung dữ, ta rất muốn nói cho nàng biết xụ mặt dạy bảo người như vậy sẽ rất dễ có nếp nhăn.

Nàng đem com nước và điểm tâm ta thích nhất tới, lại hầu hạ ta ăn, ta tôn trọng nàng mới xưng hô như vậy a, không hiểu tại sao nàng lại mất hứng.

“Tại sao?”

“Bởi vì ngươi gọi ta là tỷ tỷ, gọi như ta già lắm vậy!”

“Thế nhưng... tỷ lớn hơn ta mà.”

“...”

Gọi tỷ tỷ với số tuổi có quan hệ gì? Nhưng vừa nhìn thấy lửa giận có thể đốt ta thành tro bụi, ta lập tức xuôi theo chiều gió, “Đã biết, Huỳnh Tuyết.”

Bên ngoài lập tức truyền tới một trận cười to, ta thấy Tô công tử ôm bụng cười đứng lên nói, “Ta không xong rồi, Tiểu Phi, bộ dạng này của hẳn vẫn khôi hài như vậy.”

Huỳnh Tuyết trầm mặt đem đồ ăn bày trước mặt ta thu thập đi, còn oán hận nói, “Ngươi không ngoan, không cho ngươi ăn nữa.”

Tro mắt nhìn nàng thờ phỉ đem đồ thu dọn đi xuống, ta ừm khuất bữu bữu môi, điểm tâm ta thích nhất mới ăn được hai cái...

“Tiểu Phi, Huỳnh Tuyết chỉ muốn tốt cho ngươi, ngươi mới vừa tỉnh lại không lâu, lại nằm sấp, không thể ăn được nhiều.” Nhị công tử đi tới cười giải thích với ta.

Thì ra là như vậy, nhìn không ra Huỳnh Tuyết với Tiểu Thanh lại giống hệt nhau như vậy.

“Vậy ngày mai có thể ăn nhiều hơn một chút chứ?” Ta vội hỏi.

“Hắn là có thể rồi.”

Vậy là tốt rồi.

Kế tiếp lại có nha hoàn tới hầu hạ ta súc miệng rửa mặt, những chuyện này nguyên bản đều là việc ta làm, hiện tại lại có người làm cho ta, khiến ta có cảm giác là lạ, ta nghĩ mặt mình nhất định đồ không ra gì, bởi vì nha hoàn giúp ta rửa mặt kia vẫn đang cười, cuối cùng không nhịn được cười thành tiếng.

Sau khi đã thu dọn xong, ta thấy Nhị công tử đang nói gì với Tô công tử ở ngoài, rất lâu sau Tô công tử mới đi, tiếp đó nha hoàn kia cũng lui xuống.

Nhị công tử đi vào phòng, ôm lấy ta đặt dịch vào bên trong giường một chút, chính hắn cũng cởi áo khoác nằm lên giường, sau đó lại đem ta kéo vào lòng.

Ta nằm nghiêng tựa vào người Nhị công tử, so với nằm sấp ở trên giường thì thoải mái hơn, hơn nữa ta cũng thích cảm giác ấm áp này.

Nhưng...

“Nhị công tử, tại sao công tử lại ngủ giường của ta?”

“...”

Nhìn thần tình cổ quái của Nhị công tử, ta lại nói sai sao?

“Tiểu Phi, đây là giường của ta, lúc ngươi hôn mê, ta vẫn ngủ ở phòng khác, hiện tại ngươi tỉnh rồi, ta tự nhiên phải quay về.”

Lời của Đại công tử và Mộ Dung Viễn chọt lóe lên trong đầu ta, cũng vì ta ngủ cùng giường với Tam công tử nên mới bị bọn họ chế nhạo, còn chọc cho Tam công tử mất hứng, nhưng bây giờ là Nhị công tử...

Ta muốn hỏi Nhị công tử một chút, đáng tiếc hắn không cho ta cơ hội để hỏi.

“Tiểu Phi ngủ đi, mấy ngày nay ta cũng mệt mỏi rồi, có lẽ được ngủ ở giường của mình tương đối thoải mái hơn.”

Nhị công tử vì chuyện của ta nên mới mệt như thế sao? Ta không dám nhiều lời nữa, bên tai truyền đến tiếng hít thở bình ổn, khí tức trầm ổn này khiến ta không tự chủ được cũng tiến vào mộng đẹp theo.

Từ hôm đó trở đi, ta là bệnh nhân của Tô đại ca kiêm tiểu tư của Nhị công tử, Tô đại ca và Liễu đại ca không muốn ta gọi họ là công tử, giống như Huỳnh Tuyết ghét ta gọi nàng là tỷ tỷ vậy, bọn họ đều là quái nhân, ta đành theo ý bọn họ.

Lưng ta mỗi ngày đều phải bôi thuốc mới, bất quá ngoài dự liệu, chính Nhị công tử đang làm việc này giúp ta.

Bởi vì một lần Tô đại ca đang bôi thuốc cho ta thì bị Nhị công tử bắt gặp, hắn về mặt âm trầm mà đem Tô đại ca đuổi ra ngoài, ta chỉ nghe Tô đại ca kêu lên, “Mấy ngày nay không có ngươi, còn không phải ta giúp Tiểu Phi bôi thuốc? Ta là đại phu, ở trong mắt ta chỉ có bệnh nhân, không phân chia nam nữ, hơn nữa ta cũng không thích nam nhân, ngươi không cần thần hồn nát thần tính có được không?”

Nhìn gương mặt có chút lo lắng của Nhị công tử, tim ta liền đập như trống nổi, đây là lần đầu tiên ta thấy Nhị công tử tức giận, làm cho ta cũng rất sợ hãi.

Tiểu Thanh nói rất đúng, Nhị công tử tuyệt đối không ôn hòa dễ gần như vẻ ngoài.

Có lẽ nhìn thấu bất an của ta, Nhị công tử ngồi xuống bên cạnh, mỉm cười sờ đầu ta, sau đó cầm thuốc để một bên bắt đầu bôi thuốc giúp ta, cũng hỏi, “Tiểu Phi, sau này mỗi ngày ta giúp ngươi bôi thuốc có được không?”

Ta vội vàng dùng sức gật đầu.

Ta dám nói không được sao? Hơn nữa hắn vừa đối với Tô đại ca như vậy, sau này đâu còn ai dám bôi thuốc cho ta?

“Tiểu Phi, vết thương còn đau lắm không?”

“Ừm, không đau, bất quá có nhiều chỗ lại ngứa.”

“Vậy chứng tỏ vết thương đang khép miệng.”

Vậy là tốt rồi, cả ngày nằm lý trên giường ta thật sự rất khó chịu.

Nhằm chán nằm sấp trên giường hai ba ngày, một hôm Tiểu Thành đột nhiên tới thăm ta, đôi mắt vốn rất đẹp của nàng sưng như quả đào, ta không hiểu người bị đánh là ta sao nàng lại khóc so với ta còn lợi hại hơn.

Tiểu Thành vừa nhìn vết roi giăng khắp lưng ta, cái miệng nhỏ nhắn của nàng mếu mếu, lại bắt đầu gào khóc, ta nói với nàng chỉ cần bôi thuốc của Tô đại ca, vết sẹo sẽ nhạt dần, nhưng cũng không khuyên được Tiểu Thành đang lệ tuôn như suối, nàng chỉ lo khóc, căn bản không nghe ta nói gì, cuối cùng Huỳnh Tuyết ở bên cạnh lạnh lạnh nói một câu khóc sẽ không đẹp nữa, Tiểu Thành lúc này mới dừng roi lệ.

Bởi vì Tiểu Thành khóc lớn, ta gấp đến độ toát một thân mồ hôi, cảm giác chỉ một mình Tiểu Thành cũng nóng bằng mấy cái lò sưởi trong phòng này.

Tiểu Thành rất áy náy xin ta tha thứ vì ngày đó nàng không thể cứu được ta, kỳ thực chuyện này không liên quan đến Tiểu Thành, cho tới bây giờ ta chưa từng trách nàng, huống chi nàng vừa khóc như thế, ta nào dám giận nàng.

Thái độ của ta khiến Tiểu Thành rất vui vẻ, nàng nói từ lúc ta gặp chuyện không may, mỗi đêm nàng đều không ngủ yên, đêm đó nàng nghĩ rằng gọi Như Phi nương nương tới là có thể cứu được ta, ai ngờ nương nương lại không chịu nói giúp ta, thậm chí Tam công tử cũng không để ý tới lời cầu xin của nàng, còn đem nàng nhốt lại, để nàng khóc một đêm, sau đó nàng không thèm đi tìm Tam công tử nữa, nàng nói người kia không phải tam ca mà nàng biết.

Ta biết sau này Tiểu Thành sẽ vĩnh viễn không vui cười nũng nịu như vậy trước mặt Tam công tử nữa, quãng thời gian vui vẻ chỉ thuộc về ba người chúng ta sẽ một đi không trở lại.

Hết chapter 44

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 45

Hơn mười ngày đắp thuốc, vết thương trên lưng ta bắt đầu từ từ khép lại, có thể nằm nghiêng, cũng có thể xuống giường đi lại rồi, Tô đại ca liền cho ta ngâm nước thuốc.

Nói thật ra, ngâm trong ang lớn toàn rễ cỏ cây cối không biết là cái gì thực sự ghê tởm, thấy gương mặt ta không tình nguyện, Nhị công tử liền giải thích tắm nước thuốc có thể làm cho vết thương sau lưng hoàn toàn biến mất, sẽ không lưu lại vết sẹo nào, ta vừa nghe được lời này lập tức ngây ngốc nói cho hắn biết, ta không quan tâm có sẹo hay không, dù sao tự ta cũng nhìn không thấy.

Sau đó lần thứ hai ta thấy sắc mặt Nhị công tử trầm xuống còn Tô đại ca không hiểu tại sao ôm bụng cười lăn lộn.

Tô đại ca ở cùng một chỗ với ta hình như rất thích cười, ta nhìn đã lâu mới nói cho hắn biết hay cười khoe mắt sẽ có nếp nhăn, như vậy nhìn có vẻ già.

Tiểu Thanh nói đúng, họa từ miệng mà ra, điểm này ta phải nhớ kỹ.

Bất quá sắc mặt Nhị công tử khiến ta sợ, ta cũng không dám nói thêm một chữ, ngoan ngoãn nhảy vào ang nước thuốc để ngâm, sắc mặt Nhị công tử cũng theo đó mà tốt lên, hắn nói sẽ thưởng cho ta, buổi tối sẽ cho ta thêm một khối điểm tâm, từ lúc đó, vì điểm tâm yêu thích ta không phản đối ngâm nước thuốc nữa.

Tiểu Thanh lúc đầu thường xuyên tới thăm ta, nhưng từ khi thương thế ta có chiều hướng tốt lên, số lần y tới càng ngày càng ít.

Trong lúc vô ý ta phát hiện một chuyện rất kỳ quái, chỉ cần Tiểu Thanh sang đây, Liễu đại ca nhất định sẽ lập tức xuất hiện, hắn luôn luôn bắt chuyện với Tiểu Thanh, cho dù Tiểu Thanh lạnh nhạt với lời hắn nói, thậm chí mắt cũng không nhìn hắn, nhưng Liễu đại ca lại như không biết mệt, cứ dăm đầu nói cười với Tiểu Thanh, điều này làm ta cảm thấy rất khó lý giải, rõ ràng Liễu đại ca bình thường không phải là một người thích nói chuyện mà, sao vừa thấy Tiểu Thanh lại khẩn trương như thế nhỉ? Xem ra còn hơn cả lạnh lùng, bất luận kẻ nào ở trước mặt Tiểu Thanh đều phải chịu lép vế.

Khiến ta càng giật mình hơn sau khi phát sinh một việc.

Có một lần Tiểu Thanh tới tìm ta, vừa vặn lúc ta đang ngủ, Tiểu Thanh không gọi, ngồi một bên giường lẳng lặng ngắm người, kỳ thực khi đó ta đã tỉnh rồi, chỉ là thấy Liễu đại ca đi theo sau, nên chỉ có thể rất hợp tác mà nhắm hai mắt tiếp tục ngủ, bởi vì ta thực sự không muốn sau mỗi lần được Tiểu Thanh ôn nhu ân cần thăm hỏi lại bị Liễu đại ca hung tợn trừng mắt.

Chuyện này khiến ta nhúc nhích thật lâu, vì ta thực sự không nghĩ ra mình đã đắc tội vị luôn luôn thích lạnh mặt này ở đâu, rõ ràng trước đây Liễu đại ca đối với ta còn rất thân thiết mà.

Bọn họ tựa hồ không phát hiện ta đã tỉnh, Tiểu Thanh vẫn cúi đầu đem ánh mắt dừng ở nơi khác như cũ, Liễu đại ca tới gần Tiểu Thanh trầm giọng hỏi, “Tại sao?”

Tại sao cái gì? Lời này cũng quá đơn giản rồi? Ta nghe không hiểu.

Nhưng Tiểu Thanh lại giống như nghe hiểu, y lạnh lùng nói, “Không tại sao cả, ta đây thấp hèn căn bản không xứng với ngươi!”

Hiển nhiên Liễu đại ca đối với câu trả lời này rất bất mãn, hần tức giận nói, “Ngươi không cần mượn cớ, ngày đó ngươi tới cầu xin Hoán Hoa cứu người, ta đứng ngay cạnh hần, ta thấy rất rõ ràng, lúc đó ngươi quý nhưng sống lưng lại thẳng như vậy, cho tới bây giờ ta chưa từng cho rằng ngươi thấp hèn, ở trong mắt ta, ngươi so với bất luận kẻ nào cũng đều cao quý hơn rất nhiều.”

Tiểu Thanh cười lạnh nói, “Liễu công tử nói như thế thực sự coi trọng ta rồi, bản thân ta chẳng thấy cao quý ở chỗ nào.”

Liễu đại ca nghe xong lời này càng tức giận.

“Tại sao lại tự mình coi thường như thế? Ta thích ngươi, lẽ nào ngươi không thấy sao? Nếu như không phải thích ngươi, mỗi lần ta sẽ không kiếm cớ tới gần ngươi như vậy, còn trăm phương nghìn kế mong ngươi vui vẻ, ta...”

“Liễu công tử, ta cũng không yêu cầu ngươi làm như vậy, ngươi cũng không cần phải làm như vậy! Ngươi đường đường là độc phán của Trích Tinh Lâu nếu muốn tìm thú vui, người ở đường hoa ngõ liễu xếp hàng chờ ngươi, ta chỉ là một tiểu tư, không muốn làm hồng hũ thú của Liễu công tử.”

“Tiểu Thanh, ngươi lại có thể nói ta như vậy! Ngươi coi ta là loại người gì? Ta biết ngươi thích cái đũa ngọc này, lẽ nào trong lòng ngươi, Liễu Hâm Phong ta còn không bằng một kẻ ngu si sao?”

“Ta thích ai không quan hệ đến ngươi, đi ra!”

Kẻ ngu si?

Hình như đang nói ta a, Liễu đại ca, ngươi đùa gì vậy? Tiểu Thanh thích ta? Sẽ không đâu, mỗi ngày không phải mắng thì đánh ta, nói thích chỗ nào chứ? Muốn nói thích, thì phải thích ngươi mới đúng, mỗi lần nhìn thấy ngươi, ánh mắt Tiểu Thanh cũng không dám đáp lại đường nhìn của ngươi mà?

Không đúng, chuyện của các ngươi sao lại liên hệ tới ta, còn khăng định liệt ta vào loại ngu si, ta chỉ hơi ngốc thôi mà, có cần phải nói khó nghe như thế không...

Ta có chút tức giận, quyết định muốn đứng lên sửa lại cho đúng một chút, bất quá Tiểu Thanh hình như tức giận hơn, hần phần nộ kêu lên, “Buông ta ra!!”

Nghe có gì không đúng, ta vội mờ mắt, chỉ thấy Liễu đại ca đang cố ôm Tiểu Thanh vào lòng, tay hần chế trụ đầu Tiểu Thanh khiến mặt hần hướng về phía mình, sau đó nhiệt tình hôn lên môi Tiểu Thanh, hần hôn rất kịch liệt, nhưng lại không ngừng gọi, “Tiểu Thanh, Tiểu Thanh...”

“Chát!!”

Một cái tát ác liệt đẩy Liễu đại ca sang một bên, sau đó Tiểu Thanh không quay đầu lại vội vã chạy ra ngoài, Liễu đại ca sùng sốt, cũng chạy theo sau, không ai chú ý tới ta quá mức khiếp sợ mà bật dậy, miệng vẫn còn há thật to.

May quá, may quá...

May mà bọn họ không ai phát hiện ra ta nhìn thấy màn này, bằng không với cá tính của Tiểu Thanh, nhất định ta sẽ bị giết người diệt khẩu, lần đầu tiên ta phát hiện hai từ kinh khủng không đủ để hình dung về Tiểu Thanh, ngay cả chủ tử cũng dám bạt tai, nói ta bướng bỉnh, y so với ta còn bướng bỉnh hơn nhiều.

Từ hôm đó trở đi, không thấy Tiểu Thanh tới thăm ta nữa, ta rất lo lắng Liễu đại ca sẽ tìm hần gây phiền phức, nhưng sự thật chứng minh điều ta lo lắng là dư thừa.

Ngoại trừ có mấy ngày Liễu đại ca uống say bí tỉ, lại gọi mấy nữ hài tử bên ngoài đến bồi hần, cũng chưa phát sinh sự việc gì.

Ta không biết mấy nữ hài tử ăn mặc trang điểm lộng lẫy là người thế nào, liền thuận miệng hỏi Huỳnh Tuyết một câu, ai ngờ về mặt Huỳnh Tuyết xem thường nói những nữ tử đó ở hoa phường, còn nói ta không tốt, cả ngày chỉ biết ngắm trộm gái xinh.

Oan uổng a, ta vì lo lắng cho Tiểu Thanh mới hỏi nha, chỗ nào ngắm trộm gái? Nhưng Huỳnh Tuyết không nghe ta biện giải, nàng hung hăng mắng ta một trận, khiến ta lần thứ hai lĩnh giáo năng lực mắng người giống nhau của Huỳnh Tuyết và Tiểu Thanh, ta cuối cùng cũng hiểu, cái gì gọi là biết nhiều nói ít.

Sau khi ta có thể xuống đất hoạt động, ta chính thức trở thành tùy tùng bên cạnh Nhị công tử, bất quá cái này tạm thời chỉ giới hạn trong Trích Tinh Lâu, kỳ thực ta hy vọng nhất chính là được theo chân Nhị công tử ra ngoài làm việc, nhưng Huỳnh Tuyết luôn lạnh lùng nói, chớ đi ra ngoài mất mặt, từ lúc xây Trích Tinh Lâu đến nay chưa từng có tùy tùng gốc như ta.

Quy củ của Trích Tinh Lâu và Lạc Diệp sơn trang không giống nhau chút nào, ta ở bên Lạc Diệp sơn trang chưa từng thấy qua nha hoàn nào như Huỳnh Tuyết, nàng cho dù trước mặt Nhị công tử cũng là bộ dáng hung hăng, quả thật so với tiểu thư còn tiểu thư hơn, khiến ta được mở rộng tầm mắt.

Bất quá ở lâu cùng Huỳnh Tuyết, thấy nàng là người có tâm địa rất tốt, mặc dù thỉnh thoảng nói chuyện khắt khe một chút, ở điểm này Tiểu Thanh và Huỳnh Tuyết rất giống nhau, có một lần ta không nhìn được len lén lăm bằm nói ghép hai người bọn họ thành một đôi, không biết tại sao lời này truyền đến chỗ Huỳnh Tuyết, làm hại tai ta bị nàng nhéo mấy vòng, sau đó Liễu đại ca nhìn ta bằng một bộ mặt đen như đáy nồi, Tô đại ca lại cười to không ngừng, ngay cả Nhị công tử cũng buồn cười không ngớt nói, “Tiểu Phi lớn rồi nha, biết làm mai cho người ta nữa.”

Ai, chẳng qua ta đây tùy tiện nói thôi mà, mọi người có thể đừng cùng nhau đối phó với ta như vậy không, lại nói tiếp ta cứ nhiên quên mất chuyện Liễu đại ca thích Tiểu Thanh, về chuyện này ta vẫn luôn muốn tự mình hỏi Tiểu Thanh một chút, nhưng từ sau khi hấn cãi nhau với Liễu đại ca chưa thấy tới, mà Liễu đại ca lại luôn mang bộ mặt mẹ kế, khiến ta muốn hỏi cũng không dám, chỉ có thể một mình len lén lăm bằm trong lòng.

Một chuyện kỳ quái khác là ta không còn thấy đau đầu mỗi khi cầm bút như trước đây nữa, đương nhiên chuyện này cũng không đại biểu cho việc ta biết viết chữ, nhiều nhất chỉ là vẽ mấy chữ thôi, phần lớn thời gian ta thay Nhị công tử mài mực, bởi vì việc ta làm xuất sắc nhất chính là mài mực.

Đứng bên cạnh mài mực xem Nhị công tử viết các loại thư từ bản thảo cũng là một trong các lạc thú của ta, tuy rằng ta xem chẳng hiểu gì, bất quá chỉ cần nhìn bộ dáng hết sức chăm chú viết chữ của Nhị công tử ta đã cảm thấy hấn thật sự đẹp trai.

Hết chapter 45

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Chương 46

Lúc rảnh rỗi Nhị công tử sẽ cùng Tô đại ca, Liễu đại ca chơi cờ hay gì đó, Tô đại ca nói đẳng cấp chơi cờ vây của Nhị công tử rất cao, trong thiên hạ hiếm có địch thủ, mà trình độ chơi cờ tướng của Liễu đại ca cũng là bất phàm, ta nghe xong nhìn không được hỏi một câu, “Tài đánh cờ của các huynh đều cao như vậy, sao Thành lão tiên sinh tới khiêu chiến không ai trong các người đi ứng chiến?”

Nhị công tử nghe xong nhìn không được cười nói, “Chơi cờ chỉ là một trò để tu tâm dưỡng tính, nếu có tâm tranh cường hão thắng, cờ liền không còn là cờ nữa.”

Những lời này ta nghiêng đầu suy nghĩ thật lâu cũng không hiểu, đây chính là điểm không tốt của Nhị công tử, bình thường đều nói những điều ta không hiểu.

Ta thích nhất là được xem bọn họ luyện quyền trong võ trường, mỗi lần thấy Nhị công tử cùng Tô đại ca bọn họ triển đấu cùng một chỗ, trong lòng ta lại nhảy nhót muốn tới đánh một trận, Nhị công tử nói cơ thể của ta vẫn chưa hoàn toàn hồi phục như cũ, chờ lúc ta lành hẳn, hấn sẽ dạy cho ta một ít công phu cường thân kiện thể.

Ta không hứng thú với công phu cường thân kiện thể, ta nói ta muốn học công phu bay bay, Nhị công tử không nói hai lời liền gật đầu đồng ý, còn nói tên của ta có một chữ “Phi”, tương lai nhất định sẽ bay cao hơn cả bọn họ, sau khi nghe xong ta thật cao hứng, lập tức nói cho bọn họ biết trước đây ta cũng từng xin Tam công tử, nhưng hấn không dạy ta, khiến cho ta tưởng rằng loại công phu này bí mật không truyền ra ngoài.

Những lời này ta chỉ thuận miệng nói, không nghĩ tới ba người bọn họ nghe lời này xong vẻ mặt đều là biểu tình phức tạp.

Tô đại ca nhìn Nhị công tử, nhẹ giọng nói, “Hài tử này hình như không sao đâu.”

Nhị công tử còn chưa lên tiếng, ta vội vàng nói tiếp, “Ta đương nhiên không sao, các huynh xem, phía sau lưng cũng không đau nữa rồi.”

Để chứng minh thực sự không có việc gì, ta còn nhảy lên hai cái.

Trong mắt Nhị công tử ánh lên một tia kỳ quái, hấn mỉm cười với ta nói, “Tiểu Phi, ngươi là một hài tử thông minh, ta biết ngươi nhất định sẽ không có chuyện gì.”

Ha ha, Nhị công tử khen ta thông minh kia.

Đáp lại ánh mắt ôn hòa của Nhị công tử, ta đỏ mặt lên, vội vã dời mắt đến chỗ khác.

Cứ như vậy, chưa đầy một tháng, vết thương sau lưng ta hoàn toàn khép lại, về phần nội thương ta nghĩ cũng chữa khỏi rồi, bởi vì mỗi lần Tô đại ca bắt mạch cho ta xong đều là khuôn mặt khó mà tin nổi.

“Tại sao có thể như thế? Tiểu Phi, nhìn không ra ngươi bộ dạng yếu đuối mỏng manh, lại mình đồng da sắt như vậy, bị thương nặng như thế ngay cả nam tử cường tráng trưởng thành, muốn khôi phục hoàn toàn cũng phải mất bốn năm tháng, thế nào mới một tháng ngươi đã tốt đến như vậy?”

“Bởi vì y thuật của Tô đại ca ngươi cao minh mà, hơn nữa Tiểu Thanh nói ngươi cho ta dùng toàn thuốc tốt nhất thiên hạ, ta khỏi nhanh có gì kỳ quái?”

Khuôn mặt Tô đại ca còn kinh ngạc, hần không ngừng lắc đầu nói, “Cho dù như vậy, người khỏi cũng có chút nhanh đi. Ta nghĩ rằng, Tiểu Phi, thể chất của người nhất định khác người bình thường, chỉ bằng người làm được nhân cho ta đi?”

“Được nhân là cái gì?”

“Chính là uống các loại thuốc, giúp ta thử châm, hạ châm không đau chút nào đúng không? Tiểu Phi, nếu người đồng ý, mỗi ngày ta sẽ mua điểm tâm Dung Hạnh Trai cho người ăn.”

“Như vậy à...”

Mỗi ngày được ăn điểm tâm đương nhiên là tốt, nhưng còn phải uống thuốc thử châm...

Hạ châm thoát nhìn hình như rất đáng sợ, kỳ thực cắm vào người có cảm giác tê tê, căn bản không đau, nhưng uống thuốc thì có chút miễn cưỡng, một tháng này mỗi ngày ta đều phải uống thuốc, đắng đắng rất khó uống a, nhưng điểm tâm...

Ngay lúc ta đang không thể quyết định, có người giúp ta trả lời.

“Tiểu Phi sẽ không làm được nhân của người! Nếu người thật sự rảnh rỗi như vậy, không bằng đi hỗ trợ trông coi cửa hàng!”

“Nhị công tử!...”

Không cần quay người cũng biết là Nhị công tử đã trở về, ta vội vàng nhảy khỏi giường, chạy đến cạnh hần.

Mấy ngày nay Nhị công tử ra ngoài làm việc, ta nghĩ rằng phải lâu lắm mới gặp được hần, không ngờ hần lại trở về nhanh như vậy, thấy Nhị công tử mỉm cười nhìn ta, ta nhìn không được tiến đến kéo tay áo hần ngẩng đầu lên nói, “Nhị công tử, ta rất nhớ công tử...”

Mấy hôm nay buổi tối không có Nhị công tử bên cạnh, ta luôn luôn ngủ không an ổn, hình như ngực hần ấm bằng mấy lò sưởi trong nhà cộng lại.

“Ta cũng nhớ Tiểu Phi a.”

Nụ cười của Nhị công tử ấm áp như gió xuân khiến mặt ta không tự chủ được đỏ lên.

“Khụ khụ...”

Không biết tại sao Tô đại ca đột nhiên kịch liệt ho khan, hần bỏ lại một câu ta còn phải đi xem cửa hàng, liền vội vã rời đi.

Ta nhìn sau lưng Tô đại ca có chút lo lắng nói, “Hình như hống Tô đại ca không tốt lắm, có muốn ăn mấy viên ô mai nhuận hầu không?”

“Đừng để ý đến hần, hần là đại phu, biết tự chăm sóc mình.” Nhị công tử kéo tay ta nói, “Tiểu Phi, theo ta vào thư phòng đi, có một đồ chơi nhất định người sẽ thích.”

Theo Nhị công tử tới thư phòng, ta đứng cạnh hần hỏi, “Nhị công tử muốn viết thư sao? Ta giúp công tử mài mực.”

Trong khoảng thời gian này, chữ ta luyện không được tốt lắm, nhưng mực càng mài càng thành thạo, Huỳnh Tuyết cười nhạo nói ta cả đời này chính là mệnh làm tiểu tư cho người khác, ta lập tức phản bác năng, nói cái này gọi là “hồng tự thiên hương”, làm cho mấy người bọn họ đều chấn động ngay lúc đó, nhìn bộ dạng ngạc nhiên của bọn họ, ta thật là đắc ý, nghĩ lần sau hướng Tiểu Thành học nhiều từ mới, không để cho bọn họ nghĩ ta thật sự dần như vậy.

“Ta không viết thư, ta muốn đưa cho người một thứ, người ngồi xuống đi.”

Ta muốn ngồi xuống cạnh ghế, ai ngờ Nhị công tử đưa tay kéo ta qua, để cho ta ngồi lên chân hần.

Mặt của ta soạt cái liền đỏ, tuy rằng buổi tối ta sẽ dựa vào lòng Nhị công tử ngủ, nhưng ngồi trên đùi hần lại là lần đầu, hơn nữa Nhị công tử còn vòng tay qua eo, ôm lấy ta ở trước người, khiến ta khẽ động cũng không được.

Chúng ta dựa vào sát như vậy, hương thơm trên người Nhị công tử không ngừng truyền tới ta, khiến ta cảm thấy thư thái say người, đầu ta cũng không dám ngẩng lên, chỉ dùng ngón tay không ngừng xoắn góc áo.

“A?”

Đột nhiên, một con rùa nhỏ đặt trước mặt ta.

Đó là một con rùa xanh lục dài khoảng hai tấc, toàn thân trong suốt long lanh, mắt dùng hắc bào thành khảm thành, khoe miệng hơi cong, giống như đang cười, ngó ngó thật đáng yêu, ta vội vàng đưa tay nhận lấy, nhẹ nhàng vuốt mai rùa xanh biếc nói, “Rùa nhỏ thật đáng yêu nha.”

“Đúng vậy, ta vừa thấy nó trong tiệm ngọc khí liền lập tức nghĩ Tiểu Phi sẽ thích, quả nhiên.”

Ta cẩn thận vuốt đầu rùa nhỏ, một lúc lâu mới lưu luyến để vào bên cạnh nghiêng mực nói, “Rùa nhỏ có thể bày trên bàn làm chặn giấy, ta nghĩ để chỗ này tốt nhất.”

Rùa nhỏ thật sự đáng yêu, nhưng nhất định rất quý trọng ha? Có bài học lần trước, ta cũng không dám nghĩ ngợi lung tung nữa.

“Nhị công tử...”

Bên người ẩm áp, Nhị công tử từ phía sau ôm lấy cả người ta, hần thờ dài nói, “Đây là lễ vật tặng cho Tiểu Phi, Tiểu Phi không muốn sao?”

“...”

Đương nhiên là muốn, cực kỳ muốn, chỉ là...

“Lật con rùa lại xem xem.”

Ta nghe theo đem rùa nhỏ lật lên, thấy trên bụng tròn trịa của rùa nhỏ khắc một chữ be bé.

“Phi...”

Chắc là chữ phi, trước đây ta cùng Tam công tử đã học qua, ba con chim nhỏ xếp chung một chỗ là chữ phi.

“Đúng vậy, sẽ không có người oan uổng Tiểu Phi trộm được, bởi vì trên người nó có khắc tên của người đấy.”

Tàng đá trong lòng ta nhất thời rơi xuống, vội vàng mừng rỡ ôm rùa nhỏ vào ngực.

Nhị công tử nghĩ thật chu đáo, hần sợ ta lo lắng sẽ bị người đồ oan mà cố ý khắc lên, tâm hần thật *** té.

“Nhị công tử, cảm ơn công tử!”

“Người thích thì tốt rồi.”

“Nhị công tử, công tử lấy cho nó một cái tên đi.”

“Tiểu Phi là chủ nhân, đương nhiên phải là Tiểu Phi lấy rồi.”

“Vậy gọi là Tiểu Quy được rồi.”

Trên mặt tươi cười của Nhị công tử xẹt qua một tia kinh ngạc, “Tiểu Quy? Vậy cũng là tên sao?”

Bị Nhị công tử nói như vậy, ta lại bắt đầu suy nghĩ một lần nữa.

“Vậy muốn tên gì? Tiểu Mao? Tiểu Giáp? Tiểu Xác? Tiểu Thanh? Không được không được, Tiểu Thanh là bạn tốt của ta, không thể lấy tên của hần cho rùa nhỏ được.”

“Người vẫn gọi là Tiểu Quy đi.”

Không chú ý tới gương mặt thất bại của Nhị công tử, ta vui vẻ nói, “Vậy sao, ta cũng nói tên Tiểu Quy là hay nhất.”

Rốt cuộc cũng có một món chân chính là đồ của mình, ta nở ruột nở gan đem Tiểu Quy trong tay lăn qua lộn lại chơi, không cảm thấy được hô hấp Nhị công tử có chút gấp, hai tay hần đang ôm quanh ta còn hơi run.

Hết chapter 46

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Chương 47

“Tiểu Phi, để ta nhìn vết thương sau lưng người một chút.”

“Vâng.”

Tâm tư lúc này của ta toàn bộ đều đặt trên Tiểu Quy, chỉ thuận miệng trả lời một câu, dù sao mỗi lần đều là Nhị công tử giúp ta bôi thuốc, cời quần áo

trước mặt hắn ta không cảm thấy xấu hổ.

Ta thuận theo tháo cúc ra, cởi áo xuống, sau đó đưa lưng trần về phía Nhị công tử.

“Nhị công tử, vết sẹo trên lưng ta có phải đã nhạt đi rất nhiều không?”

“Là...”

Thanh âm Nhị công tử nghe có chút kỳ lạ, hai tay hắn vòng qua eo ôm lấy ta, nhẹ nhàng vuốt ve ngực và bụng ta, vết chai thô ráp trên bàn tay cọ sát trên da thịt ta có chút nhói nhói, nhưng lại mang theo một loại thoải mái quái dị, ngay sau đó trên lưng xẹt qua một tia mát lạnh, hình như có thứ gì mềm mại liếm mát ta, có chút ngứa, cũng có chút tê dại, khiến ta không nhận được nhẹ nhàng rên rỉ thành tiếng.

Nghe được tiếng rên rỉ của ta, sau lưng liếm mát càng thêm mãnh liệt, cảm giác mát lạnh dường như trong nháy mắt trải rộng toàn bộ lưng, mà đôi tay ở trước người kia cũng ôm ta càng chặt hơn, thờ gấp nặng nề càng ngày càng gần bên tai, đôi môi mang theo ướm át mát đầu vai, xương quai xanh, vành tai, kéo dài đến gương mặt ta.

“Nhị công tử...”

Cảm thấy một vật cứng gắt gao chạm vào hông, ta hoảng loạn nghiêng đầu, chỉ thấy tình cảm mãnh liệt lưu động trong ánh mắt đặt trên người ta của Nhị công tử đang không ngừng do dự, bàn tay đặt trên bụng ta xoa nắn mạnh hơn, hơn nữa càng ngày càng xuống phía dưới, động tác hơi thô bạo khiến cơ thể ta chợt nảy lên một dòng ấm áp, cuối cùng thân thể mềm nhũn dựa sát vào ngực hắn.

Nhị công tử nhiệt tình hôn cắn gò má ta, mắt thấy sẽ chạm đến môi, tim ta đập bình bịch lợi hại, càng không dám chống lại ánh mắt cuồng nhiệt, không nói được kinh hoàng hay sợ hãi, ta đột nhiên liều mạng đẩy hai tay đang dây dưa của hắn ra, giật lấy y phục để một bên, lao ra khỏi cửa.

May là xung quanh hành lang không có ai, ta run rẩy mặc qua quần áo khoác, liền một đường chạy về phòng ngủ, ta giữ chặt cửa từ bên trong, tâm hoảng ý loạn dựa cửa chậm rãi ngồi sụp xuống.

Tay vẫn còn đang run rẩy, tim cũng đập rất nhanh, không biết tại sao lại đẩy Nhị công tử ra, kỳ thực ta cũng không ghét những vuốt ve vừa rồi của hắn, trái lại tiếp xúc thân mật có vài phần hưng phấn, vài phần vui thích, vài phần thoải mái, còn có mấy phần sợ...

Không phải sợ Nhị công tử, ta cũng không biết chính mình sợ cái gì, loại sợ này khiến ta liều lĩnh đẩy hắn ra.

Từ từ bình tĩnh lại, ta mới cảm thấy hành động vừa rồi của mình có bao nhiêu thất lễ, ta chẳng qua chỉ là một tên tiểu tử, chủ tử làm gì đối với ta, ta cũng không có quyền cự tuyệt, nhưng ta lại không nể mặt Nhị công tử.

Nghĩ đến đây, tâm liền hoang mang rối loạn bắt đầu sợ, đắc tội Nhị công tử, ta không biết chờ đợi mình sẽ là cái gì, cũng không biết hắn có giống Khúc lão bản đối xử với ta như vậy không?

Tiếng gõ cửa cóc cóc truyền tới, tâm ta đột nhiên giật nảy, vội vàng dùng người liều mạng giữ cửa, biết rõ cánh cửa này căn bản không chịu nổi một cái đẩy, nhưng ta vẫn phản kháng một cách vô nghĩa.

“Tiểu Phi, xin lỗi...”

Thanh âm Nhị công tử nhu hòa truyền từ bên ngoài vào, “Vừa rồi là ta nhất thời hồ đồ, sau này sẽ không xảy ra chuyện như thế nữa, ngươi không cần sợ.”

Thanh âm trầm ổn bình thản khiến tim ta vốn đang không ngừng kinh hoàng chậm rãi bình tĩnh lại, ta đột nhiên cảm thấy mình thật ngốc, Nhị công tử là người tốt, đương nhiên hắn sẽ không đối xử với ta giống những người đó.

“Ngươi quên cầm Tiểu Quy, ta để ở cửa, ngươi nhớ cầm lấy nhé.”

Nhị công tử đi rồi?

Nghe tiếng bước chân dần dần đi xa, ta đợi rất lâu mới do dự mở cửa, bên ngoài một bóng người cũng không có, trên mặt đất đoạn đoạn chính chính đặt con rùa nhỏ kia, ta vội vàng cầm lên.

Lòng bắt đầu có chút hối hận, mấy ngày này liên tục xảy ra thật nhiều chuyện, khiến ta lý giải tình hình có chút mơ hồ, ta biết vừa rồi Nhị công tử cùng ta câu hoan, ta không nên đẩy hắn ra, hắn là chủ tử của ta, cũng là ân nhân cứu mạng ta, hắn còn đối tốt với ta như vậy, cái mạng này đều là của hắn, thân thể thì coi là cái gì? Ta chẳng qua là một tên tiểu tử thấp hèn, làm gì phải giả bộ thanh cao ở đây?

Vuốt ve Tiểu Quy, trong lòng ta hạ quyết tâm, nếu Nhị công tử lại làm vậy, ta nhất định không phản kháng.

Nhưng Nhị công tử không tới tìm ta nữa, thậm chí lúc ăn cơm tối hắn cũng không xuất hiện, ta nhìn không được hỏi Huỳnh Tuyết ngồi bên cạnh, Nhị công tử đi đâu, ai ngờ nàng hướng ta trợn mắt một cái.

“Chủ tử của mình đi đâu cũng không biết, ngươi cái tên tùy tùng này cũng thật có tài.”

Ta sao có thể nói chuyện phát sinh ngày hôm qua, may mà Liễu đại ca nói cho ta biết, có mấy người bằng hữu làm ăn tới bãi phòng, Nhị công tử và Tô đại ca mở tiệc chiêu đãi bọn họ, mọi người có thể đi từ lâu hoặc hoa phường, phải khuya mới trở về.

Vừa nghe nói Nhị công tử đi cái nơi hoa phường đó, trong lòng ta liền buồn buồn rất khó chịu, biết rõ đó là tiệc rượu làm ăn, nhưng vẫn cảm thấy không vui.

Thấy bộ dạng buồn bã ỉu xìu của ta, Huỳnh Tuyết rất kỳ quái hỏi thăm, “Hôm nay Tiểu Phi không thoải mái sao? Ngay cả điểm tâm người thích nhất cũng không ăn.”

Đúng vậy, ngay cả ta cũng thấy khó tin, các thứ điểm tâm mỹ vị bày ra trước mặt, nhưng ta cứ đồ ra không lên được *** thần.

Hay là ta bị bệnh rồi?

Đêm đó mãi đến khuya cũng không thấy Nhị công tử trở về, ta ôm Tiểu Quy ngồi ở đầu giường chờ thật lâu, rốt cuộc chịu không nổi ngã vào chăn ngủ thiếp đi.

Trong mơ màng cảm giác hình như có người đẩy cửa vào phòng, ta dụi dụi mắt, “Nhị công tử?”

“Ừm”

Kèm theo mùi rượu phảng phất là một cỗ mùi hoa quế nồng nặc truyền tới mũi ta.

Nhị công tử quả nhiên là đi tới cái nơi đó.

Trong lòng ta mơ hồ có chút mất mát, nhìn Nhị công tử cũng không đốt đèn, cứ như vậy tiện tay cởi áo khoác, nằm lên giường, bộ dáng hẩn hình như rất mệt mỏi, sau khi nằm xuống không lâu liền phát ra tiếng ngáy khe khẽ.

Kỳ thực chuyện giống như vậy xảy ra rất nhiều lần rồi, mỗi lần đến khuya Nhị công tử mới trở về trên người sẽ có mùi rượu, nhưng mùi hương lại luôn luôn không giống nhau, có lúc là hương hoa sơn trà nhàn nhạt, có lúc là hương hoa nhài nồng nặc, còn có lúc là mùi hoa đình hương thanh nhã.

Ta không rõ vì sao nam nhân cũng muốn xúc hương liệu, từng len lén hỏi Huỳnh Tuyết, ai ngờ tiểu cô nương kia liếc mắt nhìn ta, lạnh lạnh nói, “Đó là mùi hương từ người bọn nữ tử trắng hoa, các nam nhân bình thường sẽ bàn chuyện làm ăn ở nơi đó, đâu thiếu các cô nương tiếp khách, nếu người chú ý một chút đến hai người Tô Liễu, cũng sẽ phát hiện trên người bọn họ cũng có loại mùi kia, cho nên mới nói chẳng có tên nam nhân nào tốt, kể cả người nữa, Tiểu Phi!”

Trước đây cũng không quá chú ý đến loại mùi hương này, nhưng hôm nay không biết có gì không đúng, mùi hương nồng nặc kia khiến ta rất khó chịu, ta bực mình quay người vào bên trong, tận lực đối mặt với tường, kéo một khoảng cách với Nhị công tử.

Ngay cả như vậy, mùi hoa quế nồng nặc vẫn không ngừng ngấm vào mũi ta, quá nhiều khiến ta tâm phiền ý loạn, dày vò rất lâu mới ngủ được.

Ngày thứ hai tỉnh lại, mặt trời đã lên cao, Nhị công tử đã đi ra ngoài từ lâu.

Ai... Ta chẳng xứng làm tiểu tư chút nào, Tam công tử cũng tốt, Nhị công tử cũng được, ta cho tới bây giờ chưa từng hầu hạ họ rồi giường.

Ta vội vã đứng lên, tùy tiện ăn chút gì, sau đó chạy đến phòng thuốc của Tô đại ca ngâm nước thuốc, đây là bài tập mỗi ngày ta phải làm, cho dù Tô đại ca không ở đó, hán cũng sẽ đem thuốc phối tốt cho ta, để ta tùy thời có thể sử dụng.

Một mình ta nhàm chán ngâm người trong ang thuốc, đoán rằng hiện tại Nhị công tử có thể luyện công trong võ trường, thật muốn ngay lập tức ngâm xong thuốc rồi đi tìm hắn, không biết tại sao, không nhìn thấy nét mặt tươi cười ấy, trong lòng luôn cảm thấy vắng vẻ, ta nghĩ hôm qua chúng ta cũng chưa tính là cãi nhau nhĩ, gặp mặt cũng sẽ không xấu hổ.

Thật vất vả nhìn nửa canh giờ, ta vội vàng bò ra khỏi ang thuốc, mặc quần áo tử tế nhanh như chớp chạy tới phòng luyện võ bên kia.

Ta thích nhất là chạy tới chạy lui trên hành lang dài, quy củ Trích Tinh lâu không nghiêm giống Lạc Diệp sơn trang, chưa bao giờ có người vì thế mà mắng ta.

Không nghĩ tới chạy tới khúc quanh của hành lang trước mặt có một người đi tới, ta không để ý, ngay lập tức đụng thẳng vào ngực hắn.

Là ai a...

Ta xoa chỗ trán bị đụng đau nhìn lên, thế là rất xui xẻo thấy Mộ Dung Viễn đang phe phẩy cây quạt, như cười như không đứng trước mặt ta.

[Ha ha, ta sẽ không để cho bé cưng bị người ta ăn tươi nhanh như vậy, bởi vì công tử Tinh là quân tử mà, đương nhiên sẽ không làm chuyện ép buộc, không ngờ làm quân tử cũng không phải dễ nhất là đối mặt với siêu cấp tiểu mơ hồ cái gì cũng không hiểu, xem ra để hai bảo bối chân chính cùng một chỗ còn phải tốn một đoạn thời gian dài nữa.]

Hết chapter 47

Chương 49: Chương 48

“Tiểu Phi, ta có ý tới thăm ngươi, không ngờ ngươi cũng nhớ ta như vậy, lại có thể đầu hoài tổng bảo.”

Nghĩ đến cái tên thiếu chút nữa hại ta bị đánh đến chết, ta tức giận chột vọt tới, hung dữ hỏi hấn, “Tại sao ngươi lại ở chỗ này?”

Tuy Trích Tinh lâu và Lạc Diệp son trang chỉ cách một bức tường, nhưng là hai thế giới, ngoại trừ Tiểu Thanh và Tiểu Thành, cho tới bây giờ ta chưa từng thấy người thứ ba của Mộ Dung phủ sang đây.

Mộ Dung Viễn khẽ cười nói, “Đại ca và nương nương tới bãi phòng Nhị ca, ta cũng đi theo tham gia náo nhiệt, thuận tiện xem ngươi còn sống không.”

Thì ra là đám người nương nương tới.

Mộ Dung Viễn cười hai tiếng, lại như có điều suy nghĩ nhìn ta chăm chăm nói, “Tiểu Phi, ngươi thật là một hài tử kỳ quái, bị trận đòn tàn nhẫn như vậy, bất kể ai cũng đều cho rằng ngươi nhất định không sống được, nhưng mới chỉ một tháng, ngươi đã có thể vui vẻ hoạt bát chạy khắp nơi rồi.”

“Đương nhiên là ngươi mong muốn ta chết mà, cho nên trù tính hại ta, nhưng mạng của ta lại kiên cường như thế, hết lần này đến lần khác không chết được.” Ta cũng khiêu khích nhìn lại hấn.

Nói cũng kỳ quái, trước kia ta có chút sợ Mộ Dung Viễn, màn ác mộng Tiền thúc bị giết kia ta thế nào cũng không quên được, mà hấn luôn mang theo nụ cười có vài phần quỷ dị cũng khiến ta cảm thấy sợ hãi, hình như ác độc và lãnh ý vĩnh viễn lưu động trong đôi mắt ấy như một cái hồ sâu không thấy đáy, cho dù chỉ liếc mắt nhìn, đều có thể bị cuốn vào.

Nhưng từ lúc ta bị đánh gần chết còn dám nằng hấn biến thái, ta cảm thấy hấn cũng không có gì đáng sợ.

Mộ Dung Viễn không để ý đến tức giận của ta, sau khi nghe ta nói xong mày kiếm như rồng một cái, có chút vô cùng kinh ngạc cười rộ lên.

“Tiểu Phi, ngươi cái tên tiểu ngu ngốc này, đến bây giờ còn không biết là ai hại ngươi?”

“Không phải ngươi thì ai? Ngươi muốn giết người diệt khẩu!”

Nghe xong lời ta, Mộ Dung Viễn càng cười lợi hại, hấn thu lại cây quạt đang phe phẩy, lắc lắc đầu nói, “Ngươi thật đúng là cực kỳ ngu xuẩn, muốn nghĩ vậy thì cứ nghĩ đi, dù sao có Nhị ca ta che chở ngươi, có lẽ trong thời gian ngắn không ai động tới ngươi được, có điều như đã nói qua, ngươi thật là có bản lĩnh, một bé con mười một tuổi, khiến Nhị ca, tam ca ta mỗi người đều thần hồn điên đảo, ta nghe nói ngươi lại leo lên giường của Nhị ca ta, Nhị ca không thể so với Tam ca, huynh ấy là người quen thói phong nguyệt, ngươi nên coi chừng, cẩn thận hấn hạ huynh ấy, bằng không một ngày nào đó huynh ấy chán ghét ngươi, đem ngươi một cước đá văng ra!...”

“Mắc mớ gì tới ngươi, tên biến thái này!”

Vừa nghe Mộ Dung Viễn lại có thể vũ nhục Nhị công tử như thế, ta chán ghét hấn đến cực điểm, còn hơn cả chuyện hấn từng hãm hại ta.

Sớm biết vậy chẳng vội vã chạy nhanh như thế, đụng phải người này, sợ rằng cả ngày đều xui xẻo.

Mặt Mộ Dung Viễn phút chốc trầm xuống, ánh mắt hấn nhìn chăm chăm ta đột nhiên trở nên sắc bén, cánh tay của ta bị hấn dùng sức bắt lấy, nắm chặt trong tay.

Đau quá...

Ta đột nhiên có chút sợ, hối hận vì vừa rồi nhất thời nói không kịp nghĩ mà chọc giận hấn, hiện xung quanh một người cũng không có, ai biết hấn sẽ làm gì ta...

“Tiểu Phi, ngươi vẫn có chút sợ ta, trong ánh mắt của ngươi có sợ hãi, điều này làm ta rất vui vẻ.”

Bàn tay đang siết chặt cánh tay ta chậm rãi buông lỏng rồi bỏ ra, ánh mắt băng lãnh nhìn ta lại bị tà khí quen thuộc thay thế, Mộ Dung Viễn thu tay về, cười nói, “Tiểu Phi, ngươi đúng là vô tâm vô phế, nói thế nào thì trước đây Tam ca đối xử với ngươi cũng không bạc, còn tưởng rằng ngươi sẽ vì thương thế của hấn mà thương tâm đấy, không nghĩ tới ngươi căn bản không để hấn ở trong lòng, một cho hấn mấy ngày này vì ngươi mà quên ăn quên ngủ.”

Cổ lệ khí bức người chậm rãi tan ra, khiến ta có thể khẽ lấy hơi.

Tam công tử quên ăn quên ngủ vì ta?

Lời này ta cũng không quá tin tưởng, nhưng Mộ Dung Viễn nói cũng có câu đúng, ta thật sự vô tâm vô phể.

Một tháng này, ngoại trừ lúc mới tỉnh trong lòng ta có chút khó chịu, đúng là rất ít có cảm giác thương tâm.

Cái này không thể trách ta, ai bảo điểm tâm Dung Hạnh Trai cứ thay nhau đưa đến chỗ ta, hơn nữa mỗi ngày nói chuyện cười đùa với Huỳnh Tuyết một chút, bởi mấy người Nhị công tử nói chuyện phiếm, chơi cò, nhàn rồi còn có Tiểu Thanh và Tiểu Thành tới tìm ta chơi, ta bận rộn như vậy, nào có rảnh rỗi nhớ đến chuyện Tam công tử.

Bây giờ bị Mộ Dung Viễn nói như vậy, ta ngheo đầu ngẫm lại, cảm giác hình như mình rất vô tình.

“Người tên tiểu sát ***, hình như những ai khi để người đều chẳng có kết quả tốt, Ngân Nhi đã thế, Khúc lão bản cũng vậy, không biết những người khác thì thế nào...”

Tại sao đột nhiên lại nhắc tới Khúc lão bản?

Thấy ta có biểu tình không giải thích được, Mộ Dung Viễn thông thả nói, “Mấy ngày hôm trước Khúc lão bản ngồi xe ngựa ra khỏi thành làm việc, nửa đường không biết sao ngựa lại hoảng sợ, hấn bị hất ngã xuống đất, đầu vừa lúc đập vào cây khô trên đường, cứ như vậy chết thẳng cẳng rồi.”

Cái gì? Khúc lão bản đã chết?

Ta lập tức mở to hai mắt nhìn.

Mặc dù Khúc lão bản rất đáng ghét, nhưng khi nghe tin hấn chết bất ngờ, ta vẫn có chút kinh ngạc, cho dù ta thiếu chút nữa bị hấn hại chết, nhưng ta vẫn không muốn hấn phải chết.

“Giật mình như thế làm gì? Người rồi cũng phải chết, không phải người còn dạo một vòng quý môn quan trở về sao?” Mộ Dung Viễn nhún nhún vai như không có chuyện gì xảy ra, sau đó ánh mắt di chuyển, một lần nữa chăm chú nhìn ta.

Nhất thời, một loại lãnh ý vô hình đánh úp toàn thân ta, lòng ta run lên, không tự chủ được lùi về phía sau một bước.

Mộ Dung Viễn lại theo sát đề hai vai ta lại, dùng cặp mắt đe dọa sâu không thấy đáy kia nhìn ta, lời nói nghiêng răng nghiêng lợi theo đôi môi phun ra.

“Tiểu Phi, người ngoại trừ khuôn mặt còn có cái gì? Chẳng qua chỉ là một đũa ngu ngốc, nhưng trời cho một bộ mặt hồ ly, chỉ dùng để mê hoặc người sao? Tên tiểu yêu *** này, đừng quên ngày đó là ta đem người từ trong tay Tam ca cứu ra, vì vậy cái mạng người là của ta!”

“Mới không phải...”

“Người còn dám cãi lại? Lần trước không phải người đều không nói tiếng nào sao? Chúng ta thử lại mấy trò chơi khác xem sao... Không bằng đem mặt của người vẽ hoa, đem tay của người bẻ gãy từng ngón một, đem tứ chi người đều chặt xuống, sau đó đem cả người người bỏ vào hũ phơi nắng, đến lúc đó ta xem người có thể không kêu thảm thiết hay không, không phải người rất có khí phách sao? Ta muốn nhìn xem khí phách của người rốt cuộc kiên trì được bao lâu. Tiểu Phi, người sẽ không có vận khí tốt như vậy nữa, Nhị ca ta không bao lâu sẽ chán ghét người, tới lúc đó ta sẽ đến đón người, người chính là người của ta...”

Gương mặt trương ra nụ cười tà ác cách ta thật gần, theo đôi môi đang chuyển động của hấn, ta có thể cảm thấy rõ ràng nhiệt khí mang theo bao nhiêu oán độc phả trên mặt ta, điều này làm cho ta run lợi hại hơn, ta biết, nếu có cơ hội, tên này, hấn nhất định sẽ làm như vậy.

“Tứ công tử, tất cả mọi người đang trò chuyện ở đại sảnh, một mình người ở chỗ này làm gì?”

Thanh âm lạnh lùng của Huỳnh Tuyết vang lên bên cạnh, ta vội vàng chạy tới bên người nàng, nắm chặt cánh tay nàng.

Mộ Dung Viễn cười ha hả, liền khôi phục bộ dạng thờ ơ như trước, hấn cười nhạo nhìn ta, chế giễu nói, “Tiểu Phi, người thật không có tiền đồ, trốn ở sau váy nữ nhân làm gì?”

Huỳnh Tuyết mặt không thay đổi đáp lễ hấn nói, “Tứ công tử, nơi này là Trích Tinh Lô, không phải Mộ Dung phủ của người, xin người có chút chừng mực.”

Nhân thân Mộ Dung Viễn lạnh lẽo, hấn không để ý tới Huỳnh Tuyết, chỉ nhìn ta nói, “Tiểu Phi, nhớ kỹ những lời ta nói a.”

Hấn nói xong liền xoay người nghiêng ngang mà đi, bỏ ta và Huỳnh Tuyết lại phía sau.

“Tiểu Phi, người không sao chứ?”

Đối mặt với ánh mắt ân cần của Huỳnh Tuyết, ta lắc đầu không nói.

Mộ Dung Viễn nói đúng, ta thật sự không có tiền đồ, chỉ là nói mấy câu, tại sao ta phải sợ hấn như thế.

Kỳ thực ta đã sớm không sợ hấn, ta sợ vì hấn nói trúng tâm sự của ta.

Có lẽ Nhị công tử thực sự rất nhanh sẽ chán ghét ta, sau đó một cước đá văng, giống như Tam công tử vậy, đến lúc đó, có phải ta cứ mặc cho Mộ Dung Viễn an bài?

Đại khái thần sắc bất an của ta dọa Huỳnh Tuyết sợ, lần đầu tiên nàng ôn nhu kéo tay ta an ủi, “Tiểu Phi, ngươi không cần sợ, Tứ công tử chỉ hù dọa ngươi thôi, không có gì phải sợ cả, vừa Nhị công tử thấy hấn một mình ra khỏi đại sảnh, lo lắng hấn sẽ tới tìm ngươi gây phiền phức, cho nên mới bảo ta lặng lẽ theo tới.”

Thì ra Huỳnh Tuyết không phải ngẫu nhiên xuất hiện, mà vì Nhị công tử quan tâm tới ta.

Nghĩ tới đây, tâm liền dần dần an ổn xuống.

“Tiểu Phi, ngươi có muốn tới tiền thính không? Nhị tiểu thư cùng tới đây.”

Ta lắc đầu.

Ta sợ mấy người Đại công tử và nương nương, có thể không gặp thì càng tốt.

“Vây cũng được, bộ dạng nương nương kỳ quái, ta cũng không thích, chỉ bằng đi dạo về phía sau viện, Liễu đại ca và Tô đại ca đều đang ở bên kia.”

“Được.”

Ta theo Huỳnh Tuyết tới hậu viện, nhưng thật không may, chúng ta mới đi qua hành lang, đã thấy Như Phi nương nương giận dữ đi từ phòng khách ra, áo nàng có chút lộn xộn, gương mặt còn ửng hồng, vẻ mặt đầy giận dữ, hai tên nội thị vẫn đứng ở ngoài phòng khách vừa thấy nàng đi ra, lập tức liền cùng đi đến phía sau nàng, Đại công tử và Tiểu Thành cũng không ở cạnh nàng.

Hết chapter 48

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chương 49

Huỳnh Tuyết vội vàng kéo ta quỳ xuống hành lễ với Như Phi, chỉ nghe Như Phi nương nương nói câu đứng lên đi, chúng ta mới đứng dậy, cúi thấp đầu đứng nghiêm một bên.

Như Phi thân nhiên nói, “Huỳnh Tuyết, khăn tay của ta để quên ở trong phòng rồi, ngươi mang tới đây cho ta.”

Huỳnh Tuyết liếc mắt nhìn ta đáp, “Dạ.”

Đợi Huỳnh Tuyết đi rồi, Như Phi nương nương tới cạnh ta nói, “Ngẩng đầu lên!”

Giọng nói ôn nhu mang theo một chút cứng rắn, khiến ta không từ chối được ngẩng đầu lên, đã thấy Như Phi khẽ cười nói với ta, “Tiểu Phi, mạng của ngươi thật lớn, lại có thể không chết.”

Lời này hình như có điểm không đúng, ta vội vàng đáp, “Thưa nương nương, là Tô đại ca cứu sống nô tài, y thuật của huynh ấy rất cao minh.”

“Không sao là tốt rồi, Tiểu Phi, lần tới cũng nên cẩn thận, không phải mỗi lần đều may mắn có người tới cứu ngươi như vậy.”

Lời nói của nương nương ôn nhu êm tai, nhưng ta lại cảm thấy một trận lạnh lẽo, ta vội vàng gật đầu.

“Nương nương, khăn tay của người không để ở phòng khách.” Nhị công tử vội vã đi tới, nắm với Như Phi, Huỳnh Tuyết còn theo phía sau hấn.

Như Phi “hừm” một tiếng, khẽ cười nói, “Có lẽ ta để ở chỗ khác rồi, Nhị ca, nếu huynh thấy, nhớ đem trả lại cho ta a.”

“Vâng, nương nương.” Nhị công tử thi lễ đáp.

Sau khi cung tiễn Như Phi nương nương rời khỏi, Nhị công tử sai Huỳnh Tuyết đi, sau đó hỏi ta, “Vừa rồi nương nương nói gì với ngươi?”

Tuy rằng rất muốn gặp Nhị công tử, nhưng khi hấn thực sự trước mặt, ta lại khẩn trương muốn chết, lắp bắp nói, “Nương nương chỉ thăm hỏi ta một câu.”

Lời vừa rồi chắc là ân cần thăm hỏi nhỉ?

Nhị công tử gật đầu, không nói gì nữa, xoay người đi về phía thư phòng, ta vội vàng theo sau hắn hỏi, “Huỳnh Tuyết nói Đại công tử và Tiểu Thành cũng tới, sao không thấy bọn họ?”

“Bọn họ về trước rồi, nếu ngươi muốn gặp Tiểu Thành, ta quay lại phái người gọi nàng tới.”

“Không cần không cần.” Ta lắc đầu liên tục.

Những lời vừa rồi Mộ Dung Viễn nói khiến hứng thú của ta có chút giảm xuống, gần đây ở lâu cùng Nhị công tử và mấy người Tô đại ca khiến ta càng ngày càng quên thân phận của mình.

Chúng ta tới thư phòng, ta thấy Nhị công tử ngồi xuống cạnh bàn, hình như muốn viết gì đó, vội vàng đứng yên một bên, bày nghiên mực ra, bắt đầu mài mực.

Nhị công tử lấy giấy viết thư mở ra, bắt đầu vung bút viết thư, ta xem thần tình hắn rất nghiêm túc, bút đi như rồng cuốn, không dám lên tiếng quấy rối, sau khi mài mực tốt rồi, liền ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh hầu hạ.

Ta đứng yên một bên, len lén nhìn Nhị công tử, từ bên mặt nhìn sang, lông mi Nhị công tử thật dài, hắn rũ mi mắt, mày kiếm tà phi nhập tảo (ngiêng tới tóc mai), môi hơi khép hờ, bên môi còn ẩn nét cười.

Kỳ thực đáng đáp Nhị công tử và Tam công tử rất giống nhau, nhưng không giống Tam công tử lạnh lùng nghiêm nghị bức người, phong thái Nhị công tử thanh đạm nho nhã hơn rất nhiều, giống như tiên nhân giáng phàm trần vậy, không mang theo một chút nhơ bẩn nào của thế tục.

Nhìn Nhị công tử, ta chợt nhớ tới tình cảnh hôm qua chúng ta dây dưa với nhau ở chỗ này, mặt nhất thời nóng lên, tim cũng bắt đầu đập thình thịch liên tục.

“Tiểu Phi, Tiểu Phi...”

“A...” Ta chợt hồi phục lại *** thần, phát hiện Nhị công tử đang nhìn ta.

“Ngươi bị bệnh sao? Sắc mặt đỏ như vậy.”

Ta cuống quýt lắc đầu, “Không có việc gì, ta rất khỏe, rất khỏe...”

“Thật không? Huỳnh Tuyết nói tới qua ngay cả điểm tâm ngươi cũng không ăn.”

“...”

Ai bảo tới qua ngươi không ở đó, làm hại ta suy nghĩ miên man, ngay cảm tâm trạng ăn điểm tâm cũng không có.

Ta cúi đầu trả lời, “Ta không sao, tới hôm qua không ăn uống là vì Tiểu Quy đấy, ta muốn chơi cùng với nó mà.”

Nhị công tử ôn hòa cười, “Tiểu Quy rất đáng yêu, giống như Tiểu Phi vậy.”

Hắn đưa tay muốn sờ trán ta, ta cuống quýt nhảy sang một bên, tránh đi.

Chỉ là nhìn mặt Nhị công tử, tim ta liền đập nhanh như vậy, nếu như bị hắn sờ tới, tim ta không biết có bắn ra không.

Ta không dám nhìn thẳng Nhị công tử, nhưng lập tức phát hiện tay hắn rất lúng túng dừng ở giữa không trung, mà trên mặt hắn lóe lên tia cười gương khiến lòng ta đột nhiên trở nên rất khó chịu.

Ngươi ta không phải cố ý muốn tránh, chẳng qua đây là phản ứng bản năng mà, lần sau, lần sau ta nhất định sẽ không tránh...

Nhưng, không hề có lần tiếp, vì vài ngày sau, tuy rằng ta với Nhị công tử vẫn ngủ cùng giường giống như trước, nhưng hắn không ôm ta vào lòng nữa.

Ta nhớ trước đây Tam công tử cũng nghe Mộ Dung Viễn và Đại công tử nói một phen xong liền cho ta ra ngủ ở địa phò (chăn nệm cho người hầu), lần này không chừng cũng là bọn họ nói gì đó trước mặt Nhị công tử rồi, kỳ thực tiểu tư ngủ một chỗ với chủ tử vốn cũng không hợp quy củ, chỉ vì tính tình Nhị công tử ôn hòa, hẳn cho dù mất hứng cũng sẽ không nói ra, nhưng nếu ta không thức thời chính là quá ngu ngốc.

Vì vậy, một đêm trước khi đi ngủ ta rút cuộc lấy dũng khí nói với Nhị công tử, thương thế của ta đã hoàn toàn khỏi rồi, không thể ngủ cùng giường với chủ tử, ta có thể ra gian ngoài ngủ địa phò không?

Sau khi Nhị công tử nghe nói sắc mặt phút chốc trầm xuống, hắn trầm ngâm hồi lâu mới hỏi, “Giường của ta không thoải mái sao?”

Biểu tình lo lắng trên mặt hắn khiến ta có chút sợ, ta vội vàng giải thích, “Không có, không có, nhưng chủ tử khác biệt, ta không thể cứ không có quy củ như vậy được.”

Nhị công tử không hỏi tiếp, hắn thở dài nói, “Tùy ngươi thôi, ngươi thích thế nào thì là thế ấy, vui vẻ là được rồi.”

“Tạ ơn Nhị công tử.”

Nhị công tử gọi Huỳnh Tuyết tới, phân phó nàng ra ngoài đặt cho ta một chiếc giường nhỏ để ta ngủ một mình, ta thấy Huỳnh Tuyết sau khi nghe xong lời này, về mặt kinh ngạc nhìn về phía ta.

Kỳ thực ta chỉ cần một cái địa phò là được rồi, một hạ nhân đầu cần phò trương như thế, nhưng nhìn lên thấy sắc mặt Nhị công tử phiền muộn, ta không dám nói gì nữa, ta biết hẳn muốn tốt cho ta.

Kỳ thực việc ra ngoài ngủ một mình là trong lúc nhất thời xung động mới nói ra, sau khi ta thực sự nằm trên giường nhỏ mới lập tức thấy hối hận, tuy rằng Huỳnh Tuyết cho ta chăn nệm khá dày, nhưng ngủ vẫn có chút không thoải mái, ván giường hình như cũng cứng cứng, ta nhớ tới ***g ngực Nhị công tử, nơi đó tuy rằng cũng cứng cứng, nhưng lại khiến ta rất an tâm, bất quá ***g ngực rộng lớn ấy ta sẽ không có cơ hội dựa vào nữa.

Từ ngày đó trở đi, buổi đêm Nhị công tử rất khuya mới trở về, ta chỉ biết ôm Tiểu Quy rúc trong ổ nhỏ lạnh như băng mà ngủ, biết là do tùy hứng của mình khiến Nhị công tử không hài lòng, kỳ thực ta cũng rất không vui, mỗi lần ngửi thấy mùi hương phấn trên người hắn, ta đều rất tức giận.

Một đêm, như mọi ngày ta ngủ một mình trong phòng, chẳng biết thế nào mơ thấy Nhị công tử, hắn giống như bình thường mỉm cười nhìn ta, lại ôm ta vào ngực, rất ôn nhu vuốt ve ta, thân thể chúng ta xích lỏng ôm lấy nhau, nhưng ta không chỉ không cảm thấy lạnh, ngược lại toàn thân đều khô nóng như lửa đốt.

Đây là lần đầu tiên ta thấy Nhị công tử lộ thể, vì hắn chưa bao giờ cởi ta hầu hạ tắm rửa, nhưng thân thể kiện mỹ và gương mặt tuấn tú của Nhị công tử trước mặt ta có vẻ mơ hồ, ta chỉ cảm thấy hắn ôm ta thật chặt, giống như ngày đó ở thư phòng, tay hắn xoa nhẹ trong quần ta ôn nhu mon men, môi của hắn đặt ở khoe môi ta từ từ di chuyển, nụ hôn dịu dàng mang theo ngọt ngào ấm áp như vậy khiến ta cảm thấy chìm ngập trong khoan khoái, ta nhẹ giọng rên rỉ, phúc hạp càng ngày càng nóng, rốt cuộc, một dòng nước mạnh phun ra, ta giật mình từ trong mộng tỉnh dậy.

Cảm thấy giữa hai chân một mảnh ướt nhẹp, ta vội vàng đốt đèn, phát hiện trong khó toàn là dịch thể trắng đục, ta không biết đó là cái gì, nhưng hiểu loại sự tình này không thể bị người nhìn thấy, may mà Nhị công tử vẫn chưa về, ta vội vàng vàng thay khó, lại tắt đèn nằm xuống, trong lòng khẩn trương muốn chết.

Nhắm mắt lại, ta không ngừng hồi tưởng lại cảnh trong mơ, loại khoan khoái này cho tới bây giờ ta chưa từng trải qua, ta cố hết sức muốn tiến lại vào mộng đẹp như thế, nhưng thẳng đến hừng đông, hai mắt ta mở thật to không buồn ngủ chút nào.

Trời vừa sáng, ta lập tức bò dậy chạy đến chỗ phòng thuốc của Tô đại ca, không nghĩ tới Nhị công tử cũng ở đó, nhớ tới mộng đẹp đêm qua, ta hầu như không dám ngẩng đầu nhìn hắn, ngực do dự không biết có nên nói ra thành câu hay không.

Nhưng Nhị công tử lại mở miệng trước, “Tiểu Phi rất ít khi rời giường sớm như vậy a, sáng sớm đã tới tìm Hoán Hoa, có phải có chuyện gì không?”

Lời nói ôn hòa của Nhị công tử tiếp cho ta dũng khí, ta ngập ngừng nói, “Ta muốn nói với Tô đại ca một chút về chuyện ngâm nước thuốc... Tô đại ca, có thể đổi một ngày ngâm một lần thành mỗi buổi sớm tối một lần không...”

“Cái gì? Ngươi lặp lại lần nữa!”

Tô đại ca rống to một tiếng làm ta sợ đem câu nói tiếp theo rút trở lại.

Nhị công tử không vui quét mắt nhìn hắn một cái nói, “Ngươi làm Tiểu Phi sợ rồi.”

Hết chapter 49

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Chương 50

Tô đại ca không để ý tới Nhị công tử, hắn la ầm lên với ta, “Tiểu Phi, ngươi đã ngâm nước thuốc một tháng, vết sẹo sau lưng hắn là đã xóa đi hoàn toàn rồi, không cần thiết phải ngâm lại, ta vốn định cho ngươi ngừng lại, không ngờ ngươi ngâm tới nghiện, chuẩn bị một ngày hai lần?”

“Không phải a, trên lưng ta còn rất nhiều vết sẹo nhỏ, ta muốn chúng biến mất hết.”

Trước đây đều là Nhị công tử giúp ta kiểm tra vết thương, nhưng từ sau khi xảy ra chuyện xấu hổ kia, không thấy hắn làm nữa, hiện tại ta tự dùng gương đồng soi, rốt cuộc sau lưng còn lưu lại vết sẹo hay không ta cũng không rõ lắm, dù sao ngâm nước thuốc chỉ có lợi không có hại.

Tô đại ca đương nhiên không nghe ta giải thích, hắn hậm hực nói, “Tiểu Phi, không phải trước đây ngươi ghét nhất ngâm nước thuốc sao? Còn nói có sẹo sau lưng cũng không quan tâm, thế nào đột nhiên lại thay đổi, nước thuốc chỉ dùng để chữa bệnh, không phải cho ngươi dùng để tắm, biết thuốc của

ta đất thế nào không? Tiền công cả đời người cộng lại cũng không mua nổi vài lần thuốc ngâm.”

“A...”

Dù biết những thảo dược kia nhất định rất đắt, nhưng không nghĩ tới lại quá đắt như thế, ta lên nhìn Nhị công tử ngồi bên cạnh, chính xác ta không quan tâm sau lưng có lưu lại sẹo hay không, nhưng ta để ý đến thái độ của Nhị công tử, ta biết hẳn không thích những vết sẹo này, ta sẽ làm cho chúng biến mất, nhưng không nghĩ tới nước thuốc lại đắt như vậy, bởi vì cho tới bây giờ chưa có ai đề cập đến giá thuốc trước mặt ta.

“Vậy thì...” Coi như hết.

Nhị công tử nhàn nhạt ngắt lời ta đang muốn nói ra khỏi miệng, “Tiểu Phi nếu thích ngâm nước thuốc, người để hẳn ngâm đi, những thuốc kia cũng không phải không mua nổi.”

Tô đại ca nhìn Nhị công tử, lại nhìn ta một chút, gương mặt thất bại.

“Nhị công tử của ta, cái tên Tiểu Phi ngốc nghếch không rõ, ngay cả người cũng không hiểu sao? Những thuốc kia không đơn giản là vấn đề đắt rẻ, có những loại thuốc là trân phẩm có tiền cũng rất khó cầu, nếu Tiểu Phi không sao rồi, hà tất còn muốn lãng phí dược liệu? Không phải người đều giúp Tiểu Phi kiểm tra sao? Sau lưng hẳn có vết sẹo lưu lại hay không người còn không rõ ràng à?”

Ta thấy Nhị công tử có chút lúng túng liếc mắt nhìn ta, đường nhìn của chúng ta giao nhau một cái, lập tức cùng bối rối quay đi.

“Ta ra ngoài trước.”

Không dám tiếp tục lưu luyến ở chỗ này, ta nói trước rồi vội chạy thật nhanh ra ngoài.

“Mấy ngày nay rốt cuộc các người xảy ra chuyện gì? Cả hai người đều lạ lạ.”

Tô Hoán Hoa kỳ quái nhìn Mộ Dung Tĩnh, người sau lại cho hẳn một nụ cười khổ.

“Ta cũng không biết, chẳng biết kiếp trước có nợ hải tử này cái gì không, thế nào mà một vật nhỏ như thế ta không bỏ xuống được.”

Tô Hoán Hoa cảnh giác liếc mắt nhìn Mộ Dung Tĩnh.

“Người ngàn vạn lần không nên hăm quá sâu vào một chữ tình này, chuyện Đại công tử và nương nương cầu kết cùng Thành Vương đã vô cùng cấp bách, thám tử của Nghị Vương cũng xâm nhập vào Lạc Diệp sơn trang không ít, Hoàng Thượng đã nhắc người lưu ý nhiều hơn, người không thể mọi chuyện đều giao cho Hâm Phong, một mình mình ở chỗ này phong hoa tuyết nguyệt.”

Mộ Dung Tĩnh khẽ xoa trán nói, “Sát Nhân Vô Xá, Hoàng Tuyền Khuất Chiến, Yến Thập Bộ... vì sao đều ẩn trong tôi không động thủ?”

“Bọn chúng không tra được đồ ở đâu, làm sao động thủ?”

Mộ Dung Tĩnh cười khổ nói, “Sớm biết thế đã không ôm phiền toái này vào người, sau khi chuyện này trôi qua, nói gì cũng phải đem đồ trả lại cho Hoàng Thượng.”

“Chỉ sợ đối phương tưởng đồ còn đang ở Hoàng cung, mấy ngày gần đây, trong cung hai lần cháy, một lần bị trộm, còn một lần thích khách xâm nhập, chỉ sợ đều liên quan đến thứ này.”

“Lão gia tử vẫn ở bên đó?”

“Lần trước bị người tập kích trọng thương, người cho là hẳn còn có bản lĩnh ra ngoài đả thương người sao?”

Sau khi nghe xong, Mộ Dung Tĩnh đứng lên khẽ cười nói, “Nghe lời người nói, ta không phong hoa tuyết nguyệt nữa, ta đây sẽ đi làm việc, thay cho Hâm Phong trở về.”

Buổi tối, ta cùng Tiểu Quy ở trong phòng đợi thật lâu cũng không thấy Nhị công tử trở về, nói không chừng đêm nay hẳn sẽ không quay lại.

Kỳ thực Nhị công tử vẫn đối tốt với ta như trước đây, giống như yêu cầu ngâm thuốc của ta ngày hôm nay rõ ràng vô lý, hẳn cũng không chút nghĩ ngợi đã nhận lời giúp ta. Dù nụ cười của hẳn vẫn ôn hòa như trước, nhưng lại lãnh đạm rất nhiều, ngược lại ánh mắt ta luôn luôn thiết tha theo đuổi bóng hình hẳn, trong đầu ta như ẩn như hiện toàn khuôn mặt tươi cười nhàn đạm thanh nhã của hẳn.

Cho dù trước đây thích Trí ca ca cũng chưa từng có cảm giác như vậy, không biết có phải ta thích Nhị công tử hay không?

Ta đột nhiên rất muốn gặp Tiểu Thanh, hẳn thông minh như vậy, nhất định có thể nói cho ta biết cách giải quyết, nhưng mấy ngày nay Tiểu Thanh không biết bận rộn làm gì, lâu rồi hẳn chưa tới tìm ta.

Một mình ngồi ở đầu giường khổ não, hai mắt bắt đầu từ từ díp lại, ta ngã vào đầu giường, cứ như vậy tiến vào mộng đẹp.

Trong bóng tối cảm giác có người đến gần giường của ta, ta đột nhiên vui vẻ.

“Nhị công tử...”

Ta mừng rỡ kêu to, trong mắt lại xuất hiện Mộ Dung Viễn mang theo ý cười chế giễu lạnh nhạt.

Hắn dò xét thân thể trước mặt ta, ghé vào tai ta dùng thanh âm lạnh như băng nói, “Tiểu Phi, ta tới đón ngươi, ngươi còn nhớ lời ta nói chứ? Ta muốn đem ngón tay ngươi bẻ gãy từng cái một, ta muốn ngươi phải không ngừng kêu khóc...”

“Không được!!”

Ta kêu to muốn tránh khỏi công kích của Mộ Dung Viễn, nhưng thân thể mềm nhũn không động đậy được chút nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn tiến tới túm lấy tay ta, tay hắn rất lạnh lẽo, là cái loại lạnh thấu xương, ta hoảng sợ nhìn hắn giữ từng ngón tay, cười gằn cổ sức bẻ...

“Không được...”

“Tiểu Phi, Tiểu Phi, tỉnh tỉnh...”

Thanh âm quen thuộc đánh thức ta từ trong mộng, ta vội mở mắt ra, phát hiện chính mình đang dựa vào lòng Nhị công tử, về mặt hắn lo lắng nhìn ta.

Thì ra là đang nằm mơ.

Ta lớn tiếng thở hổn hển, trên trán trên người đều là mồ hôi lạnh, ta vội vàng xòe bàn tay ra, phát hiện mười ngón tay không tổn thương chút nào, lúc này mới xác nhận bản thân mơ thấy ác mộng.

Ta hít sâu một hơi, vừa nhắm mắt lại mềm nhũn ngã xuống.

Giấc mộng vừa rồi quá chân thật, cho tới bây giờ trong đầu ta còn hiện lên rõ ràng ánh mắt lạnh lùng và nụ cười dữ tợn của Mộ Dung Viễn, ta sợ có một ngày Nhị công tử chán ghét ta, liền đem ta đá cho hắn, đợi ta chính là số phận ấy.

“Tiểu Phi, không sao, không sao.”

Nhị công tử ôm ta vào trong ngực, vỗ đầu ta nhẹ giọng an ủi ta, động tác này thật quen thuộc, ta cho là mình sẽ không còn được hưởng thụ loại trấn an ôn nhu này nữa.

Ta lưu luyến tựa vào lòng Nhị công tử, tim đang đập kịch liệt cũng dần dần bình tĩnh lại, nhưng ta không muốn rời khỏi ngực hắn, vẫn dựa vào như vậy.

“Nhị công tử, xin ngươi sau này đừng đem ta cho Tứ công tử được không? Hắn sẽ vặn gãy từng ngón tay ta, sẽ đem ta bỏ vào hũ, ta rất sợ...”

“Tiểu Phi, đây là ngươi gặp ác mộng, ta sao lại đưa ngươi cho lão Tứ? Giường vừa nhỏ vừa lạnh, nằm khó chịu đương nhiên sẽ gặp ác mộng, không bằng đêm nay tới giường ta nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.”

Ta không bao giờ muốn rời khỏi cái ôm ấm áp như vậy nữa, ta cuộn tròn trong lòng Nhị công tử, để hắn tùy ý ôm ta tới giường trong phòng, ta nghĩ mặt mình nhất định đỏ tới tận cổ rồi, bởi vì kiểu ôm này cực kỳ giống trong giấc mộng kia, ta nhìn không được hai tay ôm lấy Nhị công tử, để cho mình và hắn kề càng sát hơn một chút, ta cảm thấy thân thể Nhị công tử theo đó hơi cứng đờ một chút.

“Nhị công tử, Tiểu Quy nói nó muốn mỗi ngày ngủ ở giường lớn...”

Nghĩ đến yêu cầu ngủ riêng là ta, hiện tại yêu cầu ngủ cùng cũng là ta, ta lại có cảm giác mình thực sự rất tùy hứng, ta cúi đầu nói nhỏ, bên tai truyền đến tiếng cười khẽ của Nhị công tử.

“Được, vậy sau này Tiểu Phi hãy ngủ cùng với Tiểu Quy ở giường lớn là được rồi.”

Thật vậy sao? Có phải sau này ta vẫn có thể ngủ trong lòng Nhị công tử không?

Thì ra nhiều thứ phải mất đi mới phát hiện ra nó có bao nhiêu quan trọng, Tiểu Phi, lần này ngươi nhất định không nên đánh mất nó nữa.

Hết chapter 50

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Chương 51

Ngày thứ hai toàn bộ giường nhỏ và chăn bông của ta bị dời đi, mà gương mặt Huỳnh Tuyết cười nhạo gần như khiến ta muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

“Dày vò tới dày vò lui cũng không ngại phiền? May mà công tử tính tình tốt, mặc cho ngươi làm vậy.”

Trình độ kinh khủng của Huỳnh Tuyết cũng gần với Tiểu Thanh, ta nào dám đáp lời, chỉ có thể cúi đầu thừa nhận nằng quở trách.

“Ngươi so đo với một đứa ngốc làm gì?”

Lời Liễu đại ca mặc dù khó nghe, nhưng cuối cùng đem lực chú ý của Huỳnh Tuyết dời đi.

“Liễu đại ca...”

Sao? Ba chữ này sao lại gọi ngọt được như thế.

Ta tức giận trừng mắt với Huỳnh Tuyết, vì sao nói chuyện với Liễu đại ca lại ngọt như ăn đường, nói chuyện với ta lại giống như ăn ớt vậy?

Liễu đại ca đi tới trước mặt ta, nghiêm mặt nói, “Tiểu Phi, mấy ngày nay Lạc Diệp sơn trang và Trích Tinh Lâu cũng không yên bình, Mộ Dung có rất nhiều phiền toái phải xử lý, ngươi đừng thấy bộ dạng hần bình thường luôn đừng dung như không, kỳ thực hần mệt mỏi hơn so với bất kỳ ai khác, ngươi bồi hần nhiều chút, khiến hần vui vẻ một chút, không nên gây thêm phiền cho hần biết không?”

Từ khi biết Liễu đại ca tới nay, tới bây giờ hần chưa bao giờ nói chuyện nghiêm túc với ta như vậy, ta bị hần giáo huấn, ngực đột nhiên thật khổ sở, ta đây không xứng làm một tiểu tư, ngay cả Nhị công tử vất vả như vậy cũng không biết.

“Xin lỗi...”

“Ngươi đừng nghe Liễu đại ca nói vậy, công tử rất rảnh rồi, ngày hôm qua còn đi rạp hát nghe tiểu khúc đấy.” Huỳnh Tuyết nói thêm một câu.

Ta biết Huỳnh Tuyết sợ ta khổ sở mới cố ý nói như vậy, Liễu đại ca nói đúng, ta phải hiểu chuyện một chút, không thể mang thêm phiền cho Nhị công tử.

Đêm đó cũng đến khuya Nhị công tử mới về, ta vừa nghe tiếng mở cửa lập tức ngồi dậy, làm cho hần hoảng sợ, “Tiểu Phi, đã trễ thế này, ngươi còn chưa ngủ à?”

Nhị công tử đi tới trước giường, quệt nhẹ vào mũi nhỏ của ta, cười nói, “Nghe Huỳnh Tuyết nói Tiểu Phi hôm nay thật ngoan.”

Ta vội vàng gạt đầu, “Sau này mỗi ngày ta sẽ đều ngoan.”

Nhị công tử cời trường sam, xoay người nằm lên giường, ta giống bình thường tiến tới, không ngại đè lên tay trái của hần, Nhị công tử khẽ kêu một tiếng.

“Nhị công tử, cánh tay công tử làm sao vậy?”

Ta thấy vừa rồi Nhị công tử cời áo cánh tay trái có chút cứng ngắc, lúc đó không để ý, chẳng lẽ là...

Nhị công tử cười cười với ta nói, “Hơi trầy da chút.”

Ta không tin, vội tiến tới lấy tay nhẹ nhàng sờ cánh tay trái của hần, chỗ đó hình như quần vài tầng băng gạc, không phải chỉ trầy da đơn giản như vậy. Ta chỉ sờ sờ vết thương, trong ngực lại đau đến lợi hại, nước mắt theo đó rơi xuống, ta nức nở nói, “Nhị công tử, có phải có người muốn giết công tử đúng không?”

Trong ánh mắt luôn nhu hòa của Nhị công tử lóe lên một tia sắc bén, hần trầm thanh nói, “Ai nói gì với ngươi sao?”

“Không ai nói cả, là ta đoán, ta biết bọn chúng gọi là Hoàng Tuyền Khuất Chiến, Sát Nhân Vô Xá linh *** gì đó, bọn chúng đều là sát thủ hạng nhất, Nhị công tử, ta rất sợ...”

“Bọn chúng sẽ không động đến Tiểu Phi, Tiểu Phi không cần sợ.”

“Ta không phải lo lắng cho ta, ta sợ bọn chúng sẽ làm thương tổn Nhị công tử.” Ta nhào vào lòng Nhị công tử, ôm chặt lấy hần khóc nói, “Ta biết bọn chúng rất lợi hại, ta không muốn công tử chết, ta muốn công tử sống thật tốt, hức... hức...”

Cảm thấy một bàn tay nhẹ nhàng vuốt sau lưng ta, Nhị công tử nhẹ giọng cười nói, “Ta sẽ không chết, ta chết, ai sẽ làm gối ôm cho Tiểu Phi? Tuy bọn chúng lợi hại nhưng ta cũng không phải dễ chọc, hôm nay chỉ là ngoài ý muốn, Tiểu Phi, ngươi còn khóc nữa, sáng mai tỉnh lại nhất định sẽ biến thành mất thỏ, cẩn thận bị bọn Huỳnh Tuyết chê cười nha.”

Người ta hiện tại chính là thương tâm, Nhị công tử ngươi còn nói giỡn gì chứ? Ta mất hứng bầu môi, thu nước mắt lại.

Nhị công tử ôm ta nằm thẳng, ta sợ đề lên cánh tay của Nhị công tử, vội vàng dịch người ra, sau đó hỏi, “Nhị công tử, hôm nay ai làm công tử bị thương?”

Trong bóng tối Nhị công tử lặng yên một hồi mới nói, “Yến Thập Bộ.”

“Yến Thập Bộ?!” Ta lập tức ngồi dậy.

Yến Thập Bộ.

Mười bước giết một người, ngàn dặm không đối thủ.

Những lời này ta từng nghe Tiểu Thành nói qua, không ai có thể đi được mười bước trước lưỡi kiếm của hắn, ta vội vàng cấp bách hỏi, “Nhị công tử, công tử nhất định đi qua mười bước đúng không? Tên sát thủ kia ấy? Có phải công tử giết hắn rồi?”

“Ta không phải đối tượng ám sát của Yến Thập Bộ, chẳng qua hôm nay đúng lúc quấy nhiễu hành động của hắn, cho nên chúng ta chỉ giao thủ thôi, khinh công của hắn rất tốt, để hắn chạy thoát.”

Chỉ giao thủ đã bị thương, nếu thật sự động thủ thì...

Trong ấn tượng của ta, võ công của Nhị công tử hẳn rất cao, nhưng hắn lại có thể bị thương dưới kiếm của Yến Thập Bộ.

Lẽ nào những sát thủ kia thực sự lợi hại như vậy?

“Nhị công tử, công tử là người tốt, vì sao bọn họ đều muốn giết công tử?”

“Bọn họ chỉ là sát thủ, trong mắt sát thủ không có người tốt người xấu.” Nhị công tử một lần nữa đưa tay kéo ta vào ngực hắn nói, “Tiểu Phi, không cần suy nghĩ nhiều như vậy, ta đồng ý với ngươi, nhất định sẽ không có việc gì!”

“Vâng.”

Ta đương nhiên tin tưởng Nhị công tử nhất định không có việc gì, nhưng trong lòng ta âm thầm quyết định một cái.

“Tiểu Phi, Tiểu Phi thiếu gia, Tiểu Phi tông, ta xin ngươi, ngươi còn muốn quý bao lâu nữa?”

Từ lúc ta quý xuống cầu phù đến giờ, đây là lần thứ mười bảy Huỳnh Tuyết lặp lại lời này.

Ta không để ý tới nàng, chỉ coi như không nghe thấy, tiếp tục quý trên bờ đoàn âm thầm cầu xin Bồ Tát.

Thành tâm tất linh, Huỳnh Tuyết ở chỗ này hô to gọi nhỏ, thần tiên gì cũng bị nàng hù cho chạy mất.

Sáng sớm hôm nay, ta liền hỏi Huỳnh Tuyết chùa miếu nào ở kinh thành linh nghiệm nhất, nàng không cần suy nghĩ đáp ngay là Pháp Hoa Tự, dĩ nhiên ta nấn nỉ nàng mang ta đi bái phật, có điều nếu như nàng sớm biết ta đến đây quý một canh giờ xin đạo phù, phỏng chừng đánh chết nàng cũng không dẫn ta tới.

Vì vậy trong thời gian ta cầu đạo phù Huỳnh Tuyết không còn cách nào khác đành tản bộ quanh Pháp Hoa Tự. Mỗi một vòng nàng lại chạy tới hỏi ta đã cầu được phù chưa, sau khi không nghe được câu trả lời thuyết phục nàng liền đi loanh quanh, thẳng đến vòng thứ hai mươi lăm, ta rốt cuộc cũng cầu được phù rồi, cùng nàng rời khỏi chùa.

Trên đường về nhà, về mặt Huỳnh Tuyết hỏi hận nói cho ta biết, đời này nàng tuyệt đối sẽ không mang ta đi chùa miếu nữa, sau đó xì mặt không để ý đến ta nữa, ta biết Huỳnh Tuyết mệt mỏi, dù sao đi vòng quanh Pháp Hoa Tự hai mươi lăm vòng thực sự cực khổ.

Thấy Huỳnh Tuyết một bụng oán khí, ta không dám trêu chọc nàng nữa, sau khi trở lại Trích Tinh Lâu, một mình ta chạy đến hậu viện ôm Tiểu Quy ngồi ở đình nghỉ mát ngắm cảnh.

Hiện tại là mùa xuân về hoa nở, ngồi ở đình nghỉ mát đón một chút gió xuân thật đúng là mãn nguyện, nếu như có thêm một người nói chuyện thì tốt hơn, nhưng Tiểu Thanh và Tiểu Thành gần đây hình như đều bỏ quên ta, chẳng ai tới xem ta.

Nhớ tới những ngày trước đây cùng bọn họ đùa giỡn tựa hồ chỉ như ngày hôm qua, nhưng lại cảm thấy đã qua rất lâu rồi.

Bữa trưa Nhị công tử không trở về, ngồi trước bàn cơm với ta có Huỳnh Tuyết, Liễu đại ca ba người, điều này làm ta có chút thất vọng, ta vốn định sớm đưa phù hộ thân cho Nhị công tử.

Cơm nước xong, ta hỏi Huỳnh Tuyết, “Cái kia... Huỳnh Tuyết, có phải tú trang rất gần Trích Tinh Lâu không?”

“Đúng vậy, ngay gần đây cách một con đường... Sao, Tiểu Phi, ngươi hỏi làm gì?”

Ta ngượng ngùng cười nói, “Huỳnh Tuyết, bệnh của ta tốt rồi, suốt ngày ở nhà không làm gì cũng không tốt, ta muốn tới hỗ trợ bên tú trang kia.”

“Hỗ trợ? Người sẽ thuê hoa sao?”

Thấy gương mặt khinh thường của Huỳnh Tuyết, ta đành phải giải thích, “Đương nhiên ta sẽ không thuê hoa, nhưng một ít việc nặng ta có thể làm mà, ta cũng muốn có thêm kiến thức.”

Kỳ thực ở cạnh Tam công tử cũng tốt, ở bên cạnh Nhị công tử cũng được, ta đều như đồ nội thất, chỉ dùng trang trí mà thôi, ta không muốn tiếp tục sống như vậy nữa, suốt ngày chỉ ăn với ngủ, có khác gì heo đâu?

Còn tưởng rằng Huỳnh Tuyết lại chê cười ta, không ngờ nàng nghe xong lời của ta liền cúi đầu trầm tư.

Hết chapter 51

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chương 52

“Như vậy a...” Huỳnh Tuyết trầm ngâm nói.

“Ta thấy cũng được, Tiểu Phi là một tiểu hài tử hoạt bát, cả ngày nhốt ở nhà không làm gì cũng không tốt, vừa lúc buổi chiều ta tới tú trang, Tiểu Phi, có muốn đi cùng không?” Liễu đại ca ở bên cạnh chen vào một câu.

“Được được.”

Vừa nghe có thể đi tú trang, ta vội vàng ra sức gật đầu, không ngờ Huỳnh Tuyết vỗ một cái lên đầu ta, sau đó nói với Liễu đại ca, “Như vậy có được không? Công tử có tức giận không?”

“Chỉ là đi dạo tú trang, Hoán Hoa cũng ở bên kia, không có gì đâu.”

Nghe Liễu đại ca nói như vậy, Huỳnh Tuyết liền gật đầu đồng ý.

Liễu đại ca, người thật tốt, chưa từng phát hiện người cũng đẹp trai như vậy.

Ta hưng phấn theo sau Liễu đại ca ra khỏi Trích Tinh Lâu.

Không biết có phải vì sợ ta đi lạc không, từ lúc ra khỏi phủ, Liễu đại ca vẫn túm tay áo ta để ta đi sóng vai với hắn, ta ngửa đầu nhìn khuôn mặt âm trầm của hắn liền hỏi, “Liễu đại ca, gần đây huynh có đi tìm Tiểu Thanh không?”

Gương mặt trắng trẻo của Liễu đại ca xẹt qua một tia không vui, lạnh lùng nói, “Tìm hắn làm gì?”

Nghe giọng Liễu đại ca, chỉ sợ hắn ở chỗ Tiểu Thanh chịu không ít giận dữ vô cớ.

“Ta biết huynh thích Tiểu Thanh, vì sao huynh không nói rõ ràng với hắn?”

“Những lời đồn này người nghe được ở đâu? Còn nói bậy, cẩn thận ăn tát!”

Ta liếc mắt, còn phủ nhận? Rõ ràng chính miệng người nói ra mà.

“Liễu đại ca, Tiểu Thanh kia tuy rằng miệng lưỡi có chút khác nghiệt, nhưng tâm địa hắn rất tốt, hắn coi huynh là người một nhà mới có thể mắng huynh...”

“Câm miệng!”

Liễu đại ca hét lớn một tiếng khiến ta sợ quá lập tức ngậm miệng lại.

Thật là dữ a, quên đi, vốn muốn giúp người, hung dữ như vậy, mặc kệ người.

Ta ngậm miệng lại không thêm nói nữa, Liễu đại ca cũng không lên tiếng, hai người chúng ta cứ trầm mặc như vậy đi tới Linh Lung tú trang, ở trước cửa tú trang, ta mơ hồ nghe tiếng hắn thở dài.

Liễu đại ca ngốc, đứng ở ao thềm cá, không bằng về nhà mà dệt lưới, ở đây thở ngắn than dài thì có ích gì?

(Nguyên văn: lâm uyên tiện ngư, bất như thối nhi kết võng.)

Hừ, đứng ở ao thềm cá là có ý gì? Tại sao đột nhiên ta lại nghĩ đến từ này?

Nghi vấn chỉ lóe lên trong đầu, ta lập tức bị khối bảng hiệu vàng lấp lánh trên cửa tú trang đối diện hấp dẫn.

“Thật là khí phái a...”

Ta ngẩng đầu lên, vừa mới phát ra một tiếng tán thán, liền cảm thấy tay áo căng thẳng, đã bị Liễu đại ca kéo vào trong trang.

Linh Lung tú trang nhìn qua đẹp hơn Trích Tinh Lâu, đi vào cửa, bên trong là từng phiến đá xanh xếp thành đình viện rộng rãi, chính giữa và hai bên là ba lầu các chót vót, Liễu đại ca chỉ vào lầu các nói cho ta biết, “Chính giữa là đại sảnh chuyên dệt thêu, bên trái là quầy xuất nhập hàng, bên phải là phòng thu chi, Hoán Hoa hán là ở chỗ này.”

“Việc buôn bán của chúng ta có phải rất nhiều không?”

Ta đối với vấn đề này không biết gì, Liễu đại ca cười đáp lại, “Việc nhiều căn bản làm không xong, người đặt hàng nhanh nhất cũng phải sau ba tháng mới có thể lấy sản phẩm, ngay cả hàng thêu dệt trong hoàng cung nội viện cũng là Trích Tinh Lâu trình cống lên.”

“Thật là lợi hại nha!”

Không nghĩ Nhị công tử làm ăn buôn bán cả trong hoàng cung nội viện, ta không khỏi nghiêng đầu bắt đầu tưởng tượng bộ dáng đẹp trai của hán lúc làm việc.

“Đừng ở đây mê giai nữa, Mộ Dung hiện tại không ở đây, nếu ngươi muốn sùng bái hán thì đến trước mặt hán mà sùng bái đi!” Liễu đại ca không nói lời nào, kéo ta vào phòng thu chi ở lầu bên phải.

Tô đại ca đang ngồi trước quầy gây bàn tính, hán ngẩng lên nhìn thấy chúng ta tiến tới, không khỏi cười nói, “Ồ, Tiểu Phi, sao ngươi lại chạy tới bên này?”

“Là ta dẫn hán tới, hài tử này ồn ào nói trong nhà quá buồn, muốn sang đây tìm việc để làm.”

“Hâm Phong, loại việc này ngươi cũng dám quyết định?”

“Vậy thì sao, Tiểu Phi là người, cũng không phải chim nhà mà nhốt trong ***g...”

Ta nghe bọn họ nói chuyện phiếm bên kia, tự mình tò mò vòng tới vòng lui ngắm nghía trong phòng.

Dựa vào tường là tủ sách cao tới trần nhà, trên mỗi ngăn kéo tủ dán những chữ ký hiệu khác nhau, mà quầy hàng phía trước Tô đại ca cũng cao bằng người ta vậy, ta chạy vào trong quầy, trèo lên ngồi vào cái ghế bên cạnh Tô đại ca, liền bắt đầu tùy tiện lăm nhăm sờ sách xếp từng chồng trên bàn, đáng tiếc phía trên viết gì ta xem một chữ cũng không hiểu.

“Ngươi thấy chưa, hán tới làm việc sao? Rõ ràng ở nhà buồn chán, muốn chạy tới chơi đùa một chút thôi.” Tô đại ca ở bên cạnh nói.

Hình như đang nói ta à, ta vội vàng ngẩng đầu nói, “Ta tới làm việc, Tô đại ca, huynh có việc gì liên giao cho ta làm đi.”

“Giao cho ngươi? Những sổ sách này ta phải làm tới trưa, còn tưởng rằng sẽ có người tới giúp ta đây, phải ngươi tên tiểu quỷ này, ngươi có thể làm sổ sách sao?”

“...”

Biết rõ ta không biết chữ, lời này rõ ràng không phải đang xem thường ta sao, ta bĩu bĩu môi, lăm bằm nói, “Ta có thể xem ngươi chỉnh lý sổ sách mà.”

Tô đại ca vừa muốn nói, lại thấy một lão nhân gia vội vã đi tới bằm, “Tô công tử, Liễu công tử, Thành Vương bái kiến.”

Tô đại ca và Liễu đại ca liếc mắt nhìn nhau, Tô đại ca nói, “Vương bá, mời Thành Vương đến đại sảnh dùng trà, chúng ta lập tức qua ngay.”

Sau khi đợi Vương bá đi xuống, Tô đại ca quay đầu nói với ta, “Tiểu Phi, ta cùng Liễu đại ca ra ngoài tiếp khách, ngươi ở chỗ này đừng chạy lung tung.”

“Ồ.” Ta hứng thú lật sổ sách, không ngẩng đầu lên tùy tiện trả lời một câu.

“Đem toàn bộ sổ sách để vào tủ đang mở phía sau ngươi kia, một lát nữa Vương bá sẽ đem điểm tâm tới cho ngươi.”

“Được rồi.”

Chỉ cần có việc để làm là được, ta đóng chồng sổ sách, sau đó sắp xếp chúng lại để vào ngăn kéo sau lưng, sổ sách này thật nặng, ta phải chuyển mấy lần mới có thể để hết chúng vào chỗ cũ.

Lúc này Vương bá đi đến, lão mang khay điểm tâm, trà nước đặt lên bàn, cười híp mắt với ta, “Phi thiếu gia, mời dùng điểm tâm.”

Ta sợ hết hồn, vội vàng nhảy xuống ghế nói, “Vương bá, bá kêu ta là Tiểu Phi được rồi, ta chỉ là một tiểu tư, không phải thiếu gia.”

“Được được, Phi thiếu gia mời dùng.” Vương bá vừa cười vừa nói, lão giúp ta châm trà, bung đến trước mặt ta.

Ta sợ lùi về phía sau vài bước.

Trời ạ, ta tới làm việc, cũng không phải tới để hưởng thụ, sao có thể để cho một lão nhân gia râu tóc hoa râm hầu hạ mình?

Ta hai tay tiếp trà, nói cảm ơn, sau đó hỏi, “Vương bá, bá làm quản gia nơi này sao?”

“Đúng vậy, Phi thiếu gia.”

Nhìn Vương bá cung kính đứng một bên đáp lời, trong lòng ta cảm thấy rất có lỗi, vì vậy nói, “Vương bá, ta còn chưa gặp qua mọi người ở chỗ dật thêu, bá có thể dẫn ta đi xem không?”

Đi loanh quanh tú phường còn hơn ở chỗ này được người phục vụ, nói không chừng ta có thể giúp đỡ được gì đó, nếu như Nhị công tử biết ta làm việc ở chỗ này, nhất định sẽ khen ta ngoan.

“Được.”

Nhận được đồng ý, ta tiện tay cầm khối điểm tâm, theo Vương bá ra khỏi phòng thu chi, sau đó liền có người tới khóa cửa phòng lại, xem ra nơi này quản lý rất nghiêm a.

Vương bá dẫn ta tới đại sảnh tú phường, trên vách tường đại môn đối diện treo một bức tranh vạn lý giang sơn rất lớn, mỗi núi mỗi sông đều thêu rất *** tế rõ nét, ta nhớ trong thư phòng của Nhị công tử cũng có một bức tranh thêu như thế, không cần nói cũng biết chúng cùng xuất từ tài nghệ của Linh Lung tú trang.

Trong phòng lớn rộng rãi bày trăm cái bàn dài, các nữ hài tử ngồi trước bàn cúi đầu thêu liên tục, kim bạc trên tay các nàng đi như con thoi, toàn bộ *** thần tựa hồ đều tập trung vào việc thêu thùa, hoàn toàn không chú ý tới chúng ta đến.

“Oa, tú phường thật lớn a...”

Ta có chút nín thở, tú nương nơi này cũng chừng hai ba trăm người, thêu như vậy còn cung ứng không xong, khách nhân đặt hàng chẳng phải số lượng đếm không hết sao?

Vương bá vội vàng dùng tay ra hiệu ta chớ có lên tiếng, lão nhỏ giọng nói với ta, “Thêu là việc cần phải tâm bình khí hòa, không được có nửa điểm ồn ào xôn xao, công tử ghét nhất người khác ồn ào ở chỗ này.”

Ta le lưỡi, nhỏ giọng nói, “Vương bá, nơi này là toàn bộ tú phường sao?”

“Đây chỉ là chỗ thêu, ra khỏi tú trang, cách không xa còn có mấy cửa hàng tơ lụa, bên kia cũng bày một ít thành phẩm thêu, Phi thiếu gia nếu thích, chúng ta cùng đi xem.”

“Được được.”

Chúng ta nhỏ giọng nói chuyện, đi tới trước một tú nương, nàng đang thêu bức bách hoa phi điệp, mấy đóa mẫu đơn bên dưới đại khái đã thêu đường viền, trên cánh hoa như có giọt nước long lanh trong suốt, tựa như tùy thời có thể lăn xuống.

Thật thần kỳ a, giống y như thật.

Ta đang nhìn hăng say, Vương bá đột nhiên nhỏ giọng nói, “Phi thiếu gia, ta có việc đi một chút sẽ trở lại, ngươi cứ ở chỗ này xem trước.”

“Vâng.”

Thấy Vương bá theo một gia nô vội vã rời đi, ta liền chuyển ánh mắt đến bức thêu thượng phẩm kia, tập trung chăm chú xem.

Ta ở tú phường vừa nhìn vừa đi, vòng vo tròn một vòng cũng không thấy Vương bá trở về, ngẩng đầu nhìn gian phòng trên lầu một chút, ngạc nhiên không biết phía trên dùng làm gì, liền rón rén đi tới, Vương bá nói qua, không thể lớn tiếng, sẽ chọc Nhị công tử không vui.

Hết chapter 52

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chương 53

Ta đi lên lâu mới biết nơi này là chỗ tiếp khách, vì bên trong mơ hồ truyền ra tiếng nói của Tô đại ca.

“Vương gia, thực ngại quá, vì trong phòng còn một số sản phẩm chưa kịp trình tiến cung gấp, cho nên hàng thù vương gia đặt trước phải đợi thêm mấy ngày nữa, tri hoãn việc sử dụng của vương gia, xin vương gia thứ lỗi.”

Vừa Vương bá nói có Thành Vương tới bái kiến, xem ra lúc này Tô đại ca đang nói với hắn.

Lòng hiếu kỳ nổi dậy, ta thấy bên cạnh có một cánh cửa sổ khép hờ, liền tính tới cạnh cửa sổ, len lén ló đầu nhìn, chỉ thấy giữa phòng có một vị nam tử đang ngồi tuổi chừng bốn mươi lưng hùm vai gấu, một khuôn mặt vuông góc cạnh rõ ràng, giữa trán mơ hồ có cổ kiết ngạo bất tuân, áo gấm đai ngọc, khí độ bất phàm, xem ra hẳn chính là Thành Vương rồi.

Ta sợ bị phát hiện, chỉ len lén nhìn thoáng qua, liền rút đầu về không dám xem nữa, có điều tiếng đối thoại của bọn họ vẫn gián đoạn truyền vào tai ta.

Chỉ nghe thấy một thanh âm uy nghiêm lạnh lùng nói, “Quả nhiên là tiệm lớn khinh khách, đúng là nói không sai, ta đưa vải đến cách đây một tháng rồi, không nghĩ tới qua lâu như vậy, tú trang các người chỉ mới bắt đầu thù, Tô công tử, người không định nói với ta việc này cũng phải mất ba bốn tháng đấy chứ?”

“Vương gia, thực xin lỗi, có điều khi quản gia phủ ngài tới đặt hàng, chúng ta đã nói nhanh nhất cũng phải mất trên hai tháng, hiện tại chúng ta đang gấp rút làm...”

“Tô công tử, ý của người đang nói là ta ép buộc?”

“Không dám.”

“Phải không? Ta xem Mộ Dung Tĩnh cho tới bây giờ cũng không để một vương gia như ta đây vào mắt, hiện tại hắn ở bên người hoàng thượng rất thuận lợi, nhưng cũng không phải vì vậy liền quên mất thân phận của mình chứ!”

Thành Vương đang nói xấu Nhị công tử, hẳn đường đường là một vương gia lại không nói đạo lý như vậy sao? Đặt hàng cũng phải có thứ tự trước sau chứ, cùng Hoàng thượng, Vương gia có quan hệ gì.

Liều đại ca tiếp lời nói, “Vương gia, Trích Tĩnh Lâu chúng ta bất luận điều gì cũng đều đối xử công bằng với khách, cũng không dám có nửa điểm bất kính với Vương gia, đối thù chúng ta sẽ tận lực gấp rút làm, không tri hoãn Vương gia dùng.”

“Như vậy là tốt nhất!”

Ta đang nghe hăng say, bỗng nhiên vai bị người vỗ nhẹ một cái, ta quay đầu lại, thấy là Vương bá, lão khoát khoát tay với ta, sau đó kéo ta lặng lẽ xuống lầu.

“Phi thiếu gia, sao người lại chạy lên đó? Vị Thành Vương kia tính tình rất ác nghiệt, nếu hắn phát hiện người nghe trộm ở bên ngoài, nhất định sẽ giận dữ.”

“Hiện tại hắn đang giận dữ rồi, chớ sản phẩm chưa xong, Vương bá, Thành Vương rốt cuộc là người như thế nào a, sao bọn Tô đại ca đều phải cung kính với hắn?”

“Thành Vương là ca ca ruột của Hoàng thượng, thái độ làm người của hắn luôn luôn như vậy, Phi thiếu gia, không phải người muốn đi xem cửa hàng sao? Ta dẫn người đi nhé.”

Vốn rất muốn đi, nhưng thấy tất cả mọi người đều bận rộn, ta không biết xấu hổ còn thêm loạn nữa, liền nói với Vương bá, “Ta không đi nữa, ta quay về Trích Tĩnh lâu cũng được, Vương bá, người quay lại nói với bọn Tô đại ca một tiếng.”

“Ta phải tự mình đưa Phi thiếu gia quay về.”

“Không cần, chỉ là một con đường, tự ta trở về được rồi.”

Ta cáo từ Vương bá, đi về phía Trích Tĩnh Lâu, không ngờ vừa đi qua đường, liền thấy trước mặt có một người đi tới, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị khiến tim ta đột nhiên ngừng lại.

Tam công tử!!

Trong thời gian ở Trích Tĩnh Lâu này, mỗi ngày trôi qua đều tiêu diêu tự tại, ta rất ít nghĩ đến Tam công tử, càng không nghĩ sẽ gặp hắn ở trên đường, mà hiển nhiên lúc này hắn cũng nhìn thấy ta, đôi mắt đẹp đột nhiên sáng ngời, khóe miệng hiện ra nét cười.

Ta rất ít khi thấy Tam công tử cười, kỳ thực hắn cười lên nhìn rất đẹp, chỉ là dung mạo này nhìn qua so với trước gần đi một ít, trên trán cũng có chút tiều tụy.

“Tiểu Phi!!”

Nghe một tiếng gọi, đã thấy Tam công tử bước nhanh tới chỗ ta, ta không cần suy nghĩ xoay người nhanh chân bỏ chạy, nếu bị hắn bắt được, không biết có cho ta ăn đòn nữa không, ta đây nhỏ người không thể chịu nổi trận đòn như vậy nữa.

“Tiểu Phi, Tiểu Phi...”

Tiếng gọi càng gấp, ta lại càng chạy nhanh hơn, may mà ta thấp bé, trong đám người rẽ ngang rẽ dọc, rất nhanh thì bỏ lại Tam công tử.

Ta rẽ vào một hẻm nhỏ yên tĩnh, quay đầu lại không thấy Tam công tử đuổi theo, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi thần sắc Tam công tử hình như rất tiêu sái, không biết có phải do việc làm ăn không thuận lợi hay không, tuy rằng ta thiếu chút nữa bị hắn đánh chết, nhưng thấy bộ dạng thất hồn lạc phách của hắn, ta vẫn có chút không nỡ.

Còn nhớ rõ đêm giao thừa bàn tay thô dày nắm tay ta đưa về nhà, còn nhớ rõ lúc ta hôn mê ôm chặt ta trong ***g ngực vững chắc, ta cho rằng đó là đau tiếc và yêu thương, thì ra đó chỉ là bố thí.

Mũi có chút cay, ta cố sức nháy nháy mắt, giữ không được nước mắt sắp rơi xuống.

Vô tình gặp Tam công tử khiến tâm tình ta đột nhiên không tốt, ta xoay người rời khỏi hẻm nhỏ, không ngờ đi được mấy bước, cảm thấy trước mắt chột tối sầm, một bao bố chụp xuống đầu ta, không biết xảy ra chuyện gì, ta lập tức vùng vẫy lớn tiếng hét âm lên.

“Cứu mạng, cứu...”

Đầu bị đánh mạnh, đau đớn truyền tới, khiến ta không tự chủ được lâm vào hôn mê.

Trên mặt nóng quá, tựa như có người không ngừng vuốt ve mặt ta, loại đau rất này khiến ta muốn giãy dụa né tránh, đáng tiếc toàn thân một chút khí lực cũng không có, chỉ mơ hồ nghe có người bên tai thấp giọng cười khê.

“Như vậy đảm bảo gương mặt này sẽ không có ai nhận ra đâu. Đến lúc đó còn ai muốn nguoi, quan tâm nguoi chứ? Dám tranh cùng ta, ta sẽ cho nguoi tan xương nát thịt, vạn tiễn xuyên tâm, sau khi chết ngay cả hồn phách cũng khó có thể trở về!”

Thanh âm ôn nhu truyền đến, dịu dàng êm tai lại lộ ra hàn ý thấm vào ruột gan, là ai hận ta, hận đến nỗi không chỉ muốn ta chết, thậm chí còn muốn hồn phi phách tán sau khi chết? Sao ta lại xui xẻo như vậy...

Thanh âm này rất quen thuộc, ta từng nghe qua, nhưng trong thời gian ngắn không nghĩ ra được, là ai? Là ai?

Mặt không nóng giống vừa rồi nữa, cảm giác có bàn tay ôn nhu nâng đầu ta lên, đưa nước có vị hơi ngọt từ từ rót vào miệng ta, khiến ta liền mê man ngủ thiếp đi.

Đây là nơi nào?

Taụi mắt ngồi dậy.

Bốn phía một mảnh hôn ám, khiến ta không thấy rõ cảnh vật bên người, chỉ cảm thấy tay chạm vào nơi có cỏ khô, còn có từng đợt khí ẩm thấp truyền vào mũi.

Ta mờ mịt nhìn hồi lâu, mới nhìn rõ hiện tại mình đang bị nhốt trong một nhà lao thật lớn, xung quanh có rất nhiều người nửa nằm nửa ngồi rải rác khắp nơi, mỗi người đều dùng ánh mắt đờ đẫn lạnh lùng nhìn ta, như đang nhìn một con quái vật, ánh mắt ta lướt qua bọn họ, rơi vào cửa chính làm bằng song sắt sau lưng họ.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao ta lại bị nhốt ở chỗ giống nhà tù thế này?...

Kinh hoảng khiến đầu ta bắt đầu đau âm ỉ, ta nhớ vì trốn Tam công tử mà chạy vào một hẻm nhỏ, tiếp theo bị người dùng bao bố chụp lại, sau đó một thanh âm quen thuộc bên tai ta cười không ngừng, cười không ngừng...

Thế nhưng, sao ta lại đến nơi này?

Nếu Nhị công tử phát hiện không thấy ta, nhất định cực kỳ lo lắng, ta phải quay về, ta không muốn ở chỗ này!

Ta chợt đứng lên, vùng vẫy nhào tới hàng rào sắt phía trước cố sức lay nó, lớn tiếng kêu lên, “Ta không phải tù nhân, các nguoi bắt nhầm nguoi rồi, thả ta ra, thả ta ra!...”

Hình như có gì không đúng, ta sững sờ một lúc lâu mới chú ý tới, ngoại trừ song sắt lay động và một ít âm thanh ặc ặc cổ quái, ta căn bản không nghe thấy tiếng mình gọi...

Ta hoảng sợ ôm cổ, dùng hết khí lực muốn kêu thành tiếng, nhưng căn bản vô dụng, cổ họng ta lúc này như bị thiêu đốt nứt ra vậy, đừng nói phát ra âm thanh, mỗi tiếng hít thở cũng làm ta đau đớn không chịu nổi.

Không thể tin vào sự thật trước mắt, ta bắt chấp cổ họng đau rát, lại bắt đầu tiếp tục hét to, “Thả ta ra, thả ta ra...”

Nhưng chỉ có âm thanh khàn khàn khùng khục phát ra khiến ta rối cuộc hiểu rõ một điều.

Ta bị câm rồi, không bao giờ có khả năng nói được nữa...

Hết chapter 53

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chương 54

“Đừng phí sức nữa, cổ họng của ngươi bị người làm cho câm rồi, làm thế nào cũng không có khả năng phát ra âm thanh đâu.”

Lời nói lạnh lùng khiến ta chột quay đầu lại, nói chuyện là một nam nhân mặc áo tù màu đỏ, tay chân của hắn đều bị cùm bằng xích sắt, đang dựa lưng vào tường, một chân chống lên, lạnh lùng nhìn ta.

Má trái hắn có một vết sẹo rất sâu, vết sẹo kéo dài từ góc trán xuống sát mắt trái, khiến khuôn mặt thô lớn của hắn có vẻ dữ tợn đáng sợ, tóc rối tung rơi rớt trên vai, cặp mắt dưới ngọn đèn mờ phát ra ánh sáng âm u như dã thú.

Không! Không thể! Ta không thể bị câm, ta muốn gặp Nhị công tử, ta muốn gặp hắn!

Ta hoảng loạn thất thố nhìn bốn phía, lúc này mới phát hiện phòng giam thật nhiều người đều bị xích tay chân, có vài người còn mặc quần áo màu đỏ giống như áo tù.

Ta vội vàng nhào tới bên cạnh nam nhân có sẹo, giữ chặt tay áo hắn, liều mạng ra hiệu, muốn hắn nói cho ta biết đây là nơi nào, sao ta lại ở chỗ này? Tiếng nói của ta vì kích động mà không ngừng phát ra âm thanh ú ớ dồn dập, khiến trong họng vốn như lửa đốt càng thêm đau đớn khó chịu.

Nam nhân không nhìn được hất ta ra, cười lạnh nói, “Có phải ngươi muốn biết đây là nơi nào?”

Khi hắn thấy ta liên tục gật đầu liền cười khà khà nói, “Nơi này là nhà tù Thành Vương giam giữ con mồi, chúng ta đều là tù nhân của hắn, nhìn dáng vẻ của ngươi chắc là bị ai lừa tới đây hả?”

Thành Vương? Đúng rồi, chính là Vương gia tính khí quá đáng kia, hắn lừa ta làm gì?

Hoảng hốt cộng thêm lo nghĩ khiến đầu ta càng thêm đau nhức, ta liều mạng túm cổ mình, cực lực muốn phát ra âm thanh, nhưng trừ cổ họng càng ngày càng đau đớn, căn bản không có bất kỳ thay đổi nào, ta không ngừng lặp lại động tác giống nhau, cho đến khi tuyệt vọng.

Ta thực sự bị câm rồi, vĩnh viễn không thể nói được nữa...

Chân mềm nhũn, ta té ngã xuống đất, thấy nam nhân có sẹo kia ngẩng đầu, nhìn về cửa sổ rất nhỏ trên vách tường phòng giam, hồi lâu mới lên tiếng, “Ngươi có biết bên ngoài là nơi nào không?”

Ta co quắp trên cỏ khô, căn bản vô lực trả lời, ngoại trừ muốn trở về bình thường, bất cứ chuyện gì khác ta đều không có hứng thú biết.

Nam nhân có sẹo tự hỏi tự trả lời, “Bên ngoài là bãi săn của Thành Vương, bình thường Thành Vương sẽ cùng bằng hữu và thuộc hạ của hắn tới đây săn bắn, khi bọn chúng chán ghét săn bắn dã thú, sẽ dùng người thay thế dã thú để vây quét, săn người so với săn thú có phải thú vị hơn không, nhìn người bị mình săn liệu chết chạy trốn trong rừng, thấy trong mắt bọn họ sợ hãi, tuyệt vọng, mặc kệ gãy dựa, xin tha thứ trước khi chết, cảm xúc những người này biểu hiện ra nhiều hơn so với dã thú, vì vậy so với thú, săn bắn người càng làm người ta hưng phấn hơn.”

Thanh âm thông thả nhẹ nhàng kể lại sự tình, lại làm cho ta giật mình ngẩng đầu nhìn con người thân nhiên này.

Đơn giản là Thành Vương chán săn thú, liền đem người làm con mồi để truy bắt? Lẽ nào đối với đám người quý tộc kia, tính mạng con người còn không bằng dã thú sao?

Nam nhân mặt sẹo không thấy ta kinh ngạc, hắn tựa vào tường, trong miệng ngậm một cọng rom, lười biếng ngáp một cái nói, “Cũng không phải không thể sống, chỉ cần ngươi có bản lĩnh chạy ra khỏi rào chắn ngoài bãi săn, coi như trốn thoát.”

“Ta không muốn chết, ta muốn ra ngoài, thả ta ra!”

Một tiếng kêu thê lương đột nhiên vang lên bên cạnh, ta nghe tiếng quay đầu lại, chỉ thấy một nam nhân gầy như que củi phát điên nhảy dựng lên, nhào tới

trước song sắt lớn tiếng gào, đầu của hắn còn không ngừng đập vào song cửa, máu tươi theo trán hắn từ từ chảy xuống, mà hắn hình như không biết đau, vẫn lạc giọng tận lực gào không ngừng.

“Người xem, người này cũng giống người, chẳng khác tội ai, không biết tại sao lại bị dẫn vào, người thật không may, bộ dạng đã xấu thì thôi, lại còn bị người độc cho cầm nhốt vào làm con mồi...”

Xấu?

Ta không biết mình có tính là đẹp không, nhưng tuyệt đối không xấu...

Một trận lãnh ý không rõ từ đáy lòng truyền tới, hai tay ta run rẩy chậm rãi sờ mặt, chạm đến, tay ta càng ngày càng run rẩy lợi hại.

Sao lại như vậy? Không, đây không phải sự thực!

Cái mặt béo tròn, sưng to như cái đầu sao có thể là của ta, thậm chí mỗi lần tiếp xúc, da sẽ theo đó nhũn xuống, cả khuôn mặt đều tê tê không có bất kỳ cảm giác nào, hơn nữa mí mắt, mũi, môi đều sưng thành một đoàn, chẳng trách vừa rồi ta nhìn mọi thứ luôn cảm thấy không rõ, thì ra là như vậy...

Bộ dáng này không chỉ những người khác không nhận ra ta, chỉ sợ chính ta cũng không nhận nổi mặt của mình, đến tội cùng là ai hung ác như vậy, làm cho ta vừa cảm vừa xấu, còn đưa tới đây làm con mồi?

Trong đầu lập tức hiện lên khuôn mặt tà nịnh.

Mộ Dung Viễn!

Nhất định là hắn, trừ hắn ra sẽ không có ai làm ra chuyện âm hiểm ác độc như thế, ta không rõ vì sao hắn lại hận ta như vậy, hận đến cả hồn phách ta cũng không buông tha?

Ta vô lực nằm lên cỏ khô, trong đầu một mảnh hỗn loạn, tai nghe tiếng khóc của thanh niên kia, tiếng kêu khóc tê liệt không ngừng nhắc nhở ta hết thảy đều là sự thật.

Không biết qua bao lâu, một loạt bước chân truyền vào, cùng lúc đó hầu như tất cả mọi người trong phòng giam đều phản kích nhào tới cửa, thấy ta nằm sấp trên đồng cỏ không động đậy, nam nhân mặt sẹo tiến tới đá ta một cước.

“Ăn cơm đi, ăn no mới có khí lực chạy, người không ăn, người đầu tiên chết chính là người!”

Ta như vậy rồi, ra ngoài thì phải làm sao? Không ai biết ta, cũng không ai còn nhớ ta.

Ý niệm này chợt lóe trong đầu, ngay sau đó là gương mặt ôn nhã của Nhị công tử liền hiện ra trước mắt ta.

Nếu như ta chết ở chỗ này, sẽ không còn được gặp lại nét mặt tươi cười ấy, không được, ta muốn gặp Nhị công tử, cho dù hắn không biết ta...

Ta chợt nhảy dựng lên, nhào tới cửa, đưa tay đoạt lấy một phần thức ăn, bất kể là cái gì, liền liến mạng và vào miệng.

Nam nhân mặt sẹo nói không sai, phải có sức chạy mới có thể sống sót, ta còn chưa chết đâu, vì sao lại sớm chấp nhận số phận? Mặc kệ thế nào, sống mới có hy vọng, ta muốn được gặp Nhị công tử, nói gì cũng muốn được gặp hắn!

Có lẽ vì đói bụng, bữa cơm kia ăn thật ngon, mặc dù cổ họng vô cùng đau đớn, nhưng ta vẫn cố gắng ăn hai bánh bao lớn, còn ăn hết cả rau không để thừa lại chút nào, thấy đáng diệu ăn như hồ điệp của ta, nam nhân mặt sẹo kia có chút kinh ngạc.

“Nhìn không ra người nhỏ nhỏ thế này lại có thể ăn được nhiều thế.”

Cơm nước xong, ta ngồi xuống bên cạnh nam nhân mặt sẹo, cho tay vào trong ngực, lại phát hiện hộ phù cư nhiên vẫn được cất sát người, vốn vì Nhị công tử cầu phù hộ thân, không nghĩ tới ta lại dùng trước, có nó bên người, ta thêm vài phần tin tưởng, lúc này trong lòng ta chỉ tìm cách phải làm sao mới có thể chạy thoát.

Mỗi lần thấy bầu trời ngoài cửa sổ tối xuống lại sáng lên, ta cũng biết là đã qua một ngày, tính ra cũng ngưng trong phòng giam âm u được ba ngày, trong phòng ngoại trừ ẩm ướt và hôi hám, thì cũng không phải là nơi khó có thể chịu được, một ngày ba bữa thức ăn lại càng phong phú, ta nghe Đoàn Nhất Chi nói, đó là thức ăn có ý nấu cho chúng ta, ăn ngon, thân thể mới có thể cường tráng, mới có sức chạy trốn, đối với người đi săn, đuổi giết con mồi ngoan cường chạy trốn so với con mồi bắn phát chết luôn có cảm giác thành tựu nhiều lắm.

Đoàn Nhất Chi chính là nam nhân mặt sẹo kia, lúc hắn nói tên cho ta, còn đưa tay trái cho ta xem, bàn tay kia không có ngón út, đây là nguyên nhân tên của hắn. Hắn nói trước kia là cường đạo, suốt đời giết không biết bao nhiêu người, vì vậy lần này mặc kệ sống hay chết, hắn cũng không lo, nhưng khi hắn nói những lời này, ánh mắt có chút lóe lên, khiến ta cảm thấy hắn còn có điều không nói ra.

Trong tù ngày càng buồn chán, ta liền hoa chân múa tay với Đoàn Nhất Chi hỏi thăm chuyện tù nhân, thì ra người nhốt ở chỗ này phần lớn là từ tù cùng với hắn, đều do Thành Vương phái người mang bọn họ từ đại lao nha môn đưa đến nơi này nuôi làm con mồi, đối với bọn họ, ở chỗ này dù sao còn có một đường sống, hơn nữa đồ ăn so với nha môn tốt hơn nhiều, cho nên mọi người tự nhiên cũng có thể vô tư mà ở.

Duy nhất chỉ có ta và thanh niên gầy như que củi kia là bị lừa vào đây, thanh niên gầy kia tựa hồ vẫn không thể chấp nhận sự thật, hầu như mỗi ngày sẽ có mấy lần khóc long trời lở đất, mới đầu ta còn đồng tình với hắn, nhưng rất nhanh thì mặc kệ, thậm chí thấy có chút phiền chán, bởi vì người này khóc như Mạnh Nữ khóc Trường Thành vậy.

Hết chapter 54

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Chương 55

Ở trong tù mấy ngày, cổ họng ta đã hết đau, mặc dù vẫn không thể nói như trước, mặt biến thành bộ dạng thế nào cũng không biết, vì ta căn bản không dám chạm đến nó, có thể ta đã quen với cảm giác mặt to như cái đầu, cho nên khó chịu lúc ban đầu do sưng tấy đã dần dần biến mất.

Trưa hôm nay, chúng ta vừa ăn cơm xong, liền nghe ngoài hành lang truyền đến một trận cười nói, tiếp theo trước mắt chợt sáng ngời, có hai người chiếu đèn ***g vào, sau đó mấy người mặc hoa phục đi tới trước song sắt phòng giam.

“Tiêu tiên sinh, người xem con mỗi lần này thế nào? Mỗi lần người đều vội tới vội đi, lần này nhất định phải săn bắn thật vui một phen a.”

Đây là tiếng của Thành Vương.

Ta trốn bên cạnh Đoàn Nhất Chỉ len lén nhìn ra ngoài, phát hiện ngoại trừ Thành Vương, Mộ Dung Đại công tử vậy mà cũng ở đó, mà người được gọi là Tiêu tiên sinh nọ chính là Tiêu Tử Y, hắn không phải thuyết thư tiên sinh ôn văn nhã nhã sao? Thế nào lại cảm thấy hứng thú với chuyện tanh máu này? Có điều Đại công tử và Thành Vương ở chung cùng một chỗ cũng không có gì ngạc nhiên, hắn là võ quan, tất nhiên là thích bãi săn.

Thấy ánh mắt lợi hại của Tiêu Tử Y lóe lên trên người ta, trong lòng ta giật mình, vội vàng trốn sau Đoàn Nhất Chỉ, giống như cảm giác lần trước gặp, cảm thấy ánh mắt của hắn thực sự rất quen thuộc, ta ghét nhìn loại ánh mắt này, lại không thể nói được là vì sao.

Tiêu Tử Y lại khẽ nở nụ cười, hỏi Thành Vương, “Vương gia, thế nào mà ở giữa đám cọp lại có cả một con thỏ con?”

“Ha ha, đương nhiên các loại con mồi mạnh yếu đều có, đi săn mới thú vị mà.”

“Nói cũng phải, Vương gia nghĩ thực chu đáo.”

Thấy Đại công tử cũng ở đó, đột nhiên ta có xung động muốn cầu cứu hắn, nhưng trực giác lại khiến ta ngậm miệng lại.

Vì hiện tại ta mặt bí đao thế này, không nói Đại công tử không biết ta, nếu hắn nhận ra ta là ai, cũng chưa chắc sẽ ra tay cứu giúp, không chừng hơn phân nửa là bỏ đá xuống giếng.

Chỉ nghe Thành Vương nói, “Chuyện thú vị thế này làm sao có thể thiếu Nghị Vương? Mộ Dung đô ti, phái người bẩm báo hắn, nói lần này con mồi ta nuôi đều đã trắng treo mập mạp, đang chờ dùng, bảo hắn chuẩn bị cung tiễn cho tốt.”

Đại công tử chần chờ nói, “Mấy ngày nay Hoàng thượng bên kia kiểm soát chặt, chuyện săn bắn không nên quá phô trương, nếu chỉ vì chuyện đi săn mà truyền tới tai hắn, vậy thì khó nói.”

“Sợ cái gì? Đây vốn là từ từ, chẳng qua là đổi một kiểu chết khác mà thôi, có vấn đề gì? Hoàng thượng thì sao? Ta còn là hoàng huynh hắn, nếu thật sự chọc cho ta mất hứng...”

“Vương gia cẩn thận lời nói.”

Đại công tử chẳng rần chẳng mèm nói một câu khiến Thành Vương ngậm miệng lại, hắn nặng nề hừ một tiếng, xoay người ra ngoài, theo bọn họ rời đi, trong tù nhất thời lại âm u xuống.

“Các lão gia đến xem hàng, xem ra ngày săn bắn không phải ngày mai thì cũng là ngày mốt.”

Đoàn Nhất Chỉ nói một câu khiến thanh niên gầy như que củi lại bắt đầu hoảng sợ kêu to, ta vội vàng che tai lại, không nghe cho tâm bớt phiền.

Ngày mai cũng tốt, ngày mốt cũng được, hiện tại ta đã muốn lập tức chạy đi, ta mất tích lâu như vậy, Nhị công tử nhất định cực kỳ nóng ruột.

Đoàn Nhất Chỉ không nói sai, việc săn bắn định vào ngày thứ hai, không lâu sau sáng sớm, lính cai ngục bưng tới một bàn lớn thức ăn thịnh soạn, nhìn mọi người ăn như hổ đói, ta có chút nín thở, Đoàn Nhất Chỉ lại cười nói, “Nhanh ăn đi, đây chính là bữa cuối cùng, phải ăn nhiều vào, như thế lúc săn mới có sức mà chạy.”

“Sao ngươi biết?”

“Ngươi từng thấy qua thức ăn thịnh soạn như vậy sao? Chỉ đối với tử tù sắp tử hình, các lão gia mới có thể hào phóng như thế...”

Tuy rằng vẫn mong một ngày rời đi, nhưng khi nó thực sự tới trái lại ta khản trương đến run lên, ta nuốt ngẹn lớn com canh, trong lòng không ngừng động viên mình — không sao, nhất định có thể ra ngoài, nhất định có thể!

Sau khi com nước không lâu, liền có quân lính mở đại môn, dẫn chúng ta ra ngoài, trong chúng ta có rất nhiều người bị xiềng xích tay chân, khi bọn họ đi, xích sắt kéo trên mặt đất phát ra âm thanh trầm đục.

Chúng ta bị đưa ra khỏi phòng giam, ánh mặt trời khiến ta vô thức hép mắt lại, cũng không để ý dưới chân bị cục đá chặn ngang, lao đảo ngã văng ra ngoài, lập tức liền có người tiến lên đá vào khuỷu chân ta một cước mạnh, “Không có mắt sao?”

Tiếp theo ta bị hất tùm lầy, thấy hân vung roi lên, cho rằng ta sẽ phải chịu đòn, vội vàng rút cổ lại, không ngờ một thanh âm thật thấp ghé vào tai ta nói, “Chạy hướng đông, đừng quay đầu lại!!”

Là ai đang nói chuyện với ta?

Ta quay đầu lại muốn nhìn kết quả, phía sau tù nhân không ngừng xô đẩy chen chúc nhau đi, che khuất tầm nhìn của ta, mà người nói chuyện kia sớm chẳng biết đi đâu rồi.

Tìm ta đập mạnh.

Có người giúp ta, chỉ cần theo lời hân làm, nhất định ta có thể ra ngoài.

Chúng ta bị đưa đến một mảnh đất trống lớn, phóng tầm mắt nhìn lại, bốn phía đều là đồng cỏ rộng lớn bằng phẳng, xa xa là rừng cây xanh biếc, các loại cỏ cây bụi rậm cao vút san sát nhau.

Đây là bãi săn, rộng lớn khiến cho ta căn bản không đoán được chỗ rào chắn ở đâu, mệnh mông bát nguyệt như tận cùng của bãi săn là đường chân trời, bầu trời xanh trong quang đãng, không gợn một áng mây.

Chúng ta đứng thẳng thành một hàng, tiếp theo liền có người tới còi bỏ xiềng xích cho mọi người, nhưng mỗi người vẫn lẳng lặng đứng đó như trước, mắt đều nhìn thẳng về một điểm cách đó không xa.

Nơi đó có mấy con tuấn mã đứng song song, cưỡi ngựa đứng ở phía trước không cần nói cũng biết là Thành Vương, bên cạnh hân là một trung niên nam tử khí độ hòa nhã cười một con ngựa đỏ thẫm, một thân y phục vàng nhạt, tóc dài theo gió bay bay, mặt mang ngạo khí, hơi có chút một tay che cả bầu trời.

Trong mấy người săn bắn ngoại trừ Tiêu Tử Y và Đại công tử cùng một ít võ quan, lại có cả Mộ Dung Viễn, tuy rằng hân đứng ở phía sau bị che mất nửa người, nhưng bình thường hân hay phe phẩy cây quạt nên ta nhận ra, ta biết người bắt ta tới nhất định là hân.

Sau đó còn rất nhiều tù nhân bị lục tục dẫn vào, chúng ta bị vây thành một đoàn, xem chừng có hơn một trăm người, mọi người xúm lại, trên mặt mỗi người đều lộ thần sắc khản trương kích động.

Đột nhiên một người cao giọng hét lên từ trong đám tù nhân, chạy như bay ra ngoài, ta không kịp phản ứng, chợt nghe tiếng tên bắn, một mảnh lông vũ bay vút lên bắn thẳng vào giữa lưng người kia, sau khi tên bay không ngừng, rốt cuộc đẩy người kia bay thẳng về phía trước hơn một thước mới ngã nhào xuống đất, mũi tên đâm sâu vào lưng hân vẫn không ngừng rung động, mà người cũng không còn hơi thở.

Ta theo hướng tên bắn nhìn lại, chỉ thấy trường cung của nam nhân mặc áo vàng nhạt kia nửa giờ cao trên không trung, trên mặt hân vẫn mỉm cười, nhưng khí thế bên nhon lại sống động.

Thành Vương thấy thế vỗ tay cười to nói, “Hoàng huynh, quả nhiên tài bắn cung hay, không bằng hôm nay chúng ta liền đánh cược, nếu con mồi ta săn ít hơn hoàng huynh một người, liền thua huynh một ngàn lượng bạc, ngược lại cũng vậy, thế nào?”

Nam nhân thu cung mỉm cười nói, “Đề nghị này không tồi, cược.”

Nghe Thành Vương gọi hân là Hoàng huynh, ta liền nhớ tới hôm qua Thành Vương nhắc tới người nợ, tên gì... Nghị Vương? Không sai, là Nghị Vương!

Tình huống tù nhân chạy trốn bị chết, khiến mọi người đang bị áp giải nhất thời âm ỉ rồi loạn cả lên, thấy hoảng sợ trong mắt tất cả, ta đột nhiên hiểu đây là Nghị Vương đang giết một người răn trăm người, lĩnh giáo mũi tên lợi hại kia, mọi người đều cùng sợ hãi, quyết tâm chạy trốn suy yếu, tự nhiên sẽ dễ săn.

Hử? Sao ta lại hiểu đạo lý thâm ảo như vậy? Hình như thông minh lên rồi, không được, cứ nên ngốc ngốc mới tốt, Tiểu Thanh nói đúng, người ngốc mới có thể sống lâu trăm tuổi.

Thành Vương quét ánh mắt về phía chúng ta, cao giọng quát lên, “Nghe đây, các ngươi có thể tận lực chạy trốn, chỉ cần chạy khỏi hàng rào bãi săn, các ngươi sẽ được tự do, có điều bốn phía rào chắn chỉ có một chỗ có thể thông ra phía ngoài, có thể chạy thoát hay không chính là nhờ vận may của các ngươi, từ giờ ta sẽ đếm, khi đếm tới một trăm là lúc đi săn chính thức bắt đầu, cho nên hiện tại các ngươi tận lực chạy đi!”

Theo tiếng Thành Vương quát, các tù nhân lập tức giải tán, hướng bốn phía chạy như bay, ta nhớ lời người nọ nói, liền hướng phía mặt trời dồn sức chạy đi, may mà bây giờ là sáng sớm, bằng không ta thực sự không biết hướng Đông là hướng nào.

Lúc đầu bãi săn còn là đồng bằng, nhưng chạy qua một hồi, những bụi cây lùm cỏ liền mờ hồ hiện ra, ta không biết đến tột cùng rào chắn có xa lắm không, cũng chỉ buồn bực xông lên phía trước, rất nhanh đã đếm xong một trăm, những người đó cười ngựa đi săn, chúng ta chỉ có hai chân làm thế nào cũng không có khả năng chạy trốn khỏi bọn họ.

Phía sau mờ hồ truyền đến tiếng vó ngựa lao nhanh, ta nhớ câu cảnh báo kia, không dám quay đầu lại, chỉ liều mạng chạy trốn, đột nhiên bên cạnh có một thân ảnh vù vù chạy qua ta, dĩ nhiên chính là thanh niên gầy như que củi kia, hắn chạy trốn thật nhanh, lập tức bỏ ta lại phía sau.

Không được, ta cũng phải chạy nhanh hơn!

Nhưng nghĩ thì nghĩ, ta lại cách thanh niên gầy như que củi càng ngày càng xa, chẳng có cách nào, chân của ta rất ngắn, ai có thể trông đợi vào người chân ngắn có thể chạy qua người chân dài?

“À!”

Tiếng vó ngựa sau lưng càng ngày càng gần, có thể thanh niên gầy kia quá mức hoảng loạn, dưới chân hắn vấp một cái, ngã lăn ra thật xa mới dừng lại, ta vội vàng lao lên trước đỡ hắn dậy, hình như chân của hắn bị bong gân, lúc đứng lên mặt có chút trắng bệch.

Bị thương ở chân so với tự sát có gì khác biệt? Ta đỡ hắn vội vàng hỏi, “Thế nào, còn có thể chạy không?”

Phía trước cách đó không xa có một bụi cây, chỗ đó dễ dàng ẩn nấp, hơn nữa ngựa cũng không dễ tới, chỉ cần chúng ta kiên trì chạy tới tạm thời có thể an toàn.

Ta đang nghĩ như vậy, chợt thấy ánh mắt thanh niên gầy nhìn về phía ta lộ ra nguy hiểm, ta ngăn người, tiếp đó bụng bị trúng một quyền nặng nề, ta đau cúi người ngồi xuống đất, mà hắn cũng không quay đầu lại khập khễnh đi thẳng về phía trước.

Tiếng vó ngựa ở phía sau cách đó không xa thì ngừng lại, không cần quay đầu lại ta cũng có thể cảm giác được sát khí của mũi tên đang áp sát về phía mình.

Thì ra thanh niên gầy muốn ta tạm thời chặn lại người đi săn, để hắn có thể chạy thoát, ở đây cũng giống như chiến trường, không cho phép có nửa điểm nhân từ, ta vừa làm một chuyện ngu xuẩn, phải trả giá bằng chính mạng của mình.

Hết chapter 55

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Chương 56

Cố gắng đứng thẳng người, ta quay đầu lại, thấy ngựa của Nghị Vương đứng cách đó không xa, hắn lên dây cung, đối diện với ta.

Dưới tình huống như vậy, chạy trốn cũng rất ngu xuẩn, ta vừa nhìn qua kỹ thuật bắn cung của hắn, biết mình căn bản không tránh khỏi mũi tên trí mạng.

“Vì sao không trốn?” Giọng nói của hắn rất trong trẻo, nhưng lại mang theo sát khí lạnh lùng.

Ta chỉ chăm chú nhìn hắn, cũng không di chuyển.

Nói lời vô nghĩa, chạy cũng chết mà không chạy cũng chết, ta cần gì phải tốn nhiều sức lực? Hơn nữa bụng bây giờ còn đau muốn chết, muốn chạy cũng không nổi.

“Ngươi thật thông minh...”

Ha ha, đây là lần đầu tiên ta được người tán thưởng thông minh, nếu như đổi một nơi khác, ta nghĩ mình nhất định sẽ vui vẻ.

“Ta ghét những người xấu xí, nhưng ngươi lại có vài phần nghĩa khí, nếu như hiện tại bắn chết ngươi, chỉ sợ ngươi cũng không phục, ta sẽ cho ngươi một cơ hội nữa, chạy tiếp đi!”

Nghe Nghị Vương nói như vậy, ta lập tức xoay người chạy, vừa rồi khẩu khí tạm tha, hơn nữa nhìn người này tạm thời sẽ không bắn lén, ta hít sâu một hơi, lại liều mạng chạy về phía trước.

Trong bụi cây phía trước có bóng người chớp động, chính là thanh niên gầy kia, bởi vì hắn đi đứng không nhanh nhẹn, chạy trốn chắc cũng không được nhanh, mắt thấy ta lập tức sẽ đuổi kịp, thân thể hắn bỗng nhiên biến mất trong tầm mắt ta, ta còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, liền nghe thấy một vật nặng rơi xuống đất, cùng lúc một tiếng kêu thê thảm vang lên ngay phía trước, tiếng kêu như đến từ địa ngục khiến ta vội vàng dừng chân lại.

Nơi này có bẫy!

Thực giác chảy ào vào đại não, nếu như không phải thanh niên gầy ngăn trở ta chạy trốn, như vậy hiện tại ngã xuống chính là ta!

Không phải muốn ta chạy hướng đông sao? Tại sao lại có bẫy?

Lãnh ý không ngừng tràn ngập trong lòng, khiến ta đột nhiên suy nghĩ rõ ràng một việc.

Làm sao có thể có người cứu ta? Biết ta bị vây ở chỗ này chỉ có người đã đưa ta tới đây, cũng chỉ hắn mới biết ta là ai.

Không chỉ muốn ta chết, còn muốn vạn tiễn xuyên tâm, tựa như lời nguyện rủa bên tai.

Không thể tiếp tục chạy hướng đông, ta quay đầu lại thấy không ai đuổi theo, dứt khoát chạy về phía bên trái, người đi săn cần phải làm ký hiệu nơi có bẫy mới đúng chứ, ta một bên chạy trốn một bên hoảng loạn nhìn bốn phía xem có lưu lại ký hiệu hay không, lo lắng dưới chân lúc nào cũng có thể gặp phải bẫy, ta căn bản chạy không nhanh, tai nghe có tiếng kêu thảm thiết mơ hồ truyền đến từ bốn phía, tiếng kêu thê lương khiến lòng ta run theo, ta biết âm thanh thê thảm tuyệt vọng này tùy thời cũng sẽ phun ra từ miệng mình.

Nhìn bãi săn xa vô tận, tuyệt vọng từ từ ập xuống lòng ta.

Căn bản không có người nào có thể chạy thoát ra ngoài, nếu nói một đường sống chẳng qua khiến cho người có động lực ra sức chạy trốn mà thôi.

P phía sau truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, theo thanh âm tới gần, ta chợt cảm thấy chân có chút đau, bước chân của ta liền không còn khí lực, ngã xuống cỏ.

Một mũi tên bắn lên sượt qua chân ta, rơi vào bãi cỏ phía xa xa.

Chân một trận đau rát, ta không tự chủ được ôm vết thương ngồi xuống, máu theo miệng vết thương chảy ra, may cũng không nhiều lắm, mũi tên này chỉ làm trầy da, tuy rằng rất đau, nhưng cũng không phải quá nặng.

Ta nhìn đau xoay người, thấy một gương mặt quen thuộc, lúc này Đại công tử cưỡi ngựa đứng trước người ta, hắn kéo lại trường cung, đầu mũi tên sắc bén lấp lóe, đối diện trước ngực ta.

“Huru!”

Mũi tên bay ra, lướt gió bắn thẳng tới, ta căn bản không thể né tránh, cùng lúc đó, một mũi tên từ bên cạnh xiên tới, đi sau mà tới trước, đụng phải làm mũi tên Đại công tử bắn về phía ta lệch sang một bên.

Trước ngực coi như tránh khỏi hung hiểm, mũi tên lướt qua vai trái ta, đầu nhọn của mũi tên xẹt qua vai tạo thành một vết máu, lại một trận đau đớn.

Tiếp đó có người giục ngựa chạy như bay đến, nhưng lại là Mộ Dung Viễn, thấy trong tay hắn cầm cung tên, không biết có phải mũi tên cứu mạng ta là do hắn bắn ra hay không?

Đại công tử có vẻ rất không cao hứng, lạnh giọng hỏi, “Lão tứ, đệ làm gì vậy?”

“Đại ca, con mới dễ chết như vậy có gì vui, không bằng bắn một vài mũi tên, xem hắn rút cuộc chạy được bao xa nữa.”

“Ta không phải đang chơi...”

Ta cũng không rảnh rồi nghe bọn hắn dông dài, thừa dịp không lưu ý, vội vàng đứng dậy chạy thật nhanh vào trong bụi cây, trên đùi và vai không bị thương quá nặng, cũng không ảnh hưởng đến việc ta chạy trốn.

Ta biết Mộ Dung Viễn cũng chẳng hào tâm gì, thì ra đang chơi trò mèo vờn chuột, ta xem ta chạy vào bụi cây các ngươi sẽ làm thế nào.

Bụi cây rất rậm rạp, ta lại nhỏ người, bọn hắn rất khó tìm thấy, cách bụi cây không xa là một loạt cây rừng chẳng chịt hỗn độn, ta thấy bọn họ lại đuổi theo, liền thoáng ngừng bước muốn lấy hơi, ai ngờ một cổ mũi máu tươi ập tới, ta theo mũi máu tanh nhìn lại, thấy một người bị tên bắn xuyên qua ngực cắm vào thân cây khô, hai mắt hắn trợn trừng, cả khuôn mặt đều vạn vọ thay đổi, máu tươi theo mũi tên không ngừng tuôn ra khiến đầu ta chợt choáng váng, ta sợ liền nhanh chân chạy.

Đột nhiên phía trước truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt, không đợi ta chạy tới gần, liền nghe có người thất thanh kêu thảm thiết, tiếp đó một tướng lĩnh cả người mặc quan phục bị đánh rớt xuống ngựa, ngã trên mặt đất cách ta không xa, một tù nhân tiến lên đoạt lấy đao phi thân lên ngựa, hắn hướng ta nói, “Lên ngựa!”

Là Đoàn Nhất Chi!

Người này thật hung hãn, lại đánh tướng sĩ sẵn hấn rơi xuống ngựa, ta nhanh chạy lên trước, Đoàn Nhất Chi kéo tay ta, lập tức kéo lên, ngồi trước người hấn, trong thoáng chốc ta thấy trên người hấn lấm tẩm vết máu, không biết là của hấn hay của đối thủ.

Đoàn Nhất Chi tung dây cương, giục ngựa chạy về phía trước, thấy hấn nói, “Còn cách rào chắn không xa, ôm chặt cổ ngựa!”

Ta làm theo lời hấn, cúi xuống ôm chặt lấy cổ ngựa, nghe thấy phía sau truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, tiếp đó mũi tên ào ào phóng tới, Đoàn Nhất Chi vung đao, không ngừng né tránh.

Đột nhiên ngựa hí lên một tiếng dài, hai chân giơ lên cao, ngừng chạy, phía trước có người cười nói, “Còn có đường trốn sao?”

Ta ngẩng đầu, thấy Nghị Vương nhân nhâ tự tại đứng phía trước ta, chạy song song với hấn chính là Tiêu Tử Y.

“Hôm nay đi săn thật đúng là thống khoái, Thành Vương lại có thể chuẩn bị con mồi hung hãn như vậy để chúng ta bắt, ngươi là người của Khoái Dao Môn? Dao pháp không sai, chỉ tiếc chưa đủ dùng...”

Đoàn Nhất Chi ngao nghể không đáp, đột nhiên hấn cầm tay ta, ta chỉ thấy trong tay ấm áp, tựa hồ có một thứ tròn tròn bị nhét vào trong tay.

“Nhớ kỹ, sau khi chạy khỏi bãi săn, đi tìm Tô Nguyệt Trần, giao đồ vật này cho hấn!”

Nghe được Đoàn Nhất Chi căn dặn bên tai, ta không khỏi sững sờ.

Chờ chút, chờ chút, lão huynh, làm sao ngươi biết ta nhất định sẽ chạy thoát? Tô Nguyệt Trần là ai? Là nam hay nữ? Thứ này là cái gì vậy?

Một bụng nghi vấn ta muốn hỏi rõ, nhưng há miệng mới nghĩ đến mình căn bản không nói được.

“Năm xuống!”

Theo tiếng hét lớn của Đoàn Nhất Chi, ta bị hấn ấn nằm xuống lưng ngựa, ta nghe thấy tiếng ngựa của đối phương đến gần, tiếp đó là tiếng binh khí kịch liệt giao tranh vang lên, thân thể phía sau lưng chấn động một cái, sau đó máu tươi nồng đặc phun vào cổ ta.

“A...”

Tiếng kêu sợ hãi giữa lúc liều chết chỉ quanh quẩn trong cổ họng, không phát ra nổi một tiếng, ta kinh hoàng ngẩng đầu, chỉ thấy đao của Nghị Vương đánh xuống Đoàn Nhất Chi, chuôi đao hấn đưa ra đỡ đòn kia chấn động bay ra ngoài, thế đao bén nhọn không giảm, đang chém vào vai trái Đoàn Nhất Chi, máu bắn tung tóe khắp nơi, xương vai truyền đến một tiếng vỡ giòn.

Ta hoảng sợ nhìn đao của Nghị Vương xoay tròn, thuận thế vể lên cổ Đoàn Nhất Chi, đột nhiên ánh kim chột lóe ngang trời, một mũi ám khí đánh thẳng vào cổ tay Nghị Vương, giảm đi thế đao của hấn, Đoàn Nhất Chi miễn cưỡng thoát khỏi một đao trí mạng, thân thể lại lung lay ngã xuống ngựa.

Không được, ta không biết cưỡi ngựa!

Trong lòng ta kêu gào, đưa tay qua định nắm lấy Đoàn Nhất Chi, đáng tiếc ngựa lại hoảng sợ chạy thẳng về phía trước, cùng lúc đó, mấy người che mặt mặc hắc y giục ngựa tới gần, người cầm đầu hướng Nghị Vương chém ra trường kiếm, cùng lúc đó, người còn lại nhân cơ hội xoay người kéo Đoàn Nhất Chi lên ngựa của mình.

Là Tô đại ca!

Trong nháy mắt cưỡi ngựa qua, ta lập tức đã biết đối phương là ai.

Mũi của ta rất nhạy, người khác sẽ không cảm thấy, nhưng trên người Tô đại ca có mùi thảo dược thơm ngát vốn có, tuyệt đối không thể gạt được ta!

Tô đại ca bọn họ làm sao lại ở đây, không phải vì ta chứ?

“Tô đại ca, Tô đại ca, ta ở chỗ này...”

Trong ngực liều mạng gọi, nhưng ngựa không như ý nguyện của ta, chạy thẳng về phía trước, hai tay ta ôm chặt ngựa vì phát cuồng mà chạy như bay, mắt mờ trùng trùng nhìn mình càng ngày càng cách xa mấy người Tô đại ca.

Hết chapter 56

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Chương 57

Mắt thấy cảnh vật hai bên lao nhanh về phía sau, địa thế cũng dần dần dốc xuống, rất nhanh một loạt rào chắn cũng không cao lắm xuất hiện trước mắt ta, trong lòng ta một trận kích động — ta lập tức có thể thoát ra!

Nhưng một con ngựa khác lại đuổi tới, tiếng cười nhạt âm u từ phía sau truyền đến.

“Người thật sự nghĩ có thể thoát ra sao?”

Tiếng tên theo tiếng cười cùng bay tới, nghe ra đó là tiếng của Đại công tử, dưới tình thế cấp bách ta vội vàng cúi người xuống, chỉ cảm thấy bên vai phải đau đớn, thế tên không giảm, khiến cả người ta lao về phía trước, tuấn mã lại bị khí thế của tên bay sợ hãi lên, rốt cuộc không vượt được qua rào chắn kia, trượt ngã xuống.

Không được...

Ta bay khỏi lưng ngựa, lướt qua rào chắn lăn xuống theo sườn núi, cảm giác mũi tên nhọn cắm trên vai đâm vào thịt thêm vài phần, sau khi lộn mấy vòng, ta liền theo vách đá rơi thẳng xuống.

Hiện tại mới hiểu được, căn bản không ai có thể chạy trốn khỏi bãi săn, bởi vì lối ra ngoài duy nhất chính là vách núi đá.

Này, này, ta tên gọi Tiểu Phi, nhưng bay thế này chính là muốn chết người rồi, cứu mạng...

Mắt thấy phía trước có cây thông vắt ngang chẳng mấy chốc sẽ tiếp cận, ta rất may mắn hôn mê bất tỉnh.

Tỉnh lại lần nữa, đập vào mắt chính là vàng thái dương giữa không trung, ánh mặt trời ấm áp chiếu sáng khắp người ta, thật sự rất ấm.

Ta rốt cuộc đã ra ngoài, trốn thoát khỏi bãi săn kia!

Ta vui mừng khua tay chân, lúc này mới phát hiện mình đang treo trên một cành thông um tùm rậm rạp, từng nhánh thông tầng tầng dày đặc giữ chặt lấy ta, ta cứ bị quấn như vậy trên không trung.

Ta thăm dò nhìn xuống dưới, mặt đất tựa hồ cách ta rất gần, điều này làm cho ta có chút khó khăn, do dự xem có nên thử nhảy một lần.

Ai, vì sao không phải ở trên giường?

Hình như mỗi lần ta té xỉu khi tỉnh lại nhất định đang nằm trên giường, hơn nữa bên cạnh còn có thật nhiều người quan tâm ta, xem ra vận khí lần này của ta tựa hồ không tốt như thế.

Sớm biết như vậy ngắt thêm một lúc nữa, biết đâu lúc ta hôn mê sẽ có người tới cứu, như vậy cũng không cần ta nhức đầu.

Cánh tay khuỷu chân khắp nơi đều là vết máu do cành cây quệt phải, phía sau lưng và vai càng đau dữ dội, ta liếm liếm đôi môi khô khốc, đột nhiên nhớ với vật Đoàn Nhất Chi giao cho ta.

Sau khi Đoàn Nhất Chi giao cho ta, ta rất sợ làm rơi, cho nên từ đầu đến cuối đều nắm chặt trong tay.

Ta giữ vững người đang bị treo trên cành tùng, mở bàn tay ra.

Trong một bàn tay là một viên tròn cỡ một viên thuốc, bởi vẫn nắm chặt trong tay, mặt ngoài nó đã tan ra một ít, ta nhìn viên thuốc màu trắng, không khỏi đau đầu, Đoàn Nhất Chi muốn ta giao nó cho một người tên là Tô Nguyệt Trân, nhưng ta biết tìm người này ở đâu bây giờ? Mà hiện tại còn quan trọng hơn là ta làm sao có thể xuống dưới?

Ngay thời điểm ta cảm thấy khó xử, mơ hồ truyền đến tiếng vó ngựa cách đó không xa, tiếng vó ngựa rất dồn dập, trong nháy mắt đã đi đến gần.

Ngồi trên lưng ngựa là một nam tử mặc bạch y, ánh dương quang chiếu lên gò má hần, hiện lên một vẻ xinh đẹp nhiếp hồn đoạt phách, đôi mi thanh tú của hần cau lại, ghim cương ngựa tại chỗ vòng mấy vòng, không ngừng chần chờ nhìn bốn phía, tựa hồ đang tìm cái gì.

Ta chẳng biết hần là người phương nào, không dám thờ mạnh, ghé vào cây nhìn hần cười ngựa quanh quẩn tại chỗ một hồi, tự lắm bầm: “Chết tiệt, không nghĩ tới Nghị Vương cũng sẽ tham gia lần đi săn này, đến bây giờ còn chưa đi ra, sợ là lành ít dữ nhiều...”

Thấy bộ dạng người này như có ý tới đây chờ người, hần không phải người xấu đâu nhì.

Chỉ thấy hần rung cương ngựa, hình như xoay người muốn đi, ta không kịp do dự, vội vàng cố gắng lay động thân thể hy vọng hần có thể chú ý, quả nhiên theo tiếng động, đôi mắt phượng của nam nhân lập tức chuyển qua chỗ ta, thân thể hần tung một cái, nhảy lên bên cạnh cành cây, nắm lấy thất lưng ta lôi xuống.

Cảm thấy cánh tay giữ ta mềm yếu như không xương, hơn nữa hương thơm cũng theo đó xông vào mũi, không xong, không biết người này có phải là nữ giả nam hay không?

Ta ngồi vững trên ngựa, hướng về phía dung nhan tuyệt thế này, làm thủ thế muốn cảm tạ ân hấn cứu giúp, nhưng khi đối phương nhìn thấy mặt ta lập tức buông lỏng cánh tay đang ôm lấy ta, tràn đầy chán ghét mà nói, “Ngươi thật xấu a.”

Một câu nói khiến tâm tình ta vốn đang vui vẻ vì còn sống thoát ra nhất thời tiến vào động băng.

Ta trở thành vừa xấu vừa câm, sao còn có thể trở lại Trích Tinh Lâu?

Bạch y nhân nhìn thấy hình dạng ngốc lảng của ta, biểu tình chán ghét trên mặt càng thêm rõ ràng, hấn hoài nghi nhìn ta nói, “Nửa ngày không nói lời nào, không phải ngươi bị câm chứ?”

Ta vội vàng lắc đầu liên tục, điều bộ liễu mạng nói cho hấn biết trước đây không phải bị câm, nhưng bạch y nhân căn bản không nghe ta nói, chỉ cau mày nói, “Thật là xui xẻo, nên đến không đến, không nên đến lại đến.”

Ta thề rằng ta không phải muốn ngắt, nhưng người trước mặt này thật sự có bản lĩnh nói chuyện khiến người ta tức chết, thì ra ta đáng chết sao?

Vì vậy sau khi nghe xong những lời này của hấn, trước mặt ta lập tức tối sầm, ngã về phía hấn, bên tai vẫn còn quanh quẩn tiếng hấn hét chói tai, “Không được dựa vào ta, ngươi vừa xấu lại vừa bần, mau lăn ra...”

Xin lỗi, ta thực sự không còn khí lực để lăn.

Khi tỉnh lại lần nữa, rốt cuộc ta may mắn phát hiện mình đang nằm trên giường, mà nam nhân xinh đẹp kia đang ngồi trên ghế ở bên cạnh chẳng biết đang xem cái gì, gian phòng không lớn lại bố trí rất lịch sự tao nhã, góc tường có lư đàn hương đang đốt phảng phất hương thơm, mùi thơm này rất quen thuộc, khiến ta chợt cho rằng đây là thư phòng Nhị công tử.

“Tỉnh rồi? Ngủ lâu như vậy rốt cuộc cũng tỉnh, heo cũng không ham ngủ như ngươi, đây là lần đầu tiên ta thấy có người té xỉu còn có thể ngáy ngủ, thực sự là mở rộng tầm mắt a.”

Bạch y nhân thấy ta mở mắt, liền buông thứ đang xem, bắt đầu phàn nàn.

Trước có Tiểu Thanh, sau có Huỳnh Tuyết, cho nên đối với lời nói không tử tế này rốt cuộc rất thích ứng, ta không để ý bạch y mỹ nhân phàn nàn, cố tự hoạt động cơ thể một chút, phát hiện vết thương đều được băng bó kỹ, vết thương trên vai bị tên bắn sâu nhất, nhưng bây giờ cũng chỉ mơ hồ đau nhức, xem ra người này cho ta dùng toàn là thuốc tốt.

Nhưng...

Viên thuốc của ta đâu? Đó chính là vật Đoàn Nhất Chi liễu mạng giao cho ta, sao có thể để mất?

Ta lập tức ngồi dậy, kịch liệt lấy tay ra hiệu cho bạch y nhân, muốn hỏi hấn có biết viên thuốc của ta không nhưng đối phương chỉ thờ ơ nhìn ta chăm chăm, mà ánh mắt kia của hấn thế nào cũng giống như đang xem xiếc khi.

Viên thuốc! Viên thuốc của ta!

Ta không ngừng khoa chân múa tay, dùng ngón tay vẽ hình vòng tròn, hy vọng có thể câu thông với hấn, không biết là năng lực biểu đạt của ta kém, hay là bạch y mỹ nhân này quá ngu xuẩn, ta phát hiện câu thông với hấn so với Đoàn Nhất Chi còn khó hơn, cho tới bây giờ cũng chưa từng cho rằng không thể nói chuyện lại quá thống khổ như vậy, ta thề sau này nếu có cơ hội trở lại Trích Tinh Lâu, nói gì thì nói ta cũng phải học viết chữ!

Qua một lúc lâu, bạch y mỹ nhân cuối cùng cũng hiểu ý ta muốn biểu đạt, hấn hời hợt à một tiếng nói, “Là cái viên thuốc kia hả? Ngươi khẩn trương như vậy làm gì? Vốn là đồ đưa cho ta.”

Hấn vừa nói chuyện vừa chỉ một ngón tay vào bàn, lúc này ta mới phát hiện trên bàn có mấy mảnh vụn, bên cạnh còn có một miếng vải lụa vuông khoảng một thước chỉ chút chữ, chính là thứ vừa rồi hấn xem.

Trời ạ, đừng nói hấn tự đập viên thuốc ra nhé?

Nhưng... hấn vừa nói là đưa cho hấn, lẽ nào hấn chính là Tô Nguyệt Trần?

Nhưng nhìn thế nào mỹ nhân siêu phẩm thoát tục này và Đoàn Nhất Chi hung thần ác sát kia cũng không thể kéo cùng một chỗ a.

Thấy ánh mắt chất vấn của ta, Tô Nguyệt Trần không vui nói, “Không tin lời ta nói? Nếu không phải thấy ngươi cầm đồ của Đoàn Nhất Chi, ta cũng chẳng muốn tốn công cứu ngươi đâu.”

Hấn nói ra tên Đoàn Nhất Chi, vậy xem ra không sai, cũng may ta còn đang đau đầu không biết phải tìm người này thế nào, không ngờ hấn tự động nhảy ra, xem ra hấn xuất hiện ở sườn dốc bãi săn cũng không phải tình cờ.

Tô Nguyệt Trần lại ngó ta nói, “Trước đây không phải ngươi bị câm với xấu xí hả?”

Ta liền vội vàng lắc đầu.

Tô Nguyệt Trần thoải mái nói, “Quả nhiên, ta cũng nghĩ thế, trên đời này sao lại có người lớn lên xấu giống người như vậy...”

Nếu như không phải ta vừa mới tỉnh lại, ta nghĩ mình tuyệt đối sẽ bị những lời này làm cho tức đến xỉu tiếp.

“Có người hạ độc Di hoa lên mặt người, lại cho người nuốt Âm phong, vì vậy mặt người mới sưng như cái trống, cổ họng cũng bị cầm, hai loại độc này tùy tiện dùng một loại đều có thể khiến người sống không quá trăm ngày, mặt của người sẽ càng ngày phồng càng lớn, mủ máu lan ra, khổ không thể tả, cổ họng cũng càng ngày càng đau rát, cuối cùng không chỉ không cách nào ăn uống, thậm chí mỗi lần hít thở cũng đều thống khổ không chịu nổi, hai loại độc này ta chỉ mới nghe nói qua, chưa từng nhìn thấy, người còn nhỏ tuổi đến tột cùng là đắc tội với ai? Khiến hần phải dùng thủ đoạn độc ác đối phó với người, hạ độc người không tính, còn đưa người đến làm con mồi cho Thành Vương?”

Tô Nguyệt Trần nói thật kinh khủng, có điều hần nói có chút khoa trương ha?

Không biết có phải vì đã quen không, ta cảm thấy loại sưng tấy trên mặt bắt đầu giảm đi, cổ họng cũng không đau dữ dội như lúc đầu nữa, lúc ăn cũng không ảnh hưởng mấy, hơn nữa không mất một ngày đau đớn đã biến mất, vì vậy mấy ngày trong tù đều ăn vô cùng ngon miệng, mỗi ngày đều ăn hai chén cơm, vị Tô Nguyệt Trần này có phải lang băm không? Hình như không giống lắm...

Hết chapter 57

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chương 58

“Nhưng kỳ quái là mạch đập của người rất bình thường, hơn nữa ngoài bệnh trạng xấu với cầm, nhìn qua hình như người không việc gì, vì vậy ta mới không dám khẳng định có phải người trời sinh đã xấu xí hay không... Được rồi, người có muốn ăn cơm không, có ăn được không?”

Muốn muốn muốn!

Ta gật liên tiếp mấy cái, thế là ngay sau khi ta sống sót trốn thoát, rốt cuộc được thưởng thức cao lương mỹ vị đã lâu không thấy.

Lấy ta ăn như hổ đói, vị mỹ nhân Tô Nguyệt Trần này lần thứ hai ngẩn ngơ.

“Khẩu vị của người thật khá a, lẽ nào cổ họng người không đau chút nào sao?”

Đó là đương nhiên, nếu người có điểm tâm Dung Hạnh Trai cho ta ăn, khẩu vị của ta còn tốt hơn.

Đáng tiếc ta không thể nói nên lời, chỉ có thể lắc đầu.

“Người biết chữ không?”

Lắc đầu.

“Đoàn Nhất Chi đâu? Hần còn sống không?”

Lắc đầu.

Hiện tại chẳng có bất kỳ chủ đề gì có thể so sánh với lực hấp dẫn của món ngon trước mắt.

“Thật không hiểu, sao Đoàn Nhất Chi lại giao vật quan trọng như vậy cho người, cái tên ngu ngốc chỉ biết ăn, hần không trốn được, sợ là lãnh ít dữ nhiều rồi...”

Cũng không nhất định như vậy, ta thấy bọn Tô đại ca cứu Đoàn Nhất Chi, nhưng ngẫm lại với ngôn ngữ châm chích của ta sợ là khó giải thích rõ ràng mọi chuyện với Tô Nguyệt Trần, nên đành phải thôi.

Tô Nguyệt Trần lại than thở, “Nếu như người biết viết, cũng có thể làm nhân chứng, nhưng người lại không biết chữ, còn bị người độc cầm, ừm, ta phải tra một chút, xem có thuốc gì có thể giải được Âm phong.”

Có thể giải được sao?

Ta lập tức bỏ mỹ thực trước mắt, hướng Tô Nguyệt Trần chỉ chỉ vào mặt mình, nói cho hần biết nếu có thể thì thuận tiện chữa luôn cả mặt cho ta.

Về mặt Tô Nguyệt Trần vô lực nhìn ta, nhưng hần lập tức lại hưng phấn, trong mắt phượng sáng lấp lánh.

“Tiểu ngu ngốc, ta đáp ứng chữa bệnh cho ngươi, ta biết một đại phu rất nổi danh, nói không chừng hẳn có thể cứu ngươi, nhưng sau khi ngươi khỏi phải đáp ứng làm giúp ta một chuyện.”

Nhìn ánh mắt có chút tính toán, trong lòng ta lập tức cảnh giác, ta biết trong kinh thành có một đại phu rất nổi danh, chính là Tô đại ca, Tô Nguyệt Trần này cũng họ Tô, còn nói biết Tô đại ca, lẽ nào bọn họ là huynh đệ? Họ hàng?...

Ta bắt đầu cẩn thận quan sát gương mặt tuấn mỹ đang ở trạng thái hưng phấn này, người này tuyệt đối là nam nhân đẹp nhất ta từng gặp qua, có điều thoát đầu vừa nhìn đáng đáp hẳn chỉ như hai mươi mấy tuổi, nhưng nhìn kỹ, lại như đã qua ba mươi, nhìn lại một chút, có thể gần đến bốn mươi?

Cảm giác thật là kỳ quái a.

Dù sao cũng ăn no rồi, ta đặt đĩa xuống, bắt đầu thử mấp máy môi câu thông với Tô Nguyệt Trần.

“Ngươi biết Tô Hoán Hoa sao? — các ngươi là huynh đệ hay họ hàng à? —”

Sau khi lặp lại mấy lần, Tô Nguyệt Trần cũng hiểu rõ, hẳn lập tức kêu to, “Ta van ngươi, ngươi cho rằng đáng đáp Tô Hoán Hoa có thể xinh đẹp xuất chúng như ta sao? Ta chẳng có quan hệ gì với hắn, cũng chỉ biết mà thôi.”

Đây là lần đầu tiên ta thấy một nam nhân thường thức dung mạo của mình như vậy, tuy rằng hẳn thật sự rất đẹp, nhưng Tô đại ca cũng không tệ a.

Có điều tâm tư của ta không đặt vào vấn đề này, hiện ta lo lắng nhất chính là nếu Tô Nguyệt Trần đưa ta đến Trích Tinh Lâu chữa bệnh, ta phải đối mặt với mấy người Nhị công tử thế nào.

Lúc đầu ta vì muốn gặp Nhị công tử mà liều mạng trốn ra, nhưng thật sự phải gặp hắn, ta lại do dự.

Ta sợ sau khi Nhị công tử nhìn thấy ta cũng sẽ có biểu tình chán ghét giống Tô Nguyệt Trần, nếu như vậy, ta thà rằng không gặp hắn.

Tô Nguyệt Trần cũng thấy ta không bình thường, hẳn bảo ta an tâm ở chỗ này, còn nói sẽ tìm cơ hội chữa bệnh cho ta linh *** gì đó rồi mới rời đi.

Ban đêm ở chỗ Tô Nguyệt Trần, lần đầu ta soi gương thấy được bộ dạng của mình, tuy rằng sớm biết mình đã biến thành người quái dị, nhưng sau khi nhìn xong ta vẫn thấy thất kinh.

Cả khuôn mặt sưng lớn như cái mâm tròn, mí mắt biến thành mắt cá vàng, gần như thành một đường kẻ, môi thật dày vén ra ngoài, ta chỉ nhìn thoáng qua, đã ném gương xuống đất, chán nản ôm mặt trùm đầu khóc lớn một hồi.

Sau hai ngày, ta dùng thuốc Tô Nguyệt Trần đưa cho để bôi vào vết thương, các nơi trầy da trên người cũng không việc gì, nặng nhất là chỗ vai bị trúng tên, vết thương khá sâu, không dễ đắp thuốc, cuối cùng ta lấy thuốc xoa khắp nơi, điều này làm ta nhớ đến cảnh tượng mỗi ngày Nhị công tử đều bôi thuốc cho ta trước đó không lâu, động tác của hắn mềm nhẹ như vậy, ngón tay mát lạnh *** té lướt qua khiến cho ta thật thoải mái...

Nhị công tử, sau này ta không còn cơ hội được ở cạnh hắn nữa rồi.

Hôm nay, Tô Nguyệt Trần bỗng nhiên tới tìm ta, hẳn mang ta ra khỏi phòng đưa ta ngồi lên kiệu, chính hắn cũng ngồi bên cạnh ta, hoa văn thêu trên kiệu này ta biết, chính là làm thủ công từ Linh Lung tú phùng, lẽ nào chúng ta sẽ đi Trích Tinh Lâu?

“Bây giờ chúng ta đi tìm Tô Hoán Hoa, hẳn có thể giúp ngươi, không cần về mặt đưa đám nữa, nếu Tô Hoán Hoa không giải được độc Di hoa và Âm phong, Lê Đình Văn của Lạc Nhật Cốc nhất định có thể giải, trong thiên hạ không có bệnh gì hẳn không trị được.”

Lạc Nhật Cốc? Lê Đình Văn?

Những tên này rất quen thuộc, tựa hồ ta đã từng nghe qua ở nơi nào.

Trong lòng ta thầm nhắc lại hai cái tên này, lại nghe Tô Nguyệt Trần nói, “Còn có chuyện ngươi nhất định nghĩ không ra, Đoàn Nhất Chi còn sống, hiện tại hẳn ở chỗ Tô Hoán Hoa.”

Thật ra chuyện này ta đã biết, ngày đó bọn Tô đại ca từng cứu Đoàn Nhất Chi từ thủ hạ của Nghị Vương, đương nhiên cũng có thể mang hắn thoát khỏi bãi săn.

“Nếu Đoàn Nhất Chi còn sống, ước định lúc trước của ta với ngươi không tính nữa, Tô Hoán Hoa chữa khỏi cho ngươi, ngươi cũng không phải làm việc cho ta nữa, không cần lo lắng như vậy.”

Không phải ta lo lắng vấn đề có chữa khỏi hay không, ta lo lắng người của Trích Tinh lâu sẽ nhận ra ta là ai, dù sao ta ở nơi đó cũng lâu như vậy.

Rất nhanh thì đến Trích Tinh Lâu rồi, nơi này đối với ta mà nói rất quen thuộc, ta lại có chút sợ phải đi vào, Tô Nguyệt Trần sớm chuẩn bị một cái mũ mang đến đội lên đầu ta rồi nói, “Như vậy là được rồi, sẽ không dọa người.”

Tô Nguyệt Trần không cần thông báo, cứ như vậy đi thẳng vào, ta đi theo phía sau hắn, thấy hạ nhân nhìn hắn đều hành lễ vẫn an, thật cung kính giống như đối với chủ tử vậy, không khỏi kỳ quái.

Tô Nguyệt Trần trực tiếp đi tới đại sảnh, hần vừa ngồi xuống, lập tức có người dâng trà lên, ta đứng phía sau hần, chỉ nghe hần than thở, “Mang theo người thật sự là vạn bất đắc dĩ, ai bảo ta đáp ứng người rồi, nếu để Tĩnh thấy ta dẫn theo một người quái dị như người, nhất định sẽ cười nhạo ta, ai, tại sao ta lại mềm lòng như vậy?”

Trong lòng ta trầm xuống, quả nhiên Nhị công tử không thích người xấu xí.

Đang nói chuyện thì Huỳnh Tuyết đi đến, nàng cười nói với Tô Nguyệt Trần, “Nguyệt Trần công tử, công tử nhà chúng ta lúc này đang ở phòng thuốc, vị Đoàn công tử kia cũng đã tỉnh, công tử có muốn đi nhìn một chút không?”

Đôi mắt thanh tú của nàng vừa chuyển, thấy ta đứng một bên, lập tức vui vẻ nói, “Tiểu Phi, người đã trở về?”

Chuyện gì xảy ra vậy, ta đội mũ, sao Huỳnh Tuyết lại nhận ra ta?”

Không đợi ta nghĩ ngợi, Huỳnh Tuyết bước nhanh về phía trước, một tay lấy mũ ta đang đội xuống nói, “Ban ngày người mang mũ làm gì... A... Người là ai?”

Thấy gương mặt Huỳnh Tuyết chợt thất sắc và thất thanh hét chói tai, lòng ta càng lạnh xuống.

Nghĩ rằng không ai nhận ra ta, hiện tại không chỉ bị người nhận ra, còn nhìn ta như quái vật, ta không muốn bị người coi là quái vật, lại càng không muốn Nhị công tử dùng ánh mắt như thế nhìn ta...

Không cần suy nghĩ, ta đẩy Huỳnh Tuyết sang một bên, đoạt lấy mũ chạy ra ngoài, chỉ nghe Huỳnh Tuyết ở phía sau không ngừng kêu lên, “Tiểu... Nguyệt Trần công tử, rốt cuộc công tử mang người này từ đâu tới, có phải hần tên là Tiểu Phi không?”

Mặc kệ, trước phải chạy ra ngoài rồi hãy nói.

Đường ở Trích Tinh Lâu ta không thể quen thuộc hơn nữa, cứ một mạch chạy ra ngoài, thẳng đến khi cách Trích Tinh Lâu thật xa, ta mới nghĩ đến kỳ thực ta không cần chạy, vừa rồi Huỳnh Tuyết chỉ từ vóc dáng ta phỏng đoán ra. Chỉ cần ta không thừa nhận, sẽ không ai biết ta là Tiểu Phi.

Quên đi, cũng đã chạy ra ngoài rồi, nghĩ lại cũng vô dụng, ta một lần nữa đội mũ lên, bắt đầu đi về phía trước không mục đích, đi thẳng tới khi chân đau không nhúc nhích được nữa mới thôi.

Hết chapter 58

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Chương 59

Cứ như vậy, đường lớn ở kinh thành có thêm một tên tiểu khất cái vừa cầm vừa xấu.

Ta học mấy tên ăn mày khác, ngồi ở trước cửa nhà có tiền ăn xin, nếu như may mắn, sẽ có người bỏ thí cho chén com hoặc cái bánh màn thầu lạnh, buổi tối ta chạy tới ngôi miếu cũ nát ngoài thành qua đêm, nơi này tụ tập rất nhiều ăn xin ăn mày, bây giờ ta mới biết xin ăn cũng chia thành ba bảy loại, như ta vừa cầm vừa xấu chỉ có thể ngồi trước cửa miếu, thức ăn của ta ngay cả khất cái cũng không có hứng thú cướp.

Cuộc sống cứ như thế liên tiếp qua vài ngày, hôm nay từ sáng sớm đã rơi xuống một trận mưa to, gió thổi lớn, mưa xuân xối xả lạnh như băng đem cửa miếu rửa trôi sạch sẽ, ta núp ở cửa miếu nhìn mưa to phát sầu, thời tiết như vậy, ta căn bản không xin được com ăn, cái này cũng chưa tính, quần áo bị mưa làm ướt nhẹp dính ở trên người, lạnh thấu tim, vết thương trên vai bắt đầu mơ hồ đau, ta chỉ có thể ôm chân cuộn người lại, nỗ lực tự mình làm ấm thêm một chút, nghĩ thầm ngủ được thì tốt rồi, sẽ không thấy lạnh cũng không biết đói.

Đột nhiên một hồi tiếng vó ngựa chạy như bay truyền tới, nháy mắt tới gần cửa miếu thành hoàng, hai người đội mũ khoác áo toi tung người xuống ngựa, chạy vào miếu.

Tam công tử...

Mặc dù bọn họ đội mũ rất thấp, ta vẫn thấy được khuôn mặt lạnh lùng phía dưới mũ, hiển nhiên bọn họ không phát hiện ra ta đang trốn sau cột cửa, trực tiếp chạy vội vào.

“Thế nào? Không phải người nói tra được Tiểu Phi ở gần đây sao?”

“Đúng vậy, người phải đi đã nói như vậy, có một hài tử xấu xí không nói gì mấy ngày nay vẫn luôn xin ăn ở gần đây...”

Này, có cần phải nói trực tiếp như vậy không, ta biết mình vừa xấu vừa câm, nhưng ngươi cũng không cần phải nói rõ ràng như vậy đi?

“Bọn Nhị ca cũng đi tìm Tiểu Phi ở đây, phải tìm thấy hắn trước bọn họ.”

Không nghĩ là Nhị công tử, Tam công tử đều tìm ta ở đây, sao bọn họ đoán được hải tử vừa câm vừa xấu kia là ta?

Tam công tử nói những lời này có ý gì? Vì sao phải tìm được ta trước Nhị công tử? Hắn lại muốn làm khó ta thế nào?

Không muốn gặp Nhị công tử vì sợ hắn chán ghét, nhưng Tam công tử lại làm cho ta cảm thấy bất an. . .

Chỉ nghe người tùy tùng kia hỏi các khát cái bên trong, “Các ngươi có thấy một hải tử mặt béo mập, vừa câm vừa xấu không? Ai biết, số tiền này sẽ là của các ngươi.”

Theo đó là tiếng tiền rơi xuống đất, lập tức có người kêu lên, “Là một đứa câm điếc, vừa rồi còn ở ngoài cửa miếu kia, trời mưa to, hắn đi xa một chút.”

Nghe nói thế, ta không do dự nữa, đứng dậy chạy ào vào trời mưa, không bao lâu chợt nghe Tam công tử gọi phía sau, lúc đầu còn có chút do dự, nhưng lập tức liền khẳng định kêu lên, “Tiểu Phi, Tiểu Phi!”

Ta không để ý tới hắn, tiếp tục chạy trốn về phía trước, chỉ nghe tiếng ngựa áp sát tới, trong nháy mắt liền đến cạnh ta.

“Tiểu Phi!”

Tam công tử phi thân nhảy đến trước mặt, mũ ta bị hất hất rơi trên mặt đất, giữa mưa to, ta thấy ánh mắt Tam công tử vui mừng, hắn tiến lên kéo cánh tay ta nói, “Tiểu Phi, quả nhiên là ngươi!”

Ta bị bộ dạng này, sao mỗi người đều dễ dàng nhận ra ta? Ta liệu mình lác đầu, muốn phủ nhận mình là Tiểu Phi.

Tam công tử không nói lời nào, kéo ta tới cạnh ngựa nói, “Theo ta quay về Lạc Diệp sơn trang đi, lần này ta sẽ không để ngươi bỏ đi nữa!”

Ta mới không cần trở về với ngươi. . .

Ta cố sức tránh thoát, lùi về phía sau mấy bước, trừng mắt nhìn hắn, biểu thị không muốn quay lại.

Đôi mắt Tam công tử vốn đang mừng rỡ có chút buồn bã, hắn lẳng lặng nhìn ta cười gượng, “Tiểu Phi, ngươi vẫn còn oán hận ta sao?”

Ta lác đầu.

Hắn là không có đầu, lúc đầu có chút thương tâm, nhưng chưa bao giờ oán hận, thậm chí rất ít khi nghĩ tới.

“...Tiểu Phi, theo ta trở lại, hãy quên đi những không vui trong quá khứ, chúng ta làm lại một lần nữa được không?”

Đối mặt với bàn tay và đôi mắt tràn đầy chờ mong kia, trái lại ta liền lùi về phía sau mấy bước.

Biểu tình đề phòng của ta khiến khuôn mặt tiêu tụy của Tam công tử xẹt qua một tia thương cảm, hắn nhẹ giọng hỏi, “Tiểu Phi, ngươi sợ ta phải không?”

Ta có chút do dự, gật đầu hay lắc đầu, sợ? Cũng có điểm sợ đi, trong lòng Tam công tử có quá nhiều thứ ta không nắm được.

Thần sắc Tam công tử lo lắng, “Vì sao?”

Còn hỏi vì sao? Ta cũng không muốn bị người vu cáo hãm hại một lần nữa.

Thấy thần sắc kiên định của ta, trên mặt Tam công tử hơi đổi, hắn chợt rút trường kiếm bên hông ra, chỉ thấy hàn quang bức thẳng tới trước mặt, ta sợ nhất thời nhắm chặt hai mắt lại.

Có cần phải hung ác vậy không? Ta chỉ là không trở về với ngươi thôi, ngươi sẽ bởi vậy mà giết ta. . .

“A”, một tiếng kêu khiến ta mở mắt, chỉ thấy giữa màn mưa tầm tã, tùy tùng sau lưng Tam công tử kia ngã khỏi ngựa, rơi xuống đất liền không một tiếng động, điểm máu giữa hai chân mày hắn lập tức bị mưa to xóa sạch sẽ, mà lãnh quang trong mắt Tam công tử bắn ra bốn phía, tập trung vào phía sau ta.

Là ai?

Ta quay đầu lại, thấy một người vóc dáng cao to mặc hắc y đứng trong mưa, tay phải hắn chìa kiếm xuống, mặt hắn cứng đờ xám tro như người chết vậy.

Này không biết có phải người chết không?

Ta sợ lập tức trốn ra phía sau Tam công tử, đã thấy cánh tay Tam công tử khẽ run, một đường máu theo tay áo hắn chảy xuống.

Tìm ta bỗng nhói lên.

Người này là ai vậy? Có thể trong nháy mắt đã thương Tam công tử còn giết tùy tùng của hắn. . .

“Là Hoàng Tuyền hả?” Khuôn mặt Tam công tử không thay đổi, nhàn nhạt hỏi.

“Người lại có thể nhận ra ta?”

“Yến Thập Bộ luôn mặc thanh y, Sát Nhân Vô Xá thích mang mặt nạ bạc, vì vậy các hạ chỉ có thể là Hoàng Tuyền Khuất Chiến!”

Đối phương vẫn là diện vô biểu tình, “Hay là nên nói trong vòng một chiêu có thể đã thương người chỉ có ba người chúng ta.”

Trên mặt Tam công tử bình tĩnh như nước, tiếp tục hỏi, “Là ai?”

“Người chết không cần biết câu trả lời!”

Hàn kiếm trong tay Khuất Chiến cùng lời nói như con rắn bạc cuốn tới, thân ảnh của hắn cùng Tam công tử đồng thời nhảy lên, trong mưa như có một đạo tia chớp xẹt qua, ngay sau đó thân thể Tam công tử ngã về phía sau, phải lắc lư vài bước mới có thể đứng lại, ta bước tới trước đỡ lấy hắn.

“Tiểu Phi, chạy mau!!”

Áo to trên người Tam công tử rơi xuống, trước ngực thanh y của hắn đầy máu, hắn trở tay huy kiếm chống đỡ, trầm giọng quát lên, “Đi!!”

Dưới tình huống này sao ta có thể đi chứ?

Ta liều mình lắc đầu, nâng Tam công tử dậy, mưa lớn đập vào khiến mắt ta không mở ra được, ta kinh hoàng nhìn Khuất Chiến càng ngày càng tới gần, kiếm sắc của hắn một lần nữa đưa lên, nhắm thẳng vào hướng chúng ta.

Sát khí lạnh như băng rít lên, khiến toàn thân ta chấn động, gương mặt này tuy mờ ảo như người chết, nhưng ánh mắt hắn nhìn trùng trùng ta lại rất quen thuộc. . .

Ta nhớ lại rồi, là Tiểu. . .

Ta không có cơ hội kêu lên suy nghĩ trong lòng, vì Khuất Chiến đã kiếm xuất phi hồng, hướng thẳng về phía ẩn đường ta.

Thân ảnh Tam công tử khẽ động, hình như muốn đón lấy kích trí mạng.

Không được!

Ta chột xồm về phía trước, đối diện với kiếm nhọn của Khuất Chiến đang hướng tới, đối tượng hắn muốn giết là ta, ta không thể để Tam công tử liều mạng vì mình.

Hết chapter 59

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Chương 60

“Tiểu Phi!!”

Là tiếng kêu kinh hoàng của Tam công tử, cùng lúc đó, bả vai ta căng thẳng, bị người kéo ném ra ngoài, chân ta không kịp thu lại, cả người liền ngã nhào, khiến đầu ta choáng váng.

Đau quá!!

Miệng ta rách ra, quỳ rạp trên đất nửa ngày không đứng lên được.

Có làm không thể, ta van người muốn cứu người thì dùng phương pháp ôn nhu hơn có được không vậy? Không chỉ hết sức quảng ngã ta, còn túm bả vai ta, khiến vết thương trên vai lại đau lợi hại.

Trong mưa phùn, một bạch y nhân đeo mặt nạ màu xám bạc đứng giữa Tam công tử và Khuất Chiến, một kiếm của hắn đẩy lùi Khuất Chiến, thu kiếm, đứng lặng im, nhanh như lưu *** (sao băng), động tác lưu loát, cũng cảm thụ được sát khí của đối phương, ánh mắt Khuất Chiến nhìn về phía hắn có vẻ

ngạc nhiên bất định.

“Sát Nhân Vô Xá!!”

Sát Nhân Vô Xá? Đây chính là sát thủ có tiền thưởng cao nhất trong truyền thuyết kia?

Mặt nạ xám bạc che khuôn mặt Sát Nhân Vô xá nghiêm nghiêm thật thật, ta có chút tò mò nhìn gương mặt bạc này, trong đầu chợt chấn động một cái, mặt bạc này thật quen thuộc, ta đã gặp qua ở nơi nào...

Kinh ngạc lóe lên rồi biến mất, Khuất Chiến bình tĩnh lại, hần lạnh lùng nói, “Ngươi là người phương nào? Lại dám giả mạo Sát Nhân Vô Xá?”

Sát Nhân Vô Xá không đáp, lại quay đầu hướng Tam công tử quát lên, “Lập tức rời đi!!”

Tiếng nói vừa dứt, trường kiếm của hần chợt bức thẳng tới Khuất Chiến, lưỡng kiếm giao nhau, ánh lửa tóe ra, Khuất Chiến lùi về phía sau vài bước, hần lại thất thanh nói, “Sát Nhân Vô Xá!”

Sát Nhân Vô Xá lạnh lùng nói, “Nghe danh không bằng gặp mặt, Hoàng Tuyền Khuất Chiến cũng chỉ thế thôi.”

Thấy hai người triển đấu một chỗ, ta nhân cơ hội đỡ Tam công tử tới ngựa, dìu hần ngồi lên.

Sắc mặt Tam công tử tái nhợt, một kiếm Khuất Chiến đâm vào ngực trái hần tới tận vai, tựa hồ thương thế không chỉ chỗ này, tay Tam công tử vẫn giữ trước ngực, như đang chịu đựng đau đớn.

“Tiểu Phi, lên ngựa!”

Tam công tử đưa tay kéo ta lên ngựa, ta ngồi trước người hần, giữ cương ngựa, nhưng lại không biết đi hướng nào.

Tam công tử từ phía sau ta đưa tay tới, cầm cương ngựa, hướng bên phải phóng ngựa chạy đi, ta không dám nhúc nhích, đành phải ôm chặt lấy cổ ngựa.

Lúc đầu Tam công tử còn có thể ngồi vững, nhưng theo đường chạy của ngựa, thân thể hần dần dần lung lay, cuối cùng cả người dựa vào lưng ta, lòng ta kinh hoàng, vội vàng đưa tay kéo cương ngựa, giục ngựa đi nhanh.

Trời ơi, ai tới cứu ta mau, ta chỉ có kinh nghiệm cưỡi ngựa một lần, nhưng tình huống này so với lần kia còn hồng hét hơn, làm sao để ngựa đi chậm lại, ta không biết nữa...

Ta thử nắm chặt cương ngựa, quả nhiên tốc độ chạy chậm lại, nhưng thân thể Tam công tử cũng nghiêng sang một bên, rơi xuống ngựa.

Không được!

Dưới tình thế cấp bách ta vội vàng túm tay Tam công tử, kết quả thân thể mất đi cân bằng, cũng lập tức ngã xuống, trước mắt lập tức liền mọc lên một chuỗi sao kim, mấy ngày nay thực sự không may, không phải vai thì liền là đầu, bị thương liên miên.

Không để ý tới cái trán bị ngã đau, ta vội vàng đứng lên chạy tới cạnh Tam công tử, đỡ lấy người hần, cầm tay áo hần liên tục lắc.

Sắc mặt Tam công tử trắng như tờ giấy, hần hư nhược lắc lắc đầu với ta, “Tiểu Phi, ta không sao... khụ khụ...”

Một đường máu theo khóe miệng hần chảy xuống, ta vội vàng đưa tay lau đi, ngay lúc này một tiếng sấm nổ xuống, con ngựa kia hoảng sợ, hí dài một tiếng chạy như bay về phía trước, đảo mắt liền biến mất trong mưa bụi, ta mở mắt trừng trừng nhìn nó chạy đi nhưng chẳng có biện pháp nào.

Ta nhìn chung quanh một chút, phát hiện ven đường có một tiểu đình nghỉ chân, vội vàng dùng sức nâng Tam công tử dậy, lao vào đình.

Khuất Chiến cũng không đuổi theo, vừa nhìn hần đánh nhau với Sát Nhân Vô Xá, tuy rằng không biết tại sao kim bài sát thủ kia lại muốn cứu chúng ta, bất quá có hần ngăn Khuất Chiến, ta nghĩ chúng ta tạm thời an toàn.

Chỉ là không có ngựa, chúng ta làm thế nào mới có thể trở về thành?

Tam công tử đang ngồi dưới đất tựa vào một bên cột trong đình, sắc mặt hần so với vừa rồi càng khó coi, tựa hồ đang cố tự mình chống đỡ, hần thở hổn hển nói, “Tiểu Phi, ngươi cứ kệ ta, nhanh tới Trích Tinh Lâu tìm Nhị ca ta.”

Ta liếc mình lắc đầu.

Tam công tử vì ta bị thương thành như vậy, sao ta có thể bỏ mặc hần?

Thái độ kiên quyết của ta làm nhân tình Tam công tử sáng lên, hần nhìn ta không chớp mắt hỏi, “Tiểu Phi, nếu như lần này chúng ta không có việc gì, ngươi có nguyện theo ta trở về không?”

Ồn nhu trông đôi mắt chớp động kia ta chưa từng thấy, khiến tâm ta run lên, ta biết Tam công tử là một người nghiêm túc lạnh lùng, trong mắt hần vĩnh viễn là thứ ánh sáng lạnh lẽo, biết đâu lúc đó ta bị phần lạnh lùng nghiêm nghị của hần hấp dẫn, nhưng hiện tại ta thích chính là nụ cười nhu hòa có thể

ngọt tới tim của Nhị công tử.

Ta không biết nên gạt đầu hay lắc đầu, nhưng lại không muốn tổn thương Tam công tử, chỉ có thể dùng khẩu hình khi phát âm không ngừng nói, “Tam công tử, ngươi sẽ không có chuyện gì, ngươi sẽ không có chuyện gì.”

“Gọi ta một tiếng Trí ca ca đi...”

Ta...

Không rõ vì sao lúc trước Tam công tử muốn giết ta, hiện tại lại liều mạng cứu ta, thậm chí còn muốn ta gọi hắn giống như trước, ta do dự, Tam công tử lại đột nhiên cầm tay áo ta, vội vàng hỏi, “Tiểu Phi, ngươi không muốn theo ta trở lại, có phải vì ngươi thích —”

“Đốc đốc đốc...”

Một trận vó ngựa cấp tốc truyền đến từ xa, ta sợ là đồng đảng của Khuất Chiến, vội vàng kéo Tam công tử cúi đầu xuống che người lại, lại nghe tiếng vó ngựa theo đường lớn chạy thẳng về phía trước, trong mưa lạnh có tiếng người gọi, “Công tử...”

Là tiếng của Huỳnh Tuyết, nàng đang gọi công tử, chẳng lẽ là Nhị công tử?

Ta lập tức đứng dậy vội chạy ra khỏi tiểu đình, đã thấy mấy con ngựa chạy về phía trước, mắt thấy càng ngày càng xa, ta gấp đến độ giậm chân, nhưng lại không thể phát ra được tiếng gọi họ.

Không thể đi! Bên kia là nơi Khuất Chiến và Sát Nhân Vô Xá đối đầu, qua đó rất nguy hiểm...

Nhị công tử, Nhị công tử...

“Nhị công tử...!!”

Một cỗ nhiệt khí xông thẳng lên, tiếng hét mang theo lo lắng lại thốt ra.

Ta có thể nói chuyện?...

Không kịp vui mừng, ta lập tức liều mạng kêu to.

“Nhị công tử, Nhị công tử, Nhị công tử...!!”

Bởi vì thật lâu không nói, thanh âm của ta có chút khàn khàn, hơn nữa tiếng gọi làm cổ họng mơ hồ bỏng rát, ta cũng không lo được nhiều như thế, chỉ lặc giọng tận lực kêu to.

Tuần mã đang chạy như bay phía trước hí dài một tiếng, chợt ngừng lại, trong mưa phùn ta thấy một người quay ngựa lại, chạy vội về phía ta.

“Nhị công tử!”

Quên mất hình dạng xấu xí của mình, thấy nụ cười đã lâu không gặp, ta hưng phấn vẫy tay không ngừng, sau đó chớp mắt tiếp theo, ta đã được bao bởi một cái ôm rất ấm áp, rất quen thuộc kia.

“Tiểu Phi, đứa nhỏ này, mấy ngày nay đến tột cùng là ngươi đã chạy đến nơi nào?!”

Hết chapter 60

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Chương 61

Nghe ra trách móc và mừng rỡ không che giấu được trong lời nói của Nhị công tử, trong lúc nhất thời ta quên mất miệng mình đã có thể nói được, liền không ngừng chỉ vào trong đình, ý bảo hắn cứu người.

Tô đại ca và Huỳnh Tuyết theo sát quay lại, bọn họ đi theo ta vào đình, khi thấy Tam công tử đã có chút mất ý thức tựa ở cạnh đình, đều thất thanh kêu lên.

Tô đại ca tiến tới đỡ lấy Tam công tử, đặt tay vào mạch của hắn, cau mày nói, “Tâm mạch của Tam công tử bị nội lực chấn thương, ai có thể khiến hắn bị thương thành như vậy?”

“Là Hoàng Tuyền Khuất Chiến, vừa rồi chúng ta bị hấn truy sát, Tam công tử bị thương vì cứu ta, có điều bây giờ Khuất Chiến bị Sát Nhân Vô Xả quán lấy, nếu không chúng ta căn bản không thể trốn thoát...”

Đã lâu chưa mở miệng nói, ta có chút không thích ứng kịp, lắp bắp nói.

Nhị công tử nghe được, thần sắc liền biến đổi, đứng dậy nói, “Hoán Hoa, đỡ Tam đệ lên ngựa, về phủ!”

Ta còn chưa kịp phản ứng, đã bị Nhị công tử ôm lấy eo, đưa lên ngựa, sau đó hấn phóng người lên ngựa, ôm chặt ta từ phía sau, ta và Nhị công tử khoác cùng một áo tơi, cảm nhận được nhiệt độ ấm áp của cơ thể và tiếng tim đập trầm ổn, cả người ta đột nhiên buông lỏng xuống.

Đây là lần đầu tiên ta có cảm giác yên tâm khi cưỡi ngựa, rất muốn tránh khỏi cái ôm của Nhị công tử, ta vừa xấu vừa bần không nói, còn bị dầm cho ướt sũng, ta không muốn làm bẩn quần áo sạch của Nhị công tử, nhưng hấn ôm ta rất chặt, thật giống như chỉ cần hấn lỏng tay, ta sẽ biến mất.

Tô đại ca đỡ Tam công tử lên ngựa của hấn, khoải mã một đường chạy thật nhanh phía sau chúng ta, đảo mắt đã về tới Trích Tinh Lâu.

Sau khi hồi phủ, Tam công tử được người đưa vào phòng thuốc của Tô đại ca, mà ta được Nhị công tử dắt tay đến một gian phòng để ta tắm rửa.

Nơi đó đã có người chuẩn bị xong bồn tắm đầy nước nóng hầm hập, ta nhảy vào bồn, thanh tẩy toàn thân một lần, sau đó rất thoải mái nửa nằm trong bồn tắm ấm áp không muốn ra, hơi nước ẩm mờ mờ lượn lờ không ngừng, khiến ta bắt đầu buồn ngủ, thật thoải mái a, đột nhiên mọi thứ phát sinh như thế, khiến ta có cảm giác như trong mộng.

Cửa phòng vang lên, kéo thần trí đang mơ màng của ta lại, không nghĩ tới Nhị công tử đi vào, ta vội vàng lạng lẽ lặn xuống nước.

Ta ngâm nước nóng hình như rất lâu, có phải Nhị công tử không chờ được?

Nhị công tử cầm quần áo sạch để thay đứng ở cạnh bình phong, ánh mắt hấn phức tạp nhìn chăm chú khiến ta rất không tự nhiên, ta vội vàng rũ mi mắt xuống, “Nhị công tử, y phục treo ở đó được rồi.”

Thấy Nhị công tử không có ý muốn đi, ta đành phải mở miệng trước, cũng không thể mặc quần áo trước mặt chủ tử được, hơn nữa ta không muốn để hấn nhìn chăm chăm vào gương mặt quái dị của ta.

“Ra đi, nước lạnh rồi.”

“A...”

Nhị công tử nhàn nhạt nói một câu khiến ta lập tức hơi chấn động, ta rất muốn đi ra ngoài, nhưng ta đang xích thân lửa thế làm sao mà đi ra?

Thấy ta còn đứng trong chậu ngâm ra, Nhị công tử liền đem y phục treo lên bình phong, sau đó trực tiếp tiến tới bế ta từ trong nước ra, lấy khăn lông thay ta nhẹ nhàng lau.

“Nhị công tử, tự ta làm được.”

Ta vội vàng đoạt lấy khăn lông, bắt đầu lau lung tung, nghĩ đến cơ thể bị Nhị công tử nhìn thấy sạch rồi, trên mặt ta bắt đầu nóng lên từng trợn.

Nhị công tử lấy thuốc trị thương từ trong ngực ra, nhẹ nhàng thoa lên vết thương bị trúng tên trên vai ta, ngón tay hấn xẹt qua da thịt, khiến ta cảm thấy một trận ngựa ngửa, ngày hôm nay bị té ngã, vết thương bị tên bắn đã bắt đầu khép miệng có chút nứt ra, lại ngâm nước nóng lâu như vậy, miệng vết thương đau gần giật, hiện tại thoa được cao, ta thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

“Vết thương rất sâu, mau mà đắp thuốc trị thương đúng lúc, bằng không muốn hoàn toàn khép miệng còn phải mất nhiều thời gian... Tiếp tục ngâm nước thuốc đi, như vậy vết thương mới mau khỏi, Tiểu Phi đáng thương, trên người còn có rất nhiều vết trầy da, có phải rất đau không?”

“Không đau, đều rất lâu rồi, không đau nữa.”

Động tác Nhị công tử dịu dàng như vậy, làm sao sẽ đau chứ, ta nghĩ trước đây bị thương cũng là hấn thay ta đắp thuốc, không nghĩ tới xa cách nhiều ngày, hấn vẫn như trước vì ta làm loại chuyện này, nghĩ tới đây, mũi ta chua xót, thiếu chút nữa rơi lệ.

Nhị công tử lại nhàn nhạt nói, “Tiểu Phi, người chịu khổ rồi.”

Bởi vẫn cúi đầu, ta không thấy biểu tình trên mặt Nhị công tử, nhưng trực giác cho ta cảm giác được lúc này Nhị công tử đang che giấu tức giận dưới sự bình tĩnh, ta biết tâm tình hiện tại của hấn rất không xong.

Ta không dám ngẩng đầu nhìn Nhị công tử, vội vàng lấy y phục mặc qua loa vào, mùi hương thoang thoảng trên người hấn như có như không khiến ta tâm hoảng ý loạn, tay run run, cài lệch cả nút vạt áo trước.

Thấy ta lúng túng, Nhị công tử phát ra một tiếng cười khẽ, “Tiểu Phi ngốc nghếch.”

Hấn lấy tay ta ra, giúp ta cài lại nút áo cho đúng, nhẹ giọng nói, “Tam đệ đã tỉnh, hấn vừa nói cho ta chuyện đã xảy ra, ai, Tiểu Phi, người thật là một hài

tử ngục, không nhớ ban đầu là ai đánh người gần chết ư, sao còn nguyện vì hân mà ngay cả mạng cũng không cần?”

Nghe lời nói của Nhị công tử có một nửa oán trách, ta lại không biết nên trả lời thế nào.

Tam công tử vì ta mới bị thương, sao ta có thể bỏ lại hân trong lúc nguy cấp chứ, hơn nữa chuyện đã qua lâu như vậy rồi, hơn nữa, không phải bây giờ ta còn sống khỏe mạnh sao?

Chỉ nghe Nhị công tử thờ dài hỏi, “Tiểu Phi, nếu Tam đệ muốn người trở lại cùng hân, người sẽ thế nào?”

Sao, thì ra Tam công tử nói những lời này với Nhị công tử, lúc đầu ta tưởng rằng hân chỉ nói thế thôi, không nghĩ tới thực sự ... Ta sẽ thế nào? Ta đương nhiên là muốn ở lại, nơi này có điểm tâm Dung Hạnh Trai, có Tiểu Quy, có bọn Tô đại ca, quan trọng nhất là có Nhị công tử.

Nhưng ta biết Nhị công tử không thích kẻ xấu xí, ta đã xấu như vậy, nếu như mặt dày lưu lại, nhất định sẽ khiến người ta ghét ...

Từ sau khi trở về ta không dám trực tiếp nhìn Nhị công tử, kỳ thực ta rất muốn ngắm kỹ hân một chút, nhưng ta không dám ...

“Khó chọn như vậy sao?”

Không phải khó chọn, là ta ...

“Tiểu Phi, đói bụng không, ta đã bảo Huỳnh Tuyết chuẩn bị cơm nước xong rồi, trước cứ ăn cơm đã.”

Đã một ngày chưa ăn gì, hai chữ cơm nước lập tức khiến mắt ta sáng lên, chủ yếu nhất là ta không muốn cùng một chỗ với Nhị công tử ở nơi xấu hổ này, ta vội vàng mặc áo khoác, bước ra ngoài, chỉ nghe Nhị công tử phía sau hét cách nói, “Vừa nghe đến ăn là cái gì cũng quên hết, thật đúng là đứa trẻ mà.”

“Huỳnh Tuyết, ăn thật ngon!”

Ta cảm khối điểm tâm cuối cùng nhét vào miệng, sau đó rất thỏa mãn nói với Huỳnh Tuyết.

Tiểu cô nương kia lại liếc ta, lạnh lạnh nói, “Không phải bị người ta độc xấu độc tâm sao? Thế nào bệnh tham ăn vẫn không đổi được?”

Những lời này như nước lạnh dội xuống đầu ta, đúng vậy, ta đã thành người quái dị, không phải là đáng về khả ái trước kia nữa, ngay cả Huỳnh Tuyết cũng bắt đầu ghét ta, càng không cần phải nói đến Nhị công tử.

Nguy rồi, ta vừa quá hoảng loạn, lại quên đưa phù bình an cho Nhị công tử, nó thật sự rất linh, nếu không sao ta có thể năm lần bảy lượt đại nạn đều không chết? Chỉ cần Nhị công tử mang bên người, nhất định sẽ được bình an, ta phải nhanh đưa phù bình an cho hân mới được.

Ta vừa ăn cơm xong, đã bị Tô đại ca gọi đến chăm sóc Tam công tử đang trị thương, bởi vì người ta nói Tam công tử nhất định muốn ta phải sang hầu hạ hân, hân mới bằng lòng uống thuốc, ta không rõ chi là uống thuốc thôi mà, sao nhất định phải là ta tới mới được?

Trong phòng tràn ngập mùi thuốc quen thuộc, Tam công tử lẳng lặng nằm trên giường, ánh mắt hân hờn nhược mệt mỏi, nhìn thấy ta tới, trên mặt lập tức hiện nụ cười, gật đầu ý bảo ta đi tới.

Ta tới đầu giường, không nghĩ Tam công tử lại kéo tay để ta ngồi xuống cạnh hân, mặt ta đỏ lên, muốn rút tay lại, rồi lại không đành lòng, dù sao Tam công tử cũng vì ta mới bị thương, hơn nữa hân là chủ tử của ta, làm sao ta có thể làm hân mất mặt? Không còn cách nào, ta chỉ có thể mặc hân kéo đến ngồi bên giường.

Kỳ thực ta nghĩ nắm chặt như vậy rất xấu hổ, vì Nhị công tử và bọn Tô đại ca đều ở đây, chúng ta nắm tay ám muội như vậy trước mắt bọn họ, chẳng biết bọn họ sẽ nghĩ như thế nào.

Ta lén nhìn Nhị công tử, phát hiện thần sắc hân bình thản đứng một bên, dường như căn bản không để ý tới ta, không biết tại sao, một loại cảm giác mất mát cứ thế dâng lên.

Nhị công tử thấy ta xấu xí, không để ta trong lòng nữa phải không?

Tô đại ca ở cạnh nói, “Vết thương trên ngực bị kiếm đâm rất sâu, nhưng rất may không bị thương vào chỗ yếu hại, có điều chương kia nội lực không nhỏ, phải điều dưỡng một thời gian dài, Hoàng Tuyền Khuất Chiến quả nhiên danh bất hư truyền, nhưng tại sao Sát Nhân Vô Xá lại đột nhiên xuất hiện ra tay cứu người?”

Vừa nhắc tới Sát Nhân Vô Xá, ta lập tức hưng phấn, vội hỏi, “Ta không biết, có thể là trùng hợp đi, bất quá tư thế huy kiếm của hân rất anh tuấn, hơn nữa mặt nạ bạc kia của hân cũng thật xinh đẹp...”

Không thể nói rõ nguyên nhân là gì, ta đối với mặt nạ bạc kia có hảo cảm rất khó hiểu, tự nhiên đối với Sát Nhân Vô Xá cũng nổi lên hảo cảm.

“Hoán Hoa, chúng ta ra ngoài đi, để Tam đệ nghỉ ngơi cho tốt.” Một lời nhẹ nhàng của Nhị công tử cắt ngang lời ta đang nói.

Cảm giác trong giọng nói Nhị công tử không vui, ta ngạc nhiên ngẩng đầu, đã thấy hân đi ra ngoài không quay đầu lại, Tô đại ca vội vàng đi theo, trước

khi ra khỏi cửa liền quay đầu nói với ta một câu, “Chăm sóc Tam công tử thật tốt.”

Ta gật đầu, kỳ thực ta rất muốn đi cùng Nhị công tử, giọng nói vừa rồi của hắn khiến ta rất bất an, nhưng tay của ta bị Tam công tử nắm chặt, khiến ta không cách nào giật ra để đi.

Hết chapter 61

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Chương 62

Nhìn đôi mắt trong trẻo kia lóe lên chuyển động bất định, Mộ Dung Trí không khỏi trầm thờ dài trong lòng.

Hơn mấy tháng trước khi hai người quen nhau, đứa bé này dường như không có nhiều thay đổi, hơi ngốc nghếch, hơi ngây thơ, còn có chút cố chấp, nhưng ánh mắt y nhìn về phía mình luôn luôn sáng như gương, không giống như bây giờ đã có sợ hãi và cảnh giác, Mộ Dung Trí biết, đêm đó sau khi hắn reo rắc hoảng loạn, giữa bọn họ không bao giờ có thể trở lại như trước.

Bản thân không giữ được liền đem nó hủy đi, đây luôn là tác phong của Mộ Dung Trí, nhưng đêm đó khi hắn thấy hài tử khắp người đều là vết máu ngã trong viện, không chút tiếng động, hắn cũng đã hối hận, vì lợi ích và thể diện, hắn đã làm một việc ngu xuẩn nhất từ trước đến nay, mọi thứ hắn sở hữu đều có thể tính được rõ ràng, lại duy chỉ có một việc sót lại — hắn có thể xóa đi Tiểu Phi bên cạnh hắn, nhưng không cách nào xóa được những hồi ức liên quan đến bọn họ.

Còn nhớ trước khi đi Mộ Dung Viễn không thể tin nổi nhìn hắn, người đời vẫn nói người máu lạnh, ta nghĩ có chút nói quá lên, không ngờ lời đồn không phải là giả, Tam ca người thật đúng là vô tình vô nghĩa.

Thì ra mình thật sự vô tình vô nghĩa, lúc Mộ Dung Trí cảm hộp dầu nhỏ trên tay nghĩ thầm trong lòng.

Hài tử kia đem tất cả những thứ quan trọng của mình đưa cho hắn mà không giữ lại chút nào, hắn vĩnh viễn nhớ kỹ ánh mắt chân thành tha thiết nhìn hắn nói, những thứ tốt nhất của ta đều đưa cho người.

Thì ra hết thảy những gì hắn có không trân quý bằng câu nói này.

Đáng tiếc đợi khi hắn hiểu sự thực này thì đã là cảnh còn người mất.

Khi biết Tiểu Phi còn sống, Mộ Dung Trí không khỏi vui mừng trong lòng, hắn muốn mang hài tử này trở về, muốn tất cả bắt đầu lại một lần nữa, nhưng lại không dám đối diện với gương mặt tràn đầy tuyệt vọng của hắn, mà khi hắn lấy hết dũng khí muốn thực hiện thì trong phủ lại truyền đến lời đồn Mộ Dung Nhị công tử sủng ái Tiểu Phi, điều này làm hắn chẳng biết nên mở miệng thế nào với người quan trọng của Nhị ca.

Ngày đó chỉ muốn ra ngoài giải khuây một chút, không ngờ ngoài ý muốn phát hiện thấy Tiểu Phi ở chợ, biết rõ hài tử sẽ không như trước đây nhìn thấy hắn mặt liền vui vẻ nhào tới, nhưng khi hắn thấy đôi mắt trong trẻo không còn mê luyến và ý lại kia, mà chỉ có cảnh giác cao độ, thì tim hắn không ngừng đau dữ dội, hắn biết hắn làm tổn thương Tiểu Phi, mà vết thương kia vĩnh viễn không thể bình phục.

Vì vậy sau khi biết Tiểu Phi mất tích, hắn cũng phân phó hạ nhân tìm kiếm khắp nơi, nhất định hắn phải tìm thấy hài tử trước Nhị ca, giữ chặt hắn trong tay, không bao giờ đánh mất nữa, bởi vì hắn nhìn ra, tình cảm Nhị ca dành cho Tiểu Phi chắc chắn không đơn giản chỉ là sủng ái như vậy, nhưng thiên ý trêu ngươi, sau khi vòng quanh một vòng, bọn họ lại về Trích Tinh Lâu.

Có phải lúc trước hắn đã quá đáng, nên ngay cả ông trời cũng không giúp hắn?

Tiểu Phi, xin lỗi...

Bắt đầu từ hôm nay, ta liền chính thức thành tiểu đồng hầu hạ Tam công tử, đây là Tam công tử chỉ đích danh, ta chỉ là một hạ nhân đương nhiên không thể nói được gì.

Tô đại ca nói thương thế trước ngực Tam công tử bị trúng chưởng nặng hơn, tốt nhất nên ở Trích Tinh Lâu tĩnh dưỡng mấy ngày, hắn có thể căn cứ vào tình trạng thương thế của Tam công tử mà tùy thời đổi thuốc, rốt cuộc ta vừa chăm sóc vết thương của mình đồng thời cũng phải hầu hạ Tam công tử, cả ngày bận rộn lu bù, khỏi phải nói trở về phòng là ngủ, ngay cả nhìn mặt Nhị công tử một chút cũng khó khăn, mà Nhị công tử cũng rất ít qua thăm, cho dù tới cũng sẽ không nói chuyện với ta, coi như ta không tồn tại, ta đoán rằng không biết có phải vì ta trở thành xấu xí hay không.

Trưa ngày thứ ba, ta lấy chén thuốc sắc cho Tam công tử, đang bưng chén thuốc rẽ qua hành lang, chợt nghe có người sau lưng gọi, “Tiểu Phi!”

Là thanh âm của Nhị công tử, ta vội vàng xoay người.

Nhị công tử bước nhanh tới, hôm nay hấn mặc bạch y bó sát người, càng giống tiên tử thanh dật thoát tục, đối với ánh mắt mỉm cười kia, ta không khỏi đỏ mặt lên.

Hai ngày nay Nhị công tử không nói chuyện với ta, càng không cười với ta, khiến cả ngày ta đứng ngồi không yên, ngay cả ngủ cũng không ngon.

“Nhị công tử.”

“Tiểu Phi, chăm sóc người khác rất mệt mỏi à? Chính ngươi bị thương vẫn chưa hoàn toàn khỏi mà, có muốn ta tìm người khác thay ngươi không?”

“Không cần, không cần, ta rất khỏe.” Sợ Nhị công tử lo lắng, ta vội vàng lắc đầu nói, “Ta sớm tối đều ngâm nước thuốc, cũng đổi thuốc chỗ bị thương, thương thế của ta không có gì đáng ngại.”

Nhị công tử cười cười, hấn đưa tay trước mặt ta, trên bàn tay trắng trẻo của hấn đặt Tiểu Quy.

“Tiểu Quy?”

“Đúng vậy, lâu rồi Tiểu Phi không nhắc tới Tiểu Quy, có phải đã quên rồi không?”

“Mới không có đâu.”

Ta chu mỏ một cái, không phải ta quên, là ta căn bản không có cơ hội tới phòng tìm nó mà.

“Tiểu Phi, ngày mai Tam đệ ta sẽ về Lạc Diệp sơn trang, còn ngươi?”

Sao?

Ta ngẩng đầu kỳ quái nhìn Nhị công tử, không rõ ý tứ của hấn.

“Sáng nay Tam đệ nhắc đến chuyện của ngươi với ta, hấn muốn ngươi cùng hấn trở lại.”

“A...”

Chẳng trách sáng nay lúc Nhị công tử tới thăm Tam công tử, Tam công tử bảo ta đi ra ngoài, thì ra bọn họ nói chuyện của ta.

Không được, ta muốn ở cạnh Nhị công tử!

Những lời này gần như thốt ra, rồi lại khiến ta miễn cưỡng nhìn trở lại, bộ dạng hiện tại này khiến ta có chút nản lòng thoái trí, ta suy nghĩ một chút liền thật nhỏ giọng nói, “Ta hết thấy đều nghe Nhị công tử an bài.”

Nhị công tử muốn ta lưu lại thì ta lưu lại, muốn ta rời đi thì ta rời đi, ta không muốn làm chuyện khiến hấn không vui.

Nhưng hồi lâu không nghe thấy Nhị công tử trả lời, trước ngực lại ảm áp, Nhị công tử nhét Tiểu Quy vào lòng ta, nhẹ giọng nói, “Tới chăm sóc Tam đệ đi.”

“Nhị công tử...”

Nghe ra không vui trong giọng nói, ta kinh ngạc ngẩng đầu, Nhị công tử cũng đã xoay người rồi khỏi.

Có phải ta lại nói sai không?

Ta biết mình rất ngốc, luôn luôn nói sai, nhưng nếu ta nói sai thì có thể sửa cho đúng mà, sao lại xoay người rồi đi, ngay cả một cơ hội sửa chữa cũng không cho ta?

Ta buồn bã ỉu xiu trở lại phòng Tam công tử, hầu hạ hấn uống thuốc, sau đó ngồi một bên ngơ ngác ngác.

“Tiểu Phi, có phải có chuyện gì không vui không?”

Bị Tam công tử hỏi, ta vội vàng lắc đầu phủ nhận.

Y thuật Tô đại ca thực sự rất cao minh, *** thần Tam công tử tốt hơn nhiều so với trước, có điều phần lớn thời gian chúng ta tương đối im lặng, Tam công tử không phải là một người nói nhiều, mà ta không giống trước đây có thể không hề có kỵ mà tán gẫu trước mặt hấn, vì vậy trong phòng luôn rất yên tĩnh, điều này làm cho ta cảm thấy khó chịu.

Tam công tử tựa ở đầu giường lẳng lặng nhìn ta chăm chú, ta bị hấn nhìn có chút mất tự nhiên, liền nói, “Tam công tử, ngươi có khát không? Ta rót cho ngươi chén trà nha.”

“Ta không khát, Tiểu Phi, ngươi qua đây.”

Ta theo lời đi tới trước giường, sau đó tay đã bị Tam công tử cầm chặt trong bàn tay hần, hần nhìn ta nói, “Tiểu Phi, giống như trước vậy, gọi Trí ca ca được không?”

Bị Tam công tử đề nghị như vậy, ta thực sự không có cách nào không đáp ứng, nhưng ba chữ đã từng gọi rất dễ dàng hiện tại lại nặng hơn ngàn cân, khiến ta há miệng, nhưng trước sau đều không gọi ra được.

Chỉ nghe Tam công tử từ từ thở dài nói, “Không cần miễn cưỡng, kỳ thực gọi là gì cũng đều giống nhau, trong lòng Tiểu Phi, ta không bao giờ còn là Trí ca ca của ngươi nữa.”

“Tam công tử...”

Tam công tử không đáp, hần lấy từ trong ngực một món trang sức đưa tới trước mặt ta nói, “Cái này là ngọc trụ của Tiểu Phi, Tiểu Phi lấy về đi.”

Tơ tuyến ngũ sắc treo dưới ngọc hồ điệp nhẹ nhàng đung đưa trước mắt ta, khiến lòng ta run lên, nhớ lúc đó ta cũng là tâm tình không tốt như vậy, Tam công tử lấy ra đồ cho ta vui vẻ, nhưng hiện tại ta đã có Tiểu Quy, vì vậy lắc đầu.

Tam công tử cười gượng nói, “Không cần nữa sao... Tiểu Phi, dù sao ngươi vẫn trách ta.”

“Không phải, không phải!” Sợ Tam công tử nghĩ linh ***, ta vội vàng lấy Tiểu Quy ra cho hần nhìn rồi nói, “Bởi vì ta đã có Tiểu Quy rồi, Tam công tử ngươi xem, trên bụng Tiểu Quy còn khắc tên ta này, Nhị công tử nói như vậy sẽ không có người nói là ta trộm nữa.”

Ta thấy Tam công tử nhìn chằm chằm Tiểu Quy hồi lâu như có điều suy nghĩ, sau đó dời ánh mắt về phía ta, gương mặt lạnh lùng cao ngạo hiện lên một tầng cô đơn nhàn nhạt.

“Ta luôn coi danh dự thân phận rất quan trọng, cả ngày nóng vội với danh lợi, nhưng khi kiếm của Khuất Chiến đâm vào ta, trước mắt lại hiện lên khuôn mặt tươi cười của Tiểu Phi. Thì ra lúc con người đến ranh giới sống chết, mới biết thứ gì là quan trọng nhất, Tiểu Phi, vì sự ích kỷ của ta, cứ như vậy đánh mất ngươi có phải không?”

Hết chapter 62

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Chương 63

Trước mắt trở nên mông lung không rõ, gương mặt Tam công tử trước đôi mắt đắm lệ hiện ra mờ mờ.

Trước đây Tam công tử không như thế, vẻ mặt hần vĩnh viễn đều là lạnh lùng cao ngạo, trong ánh mắt luôn tỏa ra ánh sáng, không giống bây giờ, yên lặng và đau thương như vậy, khiến ta không kiềm được bắt đầu đau lòng.

Trí ca ca, ta không trách huynh, thật sự không có!

“Trí ca ca...” Ta không nhịn được nữa, nhào vào ngực hần khóc nức nở.

“Tiểu Phi, theo ta trở lại có được không?”

“Ta...”

Không nói nổi một câu hoàn chỉnh, trả lời Tam công tử chính là tiếng khóc không ngừng của ta.

Ta không hận Tam công tử, cho dù hần từng oan uổng ta như vậy, ta cũng không muốn hận hần, là ta không hiểu hận là gì? Hay căn bản ta cũng không từng lưu tâm đến?

Một gương mặt thanh nhã tươi đẹp khác không ngừng bay lượn trong đầu ta, vừa nghĩ đến nếu như mềm lòng đáp ứng Tam công tử rồi, sẽ không còn được gặp khuôn mặt tươi cười kia, ta liền lộ vẻ do dự.

Bàn tay cầm chặt tay ta chậm rãi buông lỏng rồi rời ra.

“Ta hiểu rồi, Tiểu Phi.”

Một tiếng vỡ giòn vang lên, khối ngọc hồ điệp kia đã bị Tam công tử bóp nát.

“Trí ca ca...” Ta giật mình kêu lên.

Tam công tử chuyển ánh mắt qua nơi khác, không nhìn ta nữa, hần thân nhiên nói, “Ngọc trụ này vốn là của Tiểu Phi, Tiểu Phi nếu không muốn, cũng không cần phải giữ nó lại nữa!”

“Nhưng...”

Ta nhớ Mộ Dung Viễn nói qua, ngọc bội kia là mẫu thân khi còn sống tặng cho, sao hần có thể cứ hùy đi như vậy chứ?

“Không cần nói gì nữa, Tiểu Phi, ngồi cạnh ta một lúc nhé.”

Sau khi Tam công tử nói xong liền nằm xuống, nhắm mắt lại không nhìn ta nữa, khuôn mặt ba lan bất kinh của hần yên lặng, tựa hồ vừa rồi chưa phát sinh chuyện gì, nghe thấy hô hấp của Tam công tử ôn hòa, ta không biết có phải hần đã ngủ hay không, không dám nói câu nào, cứ lẳng lặng ngồi một bên bồi hần như vậy.

(Ba lan bất kinh: sóng lớn chẳng sòn.)

Ban đêm, Nhị công tử và Tô đại ca cùng đi xem Tam công tử, thấy sắc mặt Nhị công tử rất khó nhìn, trong lòng không khỏi có chút sợ, nhưng hần căn bản không nhìn ta, chỉ hỏi thăm một chút về bệnh tình Tam công tử, sau đó sai Huỳnh Tuyết mang thức ăn tới, Tam công tử lại bảo ta hầu hạ hần dùng cơm.

Nói thật, ta không xứng với chức tiểu tử của mình, từ lúc vào Mộ Dung phủ, trước sau ta hầu hạ được mấy người chủ tử, nhưng ngay cả cơ bản nhất là hầu hạ chủ tử dùng cơm ta cũng làm không tốt, đặc biệt bây giờ bị mấy ánh mắt nhìn chằm chằm, tay ta càng run dữ dội hơn, nhiều lần làm rớt nước canh vào quần áo Tam công tử, Huỳnh Tuyết tức giận ném khăn tay tới trước mặt ta, ta vội vàng cầm khăn hoảng loạn lau chỗ bị bẩn, lại bị Tam công tử nắm lấy cổ tay, hần ôn nhu lắc đầu với ta, ý bảo ta bình tĩnh.

Ta nghĩ mặt ta bây giờ không chỉ đỏ đơn giản như vậy, hình như toàn bộ gương mặt ta đều đang bị thiêu, cháy tới tận cổ, ta nghe có người không vui khề hừ một tiếng, ta muốn nhìn một chút xem là ai, rồi lại không có can đảm ngẩng đầu.

Nhìn hai người ở đầu giường khanh khanh ta ta, liếc mắt đưa tình, coi toàn bộ mọi người xung quanh không ra gì, lửa giận trong lòng Mộ Dung Tĩnh càng ngày càng bốc mạnh, cuối cùng không chịu được nữa, hần phát tay áo xoay người bước ra ngoài.

Lúc này phần nộ và không cam lòng tràn ngập trong lòng, khiến toàn bộ tâm can Mộ Dung Tĩnh tan ra trong biển lửa.

Biết thương thế của Tam đệ không còn đáng ngại, thay vì nói tới thăm bệnh, chẳng bằng nói là trong ngực không bỏ được đứa nhỏ kia.

Từ khi Tiểu Phi mất tích được tìm về, có trời mới biết mấy ngày nay hần trải qua thế nào, để tìm Tiểu Phi, ngay cả ám vệ của Hoàng thượng hần cũng dùng, sau khi biết Tiểu Phi bị giam tại bãi săn của Thành Vương, hần không chút do dự liền đi cứu người, không phải không biết hậu quả của việc làm này, nhưng lúc đó hần thật sự không lo được nhiều như vậy.

Nhưng Tiểu Phi kia, rõ ràng đã vào Trích Tĩnh Lâu rồi lại chạy mất, từ lời nói của Tô Nguyệt Trần hần lập tức biết đó là Tiểu Phi, ngay sau đó hần lại phái người đi cả thành tìm, đến tận ngày mưa tại nơi đó, hần nghe được một thanh âm nhỏ nhỏ khàn khàn đang gọi, Nhị công tử, Nhị công tử, tìm của hần nhất thời an ổn lại.

Tiểu Phi, hần tìm được Tiểu Phi của hần rồi.

Nhưng hài tử này không như mong đợi dựa vào hần giống trước kia, trái lại như gần như xa mà né tránh hần, vết thương trên người hài tử còn chưa lành hoàn toàn, liền bắt đầu chăm sóc Tam đệ không ngừng nghỉ, lẽ nào đối với Tiểu Phi, Tam đệ còn quan trọng hơn tính mạng của mình?

Cho rằng trong mấy ngày này, hần quan tâm, hần ôn nhu có thể chạm đến tâm của đứa nhỏ kia, nhưng hết thảy đều xa xôi, không quan trọng bằng Tam đệ, cho dù đệ ấy đã từng thương tổn Tiểu Phi, gần như đem y đánh đến chết, nhưng trong ánh mắt Tiểu Phi nhìn đệ ấy vẫn không có một điểm hận ý.

Đây là yêu sao? Con tim yêu đến sâu đậm nhất, ngay cả bị bán đứng, bị lừa dối, dù cho bị đánh đến thương tích đầy mình, lại vẫn không oán không hận.

Nhìn Tiểu Phi mấy ngày nay trông coi cả ngày lẫn đêm cạnh giường Tam đệ, trong mắt trong tim đều là quan tâm Tam đệ, thậm chí vấn đề đi ở, hần đều phải tự mình làm chủ, Mộ Dung Tĩnh cảm thấy mọi điều mình làm không khác gì thẳng ngực, hần trăm phương ngàn kế muốn giữ người ở lại, trong lòng căn bản lại cũng không có hần, biết rõ như vậy vẫn gắt gao chiếm lấy không chịu buông tay, cách làm như thế chính hần cũng cảm thấy vô cùng ấu trĩ.

Hành động trước kia của Tiểu Phi chính là quyến luyến, tựa như người chết đuối vớ phải cọc gỗ, mà hần, trùng hợp chính là cái cọc gỗ xui xẻo ấy, tuy rằng tạm thời có chút giá trị, nhưng chỉ cần có thuyền lớn đi qua, hần sẽ không chút do dự vứt bỏ.

Thực sự buồn cười, hần yêu Tiểu Phi như thế, quan tâm, lo lắng, chăm sóc, hần dùng toàn bộ trái tim bao dung, không muốn đứa bé ấy có chút tổn thương nào, nhưng cuối cùng hần được cái gì, hần bỏ ra nhiều như vậy, nhưng đứa nhỏ kia có từng nửa phần lưu hần trong tim?

Tại sao lại ngốc như vậy? Với địa vị thân phận của Mộ Dung Tĩnh hần, chỉ cần tùy ý vẫy tay, nam nhân nữ nhân nào không mặc hần “ta cần ta cứ lấy”, hần hà tất phải vì một tên tiểu tử hèn mọn hao tổn *** thân? Hài tử kia có chỗ nào đáng giá khiến hần phải làm như vậy?

Tô Hoán Hoa bước nhanh đuổi theo Mộ Dung Tĩnh, dường như không chú ý tới sắc mặt âm trầm của hần, vẫn cứ cười nói, “Tiểu Phi thật đúng là đáng yêu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, liền muốn trêu chọc hần một chút.”

Mộ Dung Tĩnh chợt dừng bước, Tô Hoán Hoa nhất thời không kịp thu chân, thiếu chút nữa đụng vào người hắn, cười nói, “Không phải là đứa bé sao? Ngươi làm gì vậy?”

Người sau không để ý đến hắn cười, lạnh lùng nói, “Đêm nay gọi hoa khôi Nhất Phẩm Ngọc tới.”

Tô Hoán Hoa trong lúc nhất thời há to miệng, “Ngươi đang nói gì? Muốn gặp hoa khôi Nhất Phẩm Ngọc, hiện tại đưa thiệp mời cũng phải xếp hàng đến tháng sau...”

“Ngươi lập tức đi làm tốt cho ta! Nói cho nàng biết, đêm nay nếu như không đến, sau này đừng nghĩ đứng ở kinh thành nữa!” Mộ Dung Tĩnh bỏ lại một câu, sau đó xoay người sải bước rời đi.

Tô Hoán Hoa há miệng nửa ngày không khép lại, hồi lâu mới bắt đầu đi lắc đầu.

“Nam nhân ghen tuông quả nhiên không thể nói lý.”

Ăn cơm tối xong, ta liền hầu hạ Tam công tử uống thuốc, thấy hắn ngủ say rồi, ta mới nhẹ nhàng gỡ từng ngón tay đang nắm chặt tay ta ra, mấy ngày nay ta vẫn luôn hầu hạ Tam công tử, ngay cả ngủ cũng không được ngon giấc, ta cũng cảm thấy mệt mỏi quá a.

Mở mắt ra lên nhìn thân ảnh nho nhỏ chạy đi, Mộ Dung Trí không khỏi cười khổ một tiếng, sao lại không thấy gương mặt không vui cùng oán giận của Nhị ca khi nhìn bọn họ, sao lại không thấy nhân thân liên tục chuyển động đầy lo lắng của Tiểu Phi, tên nhóc này mặc dù ở chỗ này, tâm đã sớm bay đi rồi.

Hắn, trên thực tế mới là người dư thừa kia!

Biết Tiểu Phi yếu lòng, hắn hoàn toàn có thể dùng khổ nhục kế lưu lại, dù không thể giữ được tâm, cũng muốn giữ được người, nhưng... nếu có một ngày, ngay cả người cũng không giữ được?

Thân thể hài tử kia nhìn qua rất mỏng manh yếu ớt, nhưng sinh mệnh lại ngoan cường như vậy, cả ngày có vẻ như mơ mơ màng màng, đôi khi lại thông minh dị thường, rõ ràng rất nhát gan ngại ngủ, thời khắc mấu chốt lại có can đảm và nghị lực kinh người.

Mộ Dung Trí phát hiện cho tới bây giờ hắn đều không hiểu Tiểu Phi, bất kể là người hay là tâm, hắn đều không có tự tin có thể lưu lại được.

Thì ra có một vài người, một vài việc, bỏ lỡ liền thực sự là bỏ lỡ...

Ta đem đại sảnh, thư phòng, trường luyện võ, phòng ngủ toàn bộ tìm một lượt, nhưng vẫn không thấy thân ảnh Nhị công tử.

Nhị công tử ra ngoài sao? Không có lý gì a, cổ kiệu vẫn còn ở đó mà.

Ta như chuột chạy tới chạy lui vài vòng, rốt cuộc mệt mỏi ngồi lên rào chắn hành lang, thở hổn hển từng ngụm lớn.

“Tiểu Phi!”

Huỳnh Tuyết từ hành lang đối diện đi tới, gò má cao gầy của nàng được đèn ***g chiếu lại, có chút âm u.

“Huỳnh Tuyết, ngươi biết Nhị công tử ở đâu không? Ta tìm hắn mãi...”

“Ngươi tìm công tử làm gì? Tam công tử bên kia không cần ngươi chăm sóc sao?”

Khẩu khí của Huỳnh Tuyết nghe có chút không vui, hôm nay ta có chọc qua nàng sao?

“Huỳnh Tuyết, Huỳnh Tuyết, xin ngươi nói cho ta biết, Nhị công tử rốt cuộc đi đâu?” Ta vội vàng tiến lên kéo tay áo Huỳnh Tuyết năn nỉ.

Một chiều này bách thử bách linh (trăm thử trăm trúng), quả nhiên Huỳnh Tuyết chỉ một ngón tay về phía sau nói, “Bên cạnh hậu viện, chỗ sương phòng gần tường bao.”

“Cảm tạ Huỳnh Tuyết.”

Ta cố sức ôm Huỳnh Tuyết một cái, sau đó nhanh như chớp chạy về phía sau.

Hết chapter 63

HẾT QUYỀN THƯỢNG

❧ ❧ ❧ ❧ ❧ ❧ ❧ ❧ ❧

QUYỀN HẠ

Chương 65: Chương 64

Chạy vội tới hậu viện, thấy sương phòng gần tường bên kia quả nhiên sáng đèn, ta vội vàng đẩy cửa vọt vào.

“Nhị công tử...”

Cảnh tượng kiều diễm trong phòng khiến lời nói của ta nghẹn lại, trợn mắt há mồm mà nhìn hết thầy trước mắt, tất cả tâm tình hoan hỉ nháy mắt hóa thành lạnh lẽo.

Ánh nến sáng ngời chiếu rõ hai thân ảnh đang dây dưa cùng nhau trên giường lớn.

Một nữ tử áo trễ nửa thân nghiêng người dựa vào lồng Nhị công tử, khẽ cười liếm cắn một bên xương quai xanh của hắn, mái tóc dài đen nhánh rũ xuống, quấn quanh chỗ hai người đang ôm nhau, Nhị công tử lại cúi đầu hôn lên mái tóc nữ tử, ngón tay thon dài của hắn còn đang tự do di chuyển sau lưng nữ nhân, khiến từng tiếng rên rỉ kiều mị thỉnh thoảng truyền tới.

Trong ngực như có bả đao càn quấy, thậm chí đau đớn hơn cả vết thương bị tên bắn kia, nước mắt thiếu chút tràn ra, ta mở lớn hai mắt nhìn chăm chăm Nhị công tử, tìm vừa phần nộ vừa đau thương. Ta từng ngày từng ngày đều nhớ hắn, thậm chí để gặp hắn một lần còn len lén chạy tới, nhưng hắn lại cùng nữ nhân khác lăn lộn một chỗ...

Vận lần không ngờ tới hải tử lại đột nhiên chạy vào, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kinh ngạc, Mộ Dung Tĩnh đang đắm chìm trong hoan ái nhất thời sững sờ ngay tại chỗ, mắt thấy cảnh xuân đều bị hải tử nhìn thấy, trong lòng hắn vô có xấu hổ.

Hắn vội vàng kéo góc chăn che lại thân thể hai người, trầm giọng quát lên. “Đi ra ngoài!”

Không nghĩ sẽ bị quát như thế, ta cắn chặt môi không nói được lời nào xoay người đi ra ngoài, nước mắt không nhịn được nữa, theo khóe mắt chảy xuống.

Từ lúc quen biết Nhị công tử tới nay, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng trách cứ ta nửa câu, không ngờ ngày hôm nay hắn vì một nữ nhân mà mắng ta, ta nghĩ hắn thích ta, yêu ta, thì ra trong lòng hắn ta ngoại trừ là tiểu tư thì chẳng là cái gì cả!

Ta dùng tay áo lau nước mắt, đứng ngo ngoài phòng, rất nhanh Nhị công tử cũng theo ra, trường sam hắn mặc vội có chút lộn xộn, ngực áo còn hơi mờ, lộ ra ***g ngực rắn chắc, nhưng khi hắn nhìn ta khuôn mặt anh tuấn lại trầm như nước.

“Ngươi tới làm gì? Chỗ Tam đệ không cần ngươi hầu hạ nữa sao?”

Thanh âm lạnh như băng khiến ta ứa khuất lại muốn khóc, rõ ràng ban ngày nhìn thấy thần sắc Nhị công tử không phải như vậy.

Ta nhớ tới mục đích, không khỏi bấu môi nhìn nước mắt xuống nói, “Nhị công tử, lúc trước ta tới miếu xin phù bình an giúp công tử, muốn cảm tới đưa cho công tử.”

Ta móc phù bình an từ trong ngực ra, nó nhẵn nhụi nhúm nhúm khiến ta có hơi ngượng ngùng, ta do dự một chút mới đem nó đưa cho Nhị công tử, nhưng thấy Nhị công tử ngần người, cuối cùng cũng cầm lấy, ta không khỏi vui vẻ vội nói, “Đạo bùa này rất linh, sau này công tử mang theo trên người, sẽ không có ai có thể thương tổn công tử nữa.”

Mộ Dung Tĩnh nhìn đạo phù đầy nhẵn nheo trong tay, loại đồ chơi này chỗ nào cũng có bán, là Tiểu Phi cầm đến trên hắn sao? Sau khi cho Tam đệ thuận tiện đem cái còn thừa ném cho hắn?

Nhìn khuôn mặt tràn ngập mong đợi trước mắt này, trong lòng Mộ Dung Tĩnh nhất thời bốc lửa giận, Mộ Dung Tĩnh hắn là loại người gì, sao hắn có thể nhận thứ đồ hồng kê khác cũng không cần? Tựa tay gờ lên, liền ném phù bình an vào bụi cỏ ngoài hành lang.

“Nhị công tử, công tử...”

Không hiểu vì sao Nhị công tử ném phù bình an đi, ta vội vàng kéo tay hắn lo lắng nói, “Ném phù bình an đi là điềm rất xấu, công tử có biết nó linh thế nào không? Lần này nếu không có nó, ta căn bản không thể trở về...”

Ngươi có thể bình an trở về không quan hệ gì đến miếng giấy rách này, ngươi có biết ta đã tốn bao nhiêu *** lực đi tìm ngươi không?

Mộ Dung Tĩnh hất cái tay đang có dùng sức kia ra, lạnh lùng nói, “Phù bình an gì? Đều là gạt người, chỉ có đũa ngọc như ngươi mới tin!”

“Ta mới không phải đũa ngọc, Huỳnh Tuyết nói phù của Pháp Hoa Tự là linh nhất!”

“Người khác nói gì người cũng tin, không phải đưa ngọc thì là gì? Loại hàng rong này chỉ một văn tiền có thể mua cả xấp, người tốn bao nhiêu tiền để mua? Trờ về đến chỗ quản gia lấy lại tiền đi.”

Ta ngẩn lẹ nhìn người trước mắt, dưới ánh trăng trong trẻo là gương mặt lạnh lùng của Nhị công tử, ta không rõ mình đã làm sai điều gì, lại chọc cho Nhị công tử mất hứng.

Nhị công tử chuyển nhãn thần sang một bên, nhẹ giọng nói, “Ngày mai Tam đệ trở về Lạc Diệp sơn trang, Tiểu Phi, người cũng trở về cùng hắn đi.”

“Sao?”

Không thể tin được điều mình nghe thấy lúc này, ta cơ hồ hét lên.

Trước đây ta nói đi hay ở đều do Nhị công tử quyết định, nhưng cho tới bây giờ vẫn không nghĩ hắn sẽ thực sự đuổi ta đi.

“Thương thế của người đã tốt rồi, cũng cần phải trở về, hơn nữa, không phải người cũng muốn ở cùng một chỗ với Tam đệ sao?”

Không phải, không phải...

Ta kích động không biết nói gì mới phải, nhìn gương mặt anh tuấn, môi của ta run rẩy hồi lâu, cuối cùng vẫn lựa chọn trầm mặc.

Ta không biết giải thích thế nào, cũng không biết nên giải thích cái gì, ta biết dù mình nói gì Nhị công tử cũng không nghe, Tam công tử hướng hắn đòi ta qua, hẳn tuyệt đối không thể không đồng ý, bọn họ là huynh đệ ruột thịt, mà ta, chẳng qua chỉ là một hạ nhân tốn hai mươi lượng bạc mua về.

Thần tình Nhị công tử dưới ánh trăng dần dần chuyển thành bình thản, nụ cười thường ngày quay trở lại trên mặt hắn, hắn nhìn ta nhẹ giọng nói, “Tiểu Phi, người yên tâm, trải qua chuyện lần trước, Tam đệ ta nhất định sẽ đối xử với người thật tốt, nếu như người thích ở đây, cũng có thể tùy ý tới chơi, có phải người lo lắng rời khỏi Trích Tinh Lâu sẽ không được ăn điểm tâm Dung Hạnh Trai nữa phải không? Thật đúng là hài tử ngốc...”

Vì sao lại nói ta ngốc? Ta mới không ngốc, ta đưa cho người phù bình an không phải vì ta ngốc, mà là ta lo lắng cho người, ta không muốn rời đi, cũng không phải vì điểm tâm gì, ta chỉ là, chỉ là muốn ở cùng một chỗ với người...

“Quay về thu dọn một chút đi, ngày mai trở về cùng Tam đệ.”

Gương mặt nhu hòa như thế, nhưng mỗi câu nói ra đều mang đau đớn thấu tim.

Ta nhìn Nhị công tử nói xong liền quay người trở về phòng, hắn không chút lưu tình đóng sập cửa trước mặt ta, cũng đem hết thảy những gì từng xảy ra giữa chúng ta đóng lại.

Thì ra ta lại một lần nữa bị đá văng không lưu tâm chút nào, giống như từng bị Tam công tử đá đi, ta cho là mình đang sống ở thiên đường, hiện tại mới hiểu được kỳ thực thiên đường là do người khác bố thí cho, khi người ta muốn thu lại liền đá văng ta xuống địa ngục.

Ta chẳng chút quan tâm bị vứt bỏ, dù sao ta cũng quen rồi, nhưng không quan tâm ta thì không cần phải đối tốt với ta như vậy, sau khi ta cảm thấy có hy vọng lại khiến ta thất vọng.

Giả sơn bên kia rất tối, ta tìm rất lâu trong bụi cỏ mới tìm được mảnh phù bình an bị vứt bỏ, thứ ta cực cực khổ khổ cầu xin người ta căn bản không để ở trong mắt, đơn giản là mọi việc ta làm, trong mắt người khác đều ngốc không ai bằng.

Ta đem phù bình an vừa tìm được nắm chặt trong tay, chậm rãi trở về, tới chỗ khúc quanh hành lang, thấy Huỳnh Tuyết đứng ở đó.

“Tiểu Phi...” Nàng rất lo lắng gọi ta một tiếng.

Không để ý tới nàng, ta yên lặng đi qua người nàng.

Không dám đáp lại, chỉ sợ vừa lên tiếng tất cả nước mắt sẽ trào ra, ta đã bị người vứt bỏ, không muốn lại bị người chế giễu!

Mộ Dung Tĩnh nằm ở trên giường, mặc cho nữ nhân ở cạnh ra sức hầu hạ, trên khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm lấm tấm mồ hôi, có chút ửng oải, nàng đã xuất ra bản lĩnh toàn thân để lấy lòng người nam nhân trước mắt này, nhưng đối phương chẳng mấy may đáp lại nhiệt tình của nàng, nữ nhân có chút nóng nảy, rõ ràng vừa rồi hắn cũng rất hưng phấn.

Ánh mắt Mộ Dung Tĩnh lướt qua gương mặt tươi cười đang cực lực lấy lòng hắn, rồi về phía xa, hiện tại hắn quả thực không còn hứng thú chu toàn cùng nữ nhân này, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy thương tâm muốn chết vừa rồi đã mang toàn bộ tâm tư của hắn đi, là ai nói buông tha là có thể quên đi, Mộ Dung Tĩnh chỉ biết lúc này hắn vì buông tha mà càng thêm nhớ.

“Đi xuống đi.” Hắn nhàn nhạt nói một câu.

Thấy nét mặt tươi cười quyến rũ trong khoảnh khắc cứng lại, Mộ Dung Tĩnh khép hờ hai mắt, phất phất tay nói, “Ta muốn ở yên một mình, xuống dưới lĩnh thưởng đi.”

“Cảm tạ gia.” Nữ nhân cáo lui đi xuống, sau khi rời khỏi nhẹ nhàng khép cửa lại.

Mộ Dung Tĩnh chỉnh lại quần áo, tựa ở cạnh giường xoa nhẹ trán.

Nếu đã quyết buông tay, nhớ nhưng chính là dần vật, nhưng lý trí của hắn không giữ được tim của hắn, hắn nhớ hải tử kia, muốn mỗi ngày được thấy khuôn mặt khả ái ấy.

Tiểu Phi a Tiểu Phi, người rốt cuộc hạ cớ gì cho ta? Khiến ta không thể bỏ được người...

(cô: sâu độc)

Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, tiếng của Huỳnh Tuyết truyền vào.

“Nếu công tử không tiếp tục, nô tỳ có thể vào dọn dẹp phòng không?”

Nha đầu này không để cho hắn yên tĩnh một lúc được hay sao?

Mộ Dung Tĩnh lắc đầu, đối với tiểu tỳ nữ hầu hạ hắn từ nhỏ này, có lúc hắn thật đúng là hết cách.

“Vào đi.”

Huỳnh Tuyết đi tới hầu hạ Mộ Dung Tĩnh mặc áo khoác, biết không có chuyện gì có thể giấu diếm được tiểu nha đầu này, Mộ Dung Tĩnh cười khổ nói, “Có phải ta rất ngốc không?”

Huỳnh Tuyết giúp hắn cài lại đai lưng, nhàn nhạt nói, “Có người so với công tử còn ngốc hơn đó, tên ngốc đó chạy mấy dặm đường tới chùa, lại quỳ hơn một canh giờ cầu khẩn, chỉ để cầu một đạo phù bình an không biết có linh hay không.”

Tâm đột nhiên trầm xuống, Mộ Dung Tĩnh vội vàng hỏi, “Tiểu Phi quỳ một canh giờ?”

“Trụ trì nói thành tâm tất linh, nhất định phải quỳ một canh giờ.”

“Hắn xin mấy tờ?”

Huỳnh Tuyết liếc Mộ Dung Tĩnh trắng mắt, “Một còn chưa đủ sao? Công tử còn muốn mấy tờ? Là cái đứa ngốc kia nói sợ công tử gặp nguy hiểm, nhất định phải cầu phù bình an cho công tử hắn mới yên tâm.”

“Chuyện từ lúc nào?”

“Ngày đó Tiểu Phi bị người bắt cóc, sợ là hải tử này vẫn luôn đem theo trên người, muốn một ngày có thể tặng lại cho công tử đó.”

Sao? Đó là phù bình an Tiểu Phi cầu riêng cho hắn sao? Nhưng hắn lại có thể cho rằng đó là thứ chọn cho người khác còn thừa, cũng không thèm nhìn liền ném nó đi.

Mộ Dung Tĩnh tức giận trừng tiểu tỳ nữ vô lý này, “Sao người không nói sớm?”

Huỳnh Tuyết xoay người bắt đầu thu dọn chăn đệm, nàng cũng không quay đầu lại, chỉ thông thả nói, “Lúc công tử răn dạy hạ nhân, nô tỳ sao dám lăm miệng? Hơn nữa, không phải công tử đã quyết định đuổi Tiểu Phi đi rồi sao? Ta đây nói hay không có khác gì nhau?”

Sao lại không khác nhau? Nếu trong lòng Tiểu Phi không phải không có hắn, vậy vì sao hắn còn muốn buông tay?

“Công tử nếu còn muốn giữ Tiểu Phi lại, vậy đi tìm hắn nhanh lên một chút, bằng không chờ khi hắn tới chỗ Tam công tử bên kia, cùi khô lửa bốc, coi như thật sự không còn chuyện của công tử ngài đâu.”

Tiểu nha đầu ghé góm, đây tuyệt đối là ý định của nàng.

Mộ Dung Tĩnh không thèm so đo với Huỳnh Tuyết, hắn vội vã bước nhanh tới phòng ngủ.

Trong phòng ngủ chỉ có một ngọn đèn nhỏ nhỏ đang sáng, Mộ Dung Tĩnh vừa vào phòng, liền thấy bé con kia ôm Tiểu Quy rúc ở trong góc tường, một tay hắn ôm đầu, cuộn người lại thành một đoàn, nhìn thấy mình tiến vào cũng không hề động đậy.

“Tiểu Phi...”

Hết chapter 64

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Chương 65

Ta ngẩng đầu nhìn người trước mắt, sợ ta ở lý chỗ này không đi, tới đuổi ta sao?

Sau khi tức giận thì đầu rất đau, có điều giận cũng hết rồi, kỳ thực cũng không sao, không phải chỉ là đòi một nơi sống thôi à? Đối với một tên tiểu tư mà nói, ở nơi nào làm việc mà chẳng giống nhau?

Ta đi tới trước mặt Nhị công tử, hai đầu gối quỳ xuống đập đầu ba cái về phía hắn, ta nghe thấy Nhị công tử kinh hãi kêu lên, “Tiểu Phi, ngươi làm gì vậy?”

“Cái mạng này của Tiểu Phi là được công tử cứu, cả người đều là của công tử, công tử sai Tiểu Phi làm gì, Tiểu Phi nhất định sẽ làm.”

“Tiểu Phi...”

Tên nhóc này rốt cuộc đang làm gì? Dùng sức đập đầu như thế, hắn cũng không đau sao?

Mộ Dung Tĩnh đau lòng kéo hải tử trước mắt dậy, “Ngươi cái đứa ngốc này, đang làm gì vậy?”

Đúng vậy, trong lòng các ngươi, ta vốn chỉ là một đứa ngốc chỉ biết chọc cho người vui vẻ phải không?

Ta dùng sức đẩy Nhị công tử ra, liều mình cắn chặt môi vì kích động mà không ngừng run rẩy, đưa Tiểu Quy trong tay tới trước mặt hắn nói, “Tiểu Quy trả lại cho Nhị công tử, Tiểu Phi bái biệt ở đây.”

Thân thể lạnh lẽo của hải tử khiến lòng Mộ Dung Tĩnh chợt thất lại, mà khuôn mặt nhỏ ngày thường rụt rè hồn nhiên lại sa sầm, dùng ánh mắt quật cường lạnh lùng nhìn hắn.

Lời hắn nói vừa này đã làm tổn thương hải tử này sao?

“Tiểu Quy là ta tặng cho ngươi, thứ gì ta đã tặng sẽ không thu hồi lại!” Giống như tim của hắn, một khi đã cho đi, làm sao có thể lấy trở về?

“Tiểu Quy trả lại cho ngươi! Thứ bổ thí ta mới không cần!” Ta đặt Tiểu Quy lên bàn bên cạnh Nhị công tử, trong lòng nói tiếng xin lỗi Tiểu Thanh.

Không phải không biết hậu quả của lời này, nhưng bức bối xông lên, cái gì cũng không để ý, chẳng biết tiếp theo có cho ta ăn hèo hay ăn roi không? Lần này ta đắc tội tất cả mọi người, sẽ không còn vận khí tốt chờ người tới cứu nữa.

Tiểu Thanh, xin lỗi, ngươi lại liền thay ta nhật xác đi.

Nhưng kẻ tiếp thân thể ta lại được kéo vào ***g ngực ấm áp, ta bị ôm chặt lấy, chặt đến nỗi ta có chút thở không nổi, ta nghĩ không muốn rời khỏi ***g ngực này, rõ ràng rất muốn đẩy hắn ra, nhưng lại luyến tiếc.

Quên đi, dù sao mọi người cũng phải đi rồi, có thể dựa vào trong chốc lát thì trong chốc lát đi.

Ta nhắm mắt lại, kẻ vào khuôn ngực rộng lớn, nghe thấy khí tức đặc biệt thuộc về Nhị công tử, giống như trước đây ta thường làm vậy.

Nhưng Nhị công tử lại mắng ầm lên.

“Ngươi cái đứa ngốc nghếch này, ngớ ngẩn! Ngươi lại còn nói đồ ta tặng là bổ thí? Ngươi có biết không, ta tìm toàn bộ tiệm ngọc khí trong thành mới chọn được con Tiểu Quy này, chỉ để khiến ngươi vui vẻ, ta dùng tâm thương ngươi, sủng ái ngươi, yêu ngươi, ngươi lại có thể xem nó như bổ thí?”

“Chính là bổ thí! Ngươi nói thương a, yêu a, đều là gạt người!”

Nước mắt của ta nhịn không được một lần nữa lại rơi xuống, cũng hét lớn, “Ngươi cũng giống Tam công tử, coi ta như đứa ngốc mà trêu chọc hòng vui vẻ, chờ chán ghét liền một cước đá văng đi, ngươi đối tốt với ta cũng chỉ là thuận miệng nói một chút mà thôi, thấy ta xấu xí rồi, liền đem ta giao cho Tam công tử...”

“Tiểu Phi! —”

Thương tâm và ủy khuất nhiều ngày như vậy thoáng chốc phát ra, dù sao cũng phải đi, vậy liền đem tất cả nói hết ra, nhiều nhất cũng chỉ bị người chê cười mà thôi, lẽ nào ta còn chưa bị người cười đủ nhiều hay sao?

Ta tức giận túm tay áo Nhị công tử ra sức lau nước mắt, tiếp tục khóc lóc, “Coi ta là thứ gì vậy, không phải chỉ là tên tiểu tư sao, chẳng lẽ còn hy vọng ngươi sẽ quan tâm hơn đến ta sao? Ở bãi săn bị người coi như con mồi mà truy sát, nếu không phải vì còn có thể gặp lại ngươi, ta căn bản muốn buông xuôi, ta cầu phù cho ngươi, ngong ngóng chạy đi tặng cho ngươi, ngươi ngay cả nhìn cũng không liền ném đi, còn mắng ta là đứa ngốc, ta vốn chính là đứa ngốc, ngốc đến nỗi ngươi đá ta đi, ta còn không nhớ đi, ở lý chỗ này muốn nhìn ngươi một lần cuối cùng... Ừm...”

Môi chợt bị phủ kín, môi Nhị công tử ôn nhu khẽ hôn lên miệng ta, đem toàn bộ câu nói kế tiếp của ta chặn trở lại.

Không thể tiếp tục nghe nữa, cứ tiếp tục chịu đựng như thế, ai biết cái miệng nhỏ nhắn này sẽ còn làm nhảm ra cái gì khiến hấn tức giận đau lòng nữa.

Mộ Dung Tĩnh không chút nghĩ ngợi liền tiến tới hôn lên đôi môi hồng hồng, môi thật êm ái, mềm mại như một khối bánh mật nho nhỏ, khiến hấn không đành lòng dùng sức hôn, hấn chỉ nhẹ lướt qua môi, đem lưỡi từ từ lách vào khuôn miệng nhỏ thơm mùi từ đỉnh hương của hải tử, cuốn lấy chiếc lưỡi có chút bói rói, dây dưa và dung hòa với nó cũng một chỗ, ra sức mút vào, phản ứng vụng về của hải tử khiến Mộ Dung Tĩnh cảm thấy một trận động tình khó hiểu, hấn vòng tay kéo hải tử vào trong ngực, ôm chặt hơn.

Đây là tình huống gì?

Ta tròn to hai mắt, không rõ loại tiếp xúc này là có ý gì, nhưng ta cũng không ghét tiếp xúc như vậy, trái lại có thể được người mình thích âu yếm như thế làm ta càng cảm thấy thật hài lòng.

Nhưng... người làm ơn đừng có dùng lực như vậy được không? Lưỡi ta đau quá, ta thở không ra hơi...

Nụ hôn nóng bỏng ngừng lại, Nhị công tử rút cuộc buông ta ra, mặt của ta căng đến đỏ bừng, thở hổn hển từng ngụm lớn.

“Đưa ngốc này, không biết dùng mũi để thở sao?”

Ta ngẩng đầu, đáp lại ánh mắt hài hước của Nhị công tử, ta mất hứng bị hấn gọi như vậy, nhưng bây giờ đầu óc ta chìm trong mơ màng, không có *** thần năng hấn.

“Ai nói Tiểu Phi xấu, Tiểu Phi vẫn đẹp như trước vậy.”

Ai nói, rõ ràng mặt ta biến thành cái trống đồng rồi, ngay cả Huỳnh Tuyết cũng mắng ta vừa xấu vừa câm, nếu không sao lại bị đuổi đi?

Thần sắc Nhị công tử biến đổi, thất thanh kêu lên, “Tiểu Phi, không phải ngươi cho là mình vẫn còn hình dạng xấu xí kia chứ? Mấy ngày nay ngươi chưa từng soi gương sao?”

Từ lần trước sau khi soi gương đồng thấy khuôn mặt xấu xí, ta không cầm qua gương nữa, bây giờ được Nhị công tử hỏi như vậy, ta đột nhiên nghĩ gì đó, vội vàng chạy ra phòng ngoài cầm gương lên.

Trong gương đồng hiện ra một gương mặt thanh tú, vốn là gương mặt của ta, ta vui vẻ ngắm gương sang một bên, nhảy dựng lên.

“Ta đã trở lại như cũ rồi, ta đã trở lại như cũ rồi.”

Ta thật ngốc, nếu giọng nói có thể khôi phục, gương mặt đương nhiên cũng có thể khôi phục, hèn chi mấy ngày nay cũng không có cảm giác sung nữa, nhưng lúc nào thì biến trở lại?

Phía sau truyền đến giọng nói hết cách của Nhị công tử.

“Đưa ngốc này, ngày đó gặp ngươi trong mưa, mặt của ngươi đã khôi phục, nếu không sao ta có thể mặc kệ ngươi?”

Thì ra là thế, chẳng trách ngày đó Tam công tử liếc mắt có thể nhận ra ta, hèn chi Huỳnh Tuyết lại không hề kiêng dè mà châm chọc khiêu khích ta, ta sớm phải nghĩ nếu như bộ dạng ta còn xấu xí, Huỳnh Tuyết quyết sẽ không nói ta như vậy.

Nếu như ta sớm biết mình đã trở về như cũ, thì ta sợ gì?

Ta quay đầu lại vui vẻ nói, “Ta tưởng là...”

Bỗng nhiên thân thể nâng lên, Nhị công tử tiến tới ôm ngang lấy ta, đưa ta nhẹ nhàng đặt lên giường trong phòng, hấn kéo chăn đắp lên người ta, sau đó lại đem ta ôm chặt lấy.

“Đầu còn đau không? Thân thể còn lạnh không?”

Ta ngây ngốc chỉ biết lắc đầu.

Nhị công tử thở dài, hấn cũng chui vào trong chăn, sau đó ôm ta vào ngực, dùng gò má của hấn nhẹ nhàng cọ lên đỉnh đầu ta gọi, “Nhóc ngốc, nhóc ngốc...”

“Ta...”

Cái trán ấm áp, đôi môi ẩm ướt của Nhị công tử khẽ hôn xuống, ta có hơi say, toàn bộ gương mặt cũng bắt đầu nóng rần lên, những điều muốn nói đều quên mất không còn một mống.

Hết chapter 65

Chương 67: Chương 66

“Tiểu Phi, ta thích ngươi, từ lần đầu tiên gặp đã thích ngươi, ta nghĩ kiếp trước nhất định nợ ngươi cái gì, nếu không tại sao chỉ gặp một lần liền không thể quên được nữa?”

Ôi, ta không nghe lầm chứ? Nhị công tử nói thích ta? Ta lập đứng nằm im vĩnh tai lắng lắng nghe.

“Lúc biết ngươi bị đánh đến hấp hối, lòng ta có biết bao khó chịu. Ta tự nói với mình, phải đối tốt với ngươi, cưng chiều ngươi, yêu ngươi, không để ngươi lại phải chịu khổ như vậy. Nhìn ngươi vui vẻ, ta cũng thật vui vẻ, ta không quản được chính mình, ta thật sự muốn ôm ngươi vào ngực mà yêu thương ngươi, nhưng sau khi ta làm như vậy, ngươi lại chạy đi, né tránh ta, thậm chí muốn chia giường với ta... Ta không hiểu, Tiểu Phi, ta đối với ngươi như vậy, hận không thể móc trái tim ra giao cho ngươi, nhưng vì sao trong lòng ngươi lại luôn luôn nghĩ về Tam đệ, ta không muốn để ngươi đi, nhưng Tiểu Phi, ngươi muốn ta dùng có gì để lưu ngươi lại đây?”

Dưới ánh nến Nhị công tử ôn nhu nhìn ta, ta lại quên ngượng ngùng, cũng nhìn lại hắn, tim đập thật lợi hại, không thể nào, không thể nào, nhất định ta đang nằm mơ, Nhị công tử nói hắn thích ta...

Nhưng...

“Ngươi chỉ đang dỗ cho ta vui thôi đúng không? Vừa rồi ngươi mắng ta dữ như vậy, còn muốn đuổi ta đi...”

Nói đến đây, ta lại ừm khuất mếu máo.

“Những lời đó đều là lời, bởi vì ta tức giận, ta đồ kị, nhìn ngươi và Tam đệ thân thiết như vậy, ta không quản được chính mình... Ta không biết phải làm thế nào mới có thể khiến Tiểu Phi thích ta, ta nghĩ sẽ buông tay, thế nhưng ta hối hận, nếu buông ngươi ra không thể làm ta có thể quên ngươi, như vậy ta cũng chỉ còn cách đem ngươi buộc lại bên người, không để ngươi đi! Ta sẽ không trả ngươi lại cho Tam đệ, đời này cũng sẽ không!”

Tức giận? Đồ kị? Nhị công tử đồ kị ta ở cùng một chỗ với Tam công tử sao?

Nhưng ta là bị ép buộc a, trời biết ta có bao nhiêu hy vọng được ở bên cạnh Nhị công tử...

Nhị công tử nhìn ta chăm chú, rất nghiêm túc nói, “Tiểu Phi, quên Tam đệ đi được không? Ở cùng một chỗ với ta, mỗi ngày ta sẽ mua cho ngươi các loại điểm tâm, nếu như ngươi thích, điểm tâm trong hoàng cung nội viện ta cũng sẽ giúp ngươi lấy được...”

Ha ha... Thì ra Nhị công tử thích ta, còn là kiểu rất rất thích, vì sao hắn không nói sớm, làm hại ta đau lòng vô ích, ta nhìn hắn không nhịn được khúc khích cười.

“Tiểu Phi, Tiểu Phi, ngươi làm sao vậy? Ngươi không nên làm ta sợ...”

Ta còn cười hắc hắc, dáng vẻ khấn trương của Nhị công tử khiến ta thật vui vẻ, ta chui đầu vào ngực hắn cố sức cọ cọ, nhỏ giọng nói, “Nhị công tử, kỳ thực ta rất thích ngươi, ngươi có biết không, trong mấy ngày nay ta rất muốn gặp ngươi...”

“Tiểu Phi, ngươi nói gì?”

Không nghe thấy sao? Quên đi, lời nói như vậy ta không dám nói lại lần thứ hai.

Nhưng Nhị công tử hiển nhiên không có ý định buông tha ta, hắn lôi ta từ trong ngực ra, rất nghiêm túc nói, “Tiểu Phi, lặp lại lời nói vừa rồi lần nữa!”

Ta nghĩ hiện tại mặt mình nhất định còn đỏ hơn cả tôm luộc, không muốn lại bị truy vấn, ta đẩy Nhị công tử ra, liền xoay người vào trong, ai ngờ trên người chợt nặng, Nhị công tử từ trên xuống, đem cả người ta bao bọc trong ngực hắn, ta nâng tầm mắt lên, thấy một đôi mắt mừng rỡ.

“Tiểu Phi không ngoan a, nói ra, ngày mai ta cho ngươi thêm hai khối điểm tâm.”

Không để ý tới ngươi, vẫn còn cho ta là cái đứa nhóc mới vào Mộ Dung phủ không biết gì sao, hai khối điểm tâm đã nghĩ dụ ta khai?

Ta cuộn tròn như con nhím, không để ý đến hắn.

Một bàn tay không an phận tiến vào vào ngực ta, nhẹ nhàng ôn nhu mà di chuyển, trong lòng ta chợt giật mình, mộng đẹp đêm đó chợt tiến vào trong đầu, toàn thân ta lập tức nóng như hỏa thiêu.

Nhưng bàn tay kia lại lập tức rút trở lại, trong ngực không còn, trong tim cũng không còn, cảm giác mất mát quá lạ bao phủ lấy ta.

“Không nói thì không nói, dù sao ta cũng nghe được rồi, ta nói Tiểu Phi ngốc, kỳ thực ta cũng rất ngốc, Tiểu Phi nếu không thích ta, vì sao còn cố ý cầu phù bình an cho ta.”

Ngẩng đầu một cái, phát hiện phù bình an vốn giấu trong ngực hiện tại lại trong tay Nhị công tử, hắn đưa về phía ta nói, “Tiểu Phi, đây là lễ vật tốt nhất người tặng ta, ta sẽ cất giữ bên mình.”

“Trả ta...”

Ta nhón nhấc nhảy lên muốn đứng dậy cướp về, lại bị Nhị công tử ôm chặt trong ngực không thể động đậy được, chỉ có thể mờ mắt trừng trừng nhìn hắn đem phù bình an cất vào trong ngực.

“Không tặng cho người, không phải người nói chỉ một văn tiền có thể mua cả xác ở hàng rong sao? Ta mới không muốn tặng người!” Ta giùng giàng, thân thể lại bị Nhị công tử giữ chặt hơn.

“Xin lỗi, Tiểu Phi, mới vừa rồi là ta nói bậy, tha thứ cho ta được không?” Nhị công tử thu hồi dáng vẻ tươi cười đùa giỡn, rất nghiêm túc nói với ta.

Ta im lặng nghiêng đầu sang một bên không để ý tới hắn, mới vừa rồi còn mắng ta là đứa ngốc, còn hung dữ với ta như vậy, ta mới không muốn nhanh như vậy đã tha thứ hắn.

Nhị công tử không nói thêm gì, hắn cười cúi người xuống nhẹ nhàng hôn lướt lên trán ta, khuôn mặt, còn có chóp mũi, lại nói xin lỗi, cơ thể ta đã sớm mềm nhũn, có chút thở gấp, mặc cho Nhị công tử âu yếm.

Giống như giấc mộng kia, ta không biết có phải mình đang nằm mơ không, nếu thật sự như thế, vậy vĩnh viễn cũng không cần tỉnh lại.

“Đây không phải là mộng!” Một lời của Nhị công tử cắt ngang mơ màng của ta, hồng bét, không biết có phải ta đem những điều trong lòng đều nói hết ra hay không.

Nhị công tử cầm một tay của ta lên, nhẹ nhàng cắn ngón trỏ của ta một chút nói, “Đau đúng không, đau chứng tỏ không phải đang nằm mơ.”

Mới không đau đâu, chỉ có chút mềm mềm tê tê, cơ thể ta nóng lợi hại, phúc hạ như có lửa đốt, không muốn để Nhị công tử thấy xấu hổ, ta chống người muốn ngồi dậy.

Nhưng thân thể bị Nhị công tử đè lên không thể động đậy, bỗng nhiên phúc hạ căng thẳng, chỗ kia đã bị một tay chế trụ, ta nghe Nhị công tử cười nói, “Tiểu Phi, người động tĩnh.”

Không cần nói những lời xấu hổ này có được không? Ta muốn đẩy cái tay kia, lại bị Nhị công tử tiện thể đè xuống giường, tay hắn ở phúc hạ nhẹ nhàng vuốt ve, đôi môi ấm áp một lần nữa lại rơi xuống bên miệng ta.

Lưỡi mềm mang theo hương vị ngọt ngào ở trong miệng ta tùy ý di chuyển, một mùi thơm ngọt ngào lan tràn trong miệng ta, hình như là mùi vị của loại điểm tâm nào đó, khiến ta không nhìn được khe liếm láp, lưỡi theo lưỡi dây dưa, phúc hạ ta càng ngày càng nóng, ta nghe được tiếng rên rỉ không cách nào đè nén phát ra trong cổ mình, tiếp đó trên người trở nên mát lạnh, quần áo của ta được Nhị công tử cởi xuống, tay hắn trực tiếp phủ trên ngực của ta, lực mạnh hơn lại ôn nhu.

“Nhị công tử...”

Ta đã không phân biệt nổi tất cả trước mắt có phải cảnh trong mơ hay không, bởi vì thần trí bắt đầu hỗn loạn, trước mắt một mảng mông lung, ánh nến lay động chiếu lên khuôn mặt như cười như không của Nhị công tử có vẻ mờ ảo ảo, nhưng có thể phân biệt rõ ràng những ngón tay rời rạc quanh người ta, nó lần lượt ở trước ngực, sau lưng và phúc hạ ta mà không ngừng vuốt ve xoa nắn, khiến từng đợt khoái cảm xông thẳng lên đầu ta.

Sau đó nụ hôn chuyển từ miệng ta xuống nơi cần cổ, lại từ từ dời về phía vai ta, Nhị công tử liếm vết thương trên vai ta, tự thì thào, “Tiểu Phi, ta sẽ không để cho người bị thương nữa, ta sẽ bảo vệ người thật tốt.”

“Nhị công tử, đừng...”

Đừng, đừng, tim đập nhanh lợi hại, ta thực sự không chịu nổi, ta vận vẹo người muốn tránh ngón tay đáng ghét và chiếc lưỡi mềm linh động.

“Tĩnh, gọi ta Tĩnh!”

Trong lời nói của Nhị công tử mang theo âm rung, hắn ôm ta vào trong ngực, dùng chân kẹp chặt lấy ta, nhẹ nhàng vuốt ve, ta cảm thấy thứ căng cứng đè lên bụng ta, tiếp xúc thân mật khiến ta hưng phấn muốn khóc lên.

“Tĩnh, Tĩnh, Tĩnh...”

“Tiểu Phi, cho ta được không?”

“Ừm...”

Không biết rõ chuyện sắp xảy ra tiếp theo, bất quá làm gì cũng được, chỉ cần Tình vui vẻ là được rồi...

Thân thể lần thứ hai bị cuốn lấy, ta cảm thấy hai chân bị lực mạnh tách ra, sau đó hậu thể mát lạnh, cảm nhận tiến nhập ôn nhu mà hữu lực, đau đớn và kích thích bức ta thất thanh kêu to, ta ôm chặt lấy Tình, khiến thân thể mình chặt chẽ dán lên người hắn, ta điên cuồng cắn cầm, xương quai xanh và đầu vai hắn, không biết là để giảm bớt đau đớn chưa bao giờ có hay đang phát tiết cảm giác kích tình của cơ thể, ta chỉ ôm chặt lấy Tình, theo động tác của hắn cùng nhau trầm lạc.

Tình, đời này ta sẽ không rời xa ngươi, cả cuộc đời này, ta sẽ mãi mãi bồi bên cạnh ngươi...

Hết chapter 66

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Chương 67

“Mạch tượng Tiểu Phi rất bình thường, căn bản không có bất kỳ bệnh tật gì, trên người hắn cũng không có bệnh trạng trùng độc, Mộ Dung, ngươi không cần buồn lo vô cớ có được không?” Tô đại ca nắm mạch của ta rất không kiên nhẫn nói với Tình.

“Đương nhiên ta biết độc trên người Tiểu Phi đã giải rồi, nhưng tôi qua đầu của hắn rất đau, hơn nữa còn nói lúc nhìn thấy máu hoặc bị kinh sợ cũng sẽ đau đầu, ta lo có phải có chứng bệnh ẩn gì không?” Tình có chút lo lắng nói.

Được Tình quan tâm tất nhiên rất tốt, nếu như lúc nói hắn buồn ta đang ôm chặt trong ngực ra.

Sáng nay vừa tỉnh dậy, ta liền phát hiện hai người chúng ta chỉ mặc chiếc áo lót phong phanh ôm nhau một chỗ, đầu của ta đặt trên ngực Tình, chỗ áo gần miệng ta còn hơi ướt, chỉ nghe Tình nhẹ giọng cười nói, “Tiểu Phi, ngày đầu tiên chúng ta quen biết, ngươi cũng đã làm ướt áo ta, không nghĩ tật xấu này đến bây giờ vẫn chưa sửa được...”

Đó là chuyện thật lâu trước kia, ta đang ngồi cùng kiểu với Tình thì ngủ gật, không phải lúc đó cũng chảy nước miếng chứ.

Thật mất mặt, ta cúi đầu thấp hơn, không dám nhìn hắn.

May mà Tình không nói thêm gì nữa, hắn ôm ta vào ngực, khẽ xoa thắt lưng ta nói, “Có đau không?”

“Không đau lắm...”

Thân thể có chút bủn rủn, nhưng cũng không phải quá đau, kỳ thực tối hôm qua rốt cuộc làm gì, đến bây giờ ta cũng không biết rõ, có điều hẳn là chuyện chỉ làm với người rất thân mật, đáng tiếc hình như nửa chừng ta đã ngủ, cũng có thể là ngất đi thôi, không nhớ rõ lắm.

Tình tiếp tục giúp ta xoa người, còn nói thêm, “Hay để cho Hoán Hoa xem một chút đi, tối hôm qua ta kích động quá, không biết có làm ngươi bị thương không, ngươi ngốc nghếch, sợ rằng bị thương cũng không biết, ngươi còn đau đầu nữa...”

Không được a... nơi riêng tư sao có thể để cho người nào ngoài hắn xem? Hơn nữa ta không ngốc đến nỗi không biết cảm giác đau, ta không muốn đi!

Nhưng Tình căn bản không cho ta cơ hội phản bác, hắn giúp ta mặc quần áo tử tế, cứ như vậy ôm ta vào trong ngực, một đường đi qua hành lang tới phòng thuốc của Tô đại ca.

Đoạn đường này gặp phải rất nhiều gia đình, nha hoàn đi qua, thậm chí còn có vẻ cười quái dị của Huỳnh Tuyết, nàng nghiêng đầu nhìn ta cười nói, “Công tử, khí sắc ngươi nhìn qua không tồi a, nhưng Tiểu Phi hình như không được khỏe lắm nhỉ...”

Làm hại ta một tiếng cũng không dám phát ra, chỉ chăm chăm cúi đầu trong ngực Tình coi như cái gì cũng không thấy.

Trời ạ, bộ dạng này khiến ta làm sao dám ra ngoài gặp người? Tình, ngươi dù sao cũng là nhất gia chi chủ (đứng đầu một nhà), sao có thể không quan tâm đến phong thái của mình như vậy?

May mà Tô đại ca cũng không giúp ta cởi áo nghiệm thương, càng không nói nhảm, hắn vừa nhìn thấy Tình ôm ta vào phòng thuốc, không nói hai lời lập tức lấy bình dược cao đưa cho y, thấy ta thẳng đờ ra, Tô đại ca nào biết Tình đang suy nghĩ gì?

Cuối cùng cũng không quá xấu hổ, ta nghĩ có thể lập tức đi về, ai ngờ Tình không chịu bỏ qua, nhất định phải để Tô đại ca giúp ta kiểm tra chứng bệnh đau đầu.

Tình không hề cố kỵ ôm ta như vậy khiến ta rất không tự nhiên, ta uốn éo người, muốn gãy xuống đất, không ngờ lại bị hắn ôm chặt hơn, “Tiểu Phi,

không được lộn xộn.”

Tô đại ca cười hì hì liếc mắt nhìn chúng ta.

“Đau đầu là bệnh trạng rất bình thường, người đang khản trương, kích động, bất an thì sẽ dẫn đến đau đầu, nếu người không tìm hoa khô nữa, ta nghĩ bệnh đau đầu của Tiểu Phi tự nhiên sẽ hết.”

Hoa khô? Cái gì?

Ta nghiêng đầu ánh mắt dò hỏi hướng về phía Tĩnh, hẳn có chút xấu hổ, nhẹ ho khan mấy tiếng, nhưng không nói tiếp.

“Lại nói, tối hôm qua thật đúng là tốn một khoản không nhỏ mà, vội vàng gọi người đến, vừa được bạc mà người lại y nguyên đưa trở về, chuyện tốt như vậy thực sự khó tìm” Tô đại ca đùa giỡn nói.

Tô đại ca nói thật khó hiểu, ta vội hỏi, “Hoa khô là hoa gì? Các người rốt cuộc đang nói chuyện gì? Vì sao lại cho bạc?”

Ta nghe được Tĩnh nặn ra mấy chữ từ trong kẽ răng, “Ý Hoán Hoa nói, gần đây hẳn rất rảnh rỗi, không có việc gì để làm, vì vậy lương bổng tháng này cũng không cần nữa.”

Lương bổng không cần rất đáng tiếc, ta vội vàng kêu lên, “Tô đại ca, nếu như huynh nói không cần, vậy để cho ta mua điểm tâm được rồi, nghe nói Dung Hạnh Trai lại ra vài món điểm tâm mới...”

“Tiểu Phi, tên ngọc này, trừ ăn ra người còn biết gì nữa?!”

Trừ ăn ra đương nhiên ta còn biết rất nhiều chuyện, nói thí dụ như Tô Nguyệt Trần này, Đoàn Nhất Chỉ này, còn có cái tên Tiêu Từ Y không phải thuyết thư tiên sinh thông thường kia, quan hệ của hắn với Thành Vương và Nghị Vương cũng tốt này...

Vừa nghĩ tới Thành Vương, ta vội vàng xoay người hỏi Tĩnh, “Tĩnh, sao người biết ta bị bắt tới bãi săn của Thành Vương?”

Tĩnh còn chưa đáp lời, Tô đại ca ở bên cạnh lại kêu một tiếng, hẳn quá dị nhìn ta một chút, lại chỉ vào Tĩnh hỏi, “Tiểu Phi, người gọi hắn là gì?”

“Tĩnh...”

Là Tĩnh bảo ta gọi đồ nha, có phải trước mặt người khác ta không thể gọi hắn như thế?

Tĩnh không vui liếc mắt nhìn Tô đại ca, “Hoán Hoa, người làm Tiểu Phi sợ rồi.”

Tô đại ca cười khan hai tiếng.

“Xin lỗi, ta quên mất quan hệ của các người đã trở nên thân mật rồi.” Hắn lại cười nói với ta, “Tiểu Phi a, Mộ Dung lần này để tìm người, thiếu chút nữa lật tung toàn bộ kinh thành lên, thật vất vả mới tra được hành tung của người, kết quả đi cứu thì lại để người chạy mất, người tiểu tử này vận khí thật tốt, rơi xuống vách núi cũng không có chuyện gì, còn có, đến tốt cùng là ai giải độc Di hoa với Âm phong cho người?”

Giải độc? Không có a, ngay cả chính ta cũng không biết tại sao lại khỏi.

Ta suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu.

“Suy nghĩ lại một chút xem, có lẽ trong lúc vô ý người ăn phải thảo dược giải độc gì đó, nghĩ cho thật kỹ.”

“Không có a, vận khí ta rất tốt, mỗi ngày đều được ăn cơm, tuy rằng không ngon lắm, nhưng không đến mức đói bụng phải ăn cỏ a, vì vậy không liên quan đến thảo dược đâu.”

Vừa nói xong, ta liền cảm thấy đôi tay ôm bên hông ta run lên, Tĩnh nói, “Hoán Hoa, từ bao giờ người trở nên nói nhiều như thế?”

“Ta muốn biết mà, nếu như có thể tra ra là loại thảo dược gì, Di hoa và Âm phong không còn là kịch độc không thuốc nào giải được nữa.”

Không để ý Tô đại ca ở chỗ này lải nhải, Tĩnh ôm ta đi ra ngoài, ta nghe bên tai truyền đến lời nói khe khẽ của hắn.

“Tiểu Phi, người cái đứa ngọc này, ta thích cũng không phải vì gương mặt đó, vì sao người muốn chạy đi? Lại còn dám đi làm tiểu khát cái?”

Ta cũng không muốn chạy, nhưng từ khi bộ dạng quái dị của ta hù dọa Huỳnh Tuyết, ta sợ sau khi Tĩnh nhìn thấy ta sẽ ghét ta nha.

Ta ở trong lòng Tĩnh cọ cọ, nhỏ giọng nói, “Xin lỗi, sau này ta sẽ không làm chuyện điên rồ nữa.”

“Ta đối với những lời này cũng không ôm tin tưởng lắm, bởi vì người vốn chính là Tiểu Phi ngọc ngà.”

Sao lại hạ thấp ta như thế, ta tức giận cắn nhẹ một cái vào cổ Tĩnh, hắn lập tức nở nụ cười, “Thì ra thói quen này của Tiểu Phi không phải đến tối mới có a.”

Nhớ ra rồi, dường như tối qua ta cũng liếm cắn cơ thể Tĩnh, thật là xấu hổ, ta lập tức rút đầu vào lòng Tĩnh không bao giờ muốn thò đầu ra nữa.

Ta không gặp lại Tam công tử, sau đó nghe Tĩnh nói Mộ Dung Viễn đã đón hắn về rồi, ta vừa nghe liền nôn nóng, nói tên biến thái kia nhất định sẽ đối phó Tam công tử, ai ngờ sau khi Tĩnh đang nghe ta gọi biệt hiệu của Mộ Dung Viễn không khỏi cười ha ha nói, Tiểu Phi, không nghĩ ngươi cư nhiên sẽ đặt biệt hiệu cho người khác, có điều đừng lo lắng, Tứ đệ sẽ không đối với Tam đệ như thế.

Vì sao mọi người đều tin tưởng Mộ Dung Viễn? Ta tức giận bừa bãi không để ý tới Tĩnh, bất quá sau khi một bàn điểm tâm bùng nổ trước mặt ta, ta lập tức hòa hảo với hắn như lúc ban đầu, không cần vì một ngoại nhân mà giận dữ với Tĩnh có phải không?

Hết chapter 67

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Chương 68

Sau ngày thứ hai Tam công tử trở về, Trích Tinh Lâu có một vị khách không mời mà đến — Tô Nguyệt Trần.

Vị nam nhân này vẫn xinh đẹp phi phàm như trước, nhìn thấy ta lập tức thất thanh kêu lên, “Ngươi chính là cái tiểu hài tử vừa xấu vừa câk kia? Đáng đáp lại có thể xinh đẹp như vậy sao, nói cho ta biết, rốt cuộc ai giải độc cho ngươi?”

Ngón tay thon dài *** tế, trắng như ngọc sờ tới sờ lui mặt ta, lại ra sức nắn má của ta, dùng lực đến nỗi khiến ta nghĩ quyết không phải là tán dương mà là đang đồ kị da ta nhẵn mềm hơn so với hắn.

Đó là tự nhiên, dù sao hắn cũng gần bốn mươi rồi, mà ta vẫn chưa tới mười bốn đâu, da tự nhiên sẽ đẹp hơn hắn rất nhiều.

Thấy cái dạng này của Tô Nguyệt Trần, Tĩnh không làm sao được cười cười, “Cậu, bộ dáng này của cậu nếu để Hoàng thượng thấy, chỉ e hắn lại mắk người.”

“Hắn dám!”

Tô Nguyệt Trần có chút không cam lòng buông lỏng cái tay đang bóp ta ra, hắn trở lại chỗ ngồi, thờng thức trà khinh thờng hừ một tiếng.

Cậu?

Ta nhìn nhìn cái người Tô Nguyệt Trần vô cùng tự phụ thêm tự kiêu này, lại nhìn Tĩnh, thực sự không tìm ra điểm nào giống nhau giữa bọn họ.

“Tĩnh, hắn là cậu của ngươi?”

Tĩnh còn chưa trả lời, Tô Nguyệt Trần vội vàng nói, “Đúng vậy, Tiểu Phi, có phải ngươi cũng cảm thấy chúng ta không giống cậu cháu không, Tĩnh lớn lên một điểm cũng không giống người Tô gia chúng ta, hắn chỉ cặn đẹp bằng một nửa ta cũng tốt a.”

Ta nhin rồi lại nhin, mới không đem hóp trà trong miệng phun ra.

Thiên hạ có nam nhân nào tự phụ về mỹ mạo của mình? Lại còn là cậu của Tĩnh, có điều sau khi Tĩnh nghe lời này gương mặt vẫn bình tĩnh, hình như hắn đã sớm thích ứng với cách nói của Tô Nguyệt Trần.

“Cậu, sao đột nhiên cậu lại tới chỗ cháu?”

Bị Tĩnh hỏi chuyện này, Tô Nguyệt Trần không vui liếc hắn một cái, “Cái gì gọi là đột nhiên? Cậu đến gặp cháu mình là chuyện rất bình thờng, lẽ nào ta tới thăm người còn phải chào hỏi sao?”

Tĩnh cười khỏ nói, “Ý của cháu là, Hoàng thượng đi tế thiên, sao cậu không đi theo? Lẽ nào cậu không sợ có người gây bất lợi cho hắn?”

“Ngươi yên tâm, tên Nhiếp khỏn kiếp kia mệnh quá lớn, không chết được!”

“Cậu!”

Biểu tình lúc này của Tĩnh không phải đơn giản là cười khỏ nữa, hỏi hắn, “Có phải hai người lại cãi nhau rồi phải không?”

“Đó cũng không phải...” Tô Nguyệt Trần ngừng một chút, lại hằm hừ nói, “Có điều hôm qua chơi cờ với hắn, thua hắn hai quân, vì thế tối hôm qua việc kia... Ừm... Dù sao hiện tại chính là không thoải mái, thân thể khó chịu, trong lòng khó chịu... Còn có, muội muội kia của ngươi, đã về thăm nhà rồi,

trước khi đi còn chạy đến chỗ Nhã Băng kích động thị phi ta, nói ta ý vài phần tư sắc họa loạn hậu cung, muốn Nhã Băng trị tội, ta vì mặt mũi của người bình thường chẳng quan tâm đến mấy thủ đoạn nhỏ này, nàng lại còn không biết chừng mực, muốn mượn Hoàng hậu nương nương tới áp chế ta.”

Tĩnh sùng sốt vội hỏi, “Là Hoàng hậu nói với cậu thật sao?”

“Đúng thế, hôm qua ở chỗ Nhiếp trùng hợp gặp được Nhã Băng, mới nghe nàng nói.”

Sau khi Tĩnh nghe lời này xong, mày kiếm chau lại, thần tình dường như rất không vui, hồi lâu hần mới thở dài nói, “Mộ Dung Khuynh trước đây không phải là người như vậy, năm đó không phải Lão gia tử ép buộc nàng tiến cung, hiện tại có lẽ nàng đã gả vào nhà bình thường, trải qua những tháng ngày vui vẻ bình yên.”

Tô Nguyệt Trần hừ một tiếng nói, “Mới là lạ, Mộ Dung gia không có một tên nào tốt! Tỷ tỷ của ta nếu không phải bị buộc gả cho Mộ Dung gia, cũng sẽ không qua đời sớm như vậy.”

Tĩnh cười khỏ nói, “Cậu, cháu cũng họ Mộ Dung.”

“Ta đã sớm bảo người theo họ ta rồi, ai bảo người không đổi!”

Tô Nguyệt Trần nói chuyện rất không biết phải trái a, họ sao có thể nói đổi là đổi, ta càng phát hiện hần không giống trường bối của Tĩnh.

“Vậy lần này sao cậu lại không bồi Hoàng thượng đi tế thiên?”

“Đi, sao có thể không đi? Thân ta là Thái phó Thái tử, loại đại lễ tế thiên này sao có thể không tham gia? Nghi ngơi một chút, lát nữa ta đuổi theo đội ngũ tế thiên cũng không muộn, yên tâm, thân binh và ám vệ xung quanh Nhiếp đều là người của ta, còn có Ngọc Hiến theo, không có việc gì đâu.”

Tô Nguyệt Trần nói xong, lại chuyển mắt về phía ta hỏi, “Tiểu Phi, người còn chưa nói cho ta biết, ai giải độc cho người?”

“Ta cũng không biết, hình như một thời gian dài từ từ tốt lên.”

Hiển nhiên Tô Nguyệt Trần đối với câu trả lời của ta rất bất mãn, hần cau mày suy nghĩ một lúc, sau đó vẻ mặt không tin nổi nói, “Lại nói thể chất của người thực sự rất kỳ quái, lần trước ta nhìn thấy người đã cảm thấy người không có điểm nào giống bệnh trạng trúng độc, chẳng lẽ máu của người có thể giải độc? Không bằng ta tìm mấy loại độc được khác cho người thử xem một chút?”

Thấy ánh mắt lấp lánh của Tô Nguyệt Trần hướng về phía ta, ta sợ lập tức vọt đến phía sau Tĩnh, không phải hần cũng muốn đem ta làm được nhân chứ?

“Cậu, đừng trêu Tiểu Phi nữa, gần đây thủ hạ của Thành Vương và Nghị Vương hoạt động thường xuyên, cậu phải cẩn thận nhiều hơn mới được.”

“Xem ra bọn chúng thực sự đợi không nổi, kỳ thực nếu trong lúc đó không có hai người bọn chúng kiềm chế lẫn nhau, cái ngại kia của Nhiếp cũng ngồi không yên ổn, không phải vạn bất đắc dĩ, cửa sổ tầng này ai cũng không muốn chọn phá a.”

Nghe bọn họ nói chuyện với nhau, thế ta mới biết, thì ra Tô Nguyệt Trần ngoại trừ là quan Thái phó Thái tử ra, còn là thủ lĩnh ám vệ của Hoàng thượng, Đoàn Nhất Chi kia là thị vệ cơ mật được Tô Nguyệt Trần phái đi thám thính Thành Vương, trong viên thuốc hần cho ta chính là tin tức thám thính được, nhưng không ngờ giữa chừng Đoàn Nhất Chi thất thủ bị bắt, may mà Thành Vương chỉ coi hần là đạo tặc thông thường, đưa hần nhốt vào phòng giam trong bãi săn.

Sườn dốc vốn là nơi Tô Nguyệt Trần phái người âm thầm báo cho Đoàn Nhất Chi để hần chạy trốn, ai ngờ Nghị Vương đột nhiên lại tham gia vào chiến đoàn đi săn, nếu như không phải Tĩnh dẫn người đến đánh bầy đánh bạ vào bãi săn cứu người, sợ rằng Đoàn Nhất Chi căn bản không có cách nào thoát ra.

Ban đầu Tô Nguyệt Trần muốn ta tới làm khẩu cung cho bọn họ, nhưng nếu Đoàn Nhất Chi còn sống, nhân chứng ta đây tự nhiên không cần nữa.

Về phần vì sao ta cũng bị bắt tới bãi săn, hay chỉ là vừa khéo gặp xui xẻo, nào có nhiều từ từ để các vương gia dùng sẵn bản? Vì thế tự nhiên sẽ có người vô tội bị bắt vào, trở thành con mồi để truy bắt.

Không biết vì sao, ta luôn cảm thấy trong mấy lời nói của bọn họ hình như chỉ qua quýt, nếu quả thật đơn giản như vậy, vì sao còn làm điều thừa hạ độc ta? Ta vốn muốn hỏi, nhưng câu chuyện về bãi săn khiến tâm tư ta nhớ lại điều đã trải qua, trận đó thật kịch liệt hung hiểm. Ta đang nghe được một nửa thì hai mắt đã ướt nhoe, nếu như không phải có Tô Nguyệt Trần ở đây, chỉ sợ ta đã nhào vào lòng Tĩnh khóc lớn một trận.

“Tiểu tình nhân của người hình như rất thích khóc nhè đó.” Lúc Tô Nguyệt Trần rời đi nói đùa một câu, sau đó lại nói, “Tĩnh Nhi, chuyện người xông vào bãi săn cứu người chỉ sợ không gạt được Nghị Vương, hần so với Thành Vương còn thông minh hơn, mọi việc cẩn thận.”

“Cảm tạ cậu đã nhắc nhở.”

Tô Nguyệt Trần đi rồi, một mình ta rúc ở trên ghế ngẩn ra, lời nói vừa rồi của bọn họ khiến ta rất không an tâm, Tĩnh để an ủi ta, liền đưa ra phù bình an ta cho hần, nói phù bình an nhất định sẽ phù hộ hần, nhất định hần không có việc gì, lúc này ta mới yên lòng lại, nhớ tới cái tên vừa rồi Tô Nguyệt Trần không ngừng nhắc tới, ta nhìn không được hỏi Tĩnh, “Tĩnh, cậu của người nói Nhiếp kia rốt cuộc là ai a?”

Người có thể để cho Tô Nguyệt Trần không ngừng treo ở trên miệng hần không phải người bình thường nha.

Tĩnh cuống quýt che miệng ta lại, nhỏ giọng nói, “Đó là tục danh của Hoàng Thượng, nhớ kỹ, trước mặt người ngoài ngàn vạn lần không thể nhắc tới chữ này!”

“Vì sao cậu của ngươi có thể gọi thẳng tục danh của Hoàng thượng vậy?”

Tĩnh cười cười, “Trên đời này chỉ có một mình hần có thể gọi.”

Ồ, thì ra chức quan Thái phó Thái tử thật to, ngay cả tục danh của Hoàng thượng cũng có thể tùy tiện xưng hô, ta không khỏi đối với Tô Nguyệt Trần cảm thấy kính nể.

Hết chapter 68

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chương 69

Lại qua hai ngày, Tiểu Thanh mất mặt đã lâu vậy mà lại đến thăm ta, ta rất bức mình y lâu như vậy cũng không tới tìm ta, có điều Tiểu Thanh lại bởi thường cho ta một cái ôm thật chặt, ta liền tha thứ cho y.

Trong khoảng thời gian này, ta lại một lần nữa trải qua thập tử nhất sinh, chuyện xảy ra khi đó đương nhiên không dám nói với Tiểu Thanh, cũng may y không hỏi, điều này làm ta âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Không muốn giấu diếm Tiểu Thanh với Tình chuyện gì, ta thấp thỏm bất an cứ như cung khai, còn lấy Tiểu Quy ra cho Tiểu Thanh xem, nghĩ đến chuyện trước đây Tiểu Thanh từng kịch liệt phản đối ta lui tới với Tam công tử, trước khi ta nói thật đã chuẩn bị nghe một trận mắng chửi, ngoài dự liệu, sau khi Tiểu Thanh nghe xong chỉ nhàn nhạt cười nói, “Lúc ta cầu xin Tô công tử cứu mạng ngươi, cũng đã đoán được sẽ có kết quả này, còn tưởng rằng ngươi từng ngã một lần sẽ trở nên thông minh hơn một chút, ai ngờ ngươi vẫn ngốc như trước đây!”

Thật lâu không bị Tiểu Thanh mắng, trong lúc đột nhiên nghe được, ta lại rất vui vẻ, Tiểu Thanh xem bộ dạng cười khúc khích của ta, vừa liếc ta một cái nói, “Ngốc!”

Tiểu Thanh cũng không ở lại chỗ của ta được lâu, y nói trù phòng bên kia bận rộn, y không thể đi lâu, nhưng thật khó mới có thể gặp mặt Tiểu Thanh một lần, ta không chịu để y đi, liền kéo tay áo y năn nỉ, “Tiểu Thanh, Tiểu Thanh, ngươi không cần lo lắng sẽ đụng phải Liễu đại ca, gần đây hần rất bận việc, cũng không có ở trong phủ.”

Tiểu Thanh biến sắc, cả giận nói, “Ngươi cái tên ngu ngốc này, lại nghe lời đồn ở đâu rồi?”

Ta không dám nói ta từng nghe trộm bọn họ nói chuyện, hơn nữa còn chuyện tận mắt thấy y và Liễu đại ca miệng đối miệng, đành phải cười ha hả lừa dối qua ải, Tiểu Thanh lạnh mặt nói, “Giữa ta và Liễu đại ca không có gì cả, ngươi chớ suy nghĩ lung tung.”

“Tiểu Thanh, không bằng ngươi cũng tới đây làm việc là tốt rồi, ở đây không vất vả như trù phòng bên kia, hơn nữa mỗi ngày chúng ta đều có thể gặp mặt.”

“Đồ ngốc, ngươi có biết Trích Tĩnh Lâu tuyển người nghiêm ngặt thế nào không? Vào đơn giản như vậy chỉ có một mình ngươi, ta ở trù phòng bên kia rất tốt, ngươi chớ lo lắng vớ vẩn.”

Tuy Tiểu Thanh nói như vậy, nhưng ta luôn cảm thấy y có chuyện gì đó gạt ta, lúc nói chuyện với ta có chút không yên lòng, không biết có phải vì làm việc mệt nhọc hay không.

Tiểu Thanh gặp mặt nói mấy câu xong liền đi, điều này làm cho ta không vui lắm, buổi tối sau khi Tĩnh trở về, ta do dự không biết có nên nói với hần chuyện này không, ta không muốn Tiểu Thanh khổ cực như vậy, nhưng lại sợ đề xuất người với Tĩnh như vậy không hợp quy củ.

Nhưng thật ra Tĩnh nhìn thấu tâm sự của ta, bị hần hỏi, ta chỉ ngập ngừng nói, ai ngờ Tĩnh trầm ngâm một chút liền đồng ý, hần nói hiện tại có nhiều việc phải xử lý, chờ qua đợt này, sẽ điều Tiểu Thanh qua.

Ta vừa nghe xong, lập tức vui vẻ nhảy dựng lên, Tĩnh nhân cơ hội kéo ta tới hỏi, “Tiểu Phi, có phải bây giờ đang rất vui phải không?”

Không cảm thấy ý đồ xấu của Tĩnh, ta vẫn hưng phấn gật đầu, sau đó bị hần ôm ấn lên chăn mềm, cười xấu xa nói, “Nếu Tiểu Phi vui vẻ, vậy bây giờ có phải cũng nên khiến ta vui vẻ một chút hay không?”

Lúc này mới phát hiện đại họa sắp xảy ra, ta liền nói, “Đừng a...”

Đáng tiếc ta khóc thét lên cũng chẳng có bất kỳ tác dụng thực tế gì, ta chỉ ngo nguẩy lập tức chìm vào hoan ái Tình mang lại cho ta, hình như càng ngày ta càng thích các loại âu yếm này của Tình, chúng ta đẩy đưa mê luyến dung hòa cùng một chỗ, lẫn lộn đến tận nửa đêm.

Sáng ngày thứ hai tỉnh lại, Tình đã đi từ lâu, ta uể oải nằm trên giường, nhìn thấy trên gối Tình có mấy sợi tóc, liền đưa tay nhặt từng sợi lên, liền tự mình nhổ xuống mấy sợi tóc, cột chặt lại với nhau, sau đó bỏ vào túi.

Đây coi như là kết tóc đi?

“Phi phi...”

Một thanh âm rất kỳ quái kéo ta từ trong mơ màng ra, ta theo tiếng động đi tới, thấy một con rắn nhỏ toàn thân màu lục bích từ đầu giường trong nháy mắt bò đến cạnh gối, cách ta bảy tám tấc liền vọt lên ngóc đầu dậy, hung ác trừng mắt với ta, cái đầu nhỏ của nó run run, thè cái lưỡi hồng hồng về phía ta, bộ dạng như bất cứ lúc nào cũng sẽ nhào tới.

“Oa...”

Ta thoáng cái nhảy lên, đưa tay ôm lấy con rắn nhỏ, không để ý nó ngo nguẩy giãy giụa, ta nhẹ nhàng vuốt đầu nó, vui vẻ nói, ” Bé ngoan, người thật xinh đẹp a, từ đâu tới vậy?”

Con rắn nhỏ vốn đang vô cùng hung hăng nhất thời mềm nhũn bò trên tay ta, lưỡi nó cũng rút trở lại, đầu vận vẹo một vòng, muốn tránh thoát.

Đỉnh đầu con rắn nhỏ có một vết tròn ánh vàng sáng sáng, dưới ánh mặt trời mờ mờ lóe ra sắc vàng rực rỡ, ta lấy tay sờ sờ, phần sắc vàng có chút gồ lên, hơi cứng cứng, như mũi nhọn đội lên đầu của nó vậy.

“Phi phi...”

Con rắn nhỏ hình như không thích ta sờ, nó kêu phi phi đung đưa thân thể sang hai bên, một bộ dạng hung dữ.

Kỳ quái, con rắn nhỏ từ đâu tới?

Ta nghiêng đầu ngẫm lại, nói không chừng là lễ vật Tình tặng cho ta nhỉ, giống như Tiểu Quy vậy, muốn cho ta một cái kinh hi.

Được, để làm bạn với Tiểu Quy cũng không tệ.

Ta mang Tiểu Quy ở cạnh gối tới, đặt trước mặt con rắn nhỏ nói, “Là Tình mang người tới đúng không? Từ hôm nay ta sẽ là chủ nhân của người, đây là Tiểu Quy, các người làm quen nhau một chút.”

Con rắn nhỏ không nhin được vẩy vẩy cái đuôi, quay đầu dờ đi không để ý đến ta.

Ta đem con rắn nhỏ đặt lên giường, vuốt cái đầu nhỏ của nó hỏi, “Ta là Tiểu Phi, người tên là gì?”

Con rắn nhỏ vận vẹo người, bò tới cạnh Tiểu Quy, vươn đầu lưỡi hồng hồng liếm mai rùa, bộ dạng tò mò, ta vui vẻ nói, “Người cũng thích Tiểu Quy phải không? Thật tốt quá, ta lại có thêm một bảo bối, rắn nhỏ, người được mua về, nhất định không có tên, ta đặt cho người một cái tên nha.”

Con rắn nhỏ không ngẩng đầu, vẫn không để ý đến ta.

“Gọi tên gì thì hay nhỉ? Người đáng yêu như vậy, bộ đáng xanh biếc, vậy gọi Tiểu Lục đi, rất chính xác a, Tiểu Lục, người có thích tên này không?”

“Phi” một tiếng, Tiểu Lục đột nhiên nhảy lên, hung tợn lè lưỡi về phía ta, miệng nó há thật lớn, một bộ tư thế muốn cắn người, ta tức giận gõ đầu nó một cái mắng, “Người phải nghe lời chứ, ngoan ngoãn thì mọi người mới thích người.”

Tiểu Lục bực bội lắc đầu vẩy đuôi hơn nửa ngày mới yên tĩnh lại, thân thể mềm mại của nó rất không tình nguyện nằm trên giường, ta vội vã mặc quần áo chỉnh tề, ôm Tiểu Lục chạy ra ngoài.

Nhất định bọn Tô đại ca chưa gặp Tiểu Lục, nếu khoe với bọn họ, chắc hẳn bọn họ cực kỳ hâm mộ.

Trong thư phòng của phòng thuốc cũng không có người, ta hỏi gia đình đi ngang qua mới biết hiện tại bọn họ đều đang luyện ở võ trường, ta vội vàng xoay người chạy đến võ trường.

Còn chưa đi vào, chợt nghe thấy một trận âm thanh đánh nhau, ta lặng lẽ đi vào phòng khách, thấy Tình và Liễu đại ca đang giao chiến thành một đoàn, Tô đại ca thì ngồi một bên quan chiến, Huỳnh Tuyết đang châm trà cho hắn.

Chà, bọn họ đều quá tiêu dao a.

“Tô đại ca...”

Ta chạy đến cạnh Tô đại ca, cầm Tiểu Lục giơ lên trước mặt hắn, dương dương đắc ý khoe khoang, “Người xem Tiểu Lục có đẹp không?”

“Tiểu Phi... Phụt...”

Hóp trà Tô đại ca vừa uống vào miệng toàn bộ đều phun ra ngoài, hần thốt thanh kêu lên, “Tiểu Phi, không được cử động!!”

Làm sao vậy?

Không biết chuyện gì xảy ra, ta đứng một chỗ không dám động, mà mặt Huỳnh Tuyết trắng bệch, thật nhanh trốn vào sau lưng Tô đại ca.

“Huỳnh Tuyết, ngươi không cần sợ, Tiểu Lục rất biết điều, nó không cắn người...”

“Chuyện gì vậy?”

Tĩnh nghe tiếng chạy tới, khi hần nhìn thấy Tiểu Lục thì thần sắc đại biến, lớn tiếng quát, “Tiểu Phi, mau ném con rắn kia xuống!”

“Tại sao? Tiểu Lục không phải lễ vật ngươi tặng ta sao?” Ta ngạc nhiên nói.

Tiểu Lục nhìn thấy người lạ lập tức khấn trương nhấc đầu kêu phì phì, nhưng ta trấn an nó rồi cuộc nó cũng bình tĩnh lại, đem đầu ngoan ngoãn khoát lên mu bàn tay ta, ta vuốt ve đầu của nó nói, “Tĩnh, ngươi xem Tiểu Lục rất nghe lời, nó thật đáng yêu, ta thích.”

Tĩnh cũng không vì lời nói của ta mà thoải mái, trái lại càng có vẻ thêm khấn trương, mà sắc mặt Liễu đại ca so với Tĩnh còn khó coi hơn, hần trầm thanh nói, “Đây là thần Bích Phệ được cung phụng ở Miêu Cung, vua của vạn xà, thiên hạ kịch độc, trời ạ, sao nó lại xuất hiện ở chỗ này?”

“Bích Phệ!”

Tô đại ca lập tức kêu lên sợ hãi dẫn tới cái nhìn giận dữ của mọi người, Tĩnh trừng mắt liếc hần, Liễu đại ca vội nói, “Đừng làm nó sợ, ta sẽ bắt nó.”

“Đừng để nó làm Tiểu Phi bị thương!”

“Không sao đâu, Bích Phệ muốn ăn thương Tiểu Phi sẽ không chờ tới bây giờ, Mộ Dung, ngươi không thấy Bích Phệ rất nghe lời Tiểu Phi nói sao?”

Ta kỳ quái nhìn bốn người trước mắt như gặp đại địch, cảm thấy bọn họ có chút kinh hãi, Tiểu Lục chỉ là một con rắn nhỏ thôi mà, mọi người có cần phản ứng mãnh liệt như vậy không.

Hết chapter 69

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Chương 70

“Tiểu Lục rất ngoan, các ngươi như vậy sẽ hù nó sợ.” Ta vuốt đầu Tiểu Lục nói.

“Tiểu Phi, đừng sờ vào nó, nó sẽ cắn người.”

Huỳnh Tuyết nói khiến ta mất hứng, “Tiểu Lục sẽ không cắn người.”

Liễu đại ca đưa tay về phía ta nói, “Tiểu Phi đưa Tiểu Lục cho ta xem có được không?”

“Được.” Ta điểm lên đầu Tiểu Lục dụ dỗ, “Tiểu Lục, Liễu đại ca muốn nhìn ngươi, không cho phép ngươi nghịch ngợm, sẽ làm người khác sợ.”

Ta giao Tiểu Lục cho Liễu đại ca, đúng lúc đó, Tiểu Lục chột nhòm dậy, khạc lưỡi ra, hung dữ tấn công Liễu đại ca, nhưng không biết Liễu đại ca bóp vào chỗ nào của Tiểu Lục, khiến nó lắc phải lắc trái cũng không tránh thoát, bởi vì bị khống chế, Tiểu Lục càng quấy mạnh đuôi, phát ra tiếng phì phì dữ dội.

Ta vội vàng gỡ nhẹ lên đầu Tiểu Lục một cái nói, “Không được ồn ào, ngươi khó tính như thế sẽ không có người thích ngươi, nhìn Tiểu Quy xem, nó rất trật tự.”

Bị ta gỡ, Tiểu Lục quả nhiên yên tĩnh trở lại, đầu nó gục xuống không giãy dụa nữa.

Ta còn muốn nói nữa, tay áo chột căng, đã bị Tĩnh kéo sang một bên, hần vươn hai tay ôm chặt lấy ta cả giận, “Rốt cuộc ngươi lấy loại rắn độc thấy máu phong hầu này ở đâu, lại còn làm như bảo bối cầm trong tay, ngươi có biết chỉ cần con rắn nhỏ này khê cắn một phát, ngươi sẽ mất mạng hay không? Ngươi cái đũa nhóc không hiểu chuyện này, ngươi muốn hù chết ta sao?”

Thân thể Tĩnh có chút run rẩy khiến ta cảm giác được bất an của hắn, ta cũng ôm lấy hắn, lấy tay khẽ vỗ nhẹ lên lưng, giống như bình thường hắn vẫn thường làm vậy đối với ta.

“Xin lỗi, Tĩnh, không phải ta cố ý làm ngươi lo lắng, nhưng Tiểu Lục rất đáng yêu, nó sẽ không cắn người.”

Tĩnh không để ý đến lời của ta, hắn nói với Liễu đại ca, “Giết con rắn kia đi!”

Tại sao muốn giết Tiểu Lục?

Ta vội vàng giỡn ra khỏi cái ôm của Tĩnh, quay đầu nhìn Tiểu Lục, chỉ thấy gương mặt Liễu đại ca không muốn, “Giết nó? Vậy rất đáng tiếc, máu của nó lại là thánh phẩm giải độc.”

“Không được giết Tiểu Lục!”

Ta cuống quýt chạy đến trước mặt Liễu đại ca, nhưng hắn lại chuyển thân một cái, nhảy tới cạnh Tĩnh, Tĩnh lôi ta qua một bên nói, “Tiểu Phi, kịch độc của loài rắn này không gì bằng, bị nó cắn sẽ không toàn mạng.”

“Mới không phải, Tiểu Lục sẽ không loạn cắn người.” Ta gấp đến độ lắc lắc tay Tĩnh cầu khẩn, “Đừng giết Tiểu Lục, Tĩnh, van cầu ngươi, nó thật đáng thương, Tĩnh...”

Tĩnh chờ một chút nói, “Bản tính của rắn hung tàn nhất...”

“Tĩnh...” Tiếp tục cầu xin.

Tĩnh thở dài, hắn nhìn Liễu đại ca, Liễu đại ca vội hỏi, “Không bằng rút răng độc của Bích Phệ, vậy sẽ không sao.”

“Nhỏ răng của Tiểu Lục sau này còn ăn thế nào được?”

Tô đại ca ở một bên cười to, “Rắn cũng không phải người, nó không cần hàm răng để ăn cơm, Tiểu Phi, ngươi nói rốt cục mất mạng hơn hay là mất răng hơn?”

“Như vậy à...”

Ta khổ sở nhìn Tiểu Lục, hình như nó cũng hiểu tình cảnh của mình, thân thể vặn vẹo kịch liệt, ta vội hỏi, “Tiểu Lục, không được như vậy, ngoan ngoãn để Liễu đại ca rút răng cho ngươi, ngươi cũng không muốn mất mạng phải không?”

Tiểu Lục phì phì mấy tiếng, dần dần cũng không phản kháng nữa, nó gục đầu xuống một bộ dạng tội nghiệp chấp nhận số phận.

Ta không đành lòng nhìn cảnh Tiểu Lục bị nhổ răng, liền chui đầu vào lòng Tĩnh, chỉ nghe Liễu đại ca nói xong rồi, lúc này mới ngẩng đầu lên.

Liễu đại ca đang muốn trả lại Tiểu Lục cho ta, Tĩnh vội vàng đưa tay ngăn lại nói, “Dù rút răng độc, nhưng tự thân Bích Phệ vẫn có độc tính, không bằng giao cho Huỳnh Tuyết trông giữ là được rồi.”

“Không được!” Ta cùng Huỳnh Tuyết đồng thanh lên tiếng.

Tô đại ca cười nói, “Ái chà, bình thường cũng chưa bao giờ nhìn thấy các ngươi đồng lòng như thế.”

Liễu đại ca vẫn đem Tiểu Lục trả lại cho ta, hắn nói với Tĩnh, “Ta thấy Bích Phệ không có ác ý với Tiểu Phi, nó sẽ không làm hại Tiểu Phi, ta nhổ răng của nó chủ yếu sợ nó làm người khác bị thương.”

Ta vội vàng nhận lại Tiểu Lục vuốt đầu trấn an nó, Tiểu Lục thật đáng thương, nó buồn bã ỉu xiu dán lên tay ta, vẻ mặt mất mát.

“Nó tên là Tiểu Lục, mới không phải Bích Phệ gì đó.”

Nghe xong lời của ta, Liễu đại ca liền chỉ vào đỉnh đầu Tiểu Lục nói, “Tiểu Phi, ngươi xem, đầu nó có một vòng vàng óng, giống như vương miện trên đỉnh đầu, đây là ký hiệu của xà vương, toàn thân nó màu lục bích, trời sinh tính tình kiêu ngạo, là thiên hạ kỳ độc, vì vậy mới gọi là Bích Phệ, Bích Phệ ở Miêu Cương là biểu tượng của thần, qua các triều đại được người Miêu tộc tôn sùng là thần linh, có quyền lợi và địa vị chí cao vô thượng, thậm chí quyết định sinh tử của con người, người Miêu phạm lỗi sẽ bị đưa đến thần tọa của nó để phán định tội lỗi, vì vậy, ngàn vạn lần không nên xem thường tiểu sùng vật của ngươi a.”

Tô đại ca vỗ tay nói, “Lại nói, ta cùng con rắn nhỏ này cũng có duyên gặp mặt một lần, mấy năm trước đi Miêu Cương thăm bằng hữu, vừa lúc tình cờ thấy người Miêu đang làm lễ tế, lúc đó con rắn nhỏ này hình như đang ở trên thần đàn nhận tế bái của mọi người, Hâm Phong, có phải chúng ta nhầm không, nó là thần vật của Miêu Cương, sao lại xuất hiện ở chỗ này?”

“Nhầm sao được? Trên đồi này có mấy xà vương?”

“Ta mới mặc kệ nó có phải xà vương gì không, nó chính là Tiểu Lục của ta, mấy người xem, nó ngoan ngoãn làm sao.” Ta vuốt vòng vương miện kim sắc trên đỉnh đầu Tiểu Lục.

Huỳnh Tuyết ngạc nhiên nói, “Đúng vậy, đúng vậy, hình như nó thật sự không muốn rời xa Tiểu Phi.”

Liễu đại ca cau mày một cái.

“Kỳ quái, xà vương tính tình kiết ngạo bất tuân, nó chỉ cúi đầu xưng thần với người mạnh hơn nó, vì vậy chủ nhân của nó tất phải là nhân trung long phượng, chỉ có người như thế mới áp chế được lệ khí của bản thân nó...”

Một câu nói đem ánh mắt của mấy người hướng lên người ta, ta không hiểu nhìn bọn họ, Huỳnh Tuyết lại vỗ tay cười nói, “Xà vương nhận người, nói không chừng tương lai Tiểu Phi của chúng ta sẽ là nhân trung long phượng đó.”

Tĩnh nằng, “Không nên đùa giỡn Tiểu Phi nữa, Tiểu Phi, con rắn này từ đâu tới?”

“Ở đầu giường của ta, ta vừa mở mắt liền thấy Tiểu Lục ở trước mặt, ta còn tưởng là lễ vật người tặng cho ta đó.”

“Tiểu Phi, cái đứa ngốc này, sao ta lại tặng rắn độc cho người làm lễ vật được?”

“Là ai thả Bích Phệ lên đầu giường của các người? Người hấn muốn hại là người hay là Tiểu Phi?” Trách đứa nhỏ đang chơi đùa với con rắn ở một bên, Liễu Hâm Phong hỏi Mộ Dung Tĩnh.

“Là đối phó với Mộ Dung đi? Sợ rằng có quan hệ với chuyện hấn dẫn người xông vào bãi săn.” Tô Hoán Hoa nói nhỏ, “Lần này là rắn độc, lần sau không biết còn là cái gì nữa, Mộ Dung, không phải lần nào vận người cũng đều tốt như vậy.”

“Ta biết.” Mộ Dung Tĩnh nhìn hằm từ không hiểu chuyện kia nói, “Hoán Hoa, nếu như ta xảy ra chuyện gì, người giúp ta chiếu cố Tiểu Phi.”

“Người đang nói bậy bạ gì đó? Sát Nhân Vô Xá lợi hại hơn nữa, Trích Tinh Lô chúng ta cũng không phải dễ ức hiếp, hai quân đối trận, tự tin là quan trọng nhất!”

“Đây không phải do Sát Nhân Vô Xá làm, sát thủ tâm cao khí ngạo như vậy, sao lại dùng thủ đoạn ti tiện như vậy?”

“Tâm cao khí ngạo?” Liễu Hâm Phong hừ một tiếng, “Chỉ là bọn chuột nhắt giấu đầu lòi đuôi, đến bây giờ cũng không dám lộ diện.”

Tô Hoán Hoa lại nói, “Ai nói Sát Nhân Vô Xá không lộ diện? Lần trước hấn còn ra mặt cứu Tiểu Phi và Tam công tử, ta thật sự không hiểu tâm tư của tên sát thủ này.”

Mộ Dung Tĩnh không trả lời, hấn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Phi bởi vui vẻ mà hơi phiếm hồng, ngực không khỏi thở dài, hằm từ khá ái đơn thuần này a, không có ta ở bên người, người phải làm sao bây giờ?

Đối với kiếm vung lên không vô ích của Sát Nhân Vô Xá, mặc kệ bên ngoài hấn biểu hiện trấn định cỡ nào, trong lòng vẫn là lo sợ bất an như trước, nhất là sau khi đấu qua cùng Yến Thập Bộ, Mộ Dung Tĩnh đối với kiếm thuật vẫn luôn kiêu ngạo từ trước đến nay của mình lần đầu sinh ra hoài nghi.

Nếu hấn có thể miễn cưỡng đánh ngang với Yến Thập Bộ, vậy đối với Sát Nhân Vô Xá áp đảo cả Yến Thập Bộ, hấn thật sự có thể tránh được số phận giờ Tý truy hồn sao?

Hết chapter 70

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chương 71

Buổi trưa sau khi cơm nước xong, Tô đại ca đột nhiên nói với ta, “Tiểu Phi, muốn đi nghe thuyết thư không?”

“Thuyết thư?”

“Đúng vậy, nghệ nhân thuyết thư Giang Nam Tiêu Từ Y đến kinh thành đã lâu, gần đây hấn vẫn luôn thuyết thư ở Văn Tiêu biệt viện, Tiểu Phi, có muốn đi xem không?”

Thì ra là Tiêu Từ Y, lần trước bọn Tô đại ca hấn là đã cùng Tiêu Từ Y chạm mặt, lộ liễu đi như thế, chẳng lẽ không sợ hấn nhận ra sao?

Ta đem lo lắng nói cho Tĩnh nghe, không ngờ sau khi Tĩnh nghe xong cười cười nói, “Tiểu Phi cũng biết lo chuyện rồi, Tiêu Từ Y luôn luôn lui tới chốn quan to quý tộc, chuyện hấn tham gia loại sân bắn này cũng chẳng có gì lạ, hơn nữa lần trước chúng ta tới bãi săn tìm người thì toàn bộ đều đã dịch dung rồi, sẽ không dễ dàng bị người nhận ra như vậy, hôm nay chúng ta chỉ tới nghe thuyết thư thôi, không sao đâu.”

Nếu Tĩnh nói như vậy, chính là không có việc gì, ta lập tức vui vẻ nhảy từ trên ghế xuống nói, “Có thể đem Tiểu Quy và Tiểu Lục cùng đi không?”

“Cái này... Tiểu Quy đương nhiên không vấn đề gì, có điều Tiểu Lục sẽ làm người ta sợ.”

“Không sao, ta giấu Tiểu Lục trong ngực là được rồi.”

Ta vừa nói, Tiểu Lục lập tức ngoan ngoãn chui vào ngực ta.

Liễu đại ca nở nụ cười.

“Con xà vương của ngươi thật ra rất có nhân tính đấy, Tiểu Phi, ngươi có thể cho nó uống chút rượu, nghe nói Bích Phệ thích nhất mùi rượu, sở dĩ nó bị bắt tới kinh thành, chỉ sợ là người bắt răn dùng rượu làm mồi nhử, rượu mạnh không tốt, cho nó chút rượu trái cây, nói không chừng nó sẽ càng nghe lời ngươi nói.”

“Thật à?”

Vậy còn không đơn giản sao, ta nhờ Huỳnh Tuyết một chút, lập tức có người ừn ừn mang rượu trái cây tới.

Trên đường tới Vân Tiêu biệt viện, ta cùng Tĩnh ngồi chung một cỗ kiệu, nhớ tới lần ngồi kiệu trước chúng ta còn là người xa lạ, vậy mà bây giờ đã là tình nhân không cách nào xa nhau, ta có loại cảm giác phảng phất như cánh trong mộng.

Ta tựa lên vai Tĩnh, kéo một tay của hắn nhẹ giọng nói, “Tĩnh, ta không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng nếu có thể lựa chọn, ta nguyện vì ngươi làm bất cứ chuyện gì, kể cả trả giá bằng tính mạng của ta!”

Ta thấy vẻ mặt Tĩnh kinh ngạc nhìn ta, ta cũng cười nhìn lại hắn.

Ta không còn là tiểu đồng tinh tinh mê mê mới vào Mộ Dung phủ nữa, sự việc phát sinh mấy ngày này vượt quá tất cả những gì ta đã trải qua trước đây, ta biết có rất nhiều người gây bất lợi cho Tĩnh, ta cũng biết hiện tại Tĩnh đang bất an, tuy hắn không nói gì, nhưng từ trong mắt hắn ta nhìn thấy lo lắng và ưu sầu, ta không giúp được Tĩnh điều gì, nhưng ít nhất có một việc ta có thể làm, chính là lấy mạng của ta đổi lấy mạng của hắn.

Thân thể của ta trong khoảnh khắc bị Tĩnh ôm chặt vào lòng, ta nghe hắn mắng, “Ngươi nhóc ngốc này, ngươi chính là muốn chọc ta tức chết mới cam tâm sao?”

“Ta đâu có ngốc? Ta thấy gần đây mình thông minh lên nhiều nha.”

“Không, Tiểu Phi, ngươi không cần thông minh, cứ vĩnh viễn ngốc ngốc như vậy là được rồi, ta thích ngươi như vậy.”

Nhưng ta muốn thông minh hơn một chút, nào có ai thích người ngốc chứ?

Vì được Tĩnh ôm lấy, ta không thấy mặt của hắn, mà hắn ôm chặt thế này, như muốn đem ta hòa tan vào ***g ngực hắn.

Bởi việc Tiêu Tử Y thuyết thư, chỗ ngồi bên trong Vân Tiêu biệt viện không còn, tiểu nhị dẫn chúng ta tới nhà gian đã chuẩn bị tốt trên lầu, sau khi chúng ta ngồi vào chỗ của mình, các thứ điểm tâm và trà cũng bưng lên bàn theo, thấy hai mắt ta tỏa sáng, Tô đại ca cười nói, “So với nghe kể chuyện, ta thấy Tiểu Phi toàn hướng tới điểm tâm.”

Huỳnh Tuyết đẩy tất cả điểm tâm về phía ta, lãnh lãnh nói, “Ăn từ từ, chớ để nghẹn, ăn không hết lát nữa ta sẽ giúp ngươi mang về nhà.”

Tất cả mọi người không động tay, ta sao lại không biết xấu hổ chứ.

Ta ngượng ngùng đặt điểm tâm trong tay xuống, ngồi thẳng người, Tĩnh mỉm cười, cầm lấy một khối điểm tâm đưa tới miệng ta nói, “Các ngươi đừng trêu hắn, Tiểu Phi, nếm thử cái này đi.”

Vẫn là Tĩnh tốt, ta vội vàng há miệng cắn một miếng, ngọt thật.

Tiểu Lục trong ngực bắt đầu rục rịch, ta ấn vài cái cũng không giữ được nó, rốt cuộc nó thò cái đầu nhỏ ra, ở trước mặt ta chuyển một cái, vụn điểm tâm rơi trên bàn đã bị cái lưỡi của nó liếm sạch sẽ.

Liễu đại ca cười ha ha, “Quả nhiên chủ nhân thế nào nuôi ra sủng vật thế ấy, lần đầu tiên ta thấy xà vương ăn điểm tâm.”

Ta cả giận, “Tiểu Lục cũng muốn ăn cơm mà, huynh đều rút hết răng rồi, còn ở đây nói mát.”

“Ngươi biết cái gì? Dùng răng độc của nó ngâm thuốc có thể giải bách độc, Tiểu Lục đang làm việc thiện đó, công đức vô lượng.”

“Vậy sao huynh không lấy răng của mình ngâm thuốc? Càng thêm công đức vô lượng...”

Tô đại ca vội vàng khoát khoát tay với chúng ta, lại chỉ chỉ cái đài thuyết thư ở lầu dưới, ý bảo chúng ta im lặng.

Tiêu Từ Y ngồi ở giữa bàn dài bằng gỗ lim chậm rãi kể chuyện, thần tình hần tiêu sái phiêu dật như trước, cây quạt trong tay nhẹ nhàng lay động, cao giọng kể một đoạn chuyện trầm bổng du dương, tiếng âm thanh vỗ tay hô hoan như nước thủy triều tràn tới.

Ta đối với người này ngay từ đầu đã không có ấn tượng gì tốt, hơn nữa hần nói ta nghe cũng không hiểu, đúng như Tô đại ca nói, so với nghe chuyện, ta cảm thấy hứng thú hơn với trà, điểm tâm và phong cảnh bên ngoài.

Chỉ nghe Tĩnh hừ nhẹ một câu, “Già dạng rất giống a!”

Cái gì?

Ta đang muốn mở miệng đặt câu hỏi, một trận tiếng hoan hô át tiếng của ta xuống.

Quên đi, không liên quan đến ta, ta ngắm phong cảnh là được rồi.

Ta vượt đầu Tiểu Lục, cho nó ăn vụn điểm tâm, ta lại tựa vào cửa sổ nhìn phong cảnh ngoài lầu, cây liễu dưới lầu một mảng xanh biếc, cảnh liễu mềm mại nhẹ nhàng đung đưa theo gió, trên đường phố người đi tới đi lui, tiếng rao hàng không ngừng, khiến ta nhớ ngày trước ra ngoài đi dạo cùng Tiểu Thanh, ngày đó tuy không có điểm tâm để ăn, không được ngủ nướng, nhưng đã từng rất vui vẻ.

Đang ngắm đến xuất thần, dưới lầu đột nhiên truyền đến một tràng vỗ tay sôi nổi, ta quay đầu nhìn xuống dưới, thấy Tiêu Từ Y đứng dậy hành lễ, tiểu đồng bên cạnh dâng trà thơm.

Truyện kể xong rồi?

Tĩnh kéo ta đến bên cạnh hần cười nói, “Truyện kể xong một hồi rồi, Tiểu Phi cũng ngắm xong phong cảnh rồi sao?”

“Vâng, xa xa hình như có biểu diễn tạp kỹ kia.”

“Tạp kỹ có gì hay mà xem, Tiểu Phi, ngươi có biết có thể nghe Tiêu Từ Y thuyết thư phải có mặt mũi lớn thế nào không?” Huỳnh Tuyết ở một bên nói xen vào.

“Có mặt mũi sẽ không cần tốn tiền sao?”

“...”

Không để ý đến vẻ mặt xanh lét của Huỳnh Tuyết, ta cúi đầu chơi đùa cùng Tiểu Lục, lúc này, một tùy tùng từ bên ngoài tiến tới bẩm báo vài câu bên tai Tĩnh, hần “hử” một tiếng nói, “Mời bọn họ lên đây.”

Liễu đại ca hỏi, “Mộ Dung, chuyện gì?”

“Là đại ca của ta và Tiêu tiên sinh muốn qua bái kiến.”

Nghe nói là mấy người Đại công tử muốn tới, ta vội vàng nhét Tiểu Lục vào ngực, chỉ nghe bên ngoài vang lên tiếng bước chân, sau đó rèm cửa khẽ vén lên, Đại công tử Mộ Dung Ninh cất bước tiến vào, theo bên cạnh hần là vị ôn văn nhã nhĩ Tiều công tử kia, ta thấy hần một thân thanh nhã, cử chỉ lễ độ, thực sự rất khó liên tưởng hần cùng quý công tử ngày đó nhảy tới tranh giành ngựa ở bãi săn kia.

Đây là lần đầu tiên ta nhìn thẳng vào Tiêu Từ Y, gương mặt tuấn nhã này cho ta cảm giác vừa quen vừa không quen, về phần Đại công tử, ánh mắt hần không ngạc nhiên chút nào liếc về phía ta mang theo coi thường và lãnh ý, ta nghĩ tới thân phận của mình, theo bản năng đứng lên, chẳng biết tại sao Tiểu Lục trong ngực câu kinh mà uốn tới ẹo lui, ta vội vàng giữ tay lên ngực, ngăn nó giãy dụa.

Tĩnh đứng lên khỏi ghế chấp tay về phía hai người cười nói, “Đại ca, Tiêu tiên sinh.”

Tiêu Từ Y người dong dỏng cao vãi chào nói, “Nhị công tử, đã lâu không gặp, biệt lai vô dạng.”

“Cũng suốt ngày vất vả long đong, vì kẻ sinh nhai mà bốn ba, sao so được với tiên sinh nhân văn đã hạc?”

Sau một phen hàn huyên, bọn họ ngồi xuống xung quanh bàn, ta đứng ở cạnh Huỳnh Tuyết, Tiểu Lục trong ngực rất khó chịu cựa quậy lung tung, ta cố sức muốn trấn an nó, liền không chú ý Đại công tử nói gì, lại nghe Tĩnh cười nói, “Nếu phụ thân và nương nương đã muốn nghe tiên sinh thuyết thư, Đại ca, sao huynh không mời Tiêu tiên sinh đi giá tới Lạc Diệp sơn trang, như vậy mỗi ngày tiên sinh cũng bớt phải vất vả chạy qua chạy lại.”

Đại công tử nói, “Nhị đệ, ngươi đã quên, hôm nương nương trở về thăm nhà từng có người đến ám sát, sau khi Hoàng thượng biết việc này liền có ý phái hơn mười thị vệ tới hộ giá bên cạnh nương nương, lại hạ chỉ những người không có nhiệm vụ không được ra vào Lạc Diệp sơn trang, thái độ làm người của Tiêu tiên sinh tất nhiên là chúng ta đều tin, chỉ là phía dưới tiên sinh có không ít tùy tùng thị tỳ, nếu toàn bộ đều vào trong sơn trang, chỉ sợ khó giao phó với Hoàng thượng bên kia, ta đã thương nghị qua với nương nương, có thể để Tiêu tiên sinh tới ở tạm Trích Tinh Lâu của Nhị đệ không? Như vậy ra vào vừa thuận tiện, lại không làm trái với thánh dụ của Hoàng thượng.”

Tĩnh cười nói, “Chuyện này có khó khăn gì? Chỉ cần Tiêu tiên sinh nguyện ý, bất cứ lúc nào Trích Tinh lâu cũng xin đợi tiên sinh đại giá.”

Tô đại ca ở bên cạnh tiếp lời, “Có điều nếu tiên sinh muốn vào ở Trích Tinh Lâu, cần phải kể cho chúng ta mấy đoạn truyện mới được đấy.”

“Đây là hiển nhiên.”

Nói xong mọi người đều cười.

Ta đứng yên một bên, vì Tiểu Lục không ngừng giầy dụa làm hại ta cũng động đậy liên tục, Huỳnh Tuyết chú ý tới ta không ổn, nhỏ giọng hỏi, “Tiểu Phi, không thoải mái sao?”

Đúng vậy, ta thực sự rất khó chịu, sớm biết thế đã không mang theo cái tên nghịch ngợm này ra ngoài.

Hết chapter 71

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Chương 72

May mà bọn họ không trò chuyện lâu lắm, Tiểu Từ Y nói phải đi thu dọn quần áo tùy thân và đồ dùng hàng ngày một chút, chỉ hàn huyên và câu liên đứng dậy đi xuống, Đại công tử lại ngồi lâu hơn một lúc, nói chút chuyện liên quan đến Lạc Diệp son trang, lại trách Tinh nói nường nường thật khó khăn mới về thăm nhà, hẳn cũng không tới vấn an nường nường linh **** gì đó, ta thấy Tinh nghe tới hai chữ nường nường thì thần sắc hơi đổi, lập tức cười cười, lái sang chuyện khác.

Nhắc tới cũng lạ, lúc Đại công tử cáo từ đi khỏi, Tiểu Lục cũng dần dần không giầy dụa nữa, trên đường về ta ngó vào trong ngực nhìn, phát hiện tiểu tử kia đã gục đầu xuống ngủ, con rắn nhỏ này, vừa rồi ta mới bị nó làm cho thật khó chịu, bây giờ nó lại đang ngủ khò khò, ta đang muốn kéo nó ra dạy dỗ một trận, lại bị Huỳnh Tuyết kéo lại.

“Muốn giáo huấn thì để về nhà giải quyết, đừng ở chỗ này dọa người.”

Để phòng Tiểu Lục bị người ta bắt đi làm canh rắn, ta tha cho nó một lần, không so đo với con rắn nhỏ.

(Chỗ này nguyên văn là “thả cho nó một con ngựa”).

Trở lại Trích Tinh Lâu, Huỳnh Tuyết đem cái ổ nhỏ làm cho Tiểu Lục đến phòng ngủ, còn đặt cạnh nó mấy chén rượu hoa quả và điểm tâm, sau đó nói đêm nay Tiểu công tử sẽ tới ở, nàng phải sửa soạn sương phòng một chút, lúc này mới rời đi.

Tinh và Tô đại ca trở về một cái liền tới thư phòng, đóng cửa không biết bàn bạc cái gì, ta rất buồn chán, cũng chỉ có thể ngây ngốc bởi Tiểu Lục trong phòng, mà sau khi Tiểu Lục uống hết rượu trái cây ta rót cho nó lập tức vừa lắc lư đầu vừa vẩy vẩy đuôi trước mặt ta, một bộ dạng lấy lòng ta, điều này làm cho ta sinh ra hoài nghi với lời Liễu đại ca nói, chẳng phải xà vương gì, rõ ràng chỉ là một con rắn ngốc vừa tham ăn lại tham ngủ thôi.

Hừ, không đúng a, lời này nghe sao giống như ta đang tự nói mình? Không biết có phải vì chúng ta đều ham thích thứ giống nhau nên Tiểu Lục mới kể cận ta không?

Trong mấy ngày kế tiếp, hình như Tinh bẽ bộn nhiều việc, mỗi ngày đều đi sớm về khuya, có một ngày ta lén nghe được Tô đại ca nói chuyện trong cung có vài chỗ lầu các bị cháy, mặt của hắn lập tức trầm xuống, thanh âm thật thấp nói, “Chính là mấy ngày này.”

Ta không dám khiến Tinh thêm phiền, cả ngày chỉ chơi đùa với Tiểu Lục, đồ ăn uống của Tiểu Lục do Huỳnh Tuyết phụ trách, mới đầu Huỳnh Tuyết có chút sợ nó, sau mấy ngày tiếp xúc, nàng rút cuộc phát hiện chẳng qua trong phòng thêm một tiểu động vật theo ta, liền bắt đầu thay đổi thái độ nom nớp lo sợ, rống Tiểu Lục như rống ta vậy, mà sau mỗi lần Huỳnh Tuyết đem rượu trái cây với điểm tâm cho nó, liền lập tức dính lấy nàng.

Ta không biết có phải rắn đều lười biếng như vậy không, nhưng Tiểu Lục tuyệt đối thuộc về phạm vi lười biếng, bởi vì một ngày nó chỉ làm có ba việc — ăn, ngủ, phơi nắng, lúc đầu ta không biết, sau khi Tiểu Lục đột nhiên mất tích ta còn tìm nó một trận, sau đó mới phát hiện tiểu tử kia đang ung dung nằm nhả cuộn người trên mái đình nghỉ mát ở hoa viên phơi nắng.

Huỳnh Tuyết cười ta khéo lo trời sập, nàng nói xà vương có linh tính, nó nhận chủ nhân, đời này cũng sẽ không rời khỏi nơi này, ta nghĩ lý do Tiểu Lục quyết không ly khai nhất định bởi vì ăn, vì chỉ cần Huỳnh Tuyết vào nhà, nó liền lập tức xông lên lắc đầu vẩy đuôi lấy lòng nàng, hình như Huỳnh Tuyết mới là chủ nhân chân chính của nó.

Đêm đó giống như trước Tinh chưa trở về, ta cùng Huỳnh Tuyết sau khi ăn cơm tối xong, nàng lại đem rượu trái cây và điểm tâm tới cho Tiểu Lục, sau đó đốt lư đàn hương, ta ngồi thấy hương thơm liền mơ hồ, dường như có người ôm ta lên giường, trong hoảng hốt ta nghe thấy tiếng Tinh nói, “Chiều có Tiểu Phi cho tốt, ngàn vạn lần đừng để hắn ra ngoài.”

Huỳnh Tuyết lên tiếng, sau khi nàng tiễn Tinh ra khỏi phòng liền ngồi bên cạnh bàn, không lâu sau, bên ngoài truyền đến tiếng mõ báo canh ba, Huỳnh Tuyết nhìn qua có chút lo lắng, nàng đứng lên đi tới đi lui trong phòng, trong tay còn cầm một đôi đoản kiếm, thứ cho tới bây giờ ta chưa từng thấy qua.

Một loại sợ hãi vô hình trong ***g ngực ta, ta biết nhất định bọn họ có việc gạt ta, bởi vì nguy hiểm, cho nên mới nhốt ta ở chỗ này để Huỳnh Tuyết trông nom, nhưng không thể như thế, ta không thể nằm chỗ này trong khi Tĩnh đang gặp chuyện!

Ta từ từ đưa tay lên miệng, cổ sức cắn, đau đớn khiến thần trí của ta lập tức thanh tỉnh lại.

“Tiểu Phi, ngươi...”

Thấy ta xoay người ngồi dậy, Huỳnh Tuyết biến sắc, nhưng lập tức cười nói, “Tĩnh rồi à? Có phải không có công tử ở đây ngươi ngủ không yên phải không?”

“Rốt cuộc có chuyện gì? Tĩnh đang ở đâu?” Không để ý tới Huỳnh Tuyết lấp liếm, ta nắm tay nàng vội vàng hỏi.

“Nhị công tử đang tiếp khách trong yến tiệc ở tiền viện, Tiểu Phi, ngươi làm gì?”

Biết Huỳnh Tuyết đang nói dối, ta không nghe tiếp nữa, xoay người phóng ra ngoài, đi đứng có chút lơ mơ, có điều tốt hơn so với lúc này.

Trong chớp mắt tay bị nắm chặt, Huỳnh Tuyết nói, “Tiểu Phi, không được hồ nháo, công tử muốn ngươi ở chỗ này nghỉ ngơi, có phải ngươi không nghe lời hắn?”

Tĩnh nói ta đương nhiên nghe thấy, nhưng lúc hắn gặp nguy hiểm ta không thể không quan tâm.

“Vào!”

Một mũi tên từ bên ngoài cửa sổ bắn vào, Huỳnh Tuyết vùng tay lên, gạt mũi tên rơi xuống mặt đất, cùng lúc đó hai bóng đen bay vọt vào phòng, toàn bộ cửa sổ bị đập tung, chấn song mảnh gỗ văng tứ phía.

“Tiểu Phi, quay vào phòng trong!”

Huỳnh Tuyết hét một tiếng, tay huy đoàn kiếm đánh tới lợi kiếm, kiếm bên trái bay ra, chém chết một tên hắc y trong đó.

Ta lại nhân cơ hội thoát khỏi phòng, tai nghe Huỳnh Tuyết lo lắng kêu lên, “Tiểu Phi...”

Cửa phòng vừa mở, hàn quang trước mặt chợt lóe lên, một thanh đao bén nhọn vung ngay xuống mặt ta, ta vội vàng né sang bên cạnh, chợt nghe cạnh sườn có tiếng phi phi, Tiểu Lục đã phi như bay vào mặt tên kia, hắn kêu lên sợ hãi cuống cuống lùi về phía sau, một cây trâm ngọc từ phía sau ta bắn vào cổ họng hắn, chỉ nghe Huỳnh Tuyết kêu lên, “Mau trốn đi!!”

Thấy có mấy hắc y nhân kích động tiến tới đánh với Huỳnh Tuyết, ta vội vàng chạy ra khỏi phòng, một đường chạy vội theo hành lang, tai nghe tiếng đánh nhau xa dần, gió đêm kéo tới, thổi bay đèn ***g treo trên hành lang, khiến hình bóng trên mặt đất của ta lắc lư bất định, kinh hoàng bộc phát trong lòng, Tĩnh ở đâu? Hắn sẽ không có việc gì chứ?

“Phi” một tiếng, Tiểu Lục đã nhảy tới trước người ta, ta nhớ Huỳnh Tuyết nói xà vương thông linh hiểu chuyện, vội hỏi, “Tiểu Lục, có phải ngươi biết Tĩnh ở đâu phải không? Mau đưa ta đi tìm hắn!”

Tiểu Lục không tình nguyện vẫy đuôi một chút, dường như không muốn rời ỏ, ta cá giận nói, “Nếu ngươi còn muốn uống rượu trái cây thì ngay lập tức đưa ta đi!”

Tiểu Lục nghe xong, lập tức giống như nhảy về phía trước, nhanh nhẹn khiến ta không khỏi sửng sốt, con rắn nhỏ này, sao tính khí lại giống ta như vậy?

Tiểu Lục bò tới hành lang thư phòng cách đó không xa liền ngừng lại, đầu nó nhô thật cao, không ngừng thè lưỡi, bộ dạng có vẻ rất kích động, cũng không tiến lên nữa.

Tiếng binh khí kịch liệt giao tranh trong đêm khuya đặc biệt chói tai, theo tiếng hô, một bóng đen từ chỗ cửa sổ ngã bay ra ngoài, nằm sấp trên mặt đất không còn hơi thở, nhờ ánh trăng, ta thấy trong tay kia nắm chặt một thanh đao dính chút máu.

Tâm chợt căng thẳng, Tĩnh, ngươi ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì!

Ta lặng lẽ đến gần, lại nghe thấy tiếng Tĩnh cười lạnh truyền tới.

“Thế nhân đều nói Tiểu tiên sinh nhân văn đã hạc, tiên tài không lọt vào pháp nhãn của hắn, nhưng không biết trong thư phòng Trích Tinh Lô của ta đây có vật gì đáng giá khiến Tiểu tiên sinh nửa đêm tới lấy? Có lẽ, các hạ căn bản không phải là Tiểu Tử Y!”

Trong giọng của Tĩnh mang theo một chút thở gấp, nhưng giọng nói trong trẻo thông thả khiến tâm ta an ổn xuống.

Quả nhiên Tiểu Tử Y có chuyện, ta đã nói hắn lẫn lộn cùng một chỗ với bọn Thành Vương nhất định không phải thứ tốt gì.

Không có ai trả lời, tiếng giao chiến lại truyền ra, ta nằm xuống len lén bò vào phòng, ngọn đèn trong phòng sớm đã tắt, nhưng ánh trăng sáng tỏ chiếu rõ gian phòng, chỉ thấy tay áo bóng người tung bay, kiếm quanh lấp lánh, đang triển khai kịch liệt, thư phòng lớn đã sớm lộn xộn không chịu nổi, mà mùi máu

tanh ập tới khiến đầu ta chột choáng váng.

Ta trốn ở chỗ tối trong góc tường không dám nhúc nhích, chỉ cần Tĩnh vô sự là tốt rồi, nếu như ta vọng động, không chỉ không giúp được gì, còn làm Tĩnh run chân run tay, nhưng song phương chiến đấu kịch liệt khiến ta càng nhìn càng kinh hãi, mà trước ngực Tĩnh và vai phải đều đã dính máu, màu máu ở dưới ánh trắng càng có vẻ chói mắt, ta khó chịu một trận, đầu choáng váng lợi hại hơn.

Hết chapter 72

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 74: Chương 73

Tô đại ca, Liễu đại ca cùng gia đình trong phủ đang chiến đấu kịch liệt với đối thủ thành một đoàn, vài tên hắc y nhân chạy trốn lên lầu bị Tô đại ca phi thân chặn đứng, một thanh nhuyễn kiếm vút lên vây đối thủ ở vòng ngoài, một tiếng huyết gió chột vang lên, Tiêu Tử Y nhảy lên, chỗ cây quạt bắn ra hàn quang, cước bộ của Tĩnh mất trật tự, lệ phong nổi lên, trường kiếm của hắn trượt khỏi tay, trong tiếng cười dài của Tiêu Tử Y, cây quạt dựng thẳng đâm tới, tiến gần đến yết hầu Tĩnh.

“Không được!...”

Ta kêu lên sợ hãi, tay trái Tĩnh đột nhiên vung ra, một tia sáng lạnh từ trong tay áo bay nhanh ra, lưỡi dao sắc bén vút lên không trung, đón lấy chương đang vỗ tới ngực trái của Tiêu Tử Y, đem đối phương đánh bay ra ngoài.

Tĩnh giữ thẳng kiếm, ổn định thân hình, một ánh sáng lạnh đột nhiên từ trong bóng tối vô thanh vô tức đâm về phía lưng của hắn, từ không trung nhanh như chớp thoáng cái sẽ tới, ta không cần suy nghĩ liền nhào tới, che ở trước người Tĩnh.

Hàn quang của lãnh kiếm khiến trước mắt ta sáng ngời, nhưng đau đớn trong dự liệu không truyền đến, mũi kiếm mang theo sát khí nồng đậm dễ dàng thắng trước ngực ta, rồi tự nhiên ngừng lại.

Tại sao?

Ta ngạc nhiên nhìn về phía đối phương, hàn quang trên thân kiếm lưu động, khiến ánh mắt lạnh lùng của sát thủ che mặt đang chăm chú nhìn ta hiện ra toàn bộ, trong ánh mắt hung tàn có một tia do dự và không đành lòng, khiến tâm chống cự của ta khẽ động.

Đó là ánh mắt ta quen thuộc, là ánh mắt ta từng ngày đêm đối mặt, cho dù thân hình khác biệt, tướng mạo không quen, nhưng đôi mắt này ta quyết không nhận lầm...

“Tiểu Thanh...”

Tiếng gọi do dự của ta biến mất trong tiếng kêu của Tiểu Thanh.

Trường kiếm của Liễu đại ca đâm vào vai trái của Tiểu Thanh, xuyên chéo qua, tiếp theo là một chương lực mạnh đánh tới, Tiểu Thanh liền như con điều giấy bay ra ngoài, nặng nề đập vào vách tường đối diện, sau đó ngã sấp xuống đất.

“Mau dừng tay!...”

Ta kinh hô khiến Liễu đại ca chuẩn bị xuất chương lần thứ hai chột dừng lại, hắn giật mình nói, “Tiểu Thanh...”

Trong giọng nói của hắn ngoài ngạc nhiên còn kèm theo hoài nghi, ta lại nhào tới, ôm Tiểu Thanh vào lòng, đưa tay gạt khăn che mặt của hắn ra.

Đây cũng không phải gương mặt ta quen thuộc, nhưng loáng thoáng có đường nét thanh tú kia của Tiểu Thanh, vóc người của y lớn hơn so với Tiểu Thanh, nhưng ta biết y nhất định là Tiểu Thanh, nếu không y sẽ không tha cho ta, y biết rõ đánh với cao thủ không được phép có nửa điểm do dự, tha cho ta, người chết chính là y...

Chỉ là, Tiểu Thanh, tại sao ngươi lại muốn giết Tĩnh? Tại sao ngươi lại biến thành cái dạng này?

Ta không nhìn Tiêu Tử Y đã thừa lúc loạn mà đào tẩu, cũng không nhìn những người bị mặt khác bị chết dưới kiếm, ta cứ ôm Tiểu Thanh như vậy, liều mạng lau máu đang không ngừng phun ra từ miệng y, y nhìn chúng ta bằng nhãn thần sắc bén vô tình, đó là ánh mắt ta quen thuộc, lúc này sao lại xa lạ như vậy.

“Tiểu Thanh, Tiểu Thanh, tại sao ngươi lại làm như vậy?”

Ta hỏi nhưng không nhận được bất kỳ câu trả lời nào, Tiểu Thanh lạnh lùng nhìn ta, tựa như đang nhìn một người xa lạ, ta còn muốn hỏi lại, đã bị người

gấp gáp kéo lại, Tĩnh kéo ta tới cạnh hán, khăn trương nhìn ta.

“Tĩnh, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vì sao có người muốn giết người?”

Ta nghĩ hiện tại mình nhất định mắt đã đăm lẹ, vì ta không nhìn rõ thần tình của Tĩnh, cũng không thấy rõ ánh mắt phức tạp của những người khác, ta chỉ thấy Liễu đại ca chậm rãi đi về phía Tiểu Thanh, lạnh giọng hỏi, “Người là Tiểu Thanh?”

Tiểu Thanh hừ một tiếng, “Không sai.”

Sau đó y bị một cái bạt tai nặng nề, Liễu đại ca một tay nắm tóc y lạnh lùng nói, “Người cái trang cũng thật giống, nói như vậy Tiểu Phi tới Trích Tĩnh Lâu chữa bệnh cũng là người đã sớm an bài?”

“Đừng đánh Tiểu Thanh!”

Ta gào lên muốn chạy tới, lại bị Tĩnh gắt gao ôm chặt bên người, ta chỉ có thể trở mắt nhìn Tiểu Thanh bị Liễu đại ca đá một cước vào ngực, y thống khổ cuộn người lại, máu tươi trên vai cùng trong miệng không ngừng tuôn ra, nhưng đôi mắt kia chỉ trào phúng nhìn Liễu đại ca, không nói lời nào.

“Liễu đại ca, xin người đừng đánh Tiểu Thanh! Tô đại ca, người mau can Liễu đại ca lại, Tô đại ca... Tĩnh, Tĩnh, cầu xin người, cầu xin người tha cho Tiểu Thanh...”

Ta không biết phải cầu xin ai mới được, bởi vì mỗi người chỉ lạnh lùng đứng đó không thêm chú ý tới, ngay cả Huỳnh Tuyết vừa chạy vào cũng bị thảm cảnh máu tanh tràn ngập trong phòng dọa sợ, ngơ ngác đứng ở cửa.

Ta khóc gào lên, “Tiểu Thanh, nhất định là người bị người lừa gạt phải không? Người sẽ không làm loại chuyện sát nhân này đúng không?”

Nhiệt tình, vui vẻ, miệng tuy có chút cay nghiệt nhưng Tiểu Thanh thiện lương như vậy sao có thể là sát thủ? Nhất định là lầm rồi, Tiểu Thanh bị người ta vu hãm, giống như trước đây ta bị người vu oan.

Trái ngược với thất thố của ta, Tiểu Thanh lại có vẻ bình tĩnh khác thường, y khinh bỉ liếc mắt nhìn ta, lạnh lùng nói, “Ta vốn chính là sát thủ, ta chính là Sát Nhân Vô Xá do Hồng Trần phái tới để truy sát Mộ Dung Tĩnh...”

Cái gì? Tiểu Thanh là Sát Nhân Vô Xá? Không đúng, không đúng, ta dùng sức lắc đầu kêu lên, “Ta không tin, không tin!”

Tiểu Thanh cười ha ha, “Người thật là một đứa ngốc, từ đầu tới cuối ta đều lợi dụng người, không có người ở Trích Tĩnh Lâu, sao mỗi lần ta có thể dễ dàng ra vào như vậy? Bằng không, ngu ngốc như người ta căn bản cũng lười liếc mắt một cái.”

“Ta không tin, người gạt ta!!”

Ta không tin người đối tốt với ta đều là giả vờ, nếu người căn bản không quan tới ta, sao vừa rồi lại hạ thủ lưu tình?

“Đồ ngốc...”

Lời Tiểu Thanh còn chưa dứt, đã bị Liễu đại ca dẫm một quyền ngã trên mặt đất, hán nắm lấy cằm Tiểu Thanh, từ trong miệng y lòi ra một vật, sau đó lại đem y nặng nề quăng lên mặt đất, lạnh lùng nói, “Muốn chết? Dám đến Trích Tĩnh Lâu ám sát, người cũng đừng nghĩ dễ dàng chết như vậy!”

“Liễu đại ca...”

Cho tới bây giờ ta chưa từng nghe qua Liễu đại ca dùng thanh âm lạnh lùng như vậy, sau lưng ta đột nhiên dâng lên hàn ý, hán sẽ đối phó với Tiểu Thanh thế nào...

Chỉ nghe Tĩnh lạnh lùng nói, “Dẫn hán đi, bắt hán cung khai!”

“Không được, không được, Tĩnh, Tĩnh, không được đánh Tiểu Thanh!...”

Đáng tiếc cầu xin của ta không có chút tác dụng nào, Tĩnh giao ta cho Huỳnh Tuyết nói, “Đưa Tiểu Phi trở về!”

“Không, ta không về!”

Ta gắt gao nắm tay áo Tĩnh, vừa khóc vừa nói, “Tĩnh, cầu xin người thả Tiểu Thanh, Tĩnh...A...”

Gáy truyền tới đau đớn khiến trước mắt ta biến thành bóng tối, ta không tự chủ được ngã xuống phía trước.

“Tiểu Thanh...”

Vết máu khắp người Tiểu Thanh trước mặt ta không ngừng lay động, ta chợt giật mình tỉnh dậy từ trong mộng.

Trời đã sáng rõ, ta đang nằm trên giường của mình, Tĩnh an vị ở bên giường, thấy ta tỉnh lại, hán mỉm cười vuốt ve trán ta hỏi, “Tiểu Phi, ngủ có ngon không?”

“Tiểu Thanh? Tiểu Thanh đâu?” Ta đẩy bàn tay đang sờ trán ta ra, vội vàng hỏi.

Tĩnh đứng lên, vẻ mặt ân cần của hắn lãnh đạm xuống, than thở, “Tiểu Phi, Tiểu Thanh ở trong lòng người thật sự quan trọng đến vậy?”

Đó là đương nhiên, Tiểu Thanh là bằng hữu tốt nhất của ta! Ta không rõ tối qua vừa xảy ra chuyện kinh khủng như vậy, vì sao thần tình của Tĩnh còn nhàn nhã như thế, thật giống như mọi chuyện phát sinh đều không quan hệ tới hắn.

“Tĩnh, ta chỉ muốn biết chân tướng, chuyện đầy dối với ta rất quan trọng!”

“Chân tướng? Chân tướng tối qua hắn người đã đều nghe được rồi, Tiểu Thanh là Sát Nhân Vô Xá, hắn là sát thủ tới giết ta.”

Tối qua từng từ Tiểu Thanh nói ta đều nghe rất rõ ràng, nhưng thế nào cũng khó tin y thật sự là Sát Nhân Vô Xá.

Chỉ là...

Nhớ lại chuyện ngày đó Sát Nhân Vô Xá cứu ta và Tam công tử dưới kiếm của Khuất Chiến, nếu như Sát Nhân Vô Xá không phải Tiểu Thanh, y căn bản không có lý do cứu chúng ta...

Tiểu Thanh, vì sao?

Hết chapter 73

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Chương 74

“Tĩnh, để ta xem Tiểu Thanh một chút có được không?”

Thấy Tĩnh hơi do dự, ta bước lên phía trước kéo tay áo hắn cầu khẩn nói, “Tĩnh, ta xin người!”

Tay của ta bị Tĩnh đẩy ra, hắn lạnh giọng trả lời, “Tiểu Thanh là sát thủ, từ đầu đến cuối hắn chỉ đang lợi dụng người, không phải người chưa rõ.”

Một loại bất an thành linh dâng lên, ta lạc giọng la lên, “Có phải Tiểu Thanh xảy ra chuyện rồi phải không?”

Hoàn toàn có khả năng, ta nhớ tối qua Liễu đại ca điên cuồng đánh Tiểu Thanh, ta tuyệt vọng nhìn về phía Tĩnh, “Có phải Tiểu Thanh đã chết rồi không? Vì vậy hôm qua người mới đánh ngất ta, bởi vì người ngại ta vướng bận!”

Cố sức đẩy người trước mắt ra, ngay cả giày cũng không thèm đi liền chạy ra ngoài.

Tiểu Thanh không thể chết, ta mặc kệ y là ai, thân phận thế nào, ta chỉ biết y là bằng hữu tốt nhất của ta!

“Tiểu Phi, người đừng như vậy!”

Bị kéo vào vòng tay ấm áp kia, Tĩnh từ phía sau ôm chặt lấy ta nói, “Người hãy nghe ta nói, Tiểu Thanh không chết, hắn không chết!”

“Vây, dẫn ta đi gặp hắn!”

Mộ Dung Tĩnh nhìn chăm chú vào đôi mắt đang trợn lên về phía mình, trong ánh mắt có hoảng loạn, có tuyệt vọng, còn có một tia hy vọng, tim của hắn run lợi hại, tuyệt vọng không biết làm thế nào bài sơn hải đảo dâng lên trong hắn.

Tối hôm qua lo nghĩ hải tử thương tâm, hắn ở bên giường thức suốt cả đêm, nhưng đứa bé này khi tỉnh lại câu đầu tiên lại gọi tên người khác, mà đó là tên của sát thủ muốn giết hắn!

Tiểu Phi, vì sao người phải quan tâm tới y? Người có biết người quan tâm tới người muốn giết ta hay không, rốt cuộc trong lòng người, mạng của ta quan trọng hay mạng của tên sát thủ kia quan trọng?

“Tĩnh...”

Biết mình không cách nào cự tuyệt thỉnh cầu của người trước mắt, Mộ Dung Tĩnh thở dài một hơi nói, “Mang giày vào, ta dẫn người đi gặp hắn!”

Vừa vào thạch lao, mùi hôi tanh ẩm thấp khiến hô hấp của ta chợt bị kiềm hãm, cơn đau đầu lại đánh úp tới, mùi máu tươi quen thuộc khiến ta không

Kiểm được kinh hoàng trong lòng, ta đẩy Tĩnh đang giữ tay ra, chạy nhanh vào.

Đập vào mắt là quang cảnh khiến nước mắt ta không cách nào kìm nén mà trào ra, tuyệt vọng, phần nộ cùng bị thống đồng thời dồn lên ***g ngực, khiến ta đau đớn đến gần như không đứng thẳng nổi.

Ta không để ý tới Liễu đại ca trong tay cầm roi mềm vẽ mặt mệt mỏi đứng một bên thở hổn hển, run rẩy chậm rãi đi tới bên cạnh Tiểu Thanh đang bị treo trên tường.

Đây là Tiểu Thanh tự kiêu tự tại, mọi việc đều dừng dừng kia sao? Là Tiểu Thanh luôn luôn thích giễu cợt ta, rồi lại quan tâm, chiều cố ta, từng ôm ta ngủ sao? Vì sao ánh mắt hữu thần linh động của y bây giờ lại xám trắng như người chết?

Y phục của Tiểu Thanh bị roi quất không chịu nổi, vải thấm đầy máu dính sát trên người, máu tươi theo vết roi đánh, vết kiếm đâm không ngừng ngấm ra, mà tay phải của y cũng bị vụn thành một hình dạng mềm rũ kỳ quái, hai chân suy yếu buông xuống trên mặt đất, nếu như không phải hai cánh tay của y bị xích sắt trói giữ chặt áp thẳng trên tường đá, Tiểu Thanh căn bản là không thể đứng được.

Ta nhẹ nhàng nâng gương mặt của Tiểu Thanh lên, thấy trán của y bị quất sưng đỏ, từng đạo vết roi vẽ ngang trên mặt, ta thay y vuốt đi tia máu không ngừng chảy ra bên miệng, tâm như đao chém.

Biết Liễu đại ca nhất định sẽ không bỏ qua cho Tiểu Thanh, thế nhưng vì sao phải tàn nhẫn như vậy, vì sao phải hành hạ y?

Không phải Liễu đại ca nói thích Tiểu Thanh sao? Hắn còn từng hôn y, mặc dù Tiểu Thanh cũng không để ý tới hắn, nhưng mỗi lần Liễu đại ca đều dày mặt đợi ở một bên lấy lòng Tiểu Thanh, bộ dạng hai người ở cùng một chỗ không được tự nhiên dù sao vẫn khiến ta cho rằng có phải bọn họ thích nhau hay không, nhưng vì sao chỉ mới một đêm toàn bộ liền thay đổi.

Ta không nên té xiu, nếu ta không té xiu, Tiểu Thanh cũng sẽ không phải chịu tội như vậy, ta quyết không cho phép bất luận kẻ nào đối xử với Tiểu Thanh thế này!

Ta nghe được tiếng hét kinh hãi của Tô đại ca theo phía sau, “Hâm Phong, sao ngươi...”

Không để ý tới bọn họ, ta vỗ nhẹ mặt Tiểu Thanh kêu lên, “Tiểu Thanh, Tiểu Thanh... Là ta a, ta là Tiểu Phi...”

Cặp mắt vô thần của Tiểu Thanh nhìn ta chằm chằm một lúc lâu dường như mới hiểu được, hắn thở dốc một tiếng nói, “Tiểu Phi...”

“Phải, phải, là ta!”

Thật vui vì Tiểu Thanh nhận ra ta, ta ôm lấy hắn khóc lớn nói, “Tiểu Thanh, là ta, là ta!”

“Chuyện gì đây?”

Mộ Dung Tĩnh hỏi Liễu Hâm Phong, hắn biết Liễu Hâm Phong xưa nay tính tình lạnh lẽo, tâm ngoan thủ lạt, tối hôm qua nhất định thẩm vấn sẽ làm Tiểu Thanh cực kỳ thống khổ, nhưng tình cảnh này vẫn khiến hắn lấy làm kinh hãi, đây không còn là bức cung đơn giản nữa, hoàn toàn là hành hạ làm cho đối phương sống không bằng chết.

Sắc mặt Liễu Hâm Phong xám như tro, khép chặt đôi môi không nói lời nào.

Hắn đã không còn lời nào để nói, đêm qua hắn giống như phát điên mà bạo ngược Tiểu Thanh, hắn muốn Tiểu Thanh khai ra người đứng phía sau sai khiến, nhưng người kia thật quật cường từ đầu đến cuối chưa từng nhìn hắn bằng nửa con mắt, y dùng thân thể của chính mình chống lại hành hạ của hắn, càng thống khổ, Tiểu Thanh càng cười to, đến cuối cùng Liễu Hâm Phong không còn quan tâm sẽ hỏi được gì nữa, hắn chỉ muốn đối phương phải cúi đầu, hắn muốn y khuất phục, nhưng sau cùng, hắn vẫn thua.

Hắn rút cuộc hiểu rằng Tiểu Thanh thà rằng chết cũng quyết không chịu thua hắn, lại không thêm phun ra nửa chữ với hắn.

Mộ Dung Tĩnh lạnh lùng nhìn Tiểu Thanh không có động tĩnh gì, hồi lâu nói, “Giết hắn!”

Đối với một sát thủ gân tay đã đứt, tâm mạch đều tổn hại, cái chết chính là kết cục tốt nhất của hắn.

Liễu Hâm Phong ngăn ra, giãy vò y, nhục nhã y, khiến y phải cúi đầu trước hắn, nhưng chưa bao giờ nghĩ muốn giết y, giết Tiểu Thanh... Không, hắn sẽ không giết Tiểu Thanh, người hắn đã từng yêu sâu đậm...

“Không được!!”

Ta vội vàng nhào tới bên người Tĩnh, hai đầu gối quỳ xuống dưới chân hắn khóc van xin hắn, “Không được giết Tiểu Thanh, van xin ngươi, Tĩnh, đừng giết hắn...”

“Tiểu Phi, ngươi có biết hiện tại bộ dạng hắn sống không bằng chết? So với để hắn sống thống khổ, chẳng bằng...”

“Không!! Tiểu Thanh không thể chết được, hắn là bằng hữu của ta...” Ta ôm lấy chân Tĩnh cố sức đập đầu về phía hắn, “Tĩnh, xin ngươi hãy tha hắn.”

Không để ý Tình ngăn cản, ta cứ như vậy không ngừng dập đầu bình bịch, đây là việc duy nhất ta có thể làm cho Tiểu Thanh, cho dù gân tay Tiểu Thanh bị cắt đứt, ta cũng có thể nuôi y, đời này ta đều có thể nuôi Tiểu Thanh, không cho y bị thương tổn nữa...

Bà vai của ta bị người nắm chặt, ta được Tình nâng lên, ánh mắt hần thâm thúy nhìn ta hỏi, “Muốn cứu hần? Vì hần nguyện làm tất cả?”

Giương mặt của Tình trong thạch lao u ám, có vẻ mơ hồ không rõ, sau khi đợi hần thấy ta cố sức gật đầu, không khỏi lẩm bầm, “Tiểu Phi, trước đây ngươi bị người vu cáo hãm hại, cho dù bị đánh đến hấp hối cũng chưa từng cầu xin tha thứ đến nửa tiếng, ngày hôm nay vì một ngoại nhân lại cầu xin ta...”

Tiểu Thanh không phải người ngoài, vì y, đừng nói chỉ quỳ xuống cầu xin tha thứ, dù việc khó khăn hơn, ta cũng sẽ làm!

Chỉ nghe Tình thờ dài nói, “Thả Tiểu Thanh xuống.”

“Cảm tạ Tình.”

Tâm nhất thời nhẹ xuống, biết Tình tha cho Tiểu Thanh, ta vội vàng đứng lên chạy tới cạnh Tiểu Thanh.

Có người tiến tới cời xiềng xích cột trên người Tiểu Thanh xuống, y không đứng thẳng được, chột gục về phía trước, ta thấy Liễu đại ca đưa tay muốn đỡ Tiểu Thanh, vội đẩy hần ra mắng, “Bỏ ra!!”

Ta hận người này, chính hần hành hạ Tiểu Thanh thành ra như vậy, hần dựa vào cái gì còn muốn gặp Tiểu Thanh.

Ta đỡ Tiểu Thanh dựa tường đứng dậy, thay y vén lọn tóc rũ trên trán, ôn nhu nói, “Tiểu Thanh, không sao rồi, không sao rồi.”

Trên gương mặt tro tàn của Tiểu Thanh lộ ra vẻ tươi cười, y suy yếu khẽ thở dốc một tiếng, “Tiểu Phi...”

Ta cố sức gật đầu, đột nhiên cổ họng căng thẳng, cánh tay Tiểu Thanh khoác trên vai gắt gao chế trụ yết hầu ta, ta thấy y dùng tay trái nhỏ ngón trâm trên búi tóc cố sức đâm vào đùi mình...

Tiểu Thanh...

Sau chớp mắt cây ngón trâm đã đặt ở cổ ta, Tiểu Thanh lạnh lùng nói, “Không muốn hần chết, tất cả lùi về phía sau!!”

Hết chapter 74

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chương 75

“Dừng tay!!”

Mộ Dung Tình làm sao cũng không nghĩ tới thiếu niên vốn đã hấp hối này lại đột nhiên nhảy bén ác liệt như vậy, đôi mắt y lúc này lấp lánh lãnh ý và sát khí mãnh liệt, cho hần biết nếu bây giờ mình không lùi ra phía sau, chiếc ngân trâm này nhất định sẽ không lưu tình đâm xuống.

Không dám đem mạng Tiểu Phi đánh cược, Mộ Dung Tình ý bảo toàn bộ mọi người tránh ra, hần cười lạnh nói, “Quả nhiên là sát thủ không chút tâm can nào, còn một Tiểu Phi cầu tình cho ngươi như vậy.”

Tiểu Thanh lạnh lùng nói, “Ta không giống ngươi, lại có thể coi một đứa ngốc như bảo bối!” Y liếc mắt nhìn Liễu đại ca chế giễu nói, “Ngu xuẩn, lần sau ngươi phải nhớ đánh gãy cả hai tay hai chân của phạm nhân! Tránh ra!”

Sắc mặt Tình khản trương khiến ta bất an, ta rất muốn nói cho hần biết không cần lo lắng, tuy rằng bị Tiểu Thanh siết chặt rất khó cực, nhưng trong lòng lại không sợ, ta biết Tiểu Thanh hần sẽ không thực sự giết ta.

Ta bị Tiểu Thanh kéo ra ngoài thạch lao, cánh tay đang giữ cổ ta dòi xuống bên hông, thả người vút qua nóc phòng, nhảy vài cái liền rời khỏi Trích Tinh lâu, càng chạy càng xa.

Ra khỏi Trích Tinh Lâu, tay đang chế trụ ta của Tiểu Thanh buông lỏng ra, nhưng chân vẫn không chạm đất chạy gấp về phía trước, ta chỉ nghe tiếng gió vu vu bên tai, ngực lại càng thêm ngạc nhiên nghi ngờ, sao Tiểu Thanh đột nhiên trở nên nhanh nhẹn như vậy?

Chạy đã thật xa, Tiểu Thanh ngừng lại trước một rừng cây, y buông lực đang giữ ta ra, hai chân mềm nhũn ngã quỵ xuống.

“Tiểu Thanh!”

Ta vội vàng đỡ lấy Tiểu Thanh, dìu y tựa vào cạnh thân cây ngồi xuống.

“Tiểu Thanh, ngươi khá hơn chút nào không? Có phải ngươi khát nước không? Ta tìm nước cho ngươi?”

Ta đang muốn đứng dậy lại bị Tiểu Thanh kéo, sắc mặt y xám như tro, thậm chí còn khó coi hơn lúc ở trong thạch lao, ta rất sợ hãi, vội vàng dùng tay áo nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán y.

Tiểu Thanh cười cười với ta, “Ngươi cái đứa ngốc này, không sợ ta sẽ giết ngươi sao? Còn quan tâm ta như vậy...”

Ta lại khóc gào lên.

“Ta mới không sợ, ta chỉ biết, Tiểu Thanh là bằng hữu tốt nhất của ta, Tiểu Thanh sẽ không làm hại ta! Nhưng Tiểu Thanh, vì sao ngươi không chịu khó làm tiểu tử, lại muốn đi làm sát thủ? Ngươi vốn nhỏ nhoi, sao lại trở nên cao lớn như vậy?”

Tiểu Thanh phì cười, nhưng lập tức bị sắc ho khan liên tục, y bắt đầu đi lắc đầu nói, “Ta không phải bị người giết chết, sớm muộn gì cũng bị ngươi làm cho tức chết. Ta vốn chính là sát thủ, ẩn thân trong Lạc Diệp sơn trang mục đích chính là tìm đồ cho chủ tử, Trích Tinh Lâu không dễ vào, vì vậy ta chỉ có thể trà trộn vào Mộ Dung Phủ, ta dùng sức cốt công thu nhỏ thân thể lại để tránh chú ý của người khác, mỗi sát thủ đều biết chiêu này, hiện tại đây mới là gương mặt thật của ta...”

“Vì sao? Vì sao ngươi muốn giết người? Vì sao ngươi muốn giết Tinh?”

“Ta là sát thủ, giết người chính là số mệnh của ta, ai ngờ lại gặp cái đứa ngốc nhà ngươi. Tiểu Phi, cả đời ta giết người vô số, ta căn bản không xứng làm bằng hữu của ngươi...”

Ta khóc lớn nói, “Không, ngươi xứng, ngươi xứng!”

“Tiểu Phi, ngươi hãy nghe ta nói, Ngân Nhi ngã xuống lâu là ta làm, ta dùng nội lực đánh nứt lan can, khiến ả ta trượt chân rơi xuống, ta còn động tay động chân với xe ngựa của Khúc lão bản, vì vậy hắn mới ngã chết...”

“Tiểu Thanh...”

Ta gạt mình nhìn Tiểu Thanh càng ngày càng hư nhược, thì ra chuyện này đều không phải ngoài ý muốn, đều là Tiểu Thanh làm, nhưng...

“Tại sao lại làm như vậy?”

Trong mắt Tiểu Thanh bắn ra ánh sáng lạnh lùng.

“Tiểu Phi, những người khi dễ ngươi ta cũng sẽ không để bọn chúng sống tử tế! Thậm chí ngay cả Mộ Dung Trí ta cũng muốn giết, chỉ là nhất thời chưa tìm được cơ hội mà thôi... Tiểu Phi, có biết tại sao ta không đề cập đến chuyện của ngươi và Mộ Dung Tinh không? Bởi vì lúc đó ta đã nhận được mệnh lệnh ám sát hắn, chủ tử của ta tra được đồ đang ở chỗ Mộ Dung Tinh, hắn không muốn tiếp tục dây dưa với Mộ Dung Tinh nữa... Khụ khụ... Ta không muốn ngươi cuốn vào phân tranh, vì vậy trước khi hành động có ý để lộ tin tức, khiến Mộ Dung Tinh nhốt ngươi lại, hắn chỉ biết Tiêu Tử Y sẽ đến trộm đồ, hắn không biết ta mới là quân cờ cuối cùng, vốn là Tiêu Tử Y tìm đồ, ta giết người, âm thầm đánh lén, Mộ Dung Tinh quyết không thể sống, nhưng không nghĩ tới cái đứa ngốc ngươi lại đột nhiên xông tới... Khụ khụ...”

“Tiểu Thanh, Tiểu Thanh...”

Lời nói này làm hao tổn tất cả *** thần của Tiểu Thanh, y càng mềm yếu dựa vào người ta, hai tay ta vòng qua người y, thân thể y lạnh như băng, lạnh lẽo khiến ta sợ hãi, ta không nói được gì, chỉ có thể ôm y như vậy, cho y ấm áp.

“Hu hu... Tiểu Thanh, ngươi thật sự là Sát Nhân Vô Xá sao? Tại sao ngươi lại ở cùng với một chỗ với Tiêu Tử Y? Ngươi đừng làm sát thủ nữa có được không? Ta sẽ mang ngươi đi thật xa, trải qua những ngày tháng bình thường có được không?...”

Tiểu Thanh không để ý tới ta, y càng ho khan kịch liệt hơn, rồi cuống phun ra một búng máu, đầu y hư nhược rũ xuống trước ngực ta, hồi lâu mới thở dài nói, “Tiêu Tử Y không phải là Tiêu Tử Y, ta cũng không phải là Tiểu Thanh, Tiểu Phi, ngươi chớ trách ta giết Mộ Dung Tinh, cũng đừng trách hắn đối với ta như vậy, chúng ta là đối thủ, đây vốn chính là số phận của chúng ta...”

“Không trách gì cả, Tiểu Thanh làm gì ta cũng không trách! Hu hu...”

“Ài, ngươi cái đứa ngốc này, luôn ngờ ngác ngốc nghếch, ta biết rõ không thể đến quá gần ngươi, nhưng mỗi lần thấy ngươi, ta lại không quản được chính mình, ánh mắt ngươi trong veo sáng ngời như thế, giống hệt như hồi ta còn bé, quá khứ đã qua lâu như vậy, ta nghĩ rằng mình đã quên rồi, nhưng ngươi lại làm cho ta nhớ lại tất cả...”

Máu tươi chậm rãi từ trong miệng Tiểu Thanh chảy ra, hắn thống khổ thở hổn hển, đôi mắt nhìn ta cũng trở nên âm trầm tối tăm, tứ chi lạnh lẽo khiến ta kinh hoàng kêu lên, “Tiểu Thanh, Tiểu Thanh...”

Rõ ràng vừa rồi Tiểu Thanh còn rất tốt, sao đột nhiên lại suy yếu thành cái dạng này?

Tiểu Thanh lắc đầu, cười khổ nói, “Tiểu Phi, trong ngân trâm của ta bôi một loại kịch độc tên là Dạ đàm, cho nên sau khi ta dùng nó đâm bị thương chính mình thì sinh lực đột nhiên sẽ trở nên gấp trăm lần, nhưng loại chất độc này chỉ giúp người chống đỡ được nửa canh giờ, sau đó nó sẽ khiến ta mất mạng, tựa như hoa quỳnh trong đêm, trong nháy mắt nở ra, nháy mắt lại suy tàn...”

“Tiểu Thanh, sao ngươi lại ngốc như vậy? Tình đã nói sẽ tha cho ngươi...”

“Đối với một sát thủ làm nhiệm vụ thất bại, cái chết chính là kết cục tốt nhất! Có điều ta chết cũng không muốn mượn tay người khác!” Tiểu Thanh nắm chặt tay của ta, thờ dõc nói, “Tiểu Phi, sau khi ta chết hãy đem một cây đuốc hỏa thiêu ta... hự...”

Ta tro mắt nhìn máu tươi không ngừng tuôn ra từ miệng Tiểu Thanh, ta đưa tay muốn giúp y ngăn lại, nhưng máu từ kẽ tay ta trào ra mãnh liệt, ta nhìn Tiểu Thanh đang từng chút chết đi, nhưng lại không làm được gì, ta không giúp được y.

Nhớ tới lời Tô đại ca nói, ta vội vàng rút trâm cài tóc, cố sức rạch một vết dài trên cổ tay mình, sau đó đưa tới trước miệng Tiểu Thanh kêu lên, “Tiểu Thanh, hút máu của ta, hút đi!”

Ngay cả kịch độc Di hoa và Âm phong đều không có cách giết ta, hay là máu của ta có thể giải độc, ta không muốn Tiểu Thanh chết, ta muốn y sống thật tốt!

“Tiểu Phi...”

“Nếu ngươi còn coi ta là bằng hữu thì nhanh hút! Nếu ngươi là sát thủ, mạng chắc chắn kiên cường nhất, tại sao có thể dễ dàng buông xuôi, ngươi muốn làm kẻ hèn nhất sao?”

Ta giữ chặt cổ tay để trên môi Tiểu Thanh, đưa máu đang phun ra ngoài vào miệng y.

Ý thức dần dần không rõ, trước khi rơi vào hôn mê chỉ nhớ ta ôm chặt lấy Tiểu Thanh, máu trên cổ tay ở trước mắt từ từ mờ hồ...

Tình lại lần nữa thì, rơi vào trong mắt là màn trướng tơ lụa, cảm giác mềm mại quen thuộc khiến ta biết hiện tại mình đang nằm trên giường trong phòng ngủ, nhưng, Tiểu Thanh...

Màn trướng màu đỏ nhàn nhạt khiến ta lập tức nhớ tới Tiểu Thanh, máu tươi không ngừng tuôn ra và ánh mắt đờ đẫn của Tiểu Thanh...

“Tiểu Phi, Tiểu Phi!”

Ta quay đầu, đáp lại là ánh mắt lo lắng của Tình.

Thần sắc Tình có chút tiêu tụy, trong mắt hần còn có tơ máu, Tình... có phải hần bởi ta đã lâu?

Ta chậm rãi ngồi dậy nhào vào lòng Tình bắt đầu nức nở, Tiểu Thanh đã chết, vĩnh viễn sẽ không cười với ta, vỗ đầu ta, mắng ta ngu ngốc, Tiểu Thanh vĩnh viễn sẽ không xuất hiện nữa...

“Tiểu Thanh còn sống, Tiểu Phi, ngươi nhìn ta đây, Tiểu Thanh còn sống!”

Hết chapter 75

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 77: Chương 76

Có thể hiểu tại sao khuôn mặt hài tử lại hoảng sợ, Mộ Dung Tình nhớ lại khi hần phát hiện Tiểu Phi cùng Tiểu Thanh cùng ngất xỉu ở cạnh nhau thì tim của hần cũng không khỏi kinh hoảng như vậy, mà vết thương trên tay Tiểu Phi khiến hần lập tức hiểu cái đũa ngọc này đã làm những chuyện gì, hần chỉ không hiểu ban đầu Tiểu Thanh đã khôi phục *** thần tại sao lại đột nhiên trở nên hấp hối...

Liễu Hâm Phong nói cho hần biết, đó là vì một loại kịch độc tên là Dạ đàm, sau khi hần nói xong liền đem Tiểu Thanh ôm chặt lấy, ta sẽ không để Tiểu Thanh chết, ta nhất định sẽ cứu hần!

Trong lúc nói chuyện, thần tình Liễu Hâm phong cũng là loại lo sợ khó hiểu, khiến Mộ Dung Tình đột nhiên hiểu ra, hần sợ dĩ giày vò hành hạ Tiểu Thanh, có lẽ không phải vì bị lừa gạt, cũng không phải vì bức cung, mà bởi vì yêu đến mức tuyệt vọng không còn đường lui.

Tiểu Thanh còn sống?

Ta nghi ngờ ngẩng đầu nhìn Tình, ta biết Tình sẽ không gạt ta, nhưng sẽ sống như thế nào? Nếu như vẫn là hành hạ và lăng nhục vô tận, ta tin Tiểu Thanh

kiêu ngạo thà rằng chọn cái chết.

“Ta...” Muốn gặp Tiểu Thanh.

Câu nói kế tiếp ta không nói ra, ta không dám nói bởi ta sợ nhìn thấy cảnh tương tự hoặc thảm hại hơn.

“Tiểu Thanh rất tốt.”

Dường như trấn an ta, tay Tĩnh vỗ nhẹ lưng ta nói, “Lúc này hẳn có lẽ đã tỉnh, Hâm Phong đang chiếu cố hẳn.”

Liễu Hâm Phong! Hẳn chỉ biết hành hạ Tiểu Thanh!

Ta hiện tại khi nghe được tên này rất thông hận, vì vậy lập tức muốn xuống giường đi tìm Tiểu Thanh, nhưng Tĩnh kéo tay ta, điều này làm ta phát hiện chỗ bị thương trên cổ tay đã được tì mi băng bó, lại là Tĩnh làm giúp ta sao?

“Tĩnh...”

Lòng tràn đầy lo lắng cho Tiểu Thanh cũng bao gồm hổ thẹn và bất đắc dĩ đối với Tĩnh.

Trước đây ta đã nói gì? Ta nói sẽ vì Tĩnh mà làm bất cứ chuyện gì, ta cho rằng như vậy rất đơn giản, thì ra ngay cả điều tối thiểu cũng không làm được.

Tiểu Thanh là sát thủ tới giết Tĩnh, nhưng ta lại ép Tĩnh thả y, giây phút nguy cấp nhất, ta không đứng ở bên Tĩnh, ta biết trong lòng hẳn nhất định rất khó chịu, bởi vì trên khuôn mặt tươi cười lộ ra tia đau thương nhàn nhạt.

Tĩnh, xin lỗi, ta biết mình cố chấp làm tổn thương người, nhưng ta không thể thờ ơ trước Tiểu Thanh, hẳn là bằng hữu duy nhất của ta.

“Tiểu Phi, người vừa tỉnh lại, hay cứ nghỉ ngơi một lúc, ăn cơm xong hãy đi.”

“Không, ta muốn gặp Tiểu Thanh ngay bây giờ!”

Nhìn thấy Tĩnh lo lắng, nhưng ta sợ nếu lại tới muộn, Tiểu Thanh sẽ bị đối xử như thế nào.

Tĩnh không giữ nữa, hẳn phân phó người chuẩn bị xe ngựa, sau khi đưa ta ngồi lên, lại đưa cho ta một túi điểm tâm, Huỳnh Tuyết đi cùng ta, Tĩnh dặn Huỳnh Tuyết phải chiếu cố ta thật tốt, nói xong liền xoay người rời đi, từ lúc tiễn ta cho đến khi rời đi, ánh mắt Tĩnh không nhìn ta nữa, ta nhìn bóng lưng hẳn, phát hiện một loại cô đơn không nói thành lời.

Mã xa bắt đầu khởi hành, Huỳnh Tuyết nói, “Đói thì ăn điểm tâm đi.”

Trong lời nói của Huỳnh Tuyết là oán giận và chán ghét không cần nói cũng biết, ta hiểu nàng giận vì ta chỉ một lòng nhớ tới Tiểu Thanh, kỳ thực ta cũng rất lo lắng cho Tĩnh, so với lo cho Tiểu Thanh còn hơn rất nhiều, ta biết tình cảnh nguy hiểm của Tĩnh, nhưng trong lòng không chút sợ sệt, bởi vì Tĩnh thật sự xảy ra chuyện, ta sẽ không chút do dự đi cùng hẳn!

Mã xa tới trước một đình viện ở vùng ngoại ô vắng vẻ thì dừng lại, Huỳnh Tuyết đưa ta xuống, nói Tiểu Thanh ở trong đó, ta có chút nghi hoặc, vì sao lại an bài Tiểu Thanh ở đây? Nơi này cách Trích Tĩnh Lâu rất xa, lẽ nào Tô đại ca muốn mỗi ngày tới đây trị thương cho Tiểu Thanh?

Huỳnh Tuyết không đi cùng ta, một mình ta đi qua viện tử, đẩy cửa bước vào.

Liễu đại ca đang ngồi trên ghế dài gian ngoài, ánh mắt hẳn cực kỳ mệt mỏi, khiến sắc mặt tái nhợt càng thêm tiêu tụy, bên dưới râu cũng lún phún mọc lên, nhìn thoáng qua như già thêm vài tuổi, ta biết Liễu đại ca luôn luôn là người để ý đến diện mạo, không hiểu sao hẳn lại để bản thân lờ lững như vậy.

Nhưng mặc kệ thế nào, chính hẳn làm hại Tiểu Thanh chỉ còn nửa cái mạng, ta quyết sẽ không tha thứ cho hẳn, vì thế ba chữ Liễu đại ca ta cũng sẽ không gọi ra khỏi miệng nữa.

Liễu đại ca nhìn thấy ta bước tới, hẳn không nói lời nào, chỉ đưa tay chỉ vào trong phòng, bảo ta đi vào.

Bên trong giường kê sát tường có một người lẳng lặng nằm, hẳn tỉnh, bởi cặp mắt kia đang nhìn chằm chằm vào màn trướng trên đỉnh đầu, nhưng ta không thấy hẳn hô hấp, cũng không thấy hẳn chớp mắt, ta chỉ thấy gương mặt trắng bệch cùng với tay phải đặt ở ngoài không còn chút huyết sắc nào.

“Tiểu Thanh...”

Ta từ từ tiến tới gần Tiểu Thanh, kéo cánh tay tái nhợt vô lực, bàn tay này từng vô số lần thay ta gấp đồ ăn ta thích, cũng cốc đầu ta, nhưng bây giờ nó đã bị phế rồi sao?

Tiểu Thanh không nhìn ta, chỉ là trên gương mặt không chút biểu tình nở một nụ cười gượng, “Vì sao không chịu từ bỏ? Cái đứa ngốc này, lẽ nào không thấy hiện tại ta sống còn không bằng chết sao?”

“Tiểu Thanh, người sẽ khá lên, thương tích có thể chậm rãi điều dưỡng, tay phải phế đi còn có tay trái, Tĩnh cũng dùng kiếm tay trái, người thông minh như thế, nhất định cũng có thể.”

“Tên ngốc...” Tiểu Thanh phun ra hai chữ liền nhắm mắt lại, tựa như ta không tồn tại.

“Tiểu Thanh, ngươi trách ta đã cứu ngươi sao?”

“Tiểu Phi, ngươi thật sự đúng là đặc biệt ngốc, ta trúng chính là Dạ đàm, là kịch độc, cứu ta chỉ có thể là Liễu công tử thánh thủ dùng độc ngoài phòng kia, sao lại là ngươi được?”

Kỳ thực ta cũng không biết máu của ta có thể giải được độc Dạ đàm không, nhưng bây giờ mặc kệ Tiểu Thanh nói gì, ta cũng sẽ không phản bác.

“Là Liễu đại ca trị thương cho ngươi?”

“Phải, để trị thương cho ta hẳn đã dùng không ít thuốc tốt đâu.”

Trong giọng Tiểu Thanh không giấu được vẻ châm chọc, đổi lại là ta cũng sẽ nghĩ như vậy, đem người ta hành hạ thành như vậy rồi lại cứu, chẳng lẽ còn có hảo tâm hay sao?

“Tiểu Thanh, không bằng ta qua chiếu cố ngươi đến lúc ngươi khỏe.”

“Không cần!!” Tiểu Thanh kiên quyết cự tuyệt.

“Tiểu Thanh...”

“Ngươi về đi, sau này cũng không cần trở lại gặp ta!!”

“Tại sao?”

“Tiểu Phi, Liễu Hâm Phong đã cứu ta cũng sẽ không hại ta nữa, ngươi không cần lo lắng cho ta, ta mệt mỏi, để ta nghỉ ngơi được không?”

Đối với thỉnh cầu của Tiểu Thanh ta không cách nào cự tuyệt, mà từ lúc ta bước vào cửa, Tiểu Thanh trước sau chưa từng liếc mắt nhìn ta, ta biết y có ngạo khí của y, y không muốn tỏ ra yếu thế trước mặt ta.

Ta đi ra gian ngoài, liếc mắt nhìn Liễu đại ca, tuy rằng rất khó lại tin tưởng người này, nhưng lời nói vừa rồi của Tiểu Thanh khiến ta hiểu chỉ ít trong thời gian ngắn Liễu đại ca chắc sẽ không hại hân.

Về phân tương lai, ta nhất định phải tìm cách cứu Tiểu Thanh ra.

Liễu đại ca quay lại trừng mắt nhìn ta, thân nhiên nói, “Ngươi yên tâm, ta sẽ không làm thương tổn Tiểu Thanh nữa!”

Có có thể nói gì, ta chỉ có thể chọn tin tưởng.

Nhìn Tiểu Phi rời khỏi, Liễu Hâm Phong chậm rãi đi vào phòng, nhìn người nằm thẳng trên giường yên tĩnh không một tiếng động.

Người này cho dù hân từng bất luận làm điều gì để lấy lòng cũng chưa từng nhìn thẳng vào hân, lúc này lại lẳng lặng nằm trước mặt hân, không có nửa điểm khí tức như đã chết. Hân không hiểu trong thân thể gầy yếu như vậy sao lại ẩn chứa sức mạnh quật cường không ngừng như thế, nếu không phải y kiệt ngạo bất tuân, Liễu Hâm Phong tin mình sẽ không hạ độc thủ, hân thậm chí muốn làm đối phương cúi đầu, lẽ nào chuyện khuất phục đối với Tiểu Thanh mà nói thật sự khó khăn đến vậy sao?

Không cách nào quên cảnh tượng lần đầu tiên gặp Tiểu Thanh, con người quật cường này để cứu mạng đứa ngốc kia mà quỳ trước cửa Trích Tinh lâu mấy canh giờ, sau đó khi nhìn thấy Tô Hoán Hoa thì lập tức xông lên phía trước không ngừng dập đầu cầu xin hân cứu người, lúc đó hân đứng bên cạnh Tô Hoán Hoa, vậy mà Tiểu Thanh lại thủy chung không chú ý tới hân, nhưng lúc đó gương mặt nhỏ nhắn thanh tú kia liền in vào lòng hân, trong nháy mắt tim vì người này mà đập mạnh, lại muốn xóa đi cũng không được.

Hết chapter 76

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Chương 77

Vì vậy khi Tiểu Thanh đến thì làm ra vẻ vô ý xuất hiện, khát khao có thể nói chuyện thật nhiều với y, cho dù vài câu cũng tốt, chỉ cần đôi mắt thâm thúy sáng sủa kia liếc mắt nhìn hân, hoặc cho hân một nụ cười, hân liền vạn phần vui vẻ, có lẽ Tiểu Thanh không biết, không có mệnh lệnh của hân, sao y có thể dễ dàng ra vào Trích Tinh lâu như vậy? Hân vì y lo lắng như vậy, đổi lại được điều gì? Là lừa gạt không cách nào tha thứ.

Giữa trận chiến đêm đó, trường kiếm đâm về phía y sắc bén quyết liệt, từng kiếm từng kiếm mang sát khí không chút do dự nào, hắn hoàn toàn không nghĩ tới kia là người hắn luôn tâm niệm, thẳng đến khi Tiểu Phi buột miệng hô lên, chương hắn đánh ra không cách nào thu hồi, chương đánh vào ngực Tiểu Thanh chẳng khác nào đánh vào ngực hắn, khiến hắn đau đớn thấu tim gan.

Biết trong lòng Tiểu Thanh chỉ có đứa ngọc kia, Liễu Hâm Phong chẳng bao giờ viễn tưởng có thể được lưu lại một phần trong lòng y, nhưng lưỡi kiếm vô tình này khiến Liễu Hâm Phong hiểu được bản thân không chỉ không hề có một vị trí nào, thậm chí sự hiện hữu của hắn chỉ để lợi dụng và lừa dối.

Đêm đó hắn túm tóc Tiểu Thanh chỉ hỏi một câu, ngươi có yêu ta không?

Đối phương lại cho hắn một câu trả lời khiến hắn rơi vào hầm băng.

Yêu ngươi? Nếu không phải vì trà trộn vào Trích Tinh Lâu để quen thuộc địa hình, ta căn bản cũng lười liếc mắt nhìn ngươi!

Vì sao tất cả chân tình chỉ đổi lấy lừa dối, ngươi căn bản không quan tâm ta, ta đây cần gì quan tâm tính mạng của ngươi?

Vì vậy xúc động bạo ngược tựa như hồng thủy tràn ra, vô tình bẻ gãy xương cổ tay y, đánh gãy gân tay y, hắn muốn y vĩnh viễn không thể bay được nữa, vĩnh viễn đều thân phục dưới chân hắn.

Nhưng người kia quật cường, đầu thủy chung cũng không chịu thấp nửa phân, đôi mắt nhìn về phía hắn không ngừng cười nhạo hắn ngu xuẩn, đồng thời cũng xé tìm hắn thành hai nửa, hắn muốn chỉ là một khối chân tâm, nhưng trái tim kia, dù là chết, Tiểu Thanh cũng không thêm cho hắn.

Tình cảnh Tiểu Phi không ngừng đập đầu về phía Mộ Dung Tinh cầu xin tha thứ thật quen thuộc, hai người bọn họ đều có chết cũng đều không chịu cúi đầu trước người khác, nhưng vì sự sống của đối phương, lại có thể không để ý đến danh dự mà cầu xin, một khắc kia Liễu Hâm Phong đột nhiên phát hiện, hết thảy những gì hắn làm đều ngu không thể tả, giữa hai người họ, căn bản không để hắn chen vào.

Hắn hối hận, khi hắn thấy Tiểu Thanh cả người là máu, không chút tiếng động ngã trên mặt đất thì, hắn đã hối hận, hắn biết khi hắn thương tổn và nhục nhã Tiểu Thanh nhiều như vậy, giữa bọn họ chỉ còn lại thù hận và oán hận, thế nhưng hắn không muốn Tiểu Thanh hận hắn, cho dù coi thường tình cảm của hắn, coi thường nỗ lực của hắn, nhưng cái chữ hận kia, hắn không muốn!

Đột nhiên người trên giường nhẹ nhàng từ từ thở hỗn hển, hô hấp kéo đến đau đớn nơi ngực và bụng khiến đôi mày xinh đẹp khẽ nhăn lại, gương mặt tái nhợt vô sắc lại đứt khoát vô vọng, hai mắt hơi khép, thỉnh thoảng từ cổ họng truyền ra tiếng rên rỉ trầm thấp, Liễu Hâm Phong biết Tiểu Thanh đang ngủ, bằng không với ngạo khí của y, dù cho đau đến chết, cũng sẽ không phát ra tiếng nào.

Gương mặt này hắn không quen thuộc, nhưng giống nhau đều khiến người yêu thương, ngũ quan hoạt bát *** té, nhu hòa như thế, khiến Liễu Hâm Phong nhìn không được nhẹ nhàng vuốt ve trán và gương mặt y.

Ngươi thật sự là Sát Nhân Vô Xá sao? Đều nói kiếm của Sát Nhân Vô xá vung lên không vô ích, vì sao không thể quyết tâm giết đứa ngọc kia, là yêu hắn sao? Hay là luyến tiếc hắn?

Trong bạo ngược đêm đó hắn là còn kèm theo đồ kị không cách nào nói ra.

Liễu Hâm Phong nhẹ nắm bàn tay lạnh lẽo kia, đem chân khí của mình truyền vào cơ thể Tiểu Thanh, không muốn để người mình yêu tiếp tục thống khổ như vậy nữa, hắn tình nguyện bỏ ra tất cả, chỉ để đổi lại một tiếng tha thứ.

Chân khí nhu hòa du dương trong cơ thể, khiến đau đớn vốn không thể chịu nổi trong ngực được giảm bớt, thần trí Tiểu Thanh tỉnh táo lại, y mờ hai mắt, thấy một gương mặt lo lắng cùng hối hận.

Liễu Hâm Phong, đời này y sẽ không quên gương mặt đó, khuôn mặt kia từng ngưỡng mộ yêu thương y trong chớp mắt liền trở nên hung dữ đáng sợ như vậy, hắn điên cuồng lăng nhục hành hạ y, chỉ vì y lừa dối và vô tình, thực sự buồn cười, y vốn chính là sát thủ, ai lại kỳ vọng sát thủ sẽ có tình? Một Tiểu Phi là được rồi, chẳng lẽ còn muốn thêm một Liễu Hâm Phong sao?

Người này đang làm cái gì, dùng nội lực để giảm bớt thống khổ của y sao? Cường ngạnh không được, liền đổi thành thủ đoạn vỗ về để dụ cung khai sao, vậy thì thật quá coi thường y.

Khóe miệng Tiểu Thanh xẹt qua một tia cười giễu cợt, Liễu Hâm Phong, ngươi còn có bản lĩnh gì, không bằng đều xuất ra đi.

“Độc Dạ đàm không phải ta giải.” Thanh âm của Liễu Hâm Phong truyền tới, “Lúc chúng ta chạy tới, ngươi và Tiểu Phi ngất cùng một chỗ, ta nghĩ rằng mình không kịp cứu ngươi nữa rồi, ta rất sợ hãi, sợ mất đi ngươi...”

Thanh âm mang theo run rẩy khiến Tiểu Thanh cảm thấy ngươi này lúc đó đã sợ hãi thế nào.

Nhớ lúc đó ngã vào lòng Tiểu Phi, đứa ngọc kia lại vì cứu y mà tự làm cổ tay bị thương để y uống máu, sau đó cuốn hết từng đợt giá rét trong y đi, băng lãnh thấu xương kia khiến y cảm thấy từ vọng cách mình thật gần.

“Tiểu Thanh, tha thứ cho ta được không?”

Biết đôi mắt kia vĩnh viễn sẽ không lướt về phía mình, Liễu Hâm Phong còn cố chấp khẩn cầu, “Ta đã phạm sai lầm, ta muốn bồi thường, ta có thể làm

bất cứ chuyện gì vì ngươi, Tiểu Thanh, chỉ cần ngươi không hận ta...”

“Ta không hận ngươi, chúng ta là đối thủ, nếu đối chỗ, ta cũng sẽ quyết không lưu tình với ngươi! Căn bản ngươi không cần vì thế mà áy náy!” Thanh âm lạnh như băng của Tiểu Thanh chậm rãi nói.

“Không phải! Vì sao ngươi có thể hạ thủ lưu tình với Tiểu Phi, ngươi thà rằng để bản thân bị thương cũng không muốn thương tổn hắn, vì sao ngươi đối tốt với hắn như vậy? Vì sao tình yêu của ngươi lại không thể chia cho ta một phần?”

“Đó là chuyện của ta, cần phải giải thích với ngươi sao?”

Lời lạnh lùng vừa nói ra, Tiểu Thanh cảm thấy cổ tay thoáng căng thẳng, trong lòng y cười khổ, lại muốn bắt đầu dần vật sao? Lần này chắc là tay trái đi.

Nhưng đau đớn trong dự liệu vẫn chưa xuất hiện, cổ tay của y chỉ bị nắm thật chặt, đón một cỗ nhiệt lưu theo mạch chậm rãi chảy vào cơ thể.

Trong lòng Liễu Hâm Phong khí huyết sôi trào, thật muốn bóp chặt cổ của đối phương để đôi mắt trong trẻo kia nhìn thẳng vào hắn, lại muốn xé nát quả tim lạnh lẽo kia, muốn nhìn cho rõ nó được đúc thành từ thứ gì, nhưng tâm niệm bách chuyển, cuối cùng hắn chỉ đem chân khí chậm rãi truyền vào cơ thể Tiểu Thanh.

Hắn sai một lần rồi, không muốn sai lần thứ hai.

Tiểu Thanh, ta không muốn tiếp tục tổn thương ngươi, nhưng làm thế nào ngươi mới hiểu được tâm ý của ta?

Ta trở lại Trích Tinh Lâu, đi tới trước thư phòng Tinh.

Bởi lần ác chiến trước, tất cả cửa sổ đều đã thay mới, ta đang do dự có nên đi vào hay không, liền thấy Tiểu Lục ở cuối hành lang đang ngẩng cao đầu, kịch liệt lắc lư về phía ta.

Tiểu Lục!

Ta bước về phía trước bắt Tiểu Lục vào tay, sau khi Tiểu Thanh gặp chuyện không may, lòng ta tràn ngập nỗi nhớ Tiểu Thanh, nên đã quên tìm nó, không nghĩ tới tiểu tử kia lại có thể ở chỗ này.

“Bé ngoan, có phải ngươi đói bụng không?”

Ta sờ đầu Tiểu Lục, phát hiện hình như nó rất không yên, có phải bởi vì ta cho nó ăn không no không? Huỳnh Tuyết hắn là sẽ chiều cô Tiểu Lục, nhưng nếu nó lên lên chạy đi, vậy cũng không dám nói.

Ta lấy túi điểm tâm Tinh cho ta lấy ra, bóp vụn đứt cho Tiểu Lục, sau đó nhét nó vào ngực, ta đến gần thư phòng, chỉ nghe một thanh âm mềm mại dịu dàng từ trong phòng truyền ra, Tiểu Lục trong lòng ta lập tức bất an giật mình.

“Nhị ca, đã có người liên tiếp mưu toan ám sát huynh, không bằng trở về Lạc Diệp sơn trang, bên kia có thị vệ ngày đêm bảo vệ, an toàn hơn so với ở đây.”

Là Như Phi nương nương, ta dừng bước, đứng ở hành lang thư phòng nghiêng tai lắng nghe.

“Tạ nương nương quan tâm, có điều ta đã quen ở một chỗ rồi, hơn nữa bên này còn nhiều sự vụ phải xử lý, không phân thân ra được.”

“Nhị ca, xin lỗi, nếu như không phải chúng ta muốn nghe Tiểu tiên sinh thuyết thư, cũng sẽ không để Khuất Chiến dịch dung thành dáng vẻ của hắn để dâng trà trộn vào phủ như vậy, lại nói huynh bị thương cũng bởi vì ta, huynh bảo ta làm sao không để ý cho được?”

Cái gì? Tinh bị thương?...

“Thuật dịch dung của Khuất Chiến là thiên hạ vô song, ai cũng không thể nghĩ ra hắn sẽ dịch dung thành hình dáng của Tiểu Tử Y, đây vốn là ngoài ý muốn, nương nương ngàn vạn lần không cần để trong lòng, về chuyện sát thủ nương nương hỏi, tạm thời vẫn chưa có đầu mối gì, ta nghĩ việc này tạm thời cứ gác lại ở đây đi đã.”

“Vậy à? Nhưng ta nghe nói hình như là sát thủ nổi danh đã khoanh tay chịu trói, sao Nhị ca không giao hắn cho Hình bộ xử lý, bên kia hình pháp nghiêm minh, chỉ cần đưa qua, liền nhất định khiến hắn nhả ra sự thật.”

Sát thủ? Nói Tiểu Thanh sao? Không thể giao hắn ra, hiện Tiểu Thanh ở cái dạng này nhất định chịu không nổi.

Trong lòng ta khẩn trương, lại nghe Tinh nói, “Chắc là nương nương nghe lầm người ta nói rồi, lúc đầu ngoại trừ Khuất Chiến chạy trốn ra, toàn bộ người khác đến ám sát đều chết ngay lập tức, không lưu lại một người nào sống!”

“Hừm...”

Nghe khẩu khí của nương nương, hình như cũng không tin, nhưng nàng không hỏi lại chỉ nói, “Lại không biết người phương nào mời sát thủ Khuất Chiến tới đối phó với Nhị ca, nói đến Nhị ca cũng thực sự là thần thông, ta nhớ Nhị ca cùng Tiểu Tử Y cũng không quen thuộc, huynh làm thế nào cảm giác

được người đến phủ kia là Khuất Chiến cái trang?”

“Ừm, chi là trực giác thôi.”

“Dù nói thế nào, Nhị ca vẫn phải cẩn thận hơn, ta cũng mong Nhị ca suy tính một chút, Khuynh Nhi cáo từ đây.”

“Cung tiễn nương nương.”

Hết chapter 77

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Chương 78

Ta cuống quýt tránh đến khúc quanh hành lang, chỉ nghe tiếng mở cửa, sau đó là tiếng bước chân càng lúc càng xa, lại nghe Tĩnh nói, “Người đã đi rồi, ra thôi.”

Ta đi tới thì Tĩnh xoay người trở về phòng, ta vội vàng chạy theo hỏi, “Tĩnh, ta vừa mới nghe người bị thương...”

“Chỉ là chút trầy da, không có gì đáng ngại.”

“Ở chỗ nào, để ta nhìn một chút.”

Ta vội bước lên trước, kéo tay Tĩnh muốn nhìn kết quả, lại bị hấn nhẹ đẩy ra.

“Ta rất tốt, không có việc gì.”

Loại xa cách nhàn nhạt này khiến ta có chút hoảng hốt, Tĩnh giận ta vì chuyện Tiểu Thanh sao? Hấn chưa bao giờ lãnh đạm với ta như vậy.

“Tĩnh...” Ta sợ hãi kêu một tiếng.

Thần sắc Tĩnh rất bình tĩnh, hấn vẫn chưa nhìn ta, lại chuyển ánh mắt qua bàn nói, “Tiểu Phi, ta đáp ứng người tha cho Tiểu Thanh một đường sống, cũng sẽ không nuốt lời, đêm đó người đã cứu ta một mạng, đây coi như là ta trả lại nhân tình của người thôi.”

“Tĩnh, không phải...” Đó là ta cam tâm tình nguyện vì người, ta không cần người báo đáp cái gì.

“Người của nương nương cũng đã đi tìm Tiểu Thanh, sau này người gặp hấn phải cẩn thận, có điều chỗ phòng trống ở ngoại ô rất yên tĩnh, lại có Hâm Phong bên cạnh, hấn sẽ không có việc gì.”

Lời nói của Tĩnh chậm rãi, ôn hòa dịu dàng giống bình thường, nhưng chẳng hiểu sao, ta cảm thấy lãnh đạm trong đó, như có loại xa cách vô hình, đem hai người chúng ta nhẹ nhàng tách ra.

“Tĩnh, người đây là đang trách ta sao? Kỳ thực ta cũng rất lo lắng cho người, ta...”

“Tiểu Phi, ta có rất nhiều việc phải làm, một mình người ra ngoài chơi có được không?”

Tĩnh cầm lấy thư tịch trên bàn, không nhìn ta nữa, ta biết hành động của mình khiến Tĩnh không vui, đành phải lui bước đi ra, nghĩ chớ hấn hết giận sẽ lại tới tìm hấn.

Cơm tối không có Tĩnh và Tô đại ca, chỉ có mỗi Huỳnh Tuyết theo ta, ta rất muốn hỏi nàng hành tung của Tĩnh, nhưng thấy vẻ mặt nàng không tốt, lại không dám hỏi ra khỏi miệng.

“Muốn hỏi cứ hỏi đi, đừng dùng bộ mặt tội nghiệp nhìn ta.”

“Huỳnh Tuyết, đêm nay Tĩnh không về, hấn đang giận ta phải không?”

Huỳnh Tuyết đem đồ ăn ném cho Tiểu Lục, vừa một bên đùa với nó chạy tới chạy lui vừa nói, “Gần đây công tử bề bộn nhiều việc, lúc trở về cũng đã quá nửa đêm, hấn bảo ta dọn một gian sương phòng khác, hấn sẽ ngủ chỗ ấy, buổi tối người cũng không cần chờ hấn nữa.”

Cái gì? Tĩnh không trở về phòng ngủ sao? Quả nhiên hấn đang trách ta.

Thấy bộ dạng ủ rũ cúi đầu của ta, Huỳnh Tuyết thở dài.

“Tiểu Phi, hiện tại không yên ổn, ngươi cũng biết, hơn nữa chuyện lần này cũng khó trách công tử sẽ đau lòng, hắn bị Tiểu Thanh ám sát, gần như tìm được đường sống trong chỗ chết, nhưng vì ngươi, hắn vẫn tha cho hung thủ, ngươi biết Tiểu Thanh là Sát Nhân Vô Xá, là sát thủ vô tâm vô tình, hắn sẽ vì công tử buông tha hắn mà không xuất thủ sao? Nếu có một ngày, công tử lần thứ hai bị thương dưới kiếm của Tiểu Thanh, ngươi thực sự không áy náy chút nào sao?”

“Huỳnh Tuyết...”

Khi thấy Tiểu Thanh bị hành hạ đến hấp hối, ta chỉ nghĩ muốn làm sao cứu sống y, sao ta lại không vì Tĩnh mà ngấm lại, ta căn bản không quan tâm đến cảm nhận của hắn, ta thực sự quá ích kỷ.

“Huỳnh Tuyết, ta nên làm thế nào?”

“Kỳ thực xa nhau một thời gian cũng không sao, trong lòng công tử có ngươi, tự nhiên sẽ quay về tìm ngươi.”

Có những lời này của Huỳnh Tuyết, tâm ta tạm thời cũng an ổn xuống, chờ cho qua chuyện của Tiểu Thanh, ta sẽ nói chuyện với Tĩnh, ta sẽ nói cho hắn biết, trong lòng ta, hắn vĩnh viễn là quan trọng nhất.

Ta không nhắc lại chuyện tới thăm Tiểu Thanh, ta nghĩ Tiểu Thanh sẽ không gạt ta, y nói Liễu Hâm Phong sẽ không hành hạ y nữa, vậy hắn là thật, hơn nữa ta hấp ta hấp tập chạy đi, nếu để người của nương nương phát hiện, chỉ sợ sẽ không ổn.

Cuộc sống như thế qua ba ngày, vừa không thấy Tĩnh, lại không gặp Tiểu Thanh, trong lòng ta buồn buồn, hơn nữa buổi tối không có cái ôm quen thuộc kia, ta ngủ cũng không yên, cả ngày ta chơi đùa cùng Tiểu Lục, lúc đầu nó còn rất vui vẻ đáp lại ta, nhưng không lâu sau, nó chẳng thèm ta nữa, chỉ có rượu trái cây và điểm tâm của Huỳnh Tuyết mới có thể khiến nó háng hái trở lại.

Đến ngày thứ tư, Huỳnh Tuyết đột nhiên tới tìm ta, nàng cầm điểm tâm, quần áo và đồ dùng hàng ngày nói với ta muốn đi cùng ta tới thăm Tiểu Thanh.

Ta rất khó xử hỏi nàng, như vậy có làm Tĩnh mất hứng không?

“Ngươi cái đứa ngốc này, những thứ này đều là công tử muốn ta mang đi, không có phân phó của hắn, ta cũng lười quản những việc vớ vẩn này. Tiểu Phi, công tử vẫn yêu ngươi, biết ngươi lo lắng cho Tiểu Thanh, nên mới sai ta dẫn ngươi đi.”

Lại là Tĩnh làm cho ta sao?

Trong ngực ấm áp có chút muốn khóc, thì ra trong mắt Tĩnh đều nhìn thấy ta không vui, cho nên mới phải sai Huỳnh Tuyết đưa ta đi xem, nhưng vì sao hắn không tới gặp ta? Ta thật là nhớ hắn a.

“Này, thu hồi bộ dáng khóc lóc của ngươi lại, để Tiểu Thanh thấy được, còn tưởng rằng công tử làm khó dễ ngươi đấy.” Huỳnh Tuyết trong xe ngựa thô lỗ nói.

Đến trước dinh viện ở ngoại ô, Huỳnh Tuyết đưa y phục và đồ ăn giao cho ta, nói nàng đợi ở trên xe chờ, muốn ta đi một mình.

Dinh viện vẫn yên tĩnh như lần trước, nhưng ta vừa vào viện liền thấy Tiểu Thanh tựa ở trước cửa sổ phòng ngủ, y nhíu mày ngơ ngác nhìn cảnh vật ngoài phòng, đôi mắt vô thần và khuôn mặt nhợt nhạt gầy gò khiến lòng ta chột run lên.

“Tiểu Thanh...”

Ta chạy nhanh vào, suýt nữa thì đụng phải Liễu đại ca đang đi ra ngoài, ta đẩy hắn ra, chạy vào trong phòng.

Tiểu Thanh thấy ta đến cũng chẳng tỏ ra vui hơn, vẻ mặt vẫn nhàn nhạt, y mặc một bộ quần áo trắng, tóc đen tùy ý buộc phía sau, lại vẫn không nhích nhích ngồi trước cửa sổ, tĩnh lặng như một bức họa.

Ta nhẹ nhàng kéo tay phải Tiểu Thanh qua, đau lòng hỏi, “Còn đau không?”

Tiểu Thanh chậm rãi lắc đầu, mỉm cười với ta, “Liễu Hâm Phong giúp ta nối lại gân tay bị đứt, xương gãy cũng được ghép lại rồi, sau này làm những việc nhẹ nhàng thì không có vấn đề gì.”

Đó chính là nói vĩnh viễn cũng không thể cầm kiếm nữa? Một kiếm khách không thể cầm kiếm sẽ có loại tâm tình gì? Đừng nói là cầm kiếm, sợ rằng ngay cả việc đơn giản như nấu nước chè củi cũng sẽ khó khăn đi, Tiểu Thanh sao có thể chịu được đả kích như vậy?

Tiểu Thanh trước kia là một người thích nói thích cười, hoạt bát, nhưng bây giờ, hắn lại ngồi yên lặng một bên, nhìn hoa nở hoa tàn ngoài phòng, đợi sinh mệnh từng chút trôi đi, Tiểu Thanh sống không có hy vọng như vậy, khác nào người đã chết?

“Đừng để khuôn mặt như vậy được không?”

Tiểu Thanh dịu dàng xoa nắn mặt ta, “Chỉ ít ta còn sống a, ta đã biết, thì ra cái mạng nhỏ này là Tiểu Phi cứu, vì vậy ta nhất định sẽ sống sót thật tốt!”

“Tiểu Thanh...” Ta nghẹn ngào, đem y phục và đồ ăn đưa cho y, vừa khóc vừa dặn, “Ăn nhiều một chút, đừng để bản thân bị đói, đừng ngồi lâu trước

cửa sổ, dễ bị lạnh...”

“Tiểu Phi bây giờ càng ngày càng thông minh, biết chăm sóc người khác.”

Tiểu Thanh nhận đồ của ta, chậm rãi đứng dậy, ta sợ y ngã, bước lên phía trước đỡ lấy người y, ai ngờ Liễu đại ca bước nhanh từ phòng ngoài đi tới, chặn ngang ôm lấy Tiểu Thanh, nhẹ nhàng ôm y đến bên giường.

Trên mặt Tiểu Thanh hiện lên một chút giận dữ, nhưng lập tức bị đồ ửng thay thế, y cũng không nhìn Liễu đại ca, mắt chỉ nhìn ta, cười nhẹ.

Liễu đại ca đỡ Tiểu Thanh ngồi xong, lại xoay người đi ra ngoài, ta ngồi trước giường hỏi, “Tiểu Thanh, hắn có khi dễ ngươi không?”

Tiểu Thanh hừ một tiếng, “Ta bộ dạng thế này, một tên phế nhân còn có gì dễ khi dễ?”

“Tiểu Thanh, ngươi không nên nói bản thân như vậy, ngươi còn có võ công đứng không? Lần trước ngươi nói cái súc cốt công kia thật kỳ quái nha, ta vẫn thích ngươi như trước kia, nho nhỏ, ôm cũng mềm mại, có phải ngươi có thể tùy ý biến hóa không?”

“Ngu ngốc, ta cũng không phải thần tiên, có thể đổi tới đổi lui.”

Tiểu Thanh lần này thực sự nổi giận, ngay cả mạng tai cũng đều đỏ lên, ta không hiểu lời mình có gì sai, ta vốn thích dáng vẻ trước kia của Tiểu Thanh mà.

“Tiểu Thanh, ngươi đừng nóng giận, là ta nói sai, ta sai.”

“Ngươi cái đứa ngốc này a.” Hồi lâu, Tiểu Thanh mới thở dài đành nói, “Sau này đừng trở lại thăm ta nữa, ta ở vài ngày nữa cũng phải rời đi.”

“Ngươi muốn đi đâu?”

“Đương nhiên là nơi ta muốn đi, Tiểu Phi, ngươi yên tâm, ta sẽ chiếu cố bản thân thật tốt. Ngược lại ngươi a, lần này vì ta mà ngỗ nghịch với Mộ Dung Tình, hắn cho dù cung chiêu, trong lòng nhất định cũng không vui, sau này ngươi phải học nhu thuận một chút, biết làm cho hắn vui, như vậy mới thoải mái biết chưa?”

“Tiểu Thanh, ngươi không đi có được không?”

Ngực ẽ ảm thật khổ sở, ta vui người vào lòng Tiểu Thanh không muốn ra.

Nhớ ngày mừng một đó, Tiểu Thanh từng nói với ta, Tiểu Phi, sau này ngày mừng một đầu năm chúng ta lại đi dạo phố có được không?

Thì ra Tiểu Thanh đã sớm biết đây là nguyện vọng không cách nào thực hiện, thân phận của y đã định trước y với ta vĩnh viễn không ở cùng một chỗ...

“Tiểu Thanh...”

“Tên ngốc, ngươi không còn nhỏ, khóc lên rất khó nhìn, nhiều nhất sau này ta sẽ thường xuyên về thăm ngươi.”

Ta chợt ngừng đầu lên, “Thật không?”

Hai mắt nhìn ta chứa nụ cười, “Đương nhiên!”

“Được, Tiểu Thanh, phải nhớ lời ngươi nói đấy.” Ta ngoắc ngón út Tiểu Thanh một chút.

“Về đi, ta cũng hơi mệt chút, rất muốn ngủ...”

Vừa nghe Tiểu Thanh nói mệt mỏi, ta lập tức đứng lên, hiện tại thân thể Tiểu Thanh không tốt, nhất định phải nghỉ ngơi nhiều mới được.

“Tiểu thanh, ngươi nghỉ ngơi cho tốt, ta về trước.”

Ta kéo Tiểu Thanh vào lòng cố sức ôm y một cái, lúc này mới xoay người rời đi.

Hết chapter 78

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Phiên Ngoại Tiểu Thanh

Nhìn thân ảnh kia lưu luyến đi ra, nụ cười lưu lại trên môi Tiểu Thanh dần dần biến mất, y nghiêng đầu dựa vào giường, đối với Liễu Hâm Phong xông vào làm như không thấy.

“Người vừa nói phải rồi đi có thật không?” Liễu Hâm Phong giận dỗi hỏi.

Mấy ngày qua, hắn cẩn thận từng ly từng tý hầu hạ người này, tuy rằng bọn họ chưa từng nói với nhau một câu, nhưng hai bên đã không giống nước lửa khó gần như lúc đầu, hắn thậm chí nghĩ kỳ thực giữa bọn họ tương thích lẫn nhau, chỉ cần cho hắn thời gian, cho hắn cơ hội, hắn có thể làm được điều này.

Nhưng những điều Tiểu Thanh vừa nói đập nát toàn bộ tin tưởng của hắn, khiến hắn có cảm giác mọi việc mình làm đều là mơ tưởng.

“Ta là sát thủ, khi nhiệm vụ thất bại, cũng giống như phải về báo cáo kết quả nhiệm vụ vậy, có gì kỳ quái?” Đối với tức giận ngút trời của Liễu Hâm Phong, Tiểu Thanh lại hết sức bình tĩnh.

“Tay người không thể cầm kiếm, tâm phế đều tổn thương lợi hại, bộ dạng này của người trở về, chủ tử của người có thể tha cho người sao? Ta khiến cho người chán ghét đến vậy sao, người thà tình nguyện quay về chịu chết cũng không nguyện lưu lại với ta?”

Tiểu Thanh lạnh lùng nói, “Thực buồn cười, Liễu Hâm Phong, ta hiện tại là một phế nhân, xin hỏi nhờ ai ban tặng?”

Một câu nói đập nát toàn bộ lửa giận của Liễu Hâm Phong, hắn gục đầu xuống, “Là ta! Tiểu Thanh, quả nhiên người hận ta.”

“Không sai, ta đương nhiên hận! Ta ám sát thất bại, chết trên tay đối thủ không hề oán giận, nhưng người vừa nói yêu ta, một bên lại hành hạ ta thành phế nhân, hiện tại lại đề tiện tới chiếu cố ta, nói cái gì muốn giảm bớt hối hận trong lòng, đây không phải là người viện cớ tự an ủi mình sao, ta hiện tại ngay cả cầm chén nước cũng khó khăn, ta sống hay chết có gì khác nhau? Liễu Hâm Phong, người nói người yêu ta, đây chính là tình yêu của người sao?!”

“Tiểu Thanh!”

Liễu Hâm Phong kích động không thôi tiến lên ôm chặt lấy Tiểu Thanh, kêu lên, “Ta đã đem gân tay người nối tốt rồi, ta đảm bảo chỉ cần theo thời gian, người có thể sử dụng kiếm giống như trước, y thuật của ta quyết không dưới tài Hoán Hoa, người tin ta! Về phần tâm mạch của người bị hao tổn, chỉ cần điều dưỡng cũng sẽ khôi phục, nếu người sốt ruột, ta có thể quá công cho người, chỉ cần người đừng hận ta nữa, chỉ cần người bồi bên cạnh ta có được không?”

Tiểu Thanh cười lạnh nói, “Quá công cho ta? Chẳng phải công lực của người sẽ bị hao tổn? Người đường đường là độc phán cũng sẽ làm chuyện ngu ngốc này sao?”

Liễu Hâm Phong liên tục gật đầu, nghiêm túc nói, “Vô công có thể chậm rãi luyện lại, mất đi một hai năm công lực căn bản cũng không sao, hơn nữa thương thế của người vốn do ta tạo nên, Tiểu Thanh, người nếu nguyện ý, ta lập tức quá công cho người.”

Tiểu Thanh trầm ngâm nói, “Nếu người muốn dùng biện pháp này ép ta nói ra người phía sau sai khiến, đó là điều không thể.”

“Tiểu Thanh, ta cũng không quan tâm chủ tử của người là ai, ta chỉ muốn lưu người lại.”

Tiểu Thanh ngẩng đầu đáp lại ánh mắt khẩn thiết của Liễu Hâm Phong, bỗng nhiên mỉm cười hỏi, “Chỉ lưu lại đơn giản như vậy?”

“Chỉ đơn giản như vậy!”

Chỉ cần người đồng ý lưu lại, ta có thể làm người hồi tâm chuyển ý chấp nhận ta, ta muốn chỉ có hai ta ở bên nhau thôi.

Đầu Tiểu Thanh chuyển qua một bên, Liễu Hâm Phong khẩn trương nhìn y, chỉ sợ mở miệng nói lại phun ra những điều khiến hắn thương tâm.

Qua hồi lâu, Tiểu Thanh rốt cuộc chậm rãi nói, “Được, ta đồng ý với người.”

Những lời này khiến tâm tình Liễu Hâm Phong rất tốt, hắn đưa tay lên yêu thương mà xoa nhẹ đôi gò má tái nhợt của Tiểu Thanh, sau đó ôm thân thể vô lực suy yếu vào lòng, ôn nhu nói, “Tiểu Thanh, ta thề, cả đời này ta sẽ đối với người thật tốt, những điều đã xảy ra trước đây hãy coi nó như một hồi ác mộng mà quên đi có được không?”

“Ừm...”

“Không bằng bây giờ ta liền quá công cho người được không, ta cũng mong người có thể khôi phục nhanh hơn một chút.”

“Thật sao? Người sẽ rất cực nhọc.”

Lời nói mang theo quan tâm ôn nhu khiến lòng Liễu Hâm Phong nở hoa, hắn vui vẻ nói, “Tiểu Thanh, người đang lo lắng cho ta sao? Ta không sao, kỳ thực đề nghị này ta đã sớm muốn nói rồi, nhưng người căn bản không để ý tới ta, khiến ta không cách nào nhắc tới...”

Hắn đứng lên nói, “Ta đi chuẩn bị cơm nước, người ăn cơm no lấy lại *** thần, ta liền quá công cho người.”

Tiểu Thanh mỉm cười gật đầu, nhìn Liễu Hâm Phong vui vui vẻ vẻ đi ra, trên mặt y lộ ra cười nhạt.

Nếu không chết được, đương nhiên phải sống thật tốt, trước mắt có sẵn một cây cầu, vì sao không lợi dụng cho tốt?

Sau khi ăn xong, Liễu Hâm Phong để Tiểu Thanh ngồi xếp bằng, hắn do dự một chút nói, "Tiểu Thanh, lúc quá công, tốt nhất là nên cởi áo, ngươi..."

"Được." Tiểu Thanh bình thản trả lời một câu.

Liễu Hâm Phong muốn giúp Tiểu Thanh cởi nút áo, nhưng hơi thở ấm áp của đối phương phả ra khiến Liễu Hâm Phong có chút khản trương, nửa ngày cũng không cởi xong áo, Tiểu Thanh cười khẽ một tiếng nói, "Đồ ngốc!"

Y đẩy tay Liễu Hâm Phong ra, lần lượt cởi nút áo, đem áo trút xuống.

Các loại vết roi và vết sẹo đan xen trên cơ thể mịn màng trắng như tuyết, nhất là một kiếm trên vai kia, vết thương vừa mới khép miệng khiến ngực Liễu Hâm Phong run lên, hắn nhẹ giọng hỏi, "Có phải vết thương vô cùng đau đớn?"

"Đều là chút ngoại thương, sau khi ta dùng thuốc của ngươi, đã không đau nữa."

Liễu Hâm Phong nhẹ nhàng kéo Tiểu Thanh vào trong lòng nói, "Tiểu Thanh, ta sẽ không để ngươi chịu khổ nữa, lúc đó đầu óc ta thực sự mê muội, làm sao lại ra tay ngoan độc như vậy..."

"Mọi chuyện đều đã qua rồi, còn nói những lời này làm gì? Ngoại thương như vậy từ nhỏ đến lớn ta không biết đã chịu bao nhiêu rồi, căn bản không coi là gì, ta đều không để ý, ngươi cần gì phải canh cánh trong lòng?"

Tứ chi tiếp xúc thân mật khiến Liễu Hâm Phong cảm thấy tim Tiểu Thanh đập mạnh, sắc mặt có chút đỏ lên, buông cánh tay đang ôm Tiểu Thanh ra, ngồi xuống phía sau y, hít một hơi thật sâu, nỗ lực để tim đang đập kịch liệt bình tĩnh lại, sau đó nói, "Tiểu Thanh, chúng ta bắt đầu đi."

"Được."

Liễu Hâm Phong không nói thêm nữa, hắn khẽ để song chưởng lên lưng Tiểu Thanh vào các huyệt tâm du, đốc du, cách quan, huyệt môn, chậm rãi đẩy chân khí vào.

Dòng khí ấm nóng theo khí tức mãnh liệt từ sau lưng Tiểu Thanh từ từ chảy sâu vào tâm phế y, sau đó tản ra tứ chi, đau nhức không ngớt trong phủ tạng lúc trước dần dần dễ chịu, chân khí di chuyển trong người, khí lực dần dần tiến vào kinh mạch, khiến Tiểu Thanh cảm thấy toàn thân thoải mái không diễn tả được.

Tên ngốc này không chỉ tiêu hao một hai năm công lực đi?

Trong lòng y hơi cười nhạt, nếu ngươi nguyện ý hy sinh, ta cần gì phải khách khí, tốt nhất truyền toàn bộ sang.

Chân khí cuộn cuộn không ngừng mà tự nhập tim phổi, Tiểu Thanh điều tức một chút nội lực trong cơ thể, đồng thời dung hòa chân khí chuyển sang tay trái.

Không ai biết y thuận tay trái, ngay cả chủ tử y cũng không biết, bây giờ chỉ cần quay đầu lại đánh ra một chưởng, với trạng thái hiện tại của Liễu Hâm Phong tuyệt đối không thể tránh khỏi.

Người này *** thông ám khí độc được, chính là tâm phúc đại họa, không lưu được!

Tâm niệm vừa động, liền không do dự nữa, Tiểu Thanh đưa nội lực vào lòng bàn tay trái muốn đánh về phía sau.

Theo một tiếng rên rỉ, thân thể Liễu Hâm Phong mềm rũ tựa vào lưng Tiểu Thanh, y quay đầu lại, đã thấy Liễu Hâm Phong hư nhược cười với y, "Tiểu Thanh, ngươi hắn là không sao chứ."

Lòng không tự chủ được run lên, một chưởng truy mệnh cũng không hạ xuống nữa.

Y đưa tay đỡ lấy Liễu Hâm Phong nói, "Ngươi rất cực nhọc phải không? Cứ nghỉ ngơi một chút đi."

Thân thể thoảng cái mất đi nhiều năm công lực tự nhiên bị tổn hại rất nặng, sắc mặt Liễu Hâm Phong tái nhợt, hắn gật đầu, dựa vào Tiểu Thanh nằm xuống, nhắm mắt lại nhẹ giọng hỏi, "Tiểu Thanh, ngươi không hận ta nữa chứ?"

"Vì sao ngươi phải để ý ta có hận ngươi hay không, chúng ta vốn là đối thủ, dù ngươi đối với ta thế nào cũng đều là bình thường."

Liễu Hâm Phong lắc đầu, hắn nắm một tay Tiểu Thanh nói, "Ta có hơi mệt, bồi ta một chút đi."

Tiểu Thanh muốn đoạt rút bàn tay bị nắm về, lại bị Liễu Hâm Phong nắm chặt trong tay, tai nghe tiếng hít thở của hắn dần dần trầm ổn xuống, biết hắn đã ngủ, không khỏi thở dài, đành phải theo hắn.

Hết chapter 79

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Chương 80

Liễu Hâm Phong dường như ngủ rất sâu, Tiểu Thanh đặt bàn tay lên trán hắn, biết rằng chỉ cần mình nhẹ dùng lực, hắn có thể ngay lập tức sẽ chết dưới chưởng, nhưng nội lực trong lòng bàn tay không ngừng kêu gào quay lại, rất khó xuất ra.

Y lẳng lặng nhìn gương mặt đang ngủ này, từ khi quen biết nhau đây là lần đầu tiên y chăm chú tỉ mỉ nhìn gương mặt Liễu Hâm Phong, nếu không nhắc tới vẻ mặt nhọt nhọt, Liễu Hâm Phong cũng coi là người tuấn mỹ, hắn đang nhắm mắt, nhưng Tiểu Thanh vẫn nhớ rõ đôi mắt đen sáng như nước sơn, chính là đôi mắt khiến y mỗi lần nhìn lại, trong lòng đều sẽ không tự chủ được khẽ này lên.

Mỗi lần đi thăm Tiểu Phi, người này luôn như bóng với hình theo mình, không hiểu với thân phận địa vị của hắn vì sao phải đau khổ dây dưa với mình, về mặt người này luôn luôn lạnh lùng nghiêm nghị, nhưng vừa thấy y tới, lại lập tức tiếp cận tươi cười lấy lòng y, bất quá thỉnh thoảng bị quấy rầy, cũng sẽ cho hắn một nụ cười, hắn sẽ lập tức vui vẻ nhảy tới nhảy lui, như một hải tử chưa trưởng thành.

Cũng không ghét Liễu Hâm Phong, nhưng lại sợ gặp hắn, vì người này là đối thủ của y, y không muốn để đối thủ ngủ ở trong tâm trí mình, vì vậy giao đầu với Liễu Hâm Phong, hạ thủ cũng không lưu tình, y không sai, hắn cũng không sai, sai chính là số phận, số phận của hai người bọn họ chỉ là con cờ trên bàn cờ mà thôi.

Ngón tay Tiểu Thanh nhẹ nhàng lướt qua trán Liễu Hâm Phong, đuôi lông mày, tóc mai, rớt cuộc buông xuống trong tiếng thở dài.

“Vì sao có thể thân nhiên ngủ bên cạnh ta như thế, lẽ nào không sợ ta giết ngươi? Ngươi cùng Tiểu Phi đều ngu ngốc, ngốc đến nỗi ta cũng không đáng xuất thủ.”

Liễu Hâm Phong tỉnh dậy, hắn thấy Tiểu Thanh đang ngồi thẳng trước cửa sổ nhìn cảnh vật bên ngoài, vội vàng ngồi dậy cầm áo khoác phủ thêm cho Tiểu Thanh.

“Trước cửa sổ gió lớn, đừng để lạnh.”

Tiểu Thanh quay đầu lại hỏi, “Tỉnh rồi?”

“Ngủ một giấc, cảm thấy tốt hơn rồi, ngươi sao rồi?”

“Ta cũng rất khỏe, cái này còn phải cảm ơn ngươi.”

Liễu Hâm Phong kéo tay Tiểu Thanh qua ôn nhu nói, “Giữa chúng ta còn muốn nói cảm ơn sao?”

Hắn ngồi xuống bên cạnh Tiểu Thanh cũng nhìn ra ngoài, “Ta vẫn thắc mắc vì sao ngươi lại thích xem cảnh sắc bên ngoài như thế? Ta nhìn tới nhìn lui cũng chỉ có mấy cái cây thôi mà.”

“Trước đây ta rất ít có cơ hội ngồi xuống tĩnh tại thưởng thức phong cảnh, hiện tại thật khó khăn mới có cơ hội này, dĩ nhiên muốn nhìn cho đủ rồi.”

“Cuộc sống trước kia của ngươi rất khổ cực phải không?”

Tiểu Thanh cười cười, không trả lời.

“Tiểu Thanh, ngươi thích xem phong cảnh như thế, ta đây liền bồi ngươi xem cả đời.”

Liễu Hâm Phong đang ở trong trầm ngâm mơ màng đương nhiên không thể biết ý nghĩ lúc này trong lòng Tiểu Thanh.

Liễu Hâm Phong xin lỗi, trong sinh mệnh của ta không cần người dư thừa.

“Tiểu Thanh, ta đi ra ngoài mua rượu và thức ăn về, buổi tối chúng ta phải chúc mừng một chút, ngươi nói được không?”

“Được.”

Dù sao nghỉ ngơi một đêm nữa, ngày mai liền có thể rời đi, đêm nay cứ tùy hắn được rồi.

Nhìn Liễu Hâm Phong đi khỏi, ánh mắt Tiểu Thanh lại chuyển ra ngoài cửa sổ.

Thì ra có thể tĩnh lặng thưởng thức phong cảnh cũng là một loại may mắn, đáng tiếc cho tới bây giờ trong sinh mạng của y hai chữ may mắn này chưa

tùng có.

Ban đêm Liễu Hâm Phong mới trở về, hần đễ vài đĩa đồ ăn mua được bày lên bàn, lại mở một vò rượu hoa điều, rót đầy chén rượu đặt trước mặt mình và Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh đẩy chén rượu ra nói, “Ta chưa bao giờ uống rượu.”

Rượu có thể mê hoặc thần trí người, là tội kỵ của sát thủ.

“Ta cũng không hay uống, có điều rượu hoa điều trợ giúp vận hành khí huyết, chỉ uống đôi chén đối với thân thể có ích không hại.”

Liễu Hâm Phong vừa nói chuyện lại gấp thức ăn để vào bát Tiểu Thanh nói, “Ăn nhiều một chút.”

Trong lòng Tiểu Thanh có việc, y không muốn đối mặt với ánh mắt ôn nhu nhìn mình của Liễu Hâm Phong, liền cúi đầu ăn, Liễu Hâm Phong lại đưa chén rượu đẩy tới trước mặt y nói, “Có vài thứ không thử một chút làm sao biết nó không tốt chứ?”

Không thể cự tuyệt ý tốt của đối phương, Tiểu Thanh tiếp nhận chén rượu, cắn răng uống vào, rượu ấm vừa xuống bụng, y lập tức bị sặc ho khan.

Đây là thứ gì, khó uống muốn chết.

Liễu Hâm Phong bước về phía trước giúp Tiểu Thanh nhẹ nhàng vỗ lưng, hần đưa mắt nhìn khuôn mặt vì ho khan mà đỏ lên, nhin không được khen, “Tiểu Thanh, ngươi thật đáng yêu.”

“Đừng dùng từ đáng yêu để hình dung ta!” Tiểu Thanh lớn tiếng quát lên.

Y là sát thủ, sát thủ là đáng sợ, không phải đáng yêu!

Liễu Hâm Phong làm như không nghe thấy, hần nâng cằm Tiểu Thanh lên nhẹ giọng hỏi, “Tiểu Thanh, ngươi thích ta sao?”

“Th...thích...”

Dù sao ngày mai cũng phải đi, sau này cũng không hẹn gặp lại, lừa gạt người cũng không quan trọng gì, chỉ là ánh mắt dịu dàng khiến Tiểu Thanh có chút bất an, y muốn tránh ánh nhìn của Liễu Hâm Phong, hống lại chợt căng thẳng, toàn bộ thân thể liền không tự chủ được nhào vào lòng Liễu Hâm Phong, sau đó đôi môi mềm mại lại nhiệt tình liền rơi lên môi y.

Mùi rượu lưu lại trong miệng đối phương khiến trong ngực Tiểu Thanh một trận hoảng loạn, y dùng lực đẩy cái ôm của Liễu Hâm Phong ra.

Liễu Hâm Phong lão đảo lui về phía sau vài bước, hần nhìn Tiểu Thanh, trên mặt xẹt qua nụ cười khổ nặng nề, nhẹ giọng hỏi, “Tiểu Thanh, tại sao lại muốn gạt ta? Rõ ràng ngay cả một cái hôn người cũng không nguyện tiếp nhận, còn nói thích cái gì?!”

Trong lòng Tiểu Thanh cả kinh, lập tức cười lớn nói, “Ta gạt chỗ nào, chỉ là người quá đột ngột...”

“Thế nào cũng được, Tiểu Thanh, đêm nay người là của ta, đêm nay là đêm chỉ thuộc về hai ta.”

Liễu Hâm Phong lao tới, lần thứ hai ôm Tiểu Thanh vào lòng, không quan tâm ý nguyện của y, cúi người khẩn thiết hôn đôi môi y.

“Buông ra...”

Thật muốn đẩy người khiến tim y hốt hoảng này ra, nhưng đột nhiên nhiệt khí cực lực bành trướng, trong nháy mắt lan ra toàn thân, trong bụng như có lửa đang thiêu đốt, thoáng cái đem toàn bộ nhiệt tình của y đốt lên.

Đôi tay dường như không nghe sai bảo cố sức ôm lấy Liễu Hâm Phong, Tiểu Thanh khẽ thở gấp bắt đầu tiếp nhận cái hôn mãnh liệt của đối phương, y cắn nát đầu lưỡi linh động, lần lượt cuốn lấy nó hút vào trong miệng của mình.

Đây là thế nào, vì sao không quản được chính mình?

Ý niệm này khiến ngực Tiểu Thanh chợt đập mạnh, y cố đẩy Liễu Hâm Phong sang một bên, hai tay chống bàn lớn tiếng thở hổn hển, trong cơ thể có cỗ nhiệt lưu điên cuồng chuyển động, cuốn đi tất cả lý trí của y, không cách nào áp chế dục vọng và tình cảm đang hùng hực thiêu đốt trong bụng, tiếng rên rỉ bắt đầu theo tiếng thở dốc đồng loạt theo miệng truyền ra.

Tiểu Thanh liều mạng điều nội lực chống lại *** đang bốc lên không ngừng trong cơ thể, đôi mắt rực lửa của y căm tức nhìn Liễu Hâm Phong lạnh lùng đứng trước mặt, “Người thật hèn hạ, người hạ được ta...”

Người sau mặt không thay đổi đáp, “Chỉ là tình dục thông thường, ta hạ cũng không nhiều, vô hại đối với thân thể người.”

“Người vô sỉ... hự...”

Dục vọng đã xông lên đến đỉnh, Tiểu Thanh đỡ lấy mép bàn vùng vẫy lùi về phía sau, lửa giận của y bắn về phía Liễu Hâm Phong hầu như có thể đốt đối

phương thành tro bụi, “Ta nên giết ngươi, buổi chiều hôm nay ta không nên hạ thủ lưu tình.”

Liễu Hâm Phong khẽ cười một tiếng, thân nhiên nói, “Ngươi thật sự là Sát Nhân Vô Xá sao? Ngươi căn bản không xứng làm sát thủ, nhẹ dạ, do dự đều là tội kỵ của sát thủ, vì vậy thất bại của ngươi vốn nằm trong dự liệu!”

“Khốn kiếp!...”

Tiểu Thanh thờ hồn hên từng ngum lớn, dục hòa trong cơ thể hành hạ y đến cơ hồ không đứng thẳng được, y mềm người ngã vào bên cạnh góc bàn, mồ hôi theo trán chảy xuống, y miễn cưỡng ngẩng đầu lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Liễu Hâm phong, hiện tại tốt nhất ngươi nên giết ta, bằng không ta nhất định sẽ băm vằm ngươi ra!”

Liễu Hâm Phong nhắm mắt làm ngơ, hần tiến lên phía trước nâng Tiểu Thanh dậy, ôm y vào ngực.

“Không, Tiểu Thanh, ta vĩnh viễn sẽ không xuất thủ với ngươi, ta biết mình không giữ được ngươi, vì vậy ta chỉ muốn đêm nay, đêm nay ta muốn ngươi chỉ thuộc về một mình ta!”

“Đừng! Buông ta ra...”

Không thoát khỏi bó buộc của đối phương, Tiểu Thanh cắn chặt môi, nhờ chút đau đớn ngăn lại *** đang kêu gào bốc lên, áo của y đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt, từng giọt mồ hôi lớn trên trán chảy ra.

“Tiểu Thanh, tại sao muốn khổ như vậy, rõ ràng ngươi cũng muốn ta phải không?”

“Súc sinh, cút ngay! A...”

Giận dữ của Tiểu Thanh chợt ngừng lại, dục vọng đã đứng thẳng bị Liễu Hâm Phong nắm chặt trong tay, đối phương dùng sức chà xát khiến tê ngứa ở hạ thể của y tạm thời giảm xuống, một cổ hưng phấn không rõ xông thẳng vào đại não, Tiểu Thanh nhin không được phát ra một tiếng rên rỉ.

“Tiểu Thanh, kỳ thực ngươi cũng thích ta một chút đúng không? Bằng không với tính cách của ngươi, sợ rằng dầu có chết cũng sẽ không để người khác chạm vào?”

Lời thì thảo nhỏ nhẹ của Liễu Hâm Phong không biết dễ nói cho đối phương nghe, hay đang an ủi mình, môi hần điên cuồng cắn vành tai, cắn cổ Tiểu Thanh, hần là một nam nhân, đương nhiên biết làm sao để khiêu khích *** của nam nhân, mà Tiểu Thanh vì liên quan đến tình dục, khuôn mặt đã ửng đỏ, ánh mắt y bắt đầu mơ màng, lý trí đang liều mạng giãy dụa trước nhiệt tình âu yếm và khiêu khích của Liễu Hâm Phong từng chút từng chút tan vỡ, hàm răng đang cắn chặt môi dần buông lỏng, đôi môi y hé mở, phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn.

Rốt cuộc không nhịn được đưa tay ôm Liễu Hâm Phong vào lòng, để cơ thể mình dán chặt vào hần, cổ sức vận vẹo ma sát thân thể nóng như lửa của mình, đón lấy cơn trốn của hần, mà dục vọng như từng đợt sóng cuộn xô tới khiến Tiểu Thanh càng thêm không tự chủ được mà kêu lên.

“Tiểu Thanh, ngươi là của ta, là của ta!”

Liễu Hâm Phong ôm ngang Tiểu Thanh đặt lên giường, một bên vừa cắn y, một bên lớn tiếng nói, nhưng Tiểu Thanh đang trầm ngâm trong bể dục căn bản không cách nào nghe rõ lời hần, y cũng chỉ ôm chặt lấy Liễu Hâm Phong, môi không ngừng lướt lên cơ thể hần, theo bản năng liều mạng tìm cách phóng ra dục vọng của mình.

Ánh nền chập chờn bất định, hai thân thể lẫn lộn, trong tiếng rên rỉ quần áo bị cởi sạch, điên cuồng mà ôm hôn cuốn lấy đối phương, rốt cuộc chậm rãi hợp thành một thể, sau một ánh nền cuối cùng tất cả đều quay về với đêm tối.

Hết chapter 80

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Chương 81

Tiểu Thanh uể oải mở mắt, một luồng ánh sáng mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu chênh chếch vào, khiến y vô thức nheo mắt lại, toàn bộ những gì xảy ra tối qua lập tức ào tới, cái người vô si đề tiện kia vì có được y lại có thể hạ dục!

Tiểu Thanh chợt tung người ngồi dậy, phát hiện nội y vẹn toàn không hư tổn mặc trên người mình, mà tên đầu sỏ kia lúc này lại đang ngủ say bên cạnh y, gương mặt mệt mỏi, còn phát ra tiếng ngáy khe khẽ.

“Liễu Hâm Phong!”

Tay trái Tiểu Thanh chợt xuất ra, đã khóa chặt yết hầu Liễu Hâm Phong, gắt gao siết lại.

Tên tiểu nhân hèn hạ, không chỉ cưỡng ép ô nhục, lại còn dám an tâm ngủ bên cạnh y như vậy, hiện tại chỉ cần nội lực xuất ra, lập tức liền có thể cướp đi tính mạng tên gian đồ này, có điều không muốn hấn chết dễ dàng như vậy, tốt nhất là bấm vào hấn thành trăm mảnh, khiến hấn đau đớn đến chết.

Tức giận ứ đọng trong ***g ngực tràn ra, bàn tay đang khóa yết hầu kia đè chặt hơn, trên mặt y lộ ra vẻ cười nhạt tàn nhẫn, cảm giác không thể hít thở như thế nào, cảm giác ngạt thở đến chết ra sao?

Liễu Hâm Phong giương đôi mắt, hô hấp đình trệ khiến gương mặt hấn nhất thời đỏ bừng lên, ánh mắt hấn nhìn vào lửa giận trong mắt Tiểu Thanh, lãnh ý sát nhân trong đôi mắt kia cho hấn biết, lần này Tiểu Thanh sẽ không tha cho hấn.

Cảm giác bàn tay đặt ở cổ càng ngày càng siết lại, giữa lúc ***g ngực đang đau kịch liệt, ý thức dần dần bắt đầu không rõ, Liễu Hâm Phong chậm rãi đưa tay xoa nhẹ lên đôi tay đang muốn đưa hấn vào chỗ chết, miệng nở nụ cười.

Đột nhiên, cổ họng lỏng một chút, hô hấp chợt thông suốt khiến Liễu Hâm Phong không nén kịp mà ho khan kịch liệt, hấn đè ngực lại, ngạc nhiên không hiểu nhìn Tiểu Thanh.

Tại sao lại ngừng tay, không phải y muốn bấm vào hấn thành trăm mảnh sao?

“Ta sẽ không để ngươi chết nhẹ nhàng như vậy!”

Tiểu Thanh trở tay chế trụ mạch tay phải của Liễu Hâm Phong, lạnh lùng nói, “Ngươi có muốn ném thủ tục vị bị người vận gãy xương tay, gân tay không?”

Liễu Hâm Phong cười khò một tiếng, “Quả nhiên ngươi ghi hận ta, những lời nói muốn lưu lại ngày hôm qua đều chỉ là bịa ra để gạt ta quá công cho ngươi thôi.”

“Thế thì sao? Ta thế nào đi nữa cũng không dễ tiện như ngươi, ngay cả thủ đoạn hạ loại xuân dược này ngươi cũng có thể xuất ra!”

Tiểu Thanh vận cổ tay Liễu Hâm Phong, từng chút từng chút tăng lực hướng ra phía ngoài, y muốn thấy gương mặt thống khổ không thể chịu nổi của đối phương, nhưng Liễu Hâm Phong diện vô biểu tình, tựa như hấn đều không cảm thấy tất cả đau đớn.

“Nếu ngươi ghi hận một khắc xuân phong tối hôm qua, vậy cũng không cần lưu tâm, dù sao bị áp là ta, lẽ nào ngươi bình thường không đi tầm hoan sao? Chỉ có điều lần này đối tượng không giống mà thôi.”

Một câu nói khiến Tiểu Thanh nhất thời ngơ ngẩn, đã thấy Liễu Hâm Phong cười nhạt một tiếng, “Nếu như tối qua người bị đè là ngươi, ngươi cho là bây giờ mình còn có khí lực động thủ giết ta sao?”

“Ngươi?... Tại sao muốn làm như vậy?”

Không hiểu, hao tổn tâm huyết quá công lại hạ dược, không phải vì mục đích tiện lợi này sao? Giống như Liễu Hâm Phong là người cường thế như vậy, nếu muốn tìm vui, hạng người nào đều không mặc hấn “ta cần ta cứ lấy”, hấn có thể nào khoan nhượng bị chính mình đối đãi như vậy?

Người này giao hoạt đa đoan, ai biết hấn còn có thể dùng quỷ kế gì?

Chỉ là trên người quả thực không có cảm giác không khỏe, thậm chí nhớ mang máng tối hôm qua y bị mê dược bức tới như điên như dại, ả Liễu Hâm Phong xuống giường, thỏa sức gặm cắn chà đạp hấn, về phần sau lại... Không nhớ được nhiều, nhưng có thể khẳng định một chút, y không bị lãng nhục, đây là sự thực.

Ý niệm trong ngực thiên hồi bách chuyển, mà sắc mặt Liễu Hâm Phong tái nhợt hư nhược khiến Tiểu Thanh lại tin vài phần, mình bị dược tính kích thích, động tác tối hôm qua tất sẽ không lưu tình, người này nếu quả thực như hấn nói thì nơi hạ vị nhất định chịu không ít đau đớn đi?

Nghĩ tới đây, vui sướng do trả thù tự nhiên dâng lên, Tiểu Thanh trở tay một cái, tát vào một bên mặt Liễu Hâm Phong.

“Chưa thấy ai thấp hèn như ngươi, lại có thể cam tâm bị người đè!”

Một tia máu chảy xuống bên môi Liễu Hâm Phong, hấn thản nhiên nói, “Ta muốn ôm ngươi, nhưng không muốn lại bị ngươi ghi hận, vì vậy chỉ còn biện pháp này, ta cũng cảm giác mình bị coi thường, lại không quản được bản thân.”

“Ngươi... ngươi quả thực không thể nói lý!”

“Đúng vậy, từ sau khi biết ngươi, ta cũng cảm giác mình càng ngày càng không thể nói lý, biết rõ ngươi đang gạt ta, nhưng vẫn quá công cho ngươi, mong ngươi có thể hồi phục lại như cũ. Ngày hôm qua sau khi truyền hết công lực, ngươi liền động sát cơ phải không? Ta cảm giác được sát khí của ngươi, còn tưởng rằng ta ngủ say ngươi sẽ động thủ, không nghĩ tới ngươi lại có thể tha cho ta, Tiểu Thanh, lúc ta tỉnh lại, thực sự rất vui...”

Hai mắt Liễu Hâm Phong ôn nhu nhìn Tiểu Thanh, lại bị người sau lưng hung hăng trừng trở lại, “Ta thật sự hối hận hôm qua không giết ngươi!”

“Vậy bây giờ ngươi có thể động thủ... Ngựa ta đã chuẩn bị xong, phía trên đặt lương khô và ngân lượng, sau khi ngươi giết ta, liền cưỡi ngựa mau rời

khỏi đây, Mộ Dung Tĩnh cũng sẽ không tìm được người nhanh như vậy.”

Giọng nói bình tĩnh dường như đang kể một chuyện bình thường, Tiểu Thanh nhìn Liễu Hàm Phong hồi lâu, bỗng nhiên cười lạnh nói, “Ta hiểu rồi, người là tên điên, hơn nữa điên hết thuốc chữa! Nếu tối hôm qua không bị người hạ được, ta cũng chẳng chạm đến người, ôm nam nhân như người, bây giờ suy nghĩ một chút cũng làm cho ta ghê tởm!”

Y phi thân xuống giường, mặc áo ngoài, cũng không quay đầu lại chạy ra khỏi phòng.

“Tiểu Thanh!...”

Liễu Hàm Phong giãy giụa muốn ngồi dậy, nhưng đau nhức quanh người khiến hắn hữu tâm vô lực, hắn dựa vào đầu giường khẽ thở dốc, lại nghe âm thanh lạnh như băng từ ngoài truyền đến, “Giết loại người như người, không đáng để dơ bẩn tay ta!”

Tiếng vó ngựa càng ngày càng xa, cuối cùng trở lại tĩnh mịch.

Tiểu Thanh đi rồi, tối hôm qua bọn họ còn điên cuồng, nhiệt tình giao hoan như vậy, y không chút lưu tình nào mà nghiêng mình rồi đi.

Đây vốn là kết quả trong dự liệu, nhưng tâm vẫn hơi đau đớn.

Một người nếu không yêu người, vô luận người có nỗ lực nhiều thế nào, cho dù móc trái tim giao cho y, y cũng không thèm nhìn một cái.

Nhưng biết rõ như vậy vẫn hết thuốc chữa đâm đầu vào cái chết, lại vẫn như con thiêu thân dút khoát lao vào lửa vậy, đây là yêu sao? Vẫn muốn giữ chân đối phương không thôi?

Xương cốt toàn thân như rời ra, đau nhức đến nỗi ngay cả động một ngón út cũng phải cố sức, tuy rằng việc này cũng liên quan đến thể lực tiêu hao sau khi quá công, nhưng chủ yếu vẫn là do Tiểu Thanh tối hôm qua vô cùng nhiệt tình dữ dội.

Quên mất, sát thủ như Tiểu Thanh nhất định là người lãnh tình, loại xuân dược này đối với người bình thường mà nói chỉ để trợ hứng, nhưng sát thủ luôn luôn kìm nén sắc dục trong cơ thể, lại biến thành thuốc làm cháy lên nhiệt tình của y.

Hậu đình hiển nhiên bị xé rách, đau đớn không cầm được, bụng dưới cũng đau không chịu nổi, tối hôm qua bị thương cũng không nhẹ đi, hắn đúng là tự tạo nghiệt thì không thể sống mà.

Tối hôm qua bị Tiểu Thanh đặt dưới thân, bị vật cứng rắn dưới tình huống không hề dạo đầu vô tình xuyên vào trong cơ thể, đau đớn không thể chịu nổi khiến hắn hầu như ngất đi, nhưng người trúng tình dược căn bản không quan tâm tới cảm thụ của hắn, mà hoàn toàn đắm chìm trong dục vọng điên cuồng, nhiều lần dùng sức tách chân hắn ra, mặc sức đem thứ nóng bỏng đâm vào chỗ sâu nhất trong cơ thể hắn, cả một đêm, hắn bị nhiều lần đối đãi thô bạo như vậy, cho đến khi người kia mệt mỏi mà mê man mới thôi.

Loại phát tiết *** tứ chi tương giao cùng đối đãi thô bạo không hề tiết chế này khiến hắn cực kỳ thống khổ, có điều cũng không hối hận, biết đối phương sẽ không vì mình mà lưu lại, vậy chỉ giữ y lại một đêm cũng tốt rồi.

Đêm qua, Tiểu Thanh bị vây trong hỗn loạn của ***, nhưng hắn, Liễu Hàm Phong từ đầu đến cuối đều thanh tỉnh, chính tai hắn nghe được Tiểu Thanh nói với hắn, Liễu Hàm Phong, yêu người.

Lúc đó sau khi nghe được như thế lại không thể kìm được vui vẻ, hiện tại mới hiểu được thì ra đây chẳng qua là ý loạn tình mê nói mớ thôi.

Giờ phút này sợ là người đã đi xa rồi.

Liễu Hàm Phong mệt mỏi nhắm mắt lại, toàn thân không khỏe khiến hắn buồn ngủ.

“Vút!...”

Theo một tiếng vang sắc bén xoẹt qua không trung, một mũi tên từ ngoài cửa sổ bắn vào, cắm vào bàn, ánh lửa trên đuôi tên chớp động, bàn gỗ nhất thời bùng cháy.

Ngay sau đó từng mũi tên phá không trung bắn tới, giường cùng màn trướng cũng bị đốt theo, cả phòng tức thì bị vây trong ánh lửa ngút trời, tràn ngập mùi dầu thô gay mũi trong ngọn lửa đang hừng hực cháy lên.

Liễu Hàm Phong bình tĩnh nằm trên giường, không động dậy, tình huống hiện tại của hắn, dù miễn cưỡng dời đến cửa, đợi hắn cũng chính là những mũi tên bất tận kia, phải trái đều là chết, cần gì phải cố sức ra ngoài?

Là ai muốn đưa hắn vào chỗ chết căn bản không quan trọng, chỉ là trong ngực có chút tiếc nuối, sớm biết như vậy, chết dưới kiếm Tiểu Thanh mới là kết cục tốt nhất.

Màn trướng bị thể lửa cuốn cuộn nổi lên đốt toàn bộ giường chiếu, Liễu Hàm Phong cảm thấy toàn thân cũng nóng rực lên, nhưng cũng không thấy thống khổ, là loại cảm giác nóng ấm, khói đen tràn ngập khiến hắn nhìn không được ho nhẹ một tiếng, hắn nhắm mắt lại, lặng yên chờ đợi bóng tối phủ xuống.

Trong hoảng hốt, thân thể giống như được người túm đặt lên lưng, khói lửa mù mịt khiến người ngạt thở từ từ tan ra, cảm giác một mảng mát lạnh, trong

***g ngực nhất thời thư thái rất nhiều.

Liễu Hâm Phong giương đôi mắt, phát hiện mình đang nằm trên lưng Tiểu Thanh, mà tòa nhà đã bị lửa bao vây, bốc lên như một con rồng lửa, trong khói đen cuộn cuộn lao thẳng lên trời.

“Tiểu Thanh...”

Nếu Tiểu Thanh tới trễ nửa bước, hai người bọn họ liền vĩnh viễn xa cách rồi?

Hết chapter 81

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Chương 82

Tay áo Tiểu Thanh bị cháy loang lổ, một góc mái tóc cũng có chút khét, Liễu Hâm Phong trong lòng rung động, Tiểu Thanh vì cứu hắn mới chạy vào biển lửa sao? Dù sao y vẫn có mấy phần lưu tâm đến mình.

“Tiểu Thanh, ngươi có bị thương không?”

“Câm miệng!!”

Trên bãi đất trống trước nhà có năm sáu cỗ thi thể đang nằm, kiểm trên tay trái Tiểu Thanh chém ra, đâm một tên hắc y nhân đang xông lên ngã xuống đất, còn lại hai tên thấy không thể cứu vãn, phát ra một tiếng huýt sáo, phi thân chạy trốn về phía xa.

Nội lực Tiểu Thanh dao động, trường kiếm trong tay đứt thành mấy khúc bắn ra phía xa, xuyên qua lưng hai tên kia.

Thổ khí lạc gian, tất cả đối thủ đều bị chặn giết, Tiểu Thanh lúc này mới đứng thẳng người, khẽ thở hắt hên.

Thân thể của y dù sao cũng vừa hồi phục lại như cũ, mới vừa rồi dùng nội lực, trong ngực liền có chút mơ hồ đau, vết thương trên vai trái cũng nứt toác, máu tươi rỉ ra.

Liễu Hâm Phong đưa tay lau mồ hôi trên trán Tiểu Thanh, hắn đau lòng nhìn gương mặt có chút mệt mỏi nhưng lạnh lùng nói, “Tiểu Thanh, ngươi mệt không?”

Tiểu Thanh hừ lạnh một tiếng, “Liễu Hâm Phong, ngươi nên thấy may mắn vì lúc đầu không bẻ gãy cả tay trái của ta.”

“Tiểu Thanh...”

Biết thân thể Tiểu Thanh hư nhược, trải qua trận kịch đấu này, tất nhiên y sẽ cực kỳ mệt nhọc, Liễu Hâm Phong nói, “Tiểu Thanh, ngươi thả ta xuống, ngươi nghỉ ngơi một chút trước đi.”

“Nghỉ ngơi? Chờ người đến truy sát sao?”

Tiểu Thanh đi tới trước ngựa, đang muốn lên ngựa, suy nghĩ một chút, dứt khoát buông ngựa, đề khí thả người chạy về phía trước.

Tiểu Thanh là lo lắng cho thân thể của mình bây giờ không thể chịu được xóc nảy khi cưỡi ngựa sao.

Trong ngực Liễu Hâm Phong dâng lên cảm xúc ảm áp, hắn nhẹ tựa đầu lên cổ Tiểu Thanh, vô vọng mới vừa rồi trong lửa cháy bùng bùng lập tức biến mất không còn tăm hơi.

“Tiểu Thanh, ngươi đi chậm chút, đừng để mệt quá.”

“...”

“Tiểu Thanh, sao ngươi lại đột nhiên quay lại?”

“...”

Không có bất kỳ câu trả lời nào, người này thật bướng bỉnh.

“Những người đó đều là người của các ngươi sao?”

Bị hỏi lời này, Tiểu Thanh rót cuộc lạnh lùng nói, “Đừng nghĩ dẫn lời ta, ta sẽ không nói gì cả!”

Liễu Hâm Phong khẽ dụi vào chiếc cổ trắng ngần của Tiểu Thanh, hít sâu mùi vị khiến hắn say mê, cười nói, “Được, không hỏi không hỏi.”

Hiện tại định thần lại, đầu óc tự nhiên cũng sáng ra, vừa rồi những người đó nhất định là người trong phe của Tiểu Thanh, vì vậy y mới phát hiện sơ hở, chạy gấp trở về để cứu mình, Nhưng Tiểu Thanh, người vì ta giết đồng bọn của mình, người sẽ giao phó với chủ tử thế nào?

“Nếu ngươi không muốn bị ta ném xuống đất thì đừng hoảng một chút đừng làm gì cả!”

“Được, được.”

Kỳ thực không làm gì cũng được, chỉ cần có thể dựa vào Tiểu Thanh, hắn cũng rất thỏa mãn rồi.

Rất nhanh Tiểu Thanh đã chạy vào trong thành, đến trước một khách sạn rất nhỏ, hắn tiện tay ném một thỏi bạc lên quầy nói, “Một phòng thượng hạng.”

Gặp được khách quý, tiểu nhị cuống quýt dẫn bọn họ lên phòng thượng hạng, lại đem trà và điểm tâm lên, lúc này mới đi ra ngoài.

Tiểu Thanh đỡ Liễu Hâm Phong lên giường, tự y đem một chiếc ghế ngồi bên cạnh giường, băng bó lại vết thương trên vai, sau đó ngồi an tĩnh ở kia nhắm mắt dưỡng thần.

“Tiểu Thanh, vừa rồi ta nghĩ sẽ không được gặp lại ngươi nữa, nhưng thế nào cũng không nghĩ ra ngươi sẽ quay lại cứu ta.”

Nhìn Tiểu Thanh nhắm mắt không để ý tới mình, Liễu Hâm Phong vẫn tự nói, “Cám ơn ngươi không hận ta.”

Tiểu Thanh mở mắt ra, không kiên nhẫn liếc mắt nhìn Liễu Hâm Phong. “Ngươi thật đúng là đáng khinh, lại mong muốn ta hận ngươi?”

“Không, ta muốn ngươi yêu ta!”

Bị một đôi mắt nặng tình nhìn chằm chằm, Tiểu Thanh không được tự nhiên quay mặt sang chỗ khác nhẹ giọng nói, “Ngu ngốc!” Y dừng lại một chút rồi nói, “Chưa thấy ai ngu ngốc như ngươi, lại có thể ngoan ngoãn nằm trong lửa chịu chết!”

“Tiểu Thanh, không phải ta muốn chết, chỉ là thật sự không nhúc nhích được, tối hôm qua bị ngươi làm đi làm lại mất nửa cái mạng, ta đâu còn khí lực chạy trốn?”

“Ngươi tự làm tự chịu!!”

“Ha ha, ta cũng cho là như vậy đấy, khó có được chúng ta “anh hùng sớ kiến lược đồng”.”

(Anh hùng sớ kiến lược đồng anh hùng suy nghĩ giống nhau.)

Nhìn bộ dạng cười ngốc nghếch của Liễu Hâm Phong, Tiểu Thanh không để ý tới hắn nữa, lại thấy tay hắn ôm bụng, một bộ dạng đau đớn khó chịu, nhìn không được hỏi, “Chuyện gì? Đau bụng?”

Liễu Hâm Phong thờ dài cười nói, “Tiểu Thanh, đương nhiên vì ngươi mà ta mới bị đau bụng, có biết tối hôm qua ngươi đã xuất ra vài lần trong cơ thể ta không?”

Vừa dứt lời, bên phải mặt hắn bị trúng một chưởng nặng nề, tiếng tát thanh thúy, cũng không đau như cái tát lúc sáng sớm.

“Loại tiểu nhân như ngươi, đau chết cũng đáng!”

Tiểu Thanh mắng, tay lại đưa đến trước bụng Liễu Hâm Phong, nhẹ nhàng xoa nắn cho hắn.

Cảm thấy ấm áp trong lòng bàn tay, mà tứ chi chạm đến càng làm tâm Liễu Hâm Phong xao động, hắn đặt tay lên mu bàn tay Tiểu Thanh, để nó áp chặt vào bụng mình, sau đó rất nghiêm túc hỏi, “Tiểu Thanh, Liễu Hâm Phong ta suốt đời chẳng bao giờ cầu xin người, hiện tại ta cầu xin ngươi, lưu lại có được không?”

Lưu lại? Tay của Tiểu Thanh bị Liễu Hâm Phong gắt gao giữ lại, y có thể cảm nhận được phản chấp nhất không muốn y rời đi, người này đã làm bị thương y, lại cứu y, thậm chí để y không oán hận mà cam nguyện hạ thân ở dưới, hắn rốt cuộc vì cái gì? Là vì yêu sao?

Nhưng lưu lại thì thế nào? Loại tình yêu này có thể tồn tại được bao lâu, như Liễu Hâm Phong thân ở hồng trần chốn trần thế, mỗi ngày hưởng hết nhân sinh vui vẻ phong hoa tuyết nguyệt, sao có thể hiểu bi ai khi lâm sát thủ của bọn họ?

Ba lần bốn lượt tâm niệm chi phối muốn giết người này, rồi lại chậm chạp không hạ độc thủ, ở cùng với Tiểu Phi quá lâu, y cảm thấy mình thay đổi thật nhiều, trước đây y quyết sẽ không vì một tên địch nhân mà do dự, nhưng đụng phải một đứa ngốc lại thêm một tên ngốc, Tiểu Thanh cảm thấy mình cũng chẳng khác nào một tên ngốc.

Vừa rồi rời khỏi không lâu liền phát hiện sự tình không ổn, ven đường có lưu lại ấn ký ám sát của Thiên Vồng, dĩ nhiên lúc đó lập tức kinh hoảng chạy

trở lại, không để ý tới tính mạng lao vào biển lửa cứu người, chỉ vì cái người đã từng làm y bị thương nặng, thậm chí đêm trước còn hạ được y.

Tựa hồ hiểu được cảm giác trong lòng mình, hai người giao đầu, y sẽ không chút do dự giết người này, nhưng y quyết không cho phép người khác xúc phạm tới hân, Liễu Hâm Phong, là của y, cho dù chết, cũng chỉ có thể chết trên tay y!

Thấy sắc mặt Tiểu Thanh âm tình bất định, trong lòng Liễu Hâm Phong thầm cười khổ, vừa rồi không nghĩ tới liễu mình cứu hân khiến trong lòng hân vô vọng từ lâu thoáng chốc liền hồi sinh lại, lúc này mới không ngại cúi đầu cầu xin, nhưng hiển nhiên đây cũng là mơ tưởng của chính mình, người căn bản vô tâm đối với hân, dù miễn cưỡng lưu y lại, hai người cũng sẽ không khoái hoạt.

Nếu đã quyết định buông tay, cần gì phải tiếp tục mê đắm dây dưa? Liễu Hâm Phong kiềm chế tâm tình khổ sở, đẩy tay Tiểu Thanh ra.

“Tiểu Thanh, lời vừa rồi coi như ta chưa nói qua đi!”

“Liễu Hâm Phong...”

“Ngươi thật sự muốn quay về chỗ tổ chức của mình sao? Ngươi định giao phó thế nào với chủ tử của mình?”

Thấy thần sắc Liễu Hâm Phong lãnh đạm đi, trong lòng Tiểu Thanh cũng khôi phục lại bình tĩnh, y thản nhiên nói, “Ta tự có biện pháp giải thích.”

Bọn họ ở khách *** nhỗ hai ngày, trong lúc đó ngoại trừ cùng nhau dùng cơm, hai bên không nói chuyện với nhau bất kỳ điều gì, đến ngày thứ ba, Tiểu Thanh mua ngựa, nói lời từ biệt với Liễu Hâm Phong.

Hai người yên lặng đi tới cửa khách sạn, Liễu Hâm Phong thấy tay Tiểu Thanh dắt dây buộc, thần sắc nóng lòng lên đường, tâm trạng không khỏi buồn bã, lại khẽ cười nói, “Tiểu Thanh, mong rằng lần kế tiếp gặp mặt, trong tay không phải đang cầm kiếm”

Tiểu Thanh, mặc kệ thế nào, ta quyết sẽ không rút kiếm về phía ngươi, nếu ngươi muốn tới lấy đầu, ta liền tùy ngươi tới lấy.

“Liễu Hâm Phong...”

Không nói cũng biết bản thân hai ngày nay đều là hoảng hốt bất an, Tiểu Thanh không thể nhìn thẳng vào người trước này, rõ ràng thâm tâm có chút không dứt hân ra được, nhưng nghĩ tới chuyện hai ngày trước bị truy sát, dứt khoát hạ quyết tâm thản nhiên nói, “Ta không để đáp ứng ngươi điều gì!”

“Không sao, dù sao ta nhất định sẽ không xuất thủ!”

Liễu Hâm Phong cười cười, mắt nhìn Tiểu Thanh tung người lên ngựa, nghênh ngang mà đi, trong lòng hân lúc này đã yên tĩnh như mặt nước, chỉ lưu lại một tia bi thương lan tỏa không ngừng.

Đột nhiên trong tiếng ngựa hí, không ngờ Tiểu Thanh vội vã vòng trở về.

Đột nhiên trong ngực chợt nảy lên khó hiểu, tim cũng đập liên hồi, chẳng lẽ Tiểu Thanh...

Liễu Hâm Phong vội vàng tiến tới đón, dắt cương ngựa.

Thần sắc Tiểu Thanh có chút phức tạp, y quay đầu lại, làm như không nhìn thấy biểu tình mừng rỡ như điên của Liễu Hâm Phong, nhẹ giọng nói, “Chuyện này ta đi chẳng biết bao giờ mới có thể trở về, có một người ta vẫn không yên lòng, muốn giao phó cho ngươi...”

Mới vừa nghe câu đầu, liền hiểu ý Tiểu Thanh, Liễu Hâm Phong miễn cưỡng cười nói, “Ngươi muốn nói Tiểu Phi sao?”

“Đúng vậy, đó là một đứa ngốc, ta lo lắng vì chuyện của ta, Mộ Dung Tĩnh nhất định không hài lòng với Tiểu Phi, nếu hân đối xử tử tế với Tiểu Phi thì cũng thôi, nhưng nếu hân không hề quan tâm tới Tiểu Phi, hoặc là khi dễ y, ta mong ngươi có thể giúp Tiểu Phi rời đi.”

Ở trong lòng ngươi, chỉ có hài tử ngốc kia thôi sao? Trước kia như vậy, hiện tại vẫn là thế này...

Liễu Hâm Phong không cách nào che giấu thất vọng trong lòng, nhưng lại bình tĩnh nói, “Ta nhớ rồi, chuyện ngươi nhờ ta, ta nhất định sẽ làm được!”

“Cảm tạ!”

Tiểu Thanh phi lên ngựa, quay đầu rất nhanh đã chạy xa, chỉ để lại người kia bất đắc dĩ đứng trong cát bụi cuộn cuộn, đang nhìn chăm chăm một người một ngựa đang lao đi mất dạng, nhưng vẫn không nở rời đi.

Hết chapter 82

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Chương 83

Từ lần trước gặp Tiểu Thanh, ta chưa đi thăm lại y, vốn trong lòng đang tính cũng đi cầu cho Tiểu Thanh phù bình ban, ai ngờ Liễu đại ca đột nhiên tới tìm ta, gương mặt hần tiều tụy, nói cho ta biết thương thế của Tiểu Thanh tốt rồi, đã rời đi, muốn ta đừng nhớ y nữa.

Không nghĩ Tiểu Thanh lại rời đi nhanh như vậy, trong lòng ta rất khó chịu, thế nhưng càng khó chịu hơn là từ sau khi xảy ra chuyện ám sát, Tĩnh cũng không tới tìm ta nữa, ta biết hần bận rộn nhiều việc, cũng không dám tới quấy rầy hần.

Chạng vạng hôm nay, trong lúc vô ý ta nghe hạ nhân nói Tĩnh đã trở về, liền tại đang ở đại sảnh bên kia, liền vội vàng chạy tới, ai ngờ mới chạy tới hành lang, chỉ thấy Tĩnh trước mặt đi tới, ta vui vẻ xông lên trước gọi, “Tĩnh!”

Tĩnh chỉ ừ một tiếng, lại đi ngang qua vai, cũng không liếc mắt nhìn ta.

“Tĩnh...”

Ta đứng nhìn bóng lưng của hần ngờ ngác hồi lâu, thẳng đến khi hiểu rằng hần sẽ không quay lại nhìn ta.

Tĩnh không thích ta nữa sao? Tựa như hần nói ta cứu hần một mạng, hần tạm tha cho Tiểu Thanh giống như trả lại ân tình cho ta, giữa chúng ta liền kết thúc sao?

Ta cúi đầu buồn buồn trở về phòng, ngay cả cơm tối cũng chẳng có tâm tình ăn, Tiểu Lục trước mặt ta không vui ngo nguẩy, hiển nhiên đang trách ta không cho nó ăn.

Sau khi ta không yên lòng cho Tiểu Lục ăn no, nhớ tới Huỳnh Tuyết nói, liền quyết định tới cùng Tĩnh nói chuyện rõ ràng một phen, nếu Tĩnh đang giận ta, ta nên làm chút chuyện khiến hần vui, tại sao muốn ngồi chỗ này mà chờ nh?

Chủ ý đã định, ta ra khỏi phòng ngủ, xuống phía dưới nghe Tĩnh đang tiếp khách, liền chạy như một làn khói tới, vừa vặn có người bưng trà đi tới, ta bước tới tiếp nhận, chuẩn bị bưng vào cho Tĩnh.

Tĩnh thấy ta có năng lực như vậy, hần là hài lòng chứ.

Đi tới cửa, chỉ nghe có một thanh âm lạnh lùng nói, “Nhị công tử, người lại nói đùa rồi, quang minh chính đại hà tất phải nói dối, nếu như trên tay người thật sự không có vật kia, tại sao lại có người năm lần bảy lượt tới phủ tra tìm, thậm chí ám sát người?”

Thanh âm này rất quen thuộc, lẽ nào Tĩnh bị ám sát bởi một món đồ gì đó? Đem đồ trả cho bọn họ có phải xong không?

“Vương gia chó nghe tin đồn nhảm, tin vật thống lĩnh ngàn quân sao có thể ở chỗ này của ta?”

Nghe Tĩnh nói như vậy, thanh âm lúc trước kia liền có chút giận dữ, “Nhị công tử, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, người đã đắc tội Nghị Vương, nếu vẫn khư khư cố chấp, chỉ sợ đến lúc đó ngay cả hoàng thượng cũng không giữ được người.”

Nhớ ra rồi, đây là tiếng của Thành Vương, dám trắng trợn uy hiếp người khác, cũng chỉ có Thành Vương mới làm ra được.

“Là ai?”

Không đề ta hoàn hồn, cửa sảnh bỗng nhiên mở ra, một đạo lệ quang bức đến trước mặt, ta sợ run lên, khay trà không cầm nổi, ngã xuống đất.

Lãnh ý của tam xích thanh phong để thẳng giữa chân mày ta, nhưng lạnh hơn chính là ánh mắt Tĩnh nhìn về phía ta, hần nhìn thẳng ta, trong đôi mắt thâm thúy u ám không thấy một tia cảm tình.

“Tĩnh...”

“Chát!”

Lời còn chưa dứt, trên mặt liền trúng một cái tát đau, ta che mặt giật mình nhìn Tĩnh, không hiểu tại sao hần muốn đánh ta, ta đã làm sai điều gì sao?

Cái tát này cũng không nặng lắm, lại làm cho ngực mơ hồ đau, vì sao vài ngày không gặp, vốn là người quen thuộc lại trở nên nhận không ra.

“Hỗn trướng, ai cho người ở nơi này nghe trộm?”

Bị Tĩnh lạnh lùng ép hỏi, ta ủy khuất nói, “Ta không nghe trộm, là ta đưa trà tới...”

“Chuyện gì vậy?”

Thanh âm uy nghiêm vang lên phía sau Tĩnh, Thành Vương đi tới, hần liếc mắt nhìn ta, cười lạnh nói, “Hải tử này là tân sủng của Nhị công tử à.”

Tĩnh hừ lạnh một tiếng, “Tân sủng cái gì, chẳng qua trước đây sủng ái vài ngày, liền quên hết cả quy củ rồi.”

“Dáng dấp ngược lại cũng rất thanh tú, nhưng ta nghe nói người ưa người kiều mị mà, thế nào lại thay đổi khẩu vị?”

“Chỉ là thứ mới mẻ mà thôi, ai ngờ là một đứa không biết thức thời là gì!” Tình chán ghét liếc mắt nhìn ta, rồi hướng Thành Vương nói, “Vương gia nếu thích, vậy tặng cho người có được không.”

Cái gì?

Ta tròn to hai mắt nhìn Tình, trong lúc nhất thời tưởng mình nghe lầm, Tình muốn đem ta tặng cho người khác, tặng cho một nam nhân đã từng muốn đưa ta vào chỗ chết!

Tại sao có thể nói ra lời vô tình như thế, ta không phải một món hàng, ta là một con người, ta là người người đã từng nói sẽ vĩnh viễn yêu!

Thành Vương lại khinh thường quét mắt liếc ta, “Ta thích là lướt một chút, loại này chỉ là đứa trẻ không biết gì không hợp khẩu vị của ta.”

Tình nghe vậy lập tức mắng ta, “Ngần ra ở chỗ này làm gì? Còn không lui xuống!”

Ta run lẩy bẩy nhặt trà cụ đánh đổ trên đất, cứ té ngã như vậy chạy về.

Trong phòng ngủ không đốt đèn, ta thất hồn lạc phách đi tới đầu giường ngồi xuống.

Coi ta đã làm cái gì? Còn khờ dại cho rằng có thể khiến Tình vui, không ngờ lại tự rước lấy nhục, ta nghĩ hẳn rất tốt với ta, thương ta, yêu ta, kỳ thực chỉ là sủng ái, chờ chán rồi, liền tùy tiện tặng cho người khác, ta chẳng qua là nam sủng bồi người trên giường mà thôi, lại còn tin chắc rằng Tình yêu ta.

Thì ra cho tới bây giờ chưa từng có người yêu ta, sau khi ta giao ra tấm chân tình, mới hiểu được đối với người khác mà nói, nó căn bản không đáng giá một xu.

Tâm trở nên lạnh lẽo, ngay cả nước mắt rơi xuống cũng lạnh, nhưng lúc này đây không còn người đến quan tâm ta nữa, sẽ không có người vì ta lau đi nước mắt trên mặt.

Vật nhỏ lành lạnh bò lên người ta, ta biết là Tiểu Lục, hình như nó cảm thấy được ta không vui, không ngừng dùng đầu cọ cọ vào ngực ta.

Ta vỗ đầu Tiểu Lục nói, “Tiểu Lục, nếu mà thực sự Tình đem ta tặng cho người khác, chúng ta liền cùng nhau chạy trốn đi, nhưng ta không có tiền mua điểm tâm ngon và rượu trái cây cho người, cho dù như vậy người có còn nguyện ý theo ta không?”

Tiểu Lục xoay người một cái, chui vào lòng ta, đây có phải là nói cho dù theo ta không có một cuộc sống tốt, Tiểu Lục vẫn không muốn xa ta? Con rắn nhỏ ngày cũng ngoắt như ta.

Một đêm này, ta không hề chợp mắt, mở to hai mắt nhìn màn trướng trên giường, trong lòng lại không biết suy nghĩ cái gì.

Thẳng đến hừng đông, ta mới mơ mơ màng màng ngủ mất, trong thoáng chốc bị người dùng sức đẩy mạnh, đánh thức ta từ trong mộng.

Ta dụi dụi mắt, thấy một nữ nhân mập mạp ăn mặc trang phục trù phòng đứng trước mặt ta.

“Chuyện gì?”

Đối phương kéo ta ra khỏi giường nói, “Ta là Thanh lan, phụ trách việc trù phòng, từ hôm nay trở đi, người theo ta tới trù phòng làm việc!”

“Vi sao?” Nửa thần trí của ta còn lưu lại trong mộng, nhất thời chưa hiểu ý của nàng.

“Vi sao?!”

Thanh Lan khinh miệt liếc ta, “Ngay cả loại hầu hạ người này cũng làm không được, còn muốn ngậy ngô trong phòng của chủ tử sao? Bên trên ra lệnh, muốn người tới trù phòng làm việc, bên này không cần người nữa.”

“Là ai ra lệnh? Là Tình... Nhị công tử sao?”

“Ta là hạ nhân làm sao biết là ai nói? Dù sao cũng giao phó để người qua là được. Mau mặc quần áo tử tế, chậm chạp chậm chạp như thế sao mà làm việc?”

Thanh Lan ném cho ta một bộ y phục màu xanh, ta biết, lúc mới vào Lạc Diệp sơn trang, Tiểu Thanh cũng đưa ta một bộ quần áo như thế.

Đã hiểu ý của Thanh Lan, nói đúng là hiện tại Tình đã chán ghét ta, không muốn nhìn thấy ta nữa, vì vậy liền vứt ta xuống trù phòng.

Kỳ thực tối qua khi nhìn đến thái độ của Tình thì ta liền hiểu sẽ có kết cục như vậy, cuối cùng cũng không đem ta tặng cho người khác, làm hạ nhân so với làm nam sủng tốt hơn nhĩ?

Ta cũng không chạy đi truy hỏi tâm tư của Tình, không có mệnh lệnh của hắn, hạ nhân sao dám chạy tới phòng ngủ tìm ta?

Ta mặc quần áo tử tế thật nhanh, theo Thanh Lan ra khỏi phòng ngủ, đứng phải Huỳnh Tuyết trước mặt, theo bản năng ta gọi nàng một tiếng, ai ngờ nàng cũng không nhìn ta, trực tiếp đi qua, tối hôm qua Tĩnh cũng đối với ta như vậy, xem ra Huỳnh Tuyết nghe xong phân phó của hấn, không để ý đến ta nữa.

Trên đầu bị vỗ một cái, Thanh Lan hung dữ mắng, “Nhìn cái gì vậy, tên của Huỳnh Tuyết quản gia người cũng gọi sao? Đến bây giờ người vẫn còn chưa rõ thân phận của mình đúng không?!”

Đầu bị vỗ rất đau, trước đây bình thường cũng bị Tiểu Thanh vỗ đầu, hiện tại mới hiểu được Tiểu Thanh đánh ta chưa từng dùng lực, nhưng Tiểu Thanh đi rồi, hấn cũng giống Tĩnh, đều đem ta bỏ lại.

Hết chapter 83

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Chương 84

Thanh Lan đưa ta tới trù phòng, nàng chỉ vào một đồng cùi lớn trong góc sân nói, “Trước mang cùi đi chế, lát nữa đun nước, đừng nghĩ lười biếng, bằng không ngay cả bữa trưa cũng không được ăn.”

Nàng nói xong liền xoay người đi, lưu lại một mình ta đứng trong đó dờ ra.

Điểm tâm ta còn chưa được ăn a, làm việc không được gấp, trước tiên phải cho ta lấp đầy bụng nha.

Có điều thấy bộ dạng Thanh Lan, điểm tâm không có hy vọng gì rồi, ta than thở ngồi xuống trước đồng cùi, cầm lấy dao bắt đầu chế cùi.

Bên cạnh chân truyền đến tiếng phi phi, ta không cần nhìn cũng biết là Tiểu Lục tới tìm ta, vội vàng buông dao nhét nó vào trong ngực, nhỏ giọng nói, “Tiểu Lục, người phải ngoan ngoãn nghe lời, nếu như bị người của trù phòng thấy, sẽ đem người làm canh rắn.”

Cùi tương đối giòn, chế dễ hơn so với tưởng tượng, có điều bỏ liên tục mấy chục phát, cánh tay ta vẫn mỏi rã có chút không nhắc lên nổi, dờ chừng Thanh Lan chạy tới thấy đồng cùi nhỏ bên cạnh đồng kia, không khỏi tức giận đến kêu.

“Người cái đồ ngu ăn không ngồi rồi này, hơn nửa ngày mới chế được một ít như thế, chế nhanh lên một chút!”

Cảm thấy Tiểu Lục trong ngực rục rịch, ta biết nó đang tức giận, rất sợ nó lại đột nhiên nhảy ra dọa người, vội vàng đè ngực lại nói, “Ta vẫn đang chế, có điều ta sẽ tận lực nhanh một chút.”

“Vậy làm nhanh đi! Nhìn bộ dạng ngây ngô của người, chẳng trách không được chủ tử thích, Ngọc thiếu gia người ta so với người thông minh nhu thuận hơn nhiều.”

Ngọc thiếu gia? Trích Tĩnh Lâu lúc nào có một Ngọc thiếu gia?

Thấy ta sững sờ, Thanh Lan cười lạnh nói, “Người không phải không biết chứ? Ta nói chính là Hách Ngọc thiếu gia a, công tử hiện tại sủng hấn sủng đến vô cùng rồi...”

Trong đầu như nổ oành một tiếng, bên tai có một thanh âm cười nhạo không ngừng kêu gào, Tĩnh có tình nhân mới, hấn thực sự bỏ ta lại rồi...

Dù cho bị đưa đến trù phòng làm việc ta cũng không quá đau lòng, tuy rằng tối hôm qua Tĩnh đối với ta như vậy, nhưng ta vẫn nhớ hấn đối với ta thật tốt, thậm chí sâu trong nội tâm còn có chút kỳ vọng, biết đâu mấy ngày nữa, Tĩnh hết giận sẽ cho ta trở lại, ta nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời, không chọc hấn tức giận nữa.

Thì ra căn bản là không trở về được nữa...

Tiếng cười lạnh của Thanh Lan kéo ta từ trong khiếp sợ trở về, “Người không cần làm ra bộ mặt người chết có được không? Chẳng lẽ còn tưởng rằng công tử sẽ lại tới tìm người?”

“Hách Ngọc thiếu gia là ai?”

“Là Như Phi nương nương nói công tử quá bận rộn, bên cạnh không thể không có một người thông minh cơ trí, cho nên mới cố ý đưa Ngọc thiếu gia qua hầu hạ công tử, người ta như thế nào đi nữa cũng đều cao quý hơn người, lại hiểu chuyện hơn người, mỗi ngày gần đây công tử đều ở trong phòng y, ngay cả cơm tối đều phân phó chúng ta trực tiếp đưa đến phòng Ngọc thiếu gia, bồi y cùng ăn...”

Không phải Huỳnh Tuyết nói mấy ngày nay Tĩnh bận bịu nên mới không có trong phủ sao? Không phải nàng nói Tĩnh chỉ là nhất thời tức giận, chờ hết

giận dĩ nhiên sẽ tới tìm ta sao? Khiến ta mỗi ngày không ngừng mong đợi và hy vọng, ngóng trông Tình sẽ quay lại, thì ra nàng vẫn luôn gạt ta, gạt ta nằm mơ giữa ban ngày, đến lúc mơ cũng chẳng được nữa mới thôi.

Thì ra trong phủ trên dưới đều biết việc này, lại chỉ giấu một mình ta...

Vì sao mỗi người ta tín nhiệm đều lừa gạt ta, vì sao mỗi người đều coi ta là đũa ngọc hết thuốc chữa?!

Không để ý tới Thanh Lan nữa, ta đỡ dần nhấc dao phay tiếp tục chẻ củi, càng chẻ càng nhanh, hạ dao cũng càng ngày càng dữ dội, phần phần nộ và tuyệt vọng trong lòng chuyển thành năng lượng không cách nào ngừng, toàn bộ trút xuống dao phay trong tay.

Lần đầu tiên, trong lòng ta có hận, đó là một loại cảm giác ta chưa từng trải qua, tựa như ngọn lửa bỗng nhiên cháy bùng lên trước ngực, Tiểu Lục bị kinh động, nó kịch liệt chuyển động trong lòng ta, hưng phấn mà phát ra tiếng phì phì.

Quá Ngo, Thanh Lan chạy tới thấy đồng củi xếp ở góc tường như núi nhỏ, nửa ngày không nói nên lời, vì vậy cuối cùng ta cũng được ăn bữa trưa, tuy rằng cơm đều đã lạnh, thức ăn cũng chỉ là canh suông trên nồi mấy lá rau, có điều ta đã đói đến đầu vàng mắt hoa, đâu còn để ý được nhiều như vậy, liền tự mình ngồi xuống đồng củi bên cạnh ăn từng ngụm lớn.

Ở đây không tệ, không ai qua lại, cho Tiểu Lục ăn cũng không phải quá lo lắng bị người phát hiện, hơn nữa ta thấy Tiểu Lục cũng không kén chọn cơm nước, điều này làm ta rất vui vẻ, dù cho tất cả mọi người vứt bỏ ta, chỉ ít Tiểu Lục sẽ vĩnh viễn bồi bên cạnh ta.

Buổi chiều là nấu nước rửa rau, đều là việc quen thuộc ta làm bên Lạc Diệp sơn trang, cơm tối nhiều hơn chút, khiến ta và Tiểu Lục đều ăn no.

Buổi tối Thanh Lan đưa ta tới một gian chứa củi nói, “Sương phòng đều ngủ đầy rồi, ngươi tạm thời ngủ nơi này đi, chờ cửa hàng bên kia rảnh rồi, liền điều người qua đó.”

Giữa phòng chứa củi là đồng cỏ khô, sát góc tường kê một giường gỗ, bên trên chỉ có một tầng chăn rất mỏng, ta suy nghĩ một chút, liền đi tới nằm xuống cạnh đồng cỏ, so với chiếc giường gỗ cứng ngắc, ngủ trên đồng cỏ tương đối thoải mái hơn.

Một ngày mệt nhọc, cánh tay bởi vì chẻ củi dùng quá sức mà vẫn phát run, đầu vai cũng vô cùng đau đớn, đoán chừng do xách nước để đun. Ta xoa vai ngả người nằm xuống, thấy Tiểu Lục bò tới bên cạnh, ta liền ôm nó nhắm mắt lại.

Chẳng biết hiện tại Tình đang làm gì?...

Quên đi, Tiểu Phi, người ta đều đá ngươi đi, ngươi còn nhớ mãi không quên làm gì, quên hẳn đi, ngủ sớm một chút.

Nhấn nhẹn đau lòng, cổ sức lắc lắc đầu, đem gương mặt tươi cười đang lớn vồn trước mắt kia hát ra, lâu rồi không mệt như vậy, cuối cùng mệt nhọc chiến thắng nhớ nhung, ta rất nhanh thì chạy vào mộng đẹp.

Ánh trăng nhu hòa chảy nghiêng nghiêng vào phòng, chiếu lên gương mặt nhọt nhọt trắng trẻo như bạch ngọc, trải lên người hài tử đang cuộn tròn như con mèo nhỏ trong đồng cỏ, một giọt nước mắt trong suốt theo khóe mắt lẳng lặng rơi xuống.

Hài tử này không vui vì mình ư? Mộ Dung Tình đau lòng lau đi vết lệ kia, đem chăn mỏng trên giường nhẹ nhàng đắp cho Tiểu Phi.

Đũa ngọc này, dù trời không lạnh, không đắp gì nằm trên đồng cỏ vẫn sẽ lạnh, sao lại không biết tự chăm sóc chính mình một chút?

Không biết làm như vậy có đúng không, ngày đó thấy Tiểu Phi dừng cảm quên mình xông lên trước vì hấn đỡ kiếm, hấn cũng hết hồn, nếu như sát thủ lúc đó không phải Tiểu Thanh, kết quả kia có nghĩ hấn cũng không dám nghĩ tới.

Xa lánh y, chỉ muốn đòi đi chú ý của mọi người, Tiểu Phi dù sao cũng chỉ là một tên tiểu tư, sẽ không có ai cho rằng hấn thực sự động tình vì một tên tiểu tư, nhưng không nghĩ tới Như Phi lại đột nhiên đem Hách Ngọc tới, nói là hầu hạ, kỳ thực chẳng qua an bài bên cạnh hấn để theo dõi, biết nữ nhân kia hận Tiểu Phi, định thuận nước đẩy thuyền, làm thỏa mãn tâm nguyện của nàng, cố ý không quan tâm tới Tiểu Phi, nhưng ai biết hài tử ngọc nghịch này hết lần này tới lần khác đụng phải lúc hấn nói chuyện cùng Thành Vương.

Thành Vương kia có tiếng là người thích luyện đồng, không dám trước mặt gã thể hiện đáng vẻ yêu thương, sẽ chỉ làm đối phương nảy sinh tâm ý với Tiểu Phi, vì vậy lúc ấy mới đánh y, quát mắng y, thậm chí điều y tới trừ phòng, hạ nhân bên kia có thể khi dễ Tiểu Phi, nhưng quyết không nguy hiểm đến mạng sống.

Không bao lâu nữa, hấn có thể lật đổ những người kia, mà trong thời gian này, hấn không muốn Tiểu Phi chịu bất cứ thương tổn gì.

Trước mặt truyền đến tiếng phì phì, Mộ Dung Tình ngẩng đầu, thấy Tiểu Lục ngẩng cao cổ, hung dữ nhìn mình chăm chăm, hấn vội vàng ra hiệu chó có lên tiếng, nói nhỏ, “Tiểu Lục, mấy ngày nay ta không ở bên cạnh Tiểu Phi, ngươi phải bảo hộ hấn cho tốt biết không?”

Có Huỳnh Tuyết đang âm thầm bảo vệ, còn có xà vương linh khí canh giữ bên người Tiểu Phi, y sẽ không có chuyện gì.

Tiểu Lục đề phòng nhìn chòng chọc Mộ Dung Tình hồi lâu, rốt cuộc xác định nam nhân này sẽ không làm tổn thương chủ nhân của nó, lúc ấy mới lùi thân thể về, cuộn ở một bên.

Mộ Dung Tình cúi người khẽ hôn nhẹ một cái lên đôi môi mềm mại của hài tử, lấy được cao từ trong ngực ra, thoa thuốc lên lòng bàn tay và vai phải của

y.

Được cao mát lạnh khiến người đang ngủ say khẽ hừ nhẹ, Mộ Dung Tĩnh nhìn không được điểm một cái lên chiếc mũi nhỏ của y, hần nhét được cao vào tay hải tử, sau đó ôm y vào lòng nhẹ giọng nói, “Tiểu Phi, ta sẽ rất nhanh đón ngươi trở về, sau đó chúng ta sẽ không rời xa nhau nữa!”

Hết chapter 84

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Chương 85

Đường như vừa mới ngủ đã bị một trận tiếng thanh la ồn ào đánh thức, ta mở mắt ra, bên ngoài trời đã sáng tỏ, Thanh Lan ở cửa kêu lên, “Mau rời giường! Còn muốn ngủ đến lúc nào? Nhanh đi nhóm lửa, chớ có lười biếng!”

Ta vội vàng bật dậy, ơ, trên người có chấn, trong lòng bàn tay còn cầm một vật cứng cứng, ta mở tay ra nhìn, là một hộp tròn nhỏ, bên trong chứa được cao tẩn ra mùi hương thoang thoảng.

Vai và bàn tay cũng không đau lợi hại nữa, mà trong tay ta cũng tẩn ra mùi hương giống được cao, nhất định là Tô đại ca thừa dịp ta ngủ say tới thoa thuốc giúp, ở đây chỉ có hần dùng thuốc, lần sau gặp được hần nhất định phải cảm tạ hần thật tốt.

“Tiểu Phi, rốt cuộc ngươi còn lè mề cái gì?”

“Tới đây!” Ta cuống quýt lên tiếng, nhét Tiểu Lục vào trong ngực rồi chạy ra ngoài.

Sau khi làm xong công việc buổi sáng, ta nhận com Thanh Lan đưa tới chạy đến cạnh đồng củi ăn, thuận tiện cũng cho Tiểu Lục húp chút cháo.

Ta nhìn Tiểu Lục uống hăng say, không khỏi lẩm bẩm, “Tiểu Lục, đêm qua ta mơ thấy Tĩnh, hần ôm ta rất ôn nhu, nụ cười của hần còn rất đẹp... Ta cũng biết là đang nằm mơ, Tĩnh đã có người khác, có thể rất nhanh sẽ quên ta, Tiểu Lục, người nói xem có phải ta cũng nên quên hần không?”

Tiểu Lục ngẩng đầu liếc mắt nhìn ta, kim quan trên đầu nó lấp lánh dưới ánh mặt trời, ta nhìn không được vuốt ve vương miện nho nhỏ đáng yêu nói, “Tiểu Lục, người thật là xa vương sao? Nhìn thế nào người cũng chỉ là một con rắn nhỏ ngoắc ngoắc chỉ biết ăn với ngủ, giống hệt như ta, ngoắc đến nỗi biết rõ bị người vứt bỏ, nhưng vẫn không quên được người kia.”

Tiểu Lục không để ý tới ta, lại cúi đầu tiếp tục liếm đồ ăn, haizz, Tiểu Lục chẳng qua là một con rắn nhỏ a, nó có thể nào hiểu được cảm nhận của ta?

Một giọt nước mắt từ trên mặt lăn xuống kim quan của Tiểu Lục, nó đột nhiên ngừng đầu, kỳ quái nhìn ta.

Tiểu Lục, ta sẽ không bao giờ khóc nữa, sẽ không vì người không yêu ta mà rơi lệ, không thêm nghĩ đến hần nữa, ta phải quên hần đi...

Từ sau hôm mơ thấy Tĩnh, ta liền không đặc biệt nhớ đến hần nữa, mỗi ngày ta đều bận rộn không ngừng, chờ đến lúc rớt cuộc có thể nghỉ ngơi, ta mệt mỗi nằm xuống liền ngủ, căn bản không rảnh nhớ đến Tĩnh, ta nghĩ như vậy cũng tốt, biết đâu sau khi Tĩnh đã quên ta, ta cũng sẽ quên được hần rồi.

Ta cũng không nhìn thấy Tô đại ca và Huỳnh Tuyết, có điều Liễu đại ca trái lại thỉnh thoảng đến thăm ta, hần còn mang theo điểm tâm Dung Hạnh Trai đến, ta ghi hận chuyện hần khi dễ Tiểu Thanh, căn bản muốn cự tuyệt cảm dỗ, thế nhưng Tiểu Lục đáng ghét vừa ngửi thấy mùi điểm tâm, lập tức xông tới, không chút khách khí bắt đầu hưởng thụ, làm hại ta cũng chỉ có thể hòa hảo với Liễu đại ca như lúc đầu.

Mỗi lần Liễu đại ca tới sẽ hỏi ta mấy câu rất kỳ quái, ví như ta có không vui không, có nghĩ tới chuyện rời đi không các loại, ta nói không thể, khế ước bán thân là văn tự bán đứt, căn bản không thể rời khỏi, mỗi lúc như thế, Liễu đại ca sẽ mắng ta ngoắc, nói không hiểu nổi tại sao Tiểu Thanh lại thích một đứa ngoắc như ta, ta thấy mỗi lần nói đến Tiểu Thanh thì trên mặt hần sẽ mang nét tươi cười, ngay cả trong mắt cũng mang theo ý cười, ta nghĩ Liễu đại ca kỳ thực cũng rất quan tâm đến Tiểu Thanh đi.

Mỗi ngày ta đơn giản làm các việc như chế củi, nấu nước, nhóm lửa..., chế củi kỳ thực cần khéo léo, ta chế mấy ngày liền tìm được bí quyết, chế củi cũng không cảm thấy cực khổ nữa.

Hơn nữa trong tất cả các việc, ta thích nhất cũng là chế củi, bởi vì bộ dạng cầm dao phay vung vẩy thực sự rất uy phong, ta thường trước mặt Tiểu Lục vung dao phay nói, biết đâu một ngày kia ta cũng thể giống như kiếm khách võ nghệ cao cường, mỗi lúc như thế, Tiểu Lục lại gật gù, một bộ dạng nhìn ta như nhìn đứa ngoắc, ta tức giận đến mức thật muốn cho nó nhìn mấy bữa com, đề nó biết ai mới là chủ nhân.

Cuộc sống như thế qua được bảy tám ngày, hôm nay sau giờ ngo, ta đang ở sau sân chế củi, bỗng nhiên nghe tiếng trang sức đình đang, một tên công tử quần áo hoa lệ từ cửa đi tới, thẳng tới trước mặt ta mới dừng bước lại.

Ta ngừng đầu, thấy là một vị tuấn mỹ công tử tuổi không lớn lắm, một thân trường bào màu trắng nhạt, đai lưng màu vàng buộc vừa vặn quanh eo duyên

duyên dáng đáng, gả ngũ quan xinh đẹp mà *** xảo, lông mày cũng được dưỡng *** tể, khuôn miệng vì kiều, nếu không phải một thân trang phục này, ta thực sự cho gã là một tiểu cô nương.

Nhưng giờ phút này gương mặt yêu kiều đang nhìn ta chăm chăm, sóng mắt lưu động, tràn đầy khinh miệt và coi thường.

“Ngươi chính là Tiểu Phi?”

Thanh âm rất trong trẻo, nếu không phải trong giọng nói có ngạo khí, ta nghĩ thanh âm này hẳn là rất êm tai đi.

“Ta là Tiểu Phi... Ồi...”

Trên mặt khê khê khẳng khẳng đã trúng một cái tát, mà người vung cái tát này lại như không có chuyện gì xảy ra phui phui tay nói, “Ngươi trước đây không phải từng hầu hạ chủ tử à? Sao ngay cả hai chữ nô tài cũng không nói?”

“Vâng, nô tài là Tiểu Phi.”

Chủ tử này ở đâu ra a, điệu bộ thật là lớn, ta sờ sờ bên má bị đánh đau nhìn hấn.

Gương mặt đó lại nở nụ cười, nhìn ta hỏi, “Ngươi còn không biết ta là ai sao?”

Lời vô ích, ngươi không nói thì ta nào biết ngươi là ai?

“Chẳng trách đến nam sủng cũng không làm nô, bị đá tới nơi này chề cui, ta xem ngươi thật đúng là không phải ngu ngốc bình thường a.”

“Ta không phải nam sủng!”

Ta và Tĩnh yêu nhau, ta không phải nam sủng của hấn!

Không ngờ tới ta sẽ lớn tiếng phản bác như thế, thiếu niên kia sững sốt một chút, mới cười lạnh nói, “Nô tài bồi người trên giường, không phải nam sủng thì là cái gì? Không nghĩ tới đã bị đá ra cửa, tính khí còn lớn vậy...”

Gã vươn tay, chơi đùa móng tay mình, lại từ tốn nói, “Không biết ta là ai? Ta đây sẽ nói cho ngươi biết, công tử hiện tại mỗi ngày đều leo lên giường của ta, mỗi ngày ta đều hầu hạ người hải lòng biết bao nhiêu, ta là Hách Ngọc, ngươi nhớ kỹ.”

Thì ra gã là Hách Ngọc, là người hiện tại Tĩnh đang sủng ái, gã thực sự rất xinh đẹp, tựa như Thành Vương nói ngày đó, Tĩnh thích người kiều mỹ, ta căn bản không thể so sánh với gã.

Không muốn nghe những lời giễu cợt này nữa, càng không muốn nhìn thấy gương mặt này của gã, vừa nghĩ tới mỗi đêm Tĩnh đều ôm gã cùng nhau ngủ, lòng ta bắt đầu mơ hồ đau.

Ta gục đầu xuống không đáp, người này rõ ràng tới tìm ta gây phiền toái, nhưng ta đã bị đá tới trừ phòng, vì sao gã còn muốn khó dễ ta?

“Cạch!” Khối ngọc bội bên hông Hách Ngọc không biết sao rơi xuống đất, gã nói, “Nhặt lên cho ta!”

Ta xoay người lại nhặt khối ngọc bội kia, ai ngờ tay vừa đưa tới, một chân liên hung hăng dẫm lên mu bàn tay ta, dùng sức mà nghiền tới nghiền lui, toàn bộ bàn tay ta bị dẫm xuống đá dẫm, đá nhọn găm vào lòng bàn tay đau rất.

Chỉ nghe thanh âm trong trẻo kia ác ý nói, “Nhìn bộ dạng ngây ngô của ngươi phát buồn nôn, nghe nói trước kia ngươi còn là nam sủng của Tam công tử, bởi vì trộm đồ nên bị đánh gần chết, sau không biết vì sao lại quần lấy Nhị công tử, đáng đáp cũng mi thanh mục tú, ai ngờ thực chất bên trong lại ti tiện như vậy, ngủ với một người lại một người, ta biết ngươi vẫn còn muốn quay lại, đừng có nằm mơ, cái thứ không biết xấu hổ như ngươi, cho rằng Nhị công tử thực sự sẽ nhớ ngươi sao?”

Ta không quan tâm người khác đánh chửi, ức hiếp ta, nhưng tuyệt không cho phép người khác lăng nhục, ta không phải kẻ trộm, cũng không phải nam sủng, không phải kẻ hèn hạ bồi người trên giường!

Tất cả lý trí trong nháy mắt tan vỡ, lửa giận không thể áp chế trào ra, chẳng biết khí lực ở đâu, ta rút bàn tay đang bị dẫm dưới chân ra, nhát dao phay đặt trên đồng cui, giờ về phía Hách Ngọc.

Không phải ta đang hù dọa gã, trong chớp mắt, sát ý trong ***g ngực tuôn ra ngay cả ta cũng không chế trụ được, nó hầu như không chế toàn bộ ý chí của ta, khiến ta tùy thời có thể vung dao phay tới.

Trong lòng khê động, Tiểu Lục nhanh như chớp chui ra, lao thẳng về phía mặt Hách Ngọc, sau đó nhảy xuống mặt đất hung tợn lè lưỡi về phía gã, kêu lên phì phì, đầu của nó ngẩng cao, kim quan trên đỉnh đầu dưới ánh nắng chói chang lóe lên đẹp mắt.

Hách Ngọc nhất thời bị dọa trắng mặt, gã hét thảm một tiếng, chạy trốn chết không quay đầu lại, gã lao đao chạy trốn, nửa đường còn ngã lộn nhào một cái, lăn trên đất, nhưng ngay sau đó lập tức bò dậy chạy về phía trước, thấy đáng về chắt vật của gã, ta ngăn người tại chỗ không nhúc nhích.

Tiểu Lục còn giờ cái cổ phát ra nộ khí, miệng nó há thật lớn, trong mắt ánh lên tia hung tàn.

Cho tới bây giờ, trước mặt ta Tiểu Lục đều là bộ dạng ngơ ngác, ta vẫn hoài nghi về cách nói nó là vua của loài rắn, thế nhưng lúc này, ta thực sự cảm giác được khí chất vương giả ngạo nghễ trước vạn vật của Tiểu Lục, còn có cỗ sát khí bức nhân.

“Tiểu Lục.”

Nghe ta gọi, Tiểu Lục lúc này mới xoay người bò tới cạnh chân ta, như tiểu hài tử khó chịu bộ dạng không vui cọ ổng quần ta.

Ta ném dao phay sang một bên, tựa như bị phỏng tay, bàn tay vừa rồi bị Hách Ngọc đâm lên đau rát như thiêu đốt, hung ác đâm đập khiến ta cảm giác được hận ý Hách Ngọc đối với ta.

Ta mở tay ra, nhìn vết thương bị đá sặc rạch trong lòng bàn tay, không khỏi có chút mờ mịt, tâm tình tụt xuống cực điểm, sao ta lại trở nên hung bạo như vậy, vừa rồi ta lại không thể khống chế được cỗ xung động muốn giết người, nếu như không phải Tiểu Lục đột nhiên xông tới, một đao kia không chừng ta thật sự có thể bỏ xuống.

Hết chapter 85

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Chương 86

Buổi tối Liễu đại ca đến xem ta, hắn thấy mặt ta sưng đỏ, ngạc nhiên hỏi ta chuyện gì xảy ra, ta che giấu hết mức, đành phải đối phó đến cùng, ai ngờ Tiểu Lục đáng ghét đột nhiên xông tới không ngừng liếm lòng bàn tay phải của ta, vì vậy việc tay phải của ta bị thương đã bại lộ, sau khi Liễu đại ca nhìn vết thương của ta, mặt nhất thời đen hơn cả đáy nồi, khiến lòng ta lo lắng, hắn trầm mặc nửa ngày đột nhiên hỏi ta, “Tiểu Phi, nếu như có thể, ngươi có muốn rời đi không?”

“Muốn a.”

Nếu như có thể không phải ở nơi này để bị khinh bỉ, ta đương nhiên nguyện ý rời đi, trước kia là nhớ Tĩnh, nhưng hắn đã có Hách Ngọc, ta còn đợi ở đây làm gì?

“Đã như vậy, ta đây liền mang ngươi đi nhé, rời khỏi cái nơi đau lòng này.”

Liễu đại ca để lại những lời này liền xoay người đi, làm hại ta suy nghĩ hồi lâu cũng không hiểu ý hắn muốn nói.

Vốn cho rằng chọc giận Hách Ngọc, gã nhất định sẽ tới tìm phiền phức cho ta, có điều mấy ngày kế tiếp đều rất bình thường, khiến ta đem chuyện xảy ra ngày ấy dần dần quên đi.

Sáng sớm hôm nay, ta như bình thường ngồi ăn với Tiểu Lục cạnh đồng củi, Tiểu Lục chẳng biết cấu kình cái gì, không chỉ không ăn, còn dùng đuôi gạt bát cơm xuống đất, làm hại ta chỉ húp được vài hớp cháo điểm tâm, ta thuận miệng mắng nó vài câu, con rắn nhỏ này lại phát cấu rồi, thân thể lắc một cái lủi mất không thấy bóng dáng đâu.

“Tiểu Lục, ngươi lại dám phát cấu với ta, phạt ngươi bữa trưa, bữa tối không được ăn cơm!” Ta quát về phía chỗ Tiểu Lục chạy đi.

Sớm không ăn cơm, ta đành phải uống hai bát nước giếng cho đỡ đói, có thể do uống vội nước lạnh, tối trưa trong bụng ta ầm ạch, còn có chút đau âm ỷ.

Tiểu Lục rất nhanh thì bò trở lại, nó đứng không xa đồng củi, không ngừng gật đầu về phía ta, bộ dạng làm hòa, đợi ta lộ ra nụ cười, liền vèo một tiếng lên vào ngực ta, cuộn thành một đoàn.

“Tiểu Lục, ngươi làm bản quần áo của ta rồi.”

Con rắn nhỏ giãy dụa, không để ý đến ta, ta đang muốn kéo đuôi lôi nó ra, chợt nghe Thanh Lan trong phòng kêu lên, “Tiểu Phi!”

Đợi ta chạy vào, Thanh Lan liền chỉ vào khay trà nói, “Bưng trà lên thư phòng công tử.”

Ta sững sờ.

Loại chuyện bưng trà đưa nước này gần đây không phải ta làm, vì sao đột nhiên muốn ta bưng trà cho Tĩnh?

“Là Ngọc thiếu gia phân phó, mau đi đi, chậm lại bị mắng.”

Ta bung khay chân chùi đi về phía thư phòng.

Nếu như có thể, ta không muốn tới nơi quen thuộc kia nữa, ta sợ nghe được lời nói ác độc giống vậy, nhưng ở sâu trong thâm tâm, ta lại muốn gặp Tĩnh một lần, muốn biết hắn có ổn không, có phải không còn nhớ ta chút nào không...

Ta đứng trước cửa thư phòng do dự hồi lâu mới đưa tay gõ cửa, sau đó chợt nghe thanh âm quen thuộc kia nói, “Vào đi.”

Tìm đột nhiên đập mạnh liệt, vốn là buồn bực, hoảng hốt, cùng do dự, tất cả đều tiêu tan, bên tai chỉ có một thanh âm không ngừng gọi, ta muốn gặp hắn, ta muốn gặp hắn, ta muốn gặp hắn...

Tay đẩy cửa phòng có chút run rẩy, ta bung khay đi vào, tới phòng trong của thư phòng.

Tĩnh...

Khuôn mặt tươi cười ta mong nhớ ngày đêm lúc này đang đối diện Hách Ngọc khẽ cười, một tay Tĩnh đặt trên eo thon của Hách Ngọc, ngón tay còn khéo léo chuyển động vuốt ve, Hách Ngọc khẽ mở đôi môi, phát ra tiếng hỗn hển mềm mại khe khẽ, bọn họ đắm chìm trong hoan ái với nhau, không ai để ý trong phòng này có thêm một người là ta...

Đau đớn trong bụng, trong ngực dường như càng thêm kịch liệt, ta cho rằng mình đã không nhớ người này nữa, cho rằng mình hắn là đã quên hắn, thì ra nỗi nhớ ẩn sâu trong nội tâm, đã khắc vào xương tủy, nỗi nhớ cả cuộc đời đều không thể quên.

Trong mắt của Hách Ngọc nhìn về phía ta lóe ra ngọn lửa khiêu khích khoái ý, ta biết đây là gã trả thù, bởi vì ta chống đối gã, vì vậy gã khiến ta thống khổ, khiến ta hiểu bản thân mình cần bản không có cách nào so sánh với gã.

Cảnh vật trước mắt trở nên mơ hồ, người ta lắc lư, hầu như không đứng thẳng được, ta thà chọn không gặp Tĩnh, cũng không muốn nhìn thấy người ta yếu nhất, trước mặt mình thân mật không có kỵ với người khác.

Tức giận, đổ kỵ trong lòng nháy mắt tựa hồ bị một bàn tay vô hình không chút lưu tình xé rách, kéo ta trượt xuống địa ngục, không mang theo nửa phần do dự.

“Tiểu Phi?!”

Trong giọng nói thanh nhã của Tĩnh có một tia vô cùng kinh ngạc, ta nghĩ mình đột nhiên xuất hiện nhất định chọc hắn sinh chán ghét, ta không dám đáp lại ánh mắt hắn, vội vàng cúi đầu, đặt khay trà lên bàn, sau đó cung kính nói, “Mời Nhị công tử và Ngọc công tử từ từ dùng, nô tài lui xuống.”

“Chờ một chút đã.”

Thanh âm trong trẻo ngọt ngào gọi ta lại, Hách Ngọc cười nói, “Tiểu Phi, trước đây không phải ngươi là thiếp thân của công tử sao? Vừa lúc Trích Tĩnh Lâu có một cửa hàng mới muốn khai trương, chúng ta đang ở đây muốn đặt tên tiệm, không bằng ngươi cũng nghĩ giúp.”

Ta vẫn cúi đầu như trước nhỏ giọng nói, “Ngọc công tử, nô tài không thể đặt tên tiệm.”

Hiện tại thăm nghĩ rồi đi nhanh một chút, ta không biết cứ ở lại, nước mắt còn có thể nhịn được bao lâu nữa.

Trong phòng nhất thời vang lên tiếng cười yêu kiều của Hách Ngọc, “Nhìn ta thực sự hồ đồ, Tiểu Phi, ngươi không biết chữ mà, đặt tên là việc khó khăn nào có thể hỏi ngươi?”

Tĩnh lạnh lùng cắt đứt tiếng cười châm chọc, “Ngọc Nhi, không hồ nháo nữa, để hắn đi xuống đi.”

Lời nói lạnh như băng, từng chữ từng chữ đập vào tim ta, khiến thân thể ta lung lay sắp ngã.

Tĩnh, ngươi ghét ta đến vậy sao? Ngay cả nhìn ta cũng không muốn?

“Công tử không nên trách Ngọc Nhi, ta cũng nhất thời sốt ruột mới hỏi như vậy, Tiểu Phi, ngươi sẽ không để bụng đúng không?”

“Không... Nô tài có thể lui xuống chưa?”

Đáng tiếc bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa đem ý nguyện của ta triệt để đập nát, có người phía ngoài nói, “Công tử, nô tài đem điểm tâm Dung Hạnh Trai tới rồi.”

Sau khi Tĩnh lên tiếng trả lời, một gia đình đi tới, đặt khay điểm tâm lên bàn, sau đó khom người lui ra ngoài.

“Công tử, người thật tốt, sao người biết Ngọc Nhi thích điểm tâm Dung Hạnh Trai?”

Tĩnh thân nhiên nói, “Thích thì ném thử đi, Tiểu Phi, ngươi cũng ném một khối.”

Một khối Phượng vĩ tô tẩm đường đưa tới trước mặt ta, điều này làm lòng ta có chút ấm áp, Tĩnh còn nhớ rõ đây là điểm tâm ta thích ăn nhất.

Ta rất muốn nhận lấy, nhưng ngực bụng đang lúc đau dữ dội, một cảm giác buồn nôn không ngừng ập tới, khiến ta hoàn toàn mất đi hứng thú với Phượng vĩ tô, hơn nữa Tiểu Lục trong lòng ta bất an di chuyển, ta sợ lại kinh động Hách Ngọc, liền thấp giọng nói, “Ta ơn công tử, nô tài vẫn nên lui xuống.”

Thanh âm Hách Ngọc đột nhiên trở nên bén nhọn, “Công tử, sao những hạ nhân này ngay cả chút quy củ cũng đều không hiểu? Ngay cả đồ chủ tử ban cho cũng dám cự tuyệt?!”

Tĩnh không trả lời, nhưng khối Phượng vĩ tô này vẫn để trước mặt ta, không có ý muốn thu lại, ta không muốn chọc Tĩnh mất hứng, vội vàng đưa tay nhận lấy, “Công tử ban cho, còn không ăn nó?”

Ta thần thò nhét Phượng vĩ tô vào trong miệng, hương vị ngọt ngào vốn có của điểm tâm khiến ta có chút buồn nôn, ta nhai qua loa vài cái, cảm thấy có chút đắng, ta chỉ biết Phượng vĩ tô có chút mặn, lần đầu tiên phát hiện nó cũng có đắng, đắng khiến ta gần như nuốt nguyên vẹn xuống.

Dạ dày bắt đầu đau kịch liệt, ta hướng Tĩnh hành lễ, nhịn đau xoay người rời khỏi, trong bụng như có trăm ngàn móng vuốt cào cào, khiến ta đau đến không thở nổi, ta cố gắng đi tới cửa, muốn mở cửa đi ra ngoài, nhưng một cơn đau bài son hải đảo đột nhiên ập tới, khiến ta vô lực đi tiếp, ta vờn tay nắm chặt khung cửa, liệu mình muốn ngăn lại đau đớn không chịu nổi trong bụng, đau đớn khiến mắt ta từng đợt tối sầm, mồ hôi lạnh lã chã rơi xuống, ta cũng không kiên trì nổi nữa, cứ như vậy dựa vào khung cửa mềm nhũn ngã xuống đất.

“Tiểu Phi!!”

Theo tiếng kêu sợ hãi, thân thể ta lập tức được ôm vào ***g ngực ấm áp, ta thấy khuôn mặt Tĩnh kinh hoàng thất thố, hấn gọi, “Tiểu Phi, ngươi sao vậy? Ngươi khó chịu ở đâu? Tiểu Phi!...”

Tĩnh, ngươi đang lo lắng cho ta sao?

Ta chợt đưa tay nắm lấy vạt áo trước ngực Tĩnh, kịch liệt thôi hỗn hển, ta rất muốn nói cho hắn biết ta không sao, có thể nằm trong ngực hắn, ta thực sự rất vui vẻ.

Thế nhưng đau đớn như kim đâm khiến ta ngoại trừ rên rỉ cũng không phát ra được một chút tiếng động, ta đau đớn vận vẹo người, không ngừng phát ra tiếng khóc trong lòng Tĩnh.

“Đau...”

Cổ họng có chút ngọt, máu theo tiếng rên rỉ trào ra, tai nghe Tĩnh kêu gào, rốt cuộc vô lực đáp lại hắn một tiếng, ta nặng nề rơi vào ***g ngực hắn, bị đau đớn đoạt đi thần trí.

Hết chapter 86

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Chương 87

“Rốt cuộc đây là chuyện gì? Vì sao ngươi phải hạ độc?!”

Trái với nhân tính đăm nhả thường ngày, Mộ Dung Tĩnh như dã thú phát cuồng, cắn giận nhìn Liễu Hâm Phong.

Không nghĩ tới đưa trà đến là Tiểu Phi, nhìn gương mặt trong nháy mắt thất sắc, tâm Mộ Dung Tĩnh liền nhói đau, vì vậy đem điểm tâm hải tử thích nhất cho y, mong y có thể vui vẻ, nhưng lúc nhìn đến tay cầm điểm tâm liều mạng ép mình ăn kia, hắn liền hối hận, sao hắn lại cho rằng Tiểu Phi khi nhìn thấy hắn cùng người khác thân thiết còn có thể vui vẻ ăn điểm tâm, hắn lại có thể coi người hắn thích trở thành đũa ngọc chỉ biết ăn!

Mới vừa rồi nhìn gương mặt Tiểu Phi vì đau đớn mà nhăn thành một đoàn, hắn hầu như phát điên không thể kiềm chế, hắn tình nguyện người trúng độc kia là hắn, cũng không muốn nhìn người mình thích chịu tội như vậy, mà Tiểu Phi lúc này lại lẳng lẳng nằm trên giường hắn, ngay cả hô hấp cũng suy yếu như con mèo nhỏ.

Không nghĩ rằng điểm tâm sẽ có độc, càng không nghĩ tới hạ độc chính là Liễu Hâm Phong, hắn chính là bằng hữu tín nhiệm nhất, Mộ Dung Tĩnh không hiểu tại sao hắn phải làm như vậy.

Sắc mặt Liễu Hâm Phong lại rất lạnh nhạt, “Ta chỉ hạ được, ta cũng không hạ độc!”

“Vậy thì có gì khác nhau?!”

“Đương nhiên không giống, ta hạ chỉ là mê dược khiến Tiểu Phi tạm thời mê man, hơn nữa dược tính cũng không phát tác nhanh như vậy, ta thấy có

người đưa điểm tâm tới, liền tiện tay hạ được vào Phượng vĩ tô, đĩa chỉ có một khối Phượng vĩ tô, ta biết người nhất định sẽ đưa cho Tiểu Phi...”

“Là mê được gì? Tại sao muốn hạ mê được?”

Tô Hoán Hoa giữ chặt Mộ Dung Tĩnh đang kích động không thôi nói, “Người tỉnh táo lại một chút, Tiểu Phi không sao rồi, các người bình tĩnh nói cho rõ chuyện.”

Mộ Dung Tĩnh cười khổ nói, “Ta có thể bình tĩnh sao? Người có thấy vừa rồi Tiểu Phi có bao nhiêu đau đớn không? Ta hận không thể đem kẻ hạ độc bằm thây vạn đoạn!”

Liễu Hâm Phong cười lạnh nói, “Hỏi ta hạ mê được gì? Ta cho người biết, là được khiến Tiểu Phi quên đi ký ức, sau khi ăn xong, hắn sẽ dần dần quên những chuyện trước kia, cuối cùng quên hết không còn lại gì!”

Mộ Dung Tĩnh không dám tin nhìn hắn, “Người... người điên rồi, tại sao muốn làm như vậy?”

“Ta tại sao muốn làm như vậy?” Liễu Hâm Phong cười nhạt, “Ta đã đáp ứng Tiểu Thanh, nếu Tiểu Phi ở chỗ này tốt thì không sao, nếu như hắn không được vui vẻ, ta liền dẫn hắn dời đi, dẫn hắn tới nơi có thể khiến hắn vui vẻ.”

Vừa dứt lời, Mộ Dung Tĩnh liền một quyền đánh tới, “Tiểu Phi là của ta, ta thương hắn, ta không thể thiếu hắn, người dựa vào cái gì muốn dẫn hắn đi? Người lại dám làm như thế!...”

Liễu Hâm Phong không tránh nắm đấm được vung tới, hắn bị nặng nề đánh ra thật xa, Mộ Dung Tĩnh còn định đánh tiếp, bị Tô Hoán Hoa một bên gạt gao ngăn cản.

Liễu Hâm Phong đứng thẳng người cười lạnh nói, “Người thương hắn? Như người cũng xứng nói lời yêu? Người đối xử với hài tử này thế nào, đơn giản chỉ là hắn vì Tiểu Thanh cầu tình, người liền không chút lưu tình bỏ lại hắn, thậm chí muốn đem hắn tặng cho người khác, cái này cũng chưa tính, nam sùng người nuôi lại khi dễ Tiểu Phi thế nào, người cũng coi như không thấy? Hài tử này bảo vệ người ngay cả mệnh cũng không cần, nhưng người coi hắn là gì, lúc thích thì liền trêu chọc hắn một chút, không thích, liền coi như giấy rách mà một cước đạp ra, hắn là một con người, không phải con chó! Không phải nam sùng gọi liền tới, đuổi liền đi của người!!”

Mộ Dung Tĩnh bình tĩnh trở lại, hắn lạnh lùng nhìn về Huỳnh Tuyết đứng yên ở một bên trầm mặc không nói, “Đến tận cùng là xảy ra chuyện gì?”

Huỳnh Tuyết bị lãnh ý bức nhân của Mộ Dung Tĩnh làm cho hoảng sợ lùi qua một bên, lắp bắp nói, “Ngày đó, Hách Ngọc công tử tới tìm Tiểu Phi gây phiền phức, hắn còn đánh Tiểu Phi, chẳng qua hắn cũng không chiếm tiện nghi, ta thấy Tiểu Phi không gặp nguy hiểm, liền không ra, ta không dám nói với công tử, là sợ công tử đau lòng.”

Thấy cái tát giáng về phía mình, Huỳnh Tuyết sợ đến nhắm mắt lại, Mộ Dung Tĩnh lại tức giận vung tay sang một bên, hết cách nói, “Huỳnh Tuyết, ta không muốn Tiểu Phi chịu một chút thương tổn nào, vì vậy ta mới tạm thời điều hắn đi, ta muốn người chiều cổ hắn cho tốt, người đáp ứng ta thế nào?!”

Huỳnh Tuyết quỳ sụp xuống đất, không dám nói câu nào.

Mộ Dung Tĩnh cả giận, “Đứng lên đi.”

Hắn lại nghiêm túc nói với Liễu Hâm Phong, “Ta chưa từng muốn đá Tiểu Phi đi, ta càng không thể tặng hắn cho người khác, ta sợ hắn ở bên cạnh ta sẽ gặp nguy hiểm, cho nên mới cố ý điều hắn đi, Hách Ngọc là do nương nương đưa tới, nàng có mục đích gì không cần nói cũng biết, ta sùng ái hắn chính là muốn dời đi sự chú ý của mọi người, người khác không rõ, chúng ta làm bằng hữu nhiều năm như vậy, lẽ nào người cũng không hiểu sao?”

Liễu Hâm Phong lắc đầu, cười khổ nói, “Không phải ta không rõ, chỉ là không hiểu, nếu quả thật người thích một người, thế nào cam lòng để hắn rời đi, người luôn miệng nói sợ hắn bị thương tổn, người có biết không, người thương tổn hắn sâu sắc nhất chính là người! Người còn nhớ không, lần đầu chúng ta gặp đứa bé này, hắn là một người lạnh lợi vui vẻ đến cỡ nào, thế nhưng người nhìn hắn hiện tại một chút đang là cái dạng gì, hắn cười so với khóc còn khó coi hơn! Mộ Dung Tĩnh, đây là người nói yêu sao?!”

Tay Mộ Dung Tĩnh vô lực xoa trán, hắn biết Liễu Hâm Phong nói không sai, lúc Tiểu Phi co quắp ngã vào trong ngực hắn, hắn liền không thể hồi hận thêm nữa, hắn cho rằng dùng phương pháp như vậy có thể khiến hài tử tránh được thương tổn, không ngờ lại khiến hắn tổn thương quá nặng.

Chỉ nghe Liễu Hâm Phong lạnh lùng nói, “Ta đã cho Tiểu Phi uống giải dược, rất nhanh thì hắn sẽ tỉnh lại, ngoài ra, dược của ta sẽ không khiến người có bất kỳ đau đớn nào, người vẫn nên điều tra cho rõ nguyên nhân khác đi.”

Tô Hoán Hoa vội hỏi, “Vậy mê dược của người có ảnh hưởng đến Tiểu Phi không?”

“Ta không biết, vốn uống xong giải dược sẽ không có việc gì, nhưng trong cơ thể hắn còn những thứ độc khác, hai loại dược tính tương kích, ta không biết sẽ gặp phải kết quả gì, có điều biết đâu quên đi đối với Tiểu Phi mà nói sẽ tốt hơn...”

“Tại sao muốn làm việc vì Tiểu Thanh? Người thả y đi, hiện tại lại giúp đỡ y, người rốt cuộc có tâm tư gì?”

Đối với vấn đề của Tô Hoán Hoa, Liễu Hâm Phong cười một tiếng đáp lại, “Không có tâm tư gì, chỉ là ta yêu y mà thôi...”

“Người nói cái gì?”

“Ta thương y, cho dù y căn bản coi thường tình yêu của ta, nhưng việc y muốn ta làm, ta liền liều mạng cũng sẽ làm!” Liễu Hâm Phong nói xong, yên lặng xoay người đi ra ngoài, để lại ba người sững sờ tại chỗ sau lưng.

Mộ Dung Tĩnh thờ dài, nói với Huỳnh Tuyết, “Lập tức đi trù phòng tra một chút.”

Huỳnh Tuyết nhận lệnh đi, Tô Hoán Hoa cũng lắc đầu đi ra ngoài, “Một người đã như thế, hai người cũng như vậy, tất cả mọi người điên rồi...”

Huỳnh Tuyết trở lại rất nhanh, nàng mang đến một đáp án rất đơn giản, điểm tâm trù phòng có độc, người hạ độc để che giấu tai mắt người khác, dùng độc được mẫn tính, mấy ngày sau mới có thể phát tác, vì vậy người làm việc ở trù phòng hẳn là không hề ngoại lệ tất cả đều trúng độc, có thể dễ dàng thuận lợi như vậy, rất hiển nhiên, người này làm việc ngay tại trù phòng. Mộ Dung Tĩnh sau khi nghe xong lạnh lùng nói, “Đề Hâm Phong đi hỏi đi, đối phó với kẻ hạ độc, hẳn rất có thủ đoạn.”

Sai Huỳnh Tuyết đi, Mộ Dung Tĩnh đi vào buồng trong, hẩn ngồi bên giường, ôm người còn đang mê man vào ngực, đưa tay đặt lên bụng y chậm rãi xoa, chân khí theo lòng bàn tay truyền vào cơ thể Tiểu Phi, y phát ra một tiếng rên rỉ, đôi mi thanh tú lại nhú chặt.

Liễu Hâm Phong đáng chết này, không phải hẳn đã cho Tiểu Phi uống giải dược sao? Vì sao y còn không tỉnh lại?

Rất hy vọng Tiểu Phi có thể lập tức tỉnh lại, nhưng lại lo lắng y tỉnh dậy sẽ xảy ra chuyện bản thân không yên lòng, Mộ Dung Tĩnh cũng chỉ có thể nhẹ nhàng kéo hải tử ôm vào trong lòng, dùng nhiệt độ cơ thể mình sưởi ấm cho thân thể lạnh lẽo của y.

Xin lỗi, Tiểu Phi, là ta tự cho mình thông minh mà hại ngươi, đừng quên ta, phải vĩnh viễn nhớ ta, nhớ ta là người ngươi yêu nhất.

Đau đớn hành hạ người đều biến mất, cái loại đau đớn đáng sợ này so với bị roi quất còn khiến người khó có thể chịu được, đau đến mức khiến ta có thể cho rằng mình lập tức có thể chết đi, ta cử động một chút, cảm giác trên bụng mình có bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn, dịu dàng như vậy, khiến ta không nhận được hử nhẹ.

Động tác của bàn tay đặt trên bụng hơi chậm lại, kinh hi không rõ trong giọng nói ôn hòa trước sau như một của Tĩnh, “Tiểu Phi, ngươi đã tỉnh chưa?”

Kỳ thực ta đã sớm tỉnh, bởi vì bọn họ thật âm ỉ, muốn bất tỉnh cũng không được, chỉ là không có sức mở mắt mà thôi, trong đó kể ra tiếng của Tĩnh là lớn nhất, hẳn bình thường là một người rất ôn trọng, sao lại trở nên khác thường như vậy?

Ta nghe không hiểu lắm bọn họ âm ỉ cái gì, cũng không muốn mở mắt, nếu như mở mắt ra, Tĩnh sẽ biến mất thì sao? Cái ôm này thật ấm áp, ấm áp khiến ta không muốn rời đi.

Trên gương mặt mát lạnh, hình như có giọt nước rơi xuống, đôi môi của ta bị nhẹ nhàng cắn mím, lời nói mê man của Tĩnh truyền vào tai, “Ngươi cái đứa nhỏ này, còn định đem ta dẫn vật tới khi nào? Lập tức tỉnh lại cho ta!”

Ta bị hẩn cắn có điểm không thở nổi, ho khan một tiếng, mở mắt.

Tĩnh kinh ngạc nhìn ta, vành mắt của hẳn có chút đỏ, lẽ nào giọt nước vừa rồi là...

Sao lại thế? Không phải ta đã bị đá đi sao? Nếu không đột nhiên té xỉu, sao lại nằm ở chỗ này?

“Tĩnh...”

Lời vừa ra khỏi miệng, ta cũng biết mình sai rồi, vội vàng tránh khỏi cái ôm của Tĩnh nói, “Nhị công tử, ta lập tức đi làm việc ngay, ta sẽ không lười biếng, ta đây liền đi...”

Không cho ta cơ hội nói xong, Tĩnh liền ôm chặt ta vào ngực, chúng ta kẻ thật sát như vậy, khiến ta có thể cảm thấy rõ ràng thân thể hẳn đang phát run, ngay sau đó, chỗ gãy ta hình như có chất lỏng ẩm ướt nhỏ xuống.

“Cầm tạ trời đất, ngươi còn nhớ ta, ngươi còn nhớ rõ ta!”

Ta đương nhiên sẽ nhớ ngươi, ta yêu ngươi như thế, làm sao quên ngươi được?

Hết chapter 87

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Ký Ưc

“Tiểu Phi, là ta sai rồi, ta sẽ không làm loại chuyện ngu xuẩn này nữa, tha thứ cho ta, trở về bên cạnh ta có được không?”

Ta chẳng hiểu chuyện gì xảy ra, đành chỉ có thể không nhúc nhích để Tĩnh tùy ý ôm như vậy.

Tĩnh để ta trở về, Hách Ngọc làm sao bây giờ? Không phải mỗi ngày Tĩnh đều ở cùng một chỗ với gã sao? Ta đây trở về được coi là gì, nói không chừng mấy ngày nữa lại bị đuổi đến nơi nào...

Thấy ta không nói gì, Tĩnh buông tay ra, đôi mắt giải thích với ta, “Tiểu Phi, không phải ta thực sự muốn đuổi ngươi đi, ta sợ có người sẽ hại ngươi, cho nên mới cố ý điều ngươi đi, Tiểu Phi, ngươi phải tin ta!”

Là thế phải không? Nhưng ngươi có tình nhân xinh đẹp như vậy rồi, ta đây là tên tiểu tư vừa ngốc vừa ngây ngô, ngươi còn để ta ở trong lòng sao?

Nghĩ đến những lời Hách Ngọc nói kia, nghĩ đến một màn thân thiết trong thư phòng, nghĩ đến đôi tay ôm ta này mỗi ngày đều ôm người khác...

Đầu đột nhiên ngấm ngấm đau, ta cố sức lắc lắc đầu, Tĩnh vội hỏi, “Lại đau đầu sao? Có đau lắm không?”

“Không sao, chỉ là hơi nhức.”

“Mau nằm xuống.”

Tĩnh nhẹ nhàng đỡ ta nằm xuống, động tác của hắn rất dịu dàng, giống như ta là con búp bê tùy tiện chạm một cái cũng có thể vỡ nát, vì sao chỉ bị bệnh một hồi, tất cả dường như lại quay trở về.

Nhìn đôi mắt ôn nhu hướng về phía ta, ta liền mê muội, không phân rõ ai mới là Tĩnh thật, lại càng không rõ ý hắn nói.

Thấy ta mở to hai mắt, Tĩnh mỉm cười dùng ngón tay mềm mại vẽ một vòng trên mặt ta, loại tiếp xúc da thịt tê tê đại đại này khiến tâm ta cũng ngứa ngáy theo.

“Tiểu Phi, Tiểu Phi của ta...”

Tĩnh không chán ghét ta nữa sao?

“Tiểu Phi, bụng còn đau không?”

Ta lắc đầu.

Tĩnh hơi cau mày, rơi vào trầm tư, ta nhìn không được muốn sờ mặt hắn một cái, nhưng tay vừa nâng lên, lại liền thu về, Tĩnh trở tay nắm lấy tay ta hỏi, “Làm sao vậy?”

“Không sao.”

Tĩnh kéo tay ta áp lên mặt hắn nói, “Ta rất nhớ Tiểu Phi, Tiểu Phi có nhớ ta không?”

Ta hẳn là rất nhớ Tĩnh, nhưng mấy ngày nay quá mệt nhọc, khiến ta căn bản không nhớ nổi cũng không đủ *** lực nhớ hắn, vì vậy ta không biết nên gật đầu hay lắc đầu, cứ ngây ngẩn nhìn hắn.

Ánh mắt Tĩnh nhìn chăm chú ta tới sầm xuống, hắn lập tức cười nói, “Tiểu Phi có đói bụng không? Muốn ăn chút gì không?”

Trong lòng vẫn có chút buồn bực không muốn ăn uống gì, ta lắc đầu nói, “Không đói, ta chỉ có chút mệt.”

“Vậy ngủ tiếp một chút đi, ta bồi Tiểu Phi.”

Không biết có phải khí tức của Tĩnh có tác dụng định thần, ta nhắm mắt lại, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Đã lâu không ngủ thư thái như vậy, chờ khi tỉnh lại lần nữa đã là hoàng hôn, ta cảm thấy khá hơn nhiều, Tĩnh không ở đây, nhưng Huỳnh Tuyết bụng rất nhiều thức ăn và điểm tâm qua, nàng nói cho ta biết buổi tối Tĩnh có tiệc mời, nên nàng tới phục vụ ta ăn cơm chiều, thái độ nói chuyện của Huỳnh Tuyết ôn hòa rất nhiều, điều này làm cho ta có chút không thích ứng.

“Huỳnh Tuyết, Huỳnh Tuyết, đừng quên đồ ăn của Tiểu Lục.”

“Nhớ rồi, ta sẽ chiếu cố thật tốt bảo bối của ngươi.”

Sau khi Tiểu Lục uống xong rượu trái cây lâu không được nếm, liền lừ đừ bò về ổ nhỏ của nó ngủ, nhưng vì ta ngủ quá nhiều, nên nằm trên giường ngay cả một chút buồn ngủ cũng không có.

Đến khuya Tĩnh mới về, lúc hắn cởi áo khoác kéo theo một cổ hơi rượu, mà hắn vừa lên giường liền ôm lấy ta, động tác khiến ta có chút phản cảm, vừa nghĩ tới mỗi ngày hắn cùng Hách Ngọc ở một chỗ, mà động tác cũng giống như dùng trên người Hách Ngọc, ta liền liều mạng muốn đẩy người đang đè lên mình này ra.

Nhưng đôi tay kia căn bản không quan tâm đến ý nguyện của ta, vẫn không ngừng điên cuồng sờ soạng, chân của hắn kẹp chặt ta dưới thân, nhiệt tình hôn, môi của ta bị cắn đến đau.

Ta nhớ Tình trước đây không như thế, hắn sẽ đối với ta rất dịu dàng, rất ôn nhu, không giống như bây giờ, chỉ toàn đối đãi thô bạo, mà ta không cách nào đẩy ra, bởi vì hắn là chủ tử của ta.

Trước mắt hiện ra nhân thân vô cùng giễu cợt của Hách Ngọc, gã nói không sai, ta chẳng qua chỉ là nam sủng dùng để phát tiết dục vọng, cho nên mới được ở lại chỗ này, chờ Tình chán ghét, ta lại phải lăn trở về ổ cò bản thủ kia.

Ta từ từ nhắm hai mắt, mặc cho Tình tiếp tục, nhưng đôi tay không ngừng di chuyển kia ngừng lại, toàn bộ động tác điên cuồng cũng dừng lại, ta mở mắt ra, xuyên qua ánh trắng, Tình đang dùng ánh mắt hốt hoảng nhìn ta chăm chăm, ngón tay của hắn luồn vào tóc ta, thấp giọng gọi, “Tiểu Phi, Tiểu Phi...”

Ta chọc Tình mất hứng sao? Ta ngồi dậy, bắt đầu cởi quần áo, nút áo đều bị Tình cởi rồi, nên ta chỉ tụt tay áo xuống, áo dễ dàng rơi ra, ta đang muốn tháo thắt lưng, thân thể nhoáng một cái, liền bị Tình ôm vào ngực.

“Tiểu Phi, đừng như vậy, Tiểu Phi...”

Đầu ta được Tình gắt gao giữ chặt trước ngực, hai tay hắn ở sau lưng ta dùng sức vuốt ve, “Xin lỗi, Tiểu Phi, chúng ta đã lâu không ở cùng một chỗ, ta nhất thời không nhận được, không phải ta cố ý muốn tổn thương ngươi...”

Ta không bị thương a, loại chuyện này trước đây cũng thường làm, ta không cảm thấy có gì không ổn.

“Tình, ta không sao.”

Tình nhặt quần áo lên, giúp ta mặc vào, sau đó kéo ta cùng nằm xuống, đầu ta gối lên ngực Tình, cảm giác hô hấp trầm ổn của hắn.

“Tiểu Phi đang trách ta sao?”

Ta không trả lời.

Đương nhiên ta trách hắn, một chốc đem ta sủng đến tận trời, một chốc lại vô tình đẩy ta ra, còn có tên Hách Ngọc công tử kia, nhưng ta lại không nỡ trách hắn, bất luận Tình làm gì với ta, ta biết ta đều rất yêu hắn.

Cả một đêm, chúng ta đều không nói nữa, cứ lẳng lặng dựa sát vào nhau.

Ta không biết mình ngủ lúc nào, sau đó, một loại cảm giác kỳ quái khiến ta khó chịu, ta nỗ lực lắc đầu, mở hai mắt ra, một người đang đứng trước giường, gã lạnh lùng nhìn ta chăm chăm, trên khuôn mặt kiêu mị lộ ra thần sắc oán độc.

Hách Ngọc?

Không đợi ta kêu thanh tiếng, một đôi tay hữu lực liền hung hăng kẹp chặt cổ ta, ta hoảng sợ nhìn gã, rất muốn đẩy đôi tay đang chặn lại hô hấp của ta, nhưng toàn thân mềm nhũn, không nâng nổi một chút khí lực.

Sao ta lại biến thành bộ dạng như vậy?

Tiếng cười ác ý cùng khí lực trên tay theo nhau dồn tới.

“Ta đã sớm muốn giết ngươi, tên ngu ngốc như ngươi, sớm đáng chết!”

Ta cực lực muốn thoát khỏi kìm kẹp thống khổ, không thể hô hấp khiến ngực ta vô cùng đau đớn, “Vi...cái gì?”

“Không phải ngươi chết thì chính là ta chết, cho nên ngươi chết đi được rồi!”

Tên điên này!

Hách Ngọc cười gằn nói, “Đừng hy vọng có người tới cứu ngươi, bọn họ đều ở tiền viện rồi, con rắn nhỏ kia của ngươi bây giờ là con rắn chết rồi...”

Cái gì? Tiểu Lục xảy ra chuyện rồi? Chết tiệt, gã lại dám động vào Tiểu Lục!

Tức giận lập tức xông tới, cảm giác một cỗ lực lượng từ trong cơ thể đột nhiên tăng lên, ta giơ tay lên vung tới, trong tiếng kêu sợ hãi của Hách Ngọc, cả người gã đung về phía sau, ngã ra gian ngoài, gã tiếp tục tuôn ra tiếng hét thảm, ta ngồi dậy, thấy Hách Ngọc gãy dựa quằn quại trên mặt đất, sắc mặt gã trở nên bầm đen, con ngươi kịch liệt lồi ra phía ngoài, bắn ra ánh mắt tuyệt vọng kinh khủng.

Cùng lúc đó, cửa phòng được mở ra, Tình lao nhanh đến, hắn tiến tới ôm chặt lấy ta kêu lên, “Tiểu Phi? Tiểu Phi...”

Sau khi Hách Ngọc phát ra vài tiếng thét thê thảm chói tai, rốt cuộc tê liệt ngã xuống mặt đất bất động, Liễu đại ca đuổi theo vào dùng chân đá gã một cái, hời hợt nói, “Đã chết, độc Tiểu Lục quả nhiên lợi hại.”

Khí tức Tĩnh khiến tức giận lúc đầu của ta dần dần bình ổn xuống, hai tay lại không tự chủ được đẩy hấn ra.

“Tiểu Phi!”

Chán ghét tiếp xúc thân thể với bất cứ kẻ nào, cho dù hấn là Tĩnh!

Cái ý niệm này chợt lóe lên trong đầu, ngay sau đó tiếng gọi kinh ngạc của Tĩnh khiến ta phục hồi *** thần lại, ta ngơ ngác nhìn gương mặt quen thuộc này, trong lúc nhất thời có loại cảm giác ngỡ ngàng.

Hết chapter 88

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Chương 89

“Loại mê hương này khiến người ngủ say, vô sắc vô vị, sau khi ngửi thấy nó liền giống như say rượu, phải nghỉ ngơi thật lâu mới có thể hoàn toàn thanh tỉnh, Tiểu Phi người nếu không có chuyện gì, giải được của ta cũng được tiết kiệm” Liễu đại ca vừa nói chuyện vừa đem một viên thuốc cho Huỳnh Tuyết để nàng uống.

“Tiểu Lục cũng không có chuyện gì chứ?”

Tô đại ca cười nói, “Nó đương nhiên không sao, người nhìn thấy rắn trúng độc bao giờ chưa? Có điều Hâm Phong, không phải người đều rút hết rãnh độc của nó ra rồi à? Sao nó còn có thể cắn người? Mau kiểm tra trong miệng nó một chút xem có phải còn có những rãnh độc khác không, tốt nhất là rút hết ra, bằng không chúng ta cũng sẽ gặp nguy hiểm.”

“Không được!” Ta vội vàng kêu lên, “Tiểu Lục không có răng đã rất đáng thương, người đừng khi dễ nó nữa có được không.”

Tĩnh lạnh lùng nói, “Tiểu Lục muốn cắn người đã sớm cắn, hiện tại không cần để tâm chuyện này, phòng ngủ này không thể dùng tiếp được nữa, Tiểu Phi, chúng ta đổi sang một gian phòng khác nhé?”

Ta vội vàng gật đầu, bộ dạng dờ dợn trước khi chết của Hách Ngọc khiến ta có chút rợn cả gáy, đổi căn phòng cách nơi này càng xa càng tốt.

Như mong muốn của ta, Tĩnh dời phòng ngủ của chúng ta đến viện khác, chuyện sau đó xử lý thế nào ta không được biết, khiến ta kỳ quái chính là câu nói cuối cùng kia của Hách Ngọc, vì sao không phải ta chết thì chính là gã chết? Chẳng lẽ có người đang uy hiếp gã sao?

Tuy rằng Hách Ngọc muốn giết ta, nhưng cái chết của gã vẫn cứ khiến ta không vui, lại nói ta và Hách Ngọc thật ra là cùng một loại người, căn bản không thể quyết định vận mạng của mình, chỉ như đồ vật bị người tặng tới tặng lui.

Tĩnh vẫn ôm ta ngủ như trước, nhưng không ép buộc ta làm những chuyện kia nữa, ta thích dựa sát vào hấn, lại ghét cùng hấn thêm một bước tiếp xúc thân thể, ta luôn không quên được lời Hách Ngọc nói, ta biết cái bóng ma kia vẫn ở trong tâm lý ta, khiến ta không chịu được việc sau khi Tĩnh hoàn hảo cùng người khác lại trở về ôm ta.

Một ngày sau giờ Ngọ, ta ôm Tiểu Lục ngủ trưa, Tĩnh cũng bồi ở cạnh ta, trong mơ hồ, ta nghe có tiếng đập cửa truyền đến, Tĩnh đi ra ngoài hỏi, “Chuyện gì?”

“Mộ Dung, ta vừa tra được một việc, rất quan trọng, Tiểu Phi đâu?”

Là thanh âm của Tô đại ca, chuyện quan trọng?

“Hấn đang ngủ, liên quan tới hấn?”

“Liên quan tới hấn! Ta nghĩ hài tử này rất cổ quái, vì vậy cố ý đi một chuyến tới Triệu gia trang...”

“Ai cho người tự quyết định đi làm loại chuyện này?”

“Mộ Dung, người đừng kích động, hãy nghe ta nói hết. Ta chỉ muốn biết mình dự đoán có chính xác hay không, cho nên mới đi thăm dò thân thể của Tiểu Phi, ai ngờ sau khi đi mới biết được, mấy tháng trước Triệu gia trang xảy ra một trận hỏa hoạn, phụ thân hấn bị gỗ rơi trúng, chết tại chỗ, mẫu thân hấn bởi kinh hoàng và bị thương quá độ, cũng trở nên điên khùng, ta hỏi qua những thôn dân khác, mới biết Tiểu Phi căn bản không phải con của bọn họ, mà là hài tử Triệu lão nhị mang từ ngoài về, Triệu lão nhị nói với người ta là nhi tử của anh họ hấn ở bên ngoài, anh họ vì đột nhiên ốm chết, cho nên mới đem hài tử giao phó cho hấn, có điều tất cả mọi người nói chưa từng nghe thấy Triệu lão nhị có anh họ này...”

“Ngươi rút cuộc muốn nói gì? Cho dù Tiểu Phi không phải con ruột hay cháu trai của Triệu lão nhị thì có thể nói lên điều gì? Chỉ sợ là hài tử tên kia lừa gạt ở nơi nào tới.” Tĩnh thấp giọng cả giận nói.

Cái gì? Ta không phải con của cha mẹ? Không thể nào, trong trí nhớ của ta vẫn cùng bọn họ sinh hoạt chung một chỗ.

“Mộ Dung, ngươi tỉnh táo suy nghĩ thật kỹ. Tiểu Phi hẳn không phải một hài tử bình thường, có thể làm xà vương Bích Phệ cúi đầu nghe lệnh sao có thể là người thường? Hơn nữa Tiểu Phi bách độc bất xâm, không chỉ có kịch độc Di hoa, Âm phong không gì sánh được không có tác dụng với hắn, ngay cả độc Dạ đàm của Tiểu Thanh dùng máu của hắn cũng có thể giải, còn có, mê hương Túy miên mãnh liệt ngay cả Huỳnh Tuyết cũng không thể chống lại, nhưng Tiểu Phi hẳn hoàn toàn giống như người bình thường. Mộ Dung, nhiều điểm đáng ngờ như vậy, cho tới bây giờ ngươi thực sự chưa từng hoài nghi sao?”

“Ta có nghĩ tới, nhưng ta tin tưởng Tiểu Phi sẽ không hại ta! Hắn chỉ là một hài tử!”

“Tiểu Thanh trước đây cũng giả thành bộ dạng hài tử, ai nghĩ hắn là Sát Nhân Vô Xá?

“Tiểu Phi không có nội lực, không có võ công, điểm này ngươi so với ta còn rõ ràng hơn, hắn vừa tới Trích Tinh Lâu chỉ còn lại một chút hơi thở...”

Ta nghe ra do dự trong giọng của Tĩnh.

“Mộ Dung Tĩnh, ngươi tỉnh lại đi, những lý do này ngay cả chính ngươi cũng không gạt đi được có phải không? Vóc người thấp bé có thể dùng sức cốt công để biến hóa, nội lực có thể tự mình phong lại, ngươi đã từng gặp qua một hài tử bị đánh đến hấp hối, chưa đầy một tháng là có thể nhảy nhót đứng trước mặt ngươi sao? Ta tự nhận y thuật của mình không cao mình đến thế.”

“Ta không biết, ta chỉ biết Tiểu Phi quyết sẽ không hại ta! Hắn thiện lương khả ái, bất kỳ sát thủ nào cũng không thể cải trang thành cái đáng yêu kia của hắn.”

Thanh âm Tô đại ca có chút bất đắc dĩ đề cao, “Mộ Dung, ngươi kỳ thực sớm đã nghĩ đến nguyên nhân trong đó rồi đi? Nếu như Tiểu Phi mất trí nhớ thì sao? Một sát thủ vì một nguyên nhân nào đó mất trí nhớ, một ngày hắn nhớ lại tất cả chuyện cũ, Mộ Dung, nguy hiểm nhất chính là ngươi! Hắn sẽ quên hết tất cả mọi thứ liên quan đến ngươi, sau đó không chút lưu tình giết ngươi, đến lúc đó ngươi làm thế nào? Ngươi ngoan ngoãn chờ chết? Hay giết hắn?”

“Ta sẽ không giết Tiểu Phi, vĩnh viễn cũng sẽ không làm thương tổn hài tử kia...”

Hết thảy trong nháy mắt trở nên lặng ngắt như tờ, cảnh vật trước mắt kịch liệt lắc lư, bọn họ nói không phải sự thật, không phải! Ta sao có thể giết Tĩnh, ta thà rằng tự sát cũng sẽ không làm thương tổn hắn, vì sao không nói tiếp, nói ngươi tin tưởng ta, nói ta không phải là sát thủ...

Ta ôm lấy đầu, liều mạng suy nghĩ chuyện trước kia, quả thực, trí nhớ trước khi vào Mộ Dung phủ rất ít, hình như có rất nhiều, nhưng lại mơ mơ hồ hồ không nhớ rõ, ngược lại giống như chuyện cũ người khác kể cho ta, thời gian dài liền từ từ quên đi, ta vẫn cho rằng đó là do ta ngốc, nhưng vì sao ta có thể *** tưởng nhớ kỹ tất cả mọi chuyện sau khi vào Mộ Dung phủ?!

Chẳng lẽ trước đây ta thực sự là sát thủ? Sao có thể chứ? Ta ngay cả nhìn thấy máu cũng sẽ sợ...

Tô đại ca nói đều là suy đoán, cũng không thể chính xác, chỉ cần ta nhớ lại những chuyện trước kia, vậy sẽ không sao, ta muốn nói với Tĩnh, ta chỉ là một hài tử bình thường, về phần vì sao ta bách độc bất xâm, vậy cũng có thể chỉ là trùng hợp, ta nhất định có thể nhớ lại hết, nhưng vì sao đầu lại đau quá, ta muốn nhớ lại, ta không được đau đầu...

“Tiểu Phi, Tiểu Phi...”

“Đừng chạm vào ta!!”

Ta kinh hoàng đẩy Tĩnh nghe thấy tiếng chạy vào, đầu bất ngờ đau khiến ta không nhận được hết lên, “Ta có thể nhớ lại, ta không phải sát thủ, ta sẽ không giết Tĩnh, ta sẽ không!...”

Tĩnh ôm chặt lấy ta, nói với Tô đại ca, “Hoán Hoa, chuyện thân thể Tiểu Phi sau này đừng nhắc lại nữa! Dù hắn là sát thủ thì sao? Nếu Hâm Phong có thể thích Tiểu Thanh, vì sao ta không thể thích Tiểu Phi?”

“Ngươi có biết ta là muốn tốt cho ngươi không? Hâm Phong đùa với lửa, ngươi cũng đùa với lửa, các ngươi chẳng thà đem một ngọn đuốc đốt Trích Tinh Lâu luôn đi, ta mặc kệ các ngươi, tất cả tự giải quyết cho tốt đi.”

Không để ý đến Tô đại ca nổi giận đùng đùng bước ra khỏi cửa, Tĩnh giữ lấy vai ta, nhìn ta gần từng chữ nói, “Tiểu Phi, ta tin ngươi! Ta cũng không quan tâm thân phận của ngươi, ngươi là ai cũng được, ta chỉ biết, ngươi là Tiểu Phi của ta!”

“Tĩnh...”

Ta tựa vào lòng Tĩnh, có lẽ chỉ có như vậy mới có thể khiến ta an tâm, đầu đau dữ dội, nhưng sợ hãi chiếm hơn nửa phần, ta sợ những điều Tô đại ca nói đều là thật, ta sợ có một ngày, ta thực sự sẽ quên Tĩnh, sẽ làm hại hắn...

Tĩnh đưa đạo phù bình an kia tới trước mặt ta, cười an ủi, “Tiểu Phi, ngươi xem, phù bình an ngươi cầu cho ta mỗi ngày ta đều mang đây, ta vẫn sẽ bình

an, đừng để ý tới những lời Hoán Hoa nói, Tiểu Phi gốc nghèo của ta sao có thể hại ta chứ?”

“Tĩnh, ngươi thực sự tin tưởng ta?”

Sau khi nhận được một đáp án khẳng định, ta rốt cuộc bật cười.

Tĩnh, ta nhất định nỗ lực nhớ tới những chuyện đã từng trải qua trước kia, ta nhất định chỉ là một tiểu hài tử nông thôn gốc gác, mà không phải là sát thủ gì đó trong miệng Tô đại ca.

Hết chapter 89

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Chương 90

Sáng sớm hôm nay, đột nhiên có người vội vã đến tìm Huỳnh Tuyết, nàng vừa rời khỏi, cửa sổ sau phòng ngủ liền bị người đẩy ra, một cái đầu nữ hài tử lộ vào.

Tiểu Thành?

“Tiểu Thành? Ngươi làm gì mà lén lút lút lút?”

“Lén lút chơi mới vui mà.” Tiểu Thành nói, từ ngoài cửa sổ nhảy vào, “Trích Tĩnh Lâu gần đây canh giữ thật nghiêm, ta từ tường đối diện lén bò vào.”

“Sao ngươi không đi cửa chính?”

“Đã nói chơi vui mà, Tiểu Phi, ngươi sống tốt quá, liền một mạch không đến thăm ta...” Tiểu Thành bĩu môi phát bực với ta.

Có lẽ đã lâu không gặp, Tiểu Thành nhìn qua cao hơn một chút so với trước đây, đôi mày cũng thêm vài phần kiêu ngạo, trên đầu, trên cổ nàng còn đeo rất nhiều đồ trang sức xinh xắn, đỉnh đỉnh đang đang, trang phục khác nhiều so với trước kia.

“Ngươi cũng không tới tìm ta đó, lại còn trách ngược ta.”

“Ngươi không biết, ta bị nương nương trông giữ, không ra được...”

“Ồ.”

Ta lăm bằm bắt đầu nhìn ngó xung quanh, kỳ quái, Tiểu Lục đâu? Vừa ăn điểm tâm nó còn ở đây, sao nháo cái đã không thấy?

Ta cúi người, khom lưng chui vào gầm giường, muốn nhìn xem Tiểu Lục có phải đang lười biếng ở chỗ nào hay không, chỉ nghe Tiểu Thành ở phía ngoài nói, “Tiểu Phi, ta dẫn ngươi tới chỗ chơi rất vui có được không?”

“Không được!!”

Ta lập tức gạt bỏ, tùy tiện ra ngoài sẽ bị mắng, ta không thể khiến Tĩnh thêm phiền phức nữa.

“Tiểu Phi, ta đang nói chuyện với ngươi này, rốt cuộc ngươi tìm gì dưới giường vậy?”

“Tiểu Lục đấy, bạn tốt của ta, muốn cho ngươi xem một chút, nhưng không biết nó chạy đi đâu.”

“Đừng tìm nữa, Tiểu Phi, ta thật sự có việc cần ngươi giúp đây, rốt cuộc ngươi có đi theo ta không?” Tiểu Thành vừa nói vừa túm ta từ gầm giường ra.

“Không đi!”

“Tiểu Phi...”

“Ta không thể đi theo ngươi...”

Thấy Tiểu Thành bĩu môi, vẻ mặt oán khí, khiến ta ngừng lại những gì định nói.

“Tiểu Phi, ta còn tưởng ngươi là bằng hữu tốt nhất của ta, ai ngờ ngươi ngay cả một việc nhỏ cũng không giúp...”

“Ta giúp ta giúp, ta giúp còn không được sao?”

Sợ nhất con gái khóc, vừa nhìn trong mắt Tiểu Thanh có chiều hướng ngập lụt, ta vội hỏi, “Chuyện gì?”

“Người đi sẽ biết, theo ta.”

Tĩnh với Huỳnh Tuyết vừa mới đi, Tiểu Thành liền chạy tới, nàng thật đúng là tìm khe hở...

Tâm đột nhiên có chút hoảng sợ, mơ hồ cảm thấy không đúng lắm, nhưng chuyện đã đáp ứng Tiểu Thành ta không cách nào đổi ý, sẽ không có chuyện gì đâu, ta sẽ cố gắng về sớm một chút.

Tiểu Thành dẫn ta đến bức tường ngăn Lạc Diệp sơn trang, nàng không nói lời nào, liền theo lối chó chui vào, ta chui qua theo, đứng dậy, lập tức liền thấy góc phong to lớn, trên cây khô vẫn còn giữ các loại ký hiệu ta khắc cho Tiểu Thanh, khiến tâm trạng ta chợt hoảng.

Tiểu Thanh, y hiện tại ở nơi nào?

“Tiểu Phi, một góc cây thật đẹp nhỉ? Đi theo ta.”

Tiểu Thành kéo ta, rẽ trái rẽ phải trên hành lang vắng vẻ không người, quay đến lúc ta gần như mơ hồ, Tiểu Thành dừng lại trước một gian phòng.

Tiểu Thành đẩy cửa ra, để ta đi vào, ta nghi ngờ vào nhà, bài biện bên trong giống như đã từng thấy khiến ta đột nhiên nhớ tới đây là nơi nào.

Phòng ngủ lão trang chủ!

Tiểu Thành mang ta tới đây làm gì?

“Tiểu Thành, vì sao người...”

Bên cạnh dĩ nhiên không còn bóng dáng Tiểu Thành, mà đồng thời một mùi máu tanh quen thuộc truyền tới, khiến trong lòng ta choáng váng.

Đã biết không đúng, ta xoay người muốn rời đi, nhưng vừa xoay người, lại đụng vào một người.

“Tiểu Phi, đã lâu không gặp.”

Mộ Dung Viễn!

Thấy dáng cười đầy vẻ châm chọc của Mộ Dung Viễn, ta liền biết mình lại bị lừa, bởi vì ta thế nào cũng không nghĩ Tiểu Thành sẽ gạt ta.

Phiến quạt trong tay Mộ Dung Viễn khép lại, hần kéo cánh tay ta hỏi, “Tiểu Phi, người cái đứa ngốc này, sao lúc nào cũng bị người ta gạt?”

“Buông ra!!”

Ghét bị người áp chế, tay trái ta không tự chủ được liền vùng lên, vào giữa ngực phải Mộ Dung Viễn, trong tiếng kêu sợ hãi của hần, tay đang giữ chặt cánh tay ta ném ra ngoài, ta bị hần ném ngã vào buồng trong, chứng kiến lão trang đang nằm thẳng trên giường, máu đỏ sẫm từ trên người lão liên tục chảy xuống đất, một cánh tay rũ xuống bên giường, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy rõ ràng móng tay màu đen của lão trang chủ, đen đến giật mình.

Mùi máu tươi phả vào mặt khiến trước mắt ta choáng váng, trong đầu đột nhiên lóe lên một hình ảnh kỳ quái, ánh lửa khắp bầu trời cùng tiếng khóc rên rỉ giấy dụn.

Cảnh tượng rất quen thuộc, nhưng lại xa xôi không nhớ.

Không đợi ta nghĩ tiếp, sau đầu liền bị đánh trúng đau đớn, khiến ta ngã xuống.

“Xi xào!”

Trên mặt mát lạnh, nước lạnh đột ngột khiến ý thức của ta khôi phục lại, ta cử động một chút, lại phát hiện toàn thân mình đều bị trói chặt, như một cái bánh trưng cuộn trên mặt đất, không thể động đậy.

Ta ngẩng đầu, phát hiện mình ở giữa phòng, đại sảnh ngồi rất nhiều người, ngay phía trước là Như Phi nương nương và lão phu nhân, bên cạnh bọn họ còn có Đại công tử, Tam công tử, Mộ Dung Viễn, còn có Tĩnh và Tô đại ca, còn có, đứng ở cạnh Như Phi là Tiểu Thành...

Mỗi người đều lạnh lùng nhìn ta, trên mặt lộ ra biểu tình căm ghét khinh bỉ, mà Mộ Dung Viễn lại phe phẩy phiến quạt, ưu nhã cười với ta.

“Tĩnh...”

Cái chết của lão trang chủ và Mộ Dung Viễn đột nhiên xuất hiện khiến ta nghĩ tới điều gì, ta kêu to lên với Tĩnh, trong miệng lại chỉ có phát ra tiếng ư a, vì có một sợi thừng to chặn ngang miệng ta, đề lên lưỡi, khiến ta không thể nói chuyện.

“A Thái, người thấy rõ chứ, chính là người này?” Như Phi nương nương chỉ tay về phía ta, hỏi một nha hoàn quỳ bên cạnh.

“Đúng vậy, nương nương, nô tỳ vào phòng đưa trà cho lão gia, liền thấy hân...” A Thái chỉ một ngón tay về phía ta, bi thương khóc, “Hân cầm dao nhỏ liều mạng đâm về phía lão gia, sau đó lão gia liền ngã xuống bên giường, hân nhìn thấy ta tiến đến, còn muốn giết ta, may mà gia đình nghe được động tĩnh, đúng lúc chạy tới...”

Trông đầu oanh một tiếng hỗn loạn.

Đây là khuôn mặt ta căn bản không quen, nàng nói ta căn bản không hiểu nổi, ta nhìn về phía Tiểu Thành, mặt Tiểu Thành căng đến đỏ bừng, ánh mắt nàng nhìn ta, rất nhanh liền quay đầu hướng sang một bên, ngón tay nàng không ngừng vặn góc áo, lại cắn chặt môi không nói được một lời.

Tâm kinh hoảng đột nhiên biến mất không còn tăm hơi, trái lại lửa giận trong ***g ngực đốt lên từng chút một.

Ta coi Tiểu Thành như bằng hữu chân thành, nàng cũng giống như kẻ khác hại ta!

Chỉ nghe Đại công tử lạnh lùng nói, “Đây là tiểu tặc trước đây trộm ngọc bội của Tam đệ, nếu lúc đó Nhị đệ không nhẹ dạ, cứu hân một mạng, hiện tại sao khiến cha vô cớ đánh mất tính mạng?”

Nghe xong lời này, lão phu nhân lập tức a a khóc lên, “Nương nương, gia môn bất hạnh a, tiểu tặc này để trộm đồ, lại có thể làm ra chuyện thương thiên hại lý như thế này...”

“Mẫu thân, tạm thời đừng buồn, tiểu tặc phát điên đến thế, hải nhi nhắc nhở vì cha đòi công bằng, Đại ca, huynh nói cần phải làm gì?”

Đại công tử lạnh lùng nói, “Đưa cho quan phủ, theo luật xử lý.”

Quả nhiên lại vu oan hãm hại!

Những lý do sứt sọc này khiến ta đột nhiên cảm thấy rất buồn cười, thật mệt cho những người này có thể nói láo thần kỳ đến vậy, ta nhìn về phía Tĩnh, khi thấy hân chỉ đứng đó mặt không biểu tình làm như không thấy ta, ta liền quay đầu sang một bên.

Vốn trong lòng còn có một chút hy vọng, nhưng hiện thực đem một chút hy vọng cũng dập tắt hết.

Sớm nên nghĩ hân sẽ không cứu ta, bằng không ta cũng không bị trói ở chỗ này.

Rốt cuộc hiểu rõ ý tứ Tĩnh cùng Liễu đại ca khắc khẩu ngày hôn mê đó, ta cho là mình nghe không hiểu, thì ra không phải không rõ, chỉ là ta không muốn nghĩ đến chuyện đó thôi.

Để mặc gia đình tiến tới lời ta ra ngoài, ta không gãy dựa nữa, nếu ở đây căn bản không có người nào tin tưởng ta, ta đây hà tất phải cầu xin sự thương xót nữa?

Lửa giận trong lòng đã đem tất cả ôn nhu và tình yêu ban đầu đều đốt sạch sẽ không còn chút nào, bọn họ dựa vào điều gì dám vu oan ta? Dựa vào cái gì có thể tùy tiện chi phối vận mệnh của ta? Vận mệnh của ta phải do ta tự mình quyết định!

Hết chapter 90

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Hiểu Lâm

“Đau!!”

Tô Hoán Hoa giữ chặt bên mặt bị đánh đau kêu lên, “Mộ Dung, ta vì muốn tốt cho người, trong tình huống lúc đó, người cho rằng người có thể cứu Tiểu Phi ra sao?”

“Vì tốt cho ta? Người điểm á huyết của ta, chế trụ mạch môn, khiến ta trở mất nhìn Tiểu Phi bị người ta vu oan, người nói đây là vì tốt cho ta? Lạc Diệp son trang cũng không phải long đàm hồ huyết, lẽ nào ngay cả một người ta cũng không cứu được?”

“Không sai, người có thể cứu được Tiểu Phi, nhưng người làm thế nào đối mặt với người nhà của người? Đừng quên cái người bị giết kia là phụ thân của người, trong lúc trọng yếu này xé rách mặt nạ đối với người có chỗ nào tốt? Chúng ta có thể ngăn cứu Tiểu Phi, có Huỳnh Tuyết theo, hân sẽ không có việc gì...”

Nghe đến lời này, mặt Mộ Dung Tĩnh như lạnh như băng, hân lạnh lùng nói, “So với Tiểu Phi, cái gọi là người nhà này căn bản không đáng một xu, Tô

Hoán Hoa, đừng tưởng ta không rõ suy nghĩ của ngươi, ngươi sợ Tiểu Phi hại ta, vì vậy cố ý khiến chúng ta xa nhau, là ai mượn cớ điều Huỳnh Tuyết đi? Là ai điểm huyết thù vạ? Khiến Tiểu Thành có thể thuận lợi mang Tiểu Phi đi, nương nương cho đòi ta qua, ngươi lập tức liền đi theo, là bởi vì ngươi đã sớm biết Tiểu Phi sẽ bị bọn họ vu oan, ngươi không muốn để ta dính vào bãi nước đục này!”

Bị Mộ Dung Tĩnh đoán đúng nỗi lòng, Tô Hoán Hoa không tiếp tục giải thích thêm nữa.

Mộ Dung Tĩnh quay đầu sang một bên, không nhìn Tô Hoán Hoa nữa, hần nói, “Hoán Hoa, chúng ta làm bằng hữu vài chục năm, ta không nghĩ ngươi sẽ làm như vậy, ta tin nhiệm ngươi như thế, ngươi lại phản bội ta...”

“Chính vì mọi người làm bằng hữu vài chục năm, ta mới không muốn thấy ngươi hãm vào quá sâu, ngươi có thể mặc cho Tiểu Phi giết ngươi, ta lại không thể mở mắt trừng trừng nhìn ngươi bị giết, Mộ Dung, nếu như ngươi nghĩ đây là phản bội, ta không còn lời nào để nói, là ta uống công làm tiểu nhân.”

Mộ Dung Tĩnh cười khổ một tiếng, “Hoán Hoa, có thể có một ngày ngươi yêu ai đấy, ngươi sẽ hiểu cảm giác trong lòng ta lúc này, ta không lo tương lai Tiểu Phi sẽ đối với ta thế nào, bởi vì với ta mà nói hải tử kia so với tính mạng của ta còn quan trọng hơn!”

“Mộ Dung...”

“Mong rằng chuyện giống như vậy sau này sẽ không xảy ra nữa, bằng không mọi người ngay cả bằng hữu cũng không làm được!”

Thấy Mộ Dung Tĩnh xoay người rời khỏi, Tô Hoán Hoa vội hỏi, “Ngươi đi đâu vậy?”

“Gặp Tiểu Phi, lúc này ta không thể để hần một mình bên ngoài.”

“Ngươi sẽ không định cướp ngục chứ?”

Không để ý đến câu hỏi của Tô Hoán Hoa, Mộ Dung Tĩnh đã đi ra ngoài, người sau tức giận giậm chân một cái, “Thế nào mỗi người đều là đầu gỗ không hiểu chuyện? Thích làm cái gì thì làm cái đó đi, ta không quản nữa!”

Đợi một hồi, Tô Hoán Hoa không khỏi thời dài một tiếng, “Quên đi, tiểu nhân không làm cũng được, bằng hữu không thể không làm, này, đợi ta một chút!”

Mộ Dung Tĩnh theo cai tù đi vào nhà lao, càng hướng vào trong, hần lại càng kinh ngạc, nơi này là nhà lao giam giữ tử tù, Tiểu Phi vừa bị bệnh, thân thể yếu nhược sao có thể chống lại xú khí ẩm ướt âm u găm nhảm như vậy, Huỳnh Tuyết rốt cuộc làm việc thế nào vậy?

Nghe trong tù không ngừng truyền tới tiếng kêu gào, Mộ Dung Tĩnh rốt cuộc không nhìn được cả giận nói, “Phạm nhân chưa định tội, sao lại bị giam trong nhà lao tử tù này?”

“Bầm gia, là Mộ Dung đô ti phản phò, nói người này là hung thủ sát hại Mộ Dung lão gia tử, hung ác tàn nhẫn, nhất định phải cẩn thận đề phòng mới được, gia, đến rồi.”

Mộ Dung Tĩnh đẩy cai tù dẫn đường phía trước, vọt tới trước cửa lao, dưới ánh nến u ám, hần thấy Tiểu Phi cuộn trong góc tường, làm như không thấy bọn họ tới.

“Tiểu Phi, Tiểu Phi...”

Không ai đáp lại, người bên trong ngay cả ngẩng đầu một chút cũng không.

Mộ Dung Tĩnh đưa tay tóm cổ cai tù, giận dữ nói, “Ta nói rồi không cho phép động vào hần, là ai ra tay?”

Cai tù bị khí thế Mộ Dung Tĩnh dọa sợ run thành một đoàn, “Gia, nghe Huỳnh Tuyết cô nương phân phó, không dám đánh, ngay cả thông lệ ba mươi côn vào tù cũng không đánh...”

“Mở cửa!”

“Gia, cái này không hợp quy củ...”

“Ta nói mở cửa!!”

Tô Hoán Hoa kéo Mộ Dung Tĩnh đang nổi giận qua một bên, nói với cai tù, “Ngươi không muốn bị bóp chết, lập tức mở cửa!”

Cai tù lần này không dám nói nhiều, hần run run rẩy rẩy mở cửa ra, Mộ Dung Tĩnh lập tức lao vào, chạy vội tới trước mặt hải tử.

“Tiểu Phi, Tiểu Phi!!”

Hai tay hần nắm vai Tiểu Phi, để ý đối mặt với mình, nhưng đối phương chỉ nhàn nhạt nhìn hần một cái, lúc này trong đôi mắt hoạt bát linh động kia không có một tia thần thái, chỉ có tuyệt vọng vô tận và bi ai.

“Tiểu Phi, ngươi tỉnh lại, là ta, Tĩnh a.”

Mộ Dung Tĩnh cố sức lắc hai vai Tiểu Phi, khiến y định thần lại nhìn chính mình, loại phản ứng này khiến hắn hết hồn, cho dù lúc đầu Tiểu Phi bị đánh đến hấp hối, khi tỉnh lại cũng không có bộ dạng này, rốt cuộc là chuyện gì khiến đứa bé này trở thành như vậy?

Hắn đoạt lấy hộp điểm tâm trong tay Tô Hoán Hoa, mở nắp ra, đưa tới trước mặt Tiểu Phi.

“Tiểu Phi, ngươi xem, ra đưa điểm tâm tới, là Phụng vĩ tô ngươi thích nhất, Tiểu Phi, nhìn ta một chút, nhìn ta một chút!”

Thần trí vẫn hỗn hỗn độn độn, nhưng thanh âm của Tĩnh rốt cuộc khiến ta ngẩng đầu đối diện hắn, ta nhìn hắn một chút, lại nhìn hộp điểm tâm *** xảo, tê tái mà hỏi, “Phụng vĩ tô?”

“Đúng lại, là loại ngươi thích nhất.”

Thanh âm của Tĩnh lộ ra vui sướng, giống như ta lên tiếng trả lời khiến hắn rất vui vẻ.

“Thứ trắng trắng trên điểm tâm là cái gì?” Ta đưa tay sờ sờ bột màu trắng trên Phụng vĩ tô.

Câu hỏi của ta khiến Tĩnh và Tô đại ca liếc mắt nhìn nhau, Tĩnh nói, “Là bột đường a, không phải ngươi thích ăn nhất là điểm tâm mặn mặn ngọt ngọt sao?”

“Bột đường?!”

Ta ha ha cười, dùng ánh mắt tuyệt vọng chăm chú nhìn người trước mặt này, “Các ngươi nói ta giết lão trang chủ, ta đã là tử tù, có lẽ không cần mấy tháng cũng sẽ bị vắn trảm, ngươi không kịp chờ như vậy sao? Ta nhất định phải chết ngay lập tức mới an tâm?”

“Ngươi đang nói bậy gì đó?” Tĩnh giận dữ nói.

“Ta nào có nói bậy? Một lần không độc chết ta, sẽ có lần thứ hai sao?”

Nước mắt rốt cuộc không nhịn được chảy xuống, hai mắt đầm lệ khiến khuôn mặt Tĩnh bắt đầu không rõ.

“Vì sao mỗi người các ngươi đều muốn giết ta? Ta rốt cuộc làm sai điều gì? Các ngươi vừa đối tốt với ta, một bên lại ngầm hại ta, Trí ca ca như vậy, Tiểu Thành cũng như thế, ngay cả ngươi cũng thế này, ta chỉ là một nô tài, ngươi động một ngón tay cũng có thể giết ta, vì sao còn phải gán cho ta tội danh này? Nói ta trộm đồ, nói ta giết người, các ngươi chẳng có lấy một người tốt!”

“Tiểu Phi, ngươi điên rồi sao, ngươi đang nói gì? Sao ta lại hại ngươi? Tên khốn Mộ Dung Ninh kia rốt cuộc nói gì với ngươi?”

“Là tự tại ta nghe được! Ngày đó ta trúng độc mơ hồ nghe được các ngươi nói chuyện, các ngươi nói hạ độc, Liễu đại ca hạ độc lên Phụng vĩ tô, bởi vì các ngươi muốn ta chết, ngươi muốn giết ta!!”

“Không đúng không đúng! Ngươi lúc đó mơ mơ màng màng nghe không hiểu, Liễu Hâm Phong không hạ độc...”

Tĩnh muốn ôm lấy ta, nhưng ta điên cuồng đẩy hắn ra, chạy đến góc tường hét to, “Đi ra, đi ra!!”

“Tiểu Phi...”

“Ta tin tưởng ngươi, nghĩ ngươi sẽ bảo vệ ta, ta mấy ngày nay liều mình mà nhớ, ta muốn nhớ tới mình là ta, ta muốn chứng minh mình không phải là sát thủ, ta sẽ không hại ngươi! Ta nghĩ đến đau đầu, nhưng chỉ là nghĩ không ra, kỳ thực thân phận của ta căn bản cũng không quan trọng có phải không? Ngươi muốn ta chết, chẳng liên quan gì đến thân phận của ta, ngươi chỉ muốn ta chết mà thôi!!”

“Tiểu Phi!”

“Buông ra! Ta hận ngươi, ta hận ngươi!!”

Phẫn nộ và thù hận tựa như cơn sóng gió động trời cuộn trào mãnh liệt, ta liều mình muốn thoát khỏi hai cánh tay đang tiến tới ôm ta của Tĩnh, ta không bao giờ tin tưởng hắn nữa! Ta hận hắn, nếu không phải vì khuôn mặt này tương tự, hắn căn bản cũng sẽ không để ý đến ta, hiện tại hắn chán ghét, nên liền muốn giết ta, ta yêu hắn như vậy, vì hắn, ngay cả mạng cũng có thể không cần, nhưng mạng của ta trong mắt hắn ngay cả con chó cũng không bằng!

“Tiểu Phi, ngươi nhìn ta đi, ta vĩnh viễn cũng sẽ không hại ngươi! Tiểu Phi, Tiểu Phi!”

“Buông ra, ngươi buông ra!”

Tĩnh không chỉ không buông, trái lại hắn bế ngang ta lên, chạy ra khỏi nhà lao, Tô đại ca thất kinh hỏi, “Ngươi làm gì?!”

“Đưa Tiểu Phi quay về, ta không thể để hắn ở chỗ này!”

“Ngươi điên rồi sao? Thế này là ngươi cướp ngục quá trắng trợn!”

“Gĩa, ngài không thể làm như vậy a, ngài bảo ta phải giao phó với bên trên thế nào a...”

Tĩnh căn bản không để ý ta giãy dụa, hoặc là nói giãy dụa của ta hẳn thấy yếu ớt đến đáng thương, hẳn nói với cai tù đang khổ sở cầu xin, “Người đi nói với Chu phủ doãn, người ta mang đi, bảo hẳn có chuyện gì thì đi tìm ta!”

“Ta không muốn trở về với người, buông ra!”

Tĩnh từ đại lao một đường chạy đi, căn bản không ai dám ngăn cản hẳn, duy nhất khiến hẳn bất an chính là ta đang điên cuồng giãy dụa, bởi vì ta thà rằng chết trong đại lao, cũng không muốn đối mặt với hẳn nữa, ta không muốn làm vật thay thế người khác, ta không muốn hẳn thương hại, ta sinh ta tử, cũng không muốn cùng hẳn có bất cứ quan hệ gì nữa!

Ta ra sức giãy dụa rồi cuộc khiến Tĩnh để ta xuống, nhưng hẳn vẫn ôm chặt lấy ta không cho ta nhúc nhích, loại kìm kẹp này càng khiến ta thêm tức giận, hẳn coi là thứ gì, hẳn dựa vào cái gì muốn khống chế ta?

Cấu giận khiến ta không cần suy nghĩ, liền há miệng cắn, chỉ nghe Tĩnh kêu một tiếng hoảng sợ, rồi cuộc buông lỏng tay đang ôm ta ra.

Tất cả thanh âm trong nháy mắt yên tĩnh trở lại, mùi vị tanh tanh ngọt ngọt trong miệng khiến thần trí ta vốn hỗn loạn chợt thanh tỉnh, ta mờ mịt buông lỏng cổ tay trái Tĩnh ra.

Thấy máu tươi từ cổ tay Tĩnh chảy xuống, trước mắt ta choáng váng, ta điên rồi phải không? Sao ta lại trở nên tàn nhẫn như vậy, sao ta lại tổn thương Tĩnh?

Ta thấy Tĩnh giật mình nhìn ta, trong mắt hẳn nhìn về phía ta toát ra kinh ngạc, thương tâm và cô đơn, ánh mắt kia khiến tim ta đập đến đau đớn, ta không dám nhìn nữa, xoay người liền chạy đi, chỉ nghe Tĩnh kêu lên, “Tiểu Phi...”

Thanh âm phì phì đột nhiên vang lên sau người, ta chợt an tâm, là Tiểu Lục, nó nhất định sẽ ngăn cản mấy người Tĩnh lại, ta chạy về phía trước cũng không quay đầu lại, chạy đến nơi nào cũng được, chỉ cần không phải đối mặt với Tĩnh, ta hận hẳn, nhưng lại không muốn thương tổn hẳn...

Hết chapter 91

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Chương 92

Không biết có phải vì liên quan đến Tiểu Lục hay không, Tĩnh không đuổi theo, Tô đại ca cũng không đuổi theo, ta liều mạng chạy về phía trước, không ngờ ở chỗ khúc quanh đụng mạnh vào một người, người nọ đưa tay kéo lấy ta, một tay ôm ta vào lòng.

“Buông ra!!” Sao ta không may thế này, mới ra khỏi miệng hùm, lại tiến vào ổ sói.

Ta ra sức giằng co, nắm tay vung lên lại bị đối phương dễ dàng nắm chặt trong lòng bàn tay, một thanh âm không thể quen hơn được nữa vang lên bên tai, “Tiểu Phi, là ta!”

“Tiểu Thanh!...”

Là thanh âm của Tiểu Thanh, nhưng trước mặt lại là một gương mặt xa lạ.

“Ngu ngốc, ta dịch dung, đi theo ta!”

Thật sự là Tiểu Thanh, chỉ có Tiểu Thanh mới có thể không chút kiêng nể mắng ta, nhưng không phải Liễu đại ca nói Tiểu Thanh đi rồi à? Sao y lại xuất hiện ở kinh thành?

Ta bị Tiểu Thanh lôi qua mấy hẻm nhỏ, sau đó rẽ vào trước một cửa hàng nhỏ, ta mới vào hẻm liền phát hiện không đúng.

“Tiểu Thanh, bên này không phải là đường phía sau Trích Tĩnh Lâu sao?”

“Không phải Trích Tĩnh Lâu, sao biết được các người có sao không?” Tiểu Thanh kéo ta vào cửa hàng nhỏ, đóng cửa lại, một đường đi tới phòng ở hậu viện, lúc này mới nói, “Về đến nhà rồi.”

“Tiểu Thanh, ta rất nhớ người...”

Ta rút cuộc nhìn không được ôm lấy Tiểu Thanh bắt đầu lên tiếng khóc lớn.

Đã nhìn rất lâu, thật sự là nhìn không nổi nữa.

Tiểu Thanh cũng không nói gì, mặc cho ta ôm lấy y khóc nức nở, tay y vỗ nhẹ sau lưng ta nói, “Đứa ngốc, không sao, không sao...”

“Tiểu Thanh, hức...”

Tiểu Thanh nhỏ tiếng mềm giọng khiến ta càng khóc lợi hại hơn.

“Được rồi, đã khóc thành mặt mèo mướp rồi.”

Tiểu Thanh bắt đầu không nhìn được, y đưa tay đẩy ta ra, giáo huấn, “Khóc một hồi là được rồi, ngươi vẫn còn chưa xong?”

“Tiểu Thanh!...”

Tiểu Thanh vẫn là hà khắc như thế, ta mất hứng bĩu môi, rút cuộc dưới áp chế khát khe của y ta dùng nước mắt lại.

Tiểu Thanh vào trong viện rửa mặt, khôi phục khuôn mặt thanh tú nguyên bản, y lại đem một chiếc khăn mặt ướt tới để ta lau sạch mặt, hỏi, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ta thấy ngươi bị người đưa vào quan phủ, vốn muốn tới phủ nha tìm hiểu một chút, không nghĩ tới nửa đường đụng phải ngươi.”

Bị chạm tới chuyện đau lòng, ta liền thút tha thút thít kể lại chuyện bị người vu oan cho Tiểu Thanh, sau khi Tiểu Thanh nghe xong, một chương liền đáp xuống đầu ta rằng, “Ngươi cái tên ngu ngốc này, bao lâu mới có thể thông minh lên một chút? Bây giờ còn nơi nào an toàn hơn so với Trích Tinh Lâu? Mộ Dung Tinh là một người có trách nhiệm, hẳn nói muốn che chở cho ngươi, sẽ quyết không để cho người nào động vào ngươi, ngươi lại có thể ngu ngốc chạy đi!”

“Mới không phải! Hắn muốn giết ta!”

Kết quả phản bác của ta lại bị vỗ một chương đau, Tiểu Thanh hàm hừ nói, “Giết ngươi? Mộ Dung Tinh muốn giết ngươi, ngươi còn có thể vui vẻ đứng ở chỗ này sao? Ngươi còn nói yêu hắn? Ngươi ngay cả tin tưởng tối thiểu nhất cũng chưa từng cho hắn!”

“...”

Ta trầm mặc xuống, ta vẫn cho rằng Tinh muốn hạ độc ta, mà nếu hắn quả thật muốn hại ta, sao phải kiên trì đưa ta từ trong tù lao ra? Vì sao khi hắn nghe thấy ta nói hận hắn, lại đau lòng?...

Ta rút cuộc hận hắn hại ta, hay là hận hắn không yêu ta, chỉ đem ta trở thành vật thay thế cho người khác?

“Tiểu Phi, nói cho ngươi biết một chuyện rất thú vị, là ta vừa nghe được, biết tại sao Nhị ca ta sủng ái ngươi không? Đơn giản là ngươi lớn lên giống người kia, bằng không với thân phận của ngươi, ngươi cho là hắn sẽ coi trọng ngươi sao?...”

Đây là sau khi ta bị ép rời khỏi đây Mộ Dung Viễn len lén theo ta nói một câu, điều này làm cho ta nhớ lại mấy ngày trước trong lúc vô ý thấy được bức tranh mỹ nữ kia trong thư phòng Tinh, lúc đó ta chỉ vô ý nhìn lướt qua, liền lập tức bị Huỳnh Tuyết thu lại, ta chỉ mơ hồ thấy khuôn mặt nữ tử kia có vài phần giống ta.

Lúc đó cũng không chú ý, nhưng Mộ Dung Viễn nói khiến ta hiểu được ý nghĩa của bức họa kia, thì ra nếu nói sủng ái, chỉ là thay thế mà thôi.

Nghĩ tới đây, tâm ta lại một trận đau đớn, thấy bộ dạng Tiểu Thanh hung dữ, ta vội hỏi, “Tiểu Thanh, có phải ngươi sợ ta ở chỗ này sẽ liên lụy ngươi, ngươi muốn đuổi ta đi sao?”

Tiểu Thanh lập tức giận đến xanh mặt, ngay sau đó cái tát liền vung lên, ta sợ vội vàng nhắm mắt lại.

Cái tát không rơi xuống, chỉ nghe Tiểu Thanh thở dài nặng nề nói, “Ồ cùng một chỗ với ngươi, sớm muộn gì sẽ bị ngươi tức chết, ta thật sự vạn phần đồng tình với Mộ Dung Tinh.”

Tên của Tinh khiến tim ta run lên, ta vội vàng đổi chủ đề, “Tiểu Thanh, có gì ăn không? Ta rất đói.”

“Ngươi chờ chút.”

Tiểu Thanh đi ra ngoài, chỉ một lát sau liền bung tới mâm bánh nướng cùng mấy đĩa thức ăn, ngoài ra còn có một bát đậu hũ hoa nóng hôi hổi.

“Tiểu Thanh, hiện tại đã gần tối, sao có đậu hũ hoa bán?”

“Cửa hàng này chính là bán đậu hũ hoa, có bán có gì ngạc nhiên?”

Ánh mắt giật mình của ta khiến Tiểu Thanh rất không cao hứng.

“Làm về mặt gì thế? Ngươi nghĩ rằng tay của ta chỉ biết cầm kiếm sao? Lúc nhỏ trong nhà mở cửa hàng bán đậu hũ hoa, việc này từ nhỏ ta đã biết làm.”

Thấy sắc mặt Tiểu Thanh rất khó coi, ta không dám hỏi tiếp, nhà Tiểu Thanh nhất định là xảy ra chuyện, y mới có thể làm sát thủ.

Đến lúc ta hỏi Tiểu Thanh sao lại ở phía sau Trích Tinh Lâu mở cửa hàng, thần tình y đột nhiên trở nên rất cổ quái, liền ho khan vài cái, đến cuối cùng cũng không trả lời vấn đề của ta.

Buổi tối Tiểu Thanh đang giúp ta dựng một cái giường trong phòng y, ta cảm thấy rất phiền phức, liền đề nghị ngủ cùng giường với y, ai ngờ lời vừa ra khỏi miệng lại lập tức bị Tiểu Thanh trừng trở lại.

“Về giường người mà ngủ! Ta không muốn bị người đuổi giết!”

“Tiểu Thanh, trước đây chúng ta bình thường vẫn cùng nhau ngủ mà, người cũng không nói gì, hơn nữa ngủ với người và bị người đuổi giết có quan hệ gì?”

“Câm miệng, về ngủ đi!”

Tiểu Thanh căn bản không giải thích cho ta, bị y hung tợn mắng, ta chỉ đành ngoan ngoãn về giường nhỏ ngủ một mình.

Tiểu Thanh thật hung dữ, Tinh chưa bao giờ mắng ta, hần ngay cả nặng lời cũng sẽ không nói với ta, hần đều là cưng chiều ta, thương ta...

Ý niệm này khiến ta lại một trận hoảng hồn, ta hần là rất yêu Tinh, nhưng lại cảm thấy không nên yêu hần, chúng ta không nên là quan hệ tình nhân, mà là...

Là gì?

Ta nghĩ không ra, chẳng qua cảm thấy gương mặt, giọng nói, nụ cười càng ngày càng xa lạ, mà gương mặt một người khác từ từ rõ ràng.

Tiêu Từ Y?!

Không rõ Tiêu Từ Y sao lại đột nhiên xuất hiện trong đầu ta, gạt thế nào cũng không đi, thẳng đến khi ta ngủ, từ sam nhàn nhạt của hần trước mắt ta còn không ngừng lay động.

“Biết tại sao chỗ này ta gọi là Linh Nguyệt Các không?”

Một vị nam nhân mặc tử y cười hỏi với nam nhân mang mặt nạ màu bạc đứng trước mặt mình.

Đáng tiếc tâm tình vui vẻ của hần cũng không lây sang đối phương, người mang mặt nạ bạc nhìn lướt qua vầng trăng sáng ngoài cửa sổ kia, thần nhiên nói: “Bởi vì nhìn từ nơi này, ánh trăng tựa hồ rất đẹp.”

“Sai!”

Từ y nhân giờ ngón trở lên, hướng người đeo mặt nạ bạc lắc lắc nói, “Chỗ ngồi ở lầu các này đích thực là nơi ngắm trăng tốt, nhưng nguyên do cái tên Linh Nguyệt Các này lại không như vậy.”

“Là nguyên nhân gì ta không có hứng thú, ta quan tâm là tiền thù lao của người đã chuẩn bị tốt chưa?”

“Ai, người luôn như vậy, trên đời này ngoại trừ giết người và tiền thù lao, còn có rất nhiều chuyện vui vẻ a.”

Người mang mặt nạ bạc không nói nhiều, y tiếp nhận tiền thù lao Từ y nhân đưa tới, xoay người liền đi, chợt nghe Từ y nhân ở phía sau than thở, “Sát Nhân Vô Xá, mọi người quen biết nhiều năm, ta cho tới bây giờ chưa từng thấy qua tướng mạo người, ta vẫn luôn nghĩ, người luôn mang theo mặt nạ, có phải trời sinh có tật không, không muốn bị người nhìn thấy?”

Người đeo mặt nạ bạc hơi dừng lại cước bộ, nhưng không quay đầu lại, y phi thân vút xuống lầu, chạy đi, thẳng đến một nơi yên lặng, mới chậm rãi tháo mặt nạ trên mặt xuống, dưới ánh trăng sáng trong lộ ra tú nhan không cách nào tả xiết...

“A...”

Ta mở mắt, bên ngoài trời đã sáng choang, hình như tối qua mơ một giấc mơ kỳ quái. ... Không, không phải là mơ, chận thật giống như đã từng xảy ra bên cạnh ta.

Linh Nguyệt Các? Từ y nhân? Sát Nhân Vô Xá?

Ta sợ ngời bật dậy.

Lẽ nào Tiểu Thanh cố ý che giấu diện mạo chân thật của y?

Dung nhan tuyệt thế của người kia so với Tô Nguyệt Trần không biết còn đẹp hơn gấp bao nhiêu lần mới là diện mạo thật sự của y?

Hết chapter 92

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 94: Chương 93

Nằm mơ, nhất định là nằm mơ.

Thiên hạ nào có người đẹp như thế?

Chỉ là, vì sao cảm giác khuôn mặt kia ta tựa hồ đã thấy qua ở nơi nào?...

Mơ cả đêm khiến đầu ta mơ hồ choáng váng, thấy sắc mặt ta không tốt, dường như Tiểu Thanh có chút bận tâm, nhưng sau khi nghe nguyên nhân là do nằm mơ, y lập tức khinh thường nói, “Đúng vậy, ngủ quên giường lớn, giường gỗ nhỏ cứng cứng tự nhiên ngủ không được thoải mái, này, người làm gì? Làm cái gì néo mặt ta?”

“Ta muốn xem xem bộ dạng hiện tại của người có phải là vừa dịch dung ra không?”

“Người ngốc sao? Hình dáng của ta người đã sớm biết, ta dịch dung làm cái gì?”

Hừ, nếu Tiểu Thanh không dịch dung, vậy không phải là người trong mộng của ta kia, nhưng người kia rốt cuộc là ai? Vì sao cũng gọi là Sát Nhân Vô Xá?

Lúc ăn điểm, ta vừa bung bát lên, liền cảm thấy dưới chân mềm mềm ngứa ngứa, cúi đầu nhìn, lại là Tiểu Lục tiểu gia hỏa kia, không nghĩ nó nhanh như vậy đã tìm tới ta.

Ta vui vẻ cầm Tiểu Lục lên, mà Tiểu Thanh khi nhìn thấy nó thì nhất thời đổi sắc mặt.

“Cẩn thận, là rắn độc!”

Mất thấy Tiểu Thanh có xu hướng xuất thủ, ta cuống quýt đem Tiểu Lục chuyển qua bên kia nói, “Tiểu Thanh, người đừng sợ, nó tên là Tiểu Lục, là bạn tốt của ta, người xem có phải nó rất đáng yêu không? Rắn độc của nó đã bị rút hết, sẽ không tùy tiện cắn loạn người.”

Lo Tiểu Thanh sợ, ta không dám nói cho y biết thật sự chọc giận tiểu gia hỏa này, nó cũng sẽ cắn người.

Ta đưa Tiểu Lục tới trước mặt Tiểu Thanh, thấy Tiểu Lục bắt an gãy dựa, ta vội vàng vỗ vỗ đầu nó, “Tiểu Thanh là bằng hữu tốt nhất của ta, người phải ngoan ngoãn nghe lời hần biết không?”

Tiểu Lục nhất thời cúi đầu xuống, tùy ý Tiểu Thanh cầm nó qua.

Tiểu Thanh gần như dùng ánh mắt thấy quái vật nhìn ta, “Trời ơi, sao người có thể khiến xà vương nói gì nghe nấy với người?”

Ta ngượng ngùng chun chun môi, “Tiểu Thanh, nếu người có gì ngon cho nó ăn, nó cũng sẽ đổi với người nói gì nghe nấy.”

Quả nhiên, Tiểu Thanh dứt đầu hũ hoa thơm thơm cho Tiểu Lục, con rắn nhỏ đang theo ta này liền chính thức biến mất, quy về dưới trướng Tiểu Thanh, thế cho nên Tiểu Thanh hoảng sợ nói với ta, y chưa từng thấy qua xà vương thích mỹ thực như vậy, kỳ thực ta cũng kỳ quái, rắn không phải đều ăn chuột kiến linh *** sao? Vì sao Tiểu Lục nhà ta hoàn toàn không có hứng thú với những thứ ấy?

Sau khi ăn xong, Tiểu Thanh lại giúp ta làm một dịch dung đơn giản, chỉ thời gian một chén trà, ta liền biến thành một tiểu quái vật mặt rỗ. Tiểu Thanh nói ta dù sao cũng đang là tù phạm lẩn trốn, vì lý do an toàn, tốt hơn vẫn cứ nên dịch dung.

Cứ như vậy, ta liền chính thức ở lại cửa hàng bán đậu hũ hoa, bình thường sáng sớm chúng ta bán đậu hũ hoa và bánh nướng, sau đó Tiểu Thanh liền đóng cửa tự mình đi ra ngoài, để ta một mình ở nhà, y nói cho ta biết dưới giường trong phòng ngủ có hầm, nếu có nguy hiểm, để cho ta lập tức trốn vào, ta xem thân sắc y nghiêm túc, ngực rất không an tâm, nhưng lại không dám hỏi nhiều.

Đậu hũ hoa Tiểu Thanh làm rất ngon, đáng tiếc tới ăn cũng không có nhiều người, láng giềng xung quanh cũng đều đóng kín cửa, một bộ dạng sống cẩn thận, so với cảnh tượng náo nhiệt rộn ràng thời gian trước, hiện tại dường như vắng lặng hơn nhiều, còn không thì có quan binh đi qua đi lại, ta ngẫu nhiên nghe được khách tới ăn điểm tâm nhỏ giọng nói rằng, sợ rằng trong thành sẽ có đại loạn, vẫn nên sớm rời khỏi mới ổn.

Có đại loạn, Tĩnh có thể gặp nguy hiểm hay không?

Ý niệm này đột nhiên xuất hiện làm ta giật cả mình, thì ra hần ta nói không nhiều bằng yêu, nỗi hần ta nói trong lúc tức giận cũng bao hàm vô số lưu luyến và yêu thương, nhất là qua rất nhiều ngày nay, sau khi bình tĩnh lại, ta càng nghĩ chuyện ngày đó quá mức kỳ lạ, ta không nên nói như vậy với Tĩnh, chỉ ít ta cũng nên cho hần một cơ hội giải thích.

“Tiểu Thanh, người thành thật nói cho ta biết, trong thành rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải liên quan tới Tĩnh không?”

Một hôm sau bữa cơm chiều, ta rốt cuộc không nhịn được hỏi ra miệng, Tiểu Thanh sau khi nghe xong, thản nhiên nhìn ta một cái nói, “Ta nghĩ người vẫn có thể chịu được không hỏi cơ, xem ra người thủy chung cũng không bỏ được hần a.”

“Ta chỉ hiếu kỳ mỗi ngày người đều đi làm gì? Vì sao luôn luôn để ta trông nhà?”

Tiểu Thanh lặng yên một hồi mới nói, “Thành Vương làm phản, lại bị Nghị vương mang binh đàn áp, hần bây giờ bị giam lỏng trong phủ, Như Phi và Mộ Dung đồ tì bởi vì cùng Thành Vương lui tới thân thiết, lúc này cũng tràn ngập nguy cơ rồi, Tiểu Phi, người cứ yên tâm, những người hại người hiện tại tự thân đều khó bảo toàn, sẽ không gây bất lợi cho người, Như Phi đã bị Hoàng thượng tuyên hồi cung, quan phủ đang thanh trừ dư đảng tạo phản khắp nơi, vì vậy trong thành mới đề phòng nghiêm ngặt như thế.”

Lại nói Nghị Vương cũng chẳng phải người tốt lành gì, hần thật tâm binh loạn sao? Nói không chừng cũng muốn nhân cơ hội khởi binh tạo phản đi?

Nhớ tới gương mặt Thành Vương kiệt ngạo bất tuân và Nghị Vương lạnh lùng bi ai, trong lòng ta liền bắt đầu thấp thỏm, ta nắm tay Tiểu Thanh nói, “Tiểu Thanh, người sẽ không hại Tĩnh đúng không?”

“Sẽ không, ta tuy rằng không phải hiệp sĩ gì, nhưng ngày trước Mộ Dung Tĩnh tha ta một mạng, ta sao lại có thể làm khó hần?”

Vậy là tốt rồi, võ công của Tiểu Thanh và Khuất Chiến cao như nhau, nếu như bọn họ liên kết cùng đối phó Tĩnh, vậy nguy rồi.

“Khuất Chiến kia đâu?”

“Võ công Mộ Dung Tĩnh không kém, Khuất chiến đánh với hần, chưa chắc có thể chiếm tiện nghi... Tiểu Phi, người thật sự lo lắng cho Mộ Dung Tĩnh vậy sao? Người nói nếu như hần gặp nguy hiểm, người sẽ thế nào?”

Lời nói của Tiểu Thanh còn có hàm ý khác, điều này làm ta lập tức cảnh giác, “Có phải Tĩnh xảy ra chuyện không?”

Tiểu Thanh thản nhiên nói, “Hần không sao, chỉ là ta muốn cho người hiểu, lúc trước người quyết định chạy đi, nên triệt để buông tay những quá vãng kia, nếu như không bỏ xuống được, liền đi tìm hần đi, người ở nơi này nóng ruột nóng gan căn bản không có ý nghĩa gì.”

“Ta...”

“Tiểu Phi, người không giống ta, người không phải con cò trong tay người khác, người có thể tự quyết định vận mệnh của mình, người có ngu hơn nữa cũng nên hiểu, có vài thứ, mất đi sẽ không tìm về được nữa...”

“Ta mới không thiếu!”

Ta quảng lại những lời này liền chạy vào sân, dùng ống tay áo lau đi nước mắt không nhịn được đang chảy xuống, ta không dám nói ra tâm sự của mình với Tiểu Thanh.

Mấy ngày nay ta lúc nào cũng mơ thấy những giấc mơ kỳ quái, càng ngày càng chân thực, càng ngày càng rõ ràng, mỗi lần đều là hình ảnh đứt quãng, nhưng luôn luôn xuất hiện cùng một người — người đẹp đến phi thường nhưng chưa từng lộ ra vẻ mặt tươi cười kia.

Ta biết mình yêu Tĩnh, hần đến cùng yêu hay không yêu ta, hại ta hay không hại ta đều đã không còn quan trọng nữa, ta chỉ muốn né tránh hần, trong lòng dường như mơ hồ cảm thấy, ta cách Tĩnh càng xa, có lẽ đối với hần lại càng an toàn.

Tiểu Thanh vẫn đi sớm về trễ như trước, mỗi lần y trở về, sắc mặt đều rất không tốt, thậm chí cũng không nói một câu nào, chỉ luôn ngồi phía trước cửa sổ, ngăn người nhìn ra cái sân trống rỗng bên ngoài, ta không hỏi y nguyên nhân, bởi vì ta cảm thấy dù có hỏi, Tiểu Thanh cũng nhất định không nói gì.

“Nghị Vương bị tước binh quyền rồi.”

Buổi sáng một ngày, Tiểu Thanh đột nhiên thốt ra một câu như vậy, y như có điều suy nghĩ nói, “Chúng ta đều coi thường Mộ Dung Tĩnh rồi, lợi dụng Nghị Vương dẹp loạn, sau đó lại thu hồi binh quyền của y, thì ra hần mới là chìm sẻ sau cùng, có điều hần làm có chút nóng vội, rất có thể sẽ khiến cho Nghị Vương không còn đường lui mà chó cùng dứt gai, không nghĩ tới, Mộ Dung Tĩnh không phải là người không nhẫn nhịn được...”

Nghe Tiểu Thanh nói, chắc là nói Tĩnh không có việc gì, chỉ cần hần không sao, vậy so với cái gì cũng tốt.

Tối hôm đó, Tiểu Thanh cũng vẫn chưa trở lại, một mình ta ăn cơm tối, ngăn ngừa đối diện ánh nến trước mặt, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng bước chân, có người vội vã đi đến.

Trực giác nói cho ta biết đây không phải là Tiểu Thanh, ta quay đầu lại, liền thấy một người không nghĩ đến đứng trước mặt ta.

Tô Nguyệt Trần!

“Người...”

Phong phạm luôn luôn ưu nhã tự ngạo của Tô Nguyệt Trần biến mất không thấy đâu, trong thần tình hẩn lộ ra một mối không nói nên lời, mà đôi mắt phương xinh đẹp khi nhìn đến ta lập tức bắn ra ánh sáng khác thường, hẩn tiến tới kéo ta nói, “Đi theo ta!”

“Đi đâu? Buông ra!”

Không biết tại sao Tô Nguyệt Trần tìm tới nơi này, ta kinh hoảng lùi về phía sau, lại thấy Tiểu Thanh theo sát đi tới.

“Tiểu Thanh!”

Nhất định là Tiểu Thanh đi báo tin, ngay cả y cũng gạt ta.

Ta tức giận liếc mắt trừng Tiểu Thanh, đã bị Liễu đại ca theo vào chặn ngang tầm mắt, ta thấy tay hẩn lộ liễu khoác lên hông Tiểu Thanh, mà trên mặt Tiểu Thanh mặc dù có chút không vui, nhưng cũng không có ý đẩy hẩn ra.

Hai người bọn họ không phải là thù nhân thù hỏa bất dung sao? Quan hệ lúc nào lại trở nên tốt như vậy?

Hết chapter 93

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Chương 94

Tô Nguyệt Trần nói với ta, “Đi với ta gặp Tĩnh Nhi!”

“Ta...”

Không đợi ta trả lời, Tô Nguyệt Trần lại nói, “Ngươi có thể không gặp hẩn, ta cũng không muốn cho các ngươi gặp lại nhau! Ta chỉ muốn nửa bát máu của ngươi, sau đó ta quyết sẽ không để Tĩnh Nhi xuất hiện trước mặt ngươi!”

“Nửa bát máu?...” Ta nghi ngờ lặp lại.

Ta không rõ ý của Tô Nguyệt Trần, nhưng kinh hoàng không rõ lập tức liền dâng lên.

“Tĩnh đâu? Hẩn ở đâu? Có phải hẩn xảy ra chuyện không?”

Không ai trả lời câu hỏi của ta, ta bước lên phía trước tóm lấy Tiểu Thanh, nhưng lập tức bị Liễu đại ca đưa tay chặn lại, mà ta cũng bị Tô Nguyệt Trần kéo sang một bên, hẩn lạnh lùng nói, “Ngươi còn quan tâm tới hẩn à? Không phải ngươi nói ngươi hận hẩn, không muốn gặp lại hẩn sao?”

“Không phải, không phải, nói cho ta biết, Tĩnh rốt cuộc làm sao vậy?”

Thái độ của Tô Nguyệt Trần càng ngày càng làm ta kinh hoàng, ta chợt đẩy hẩn ra khỏi cửa, chạy nhanh ra ngoài.

Ta biết Tĩnh nhất định đã xảy ra chuyện, bằng không hẩn quyết không thể không đến, mà Tô Nguyệt Trần cũng sẽ không thất thố như vậy.

Ta một đường chạy trở về Trích Tinh Lâu, thẳng đến phòng ngủ của Tĩnh, vừa đẩy cửa đi vào, liền nghe thấy tiếng Huỳnh Tuyết, nàng vừa nhìn thấy ta, khuôn mặt tươi cười lập tức nổi lên một tầng băng lạnh, nàng đưa tay cản ta lại, kéo ta đẩy ra cửa.

“Ngươi đi ra ngoài! Nguyệt Trần công tử, ngươi chỉ cần lấy máu của hẩn là được rồi, sao còn mang hẩn tới đây, còn ngại hẩn hại công tử chưa đủ sao?!”

Tiểu Thanh đuổi theo tới lập tức phản bác, “Gặp Tiểu Phi hay không không do ngươi quyết định!”

“Ta mặc kệ, Tô đại ca, dẫn hẩn ra ngoài đi!”

“Huỳnh Tuyết, ngươi bình tĩnh một chút đi.”

Không để ý tới bọn họ tranh cãi, ta liều mạng đẩy Huỳnh Tuyết đang ngăn cản ra, lao vào trong phòng.

Dưới màn trướng, hai mắt Tĩnh hơi khép, nằm thẳng trên giường, khuôn mặt hẩn tái nhợt gầy gò khiến tâm ta chợt co rút, ta vội vàng chạy tới, thấy hẩn dường như đang ngủ say, thế nhưng sắc mặt trắng bệch, môi còn lộ ra bầm đen.

“Tĩnh làm sao vậy? Hẩn bị bệnh sao?”

Ta nắm lấy Huỳnh Tuyết vừa theo vào vội vàng hỏi, Huỳnh Tuyết lại hất tay ta ra, tức giận nói, “Chúng ta đi ra ngoài nói, ngươi đừng ở chỗ này làm phiền công tử.”

“Nhưng Tình...”

Ta không yên lòng nhìn Tình còn đang ngủ say, người cũng đã bị Huỳnh Tuyết lôi ra gian ngoài, nàng đưa ta đến một gian sương phòng bên cạnh nói, “Đừng nói nhảm, trước lấy máu cứu công tử.”

“Có phải Tình trúng độc không? Chỉ có máu của ta mới có thể giải độc?”

“Ngươi còn dám nói, đều là ngươi hại công tử trúng độc, trách không được xà vương nghe lời sai bảo của ngươi như vậy, thì ra ngươi cũng là loài rắn, hàm răng còn mang độc!”

Thấy biểu tình của ta càng thêm lẫn lộn, Tiểu Thanh bước lên phía trước giải thích, “Tiểu Phi, mấy ngày hôm trước không phải ngươi từng cắn Mộ Dung Tình sao? Hắn hình như chính vì vậy mới trúng độc.”

Ta cắn Tình sao?

Tình thần hoảng hốt, mang máng nhớ lại hình như chính mình cắn Tình, thế nhưng ký ức lại rất mơ hồ, ta lúc đó như phát điên, không nhớ được mình đã làm những gì.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau lấy máu!”

Huỳnh Tuyết vừa hét lớn một tiếng, Tiểu Thanh giận dữ nói, “Ngươi hung dữ như vậy làm gì? Cũng không phải Tiểu Phi cố ý.”

“Ta trách làm hắn sao? Nếu như công tử có chuyện gì, ta không phải chỉ hung dữ đơn giản như vậy.”

Tô Nguyệt Trần đã sai người cầm ngân đao, băng gạc và bát tủy, hắn để ta ngồi xuống, dùng ngân đao cắt một vết trên cổ tay ta, nhìn máu tươi chảy từng giọt vào trong bát, ta liền có chút hoảng hốt.

Liều đại ca nói, “Tiểu Phi, ngươi không cần lo lắng, Mộ Dung vừa hôn mê không lâu, có máu của ngươi giải độc, hắn sẽ tỉnh lại rất nhanh.”

“Hắn lo lắng cái gì? Hắn ước gì công tử xảy ra chuyện!”

Lời nói phản hận của Huỳnh Tuyết đập vào lòng ta, thì ra ta hại Tình trúng độc, nhưng không phải ta cố ý, ta không biết rằng mình có độc...

Đợi máu chảy được hơn phân nửa bát, Huỳnh Tuyết vội vàng cầm tủy giúp Tình uống, ta đợi Tô Nguyệt Trần giúp ta băng bó vết thương, cũng muốn cùng đi qua, nhưng vừa mới đứng dậy, trước mắt chợt hoa lên, lại ngã ngồi xuống ghế, Tiểu Thanh vỗ bả vai ta an ủi nói, “Mộ Dung Tình không sao đâu, đừng lo lắng.”

“Tiểu Thanh, ta muốn nhìn Tình một chút...”

“Không cần!”

Tô Nguyệt Trần sai người mang tới một xấp giấy đưa tới trước mặt ta, ta xem không hiểu chữ viết bên trên, vội vàng nhìn Tiểu Thanh, Tiểu Thanh nói, “Đây là ngân phiếu và khế ước bán thân của ngươi.”

“Không sai, ngươi nhận lấy, từ nay về sau liền tự do, muốn đi đâu cũng được, ngươi cũng không cần lo lắng Tình Nhi sẽ hại ngươi nữa, ta nghĩ không có ngươi ở đây, Tình Nhi sẽ sống tốt hơn...”

“Không muốn!”

Là ta hại Tình thành như vậy, sao ta có thể rời khỏi vào lúc này? Ta thấy Huỳnh Tuyết đi vào phòng, vội vàng chạy tới trước hỏi, “Tình thế nào?”

“Công tử còn đang mê man, có điều sẽ không có chuyện gì.”

“Huỳnh Tuyết, xin lỗi, đừng đuổi ta đi có được không? Ta muốn lưu lại chăm sóc Tình...”

Ta kéo tay áo Huỳnh Tuyết nhẹ giọng khẩn cầu, vành mắt nàng đỏ hoe, đột nhiên khóc lên.

“Ngươi không cần xin lỗi ta, ngươi đi xin lỗi công tử ấy, hắn yêu thương ngươi như vậy, quan tâm ngươi, vì ngươi mà trở mặt với mấy người nương nung, nhưng ngươi còn hoài nghi hắn muốn hại ngươi, Tiểu Phi, ngươi thật không có lương tâm, ngươi đã quên lúc trước ngươi suýt chút nữa bị ngươi ta đánh chết, ai là ngươi cứu ngươi từ quỷ môn quan?... Nếu ngươi hoài nghi hắn, liền rời đi được rồi, đi thật xa vào, không bao giờ phải lo lắng có người hại ngươi...”

Cho tới bây giờ cũng chưa được thấy Huỳnh Tuyết khóc lớn đến vậy, ta ngăn người ra đó, tâm lại bắt đầu đau từng chút một, nếu nói hận, chỉ là nhất thời tức giận nói ra, cho tới bây giờ ta cũng chưa từng hận Tình, mấy ngày nay ta nhớ hắn biết bao nhiêu.

Tiểu Thanh kéo ta ngồi xuống, y nói với Tô Nguyệt Trần, “Muốn Tiểu Phi đi hay ở, chờ Mộ Dung Tĩnh quyết định đi, dù ngươi là cậu của hắn, cũng không có quyền quyết định vận mệnh của hắn.”

Tô Nguyệt Trần tức giận nói, “Chuyện gì cũng chờ hắn quyết định? Lần này hắn nhất định muốn chết, hắn biết rõ Tiểu Phi ở đâu, lại không đi tìm y, thậm chí ngay cả chuyện trúng độc cũng không nói ra, nếu không phải hắn đột nhiên ngắt xiu, mọi người đến bây giờ còn chẳng hay biết gì, Tĩnh Nhi trước đây không ngu ngốc như vậy, hắn sao lại yêu Tiểu Phi như tên ngốc thế?!”

Thì ra Tĩnh vẫn luôn biết ta ở đâu, nhưng sao hắn không đi tìm ta? Ta kinh hoàng nhìn Tiểu Thanh, Tiểu Thanh thờ dài nói, “Là ta báo cho Mộ Dung Tĩnh biết, ta cho là hắn sẽ lập tức đi tìm ngươi, ai ngờ hắn chỉ bảo ta chiếu cố ngươi thật tốt, mà lúc đó chính ngươi cũng nói không muốn gặp hắn, vì vậy ta liền không nói chuyện này nữa.”

Tĩnh không muốn khiến ta cho rằng hắn lấy lòng ta chỉ vì xin ta giải được ư? Hắn không muốn ta lại hoài nghi hắn, vì vậy hắn thà kiên cường chống đỡ...

Tĩnh, xin lỗi!

“Huỳnh Tuyết, ta đã không sao rồi, thuốc bổ này thì ngươi miễn đi.”

“Không được, Tô đại ca nói ngươi vẫn vận công ép độc, thân thể tổn hao quá lớn, nhất định phải uống nhiều loại thuốc mới được, ta nấu lâu như vậy, sao công tử có thể không uống?”

“Ai, Hoán Hoa thích nhất chuyện bé xé ra to, sao ngươi cũng tin hắn?”

“Ta không tin Tô đại ca thì tin ai? Công tử trúng độc nhiều ngày như vậy cũng không nói ra nửa câu với chúng ta, công tử nghĩ rằng ta còn có thể tin người nữa sao? Công tử có biết mọi người lo lắng thế nào không? Người cứ chờ trở về đập đầu thỉnh tội với Nguyệt Trần công tử đi.”

“Lần này là ta sai, đừng tức giận nữa được không?”

Lúc này ta đang đứng ở bên ngoài phòng ngủ, nghe Tĩnh nói chuyện với Huỳnh Tuyết, thanh âm của hắn vẫn ôn hòa thanh nhã như vậy, khiến tâm ta thả xuống.

Từ khi Tĩnh tỉnh lại ta vẫn đứng ở chỗ này, không dám vào nhìn hắn, ta nghĩ hiện tại Tĩnh cần nhất là nghỉ ngơi, chứ không phải là gặp ta.

Thấy Huỳnh Tuyết đi ra, ta vội vàng bước nhanh theo sau, thấp giọng nói, “Khí sắc Tĩnh khá hơn chưa? Hắn có muốn ăn cái gì không? Ta đi chuẩn bị...”

“Được rồi, có ta đây, ngươi thật sự lo lắng, vì sao không vào xem?”

Khẩu khí của Huỳnh Tuyết ôn hòa hơn rất nhiều so với lúc đầu, nhưng ta vẫn cúi đầu hỏi, “Ta nghĩ hiện tại Tĩnh không muốn gặp nhất chính là ta...”

Lời này vừa thốt ra, nước mắt ta nhịn không được lại bắt đầu tràn ra, ta dùng tay áo lau nước mắt nói, “Ta vừa ngốc lại không hiểu chuyện, còn tùy hứng, Tĩnh nhất định ghét ta, ta không muốn chọc hắn mất hứng...”

Một cái khăn tay đưa tới trước mặt ta, ta nhận lấy lau nước mắt.

“Cảm tạ... Tĩnh!...”

Ta đưa khăn trả lại mới phát hiện Huỳnh Tuyết đã đi ra ngoài, đứng ở bên cạnh ta là Tĩnh, sắc mặt hắn vẫn còn tái nhợt, chỉ mặc một kiện áo đơn, gió nhẹ khe khẽ cuốn tay áo hắn bay lên, khiến thân thể vốn cao lớn của hắn nhìn qua rất gầy gò.

Hết chapter 94

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Chương 95

“Vẫn thích khóc nhè giống trước đây.”

“Tĩnh...”

Không nghĩ Tĩnh sẽ xuất hiện trước mặt ta, ta có hơi ngần ra, mà một làn gió nhẹ lướt qua trước mặt khiến ta lập tức phục hồi *** thần, ta tiến lên phía trước đỡ lấy hắn nói, “Ngươi vừa tỉnh lại, ở đây gió lớn, sẽ lạnh, mau trở lại phòng.”

“Được, đỡ ta trở vào.”

Ta đỡ cánh tay Tĩnh rồi cùng hắn trở lại trong phòng. Tĩnh ngồi xuống bên giường, ta không dám nhìn thẳng hắn, liền cúi đầu đứng trước mặt hắn.

Một trận yên lặng, hồi lâu Tĩnh mới chậm rãi nói, “Tiểu Thanh chiếu cố ngươi rất khá, không giống ta, mỗi lần đều nói bảo hộ ngươi thật tốt, nhưng luôn không làm được...”

“Tĩnh...”

“Vì sao trốn tránh không gặp ta? Độc của ta chỉ có ngươi có thể giải, ngươi nghĩ là không để mọi người nói cho ta biết, ta cũng không biết ngươi ở nơi này sao? Tiểu Phi, ngươi còn trách ta phải không?”

“Không, không!”

“Ta không coi Tiểu Phi là nam sủng, lại càng không tặng Tiểu Phi cho Thành Vương, ta đưa ngươi tới trù phòng là sợ bọn người Như Phi sẽ thương tổn tới ngươi, nhưng không nghĩ cuối cùng khiến ngươi đau thương sâu nhất lại là ta, Tiểu Phi, ta thật sự có lỗi... Phụng vì tô không có độc, có độc chính là điểm tâm ngươi ăn hôm đó, chuyện này ta không nói với ngươi, chỉ vì không muốn để ngươi bất an, ta biết Như Phi vu oan ngươi giết người, nhưng khi đó Hoán Hoa điểm huyết đạo của ta khiến ta không thể động đậy, vì vậy ta không thể làm gì, chỉ có thể trở mặt nhìn ngươi bị vu oan...”

Kỳ thực ta đã sớm biết không phải Tĩnh hại ta, ta nên tin tưởng người mình yêu, Tiểu Thanh nói đúng, nếu như ngay cả tin tưởng tối thiểu nhất cũng không cho Tĩnh, còn nói yêu hắn cái gì?

“Về phần Hách Ngọc, hắn là người nương nương đưa tới, ta không cách nào thoái thác, liền giữ lại, nhưng ta cùng hắn chỉ là gặp cuộc diễn trò mà thôi, giữa chúng ta không có gì cả, ta chưa bao giờ chạm vào hắn, mỗi ngày điểm huyết đạo hắn xong đều ngủ một mình, những lời này kỳ thực trước đây đã muốn nói cho ngươi biết, nhưng khi đó ngươi đã không tin ta rồi? Khi ta thấy ngươi không muốn ở cùng một chỗ với ta, cũng biết trong lòng ngươi suy nghĩ gì, dù cho hiện tại, Tiểu Phi, ta cũng không biết ngươi có tin lời của ta không...”

“Tĩnh, ta tin, ta tin!”

Nghe Tĩnh chậm rãi kể lại sự tình, trước mắt ta sớm bị nước mắt bao phủ một mảnh không rõ, sắc mặt Tĩnh tái nhợt đâm vào lòng thật đau, ta đột nhiên hiểu Tĩnh tại sao muốn cùng Nghị Vương trực tiếp giao chiến, tốc chiến tốc thắng, thì ra hắn biết mình trúng độc, chẳng thể chống đỡ được bao lâu, mà hiện tại hắn suy yếu như vậy đều do ta làm hại.

Lúc đầu cho rằng bản thân phạm sai lầm, nói lời xin lỗi là có thể cầu được tha thứ, nhưng bây giờ mới hiểu được những lời ta nói khiến người đau lòng, ta căn bản không có tư cách xin Tĩnh tha thứ.

“Tiểu Phi, đừng trách Tiểu Thành, nàng bị Như Phi lừa, đứa bé kia chỉ nói đang chơi với ngươi, sau đó nàng lại bị Như Phi uy hiếp, vì vậy không dám nói ra chân tướng, mấy ngày nay mỗi lần nàng chạy tới hỏi chuyện của ngươi đều khóc hết nước mắt.”

Ta có tư cách gì đi trách cứ người ta, tự ta cũng sai a.

“Xin lỗi!” Ta cúi đầu nhẹ giọng nói, “Xin lỗi, Tĩnh, tha thứ cho ta được không?”

“Tiểu Phi, biết ngày đó khi ngươi nói hận ta, ta có bao nhiêu khó chịu không? Sau lại nghe nói đang ở chỗ Tiểu Thanh, ta từng đi tìm ngươi, bởi vì ta nhớ ngươi, lo lắng cho ngươi, nhưng lại nghe được ngươi nói với Tiểu Thanh việc ở cùng ta cũng không hiếm lạ, ngươi có biết ta lúc đó là loại tâm gì không? Ngươi không tin ta, ta có thể từ từ giải thích đến khi ngươi tin tưởng mới thôi, nhưng câu nói đầu tiên ngươi đã đẩy ta ra, ngươi khiến ta đau lòng như vậy, hiện tại lại muốn ta tha thứ cho ngươi?”

“Xin lỗi, xin lỗi, hu... hu...”

“Đừng khóc nữa, mắt ngươi đã bắt đầu sưng lên rồi.”

Tĩnh thờ dài, kéo ta đến cạnh hắn, giúp ta nhẹ nhàng lau nước mắt, nhưng nước mắt vẫn cứ tuôn ra.

Tĩnh, vì sao ngươi không mắng ta? Ta đã sai rồi, vì sao ngay cả một câu nặng lời cũng không nói với ta?!

“Tiểu Phi, nếu như ngươi đáp ứng ta một việc, ta liền tha thứ cho ngươi.”

“Đáp ứng, đáp ứng, một trăm điều cũng đáp ứng.”

“Không cần, một là đủ rồi, nếu như ngươi đáp ứng sau này không nói chữ hận với ta nữa, ta liền tha thứ cho ngươi.”

Hai mắt ngấn lệ trong móng lung, đôi mắt Tĩnh nhìn ta dường như lóe lên ý cười dịu dàng, ta nhìn không được nhào vào ngực hắn, khóc nức nở nói, “Vĩnh viễn cũng không nói chữ kia nữa, vĩnh viễn đều tin tưởng Tĩnh!”

“Tiểu Phi nha, sao ta lại thích ngươi, đứa nhóc ngốc nghếch này? Dù trong lòng ta tức giận, nhưng nhìn bộ dạng tội nghiệp của ngươi, bao nhiêu bực bội đều không phát ra được, Tiểu Phi, ngươi là khắc *** đời này của ta a.”

Tĩnh, hãy để ta là khắc *** của ngươi cả đời đi.

Tĩnh ôm ta vào ngực, thấy ta rớt cuộc ngừng khóc, lúc này mới nói, “Nghe cậu nói đã đem khế ước bán thân trả lại cho người, cho ta xem được không?”

Tô Nguyệt Trần cho ta ngân phiếu và khế ước bán thân, ta đều thu lại, vì ta không biết xử trí thế nào mới tốt, lúc này nghe Tĩnh nói như vậy, ta vội vàng móc từ trong ngực ra đưa cho Tĩnh, hẩn nhìn thoáng qua, liền đem khế ước bán thân xé thành mấy mảnh ném xuống đất,

Đừng!

Khế ước bán thân là mối liên hệ duy nhất giữa ta và Tĩnh, không có nó, giữa chúng ta liền cái gì cũng không có.

Ta gấp đến độ muốn nhặt lên, lại bị Tĩnh ôm chặt lấy, hẩn nhẹ giọng nói bên tai ta, “Kỳ thực khế ước bán thân này ta sớm nên hủy đi, Tiểu Phi, người đã tự do, người không phải tiểu tư, cũng không phải nam sủng, người là ái nhân của Mộ Dung Tĩnh ta!”

Sau bữa cơm chiều, khi ta hầu hạ Tĩnh tắm rửa thay y phục, phát hiện trước ngực hẩn đen sẫm một mảng lớn, nhưng Tĩnh chỉ cười nói, “Lúc giao chiến cùng Khuất Chiến, bị trúng một chưởng của hẩn, có điều hẩn cũng trúng một kiếm của ta, mọi người đều không sao, đáng tiếc để hẩn chạy mất.”

Ta không nói gì, tay giúp hẩn kỳ cọ thân thể hơi phát run, khi thấy trên cổ tay trái Tĩnh còn lộ ra dấu răng màu đen kia, ta không nhịn được nữa, nức nở nói, “Tĩnh, ta không nên hoài nghi người, ta lại càng không nên làm người bị thương, ta không biết trong răng mình có độc, Tĩnh, người phạt ta đi, đánh ta mắng ta, phạt thế nào cũng được...”

Tĩnh đã mặc nội y, hẩn nghe xong lời của ta, không khỏi cười nói, “Được, để ta nghĩ xem phạt Tiểu Phi thế nào... Ngăn ra gì chứ? Còn không cởi quần áo lên giường nghỉ ngơi?”

Được!

Chỉ đơn giản như vậy sao?

Ta lập tức chạy vào phòng trong, nhanh gọn cởi sạch quần áo, bò vào trong chăn, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thần tình Tĩnh một bộ dạng kinh ngạc.

Sao? Ta lại làm sai chuyện gì sao?

Chỉ nghe bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, Tô đại ca đẩy cửa đi vào.

“Mộ Dung, thuốc của người.” Tô đại ca đặt thuốc xuống, sau đó ngồi sang một bên bắt đầu kê kê, “Người ta làm sổ sách, ta cũng làm sổ sách, chỉ có ta làm đến khổ cực như vậy, phải quản lý một đồng sổ sách rồi mù không nói, còn phải đề phòng xem có người đột kích hay không, thuận tiện còn phải chữa bệnh cho các người, việc sắc thuốc kia...”

Ta vừa nghe Tô đại ca cầu nài, vội vàng ló người nói, “Tô đại ca, nếu người mệt, đưa thuốc cho ta, ta sắc thuốc cho Tĩnh cũng được.”

Bị thanh âm của ta kéo tới, Tô đại ca ngó đầu vào phía trong nhìn ta một chút, sau khi ánh mắt hẩn từ chăn chuyển xuống quần áo rơi đầy đất, đột nhiên phun ra một tiếng gầm giận dữ, “Mộ Dung, người tiết chế một chút cho ta, thương thể của người không nhẹ, lại còn muốn những chuyện phong hoa tuyết nguyệt này, không muốn mạng sao?”

Gương mặt Tĩnh vô tội, “Ta không có...”

“Quần người có hay không, lập tức uống thuốc, nghỉ ngơi sớm đi, những chuyện kia nghĩ cũng đừng nghĩ!”

Nhìn Tô đại ca đi ra ngoài, ta chần chờ nói, “Tô đại ca hình như rất không cao hứng.”

Tĩnh uống xong thuốc, sau đó trở về giường nằm xuống, vẻ mặt hẩn bất đắc dĩ nói, “Tiểu Phi, đều vì người, ta mới bị mắng a.”

Ta cái gì cũng chưa làm, sao lại muốn trách ta?

Tĩnh thổi tắt đèn, trong bóng tối than thở, “Ta chỉ bảo người cởi quần áo đi ngủ, ai bảo người cởi đến sạch sẽ, làm hại ta bị hiểu lầm, Tiểu Phi của ta a...”

A!!

Điều này sao có thể trách ta? Ai bảo người không nói rõ ràng? Ta cũng tưởng người muốn phạt ta như vậy chứ...

Buổi tối ngủ cũng không ngon, trong mộng tựa hồ lại quay trở về bãi săn, có một người thân hình cao lớn liên tục đuổi giết ta, đó là gương mặt giống như ta đã từng quen biết, thậm chí ánh mắt hẩn ta cũng quen thuộc.

Khuất Chiến!

Ta muốn chạy trốn khỏi truy kích của hẩn, nhưng làm thế nào cũng không chạy nổi, đành tròn mắt nhìn tay hẩn đánh vào ngực ta, ta ngã văng ra xa, thổ huyết từng ngụm từng ngụm...

Máu, thật là nhiều máu...

Đầu ta lại bắt đầu đau, sợ hãi khiến ta mở choàng mắt.

Đây là nơi nào? Sao ta có thể ngủ say như thế? Quá nguy hiểm!

Tay không tự chủ được hướng về phía bên cạnh, lại ngừng ở giữa chừng.

Ta muốn lấy cái gì?

Ý niệm này chợt lóe lên, ta ngẩng đầu, thấy gương mặt đang ngủ của Tĩnh, không khỏi an tâm trong lòng, người cũng thả lỏng xuống, thì ra là ta đang nằm mơ.

Mấy ngày nay mỗi đêm đều nằm mơ, hơn nữa cảnh trong mơ càng ngày càng chân thực, chân thực đến đáng sợ, khiến tim ta lúc này vẫn còn đập thình thịch đến lợi hại.

Hết chapter 95

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Tế Bái

Tĩnh còn đang ngủ say, đây là lần đầu, hắn tỉnh chậm hơn ta, có phải Tĩnh rất mệt không?

Ánh nắng sớm mai chiếu lên gò má Tĩnh hiện ra một tầng ánh sáng nhàn nhạt, hàng mi dày của hắn theo hô hấp nhẹ nhàng rung động, khóe miệng dường như còn có nét cười, ta nhìn đến động tâm, nhìn không được tiến về phía trước khẽ hôn một cái vào giữa hai chân mày hắn, nhẹ như vậy Tĩnh sẽ không tỉnh đâu nhỉ, ta nghĩ như vậy, lại hôn lên gò má hắn cùng khóe môi hơi nhếch, môi Tĩnh thật ngọt, bình thường cũng không thấy hắn ăn điểm tâm gì, sao lại ngọt như vậy?

Mất thấy Tĩnh không có dấu hiệu tỉnh lại, ta liền vươn lưỡi liếm nhẹ lên môi dưới của hắn, tim bắt đầu bay nhảy, muốn hôn tiếp lại có chút không dám...

Tay ôm ở bên hông bỗng nhiên xiết lại, khóe môi hơi cong cong của Tĩnh dần dần loan thành hình trăng non, ta còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, liền bị hắn ấn chặt vào trong lòng, sau đó đôi môi mềm mại liền hôn tới.

Đã lâu không hôn khiến nhiệt tình của ta cháy lên, cảm thấy đầu lưỡi linh hoạt ngọt ngào của Tĩnh luồn vào miệng ta, ta vội vàng cắn lấy, quán lấy nó từng chút nhẹ nhàng hôn cắn.

Tĩnh xoay người áp cả người ta dưới thân, hai tay hắn khẽ vuốt tóc ta, ôm lấy đầu ta khiến ta càng thân mật mà đón nhận nụ hôn sâu của hắn, ta nghe được tiếng rên rỉ phát ra giữa môi của hai người chúng ta, sau đó lưỡi chúng ta liền kịch liệt quán quện lấy đối phương, hôn cắn đến nhiệt tình.

Sau một nụ hôn dài nóng bỏng, nhớ lại việc mình vừa làm, ta vội vàng chui vào lòng Tĩnh, xấu hổ không nhìn hắn nữa.

“Tĩnh... Ngươi tỉnh lúc nào?”

“Nhóc ngốc, khi ngươi hôn cái đầu tiên đã tỉnh rồi, ngươi y như con sóc nhỏ quay tới quay lui, muốn không tỉnh cũng khó.” Tĩnh ôm ta cười nói.

Ta xấu hổ vùi trong lòng Tĩnh không muốn ngẩng đầu lên nữa.

“Tĩnh, ta rất nhớ ngươi, cho dù bị đưa đến tù phòng cũng đều mơ thấy ngươi, ngươi giúp ta bôi thuốc, còn ôm ta ngủ, khi ta tỉnh lại, trong tay thực sự có hộp dược cao.”

“Ha ha...”

Tĩnh nhẹ giọng cười rộ lên, “Tiểu Phi ngốc, đó không phải ngươi nằm mơ, là thật, nhưng mỗi lần ta tới, ngươi đều ngủ như heo con, mặc kệ ta chạm vào ngươi thế nào, ngươi cũng không tỉnh.”

Thì ra là thế.

Thảo nào khi tỉnh lại luôn có chân đạp trên người, ta còn tưởng rằng chính mình ngủ đến mơ hồ, thì ra đều là Tĩnh làm.

Ta đưa tay vuốt ve cổ tay Tĩnh hỏi, “Dấu răng trên cổ tay ngươi vẫn chưa tan hết, có phải độc trong người ngươi vẫn chưa hoàn toàn thanh trừ?”

“Không phải, vì lúc đó độc tính không nặng, cho nên ta vẫn vận công áp chế, có thể vì quá lâu, độc tuy rằng giải, nhưng dấu răng này e là đời này cũng không biến mất được rồi...”

“Cả đời đều không biến mất?” Ta chợt ngẩng đầu, vui vẻ nói, “Thật tốt quá!”

Thấy ánh mắt kỳ quái của Tĩnh quảng tới, ta mới phát hiện mình nói sai, lắp bắp nói, “Ý ta muốn nói là sau này vừa nhìn thấy dấu răng ngươi sẽ nhớ đến ta...”

Một trận ho khan truyền ra từ miệng Tĩnh, hần bất đắc dĩ nói, “Tiểu Phi, ngươi suốt ngày hiện tới hiện lui trước mặt ta, ngươi nói ta có cơ hội quên ngươi sao?”

Sao lại không thể? Chờ qua vài năm, ta cao lớn trưởng thành, đáng đáp nhất định sẽ thay đổi, cũng sẽ không giống nữ nhân mà Tĩnh thích kia nữa, đến lúc đó, ta có thể khiến Tĩnh nhớ đến liền chỉ còn lại cái dấu răng này.

Tâm đột nhiên có chút đau, ta cọ cọ vào lòng Tĩnh, ôm lấy hần không lên tiếng.

Đầu của ta bị Tĩnh nâng lên, làm ta phải nhìn thẳng hần, Tĩnh rất nghiêm túc nhìn ta hỏi, “Tiểu Phi, có phải ngươi còn có tâm sự gì không? Nói cho ta biết!”

“Không có!” Ta sẽ không nói là ta đang ghen với nữ nhân kia đâu.

Ta chuẩn bị chui lại vào lòng Tĩnh, lại nghe hần thông thả nói, “Ngươi không nói, sau này sẽ không có điểm tâm ăn, đương nhiên cũng bao gồm cả con rắn nhỏ của ngươi, còn có, từ hôm nay trở đi không có gối ôm để ôm nữa, ngươi để ta ngủ ở bên trong đi.”

“Tĩnh...” Ta ai oán nhìn Tĩnh không chút lưu tình nào, biết rõ hai điều này là tử huyệt của ta, còn đem ra uy hiếp ta.

Ta không vui bĩu bĩu môi, đành đem lời Mộ Dung Viễn lần đó nói hết ra, sau cùng còn nói, “Nếu như sau này ta trưởng thành, không giống nữ nhân ngươi thích kia nữa, Tĩnh, ngươi còn có thể quan tâm tới ta như thế nữa không?”

Ta nói xong lập tức cúi đầu, tim đập thật nhanh, nhưng hồi lâu cũng không nghe tiếng đáp lại, trong lòng ta dần dần lạnh xuống, thì ra thật sự là như vậy, vốn rất muốn biết câu trả lời, nhưng bây giờ ta bắt đầu hối hận, vì sao nhất định phải hỏi rõ chứ? Đôi khi làm người hồ đồ một chút chẳng phải tốt hơn?

Vẫn không trả lời, Tĩnh lại ngồi dậy, phân phó ta nói, “Tiểu Phi, giúp ta thay y phục.”

“A.”

Ta vội vàng đứng lên, vén chăn lên mới phát hiện mình đang trần truồng, tối hôm qua ta quên đem quần áo để thay tới...

Ta mở to mắt nhìn Tĩnh, hần thấy bộ dạng này của ta, lắc đầu, tự mình mặc quần áo chỉnh tề, sau đó xuống giường đi vào phòng trong, thấy hần như vậy, ta ủy khuất mếu máo.

Đều là ngươi ép ta nói, ta nói thật, lại đối xử với ta như vậy...

Tĩnh rất nhanh đã đi ra, hần cầm trong tay một bộ quần áo tới trước mặt ta, thờ dãi, “Tiểu Phi, có phải Tiểu Thanh bình thường bị ngươi làm phát cáu mà nói không nên lời phải không?”

“Làm sao ngươi biết?”

“Bởi vì hiện tại ta rất đồng cảm” Tĩnh bắt đầu giúp ta mặc quần áo, còn nói thêm, “Phi thiếu gia, sau này ngươi không cần hầu hạ ta nữa, để ta hầu hạ ngươi được rồi, đỡ bị ngươi tức chết.”

“Tĩnh!...”

Ta nhìn Tĩnh thờ phỉ phỉ, không rõ đã đắc tội hần ở đâu.

“Chúng ta ăn cơm trước, sau đó dẫn ngươi tới một chỗ, vẫn chưa có cơ hội kể chuyện cũ này cho ngươi, ai ngờ lại trở thành lý do để ngươi tránh né ta, thật không biết cả ngày trong cái đầu nhỏ này của ngươi rốt cuộc suy nghĩ cái gì?”

Sau khi ăn xong, Tĩnh đưa ta tới một tiểu viện riêng biệt, hần đẩy cửa phòng ra, trước mặt liền có cỗ hương nền nhàn nhạt phả tới, bên trong bày biện ngăn nắp trang nhã, ở giữa bày một bài vị, lư hương trước bài vị còn có chân hương đã cháy hết.

Trên tường sau bài vị treo một bức tranh mỹ nữ thối tiêu dưới ánh trăng, nữ nhân trong tranh có mái tóc dài, tay áo nhẹ nhàng tung bay trong gió, dung mạo thanh lệ của nàng cùng ánh trăng sáng tỏ, tựa như tiên từ hạ phàm, ta xem không hiểu chữ viết trên bài vị, nhưng thấy dung mạo nữ nhân giống ta đến sáu bảy phần, chỉ là ta không có phần khoan thai tuấn mỹ xuất trần của nàng, không có sự thanh nhã nhẹ nhàng như muốn bay lên kia.

Là nàng! Bức tranh lần trước ta nhìn thấy trong thư phòng Tĩnh cũng là nữ nhân này, hiện tại nhìn kỹ, mới biết được nàng thật sự rất đẹp.

Thì ra vị nữ tử đáng thương này đã qua đời, có thể thờ cúng bài vị của nàng, lư hương cũng lau đến không dính một hạt bụi, khung tranh tuy có chút vàng,

lại hết sức sạch sẽ, xem ra Tĩnh thường xuyên đến viếng nàng.

Nữ nhân này mới là người Tĩnh thật sự yêu, cho dù không còn trên trần thế, đối với Tĩnh mà nói nàng vẫn quan trọng như vậy, nếu như ta lớn lên không phải có chút giống nàng, Tĩnh nhất định cũng sẽ không thích ta như thế...

Không đề ý tới hồi hận của ta, Tĩnh nói, “Quý xuống!”

Vì sao?

Ta theo lời quý xuống, kỳ quái nhìn Tĩnh, hắn cũng không đề ý tới ta, cầm lấy hương để một bên đốt lên, vái ba vái, sau đó cắm hương vào lư, rồi nói với ta, “Đập đầu!”

Ta quý lên đem cội trước hương án, mặc dù có chút không tình nguyện, nhưng vẫn đập đầu ba cái.

Chuyện Tĩnh giao cho ta làm, dù cho không vừa lòng, ta cũng sẽ làm.

Sau đó Tĩnh cũng quý xuống cạnh ta thưa, “Nương, đây chính là Tiểu Phi con thường nhắc với người, người xem hắn có phải thật sự rất ngốc nghếch không...”

Nương!?

Một hơi hít vào của ta thiếu chút nữa bị sặc đến ho khan.

Ta không nghe lầm chứ? Nữ nhân xinh đẹp kia là mẫu thân của Tĩnh? Nhưng rõ ràng nàng còn rất trẻ...

“Nương, hài tử này tuy ngốc nghếch, tình tình lại rất cố chấp, thế nhưng chẳng có cách nào, từ khi hài nhi đụng phải hắn, liền không bỏ được nữa, cũng không biết có phải đời trước, đời trước trước nữa đều thiếu nợ đứa ngốc này cái gì, cho nên kiếp này phải bị hắn bám cho tới chết, nương, nếu người cảm thấy hắn còn có chút khả ái thì bằng lòng cho hắn gả vào Mộ Dung gia đi.”

Cái gì? Gả!?

Mới sáng sớm, Tĩnh, người đừng đập từng chùy một khiến đầu ta choáng váng có được không?

“Tiểu Phi, ngậm miệng lại, đừng để nương thấy bộ dạng ngốc nghếch của người!”

Bị Tĩnh trách cứ, ta vội vàng im lặng, không thể trách ta được, thật sự đáp án này khiến ta quá hoảng hốt.

Tĩnh kéo ta lên, đưa hương đã thấp trên hương án cho ta nói, “Dâng cho nương nén hương, để nàng phù hộ bình an cho chúng ta.”

Ta chần chờ nói, “Nương người...”

“Nương người cái gì, gọi nương!”

Ta xấu hổ đỏ mặt, cung kính cắm hương vào lư nói, “Nương, xin lỗi, thì ra là con hiểu lầm, mong người đừng trách con, sau này con nhất định sẽ ngoan ngoãn, không chọc Tĩnh tức giận nữa, mỗi ngày con cũng sẽ đến dâng hương cho nương, mong nương phù hộ cho chúng con bình an.”

Hết chapter 96

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Chân Tướng

Tĩnh cảm phát trần nhẹ nhàng phui bụi trên án nói, “Tiểu Phi, quả thật người lớn lên có vài phần giống nương, nhưng nhìn kỹ lại hoàn toàn khác nhau, nụ cười của nương chưa bao giờ phát ra từ nội tâm giống người, trong trí nhớ của ta, chưa từng. Ta trái lại không muốn hai người giống nhau, nếu không phải nương khuynh quốc khuynh thành, cũng sẽ không bị ép gả vào cửa, nương không hề yêu phụ thân, trước khi được gả vào Mộ Dung gia người từng có hôn ước với người khác, còn có một đứa con, tuy rằng phụ thân đối với người rất tốt, cũng rất sủng ái người, nhưng nương vẫn buồn khổ không vui, năm ấy Tam đệ hơn ba tuổi, nương đã qua đời.”

“Nương thật đáng thương a.”

Ta chợt nhớ tới một việc, vội hỏi, “Hèn chi Tiên thúc, còn có Đại phụ nhân, sau khi nhìn thấy ta đều là bộ dạng rất kinh ngạc, nhất định là bọn họ nhớ về nương, nhưng vì sao những người khác nhìn thấy ta đều không có phản ứng nhỉ? Hơn nữa lão trang chủ cũng thế, dù sao ông ấy cũng không thể quên

hình dáng của nương được chứ?”

“Nương mất rất sớm, khi còn sống người vì dung nhan tú lệ, lúc nào cũng đeo khăn che mặt, đã nhiều năm như vậy, ai còn nhớ rõ chuyện cũ trước kia, ngay cả Tam đệ ta cũng không nhớ rõ hình dáng của người, huống gì trang chủ bị giết kia căn bản cũng không phải là phụ thân của ta, hẳn chẳng qua là một con rối mà thôi.”

Ta ngẩn người, trong lúc nhất thời chưa hiểu rõ ý Tĩnh nói.

Tĩnh kéo ta từ trên đệm cúi ngồi xuống, bắt đầu chậm rãi kể lại.

“Không lâu sau khi nương qua đời ta liền bị người hạ độc, mạng chỉ một sớm một chiều, khi đó cậu vừa đến kinh thành, vì cậu cùng Hoàng thượng có chút quen biết cũ, liền chạy tới Hoàng cung, cầu xin ký được từ Hoàng thượng giải độc cho ta. Từ đó trở đi, mạng của ta cũng bán cho Hoàng thượng, thành ám vệ của người, ta mười bốn tuổi sáng lập Trích Tinh Lâu này, sản phẩm tiêu Trích Tinh Lâu vang danh thiên hạ, cũng là các cơ sở ngầm Hoàng thượng sắp xếp.

Bốn năm trước Như Phi bị phụ thân ép vào cung, sau đó lại cầu kết cùng Thành Vương, chuyện này không biết tại sao lại bị phụ thân phát giác ra, khởi binh tạo phản chính là tội lớn liên lụy cửu tộc, có thể phụ thân muốn tố cáo lên triều đình, nên mới mới bị Đại ca và Như Phi diệt khẩu.”

Tĩnh nói xong rất thần nhiên, dường như đang nói đến chuyện hoàn toàn không liên quan đến hắn, ta lại nghe đến toát mồ hôi lạnh, nhin không được run giọng hỏi, “Tĩnh, thì ra người đã sớm biết chuyện lão trang chủ bị giết, ông ấy là phụ thân của người, vì sao người vẫn không vạch trần?”

“Ta từ nhỏ do mẫu thân nuôi lớn, phụ thân yêu ai yêu cả đường đi, đối xử với ta cũng không tệ, có điều kỳ thực ông ấy không yêu ai, tựa như ông ấy biết rõ ta bị hạ độc nhưng vẫn mặc kệ, vì vinh hoa phú quý, liền đem Như Phi tiến cung, giữa ta và ông ấy cũng không có bao nhiêu tình phụ tử, huống chi lúc đó ta đang âm thầm điều tra việc Thành Vương phản loạn, bóc trần chân tướng sẽ chỉ đánh răn động cỏ, vì vậy ta vẫn giả vờ không biết.”

“Vậy, con rồi kia là ai?”

“Chắc là một thúc phụ trong tộc, khi đó phụ thân tự nói lâm trọng bệnh, sau đó đóng cửa không ra ngoài, thúc phụ trong tộc kia đột nhiên bạo bệnh mà chết, tướng mạo hẳn cùng phụ thân có vài phần tương tự, Đại ca lại gọi về dịch dung, để thúc phụ giả thành bộ dáng của phụ thân thay mặt đối đãi là việc dễ dàng, Đại nương ở bên cạnh, đương nhiên biết, chẳng hay biết gì sợ rằng chỉ có hai người Tam đệ và Tiểu Thành thôi.”

“Chẳng trách lão trang chủ không ủng hộ chiến đại hội cờ vây, có lẽ thúc phụ kia nhất định không biết chơi cờ.”

Tĩnh nhéo mũi ta một cái.

“Tiểu Phi của ta thông minh hơn rồi. Không sai, phụ thân võ công bình thường, vị thúc phụ kia lại là cao thủ, phụ thân *** thông cờ vây, thúc phụ đối với cờ vây lại dốt đặc cán mai, vì vậy có chuyện gánh hát ám sát trang chủ, đây chẳng qua là vì thoái thác tham gia giải đấu cờ vây mà cố ý sắp đặt, ai ngờ Thành lão tiên sinh lại cố chấp như vậy, theo sát từng bước, cho nên bắt đắc dĩ, bọn họ chỉ có thể giết người diệt khẩu.”

“Vì sao móng tay trang chủ giả kia đều đen kịt?”

“Hắn luyện một loại tà công, nói rằng hút máu trẻ con công lực sẽ cường đại, vì vậy Lạc Diệp sơn trang mới xảy ra chuyện tiểu đồng bị giết, ta từng trù tính dụ hắn ra, chấn thương tâm mạch của hắn, khiến hắn không thể tiếp tục tác quái, về phần Đại ca cùng Như Phi vì sao phải giết hắn, có lẽ bọn họ nghĩ không cần dùng con rối để che đậy nữa, hơn nữa còn có thể mượn cơ hội hãm hại Tiểu Phi, một hòn đá ném hai chim.”

Không sai, Tiên thúc cũng bởi vì lão trang chủ không phản ứng chút nào với ta mới sinh nghi đi? Cho nên lão mới có thể đem ta trang điểm thành dáng dấp nữ hài tử đi thăm dò lão trang chủ, kết quả xảy ra lại bị giết người diệt khẩu.

Không nghĩ bên trong sơn trang lại có nhiều bí mật như vậy, ta ngừng một lúc lâu mới hỏi tiếp, “Lẽ nào Tam công tử cũng không biết tình hình?”

“Tam đệ tính tình cao ngạo không hòa đồng, tâm tư tương đối đơn thuần, không có Tứ đệ ở cạnh, một mình đệ ấy làm sao có thể chống đỡ được Lạc Diệp sơn trang gia nghiệp lớn như vậy?”

Thì ra Mộ Dung Viễn cũng biết, không sai, người kia rất giao hoạt, đương nhiên không thể gạt được hắn.

“Tĩnh, ta không hiểu vì sao Như Phi muốn cầu kết cùng Thành Vương chứ? Nàng đã là nương nương cao quý rồi mà.”

Tĩnh thờ dãi, “Tiểu Phi, Hoàng thượng cũng không thích nữ tử, tần phi hậu cung chỉ là hữu danh vô thực, phụ thân đã biết chuyện này vẫn khẳng khái cố chấp đưa Như Phi tiến cung, cũng khó trách Như Phi hận ông ấy thấu xương, năng không cam lòng bị người khác coi là quân cờ a.”

“Lại nói Như Phi cũng rất đáng thương mà.” Ta dùng một chút, lại nói, “Tĩnh, vì sao người vẫn không nói cho ta biết chuyện của nương, nếu ta sớm biết, cũng sẽ không suy nghĩ lung tung như vậy.”

“Tiểu Phi, cái này người cũng đổ lên đầu ta? Mỗi ngày lúc ta tới dâng hương, người còn ngủ say sưa, người bảo ta nói như thế nào?”

A, hóa ra lại là lỗi của ta.

Ta le lưỡi, không dám nói nữa.

“Chúng ta trở về đi, đi lâu như vậy, nói không chừng Huỳnh Tuyết đi tìm chúng ta rồi.”

“Sau này mỗi ngày ta đều tóit dâng hương cho nương nương, có thể chứ?”

“Đương nhiên có thể, khi ta bề bộn nhiều việc không đến được, Tiểu Phi thay ta là được rồi, sau khi chuyện này lắng lại, ta sẽ xin từ chức ám vệ với Hoàng thượng, mấy năm nay vì Hoàng thượng vào sinh ra tử, cũng coi như báo ân người cứu một mạng, nếu ta đã muốn thú Tiểu Phi vào cửa, sau này liền không muốn lại để Tiểu Phi lo lắng cho ta nữa.”

“Được, được.”

Thật vui, có một nữ tử xinh đẹp như vậy làm nương của ta, Tĩnh còn nói muốn cưới ta.

Tướng tượng lập tức được gả vào Mộ Dung gia, trở thành thê tử của Tĩnh, ta thật hưng phấn cười ha hả không ngừng, tình huống này vẫn duy trì về đến thư phòng, Huỳnh Tuyết dâng trà cho chúng ta mới thôi, tiểu nữ tử kia lạnh lạnh nói, “Hải tử này trúng tà, cứ cười ngốc cái gì?”

Đó là vì ta vui vẻ mà, hơn nữa khiến ta càng vui vẻ hơn chính là quan hệ của Tiểu Thanh và Liễu đại ca bỗng nhiên trở nên cực kỳ tốt, thật không rõ trước đây Liễu đại ca từng thương tổn Tiểu Thanh như vậy, với cá tính cương liệt của Tiểu Thanh, sao có thể bỏ qua chuyện đó?

Kỳ thực lúc Tĩnh tỉnh lại, Tiểu Thanh đã nói phải rời đi, là Liễu đại ca kiên quyết lôi kéo người ta không cho đi, còn nói cái gì cửa trước cửa sau cách nhau gần như vậy, hà tất đi đi về về phiền phức như vậy, liền trực tiếp ở đây được rồi vân vân vũ vũ, ta thấy sau khi Tô đại ca nghe nói thế xong, liền ở bên cạnh lác đác liên tục, một bộ dạng bó tay.

Cứ như vậy Tiểu Thanh cũng tạm thời ở lại, có điều y vẫn lạnh nhạt với Liễu đại ca, Liễu đại ca lại không chút phật lòng, lúc ăn cơm, hân quả thực hận không thể đem hết tất cả đồ ăn ngon trên bàn gấp vào bát Tiểu Thanh, còn nói bộ dáng Tiểu Thanh quá gầy, phải ăn nhiều bồi bổ, ta nhìn bát com kia thực ăn xếp còn cao hơn ngọn núi nhỏ, rất hoài nghi Tiểu Thanh có thể ăn nhiều như thế được không.

Chạng vạng hôm nay, ta chạy đến chỗ Tiểu Thanh tìm y, không ngờ còn chưa tới gần, chợt nghe bên trong có người lạnh lùng nói, “Ta mặc kệ ngươi có mục đích gì, tốt nhất nên dừng lại!”

Là thanh âm của Tô đại ca, ngữ khí của hắn rất nghiêm nghị, hoàn toàn không giống bộ dạng hi hi ha ha thường ngày.

Sau đây lời nói nhàn nhạt của Tiểu Thanh liền truyền tới, “Tô đại thần y, ngươi thực sự coi trọng ta, ngươi đã hoài nghi ta có mục đích, vậy tại sao trước mặt mọi người không nói rõ? Lại chỉ ở chỗ này uy hiếp ta?”

“Ngươi!...”

Ta tưởng tượng ra tình cảnh Tô đại ca bị Tiểu Thanh chọc giận đến nghiêng chặt răng, cái này rất bình thường, miệng lưỡi Tiểu Thanh bén nhọn không thua Huỳnh Tuyết chút nào, Tô đại ca có thể chiếm được tiện nghi mới là lạ đó.

“Ngươi gạt được bọn họ, nhưng không gạt được ta, ngươi cố ý tới tiết lộ hành tung Tiểu Phi, lại nhân cơ hội vào Trích Tinh Lâu, hiện tại lại lôi kéo Hâm Phong mỗi ngày đi đi lại lại trong lâu, tâm tư của ngươi, còn cần ta phải nói ra sao?”

“Thực buồn cười, Tô Hoán Hoa, hóa ra mỗi người Trích Tinh Lâu đều là tên ngốc, chỉ một mình ngươi là người sáng suốt, ngay cả Mộ Dung Tĩnh còn không nói gì đâu, ngươi trái lại không kìm được tức giận.”

“Không sai, là ta lẩm miệng, có điều Tiểu Thanh ngươi đừng quên, bọn họ một là hảo hữu của ngươi, một là người thật lòng yêu ngươi, ngươi lại nhẫn tâm lừa dối bọn họ sao?”

“Ngươi quan tâm như thế nào là chuyện của ngươi, ngươi nếu có chứng cứ rõ ràng đã trực tiếp đi nói rõ cho Hâm Phong rồi, chi sợ hắn sẽ không nghe lời ngươi đi?”

“Ngươi!! Ta thật không rõ ngươi có chỗ nào tốt? Lại khiến Hâm Phong đâm đầu như thế, thì ra Sát Nhân Vô Xá giết người không dựa vào kiếm, mà là...”

“Xoẹt...”

Là tiếng kiếm rời vỏ, Tiểu Thanh lớn tiếng quát, “Tô Hoán Hoa, đừng tưởng hiện tại trong Trích Tinh Lâu ta không dám động tới ngươi!”

Động thủ rồi, như vậy không được.

Ta vội vàng đẩy cửa chạy vào kêu lên, “Có chuyện gì từ từ nói, đừng động thủ.”

Hết chapter 97

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Tín Nhiệm

Một lọn tóc mai của Tô đại ca bị kiếm khí của Tiểu Thanh chém rơi xuống đất, hấn chặt vật lui về phía sau vài bước, Tiểu Thanh tra kiếm vào vỏ, lạnh lùng nói, “Nếu không phải ngươi là bằng hữu của Hâm Phong, kiếm này của ta sẽ không lưu tình.”

“Ngươi... cũng sử dụng kiếm tay trái?!”

Ta tiến lên đẩy Tô đại ca vẫn trong trạng thái khiếp sợ ra nói, “Thật đáng ghét, sao huynh luôn khi dễ Tiểu Thanh, mau trở về tính toán sổ sách của huynh đi.”

“Tiểu Phi, con mắt nào của ngươi thấy ta đang khi dễ hấn? Ta cũng vì muốn tốt cho các ngươi...”

“Nếu huynh muốn tốt cho chúng ta, vậy đừng làm gì cả!”

“Được, được, dù sao ta làm cái gì cũng không đúng, làm ơn mắc oán.” Tô đại ca tức giận vung tay áo xoay người đi ra ngoài.

Tiểu Thanh không nhìn ta, y quay đầu qua chỗ khác thản nhiên nói, “Lời vừa rồi ngươi đều nghe thấy rồi à?”

“Tiểu Thanh, ngươi đừng như vậy, ta tin tưởng ngươi!”

Tiểu Thanh đã đáp ứng ta sẽ không thương tổn đến Tĩnh, ta hiển nhiên tin tưởng y, ta tin Liễu đại ca nhất định cũng tin Tiểu Thanh, bởi vì yêu một người trước tiên phải tin tưởng người ấy a.

“Ta tin Tiểu Thanh!”

Buổi chiều, Tĩnh trở lại phòng ngủ, hấn vừa cời ngoại y, liền bị ta thành linh nói dọa sợ hết hồn, “Cái gì?”

Ta chạy đến trước mặt Tĩnh, ngẩng đầu nhìn hấn, rất nghiêm túc nói, “Ta tin tưởng Tiểu Thanh, ta biết các ngươi đều hoài nghi hấn, để phòng hấn, nhưng ta tin tưởng Tiểu Thanh nhất định sẽ không hại chúng ta.”

Tĩnh nở nụ cười, “Thì ra ngươi nói chuyện này, ta không hoài nghi Tiểu Thanh, nếu ta hoài nghi hấn, sẽ không đồng ý cho hấn vào ở.”

“Nhưng, nhưng Tô đại ca khi dễ Tiểu Thanh...”

“Đừng quan cái âm sắc thuốc kia, hấn ngoại trừ phổi được và tính sổ sách ra, cái gì cũng không hiểu.”

“Nhưng...”

Lời kế tiếp của ta không có cơ hội nói ra, vì đôi môi của Tĩnh đã đưa lên gắt gao chặn miệng ta lại, hấn vòng tay ôm ta đưa lên giường, sau đó bắt đầu hôn khóa môi ta từng chút từng chút một.

Giật mình, ta vội hỏi, “Tĩnh, có phải ngươi đã biết cái gì rồi không?...”

“Tiểu Phi, ngươi lại không ngoan, lúc này đừng nghĩ những cái khác được không?”

“Ừm...”

Ta không có cơ hội suy nghĩ chuyện khác, bởi vì tay Tĩnh rất nhẹ nhàng đã tiến vào quần áo ta, bắt đầu xoa nắn bên hông, sau đó chậm rãi chuyển xuống dưới, đặt lên phúc hạ của ta.

“Tĩnh...”

Đã lâu không cùng Tĩnh tiếp xúc như thế, toàn thân ta nhất thời nóng rực lên, hấn đưa môi lưỡi hôn tới, ta bắt đầu lâng lâng như bay lên, những lời muốn hỏi cũng ném lên chín tầng mây.

Ngày hôm qua ta muốn hỏi Tĩnh chuyện gì nhỉ?

Đúng rồi, là chuyện Tiểu Thanh, nhất định Tĩnh biết điều gì, hoặc nhất định đoán được cái gì, thật đáng ghét, hấn lại gạt ta.

Ta xoa thắt lưng có chút đau nhức, dâng hương công phẩm cho nung, lại vái ba vái, lúc này mới xoay người ra khỏi phòng.

Đi tới tiền viện, đụng phải Tĩnh đang vội vã đi tới, ta trong lòng bực mình, cố ý quay đầu sang một bên làm bộ không thấy hấn, Tĩnh lại đi lên trước nói với ta, “Tiểu Phi, ta vừa nhận được tin tức, tằm cung Như Phi đột nhiên cháy, tất cả người trong cung toàn bộ táng thân biển lửa, ta phải lập tức vào cung

một chuyện.”

Ta cả kinh, không vui lúc đầu lập tức vứt bỏ, vội hỏi, “Như Phi sao? Nàng cũng không trốn được à?”

“Ta nhận được tin tức như vậy, nhưng tình huống thực tế còn chưa rõ, Tiểu Phi, ngươi ngoan ngoãn chờ ở đại sảnh, không được đi loạn, cũng không được sang chỗ Tiểu Thanh bên kia.”

“Vì sao?”

Thấy Tĩnh hơi do dự, ta liền hiểu muốn giải thích nhất định phải mất chút thời gian liền nói, “Được, Tĩnh, nghe lời ngươi, có điều để Tô đại ca, Liễu đại ca bọn họ đi cùng với ngươi đi, thân thể của ngươi vừa khỏe, ta sợ...”

“Hoán Hoa và Hâm Phong tới chỗ cậu ta rồi, còn chưa quay lại, ta có Huỳnh Tuyết theo rồi, đừng lo lắng.” Tĩnh ngừng lại một chút nói, “Ta đã sắp xếp xong người canh giữ trong lâu, bọn họ sẽ bảo vệ ngươi thật tốt, ta cũng cố gắng đi sớm về sớm, tự chăm sóc bản thân cho tốt.”

“Vâng.”

Nhìn Tĩnh vội vã rời đi, ta đột nhiên cảm thấy rất bất an, tâm cung Như Phi sao có thể đột nhiên cháy vào lúc này?

Tĩnh cũng không đi sớm về sớm giống như hắn nói, đến tận buổi chiều cũng chưa thấy hắn trở về, ta càng chờ càng hoảng hốt, trực giác nói cho ta biết nhất định xảy ra chuyện, khí tức của ta cũng theo đó hỗn loạn lên, một cỗ nhiệt lưu không ngừng chuyển động quanh thân, ngay cả Tiểu Lục cũng bị kinh động, nó không ngừng giãy dụa trong lòng ta, sau đó vọt ra khỏi cái ôm của ta, bò ra ngoài.

Tiểu Lục, quay lại!!

Ta đang muốn đuổi theo Tiểu Lục, bỗng nhiên có người đến bấm báo nói, “Công tử, Tứ công tử Lạc Diệp sơn trang cầu kiến.”

Không quen được người xưng hô như vậy, ta vội vàng đứng nghiêm.

Mộ Dung Viễn? Hắn tới làm gì?

Thấy ta chần chờ, gia đình nói, “Công tử nếu không muốn gặp, ta đây liền báo hắn trở về.”

“Hắn có thể xông vào không?”

Nếu như Mộ Dung Viễn xông vào gây phiền phức cho ta, người ở đây cũng không phải đối thủ của hắn.

“Công tử yên tâm, hắn không có bản lĩnh ấy.”

Lời này khiến ta sững sốt, gia đình lại cười cười, khom người lui xuống.

Trong giọng nói của người này không hề có ý cung kính đối với Mộ Dung Viễn, hơn nữa ta đột nhiên phát hiện mình cho tới bây giờ chưa từng gặp hắn.

Khí tức trầm ổn, trong mắt *** quang nội liễm, người này nhất định là cao thủ!

Ồ? Lão sao ta biết hắn là cao thủ?

Phản ứng liên tiếp khiến ta có chút lo sợ nghi hoặc, có điều lập tức liền hiểu đây là Tĩnh sớm bố trí tốt rồi, vừa rồi không chú ý, hiện tại mới cảm thấy trong lâu có không ít khuôn mặt xa lạ.

Chỉ chốc lát sau, gia đình kia lại trở về bấm báo, “Công tử, Tứ công tử nói không gặp hắn cũng được, hắn chỉ muốn biết sáng nay Tam công tử có tới đây không, có nói chuyện qua với Nhị công tử gì không?”

“Ta không biết.”

Tối hôm qua vì Tĩnh, sáng nay ta ngủ thẳng tới trưa mới tỉnh lại, đương nhiên không biết Tam công tử có tới tìm Tĩnh không, lại càng không biết bọn họ từng nói qua chuyện gì.

Sau khi để gia đình lui ra, ta đi theo ra khỏi cửa, lập tức liền phát hiện cách đó không xa có bóng người lay động, ta lui trở về phòng, bất an trong lòng càng ngày càng mãnh liệt.

Sắc trời dần dần tối xuống, ta bắt đầu đứng ngồi không yên, phòng chừng những người đó nhất định sẽ không để ta rời khỏi phòng này, liền đẩy cửa sổ phía sau, nhảy ra ngoài.

Cho rằng sẽ lập tức có người phát hiện ra hành tung của ta, có điều bước chân của ta dường như rất nhẹ, cũng không kinh động bất cứ ai, ta nín thở chạy về phía phòng của Tiểu Thanh.

Xin lỗi, Tĩnh, ta lại không nghe lời ngươi nói, cùng lắm lát nữa quay về đền tội với ngươi là được.

Tiểu Thanh quả nhiên không có bên trong phòng, ta đang do dự, bỗng nhiên dưới chân vang lên tiếng động, ta cúi đầu, chỉ thấy Tiểu Lục ngóc đầu về phía ta, cái đuôi của nó chỉ sang một bên.

“Tiểu Lục, người biết Tiểu Thanh ở đâu?”

Thấy Tiểu Lục gật đầu một cái, bò ra phía ngoài, ta vội vàng đuổi theo.

Tiểu Lục dừng lại trước thư phòng của Tĩnh, lòng ta trầm xuống, vội vàng đưa tay nắm lấy Tiểu Lục nhét vào ngực, ngừng thở đi vào.

Tiểu Thanh đứng chính giữa thư phòng, y đứng trước bức Vạn lý giang sơn treo trên tường, lại không cảm giác được ta tiến tới, chỉ thấy trường kiếm của y vung lên, trục tranh bên tả mi bằng tơ tằm liền bị chém ngang thành hai đoạn, một thứ ánh kim từ bên trong rơi ra, Tiểu Thanh đưa tay nhận lấy.

“Thì ra được đặt bên trong tranh thêu, hàng dệt thêu Trích Tĩnh Lâu vang danh thiên hạ, một bức tranh thêu đặt trong thư phòng căn bản không ai để ý, thảo nào Khuất Chiến thể nào cũng không tìm được.”

“Tiểu Thanh...”

Ta chần chờ kêu một tiếng, thấy Tiểu Thanh chấn động, nhưng không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng nói, “Tại sao người trở lại?”

“Bởi vì ta thủy chung cũng không tin người đang lợi dụng ta.”

Lời nói của Liễu đại ca vang lên phía sau mình, ta quay đầu lại, thấy Liễu đại ca đứng phía sau ta, sắc mặt hấn tái nhợt, trong mắt lóe lên tia ưu thương.

Thì ra lời vừa rồi của Tiểu Thanh không phải đang hỏi ta.

Tiểu Thanh xoay người lại, y cũng không nhìn ta, chỉ đưa mắt nhìn chăm chú về phía Liễu đại ca, lạnh lùng nói, “Không phải cho tới bây giờ người cũng chưa từng tin tưởng ta sao? Còn nói lợi dụng với không lợi dụng cái gì?”

Y bước nhanh ra khỏi phòng, thân hình Liễu đại ca khê động, chắn trước mặt Tiểu Thanh, kiếm đã xuất ra, lạnh lùng nói với Tiểu Thanh, “Để đồ xuống!”

“Liễu Hâm Phong, còn nhớ lời chính người nói không? Vĩnh viễn không rút kiếm về phía ta, thì ra những lời này đều chỉ là người thuận miệng nói.”

“Không phải! Tiểu Thanh, nếu như người muốn mạng của ta, ta quyết không đánh trả, nhưng đây là vật của Mộ Dung, ta không thể để người lấy đi!”

Tiểu Thanh gờ lệnh bài trong tay lên, thân nhiên nói, “Ta đối với mạng của người không có hứng thù, bởi vì mảnh binh phù này mới là vật ta muốn.”

Hết chapter 98

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Binh Phù

Y vừa dứt lời, trường kiếm phút chốc xuất ra, Liễu đại ca vội vàng đưa kiếm ra đỡ, cùng đánh với Tiểu Thanh trong sân.

Không được đánh, đao kiếm không có mất, sẽ làm người bị thương, thật không hiểu bọn họ vốn rất tốt, thế nào nói trở mặt liền trở mặt.

Ta trốn sau cột hành lang, gấp đến độ giậm chân liên tục, chỉ thấy trong lúc kiếm quang lóe ra, dưới chân Tiểu Thanh bỗng nhiên lão đảo, kiếm khí của y bị kim hãm, mũi kiếm của Liễu đại ca liền đâm về phía ngực của y, Liễu đại ca sợ đến lập tức thu kiếm xoay người lại, chính một phen do dự đó, Tiểu Thanh ra tay như điện, điểm ngay mấy huyệt đạo trước ngực hấn, thân thể Liễu đại ca nhoáng lên, liền ngã gục.

Liễu đại ca kinh ngạc nhìn Tiểu Thanh, bỗng nhiên cười khổ một tiếng nói, “Tiểu Thanh, người lại gạt ta...”

“Chúng ta đều vì chủ của mình, chính người nguyện ý rơi vào hủ, còn trách được ai?”

“Tiểu Thanh, người thật quá đáng!”

Ta cũng không nhịn được nữa, nhảy ra nói, mũi kiếm trong tay Tiểu Thanh chỉ về phía ta, quát lên, “Ở đây không có chuyện của người, đi sang một bên!”

Tiểu Thanh thật là khủng khiếp.

Ta cắn môi, không dám nói nữa, ngoan ngoãn lùi về phía sau cột.

Liễu đại ca cúi người trên mặt đất, hần cần răng nói, “Giết ta đi!”

Tiểu Thanh thần nhiên nói, “Ta sẽ không giết ngươi, ngươi và Tiểu Phi đều là được nhân, đối với Nghị Vương mà nói rất hữu dụng.”

“Thì ra ngươi là người của Nghị Vương.”

“Đúng, bây giờ ngươi mới biết, thực sự là ngu xuẩn.” Tiểu Thanh lạnh lùng nói, “Như Phi một mồi lừa giả chết, Mộ Dung Ninh giam giữ Mộ Dung Trí muốn ép Mộ Dung Tĩnh giao ra binh phù, ý định để Thành Vương tiến hành lại kế tạo phản, bọn chúng thực sự hồ đồ, Mộ Dung Tĩnh sao có thể giao binh phù thật sự ra được? Chúng ta liên trương kẻ tỵ kẻ, thừa dịp trong lâu trong có người, tìm chỗ để binh phù thật, Liễu Hâm Phong, lúc ngươi trở lại, không phát hiện ngoài Trích Tinh Lâu đều là người của Nghị Vương sao?”

Xa xa quả nhiên mơ hồ truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt, ta nhìn Liễu đại ca một chút, thần sắc hần binh thần, dường như cũng cảm thấy biến cố phía ngoài.

“Ha ha...”

Theo tiếng cười, một trung niên nam tử thân dong dong cao chậm rãi đi tới, phía sau hần còn đông đảo thị vệ đi theo, sương chiều phủ trên gương mặt lộ ra thần sắc đặc ý của hần, chính là Nghị Vương!

“Chủ nhân.”

Tiểu Thanh tiến lên trước thi lễ một cái, cung kính đem binh phù trong tay trình lên, Nghị Vương tiếp nhận, hần trái phải nhìn một chút, trên mặt lộ tràn đầy khoái trá, ta len lén nhìn lại, chỉ thấy ánh kim lấp lánh trên lệnh bài ẩn hiện, lại không biết chữ gì viết bên trên.

Liễu đại ca đột nhiên phá lên cười.

“Nghị Vương, xem ra ngươi cũng tính sót rồi, ngươi không cảm thấy binh phù này hơi mỏng sao? Binh phù thống lĩnh thiên hạ tổng cộng có hai mảnh, mảnh này chỉ có một chữ Binh, còn một mảnh khác hợp lại mới có thể điều động thiên quân vạn mã, ngươi cũng không ngần ngại xem, vật trọng yếu như vậy Hoàng thượng sao có thể giao toàn bộ cho Mộ Dung Tĩnh? Ở đây hần cũng chỉ có nửa khối.”

Nghe Liễu đại ca nói xong, Nghị Vương không giận lại cười.

“Liễu Hâm Phong, xem ra ngươi cũng không nghĩ tới, mảnh binh phù ngươi nói để ở chỗ hoàng thúc ta đã ở trong tay ta rồi, hai mảnh hợp lại, binh mã thiên hạ liền mặc cho ta điều động. Mộ Dung Tĩnh tước binh quyền của ta, lại không nghĩ lúc đó ta đã chiếm được nửa mảnh binh phù khác. Bây giờ hần còn đang đo sức cùng Mộ Dung Ninh, nhất định không ngờ được một mảnh này cũng rơi vào tay ta, Tiểu Thanh, ngươi nói hai được nhân này chúng ta nên xử trí thế nào? Trước hết lấy sạch máu của bọn chúng được rồi, người nhất định không được lưu lại, đồ phải nhìn thấy tâm lại phiền.”

Tiểu Thanh không đáp lại, lui về phía sau hai bước, thần nhiên nói, “Binh phù ta đã lấy cho ngươi, ân oán giữa chúng ta đã xong, ta không cần phải giết người cho ngươi nữa.”

Nghị Vương sững sốt, tên bắn bốn phía chợt phóng đến, sắc mặt hần đại biến, rút kiếm quét ngang tên bắn loạn xuống đất, phía sau có mấy thị vệ không tránh được, trúng tên ngã xuống, ta ngẩng đầu, chỉ thấy trên tường vây bốn phía hàn quang lấp lánh, mấy con mưa tên bay về phía Nghị Vương.

Nghị Vương lạnh lùng nhìn về phía Tiểu Thanh, “Ngươi dám ám toán ta?”

Tiểu Thanh giải huyệt cho Liễu đại ca, kéo hần qua một bên, Liễu đại ca chân chờ nói, “Tiểu Thanh?”

“Chiếu cố Tiểu Phi cho tốt,” Tiểu Thanh dừng lại, rồi nói với Nghị Vương, “Nghị Vương, người của ngươi hiện tại sợ rằng đều bị chế trụ rồi? Mộ Dung Tĩnh chỉ dùng một mồi câu nhỏ, ngươi liền mắc câu.”

Nghị Vương cười lạnh một tiếng nói, “Yến Thiều Thanh, ngươi đã quên võ công của ngươi là ai dạy, dựa vào ngươi cũng dám ám toán ta?”

Lời hần vừa dứt, ngón tay liền bắn ra, sau đó trên tường vây liền có mấy người theo tiếng đáp xuống, tên vón trên cung lập tức rơi xuống như mưa, Nghị Vương dùng trường kiếm bao quanh người ngăn lại mưa tên, hần đang muốn tấn công về phía Tiểu Thanh, đột nhiên thần sắc đại biến, mắt nhìn Tiểu Thanh, trong mắt phát ra tia tàn bạo.

“Yến Thiều Thanh, ngươi hạ độc!”

Nhìn Nghị Vương ném binh phù cầm trong tay xuống đất, Tiểu Thanh cười lạnh nói, “Nghị Vương, dù cho võ công của ngươi thiên hạ vô song, cũng chưa chắc có thể giải được kịch độc của xa vương Bích Phệ, ngươi quá nóng lòng, lẽ nào không phát hiện lúc ta đưa binh phù cho ngươi chỉ cầm lấy một góc của nó sao?”

Ta nhìn Nghị Vương mặt xanh mét bước từng bước về phía Tiểu Thanh, trong con ngươi của hần đã hiện ra tơ máu đỏ, khàn giọng nói, “Tiểu Thanh, muốn giết ta không dễ dàng như vậy đâu.”

Vài binh sĩ tung người nhảy xuống bị hần vung chưởng hất ra, ngã sang một bên, có người đụng vào tường vây, ngã bắn tung tóe, không nghĩ sau khi trúng độc Nghị Vương vẫn còn hung hãn như vậy, ta sợ tránh đến chỗ tối nhất trong hành lang, bàn tay còn run dữ dội hơn, không phải vì sợ, mà là mù

máu tanh liên tục truyền tới cùng tiếng la hét khiến ta bắt đầu hưng phấn khó hiểu.

Nghị Vương thả người nhảy đến trước Tiểu Thanh, song chưởng hấn vung ra, hướng thẳng tới đỉnh đầu Tiểu Thanh, Tiểu Thanh đưa kiếm đỡ tới, gạt song chưởng của Nghị Vương sang một bên, nhưng Nghị Vương biến chưởng thành quyền, hướng nhanh về phía ngực Tiểu Thanh, trường kiếm của Liễu đại ca vội vàng đánh tới, bảo vệ Tiểu Thanh.

“Ha ha, độc Bích Phệ không có thuốc nào chữa được, nhưng ta không phải không có cách bức ra.”

Nghị Vương cười gằn nâng bàn tay lên, lòng bàn tay của hắn đã trở thành đen xì, ngay cả móng tay cũng đen một mảng, thì ra hắn đem độc dồn vào trong lòng bàn tay.

Hắn cười lạnh, tay phải nhanh như điện đánh về phía Tiểu Thanh, tay trái lại khum lại thành móc, đánh về phía Liễu đại ca, Liễu đại ca kêu lên, “Tiểu Thanh mau tránh ra, hắn trúng độc Bích Phệ rồi, thần trí hỗn loạn, chống đỡ không được bao lâu...”

Tiểu Thanh khó khăn lắm mới né được thiết chưởng của Nghị Vương, đã có hai người thị vệ bị hắn tóm, chỉ nghe hét thảm một tiếng, một người trong đó liền nghiêng cổ ngã xuống, mà tên còn lại bay thẳng ra ngoài, đụng phải binh lính đang chạy tới.

Bên ngoài hành lang có rất nhiều binh sĩ không ngừng tràn vào, cùng chiến đấu với thị vệ của Nghị Vương, mắt thấy bọn họ đánh thành một đoàn, ta vội vàng lách thân tránh ra, len lén đem nửa khối binh phù bị ném xuống đẩy nhét vào trong ngực, tuy rằng chẳng biết Tiểu Thanh bôi độc của Tiểu Lục lên binh phù lúc nào, có điều ta bách độc bất xâm, độc của nó hẳn cũng không làm ta bị thương.

Ta vừa tránh sang góc tường, liền có một cái lưới lớn phô thiên cái địa ụp xuống, chụp Nghị Vương vào giữa, trong tiếng hoan hô của mọi người, Tiểu Thanh đột nhiên cả kinh kêu lên, “Cẩn thận!”

Chỉ thấy ngón tay Nghị Vương bắn ra, mấy đạo kim quang bắn ra bốn phía, trong tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, hỏa quang bỗng nhiên đầy trời, Liễu đại ca được Tiểu Thanh kéo né sang một bên, dường như cùng lúc đó, một viên ánh kim rơi vào vị trí hắn vừa đứng, tường bị nổ bay ra, Tiểu Thanh bị áp lực tức thời rơi xuống mặt đất, y còn chưa đứng dậy, đã bị Nghị Vương từ trong lưới thả người nhảy ra ngoài đánh một chưởng vào trước ngực, ngã văng ra ngoài, Liễu đại ca bước lên phía trước ôm lấy y.

Mắt thấy khoe miệng Nghị Vương đã chảy ra máu đen, nhưng cước bộ vẫn lao đảo đánh về phía Tiểu Thanh, ta tiện tay nhặt một thanh trường kiếm rơi bên cạnh chân ra sức đâm vào sau lưng hắn.

Hắn dám dẫm thương Tiểu Thanh, ta liền khiến hắn ngay cả hoàng tuyền cũng không xuống được!

Kiểm đâm tới, rút ra, ta lui về phía sau một bước, lạnh lùng nhìn Nghị Vương xoay người lại, mắt hắn tràn đầy máu đỏ, ánh nhìn không thể tin được, đột nhiên rộng to một tiếng, phi chưởng nhào về phía ta.

Kiểm sắc trong tay xẹt ngang trời, trên cổ Nghị Vương tràn ra một đạo huyết hoa ác liệt, nhìn Nghị Vương cúi đầu trong tức giận, ngã thẳng về phía sau, ta chán ghét nhíu mày.

Ghét nhất thấy vết máu, càng ghét mùi tanh hôi này.

Ta lạnh lùng đi tới bên người Nghị Vương, sắc mặt hắn như tro tàn, nằm thẳng dưới đất, máu đen không ngừng tuôn ra từ miệng cổ, hắn dường như chưa tắt thở, hai mắt vẫn tròn tròn, không ngừng phát ra tiếng thở khe khẽ, tựa như không cam lòng với thất bại của mình.

“Phi phi!”

Tiểu Lục bị kinh động chui ra, nó bị cảnh tượng trước mặt dọa sợ hết hồn, đầu nhỏ lắc lư, giật mình nhìn về phía ta, mà ta cũng giật mình nhìn về phía nó, lại nhìn thanh kiếm mình nắm chặt trong tay, trước mắt không khỏi choáng váng, cuống quýt ném kiếm ra ngoài.

“Tiểu Lục, ta giết người, ta giết Nghị Vương...”

Ta meo máo, thiếu chút nữa khóc lên, sao ta lại giết người? Nếu Tĩnh thấy ta giết người, nhất định sẽ mất hứng.

Đầu óc choáng váng bắt đầu đau, tiếng kêu gào chém giết chung quanh dường như cũng cách ta rất xa, ta mờ mịt nhìn bốn phía, chỉ thấy sắc mặt Tiểu Thanh trắng như tờ giấy, ngã vào lòng Liễu đại ca, ta vội vàng lao đảo chạy tới, nhìn thấy bộ dạng ta hoảng loạn thất thố, thần sắc vốn có chút hưng phấn của Tiểu Lục âm thầm xuống, nó phì một tiếng liền chui vào ngực ta lần nữa.

Hết chapter 99

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 101: Thập Giả

“Tiểu Thanh!”

Ta chạy vội tới cạnh Tiểu Thanh, chỉ thấy Liễu đại ca ôm chặt lấy Tiểu Thanh, giúp y lau đi vết máu bên môi, không ngừng an ủi, “Tiểu Thanh, Tiểu Thanh, không sao, chúng ta không sao.”

Tiểu Thanh yếu ớt cười cười.

“Liễu Hâm Phong, đây là ta cùng Mộ Dung Tĩnh đặt bẫy đưa quân vào tròng, khi ta lấy binh phù liền bôi độc lên phía trên, không nghĩ ngươi sẽ trở về đúng lúc, Nghị Vương bản tính đa nghi, nếu ta không đánh ngã ngươi trước, hẳn chưa chắc đã trúng kế, khụ khụ... Xin lỗi, ta không nghĩ công phu Nghị Vương cao như vậy, ngay cả độc Bích Phệ cũng không trấn được hắn...”

Tiểu Thanh kịch liệt ho khan, Liễu đại ca kêu lên, “Đừng nói nữa, đừng nói tiếp nữa!”

“Ta không nói, sau này sẽ không còn cơ hội nói nữa...”

Tiểu Thanh cố sức thở dốc một hồi, tay y run rẩy nắm lấy Liễu đại ca, “Nghị Vương đã tâm bưng bưng, tuy binh quyền của hắn bị tước, nhưng thủ hạ vây cánh đông đảo, lại có được nửa mảnh binh phù, nếu hắn không chết, tất là họa lớn, Liễu Hâm Phong, ta coi như trả lại ân tình của ngươi, từ nay về sau, chúng ta không vướng mắc nữa...”

“Ai nói không còn vướng mắc, ta còn nợ ngươi, Tiểu Thanh, nếu không phải ta phé tay phải của ngươi, nếu không phải vừa rồi ngươi cứu ta, ngươi căn bản sẽ không bị thương, ta sẽ lại chữa khỏi cho ngươi, giống như lần trước vậy, Nghị Vương đã chết, sau này chúng ta cũng sẽ ở cạnh nhau...”

“Liễu Hâm Phong, ta không yêu ngươi, cho dù sống, cũng sẽ không ở cùng một chỗ với ngươi! Hơn nữa trần thế dơ bẩn này ta cũng không muốn ở lại nữa...”

Trong lời nói hư nhược của Tiểu Thanh lộ ra chút khoát chém đinh chặt sắt, Liễu đại ca lại càng hét to, “Không đúng, không đúng, Tiểu Thanh, ta sẽ không để ngươi chết... Tiểu Thanh... Mở mắt ra, Tiểu Thanh!”

Đáp lại hắn là tiếng ho khan kịch liệt bất lực của Tiểu Thanh, y dựa sát vào ngực Liễu đại ca, bỗng nhiên cười, nhẹ giọng nói, “Liễu Hâm Phong, ta còn lừa ngươi một việc... Ta căn bản không phải là Sát Nhân Vô Xá!”

“Tiểu Thanh...”

“Lần trước khi ta cứu Tiểu Phi, sợ bị Khuất Chiến đoán được thân phận, nên mới giả trang thành Sát Nhân Vô Xá... khụ khụ... Ta vốn tên là Yên Thiệu Thanh, vì chưa từng có người đi qua mười bước dưới kiếm của ta, cho nên người giang hồ gọi là Yên Thập Bộ...”

Nụ cười nhàn nhạt của Tiểu Thanh lưu lại trên gương mặt, đôi mắt trong veo dần dần khép lại, tay yếu mềm rũ xuống.

Mặt Liễu đại ca nhất thời cũng trắng bệch như Tiểu Thanh, tay hắn run rẩy vuốt ve chân mày của Tiểu Thanh, gương mặt, xuống môi, sau đó vòng qua sau cổ, ôm lấy y vào ngực mình, lắp bắp nói, “Tiểu Thanh, ngươi là ai ta căn bản không quan tâm, ta không muốn ngươi chết, ngươi không được phép chết! Sống lại đi, sống lại đi!”

“Liễu đại ca...” Lời của ta vừa ra khỏi miệng, liền lập tức bị rống trở lại, “Cút ngay!”

Ta bị dọa sợ lùi về phía sau một chút, rất muốn nói cho Liễu đại ca biết Tiểu Thanh còn chưa chết, ngực y rõ ràng còn hô hấp rất khê, có điều gương mặt muốn giết người kia căn bản không nhìn đến ta, chỉ ôn nhu nhìn người trong ngực hắn.

“Tiểu Thanh, đứa ngọc này, không yêu ta, cũng không cần phải đối tốt với ta như vậy...”

Liễu đại ca, nếu ngươi muốn Tiểu Thanh sống sót nên lập tức cứu y chứ không phải ở chỗ này khóc sụt mướt!

Ta tức giận đứng dậy, lúc này mới phát hiện những gia đình cải trang kia đã đứng xung quanh ta, mà thị vệ của Nghị Vương cũng đều bị bắt, chỉ là Nghị Vương vừa dùng mấy ám khí hóa được quá mức bá đạo, có không ít người bị thương vì nó, trong màn đêm âm trầm chung quanh đều tràn ngập mùi hỏa được cùng mùi máu tanh sắc người.

“Công tử, ở đây quá nguy hiểm, sợ rằng còn loạn đảng của Nghị Vương trốn ở nơi bí mật gần đây, ta đưa công tử trở về phòng.” Một gia đình trong đó nói.

Ta không đáp, tiện tay đoạt lấy kiếm trong tay gia đình kia, dùng chuôi kiếm gõ mạnh một cái lên đầu Liễu đại ca, thấy hắn ôm Tiểu Thanh ngã xuống đất, liền phân phó nói, “Đem hai người bọn họ tới phòng thuốc của Tô đại ca, mời đại phu đến chữa thương cho Tiểu Thanh.”

Ôm Tiểu Thanh khóc sụt mướt có thể cứu được y sao? Liễu đại ca có đôi khi cũng không dứt khoát như thế.

“Vâng!...”

Trong lời đáp của gia đình lộ ra kỳ quái không hiểu, ta nghi ngờ nhìn về phía hắc, lúc này mới phát hiện tay cầm kiếm của hắc còn giờ cao một bên, động tác vừa đoạt kiếm của ta sao thật kỳ quái? Không biết tại sao, động tác này dường như hết sức tự nhiên, khi ta phản ứng kịp thì kiếm đã nắm chặt trong tay của ta rồi.

Ta sai gia đình đưa Tiểu Thanh và Liễu đại ca tới phòng thuốc bố trí ổn thỏa xong, mắt thấy hai mắt Tiểu Thanh nhắm nghiền, hơi thở mong manh, lòng liền có chút thấp thòm, ta tiến tới cầm tay Tiểu Thanh nói, “Tiểu Thanh, mạng của ngươi hắc là rất kiên cường, lần trước ngươi có thể vượt qua, lần này nhất định cũng có thể!”

Đã có người chạy đi tìm đại phu, ta lo lắng cho an nguy của Tĩnh, sau đó cũng xoay người ra khỏi phòng, ai ngờ vừa tới cửa viện, trước mặt liền có người xông tới, ta giờ kiếm chém tới, kiếm phong lại bị đối phương đưa ngón tay kẹp lấy, hắc cả kinh nói, “Trời ơi, Tiểu Phi, Tĩnh dạy công phu cho ngươi lúc nào vậy?”

“Tô Nguyệt Trần!”

Đêm nay ánh trăng lên cao, chiếu đình viện khá sáng sủa, dưới ánh trăng sáng Tô Nguyệt Trần một bộ dáng vội vội vàng vàng, đi theo sau hắc không phải Tô đại ca, mà là một người khác — Mộ Dung Viễn.

Không phải Tĩnh nói Tô đại ca ở chỗ Tô Nguyệt Trần sao?

Ta vội hỏi, “Tĩnh thế nào? Tô đại ca đâu?”

“Chuyện đột nhiên xảy ra, Hoán Hoa đã tới núi Ngọa Long họp lại với Tĩnh rồi, ta lo lắng bên này, trước hết chạy tới, xem ra nơi này có vẻ không sao rồi, tất cả trần ai lạc định a.”

(Trần ai lạc định: sau một hồi biến hóa rồi cuộc cũng có kết quả.)

Tiểu Thanh vừa nói Đại công tử và Như Phi bắt Tam công tử muốn ép Tĩnh giao binh phù, xem ra núi Ngọa Long chính là nơi bọn họ gặp mặt, Tô Nguyệt Trần đã biết việc này rồi, có lẽ đã có an bài, tâm liền thoáng đặt xuống.

“Ngươi tới vừa đúng lúc, nhanh đi cứu Tiểu Thanh.”

“Này, ta còn có chuyện khác...”

Không để Tô Nguyệt Trần có cơ hội phản bác, ta kéo tay áo hắc đưa đến phòng thuốc nói, “Tiểu Thanh bị Nghị Vương đánh một chưởng, thương thế hắc rất nặng, ngươi mau cứu hắc.”

Liễu đại ca đã tỉnh lại, hắc đang bắt mạch cho Tiểu Thanh, vừa nhìn thấy Tô Nguyệt Trần đi tới, vội vàng kêu lên, “Nguyệt Trần công tử, ngươi mau tới xem Tiểu Thanh, mạch hắc đập rất yếu...”

Tô Nguyệt Trần đi tới phía trước, đặt lên mạch Tiểu Thanh, mặt hắc hơi biến sắc, lấy túi châm từ trong ngực ra, ngón tay nhanh như chuồn chuồn lướt nước, đã đem số ngân châm đâm vào khắp ngực Tiểu Thanh.

Mắt thấy sắc mặt Tô Nguyệt Trần và Liễu đại ca đều khó coi, ta liền đoán được vài phần, lời hỏi han cũng không dám nói ra khỏi miệng.

“Nguyệt Trần công tử...”

Đáp lại ánh mắt thấp thòm của Liễu đại ca, Tô Nguyệt Trần thờ dãi nói, “Ngươi kỳ thực đã biết rồi? Vì sao còn muốn hỏi lại ta?”

Liễu đại ca nghe xong lời ấy, mặt liền biếc sắc, thân thể lão đảo, ngã xuống bên cạnh, hắc lẩm bẩm nói, “Sẽ không, nhất định còn có cách có thể cứu, nhất định có thể...”

“Ngươi đừng có gấp...”

Nghe đối thoại của hai người bọn họ, lại nhìn khí tức mong manh của Tiểu Thanh, ta đang muốn nói gì đó để an ủi Liễu đại ca, chợt thấy Mộ Dung Viễn vẫn lặng yên không nói xoay người đi ra ngoài, ta giật mình, cũng lặng lẽ đi ra ngoài theo.

“Này, ngươi lên lên lút lút muốn làm gì?”

Phía sau ta có gia đình đi theo, tự nhiên không sợ Mộ Dung Viễn khi dễ ta, ngữ khí hỏi cũng liền cứng rắn hơn nhiều.

“Đại ca của ta và Như Phi đem Tam ca giam trên núi Ngọa Long, muốn Nhị ca đem binh phù đổi người, nhưng Nhị ca sao có thể đem binh phù thực sự giao ra? Cho nên ta muốn đến tìm binh phù để cứu người...”

Sắc mặt lo lắng của Mộ Dung Viễn trắng bệch, thay đổi tư thái và khí thường ngày, thậm chí cây quạt không rời tay cũng không thấy hắc cầm, hiện tại còn thành thành thật thật trả lời câu hỏi của ta, điều này làm cho ta có cảm giác bất ngờ.

Thấy hắc chạy về phía thư phòng, dường như muốn đi tìm binh phù, ta do dự một chút, không biết có nên nói thật không.

Ta rất ghét người này, nhưng không thể không cứu Tam công tử, tuy rằng Tĩnh hân có an bài khác, nhưng một khối binh phù bồi kịch độc, cho dù giao ra cũng không có nguy hiểm gì, hơn nữa dựa vào nửa mảnh binh phù cũng không điều động được binh mã.

Ta đi theo Mộ Dung Viễn vào thư phòng kêu lên, “Này.”

“Cái gì?”

Thái độ Mộ Dung Viễn khá là không tốt, thấy thư phòng bị hấn lục lọi đến loạn thất bát tao, ta cũng nổi lên tức giận, kêu lên, “‘Ngươi đừng lục tung đồ của Tĩnh, binh phù căn bản không có ở đây.’”

Nghe thấy ta nói, Mộ Dung Tĩnh lập tức chạy đến trước mặt ta, nhưng ngay tức khắc liền có hai người tiến tới ngăn hấn lại.

“Tứ công tử, xin đừng thái quá với công tử.”

Mộ Dung Viễn đẩy bọn họ ra, vội vàng hỏi ta, “Tiểu Phi, có phải ngươi biết binh phù ở nơi nào? Ngươi cũng không hy vọng Tam ca ta có chuyện đúng không? Nê tình vài lần ta cứu ngươi, mau nói cho ta biết!”

A...

Mộ Dung Viễn lại còn nói đã cứu ta? Hấn không hại ta mới là lạ.

Thấy bộ dạng ngầy người của ta, Mộ Dung Viễn không nhịn được, “Ánh mắt này của ngươi là thế nào?”

“Ngươi muốn ta cứu ngươi cũng được, nhưng đừng ở đây đổi trắng thay đen! Ngươi vu oan ta trộm ngọc châu của Khúc lão bản, bắt ta đưa vào bãi săn của Thành Vương làm con mồi, còn độc xấu ta, làm ta bị cầm, cũng bởi vì ta thấy ngươi giết Tiền thúc, cho nên mỗi lần ngươi đều muốn hại ta, hiện tại còn dám nói cứu ta cái gì!”

Không biết có phải bị ta chọc tức hay không, sắc mặt Mộ Dung Viễn vốn tái nhợt càng trở nên trắng hơn, quả thực có thể nói là trắng bệch, khiến ta lo lắng hấn có thể bị tức thờ đến ngất đi không.

Hết chapter 100

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Giải Thích

Mộ Dung Viễn đột nhiên cười lạnh.

“Ta thật sự rất đồng tình với Nhị ca a, sao huynh ấy lại thích ngươi cái tên ngu ngốc này? Ta hại ngươi? Trộm ngọc châu cũng được, bị bắt vào bãi săn cũng tốt, đều là Như Phi làm, nếu lúc đầu không phải ta trước mặt Tam ca xin cho ngươi, ngươi sớm đã bị đánh chết, lần ở bãi săn kia chính ta bắn cung đâm mũi tên của Đại ca ra, cứu ngươi một mạng, đầu óc ngươi không dùng được, mắt cũng mù rồi, không thấy ta đã cứu ngươi sao? Còn có lần ngươi bị Tiểu Thành lừa đến Lạc Diệp sơn trang, nếu không phải ta có ý dẫn người tới trước, khiến bọn Như Phi trước mắt bao nhiêu người không thể động vào ngươi, nói không chừng ngươi đã sớm bị bọn chúng xử tử ngay tại chỗ rồi, Như Phi nữ nhân kia yêu Nhị ca ta đến phát cuồng, hết lần này đến lần khác Nhị ca ta coi ngươi như châu như bảo, ngươi nói năng ta không hại ngươi thì hại ai?”

“A...”

“A cái gì, ngu ngốc!!”

Bị Mộ Dung Viễn nói như vậy, ta cũng cảm giác mình có chút ngu, ngẫm lại những điều hấn nói dường như cũng có chút đạo lý, nhưng mỗi lần hấn đều khi dễ ta, ta hoài nghi hấn cũng là rất bình thường a.

“Nhưng ngươi giết Tiền thúc...”

Chờ một chút, ta cũng không thấy được Mộ Dung Viễn giết Tiền thúc, ta chỉ thấy hấn trong căn phòng của Tiền thúc, trong tay còn cầm một cây đao.

Lần này Mộ Dung Viễn dứt khoát không đáp lại, chỉ dùng một đôi mắt nhìn kẻ ngốc mà ngó ta.

Ngẫm lại những lời Tĩnh nói lúc trước, ta đột nhiên hiểu rõ.

“Chẳng lẽ là Đại công tử giết Tiền thúc? Ha ha, hiểu lầm ngươi lâu như vậy, ngại quá, ai bảo ngươi vẫn không giải thích, ta cho rằng ngươi đều đối phó ta là muốn giết ta diệt khẩu...”

Nếu nói như vậy, Mộ Dung Viễn không chỉ không hại ta, hơn nữa mỗi lần đều cứu ta, ta toét miệng cười với hắn, nhưng hiển nhiên hắn căn bản không muốn nhận lời xin lỗi của ta.

“Tại sao ta phải giải thích với ngươi? Nếu không phải Nhị ca thích ngươi, ngươi cũng chỉ là một tên tiểu tư trong bếp, ngay cả xách giày cho ta cũng không xứng!”

“Ngươi nếu cứu ta, vì sao mỗi lần lại khi dễ ta, còn đe dọa ta...”

“Bởi vì ta ghét ngươi, vừa ngu ngốc vừa ngây ngô không nói, còn chuyên mê hoặc người khác, có một Nhị ca là đủ rồi, còn cùng Tam ca lãng nhãng chẳng không dứt khoát!”

“Chẳng lẽ ngươi thích...”

Lời tiếp theo ta không nói ra, có điều phúc đến thì lòng cũng sáng ra, ta cũng hiểu toàn bộ rồi.

Thảo nào Mộ Dung Viễn ngay từ đầu đã đối phó với ta, khó trách hắn luôn uy hiếp, đe dọa ta, thì ra vì hắn đổ kị!

Chỉ đổ kị mới có thể khiến một người phát cuồng, khiến người ta trở nên bất chấp lý lẽ, giống như ta không cách nào giải thích hành động hắn cứu ta dù hắn ghét ta như vậy.

“Ngươi cuối cùng cũng hiểu? Còn không mau đem binh phù cho ta đi cứu người?”

“Hả...”

Nói như vậy, Mộ Dung Viễn không phải là người xấu, ta lấy binh phù từ trong ngực ra, thấy Mộ Dung Viễn đưa tay muốn nhận lấy, vội nói, “Ngươi không thể cầm, phía trên này đã bôi độc rắn.”

“Độc rắn?”

Thấy vẻ mặt Mộ Dung Viễn hoài nghi, ta vội nói, “Vừa rồi còn hạ độc được cả Nghị Vương nữa, ta sợ người khác đụng vào cũng sẽ trúng độc, liền cắt đi, ta đi chung với ngươi cứu người.”

“Không được!”

Hai chữ này ba người trong phòng đồng thời nói ra, ta nhìn bọn họ, không nghĩ chỉ một câu nói phản ứng sẽ lớn như vậy.

“Nhị ca đang cùng đám người Đại ca thương lượng, ta sợ binh phù giả không gạt được ngươi, vì đề phòng vạn nhất, lúc này mới đi tìm đồ thật, ngươi muốn đi theo, nếu xảy ra chuyện bất trắc gì, Nhị ca sẽ giết ta, ta cũng không muốn vì một tên ngu ngốc như ngươi mà đền mạng.”

“Mới không tin đâu, nếu ngươi thật sự sợ Tĩnh như vậy, vì sao mỗi lần còn dám khi dễ ta? Ngươi hoặc là mang ta đi cùng, hoặc là lập tức rời đi, binh phù quan trọng như vậy, ta không yên tâm giao cho ngươi cầm.”

“Tên ngốc, ta vì muốn tốt cho ngươi, được, ngươi nguyện đi theo, xảy ra chuyện gì ta cũng không chịu trách nhiệm.”

Thấy ta muốn rời đi cùng Mộ Dung Viễn, hai người gia đình vội la lên, “Công tử, tuyệt đối không thể...”

Không đề ý tới bọn họ, ta theo Mộ Dung Viễn chạy ra ngoài, hai người kia cũng một đường theo sát ta chạy ra khỏi lâu.

Ngoài lâu, phía trước cửa có không ít ngựa, xem ra mấy người Tô Nguyệt Trần cười tới, ta nhận lấy cương ngựa Mộ Dung Viễn đưa tới, thả người liền nhảy lên, Mộ Dung Viễn sững sốt, thờ dãi nói, “Nhị ca lo lắng ngươi xảy ra chuyện, đã dạy công phu cho ngươi rồi, huynh ấy đối với ngươi thật đúng là hết chỗ chê.”

Công phu? Tĩnh nào có rảnh rồi dạy ta công phu?

Ta nhìn nhìn con ngựa còn cao hơn cả đầu ta, cũng sững sờ, ta làm thế nào cười lên?

“Đi.”

Mộ Dung Viễn tung người lên ngựa, hất cương ngựa một cái, liền chạy về phía trước, ta và hai người gia đình theo sát phía sau, thuật cưỡi ngựa của Mộ Dung Viễn không tồi, đơn giản là phóng ngựa chạy nhanh, nhưng kỳ quái là ta lại có thể vững vàng đuôi kíp, thì ra có một số việc ta không cần đặc biệt chú ý, chỉ tùy tâm sở dục làm liền có thể làm tốt.

Ta phóng ngựa chạy vội tới bên cạnh Mộ Dung Viễn, cùng hắn chạy song song hỏi, “Này, vì sao Đại công tử nhất định phải tạo phản? Thành Vương không phải đang bị giam lỏng sao? Hắn chỉ là một quan nhỏ a, chỉ bằng một khối binh phù sao có thể thành công?”

“Hừ, không phản, hắn có thể chạy được không? Huống chi hắn không phản, Nhị ca ta cũng buộc hắn phản, sau đó nhân cơ hội này ám sát toàn bộ phản quân, không để lại hậu họa, Tiểu Phi, Đại ca ta và Như Phi vài lần hại ngươi, ngươi cho là Nhị ca sẽ bỏ qua cho bọn họ sao? Hơn nữa, cùng Thành

Vương cấu kết làm loạn, đó là tội lớn liên lụy cửu tộc, nếu ám sát phản quân, vì nghĩa diệt thân, Mộ Dung phủ trên dưới liền xem như lập công chuộc tội, đặt bản thân ra ngoài, không để người nắm thóp, Nhị ca đây là kẻ một hòn đá ném hai con chim.”

“Người đây là suy bụng ta ra bụng người, Tĩnh là chính nhân quân tử, mới không đùa giỡn tâm tư giống như người.”

Nghe xong lời của ta, Mộ Dung Viễn ha hả cười.

“Tiểu Phi, xem ra người còn không biết Nhị ca ta, huynh ấy bảy tuổi đã trở thành ám vệ của Hoàng thượng, nếu thật sự tao nhả thuần lương như biểu hiện bên ngoài, làm sao có thể sống tới ngày này? Huynh ấy luôn là người thông minh, đời này chỉ làm một chuyện ngu xuẩn duy nhất chính là coi trọng người.”

Không để ý Mộ Dung Viễn châm biếm, dù sao đây là hấn đồ kỵ, ta không tính toán với hấn.

Ngoa Long núi cũng như tên, trong bóng đêm xa xa nhìn lại, một dáng vẻ nguy nga uốn lượn, vách núi dựng đứng, giống như một con rồng cuộn mình nằm trên đỉnh núi, xung quanh núi tràn đầy ánh lửa, chiếu sáng một mảng bầu trời đêm, ẩn trong gió truyền đến tiếng chém giết, thậm chí mùi máu tanh cũng lan tràn trên không trung, khuấy đảo đầu ta từng trận chóng mặt, ta ngẩng đầu nhìn lên núi, tìm đột nhiên đập mạnh, cảnh sắc ngọn núi này nhìn rất quen mắt.

Mộ Dung Viễn nói cho ta biết, núi Ngoa Long là nơi trước đây Thành Vương âm thầm chiêu binh mãi mã, phía sau núi còn có một thôn trang rất lớn, gọi là Triệu gia trang, trong thôn cũng không ít đàn ông bị thủ hạ của Thành Vương cưỡng ép nhập ngũ, trở thành binh mã của hấn ở chỗ này.

Triệu gia trang?

Đó không phải nơi ta đã từng ở sao?

Đi tiếp về phía trước, không trung tràn ngập đủ loại máu tanh, mùi khét càng nồng nặc, ven đường còn rơi một ít thương gãy kiếm vỡ, xem ra nơi này từng xảy ra một hồi chém giết kịch liệt.

Rất nhiều quan binh vây quanh chân núi, sau khi nhìn thấy chúng ta lập tức lên dây cung, ngăn chúng ta lại, may là tướng lĩnh dẫn đầu nhận ra Mộ Dung Viễn, khi nghe hấn muốn lên phía sau núi, liền khuyên can nói, “Từ công tử, người của Mộ Dung Ninh đều bị vây trên núi, nhưng hấn bắt người uy hiếp, cho nên Tĩnh công tử chỉ dẫn theo tùy tùng đi tới thương lượng với bọn họ, ra lệnh cho chúng ta tạm thời thủ ở chỗ này, chỉ sợ Mộ Dung Ninh sẽ ngoan cố chống cự, các người tùy tiện đi lên như vậy rất nguy hiểm.”

“Ta muốn đi lên!”

Sợ Mộ Dung Viễn nổi lên ý muốn lui, ta vội vàng nhấn mạnh, Mộ Dung Viễn liếc ta trắng mắt, cười nói với tên tướng lĩnh kia, “Đánh hồ không rời huynh đệ ruột, toàn gia Mộ Dung hiện tại đều ở phía trên, sao ta có thể lâm trận lùi bước?”

Tướng lĩnh thấy tâm ý Mộ Dung Viễn đã quyết, liền không ngăn cản thêm nữa, sai binh sĩ trước mặt nhường đường, để chúng ta đi qua, nhưng hai người gia đình theo sau ta bị họ chặn lại.

Ta thấy Mộ Dung Viễn tuy rằng miệng cười nói, trên mặt cũng không giấu nổi vẻ lo âu, liền biết Tâm công tử trong lòng người này nhất định rất quan trọng, ta vốn rất ghét hấn, hiện tại cái nhìn đối với hấn thay đổi rất nhiều.

“Không phải người nói Tĩnh đều suy tính ổn thỏa sao? Vậy còn lo lắng cái gì?”

“Ta đang suy nghĩ mục đích Đại ca để Nhị ca một mình đi gặp, Khuất Chiến nhất định ở cùng một chỗ với bọn họ, bên người Nhị ca cũng chỉ có vài tên tùy tùng, ở đây quan binh tuy nhiều, nhưng cũng ngoài tầm với.”

“Khuất Chiến không phải là sát thủ của Thiên Vồng sao? Vì sao lại giúp đám người Đại công tử?”

“Người cũng nói hấn là sát thủ đầy thôi, chỉ cần có tiền, hấn cái quái gì không làm?”

Hết chapter 101

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Hội Hợp

Đường cang chạy cang gồ ghề, nhìn đỉnh núi đen trước mắt cheo leo dữ tợn, ta gần như chạy thẳng lên như bay, ngay cả Mộ Dung Viễn cũng bị ta bỏ lại phía sau.

Nói cũng kỳ quái, sau khi tự mình đánh bại Nghị Vương, ta đã cảm thấy một cỗ nhiệt lưu không ngừng dâng lên từ bụng, sau đó lưu chuyển trong xương cốt toàn thân, như có một nguồn năng lượng cuộn cuộn không ngừng chảy trong cơ thể, khiến ta có thể hoàn toàn thích ứng với việc chạy nhanh như vậy mà không cảm thấy mệt mỏi.

Nhưng tiếng động lạ xáo nhơ nhỏ khiến cho ta cảnh giác, ta nhìn ngọn núi trước mặt một chút, hỏi Mộ Dung Viễn, “Ngươi nghe được âm thanh gì không?”

“Không có, ngoại trừ tiếng gió cũng chỉ là tiếng gió.”

Là ta nghe lầm sao? Bằng không âm thanh rõ ràng như thế tại sao Mộ Dung Viễn không nghe được?

Ta nghiêng tai lắng nghe, chỉ cảm thấy tiếng phi phi mơ hồ càng lúc càng gần, còn mang theo một mùi tanh hôi, gần như đã đến trước mặt.

Mộ Dung Viễn đột nhiên sợ hãi nói, “Ta nghe thấy rồi, có âm thanh kỳ quái... Là rắn! Có hóa chiết tử không? Mau đốt lên.”

“Rắn?...”

Mộ Dung Viễn cầm một cây hỏa chiết tử đã thấp sáng, chỉ thấy trong bóng đêm âm trầm, một bầy rắn lớn từ bốn phía không ngừng ào ạt bò tới, đàn rắn bị ánh lửa dồn lại, thân thể dừng lại cách chúng ta ba bước, mỗi con đều ngóc cao đầu, hung ác lè lưỡi về phía chúng ta, uốn éo phun phi phi, Mộ Dung Viễn kéo ta ra phía sau hẳn, trường kiếm ra khỏi vỏ, nhìn chằm chằm bầy rắn lúc nào cũng có thể bỏ nhào tới.

Ta nhìn đến phát khiếp, vội hỏi, “Tiểu Lục, làm sao bây giờ? Ngươi có biện pháp nào khiến bọn chúng lùi lại không?”

Tiểu Lục là xà vương, những con rắn độc này hẳn là nghe nó đi? Ta thực sự rất ghét mấy cái thứ uốn tới ẹo lui này, không phải sợ, mà là ghê tởm, thật không hiểu rõ ràng đều là rắn, vì sao Tiểu Lục nhà ta lại khá ái như vậy.

Nghe xong câu hỏi của ta, Tiểu Lục trong lòng ta giật giật, lại không phản ứng, thông thường tình huống nó không phản ứng chỉ có một – ngủ.

Mộ Dung Viễn lại liếc mắt nhìn ta nói, “Ngươi đang nói chuyện với ai thế?”

“Vớ Tiểu Lục đấy, Tiểu Lục, ngươi mau ra đây!”

Tiểu Lục vẫn không động đậy, ta tức giận kêu to, “Tiểu Lục, con rắn nhỏ khôn kiếp này, nếu không ra, sẽ không có điểm tâm ăn, không có rượu trái cây uống, không có ổ ấm áp thoải mái, ta không cần ngươi nữa, ngươi cút lên núi làm rắn hoang được rồi đó!...”

“Này, ngươi không sao chứ?” Mộ Dung Viễn lạnh lạnh nói, “Sợ đến choáng rồi?”

Hắn vừa dứt lời, Tiểu Lục liền roạt một tiếng chui ra, nó nín nọt liếm liếm mu bàn tay ta, nhưng ta lại ấn một cái vào vương miện nhỏ của nó.

“Ngươi không phải xà vương sao? Rốt cuộc có thể đuổi những thứ bản bản này đi không? Một mảng đông nghìn nghịt như vậy, thật là ghê tởm.”

Tiểu Lục nghe xong, lập tức bò lên đầu vai ta, nó ngửa đầu một cái, há to miệng, phát ra một tiếng kêu bén nhọn, từ khi biết Tiểu Lục tới nay, ta chưa từng thấy nó kêu chói tai như vậy, giống như sét đánh ngang trời xẹt qua tai vậy, ta nhìn không được bịt chặt tai lại, gần như trong nháy mắt, đám rắn vùn vèo dữ tợn trước mặt chúng ta giống như gặp điện giật, toàn bộ đoàn rắn nhất thời hỗn loạn náo động, trong tiếng kêu phi phi, chia hướng chạy đi, trước mặt chúng ta nhất thời xuất hiện một mảnh đất trống, chỉ để lại một ít chất lỏng sền sệt, còn chút mùi tanh phát tán trên không trung.

Mộ Dung Viễn dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn ta, “Trời, cái con này của ngươi là rắn gì vậy?”

“Nó là Tiểu Lục bằng hữu của ta.”

Tiểu Lục vẫy đuôi, khôi phục dáng vẻ lười biếng bình thường, nó ngáp một cái, soạt một tiếng lại chui vào ngực ta.

“Đại ca ta là cao thủ luyện độc, những con rắn độc này hơn phân nửa là hắn nuôi, xem ra bọn họ đang ở gần đây.”

“Đi mau.”

Ta đột nhiên bất an lo sợ, Đại công tử nhất định mai phục không ít người đối phó với Tĩnh, vết thương trên người hắn vừa khỏi, sao có thể là đối thủ của Khuất Chiến?

Nghe thấy phía bên trái cách đó không xa truyền đến tiếng đánh nhau, ta vội vàng chỉ bên trái nói, “Ồ bên kia, đi mau.”

Mộ Dung Viễn ngạc nhiên nói, “Sao ngươi biết ở bên kia?”

Cũng may hắn không hỏi thêm nữa, chúng ta chạy thẳng về phía bên trái, rất nhanh liền nghe được tiếng đánh nhau không ngừng truyền đến, ta vội chạy lên trước, chỉ thấy Tĩnh và Tô đại ca, Huỳnh Tuyết với một ít thị vệ cùng rất nhiều người đánh thành một đoàn, trong đao quang kiếm ảnh, nhiều tiếng hét chói tai bức tới, tai ta bị ong ong chấn động, vội vàng che hai tai lại, uốn thắt lưng lui qua một bên.

“Tam công tử ở bên kia.”

Ta thấy Tam công tử ngã ở cạnh cái cây cách đó không xa, bên người cũng không có người canh giữ, vội vàng chỉ cho Mộ Dung Viễn thấy, hắn vừa thấy tình cảnh này, lập tức liền chạy tới, ta lại lui xuống, ta cũng không biết công phu, vẫn là trốn đi thì tốt hơn.

Tiếng chém giết theo gió đêm mát lạnh kéo tới trước mặt, ánh trăng như nước, chiếu rọi hồ nước bên cạnh, trong trận chiến kịch liệt, kiếm quang lóe lên, trên hồ nước hiện ra từng điểm kim quang.

Chỉ nghe Tĩnh lạnh lùng nói, “Nhu Phi, ngươi đốt tẩm cung, vọng tưởng kim thiên thoát xác, thực sự cho rằng có thể giấu giếm được Hoàng thượng sao? Hoàng thượng niệm tình mấy đời Mộ Dung gia tận sức vì triều đình, cho nên mới không giáng tội, tha cho các ngươi một con đường sống, vì sao còn muốn u mê không tỉnh ngộ, sai càng thêm sai? Các ngươi thực sự cho rằng một miếng binh phù nhỏ nhỏ có thể thống lĩnh binh mã được sao?”

Đại công tử tung người nhảy ra khỏi vòng chiến, cười lạnh nói, “Được làm vua thua làm giặc, hà tất giả nhân giả ý nói thêm nữa? Nếu thật sự muốn buông tha chúng ta, binh lính khắp núi này lại là chuyện gì vậy?”

“Đại ca, nếu ngươi bỏ vũ khí đầu hàng, Mộ Dung Tĩnh nguyện đảm bảo không cần lo lắng sinh mệnh của các ngươi.”

Đại công tử chưa tiếp lời, Nhu Phi lại cười lạnh một tràng dài, nàng ta hung tợn nói, “Mộ Dung Tĩnh, ngươi cho rằng hiện tại ta còn tin tưởng những lời ma quỷ của ngươi sao? Ta thực sự hối hận lúc đầu không để Sát Nhân Vô Xá lập tức giết ngươi!!”

Nhu Phi đứng cạnh hồ, tóc của nàng ta rối tung sau lưng, tóc dài đen nhánh bay tứ tán trong gió, càng tôn lên màu da trắng bệch, lộ vẻ quý dị đáng sợ, tia độc ác nguyên rủa lưu động trên khuôn mặt tiêu tụy của nàng ta, đang lạnh lùng nhìn Tĩnh chòng chọc, thấy móng tay nàng ta dưới ánh trăng phát ra ánh sáng âm u lạnh lẽo, ta nhìn không được rút về phía sau.

Lại thấy Mộ Dung Viễn đỡ Tam công tử dậy, Tam công tử nhìn qua dường như bị thương ở đầu đó, trước ngực có chút đỏ sẫm, thân thể cũng mềm nhũn không đứng thẳng được, chỉ có thể dựa vào vai Mộ Dung Viễn, Mộ Dung Viễn thấy thế, lập tức phần nộ nói với Đại công tử, “Tại sao làm Tam ca bị thương? Các ngươi tranh đoạt binh phù, có quan hệ gì đến Tam ca?”

Tam công tử hướng Mộ Dung Viễn lắc đầu nói, “Ta không sao...”

Vừa dứt lời, trong tối có một đạo hàn quang bay thẳng tới bọn họ, trong tình thế cấp bách ta kêu to, “Cẩn thận!”

Mộ Dung Viễn vì đỡ lấy Tam công tử, trong lúc bất chợt không cách nào né tránh, hắn vội vàng xoay người, khiến bản thân đưa lưng về phía lãnh kiếm, che lại Tam công tử trong ngực hắn, Tĩnh và Tô đại ca trong lúc ta kêu lên gần như đồng thời phi kiếm ngăn trở đạo hàn quang kia, binh khí giao tranh trong không trung, trường kiếm trong tay Tô đại ca bị đánh bay ra ngoài, đạo hàn quang kia cũng theo đó thu lại.

Tiêu Từ Y!

Dưới ánh trăng lạnh như băng, thân hình cao cao của Tiêu Từ Y đứng trước mặt mọi người, tay áo hắn theo gió bay lên, trường kiếm buông xuống, một thân khí vận nho nhã lại mang theo sát khí bức người.

Ta nhìn người trước mặt này, loại cảm giác như quen như không này lại khiến ta trở nên mơ hồ, ta không rõ hắn rốt cuộc là nghệ nhân thuyết thư Tiêu Từ Y kia hay là Hoàng Tuyền Khuất Chiến?

Tĩnh lạnh lùng nói, “Khuất Chiến, luôn ẩn hiện bằng da mặt của người khác không cảm thấy xấu hổ sao?”

Khuất Chiến chậm rãi tháo mặt nạ xuống ném sang một bên, dưới mặt nạ là gương mặt quá queo gầy gò, khiến toàn thân ta chấn động.

Không sai, hắn là Hoàng Tuyền Khuất Chiến, hắn không phải là Tiêu Từ Y!

Chỉ nghe Khuất Chiến ca ngợi, “Mộ Dung Tĩnh, ngươi quả nhiên nhãn lực tốt, ta để có thể tự do ra vào hoàng cung tìm binh phù, mất hơn nửa năm bắt được Tiêu Từ Y, tự nhận mô phỏng đến hoàn mỹ vô khuyết, ngươi đến tốt cùng là tìm ra sơ hở ở chỗ nào?”

“Chờ ngươi xuống Hoàng Tuyền trước, ta nhất định sẽ cho biết!!”

Đại công tử cười lạnh nói, “Chỉ sợ tới Hoàng tuyền trước là ngươi đi?”

Mộ Dung Viễn đột nhiên hét lớn, “Đại ca, binh phù ngươi muốn ở trên người Tiểu Phi!”

Tay hắn chỉ về phía ta đang trốn, lập tức dẫn ánh mắt mọi người hướng về phía bên này của ta, ta chỉ đành đứng dậy, cũng hung hăng liếc mắt trừng Mộ Dung Viễn, tên nhát gan này, lại có thể bán đứng ta.

Mộ Dung Viễn lại nhủ mảy mòi ta, hất đầu về phía Đại công tử bên kia, ta đột nhiên hiểu ý của hắn, vội vàng chạy đến trước mặt Đại công tử, sau đó lấy binh phù từ trong ngực ra đưa lên thật cao nói, “Đúng vậy, ở chỗ ta, các ngươi đồng ý không động thủ nữa, ta sẽ đưa cho các ngươi.”

Ánh kim của binh phù lưu động dưới ánh trăng, tất cả mọi người đều nhìn thấy, toàn bộ đều đổi sắc mặt, Tĩnh nói, “Tiểu Phi, sao ngươi...”

Gần như đồng thời, trước mắt hàn quang lấp lánh bay đến, trường kiếm Khuất Chiến tiến tới gần, ta sợ quá cuống quýt ném binh phù ra ngoài, thân ảnh lóe lên băng qua, Đại công tử đã tung người cướp lấy binh phù vào tay.

Chương 104: Ký Ức

Ta cố ý ném về hướng Khuất Chiến, ta nghĩ ý Mộ Dung Viễn cũng vậy, ở đây chỉ có Khuất Chiến võ công cao nhất, nếu hắn trúng độc, Đại công tử liền hết hy vọng, mấy người Tinh cách ta khá xa, đương nhiên không có khả năng giành được binh phù có độc trước, mắt thấy mưu kế sắp đạt được, ai ngờ Đại công tử lại đoạt được binh phù trước, ta tức giận giậm chân một cái.

Thân thể bỗng nhẹ, ta đã được Tinh vòng tay kéo vào trong lòng, hắn đẩy lãnh kiếm của Khuất Chiến ra, quát lên, “Cẩn thận!”

Ta ngạc nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy mưa tên ùn ùn từ bốn phía bắn tới.

Ta được áp trong khuôn ngực quen thuộc kia, nhuyển kiếm của Tinh vung lên, cản lại toàn bộ mũi tên, hắn thả người nhảy lên, đáp xuống mảnh đất bằng phía xa xa, theo tên bắn rơi xuống đất, trên mặt đất bốc lên một luồng khói đen, ta sợ đến chân động, loại tên này nếu như bắn trúng người, sao còn mạng?

Tinh oán hận nói, “Ngươi cái đứa bé không hiểu chuyện này, quay về sẽ tính sổ với ngươi!”

Thảm rồi, ta lại chọc Tinh mất hứng.

Chỉ thấy binh phù sáng lên trong tay Đại công tử, hắn cười như điên nói, “Ta rốt cuộc lấy được binh phù rồi, ta rốt cuộc chiếm được rồi, ha ha...”

Người này hình như điên rồi.

Ta ngẩng đầu nhìn Tinh một chút, phát hiện hắn nhìn Đại công tử, trên mặt mang theo chút thương hại.

“Đại ca, đó chỉ là nửa khối binh phù, chưa nói nửa khối binh phù ngươi không điều động được bao nhiêu binh lực, dù ngươi có thể điều động, ngươi cho là ngươi sẽ thành công sao? Thành Vương lúc này sợ rằng đã bị chém đầu rồi.”

“Ngươi nói cái gì?”

Tinh nói khiến Đại công tử dờ ra, Như Phi lại lập tức nói, “Đại ca, đừng nghe hắn nói bậy, giết hết tất cả chúng đi, nhất là hài tử kia!”

Một ngón tay nàng chỉ về phía ta, một đôi mắt như lửa dán chặt vào, giống như dã thú điên cuồng trước khi cắn nuốt con mồi, lúc nào cũng có thể xé ta thành mảnh nhỏ.

“A...”

Đại công tử đột nhiên biến sắc, trong mắt hắn toát ra tia hoảng sợ, chợt ném binh phù cầm trong tay ra, lại không ngừng vẫy tay phải, dưới ánh trăng sáng tỏ từ bàn tay tới cổ tay hắn đã hiện lên màu đen, Mộ Dung Viễn thấy thế, giật mình nhìn về phía ta, “Độc rắn thật lợi hại.”

“Chính là độc của Tiểu Lục đấy, thế nào? Ta rất thông minh phải không?”

“Ngươi rất thông minh? Còn không phải là ta nhắc nhở.”

“Vây cũng cần ta phải lĩnh hội mới được a.”

Trong lúc hai chúng ta đấu võ mồm, Như Phi đã điên cuồng hét ầm lên, chỉ thấy Đại công tử ngã lảo đảo, toàn thân hắn vận vẹo, ngay cả mặt cũng ảm hiện sắc đen, chỉ thờ đờ nói, “Là Bích Phệ, là độc Bích Phệ... Giải được...”

Thấy tất cả mọi người nhìn về phía ta, ta cuống quýt khoát tay nói, “Chuyện không liên quan đến ta, là Tiểu Thanh bôi độc của Tiểu Lục lên binh phù dẫn Nghị Vương mắc câu...”

Đại công tử không nghe ta giải thích, chỉ ra sức gào về phía ta, “Giải được... giải...”

Tinh thờ dãi nói, “Đại ca, lúc trước ngươi cho người đem Bích Phệ đến kinh thành muốn hại Tiểu Phi, nhưng có nghĩ đến có một ngày sẽ hại chính mình không?”

Đại công tử dường như không cách nào nghe hiểu lời Tinh đang nói, hắn vận vẹo gãy dựa, hét lên khắp nơi, thù hạ bị bộ dạng điên cuồng của hắn dọa

sợ, đều không tự chủ được lùi sang hai bên, Như Phi căn bản không giữ được hân, nàng ta buông Đại công tử ra, sau khi hân co quắp một trận, sắc mặt như tro tàn, vô lực ngã xuống đất, đột nhiên nàng ta nhìn ta chòng chọc hét lên, “Khuất Chiến, giết đứa bé này, chặt đầu hân, khiến hân đầu người riêng biệt, trọn đời không được siêu sinh!” Nàng ta ngừng lại rồi nói, “Ai giết hân, thưởng vạn lượng bạc!”

Tiếng nàng ta vừa dứt, binh sĩ vây chung quanh liền lập tức đánh tới, Tĩnh kéo ta lại, trường kiếm của Tô đại ca cùng Huỳnh Tuyết đánh trả, bảo vệ quanh người ta.

Ta được Tĩnh ôm di chuyển giữa đao quang kiếm ảnh, nhưng một đạo hàn quang lạnh lùng vẫn luôn đuổi theo người ta, khiến ta cảm thấy một cổ sát khí dâng lên, cho dù không cần nhìn, ta cũng biết đó là Hoàng Tuyền Khuất Chiến, sát ý của hân đã ngấm vào tâm can ta, khiến ta muốn trốn cũng không thể.

Đầu đột nhiên đau đốn dữ dội, trước mắt các loại hình ảnh kỳ lạ cổ quái nhanh chóng hiện ra, sau đó một cảnh tượng rất quen thuộc, cảnh tượng tối hôm qua ta mơ thấy hiện ra rõ ràng trước mặt...

Người này đuổi sát ta, lệ chường không chút lưu tình đánh vào trước ngực, hân lạnh lùng nhìn ta, mà ta, cũng lạnh lùng nhìn lại hân.

Mặt nạ, Hoàng Tuyền Khuất Chiến, Sát Nhân Vô Xá...

Cảm giác bản thân phiêu phiêu荡荡 giữa đám mây bay, không, không phải bay, là ngã xuống, ta hình như từ nơi rất cao rơi xuống...

Đầu càng ngày càng đau, ta lấy tay đập mạnh vào đầu, liệu mình muốn ngừng lại đau đốn bất tỉnh linh này.

“Tiểu Phi, ngươi làm sao vậy? Tiểu Phi!”

Bên tai truyền đến tiếng gọi lo lắng của Tĩnh, ta nhện xuống đau đốn nói, “Ta không sao, không có việc gì!”

Không thể khiến Tĩnh thêm phiền phức vào lúc này, ta nỗ lực ngẩng đầu, cắn răng nói, “Không sao!”

Ánh xanh trước mắt bay lên, xẹt ngang mặt mà tới, đó là kiếm võng của Huỳnh Tuyết phá lưới đao sắc bén đang bắn về phía ta, giữa điện quang hỏa thạch, ta thấy sát khí ánh bạc từ phía đối diện đã ập xuống, kiếm của Khuất Chiến phá không đuổi tới trước mặt Tĩnh, mà Tĩnh vùng nghiêng kiếm đón sát chiêu đang bay về phía ta, hàn quang lóe ra, bản thân hân lại rơi xuống dưới kiếm khí của Hoàng Tuyền Khuất Chiến.

Một lần gặp Hoàng Tuyền, liền rơi vào Hoàng tuyền!!

Không thể! Không thể để Tĩnh bị thương, quyết không!!...

Một cổ chân khí trong cơ thể đột nhiên vọt lên, hoi hả chạy khắp toàn thân, ta phi chường ra, thiết chỉ như kim, chặn trước Tĩnh kẹp lấy trường kiếm đang đâm về phía mình, rắc một tiếng cắt thành hai đoạn, đoạn kiếm gãy kẹp giữa hai ngón tay vùng ngược lên, liền cắt đứt cổ họng của đối phương, đoạn kiếm thuận thể khua lên, thể kiếm sắc bén ép lên ngực Tĩnh, giữa lúc hai mũi kiếm giao nhau ngàn cân treo sợi tóc, chỗ lãnh quang lưu động, Khuất Chiến nhảy về phía sau, trường kiếm trong tay hân đứt thành mấy khúc, văng khắp nơi.

Xung quanh đột nhiên hoàn toàn yên tĩnh, cảm giác bàn tay ôm chặt bên hông kia chậm rãi buông ra, nhưng ta chỉ sững sờ nhìn lại nửa đoạn kiếm đang bị kẹp giữa hai ngón tay, không thể tin được mới vừa đánh chết đối thủ, kiếm chiêu chặt đứt kiếm của Khuất Chiến phát ra từ mình.

Ngẩng đầu, thấy mỗi người đều không khỏi kinh ngạc chăm chăm nhìn ta, trong ánh mắt chột hiện lên sùng sốt, không tin nổi, thậm chí có cả sợ hãi...

Sao ta có thể dùng kiếm? Đó là nửa đoạn kiếm gãy, ở trong tay ta, cũng sử ra lệ khí bức nhân như thế, linh hoạt như thường dùng, kiếm thể xuất ra như gió, dường như tay ta cùng kiếm đã trở thành một thể, kiếm, chính là sinh mệnh của ta vậy.

Đầu đau đốn dữ dội, hình ảnh hiện lên trước mắt càng ngày càng rõ ràng, như có người xé não ta ra, đem tất cả quá khứ hết thảy đều nhét vào...

Trên vách đá cheo leo, tay áo tung bay, vạt áo trước ngực ta bị máu tươi nhuộm đỏ hồng từng vệt, mà đứng trước mặt ta, là Hoàng Tuyền Khuất Chiến ép sát tới.

Thanh âm lạnh lùng mang theo chế giễu không che giấu chút nào, “Còn có đường lui sao?”

Phía sau là vách đá vạn trượng, đã không còn đường lui, chỉ là không cam lòng, nếu như không phải cưỡng ép luyện Phi Dao Ngự cấp tốc, bị Khuất Chiến lợi dụng sơ hở, với võ công của hân sao có thể làm ta bị thương?

Nhìn thẳng đối phương, trên gương mặt lạnh lùng cao ngạo hân không thể nhìn thấy lộ ra nụ cười lạnh lẽo, vừa thấy một chường đoạt mạng ép sát đến, ta liền thả người nhảy xuống vực thăm phía sau.

Không ai có thể giết được ta, dù có chết, Sát Nhân Vô Xá ta cũng tuyệt không mượn tay người khác!!

Mặt nạ bạc đang đeo rơi theo vào mây mù, thân thể của ta cũng chao nghiêng trong không trung, như lá rụng rơi thẳng xuống...

Ký ức sau đó càng ngày càng hỗn loạn, dường như được người ở sườn núi cứu lên, bị mạo nhận làm con, bị rót thuốc mê, bị bán vào Mộ Dung phủ, sau đó gặp được Tiểu Thanh, gặp được Tĩnh...

Những ký ức nguyên bản rõ ràng này lại bắt đầu chậm rãi nhạt dần, ta mờ mịt nhủ này, Tiểu Thanh là ai? Tĩnh là ai...

Đầu vẫn đau nhức như trước, ta ném đoạn kiếm gãy đi, cố sức ôm lấy đầu.

“Tiểu Phi...”

Thân thể run rẩy được người ôm chặt vào ngực, Tĩnh vội vàng kêu, “Tiểu Phi, Tiểu Phi...”

“Cút ngay!!”

Bình sinh ghét nhất tiếp xúc với người khác, cho dù là nửa phân!

Ta vùng vằng đánh hấn ra, nhìn thân thể Tĩnh ngã về phía sau, nặng nề đập vào một thân cây khô, máu tươi theo khóe miệng chảy xuống, trong lòng ta đột nhiên run lên, sao ta lại làm Tĩnh bị thương? Hấn là người ta yêu nhất, vậy mà ta lại xuất thủ làm hấn bị thương...

Không phải, hấn không phải! Hấn là đối tượng ta phải ám sát, hấn là Mộ Dung Tĩnh!!

Tờ giấy Tiêu Từ Y đưa ta ở Linh Nguyệt Các kia ánh lên trước mắt, ngay sau đó tất cả ký ức chớp mắt lắng đọng lại, ta đã nhớ ra bản thân mình, ánh mắt lạnh lùng chậm rãi quét về phía đám người, sau cùng rơi lên người Khuất Chiến, dùng thanh âm lạnh thấu xương đã lâu không dùng nói, “Hoàng Tuyền Khuất Chiến, biệt lai vô dạng?”

Tin rằng một đứa bé hơn mười tuổi dùng giọng già như vậy để nói, nhất định hết sức cổ quái buồn cười, nhưng tất cả mọi người ở đây không ai cười, thậm chí ngay cả trong ánh mắt Khuất Chiến cũng hiện lên vài phần sợ hãi, hấn chần chờ nói, “Người...”

“Người trong giang hồ lại có thể đặt người song song với ta trong bảng sát thủ, thật nực cười, người ngoại trừ biết giả trang người khác, còn biết làm cái gì? Người cũng xứng cùng ta đứng ngang hàng sao?”

“Người... không chết?”

Không sai, vách đá dựng đứng núi Ngọa Long, từ đỉnh rơi xuống, hấn đoán ta hấn phải chết.

Ta cười một tràng dài, thanh âm lạnh như băng quét qua khoảng không, trong sơn cốc không ngừng quanh quẩn dội lại, trước ngực khẽ động, Tiểu Lục đột nhiên tung người thoát ra, vòng lên vai phải của ta, nó hưng phấn ngẩng đầu lên, cũng theo đó lớn tiếng kêu một tiếng dài.

“Tiểu Phi...”

Mất đảo qua, Tĩnh đã được Huỳnh Tuyết nâng dậy, hấn nhìn về phía ta, không cam lòng kêu lên, “Tiểu Phi, Tiểu Phi!!”

Mỗi câu khẽ gọi đều khiến trái tim ta dao động, khiến lòng ta cũng theo đó khẽ run, căm ghét có người lại có thể làm lay động tình cảm của bản thân, ta lạnh lùng nhìn lại hấn, lạnh lùng nói, “Câm miệng! Ta không phải Tiểu Phi, ta là Hình Phi! Giờ Tý truy hồn, sát thủ Hình Phi, Sát Nhân Vô Xá!!”

Hết chapter 103

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Con Mồi

“Ta mặc kệ hấn là ai, lập tức giết hấn!”

Thanh âm the thé của Như Phi quanh quẩn trong gió, dường như đồng thời, tất cả kiếm quang đều bắn về phía người ta.

“Không biết tự lượng sức mình!”

Hừ lạnh một tiếng, chân khí xuất ra, nước hồ bên cạnh liền giống như bay thẳng vào trong chướng của ta, theo đó tụ lại thành trường kiếm, tiếng kêu thảm thiết cùng hàn quang chợt lóe đồng thời quay về với im lặng.

Ta thu lại thể kiếm, tất cả người cũng theo đó ngã xuống đất, cổ họng mỗi người chỉ có một đường dài mảnh, hàn khí theo vết thương nhẹ nhàng hợp lại trong không trung, khiến máu đông băng trong vết thương.

Quả nhiên luyện thành, Phi Dao Ngự thức thứ mười Ngự thủy, có thể đóng băng huyết mạch của người, khiến ta ghét nhất chính là nhìn thấy dịch thể chảy ra.

Ta lạnh lùng nhìn về phía Như Phi cùng tất cả những người khác đang trợn mắt há mồm, không khỏi buồn cười, có gì kỳ quái? Đây mới là ta, sát thủ Hình Phi giết người vô hình, dưới kiếm của ta, không có người sống!

“Khuất Chiến, giết hắn, giết hắn!!”

Không để ý đến Như Phi điên cuồng thất thố, ta nhìn về phía Khuất Chiến.

“Ngươi lại dám giả mạo Tiêu Tử Y, không sợ hắn tới vạch trần chân tướng à?”

Khuất Chiến cũng đề phòng nhìn ta, “Người chết sẽ không nói ra chân tướng.”

“Chết? Tiêu Tử Y hắn còn nợ ta một vạn lượng hoàng kim, hắn làm sao dám chết?!”

Khuất Chiến cũng nở nụ cười, “Hắn không chết, vậy còn ngươi? Ngươi làm sao mà hiện tại lại biến thành cái dạng này?”

“Lại nói cũng phải cảm ơn ngươi, nếu như không có một chương chí mạng của ngươi, cho đến bây giờ ta vẫn chưa luyện thành Phi Dao, thì ra máu chốt của Phi Dao Ngự là dồn vào chỗ chết sau đó mới sinh, không có tử địa làm sao có trọng sinh?”

Khuất Chiến ngăn ra, lập tức thở dài nói, “Khó trách ta chỉ tìm được cái mặt nạ kia ở vách núi, trúng một chương vỡ tim lại rơi vào vách núi, ta đoán ngươi hẳn phải chết, không nghĩ tới ngươi có thể sống lại được!”

“Phi Dao thức thứ mười viết phản phác quy chân, ta mặc dù sống được, công lực lại bị cưỡng ép phong lại, tâm trí thân thể cũng trở về đáng dấp hải tử, lại bị người mạo nhận làm con, hắn để bán ta kiếm tiền, liền không ngừng rót các loại thuốc mê cho ta, mới làm cho thân trí ta luôn u mê, vốn e rằng suốt đời đều không cách nào khôi phục...”

Ta chuyển ánh mắt qua tất cả những người khác, cuối cùng dừng lại trên người Như Phi, “Nhưng có người hết lần này tới lần khác muốn ta nhớ lại, Như Phi, ngươi nói ta phải tạ ơn ngươi thế nào đây...”

Trường kiếm chợt bắn ra, đâm về phía trước ngực ả ta, chỉ nghe Tinh cả kinh kêu lên, “Tiểu Phi, không được đâm thương người!!”

Tay lại run lên, thế kiếm chuyển một cái, đâm vào vai ả ta, tay trái theo đó đánh bay ả ra ngoài.

Gió mạnh ập tới sau đầu, trong tiếng kinh hô của mọi người, thân ảnh ta khẽ nghiêng, băng kiếm từ dưới sườn trở tay đâm ra, kiếm đâm tới trong chớp mắt, nhuyển kiếm bên hông Khuất Chiến đặt cách yết hầu ta nửa tấc, mà kiếm của ta không dừng lại trước cổ hắn.

Hắn quá nóng lòng, quên mất trên tay ta chính là băng kiếm, độ dài ngắn hiển nhiên tùy theo ý mình, thu phóng tự nhiên.

Không quá nửa tấc, sinh tử đã phân.

Trên mặt Khuất Chiến hiện lên một tia cười kỳ quái, đôi mắt hắn nhìn thẳng vào ta, nhẹ giọng nói, “Sát Nhân Vô Xá, ta thủy chung cũng không thắng được ngươi!”

Khuất Chiến, ngươi sai rồi, cái chết chính là biểu hiện ngươi đã thắng, ngươi có thể an nghỉ trong lòng đất, mà ta, còn phải ở đây tiếp tục bốn ba trong hồng trần.

Rút kiếm, lùi lại, lặng yên không tiếng động, thân thể cao gầy của Khuất Chiến ngã thẳng xuống.

Không nhìn nhân thần hoảng sợ của tất cả mọi người, ánh mắt của ta chuyển qua người đã bị ta chấn thương tâm mạch kia, Như Phi nửa nằm dưới đất bên cạnh, ả ta lúc này đã hoàn toàn không còn ung dung hoa lệ như trước kia nữa, chẳng qua chỉ là một nữ nhân không còn cách nào tránh được cái chết đang ập xuống, trong miệng ả không ngừng phun ra máu tươi, hung hăng nhìn ta, trong ánh mắt là oán hận, căm thù, tuyệt vọng và sợ hãi đang dâng lên.

Bị sát khí của ta dọa sợ, tất cả mọi người theo bước đi của ta đều lùi qua một bên, ta không để ý tới bọn họ, chỉ chậm rãi tiến về phía Như Phi, nhìn đôi môi của ả ta vì sợ hãi mà run rẩy, thân thể không ngừng lui về phía sau, tâm tình của ta liền khoái trá đến cực điểm.

Ta đưa ánh mắt chuyển sang Tiểu Lục trên vai, nó ngẩng cao đầu, hung phấn mà khạc lười, trong mắt lộ vẻ hung tàn, lệ khí ngoan độc, đây mới là xà vương, là Bích Phệ sánh ngang với ta.

Đôi mắt khẽ chuyển, ta thấp giọng cười nói, “Tiểu Lục, người trong thiên hạ đều nói ngươi đứng đầu bách độc, có điều nữ nhân này so với ngươi, ngay cả chút bề ngoài cũng không bằng, ngươi nói ta có nên moi ruột ả ta ra xem rốt cuộc làm bằng gì hay không?”

Tiểu Lục chưa đáp lại, chợt nghe Tinh ở phía sau kêu lên khẩn thiết, “Tiểu Phi, tỉnh lại đi, đừng giết người!”

Đừng giết người!!

Ba chữ này chỉ làm tức giận của ta càng tăng lên, ta đột nhiên quay đầu lại nhìn thẳng vào nam nhân đang xin ta dừng tay này, thân hình khẽ động, đã lần tới trước người hắn, kiếm phong của băng kiếm đặt lên cổ hắn, thấy bộ dạng hắn đau đớn vì kiếm khí ngăn trở mà không cách nào hô hấp, không khỏi

cười lạnh nói, “Ả đàn bà này nhiều lần làm hại ta, bây giờ ngươi lại có thể thay ả cầu tình!”

“Không được làm công tử bị thương!”

Đầu ta cũng không chuyển, chỉ duỗi ngón tay kẹp lấy lợi kiếm của Huỳnh Tuyết đâm tới, nội lực chấn động, đem kiếm bẻ làm mấy đoạn, mà Huỳnh Tuyết cũng bị chưởng lực của ta đẩy ra ngoài, ngã trên đất không dậy nổi, trong miệng vẫn kêu lên, “Tiểu Phi, ngươi thật vô tình, lẽ nào đã quên công tử đối với ngươi thế nào, hân vi ngươi ngay cả mạng cũng không cần, ngươi lại đối với hân như vậy...”

Không để ý tới tiếng kêu gào của Huỳnh Tuyết, ta rút băng kiếm về, thờ ơ nhìn nam nhân vì hô hấp chợt thông mà không ngừng ho khan, vẫn cười như trước, “Đúng vậy, ta cũng quên trước đây ngươi là chủ tử của ta, mọi người chủ tớ một hồi, ngày hôm nay ta liền cho ngươi thể diện này.”

Tay áo vung lên, băng kiếm trong tay hóa thành vạn giọt nước, toàn bộ phá không bắn vào cơ thể Như Phi.

Một tiếng kêu thê thảm thật dài phát ra, Như Phi cố sức lăn lộn trên mặt đất, móng tay ả ta không ngừng cào xé trên mặt trên người mình, trong nháy mắt diện mạo như hoa liền thay đổi huyết nhục đầm đìa, ánh mắt ả mơ hồ, trên mặt hiện lên vẻ hoảng sợ, tiếng hét đau đớn thảm thiết chói tai khiến tất cả mọi người nhìn không được quay mặt đi.

Thấy bộ dạng này của Như Phi, ta không khỏi xoay mặt về phía Tĩnh cười nhạt.

“Thấy chứ, ngươi có biết không, có lúc người sống so với chết còn thống khổ hơn, ta nghe lời ngươi nói không giết ả, có điều hạ băng phù lên người ả...”

Nụ cười còn nguyên trên mặt, nhãn thần đã lạnh xuống, ta hướng về phía thân thể liên tục gãy dựa quằn quại, rên lên đau đớn của Như Phi lạnh lùng nói, “Băng phù vào cơ thể, vạn độc cắn xé tâm can, Như Phi, tư vị này dễ chịu chứ?”

Nữ nhân toàn bộ đã biến thành huyết nhân không còn sức lăn lộn, thanh âm của ả ta đã tê dại, chỉ rì rầm nói, “Giết ta đi, xin ngươi, giết ta...”

Ta ung dung cười nói, “Giết ngươi? Không, Nhị ca ngươi cầu tình cho ngươi, ta cũng sẽ không giết ngươi, không chỉ có như vậy, ngươi còn có thể sống thật lâu, chỉ là mỗi một ngày ngươi đều sẽ bị độc phát, giống như vừa rồi, sống không bằng chết, thiên hạ không ai có thể giải được độc ta hạ, vì băng độc đã xâm nhập vào máu của ngươi, trừ phi ngươi rút hết máu ra không để lại chút nào...”

Lời của ta tựa như một đạo phù đòi mạng, khiến nữ nhân kia lập tức lớn tiếng kêu lên, “Van xin ngươi, để ta chết đi... Ta không chịu nổi...”

Tiếng hét thê lương khiến ta nhú mày, mắt thấy Mộ Dung Ninh ngã trên mặt đất, không còn khí tức, xem ra trận đánh này Hoàng thượng thắng, có điều cũng không liên quan đến ta, thứ ta quan tâm đến là nhiệm vụ và tiền thù lao của mình, đêm nay đã dây dưa quá lâu, nhìn trăng sáng phía chân trời, ta dời mắt đến người Mộ Dung Tĩnh.

“Không được!”

“Tiểu Phi, tỉnh lại!”

“Không được thả thương công tử...”

Sát ý trên người ta lan ra xung quanh đánh tỉnh mọi người đang bị vây trong trạng thái khiếp sợ, tất cả vội vàng hét lên.

Đáng tiếc tính mạng Sát Nhân Vô Xá muốn, thiên hạ không ai có thể ngăn cản!

Nước trên tay lần thứ hai hóa thành đoàn đao sắc bén, giữa tiếng kêu gào của mọi người, không chút lưu tình đâm vào ngực Tĩnh, hân không tránh, nên nói hân căn bản không có khí lực tránh, không biết tại sao, lần này ta không dùng nội lực, vì vậy máu tươi theo mũi đao nhỏ từng giọt xuống, một kiếm này ta đâm vào cũng không sâu, vì một khắc khi ta đâm xuống, ta thấy ánh mắt kia nhìn mình, có chút đau đớn, có chút mơ màng, còn có chút tuyệt vọng, nhưng thủy chung dịu dàng nhìn ta.

Ánh mắt này như lời nguyện trong nháy mắt khiến tim ta đau thắt, ta không rõ tại sao tim mình đau, ta đã từng giết chẳng biết bao nhiêu người, chưa từng đau lòng, nhưng thanh kiếm trước mắt này tựa như một loại thông linh, đâm vào ngực Tĩnh, cũng như đâm xuyên qua ngực ta.

Hết chapter 104

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Khó Cả Đôi Đường

Dường như Tĩnh hoàn toàn không cảm thấy đau đớn, hân vẫn bình tĩnh nhìn ta như trước, ôn nhu gọi, “Tiểu Phi, Tiểu Phi...”

Tim càng thêm đau đớn, ta lớn tiếng hét lên, “Ta không phải Tiểu Phi, ta là Hình Phi!”

Ngươi cái tên ngu ngốc này, chẳng lẽ không hiểu rằng ta đã không còn là cái đứa ngốc mơ mơ hồ hồ kia nữa, ta là sát thủ muốn lấy mạng ngươi, vì sao không xuất chiêu, thậm chí ngay cả tránh cũng không tránh?

Tay run rẩy đưa đến trước mặt ta, ta thấy mảnh giấy màu vàng được gấp chìn chu nắm trong tay Tĩnh, hần dụ dàng hỏi, “Tiểu Phi, ngươi quên ta, cũng quên mất đạo phù bình an này rồi ư? Quên mất những ngày chúng ta đã từng ở bên nhau sao...”

Làm sao quên được? Những ngày ta cùng Tĩnh, có vui vẻ, cũng có đau lòng, vô luận thế nào, đó cũng là một đoạn ký ức ta vĩnh viễn không thể quên, còn có đạo phù bình an này ta đã quý một canh giờ vì Tĩnh, nhìn nó, đột nhiên có một thanh âm mềm mại quanh quẩn bên tai.

Tĩnh, ta nguyện vì ngươi làm bất cứ chuyện gì, cho dù trả giá bằng tính mạng của ta...

Không, đó không phải là ta, ta không phải cái đứa ngu ngốc kia, ta là sát thủ, sao lại có thể vì người khác mà trả giá bằng tính mạng của mình?!

Nhưng tay cầm chặt đoản kiếm bắt đầu run, ta và Tĩnh bốn mắt nhìn nhau, nhìn khuôn mặt vĩnh viễn hiện lên nụ cười ôn hòa, nghĩ đến da thịt từng cùng ta đây đưa triền miên, kiếm trong tay lại không cách nào đâm xuống...

Đoản kiếm rút mạnh về, không có lực chống đỡ, ta thấy Tĩnh chậm rãi trượt theo thân cây xuống đất, Huỳnh Tuyết cùng Tô đại ca vội chạy tới đỡ hần, hai người đôi mắt như điện, tức giận nhìn thẳng vào ta.

Tô đại ca cắn hận nói, “Ta sớm nhắc nhở Mộ Dung phải cẩn thận ngươi, nhưng hần hết lần này đến lần khác không nghe, nếu ngươi còn có chút lương tâm, nhớ tới ân tình lúc đầu, coi như buông tha cho hần!”

Vì sao kiếm của ta đã rút ra, đau đớn trong tim vẫn không dừng lại? Ta quay đầu sang chỗ khác, không nhìn gương mặt tái nhợt của Tĩnh nữa, chỉ lạnh lùng nói, “Các ngươi không nên trách ta, ta chỉ là một sát thủ, là Như Phi ủy thác Hồng Trần đến giết Mộ Dung Tĩnh, kỳ hạn là một năm.”

Tô đại ca nghe vậy, lập tức kêu lên, “Tức là Như Phi nhờ vả, nếu như bây giờ cô ta bỏ ủy thác, vậy không phải ngươi có thể dừng tay lúc này à?”

Nhìn Tô Hoán Hoa lo lắng hỏi, ta thân nhiên nói, “Tiền thù lao đã thu, sinh tử lệnh cũng đã hạ, theo quy củ của Hồng Trần, giữa ta và Mộ Dung Tĩnh chỉ có một người có thể sống sót, trừ phi ta không còn trên trần thế, bằng không đạo lệnh truy sát này không chết không thôi!”

Ta chuyển ánh mắt lên người Tĩnh, vết máu bắt mắt trên ngực hần khiến mắt ta chột hoa lên, cuối cùng không tự chủ được nói, “Kỳ thực cách kỳ hạn giao ước còn bảy ngày, Mộ Dung Tĩnh, ta với ngươi chủ tớ một hồi, ta sẽ chờ ngươi bảy ngày, bảy ngày sau, giờ Tý, ta sẽ tới lấy tính mạng của ngươi!”

Trường thân tung một cái về phía sau, hòa vào màn đêm lạnh lùng, ta không biết bảy ngày sau bản thân sẽ làm thế nào, ngày hôm nay ta thủ hạ lưu tình, e rằng mạng người này ta cũng không cách nào ra tay đoạt được.

Giữa ta và Tĩnh thực sự chỉ có thể còn một người sống sót sao?

Bóng đêm mịt mờ, phong thanh hạc lệ, tử khí cùng máu tanh phiêu tán trong không trung, cho dù Sát Nhân Vô Xá đã đi xa rồi, mọi người ở đây cũng không ai có thể phục hồi lại *** thân tử trong khiếp sợ.

(Phong thanh hạc lệ: thần hồn nát thần tính)

Chột tới chột đi, như dấu chân chim hồng trên tuyết, trước mắt mọi người chỉ nhoáng một cái, đã không còn bóng hình người kia.

Thiên hạ sao lại có khinh công cao như vậy, nội lực thâm hậu như thế, dù là Hoàng Tuyền Khuất Chiến, dưới kiếm của y lại đi không quá một chiêu, y nếu muốn giết ai, người nọ cũng chỉ có thể chấp nhận số phận, rơi vào đường cùng phải không?

Mộ Dung Trí đột nhiên nhẹ giọng nói, “Thì ra Tiểu Phi căn bản không phải là Tiểu Phi, nếu lúc đầu hần bị roi đánh chết, có lẽ ngày hôm nay cũng sẽ không có nhiều chuyện xảy ra như vậy...”

“Không!”

Mộ Dung Tĩnh được Huỳnh Tuyết nâng dậy chậm rãi đứng thẳng người, hần thân nhiên nói, “Ta chưa bao giờ hối hận!”

Yêu là yêu, cần gì phải hối hận? Con người cuối cùng cũng phải chết, chết trong tay người mình yêu, biết đâu đây mới là kết cục tốt nhất.

“Nhị ca, Nhị ca...”

Thanh âm yếu ớt của Như Phi truyền tới, à ta đã bị kịch độc trong cơ thể hành hạ đến không ra hình người, nhưng lại cố chấp nhìn thẳng vào Mộ Dung Tĩnh, đưa tay lên, trong đôi mắt vô thần lộ vẻ chờ mong.

Mộ Dung Tĩnh do dự một chút, rút cuộc đi tới cạnh Như Phi, ngồi xuống.

Đôi tay dính đầy máu tươi cổ sức kéo lấy vạt áo của hần, không ngừng run rẩy.

“Nhị ca, là ta ủy thác Sát Nhân Vô Xá giết huynh, huynh hận ta sao?”

Mộ Dung Tĩnh lắc đầu, hắn không từng yêu, cũng chưa từng hận, thậm chí cho tới bây giờ chưa từng để trong lòng, trong tâm hắn, vị Hoàng phi nương nương cao quý này chỉ là muội muội hoạt bát đáng yêu trong trí nhớ mà thôi.

Như Phi cười ha ha, khuôn mặt huyết nhục mơ hồ lại càng lộ vẻ dữ tợn, ả ta thở dốc một chút nói, “Nhị ca, ta giận huynh coi thường ta, cho nên mới ủy thác Hồng Trần tới lấy mạng huynh... Nhưng sau đó ta lại hối hận, cho nên mới tạm thời đổi một tháng thành một năm, sai một ly, thăm nghĩ cho huynh được một ít thời gian, lại ủy thác Khuất Chiến truy sát Sát Nhân Vô Xá, đáng tiếc người tính không bằng trời tính... Khụ khụ... Nhị ca, còn nhớ không? Từ nhỏ huynh đối với ta tốt nhất, cũng hiểu rõ ta nhất, trước đây rất lâu ta đã thích Nhị ca, nhưng Nhị ca có từng thích ta?...”

Đối mặt với đôi mắt mong đợi này, Mộ Dung Tĩnh lại không nói gì, hắn cũng yêu mến Như Phi, nhưng đây chỉ là ca ca cưng chiều muội muội, không phải loại tình yêu nam nữ.

Mộ Dung Tĩnh đỡ thân thể Như Phi lên, vết thương do kiếm của Hình Phi vừa đâm vào ngực hắn cũng không sâu, nhưng máu vẫn không ngừng chảy xuống, rơi lên người Như Phi.

“Ta cũng rất thích Khuynh Nhi, ta sẽ chữa khỏi cho muội, khiến muội không còn thống khổ như vậy nữa có được không?”

Câu nói nhu hòa khiến nhân tình Như Phi sáng lên, ngón tay dài mảnh của ả ta nắm chặt tay áo Mộ Dung Tĩnh, thở dốc nói, “Nhị ca, rốt cuộc huynh cũng gọi tên của ta, ta rất vui... Nhưng huynh thích ta, vì sao khi cha đưa ta vào cung, huynh một câu cũng không nói thay ta? Vì sao không một ai trong các người thay ta cầu tình?”

Vì sao? Đó là mệnh lệnh của phụ mẫu, mà hắn, chẳng qua là một ca ca cùng cha khác mẹ, hắn có tư cách gì nói thay?

“Nhị ca, ta thực sự yêu huynh... Có điều ta hận huynh hơn!!...”

Trong mắt Như Phi đột nhiên phát ra ngọn lửa điên cuồng, ả ta cười như điên, tay phải giơ lên, trâm cài bên tóc mai bỗng nhiên quét xuống, sau khi xẹt qua cánh tay trái của Mộ Dung Tĩnh không mang theo chút do dự đâm vào ngực mình.

“Nhị ca, thứ ta không có được dù phải hủy nó, cũng tuyệt không để cho kẻ khác lấy được, ta quyết không để Sát Nhân Vô Xá tới giết huynh, huynh dù có chết cũng chỉ có thể chết trong tay của ta! Nhị ca, chúng ta cùng đến Hoàng tuyền đi...”

Tiếng cười của Như Phi càng thêm bén nhọn, giống như cú đem quanh quẩn trong tối tăm, thân thể ả ta sau một trận run kịch liệt, chợt ngừng lại, ngã vào lòng Mộ Dung Tĩnh, không một tiếng động.

“Công tử, thương thế của người...”

Mộ Dung Tĩnh không để ý vết thương trên cánh tay trái, hắn nhẹ nhàng đặt Như Phi nằm xuống đất, đứng dậy, hắn muốn nói mình không có việc gì, nhưng mới vừa lên tiếng, liền cảm thấy cổ họng chợt ngọt, máu lập tức phun ra.

Trong tiếng kêu sợ hãi của mọi người, thân thể Mộ Dung Tĩnh lung lay, ngã quỵ xuống.

Hết chapter 105

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Truy Hồn

Nửa đêm giờ Tý, đình nghỉ chân vùng ngoại ô.

Mộ Dung Tĩnh đang ngồi ngay ngắn trước bàn đá dưới đình, bưng trà tự châm tự ẩm, trên bàn chỉ có một ngọn nến lay động trong gió, chiếu không gian trong đình lúc sáng lúc tối, sắp đến đồ tươi theo để cảm từng giọt chảy xuống, thật giống như tình nhân chia tay, dù không còn cách nào khác nhưng vẫn không cam lòng từ biệt.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, Mộ Dung Tĩnh vẫn không quay đầu lại, chỉ uống một hơi cạn chén trà xanh trong tay, mỉm cười nói, “Giờ Tý quy hồn, quả nhiên đúng giờ mà đến.”

Ta dừng lại dưới đình nghỉ chân, đứng phía sau Tĩnh, thần tình phức tạp nhìn người trước mắt.

Cho rằng bảy ngày sau trong Trích Tĩnh Lâu tất có một hồi huyết chiến, lại không nghĩ Tĩnh sẽ trốn tránh tất cả mọi người, một mình tới nơi hẹn này, ta không nhìn thấy gương mặt hắn, lại có thể từ trong giọng nói trầm ổn hòa của hắn cảm giác được tâm tình, không rõ tại sao hắn lại bình tĩnh như vậy, lẽ nào hắn không hiểu hiện tại đối diện không phải là cái đứa Tiểu Phi ngây thơ kia, mà là sát thủ Hình Phi muốn lấy mạng hắn?

Nhìn bóng lưng vừa quen thuộc vừa xa lạ này, lại bất tri bất giác kích động, tim đập thình thịch đến lợi hại, người nam nhân này, ta rất muốn gặp hần...

Vậy mà bưng bình trong nháy mắt, ta không biết mình đứng giờ đến nơi hẹn vì nhiệm vụ truy mệnh kia? Hay chỉ vì muốn gặp hần một lần?

“Nếu tới, không bằng cùng nhau phẩm chén trà thơm đi, trà Vũ tiền là công phẩm triều đình, bình thường ít được uống.”

Thanh âm của Tĩnh ôn hòa giống như ngày thường, dường như không phải hần đối mặt với người tới lấy mạng, mà là hảo hữu tri âm nhiều năm.

Nhìn Tĩnh thay ta châm trà, ta chậm rãi đi tới đứng đối diện cách hần không xa, Tĩnh thấy ta, tay cầm ấm trà của hần run lên, lập tức mỉm cười nói, “Tiểu Phi, bảy ngày không gặp, người hình như cao lên nhiều.”

“Ta khôi phục công lực, thân thể tự nhiên sẽ trở lại dáng dấp ban đầu.”

Thể hình ban đầu của ta mặc dù không cao bằng Tĩnh, nhưng cũng là vóc người bình thường, không còn là dáng dấp tiểu đồng nữa.

Hai chữ Tiểu Phi khiến ta sinh ra chán ghét, chưa từng có ai dám càn rỡ hay thân mật xưng hô với ta như vậy, hơn nữa Tiểu Phi trong miệng Tĩnh không phải ta...

Tuy rằng đeo mặt nạ bạc có thể che giấu tất cả biểu tình, nhưng trong giọng ta vẫn vô ý lộ ra không vui trong lòng.

“Ta không phải tới để thưởng thức trà, giờ Tý đã đến, Mộ Dung Tĩnh, người am hiểu nhất là dùng kiếm tay trái, không bằng xuất kiếm đi.”

Thân thể Tĩnh không nhúc nhích, lại ho nhẹ một tiếng, chậm rãi nói, “Ta không cầm kiếm tới.”

“Người sẽ không cho là tay không có thể đối phó với ta chứ?”

Bình tĩnh trên mặt Tĩnh xẹt qua một tia cười khổ, “Khụ khụ... Tiểu Phi, ta nói rồi tuyệt đối sẽ không thương tổn người, những lời này có lẽ người đã quên, nhưng ta lại vĩnh viễn nhớ.”

Xưng hô kia càng khiến lòng ta thêm phần nộ, ta lạnh lùng nói, “Mộ Dung Tĩnh, người tỉnh lại đi, ta không phải Tiểu Phi!”

“Trường đình Thập Lý này mỗi ngày nghênh đón tiền đưa, chỉ vì ly biệt, ngày hôm nay ta vì mình đưa tiền, Tiểu Phi, cảm ơn người đến tiền ta!” Tĩnh đứng thẳng lên, mỉm cười với ta, thản nhiên nói, “Động thủ đi!”

Động thủ? Động thủ thế nào?

Bảy ngày trước không hạ thủ được, lẽ nào bảy ngày sau, khi ta đã nhớ lại tất cả hồi ức, ta có thể hạ thủ được nữa sao?

Nếu Tĩnh chết, nhất định có rất nhiều người đau lòng, nhưng một sát thủ chết đi, lại không ai để ý, thậm chí rất nhanh sẽ quên đi sự hiện hữu của y, bởi vì ta không phải Tiểu Phi khiến người yêu thích kia, vĩnh viễn đều không phải!

Kỳ thực trước khi tới, ta đã có suy tính, nếu như cái chết của ta có thể đánh thức Tiểu Phi đã ngủ say kia, có thể lưu lại tưởng niệm cả đời của Tĩnh, như vậy, chết sẽ thế nào?

Ta tính toán hết mọi thứ, nhưng duy chỉ sót một chuyện, ta không nghĩ tới Tĩnh sẽ không mang kiếm đến chỗ hẹn.

Tĩnh thân cao dong dỏng, đứng trước mặt ta, cho dù khôi phục lại thân hình như cũ, so với hần vẫn còn kém một chút, ta nhìn nét mặt tươi cười nhàn nhạt của hần, lợi kiếm trong tay chém ra, kề vào yết hầu của hần.

Thân ảnh cao gầy của Tĩnh bất chợt run lên một trận, phát ra một trận ho khan không cách nào đè nén, ta không biết nên làm gì, cứ như vậy lẳng lặng nhìn hần.

Một tay Tĩnh chống xuống mép bàn ho khan rất lâu, lúc này mới đứng thẳng người nhìn về phía ta, ôn nhu nói, “Sát thủ giết người không thể do dự, nhưng Tiểu Phi, người đang do dự, người động lòng, không nỡ giết ta sao?”

Không sai, là ta mềm lòng, mềm lòng là tội kỵ của sát thủ!

Trong lòng có một thanh âm tà ác không ngừng kêu gào, giết hần, giết nam nhân này, chỉ có giết hần người mới có thể sống lại, trở về với thân phận Sát Nhân Vô Xá chân chính của người, dù sao người hần thích cũng không phải người, giết hần!

Không, ta sẽ không giết hần, nếu như có thể, ta không muốn làm Sát Nhân Vô Xá, ta muốn làm Tiểu Phi, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy khuôn mặt tươi cười này, mỗi ngày đều ở cạnh người mình thích...

“Tiểu Phi...”

“Đứng lại!”

Ta lớn tiếng quát, bốn mắt nhìn nhau, toàn thân ta chấn động, thất kinh hỏi, “Ngươi trúng độc?”

Mi tâm trên trán Tĩnh mơ hồ lộ ra hắc khí, bóng đêm quá tối, ta không lưu ý, ta vẫn nghĩ rằng hắc ho khan là vì trúng chưởng của ta.

Chết tiệt, là ai dám hạ độc Tĩnh?!

“Như Phi trước khi chết dùng trăm tấm Bích tâm cổ làm ta bị thương, nếu như lần trước không phải từng uống máu Tiểu Phi, ta căn bản không chống đỡ được bảy ngày...”

Nhìn Tĩnh thở gấp, lửa giận trong lòng ta liền không thể ngăn lại phát tiết ra, à tiện nhân hèn hạ kia, sắp chết còn hạ độc Tĩnh, lúc đó ta nên một kiếm giết ả!!

Bích tâm cổ là cổ độc Miêu Cương, như trùng hoại tử, vào máu lập tức tan ra, máu trong toàn thân sẽ từ từ đông lại, cuối cùng cứng đờ thành một đoàn, hình dạng như cây khô, mà độc xâm nhập vào tim gan, ngực bụng đau nhức không chịu nổi, Tĩnh đáng thương, bảy ngày nay hắc làm thế nào mà chịu đựng nổi?

Tĩnh cười nhạt một tiếng, lại nói, “Lúc đầu tại sao muốn định bảy ngày? Nếu như định ba ngày, không phải chúng ta có thể sớm gặp lại sao? Khụ khụ, cậu với Hoán Hoa bọn họ cả ngày lật sách thuốc, muốn giải độc cho ta, kỳ thực mọi người đều biết, thiên hạ không ai có thể giải được Bích tâm cổ độc... Khụ khụ... mấy ngày nay ta luôn sợ, sợ không chống đỡ được bảy ngày để gặp ngươi, Tiểu Phi, nhìn thấy ngươi ta rất vui, tuy rằng ta không tưởng tượng được tướng mạo của ngươi, có lẽ nhất định cũng sẽ khiến người yêu thích...”

Lời nói này hao phí hơn phân nửa khí lực của Tĩnh, nhưng đối mặt với hắc chỉ là mặt nạ bạc lạnh lùng, ta không trả lời, trường kiếm cũng đã lao tới, kiếm phong lạnh như băng đâm ba tấc vào bụng Tĩnh, sau đó chút máu sền sệt theo kiếm phong rút ra chảy xuống, Tĩnh không thể tin nổi nhìn ta, thân thể dựa vào bàn đá lung lay sắp đổ.

Chủ ý trong ngực đã định, ta chỉ lạnh lùng nói, “Cho rằng làm ra bộ dạng đáng thương, ta sẽ không đành lòng hạ thủ sao? Không ai có thể chạy thoát khỏi kiếm của ta, cho dù là ngươi, Mộ Dung Tĩnh!!”

Tĩnh càng lúc càng thở gấp đến lợi hại, hắc che ngực đang không ngừng chảy máu, chỉ lẳng lặng nhìn ta, “Tiểu Phi...”

“Ta nói rồi không được gọi ta là Tiểu Phi nữa!”

Lợi kiếm lại ra, lần này đâm vào vai phải của Tĩnh, mắt lạnh nhìn máu hỗn độn chậm rãi chảy ra, nhưng Tĩnh chỉ cắn răng hứng nhận, một tia rên rỉ cũng không phát ra.

Sau một trận run kịch liệt, thân thể kia rốt cuộc không trụ được, theo bàn đá ngã xuống đất, trà cụ trên bàn bị lật úp, trà theo mép bàn chảy xuống, tràn ra đá xanh dưới đất hòa cùng máu của Tĩnh.

“Tiểu Phi...”

Trong tiếng gọi của Tĩnh mang theo đau đớn không cách nào nhẫn nại, đây là tự nhiên, Bích tâm cổ độc vốn khiến người đau đớn không chịu nổi.

Ta hơi do dự, vẫn cứ đi tới, đưa tay ôm lấy người đang ngã trên đất vào lòng.

Đây là lần đầu tiên, ta ôm chặt người mình thích vào lòng, đương nhiên, cũng là một lần cuối cùng.

Trong bàn tay run rẩy đưa đến trước mặt ta là bình an phù bị máu nhuộm loang lổ, Tĩnh thở dốc nói, “Tháo mặt nạ xuống, để ta nhìn dáng vẻ Tiểu Phi một chút có được không?”

“Không cần thiết!!” Ta lạnh lùng đáp lại hắc.

“Tiểu Phi...”

Mây kiếm thon dài của Tĩnh vì đau đớn cau lại thành một đoàn, hắc mắt nhìn ta, “Ta cũng sắp chết rồi, lẽ nào nguyện vọng cuối cùng ngươi cũng không chịu đáp ứng ta sao?”

“Đã là người sắp chết, tướng mạo của ta ngươi nhìn hay không nhìn có khác gì nhau?”

Ngươi cuối cùng cũng sẽ quên tất cả, cho dù thấy được thì có thể làm gì đây?

Biết cầu xin vô vọng, Tĩnh thở dài một cái, đôi mắt bởi vì chờ đợi mà sáng lên kia ảm đạm xuống, nụ cười khổ vẫn còn giữ bên môi, mi mắt cũng đã khép lại, tay đưa lên trước mặt ta cũng chợt rơi xuống, phù bình an liền như lá khô bay xuống đất.

Nén trong đình đã tắt, toàn bộ trần thế quay về bóng tối.

Ta đưa tay nhặt phù bình an lên, một lần nữa đặt vào ngực Tĩnh, sau đó cúi đầu khẽ hôn lên đôi môi lạnh như băng, cũng ôm chặt lấy Tĩnh.

Ai nói thiên hạ không ai có thể giải được Bích tâm cổ độc? Sát Nhân Vô Xá ta muốn ai chết, hắc nhất định không sống được, ta muốn cho ai sống, hắc

lại không thể chết!

Tình, ta sẽ để ngươi sống sót, quên Tiểu Phi đi, cũng quên ta đi, quên đi mọi chuyện trước đây giữa chúng ta, sống thật vui vẻ một lần nữa!

Hết chapter 106

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Vong Tình

Mộ Dung Tình từ trong hỗn độn tỉnh lại là một sáng sau giờ ngo, ánh mặt trời ôn hòa chiếu lên thân thể đang đắp một tấm chăn mỏng của hắn, ẩm áp khiến hắn có loại nghi hoặc như đã cách mấy đời.

Hắn hiện tại đang ở trong một gian nhà trúc rất thanh nhã, trong phòng bày biện đơn giản lại sạch sẽ sáng sủa, trên tường treo một cây sáo trúc, dưới cây sáo là một chiếc bàn làm từ trúc xanh, bên trên đặt một bộ trà cụ hồng đào, màn trướng bằng lụa mỏng ở đầu giường khẽ bay, bốn phía tràn ngập hương thơm thảo được như có như không.

Hắn còn sống không? Đây lại là đâu?

Mộ Dung Tình khẽ mở mắt ra, sau đó liền khép lại, trong đầu hắn quay cuồng đau khổ bị Bích tâm cổ dẫn vật và tuyệt vọng khi lưỡi kiếm sắc bén không chút lưu tình đâm vào ngực.

Hắn là con mồi, mà Tiểu Phi là thợ săn, yêu phải thợ săn muốn lấy mạng hắn, cái chết chính là số mạng của hắn.

Mộ Dung Tình chẳng hề sợ hãi cái chết, so với thống khổ Bích tâm cổ mang đến cho hắn, có lẽ từ vong ngược lại tương đối thống khoái, hắn cũng không hận Như Phi, thậm chí lại cảm thấy may mắn, vì hành động của Như Phi, Tiểu Phi của hắn sẽ không vì muốn hay không muốn giết hắn mà khó khăn, lại không phải vì giết hắn mà thương tâm ngày sau, bởi vì đêm đó trên đỉnh núi Ngọa Long, khi lưỡi kiếm sắc nhọn của Tiểu Phi đâm hắn bị thương, hắn rõ ràng thấy đau thương không cách nào che giấu trong đôi mắt xinh đẹp.

Hắn nhìn xuống đau đớn trong cơ thể tới nơi hẹn, chỉ muốn nhìn Tiểu Phi một lần cuối, mà khi hắn cảm thấy đối phương hạ thủ do dự mà trở nên vui mừng, thanh kiếm kia lại đâm thẳng vào ngực hắn!

Đau lòng trong một chớp mắt ấy hắn là khắc cốt ghi tâm.

Thì ra từ đầu tới cuối, đều là một mình hắn đơn độc, hắn không nhìn thấy biểu tình phía sau chiếc mặt nạ bạc kia, thậm chí vóc dáng, thanh âm hắn cũng không quen thuộc, không giống thanh âm mềm mại ngày thơ trước kia của Tiểu Phi, giọng nói kia mát lạnh như tiếng trời vãn vút, nhưng lại lạnh đến thấm vào ruột gan, lạnh đến mức khiến hắn hoang mang, hắn đột nhiên không dám xác nhận đây có phải là người hắn yêu kia không, đó là lý do mà hắn khẩn thiết muốn nhìn dáng vẻ của Tiểu Phi, đó là cách duy nhất hắn có thể tìm được đáp án, nhưng đối phương lại keo kiệt không cho hắn thấy.

Tiểu Phi dù sao cũng đã quên hắn, quên đến sạch sạch sẽ sẽ, triệt triệt để để, đối với sát thủ mà nói, hắn chỉ là một trong vô số con mồi mà thôi.

Sau khi tuyệt vọng, tâm tình lại bình tĩnh, thay vì được sống đau đớn, chẳng thà tiêu tiêu sái sái uống một hơi cạn Mạnh Bà thang, đi tìm một vòng luân hồi kế tiếp.

Nhưng vì sao hắn còn ở nhân gian? Đã là con mồi trong mắt Sát Nhân Vô Xá, sao hắn có thể trốn thoát?

“Tiểu Phi...”

Đôi mắt sáng ngời trong vắt kia khiến ngực Mộ Dung Tình lại một trận quặn đau.

“Két...”

Cửa phòng được mở ra, nghe có tiếng bước chân truyền đến, Mộ Dung Tình mở đôi mắt đang khép hờ.

Đi vào là một công tử trẻ tuổi toàn thân bạch y, tuấn nhã phiêu dật, đôi mắt hắn có chút tím nhạt, da dẻ trắng tuyết, trên gương mặt ẩn nộ cười nhạt càng nhiếp hồn đoạt phách, hắn không đẹp hơn Tô Nguyệt Trần, nhưng nhiều hơn một phần trang nhã xuất trần.

Mộ Dung Tình cũng không nhận ra hắn, nam tử tuấn mỹ xuất trần như thế chỉ cần gặp một lần, tin rằng chẳng ai có thể quên được.

Nhìn ra nghi hoặc của Mộ Dung Tình, bạch y nhân nhướn mày cười với hắn, “Ta tính buổi chiều hôm nay ngươi chắc chắn nhất định sẽ tỉnh, quả nhiên là liệu sự như thần a, ai, thực sự không bội phục mình cũng không được, đáng tiếc không ai đánh cuộc một lần với ta, cho nên nói anh hùng luôn luôn tịch mịch.”

“Là người đã cứu ta?”

Mộ Dung Tĩnh ngồi dậy, hần nhớ ngực cùng hai vai đều bị kiếm đâm, nhưng chống người ngồi dậy lại không có cảm giác đau đớn, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc.

Bạch y nhân nhún nhún vai, hần cầm chén thuốc trong tay đặt lên bàn, lại ngồi xuống bên cạnh bàn, nói với Mộ Dung Tĩnh, “Người cho là ta có bản lĩnh cứu người từ trong tay Sát Nhân Vô Xá sao?”

Tâm niệm chuyển một cái, toàn thân Mộ Dung Tĩnh hơi chấn động, hần vội vàng hỏi, “Tiểu Phi ở đâu?”

Không sai, chưa một ai từng chạy thoát dưới kiếm của Vô Xá, trừ phi y không muốn giết người này, không giết hần, trái lại còn cứu hần!

Trong cơ thể không còn đau đớn do Bích tâm cổ phát tác, hần cảm giác được vị thảo dược nhẹ nhàng mát quanh thân.

Bạch y nhân nghe vậy, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra thần tình cổ quái, hần chợt từ trên ghế bắn tới, sấn lại gần Mộ Dung Tĩnh, ngồi xuống cạnh giường, hai mắt phát sáng lấp lánh hỏi, “Người gọi hần là Tiểu Phi? Chưa từng có người nào dám xưng hô như vậy với hần, ta cũng biết quan hệ các người không đơn giản, thế nào? Là người ở trên hay hần ở trên?”

Cái... gì?!

Không nghĩ nhân vật tĩnh nhã xuất trần như vậy lại phun ra lời tùy tiện như thế, Mộ Dung Tĩnh giật mình nhìn hần, gần như tưởng mình nghe lầm.

“Người là ai? Đây là nơi nào?”

Câu hỏi của Mộ Dung Tĩnh khiến bạch y nhân một lần nữa nhảy dựng lên, mắt hần tròn thật to, oán giận gào lên, “Cái gì? Ta khổ khổ cực cực đem người từ quỷ môn quan kéo về, người lại còn không biết ta là ai? Trên đời này ngoại trừ Lê Đình Văn ta, còn ai có khả năng cứu được người? Ta nổi danh như vậy, làm sao người có thể không biết? Hình Phi sao lại thích kẻ kiến thức nông cạn như người?”

Thì ra là Lê Đình Văn Lạc Nhật Cốc.

Hần sao có thể không biết đại danh Lê Đình Văn? Trước đây không lâu, khi hần trúng Bích tâm cổ, Tô Nguyệt Trần còn muốn ép hần tới Lạc Nhật Cốc cầu thần y, chỉ là trong khoảng thời gian ngắn hần không nghĩ ra mà thôi, bởi vì hần thực sự không cách nào đem cái người xinh đẹp trời giáng người oán, vừa ôn ào vừa khoe khoang trước mắt này và thế ngoại cao nhân trong truyền thuyết cả đời không ra khỏi cốc, thần tiên cũng khó mời kia liên hệ lại với nhau được.

Nam nhân xinh đẹp sau khi phát tiết một hồi, lại ngồi xuống ghế đối diện Mộ Dung Tĩnh lần nữa, bắt đầu ba hoa chích chòe.

“Lê Đình Văn ta muốn giữ người, ngay cả Diêm Vương gia cũng không mang đi được, có điều như đã nói qua, người trúng Bích tâm cổ, đáng lẽ hần phải chết không cần nghi ngờ, nếu như không phải lúc trước từng uống máu Hình Phi, sợ rằng không chống đỡ được tới nơi này gặp ta. Nhìn nét mặt Hình Phi, ta cho người dùng toàn thuốc tốt nhất thiên hạ, người ngủ mê man hơn nửa tháng, trúng độc cũng được, kiếm đâm cũng tốt, cũng đã gần tốt như bình thường rồi, phải rồi, mấy kiếm đâm người là vì để người phóng độc ra, người sẽ không nghĩ Hình Phi muốn giết người chứ?”

Sớm nên nghĩ đến, Vô Xá giết người, không cần xuất kiếm thứ hai, hần không nên nghĩ Tiểu Phi của hần như vậy.

“Thuốc mỗi ngày người uống đều có máu Hình Phi làm thuốc dẫn nhá, lại nói, bây giờ thân thể người coi như bách độc bất xâm rồi, bằng không với Bích tâm cổ bá đạo, dù cho trị khỏi, người cũng sẽ bị kịch độc dẫn vật thống khổ không chịu nổi, có điều ngay cả như vậy, công lực của người cũng hao tổn hơn phân nửa, thực sự là đáng tiếc quá đáng tiếc...”

Có bao nhiêu đau đớn Mộ Dung Tĩnh căn bản không quan tâm, công lực không còn nữa có thể luyện lại, hiện tại hần chỉ muốn biết Tiểu Phi ở nơi nào, hơn nửa tháng dùng máu của bản thân làm thuốc dẫn, chẳng phải hơn phân nửa máu của hải từ kia đều ở trong cơ thể của mình sao?

“Tiểu Phi ở đâu?”

Lê Đình Văn nhàm chán nhún nhún vai, lăm bầm nói, “Người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta đâu? Các người ai trên ai dưới?”

Nếu không phải người trước mắt này từng chữa thương cho hần, Mộ Dung Tĩnh đã nhìn không được đám một quyền tới, hần hung hăng nghiêng răng hỏi lại, “Tiểu Phi rốt cuộc ở đâu?!”

“Người rất dũng cảm a!”

Nhân tình Lê Đình Văn sáng lên, ha hả cười, “Ta cũng đoán được, trong lúc người hôn mê, Hình Phi thế mà mỗi ngày trông coi bên cạnh người, thấy thế nào cũng giống một tiểu thê tử hiền tuệ ôn nhu, ta cũng chưa từng biết tay hần ngoại trừ cảm kiếm còn có thể làm được nhiều việc như vậy.”

Trời ơi, cái nhân vật truyền kỳ được xưng là thần y này sao lại bà tám như thế? Mộ Dung Tĩnh cuối cùng cũng hiểu cái gì gọi là trăm nghe không bằng một thấy rồi, hần thực sự không đoán được sao Tiểu Phi lại cầu được người này tới trị thương cho mình?

“Kỳ thực Hình Phi không còn ở đây nữa, sáng nay hần đã đi rồi, hơn nữa hần muốn ta cho người uống chén thuốc này trước khi người tỉnh!”

Mắt nhìn chén thuốc để trên bàn, trong ngực Mộ Dung Tĩnh đột nhiên xông lên một ý niệm bất an trong đầu, “Đây là thuốc gì?”

Lê Đình Văn thời dài, “Vong tình!”

Vong tình?!

Uống Vong tình xong, chuyện cũ trước kia, sẽ không quan hệ gì với mình nữa, tựa như chén Mạnh Bà thang, khiến hấn đi vào một vòng luân hồi mới.

Nhưng... vì sao?

Tiểu Phi, người đã có tâm cứu ta, vì sao lại muốn ta quên đi quá khứ, quên tất cả những gì liên quan đến người?

Người cứu ta, đến đột cùng là vì hữu tình hay vô tình?

Mộ Dung Tĩnh kiểm chế tâm tư cuộn cuộn, hấn lãnh đạm nhìn Lê Đình Văn hỏi, “Vậy vì sao người không cho ta uống?”

“Sao người không hỏi vì sao Hình Phi không cho người uống?” Lê Đình Văn nhú mày nói, “Hấn không dám quyết định nhân sinh của người, lẽ nào ta lại có quyền quyết định nhân sinh của người sao? Cho nên ta chờ người tỉnh lại, để chính người quyết định có muốn uống chén Vong tình này hay không?”

“Ta sẽ không uống!”

Sao có thể uống? Sau khi hấn bỏ ra tất cả tâm chân tình, người kia lại muốn hấn đem tất cả nỗ lực quên hết đi?

“Trước không cần quyết định gấp như vậy, ta cho người biết hai chuyện, sau khi người nghe xong rồi hãy quyết định lại.”

Hết chapter 107

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Thần Y

Lê Đình Văn vắt chéo hai chân, bắt đầu thông thả tự thuật, “Thứ nhất, Hình Phi suốt đời chỉ biết giết người, sẽ không cầu xin người khác, có điều lần này hấn bỗng cầu ta hai chuyện, một là cứu người, hai là cứu Yến Thiều Thanh, người biết con người của ta rất lười biếng, hơn nữa cứu người cực khổ như vậy, tại sao ta có thể vì hai người chẳng quen biết chút nào vừa chữa bệnh, vừa tặng thuốc? Cái này không phù hợp với cá tính của ta đâu, người thì cũng thôi đi, nói thế nào cũng là tiểu tình nhân của Hình Phi, không nhìn mặt tăng thì cũng nhìn mặt phật, cho nên phải cứu, nhưng cái tên Yến Thiều Thanh kia a, ta muốn cứu hấn, nhất định phải rời cốc, người có biết không, ta đời này...”

“Nói trọng điểm!”

Cho tới bây giờ Mộ Dung Tĩnh chưa từng nổi câu như thế, hiện tại hấn chỉ muốn biết hành tung của Tiểu Phi, và chén vong tình chết tiết kia đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì, nhưng người trước mặt này lại nói làm nhảm đông dài không dứt với hấn.

Lê Đình Văn chẹp chẹp than thở, “Tính tình của người hình như không tốt lắm, điểm này người phải chú ý, vì tính cách của Hình Phi cũng không được tốt, nếu quả thật sau này các người ở cùng một chỗ, nhất định phải quan tâm thông cảm cho nhau...”

Nếu như không phải vì muốn biết chuyện của Tiểu Phi, Mộ Dung Tĩnh thực sự cảm thấy không bằng mình trực tiếp ngắt đi cho xong, cũng may Lê Đình Văn rất nhanh đã trở lại trọng tâm câu chuyện lúc đầu.

“Ồ, phải rồi, ta vừa mới nói đến chỗ nào?”

“Người nói không nhìn mặt tăng thì cũng nhìn mặt phật, người phải cứu ta!”

Không thấy ánh mắt muốn giết người của Mộ Dung Tĩnh, Lê Đình Văn tiếp tục kể, “Cứu thì cứu, cũng không thể cứu không công, ta cũng không phải mở từ thiện đường đúng không? Vì thế ta bảo Hình Phi làm cho ta một chuyện, ta lúc đầu cho rằng bắt hấn quỳ xuống, hấn nhất định sẽ không chịu, ai ngờ hấn không hề nghĩ ngợi, lập tức quỳ xuống với ta, thất sách quá thất sách, sớm biết thế sao ta lại không ra đề khó hơn đề hấn làm...”

“Người bắt Tiểu Phi quỳ trước người?!”

Tên khốn kiếp này! Lại có thể bắt Tiểu Phi quỳ xuống trước hấn! Sát Nhân Vô Xá là một người cao ngạo cỡ nào, để hấn quỳ xuống chẳng phải tàn nhẫn hơn so với giết hấn sao?

Bị lửa giận trong mắt Mộ Dung Tĩnh thiêu đốt, Lê Đình Văn kim lòng không đầu dịch người về phía sau, lải nhải, “Ta nói thế nào cũng là sư huynh hần, hần bái một bái ta cũng nhận được mà...”

“Người là sư huynh hần?”

Đáp án này khiến Mộ Dung Tĩnh sững sốt, nhưng hần lập tức cả giận nói, “Sư huynh thì sao? Người cũng không phải sư phụ hần! Người có tư cách gì bắt hần quỳ xuống...”

“Này này này, đừng kích động như vậy có được không? Tức giận rất dễ tổn hại sức khỏe a, chuyện thứ hai người còn muốn nghe không?”

“Nói!”

“Chuyện thứ hai chính là trước khi Hình Phi đi, cũng muốn lấy của ta một bình Vong tình, nói là hần sẽ uống nó, sau đó quên đi quá vãng với người, cho nên dù người không uống chén thuốc này, cũng vẫn sẽ bị quên đi, cùng với bị quên mất, chỉ bằng cả hai cùng quên, được tự tại...”

“Cái gì?”

Tiểu Phi vậy mà cũng có Vong tình? Vì sao? Vì sao phải làm đến đoạn tuyệt như thế, ngay cả một con đường cũng không cho hần đi?

“Hình Phi đi Giang Nam, là cố hương của hần, sau khi người uống thuốc xong cùng ta quay về Trích Tinh Lâu chứ? Hay là đi Giang Nam tìm một người đã quên người? Hiện tại chính người quyết định đi.”

Lê Đình Văn thẳng thắn thì thật đúng là thẳng thắn, hần nói xong một câu, liền đứng lên, đưa chén thuốc trên bàn cho Mộ Dung Tĩnh, sau đó không quay đầu lại ra ngoài.

Uống? Hay không uống?

Mộ Dung Tĩnh nhìn chằm chằm chén thuốc, tay lại không ngừng run rẩy.

Thực sự uống nó rồi, cả hai cùng quên sao? Có lẽ kim bài sát thủ bề ngoài giang hồ kia sẽ không nhớ y đã từng yêu một người, một người từng là con mồi của hần, có lẽ lúc bọn họ gặp lại, chỉ là người xa lạ gặp thoáng qua, đêm tối là một kiếm chân chính không chút lưu tình...

Chén sứ từ trong bàn tay run rẩy trượt xuống, vỡ nát đầy đất.

Dù người đã quên ta, ta cũng không muốn quên đi người, người ta đã từng yêu sâu đậm nhất...

Kinh thành Trích Tinh Lâu.

Tô Hoán Hoa nhìn nam nhân ngồi trước mặt này, hai chân bắt chéo, không có chút hình tượng nào thương thức cao lương mỹ vị, trong lòng một trăm lần không tin hần chính là Lê Đình Văn nổi danh thiên hạ.

Rõ ràng lúc vừa gặp mặt, Lê Đình Văn cho hần cảm giác chính là thanh linh ôn nhã, thậm chí có thể nói là kinh diễm trong phút chốc, nhưng vừa thấy các thứ mỹ vị đặt lên bàn, người này liền giống như lang sói vồ mồi cuốn sạch một bàn tiệc rượu, hoàn toàn coi như không thấy ánh mắt khinh bỉ của Huỳnh Tuyết đứng bên cạnh.

“Nghe nói kinh thành còn có bán rất nhiều rượu ngon a, hơn nữa còn có các loại rượu ngoại nữa, không bằng buổi tối chúng ta cũng nhấm nháp thưởng thức đi? Trong núi cái gì cũng tốt, chỉ thiếu rượu ngon mỹ thực a, lần này thật vất vả tới kinh thành, thế nào cũng phải ăn ngon, ở sướng, chơi vui, nghỉ tốt, như vậy mới không uổng công ta ngàn dặm xa xôi chạy tới một chuyến...”

Sau khi Lê Đình Văn com nước no nê, hài lòng lấy tay chống cằm, một bộ dạng nheo mắt mơ màng đi vào giấc ngủ.

Tô Hoán Hoa bắt đầu ngoài nghi người trước mặt này có phải giang hồ thuật sĩ giả danh lừa bịp hay không, hần cũng là bệnh gấp tìm loạn thầy mới có thể chiêu đãi Lê Đình Văn, tình hình Tiểu Thanh càng ngày càng nguy kịch, ngay cả Liễu Hâm Phong cũng nản lòng nhụt chí, nếu không phải như vậy, chẳng qua chỉ là báo một tính danh, sao có thể đi vào Trích Tinh Lâu đơn giản như vậy?

“Việc ấy... Lê tiên sinh, chúng ta bây giờ vội vã cứu người, chỉ cần tiên sinh có thể cứu được bệnh nhân của tề phủ, đừng nói rượu ngoại, ngay cả rượu tiến cống triều đình, cũng mời tiên sinh thưởng thức.”

“Gọi Đình Văn được rồi, tiên sinh tiên siếc cái gì, ta nghe không quen.”

Lê Đình Văn vừa nói vừa nhìn Huỳnh Tuyết cười, “Mỹ nữ, hết trà rồi, có thể mang một ấm nữa không?”

Huỳnh Tuyết tức giận nói, “Nước còn đang đun trong trù phòng đấy, tiên sinh đợi thêm lát nữa đi.”

Đây rốt cuộc là đang đồ từ (háo sắc) mọc ở đâu ra? Một bộ dạng lười biếng không nói, còn nói năng ngọt xớt như vậy, thật muốn cho hần hai cái tát.

“Vây trà lạnh được rồi, trà lạnh giải nhiệt.” Hình như không cảm giác được chút khó chịu nào của Huỳnh Tuyết, Lê Đình Văn năn nỉ như trước.

Tô Hoán Hoa vội đánh một cái giáng hòa, “Huỳnh Tuyết, nguoi mau sai nguoi đi xem xem nước đã đun xong chưa, đừng chậm trễ tiền sinh.”

Hắn nói xong lại hỏi Lê Đình Văn, “Nghe nói bình sinh tiền sinh không xuất son, không biết tại sao lại có ý tới tệ phủ chẩn bệnh?”

Vấn đề này kỳ thực ngay từ đầu đã muốn hỏi, chỉ là Lê Đình Văn vừa vào cửa đã bảo đối bụng, sau đó ăn liên tục như hổ đói, khiến hắn căn bản không rảnh rỗi để hỏi.

“Bởi vì ta lười đi đường mà, nơi ấy núi cao nước xa, nguoi có biết có bao nhiêu mệt mỏi không?”

Đáp án khiến Tô Hoán Hoa thiếu chút nữa thổ huyết, hắn cho rằng thần y Lê Đình Văn kiêu ngạo thanh cao như vậy, không thèm cùng người khác tương giao, cho nên mới giữ chân không đi, này lười đi cũng được coi là lý do sao?

Hắn nén giận tiếp tục hỏi, “Dù là như vậy, vì sao tiền sinh lại xuất son?”

“Ta nhận một lạy của nguoi, đương nhiên cũng chỉ có thể xuất son thôi...”

Gương mặt Lê Đình Văn hối hận, hắn cũng không muốn bôn ba như vậy a, nhưng lúc đó ai có thể ngờ sự đệ sẽ đơn giản quỳ xuống trước hắn như vậy?

“Nhận một lạy của nguoi?...”

“Được rồi, không cần nói nhiều, mau mang ta đi xem bệnh nhân đi, bệnh cũng không chờ nguoi.”

Lê Đình Văn sờ mũi một cái, cuối cùng vẫn quyết định không khai ra tên Hinh Phi mới được, nguoi sự đệ kia của hắn khi tức giận, thật đúng là lục thần không nhận, vì thế hắn bỏ qua đề tài này, liền đứng lên đi ra ngoài.

Biết bệnh không đợi nguoi, còn ở nơi này ăn cơm nước hơn một canh giờ?

Tô Hoán Hoa nháy mắt với Huỳnh Tuyết, trường kiếm bên hông Huỳnh Tuyết lập tức đâm tới, hướng thẳng đến lưng Lê Đình Văn.

Vô ý đã thương nguoi, có điều muốn thăm dò một chút thực hư của đối phương, mắt thấy trường kiếm khó khăn đâm tới sau lưng Lê Đình Văn, không ngờ tay áo hắn thấp thoáng, gió nổi lên, thanh kiếm kia liền không giữ được nữa, đình một tiếng, bay về phía xà nhà.

Gan bàn tay Huỳnh Tuyết tê dại, nàng ngạc nhiên nhìn về phía Tô Hoán Hoa, nguoi sau cũng là gương mặt kinh ngạc, có thể dễ dàng chặn thế tiến công của đối thủ một cách vô hình, nội lực nguoi này thật đúng là sâu không lường được.

Lê Đình Văn vẫn không quay đầu đi về phía trước, trong miệng lại cười nói, “Mỹ nữ, kiếm phải cầm chắc, cũng đừng làm nguoi bị thương.”

Cửa sổ phòng thuốc đóng chặt, trên cửa sổ cũng đều bị vải bố che lại, ngăn ánh sáng chiếu vào, trong phòng mùi thuốc lượn lờ, Lê Đình Văn theo Huỳnh Tuyết mới vừa vào phòng, đã bị sặc ho khan một tiếng.

“Ta xin nguoi, vị thuốc đông y nồng nặc như vậy, dù là nguoi bình thường cũng bị hun cho hồng, các nguoi có thường thức không vậy?”

Gương mặt Tô Hoán Hoa bất đắc dĩ, hắn đương nhiên biết như vậy không tốt, nhưng hiện tại Liễu Hâm Phong đang trầm mặc như tảng đá, không chỉ nói muốn thuyết phục hắn, ngay cả cơ hội nói chuyện với hắn cũng không có.

Huỳnh Tuyết nghe vậy, liền vội vàng tiến tới muốn kéo rèm cửa sổ lại, Liễu Hâm Phong ngồi bên giường bỗng nhiên trầm giọng nói, “Đi ra ngoài!”

Nếu không cứu được Tiểu Thanh, đây là cơ hội ở cùng với y nhiều thêm một chút, hiện tại hắn không muốn cho bất kỳ kẻ nào đến quấy rầy bọn họ.

Lê Đình Văn lại chẳng hề để ý, đến gần bên giường, hắn nhìn lướt qua nguoi đang nằm trên giường hơi thở mỏng manh nói, “Đừng gờ bộ mặt mướp đắng ra có được không? Tiểu tình nhân của nguoi còn chưa có chết đâu.”

“Nguoi có thể cứu hắn sao?” Nghe ra ngụ ý của Lê Đình Văn, Liễu Hâm Phong chợt đứng lên, mắt hướng về phía hắn vội vàng hỏi.

Liễu Hâm Phong nhiều ngày nay không để ý tới bản thân, thần sắc cũng mệt mỏi đến cực điểm, nếu không có ý chí đang chống đỡ, chỉ sợ sớm đã ngã xuống rồi.

Lê Đình Văn không thèm quan tâm nhún nhún vai, “Cho tới bây giờ, chưa có nguoi Lê Đình Văn ta không cứu được.”

“Nguoi muốn thứ gì? Ta đáp ứng nguoi mọi thứ, chỉ cần nguoi có thể cứu được Tiểu Thanh!”

Hết chapter 108

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Chương 109

“Đoàn tụ ta mong muốn người khác đã cho rồi, vì vậy ta không thu bất kỳ khoản tiền xem bệnh nào.”

Lê Đình Văn xem bệnh trên người Tiểu Thanh, sau đó bắt mạch cho y, không khỏi lắc đầu liên tục nói, “Trong thời gian ngắn chịu hai lần trọng thương, hẳn sống đến bây giờ thật đúng là kỳ tích, Tô Hoán Hoa Trích Tinh Lâu quả nhiên danh bất hư truyền a.”

“Này chính là không cứu được?”

Bị Lê Đình Văn nói như vậy, hy vọng vừa nhen lên của Liễu Hâm Phong lại nặng nề rơi xuống, hắn không nhìn người khác nữa, mắt chỉ nhìn Tiểu Thanh nói, “Nội thương lần đầu tiên của hắn là ta làm, nếu lúc đó ta thủ hạ lưu tình, Tiểu Thanh cũng sẽ không như vậy... Nếu không chữa được, thì đều ra ngoài đi, đừng ở chỗ này làm phiền Tiểu Thanh.”

“Ngươi yêu hắn sao?”

Lê Đình Văn bất thành lời nói một câu khiến hai người phía sau hắn cùng lên tiếng ho khan, nhưng Liễu Hâm Phong chỉ ôn nhu nhìn người vô thanh vô tức nằm trên giường nói, “Yêu! Ngươi cũng không biết ta yêu hắn nhiều thế nào đâu!”

“Vậy ngươi nguyện vì hắn làm bất cứ chuyện gì? Kể cả trả giá bằng tính mạng mình?”

“Đương nhiên!”

Nghe nói như thế, Lê Đình Văn lập tức kéo kéo nụ cười, “Đã như vậy, ta có thể lập tức làm hắn sống lại!”

Một câu nói khiến ba người sáu con mắt trong phòng nhất loạt nhìn về phía hắn, Liễu Hâm Phong vội kêu lên, “Làm sao cứu?”

“Cứu hắn cũng không khó, khó là ta cần một cao thủ nội lực đã thông kinh mạch bị tổn thương cho hắn, nói đúng ra là võ công của ngươi phải liên tục chuyển cho hắn, nếu giúp hắn đã thông kinh mạch có thể sẽ phải chịu nguy hiểm.”

“Ngươi có mấy phần nắm chắc chữa khỏi cho hắn?”

“Mười phần! Có điều đối với ngươi, ta chỉ có năm phần, trong quá trình chữa thương ngươi có thể sẽ vì tiêu hao quá nhiều công lực mà biến thành phế nhân hoặc là nguy hiểm đến tính mạng...”

“Không sao!!”

“Hâm Phong!” Tô Hoán Hoa vội kêu lên, “Việc này vạn lần không thể lỗ mắng, ngươi phải suy nghĩ kỹ...”

“Ý nguyện của ta rất rõ ràng!” Liễu Hâm Phong chỉ nhìn Tiểu Thanh mỉm cười, “Ta nguyện vì hắn làm bất cứ chuyện gì, cho dù trong lòng hắn chưa từng có ta...”

“Vậy liền bắt đầu đi, ta dám cam đoan tiểu tình nhân của ngươi rất nhanh sẽ tỉnh lại.”

Tiểu Thanh quả thực rất nhanh thì tỉnh lại, ngủ mê man lâu như vậy, đối với y mà nói giống như một giấc mộng dài, trong mộng y đang ở trong sương trắng mờ hồ không rõ, có người ôm y thật chặt, cầm tay y, dùng lời nói nhỏ nhẹ an ủi y, y không nhìn rõ tướng mạo người kia, lại biết hắn là ai, cái ôm ấm áp kia khiến y cảm thấy thật thoải mái, dễ chịu đến mức chỉ muốn dựa vào hắn mãi như vậy, cả đời cũng không muốn rời đi...

Nhưng người nọ lại phải rời khỏi y, hắn nói, Tiểu Thanh, ta phải đi, không có ta, ngươi cũng sẽ sống rất kiên cường...

Không muốn không muốn, ta không muốn ngươi đi!

Tiểu Thanh liều mình muốn nắm lại bàn tay cho y ấm áp kia, nhưng trong tay trống không, bàn tay kia nhẹ nhàng tuột khỏi tay y, biến mất trong sương trắng mịt mờ.

Đừng đi, xin ngươi, đừng bỏ ta lại một mình...

Không bao giờ muốn buông tay nữa, cứ như vậy đột nhiên mở hai mắt ra.

Bởi kinh hoàng, ngực y đập phồng kịch liệt, y thở hổn hển vùng vẫy đứng lên, ngơ ngàng nhìn bốn phía, mơ hồ không rõ hồn mình còn đang trong mộng.

Hình như là phòng thuốc, còn có mùi thuốc nhàn nhạt tản ra, một vị công tử bạch y nho nhã tuấn mỹ đang gác chéo chân ngồi trên ghế đối diện, cười híp mắt nhìn y, thấy y đứng lên, lập tức vỗ tay cười nói, “Quả nhiên tỉnh đúng giờ, cùng phỏng đoán của ta không sai chút nào, xem ra y thuật của ta lại cao minh hơn rồi, thực sự không bội phục mình cũng không được...”

Hãy còn trong trạng thái hỗn độn, Tiểu Thanh căn bản không hiểu rõ ý của đối phương, y chỉ hừ nhọc hỏi một câu, “Ta còn sống?”

“Bởi vì ta là Lê Đình Văn, cho nên ngươi còn sống.”

Lê Đình Văn không ngờ mong mỏi giải thích, nhưng hắn lập tức bị động tác kế tiếp của Tiểu Thanh dọa sợ, “Này, ngươi làm gì? Ngươi vừa tỉnh lại, vội vàng xuống giường như vậy có phải muốn đi nhà xí không? Ngươi nếu thật sự gấp, giải quyết ngay tại chỗ được rồi, dù sao mọi người đều là nam nhân...”

Không để ý tới Lê Đình Văn nói linh ***, Tiểu Thanh vùng vằng xuống giường, y nôn nóng đi ra ngoài, y nhớ người kia nói phải rời khỏi mình, không thể! Tại sao sau khi tất cả mọi chuyện trần ai lạc định lại có thể để hắn rời đi...

Cước bộ có chút lơ mơ, Tiểu Thanh còn lảo đảo chưa đi được mấy bước, đã bị Lê Đình Văn chặn ngang ôm lấy, đưa lên trên giường.

“Cho dù ta vì ngươi đã thông kỳ kinh bát mạch, cứu mạng của ngươi, ngươi cũng không thể vừa tỉnh lại đã muốn nhảy loạn chứ? Nếu như ngươi muốn khiêu chiến y thuật của ta, ta đây cũng không có ý kiến, ta thích nhất...”

“Liễu Hâm Phong ở đâu?!”

Căn bản không có tâm tư để ý tới lai nhai của đối phương, Tiểu Thanh vội vàng hỏi hành tung của Liễu Hâm Phong, không có gì hắn không có ở đây, rõ ràng khi y hôn mê Liễu Hâm Phong vẫn luôn trông coi ở bên cạnh.

Lê Đình Văn ho nhẹ một cái, khép lại cái miệng đang thao thao.

“Ngươi nói đi, Liễu Hâm Phong đâu?”

Thấy Lê Đình Văn không nói, trong lòng Tiểu Thanh càng thêm lo lắng, y đột nhiên có loại dự cảm bất thường, vội vàng đưa tay nắm lấy vạt áo đối phương.

“Cái kia... Hắn rất tốt... Chỉ là không ở đây.”

“Vì sao không ở đây?”

“Hắn vì chữa thương giúp ngươi, đem công lực của mình đều chuyển cho ngươi...”

Thấy trong nháy mắt sắc mặt Tiểu Thanh trắng bệch, Lê Đình Văn cuống quýt giải thích, “Có điều hắn còn sống, điểm này ngươi không cần lo lắng, chỉ là hắn nói những gì hắn nợ ngươi hắn đã trả sạch rồi, không muốn để ngươi cảm thấy có lỗi với hắn, cho nên đã rời khỏi Trích Tinh Lâu...”

“Vì sao?...” Tiểu Thanh buông lỏng tay đang nắm chặt áo Lê Đình Văn, dựa đầu vào giường nằm phục xuống.

“Ngươi làm cái gì vậy? Ta rất vất vả mới cứu sống ngươi, ngươi cũng đừng cho ta biểu tình nửa sống nửa chết như thế chứ!! Ngươi nhắm lại xem, ngươi lại không thích hắn, hắn rời đi không phải hợp ý ngươi sao? Từ nay về sau hai bên không ai thiếu nợ ai, ngươi tiếp tục sống kiếp sát thủ tiêu điều tự tại tại của ngươi, lại nói, sát thủ đi một chuyến kiếm tiền rất dễ dàng, giết người so với cứu người lúc nào cũng đơn giản hơn nhiều, không biết hiện tại ta đối nghề còn kịp không?...”

Căn bản không biết Lê Đình Văn rốt cuộc đang làm bầm cái gì, Tiểu Thanh chỉ cúi đầu xuống chán nản ngào nói, “Ai nói ta không thích hắn? Nếu như ta không yêu hắn, sao có thể phản bội Nghị Vương? Ta không yêu hắn, sao lại liều mạng cứu hắn? Cái tên gốc kia, giống hệt Tiểu Phi, ta sợ hắn sẽ làm chuyện điên rồ, mới cái gì cũng không nói ra, hắn sao còn phải vì ta mà làm nhiều chuyện như vậy? Tên gốc kia nếu cứu sống ta, sao còn muốn đi? Không có hắn bên cạnh, ta còn sống để làm gì?...”

Lọn tóc mai được nhẹ nhàng vén lại, một bàn tay ấm áp nâng đầu Tiểu Thanh lên để mặt y hướng về phía mình, hai mắt đăm lẹ, Tiểu Thanh thấy một gương mặt tuấn tú tái nhợt nhưng không giấu được vui mừng đang cười với y.

“Liễu Hâm Phong...”

Không phải nói đã đi rồi sao? Không phải mình hoa mắt chứ?

Nhưng một cái ôm ấm áp tuyệt đối không phải là ảo giác, Tiểu Thanh được Liễu Hâm Phong ôm chặt vào trong ngực, hôn từng cái vào trán, vào mặt y, “Tiểu Thanh, ta sẽ không đi, chúng ta sau này vĩnh viễn ở cạnh nhau, vĩnh viễn không rời xa nhau nữa.”

Bất chấp lời thủ thi nhẹ nhàng của tình nhân, tay Tiểu Thanh run rẩy vội vàng đặt lên mạch Liễu Hâm Phong, mạch đập mạnh mẽ hữu lực khiến y an tâm, nhưng lửa giận trong lòng lập tức bốc lên, tiện tay tát một cái vào mặt Liễu Hâm Phong.

“Khốn kiếp, ngươi lại dám gạt ta!”

Gạt y nói cái gì mà võ công hoàn toàn biến mất, gạt y nói đã rời đi, làm hại y đau lòng như vậy...

Cái tát mềm yếu vô lực đương nhiên chẳng tạo ra bất cứ thương tổn gì cho Liễu Hâm Phong, hắn mỉm cười nhìn tình nhân vì tức giận mà gương mặt phồng hồng, ôn nhu nói, “Ta không lừa ngươi, là thật sự muốn đi, hành lý đều chuẩn bị xong rồi, nếu như vừa rồi ngươi không hỏi đến ta, ta sẽ lập tức rời đi, ngươi xem, tay ta khăn trương đến toát cả mồ hôi.”

Hắn mở bàn tay mình về phía Tiểu Thanh, phía trên quả thật đầy mồ hôi, Tiểu Thanh tâm an ổn lại, yếu đuối tựa vào ngực hắn, trong miệng lại tức giận nói, “Còn nói không gạt người, cái chuyện mất võ công là thế nào?”

“Đó là Lê tiên sinh gạt người, hắn hình như rất thích nói đùa, kỳ thực lúc đang giúp người chữa thương, ta cũng cho là mình sẽ mất toàn bộ võ công, cho nên mới phải chuẩn bị hành trang cho tốt, chờ sau khi người tỉnh lại liền rời đi, kỳ thực không phải như vậy, dựa theo khẩu quyết tâm pháp Lê tiên sinh truyền cho ta, một phần công lực của ta chuyển cho người giúp người chữa thương, chờ sau khi người khôi phục, người cũng có thể truyền trả lại cho ta như vậy, chúng ta đồng thời luyện công, công lực hắn sẽ tăng lên nhanh hơn...”

Tiểu Thanh ngẩng đầu nhìn khuôn mặt có chút tiêu tụy của Liễu Hàm Phong, trong lòng càng không thể nói rõ là bị thương hay vui vẻ, y lẩm bẩm nói, “Tên ngốc...”

Liễu Hàm Phong cũng không đáp lời, chỉ mỉm cười nhìn y.

“Khụ khụ...”

Tiếng ho khan không thức thời từ gian ngoài truyền tới, Lê Đình Văn nghiêng người dựa vào khung cửa nhìn hai người bọn họ cười nói, “Cuối cùng cũng đến lúc mây tan thấy trăng sáng, có những lời phải nói ra mới được, người không nói, đối phương làm sao biết? Cũng giống như người muốn ăn tổ yến, hết lần này đến lần khác lại bùng lên vây cá, tuy rằng vây cá cũng bỏ dưỡng, ăn cũng rất ngon, nhưng nếu không phải thứ người muốn, trong lòng nhất định có tiếc nuối đúng không?... A, thật giống như ta đang nói lời vô ích vậy, trở lại chuyện chính, nói như thế nào ta cũng coi như là ân nhân cứu mạng của các người, ai có thể nói cho ta biết các người người nào ở dưới?”

Tiểu Thanh hiển nhiên vẫn chưa hoàn toàn thích ứng với loại cá tính huyền thuyên nhảm nhí này của Lê Đình Văn, y còn đang trong lơ mơ, Liễu Hàm Phong lại đỏ mặt mắng, “Đi ra ngoài!”

Lê Đình Văn dừng dừng nhún nhún vai, gương mặt cười xấu xa nói, “Thật đúng là qua sông đoạn cầu a, khản trương như vậy, không cần phải nói nhất định là người, mặc dù có chút không ngờ, bất quá cũng hợp tình hợp lý, lại nói Hình Phi cũng chăm sóc Mộ Dung Tĩnh thế này.”

Tiểu Thanh không biết Hình Phi là ai, Liễu Hàm Phong cũng từ chỗ Tô Hoán Hoa nghe nói về chuyện Mộ Dung Tĩnh và Tiểu Phi, bây giờ nghe Lê Đình Văn nhắc tới, vội hỏi, “Mộ Dung có thể tìm Tiểu Phi sao?”

Lê Đình Văn ha hả cười,

“Ta đây cũng không biết, người có tình mới thành quyền thuộc, có thể gặp nhau hay không, vậy phải xem giữa bọn họ có đúng là có tình hay không nữa...”

Hết chapter 109

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Chương 110

Giang Nam tháng bảy, oanh bay cỏ mềm, liễu rủ rợp bóng, xa xa là thuyền nhỏ khẽ trôi, một con đê xuân thủy, cũng có thể tạo thành một bức họa tuyệt mỹ đầy ý nghĩa, mà ta lúc này đang trong một tòa lầu của bức họa này, tựa vào cửa sổ mà ngắm cảnh, yên lặng nhìn chăm chú vào sông nước khẽ xao động phía trước, nổi lên từng tầng kim quang trong vắt.

Nước sông Tần Hoài cuộn cuộn chảy qua mười dặm phồn hoa, qua mười năm hay hai mươi năm, trăm năm nữa, nước sông nơi này vẫn sẽ không thay đổi, thay đổi chỉ là du khách đang thưởng thức cùng nữ tử dựa lan can ngắm dòng chảy vội vội vàng vàng của Tần Hoài.

Tĩnh, có còn nhớ hài tử hồ đồ tùy hứng rất thích tựa vào lòng người kia không? Mà ta, phải chăng còn nhớ người? Hay là đã quên...

“Này, nghe nói chưa, sáng hôm nay có vị quan lão gia ở trước cửa nhà môn đột nhiên ngã sấp xuống một cái, liền không thở nữa, làm lão gia phủ nha chúng ta sợ đến cuống quýt tay chân...”

“Ta cũng nghe nói, hình như bệnh cũ tái phát, một khắc trước người còn rất tốt, vậy mà ngã xuống một cái liền không thở nữa, tất cả mọi người nói kỳ quái quá.”

Có người hừ một tiếng, “Bệnh cũ cái gì? Đã là quan lão gia, chỉ sợ ngày thường chẳng làm việc gì tốt, bị ông trời bắt đi...”

“Chớ có nói, lời này để người khác nghe được có thể khó lường...”

Những lời vụn vặt của mấy người ngồi trong góc tường thì thầm truyền tới, lời nói này khiến ta không nhịn được cười một tiếng, nhưng lập tức liền bị con

ho nhẹ xống tới ép xuống.

Sau khi từ Lạc Nhật Cốc ra ngoài, từng con ho khan liên quần lấy ta, thỉnh thoảng ngực vì ho mà đau nhức, ngay cả Tiểu Lục cũng cảm giác được ta không ổn, nó trừ lúc ăn cơm, thì liền an tĩnh trốn trong ngực ta, ngay cả nửa điểm tiếng động cũng không phát ra.

Vị quan lão gia kia thật ra là dư đảng thủ hạ của Nghị Vương lọt lưới, cái chết của hắn đương nhiên không phải bệnh cũ tái phát gì đó, chỉ là khi chúng ta gặp thoáng qua, băng châm trong tay ta bắn vào tim hắn mà thôi, băng châm bén nhọn sau khi đâm vào tim hắn nháy mắt tan ra, cao minh tới đâu khám nghiệm tử thi cũng không thể nghiệm ra cỡ châm của vết thương.

Sau khi ta bắn ra băng châm liền chậm rãi đi về phía trước, chớp mắt ngang qua vai, ta mơ hồ thấy trên gương mặt đó lộ ra hoảng sợ quý dị, sau đó liền không một tiếng động nhẹ nhàng ngã xuống, nghe thấy nhất thời tiếng kêu sợ hãi, tiếng huyền não, còn có tiếng bước chân vội vã sau lưng, trong lòng ta chỉ cười nhạt.

Khi ngời đến Linh Nguyệt Các mua mạng người khác, liệu có nghĩ tới mạng của mình đã là từ mạng?

Ta ngẫu nhiên đi qua Linh Nguyệt Các thì nghe được người này nói chuyện cùng Tiêu Từ Y, nói là ngẫu nhiên, kỳ thực có lẽ là có ý tới thăm hỏi, trong mười năm ta sống kiếp sát thủ, liên lạc duy nhất cùng ta chính là Linh Nguyệt Các, ngồi trên lầu các thanh nhã, nơi ta đã từng đặt chân đến nhiều nhất, hiện tại lại khiến ta cảm thấy xa lạ không gì sánh được.

Ta không biết Tĩnh có đến Giang Nam đúng như tên dư đảng kia nói không, nhưng mạng của hắn ta cũng đã quyết định rồi.

Tĩnh, ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn ngươi, tất cả người muốn hại ngươi, ta sẽ khiến hắn chết nhanh hơn!

Mấy người ngồi thì thầm chỗ góc kia rốt cuộc cũng cáo biệt, bọn họ trả tiền đi rồi, một góc cửa sổ dường như thanh tĩnh rất nhiều, Tiểu Lục trong ngực vẫn cuộn tròn người không nhúc nhích, hình như đã ngủ, ta lại ngại ngần nhìn rượu và thức ăn trên bàn, ngoại tộc kia nói Tĩnh đã tới Giang Nam làm lòng ta dậy sóng, khiến khuôn mặt dịu dàng tươi cười đó giống như chủ ngữ, không ngừng hiện lên trước mặt ta.

Tay ta sờ vào ngực, cảm lấy lợ vong tình kia, biết rõ nó là được thủy để giải chú, nhưng ta lại không muốn uống.

Từ một khắc cứu Tĩnh kia, liền đã định trước trên đời này không còn cái người Sát Nhân Vô Xá này nữa, Như Phi đã chết, chỉ cần Sát Nhân Vô Xá cũng chết, lệnh truy sát Tĩnh của Hồng Trần coi như thực sự kết thúc.

Làm hay không làm Sát Nhân Vô Xá đối với ta mà nói chẳng hề có bất kỳ ý nghĩa gì, khế ước mười năm của ta cùng Hồng Trần cũng đã kết thúc, chẳng bằng từ đây đổi một cái tên, ta tiếp tục kiếp sống sát thủ là được rồi, dù sao ta chỉ cũng biết làm một chuyện là giết người.

Cái tên Yên Thập Bộ này không tệ, hiện tại Tiểu Thanh cùng Liễu Hâm Phong yêu thương lẫn nhau, y chắc chắn sẽ không làm sát thủ nữa, không bằng nhường tên này cho ta cũng được.

Cho nên vong tình không thể uống, uống nó xong, liền hiểu rằng ta cùng Tĩnh toàn bộ đều kết thúc, hiểu rằng ta quên đi người mình yêu thương nhất, hiểu rằng ta có thể sẽ có một ngày nhận tiếp một mệnh lệnh ám sát mà đưa hắn đến chỗ chết!

Ta sẽ không làm như vậy, ta thề rằng bản thân thống khổ, cũng quyết không làm chuyện thương tổn đến Tĩnh...

Chỉ là...

Ta lại vĩnh viễn bị quên, trong trí nhớ Tĩnh không hề có ta... Không, không phải ta, trong trí nhớ Tĩnh cho tới bây giờ chưa từng có ta, chỉ có Tiểu Phi thuần khiết khả ái kia, mà không phải ta, một sát thủ lãnh huyết vô tình!

Cho nên mới để sư huynh cho hắn uống vong tình, Tiểu Phi vĩnh viễn sẽ không trở lại, có lẽ nói trên đời này cho tới bây giờ cũng chưa từng có người Tiểu Phi này, thay vì để Tĩnh vì đợi một người vĩnh viễn không thể đợi được mà đau khổ, chẳng thà để hắn hoàn toàn quên tất cả!

Hay là trong lòng còn có thêm một ý niệm hèn hạ, ta không muốn để Tĩnh vĩnh viễn nhớ hải tử kia, vĩnh viễn ghi hận ta, bởi vì ta xuất hiện khiến Tiểu Phi tan thành mây khói, ta giết Tiểu Phi, từ một khắc ta tỉnh lại kia, ta cùng Tĩnh không bao giờ có thể đến với nhau được nữa.

Một trận tiếng vỗ ngựa nhẹ nhàng chậm chạp từ xa truyền tới, là công tử tiểu thư nhà nào đi xe ngựa dạo chơi ngoại thành trở về, ánh mắt của ta từ nước sông phía xa chậm rãi thu hồi, khi lướt qua mã xa chạy chậm chậm, không khỏi chấn động toàn thân, tim chợt nhảy lên.

Ngồi trong thùng xe để mở không phải là thanh niên công tử từ ngày nhớ đêm mong sao? Dư đảng Nghị Vương nói không sai, Tĩnh thực sự tới Giang Nam...

Không nghĩ được nhiều, ta vội vàng ném chút bạc vụn cho chủ quầy, liền chạy vội ra ngoài, thẳng đến trước xe ngựa.

“Vụt...”

Người đánh xe ngựa không nghĩ có người đột nhiên lao ra, hắn vội giữ chặt cương ngựa quát lên, “Không muốn sống nữa sao?”

Không để ý đến người kia quát lớn, ta chỉ đưa ánh mắt nhìn thẳng vào thân người ngồi trong xe ngựa, không sai, là Tĩnh, nhưng, nữ nhân bên cạnh hắn kia là ai?

Một nữ nhân áo sa tím mỏng, váy quây nghiêng người dựa vào Tĩnh đang phe phẩy quạt mỹ nhân, ánh mắt Tĩnh lại trôi về phía xa, trên gương mặt thanh nhã có chút âm đạm, một bộ dáng tràn đầy tâm sự trong lòng.

Nữ tử Giang Nam không bảo thủ giống nữ tử kinh thành, đặc biệt là chốn yên hoa Tần Hoài này, ngang nhiên tán tỉnh nơi nào cũng có, nữ tử này một thân quần áo lộ ngực hở tay, lại ăn mặc hết sức diêm dúa, vừa nhìn liền biết là nữ tử trắng hoa, Tĩnh lại có thể phóng đảng cùng nữ tử thanh lâu thấp hèn như thế...

Trong lúc nhất thời ngực càng không thể nói rõ là tức giận hay mất mát, chỉ kinh ngạc nhìn người trước mặt này, quên cả dời bước.

Ánh mắt Tĩnh lập tức chuyển đến người ta, hân hoan sùng sục, lập tức nhẹ nhàng nói, “Vị công tử này, người đột nhiên lao ra rất nguy hiểm, có làm người bị thương không?”

Vẫn là thanh âm ôn hòa nho nhã như vậy, chỉ là ánh mắt Tĩnh nhìn ta bỗng ngỡ như thế, thì ra trong mắt hắn, ta đã là một người xa lạ...

Cười khổ tràn ra bên môi, quên mất, cho dù hiện tại ta không dịch dung, Tĩnh cũng sẽ không nhớ được ta nữa, bởi chén vong tình kia.

Ta không lên tiếng, gấp thoáng qua, đã đem đôi phương rơi lại phía sau.

Nắm chặt bàn tay nhè nhẹ run, ôn nhu trong lòng bị lửa giận từng chút phá tan.

Tất cả những lời thề người nói kia đều là giả dối, chỉ một chén vong tình, liền quên sạch sẽ, vẫn cùng nữ nhân lăng lợ kia lêu lổng một chỗ!

Tiểu Lục trong lòng bị tức giận của ta kinh động đến, nó bất an giãy dụa qua lại, trong lòng ta cũng bị lửa giận đó ký đốt không thành hình, hung ác tàn nhẫn vẫn đề nên trong nháy mắt xông ra ngoài, trong đầu cũng chỉ có một ý niệm, giết nữ nhân kia, giết ả ta! Giết ả ta!

Hết chapter 110

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Chương 111

Ta đuổi Tiểu Lục về nơi ở, sau đó một mình đi ra ngoài, đợi bóng đêm dần dần rơi xuống, ta liền lên vào Miên Phượng Các, thân thể nhảy một cái, từ cửa sổ hé mở lọt mình vào trong phòng.

Lúc tới đã thăm dò, nữ nhân kia là đầu bài của Miên Phượng Các, ta không hỏi tên, một người chết không cần có tên.

Nữ tử đang trang điểm trước gương vẫn không biết chuyện gì xảy ra, đôi tay lạnh lẽo của ta đã bóp trên cổ ả, nữ nhân thấp hèn này dám câu dẫn Tĩnh, ả không xứng để ta xuất kiếm, ta cũng không muốn ả ta được chết nhẹ nhàng như vậy.

Ánh mắt nữ tử hoảng sợ thông qua tấm gương hướng về phía ta, mà mặt nạ bạc trên mặt càng làm ả thêm sợ hãi há hốc mồm, thân thể ả run rẩy vô lực, tiếng ho khan từ cổ họng truyền ra, lại không phát ra được tiếng nào.

Thấy trong mắt ả hiện ra tuyệt vọng, tay vô lực rũ xuống, ta biết chỉ cần dùng lực nhẹ một chút, có thể lấy mạng ả.

Nhưng, chẳng biết tại sao, tay lại nói lỏng.

Trước mắt hiện ra nét mặt tươi cười ấm áp của Tĩnh, ta biết Tĩnh không thích ta tùy ý giết người, mà ta không muốn làm chuyện khiến Tĩnh mất hứng.

Huống hồ, giết ả thì có ích lợi gì? Tình nhân của Tĩnh ta có thể giết hết được sao? Nếu đã quyết định buông tay, hà tất phải khổ sở dây dưa?

Nghĩ như vậy, liền thả tay đang khóa yết hầu nữ nhân kia ra.

Từ cửa sinh tử dạo qua một vòng trở về, nữ nhân đã co quắp trên mặt đất, toàn thân vẫn không ngừng run như cây sậy, ta không nhìn ả nữa, xoay người nhảy khỏi lầu các, hòa vào đêm tối mờ mịt.

Rất nhanh ta đã trở về nơi ở, đó là một khu nhà cũ tùy ý mưa, rất nhỏ cũng rất heo lánh, nhưng hợp với ý ta, ta vốn không có bằng hữu, sau này cũng không có ý định gặp gỡ ai, nơi ở như vậy thích hợp với ta.

Ta đẩy cửa đi vào, Tiểu Lục chắc đang ngủ, không thấy mảy may tiếng động.

Nhưng vừa vào cửa, bản năng cảnh giác khiến ta lập tức cảm thấy không ổn, tay trái như tia chớp, lưỡi đao băng đã đâm về phía ngực đối phương.

Đối phó với địch thủ, ta chưa từng nương tay.

Nhưng mà, một khí tức quen thuộc khiến lưỡi đao băng cứng ngừng lại trước ngực, tay cầm lưỡi đao sắc bén của ta hơi run, không thể tin được vào cảm giác của mình, người ta ngày nhớ đêm mong đang đứng trước mặt ta, mà ta, thiếu chút nữa lại đã thương hấn... .

Sư huynh không cho Tĩnh uống vong tình sao? Gặp nhau ngày ấy...

Hơi do dự, liền cảm giác bên hông chợt căng, ta đã được gắt gao ôm chặt vào lòng Tĩnh, sau đó trước mắt sáng ngời, ánh nền nhu hòa được đốt lên, dưới ánh nền, trên khuôn mặt ôn hòa của Tĩnh lưu động ý cười dịu dàng.

Ta được Tĩnh ôm rất chặt, ta tham lam hít vào khí tức khiến ta động tâm triền miên, thân thể lại có chút mềm nhũn ra.

Đôi tay run rẩy ngập ngừng di chuyển quanh thân ta, Tĩnh cúi xuống thì vào bên tai ta, “Tiểu Phi, Tiểu Phi, ta rốt cuộc tìm được ngươi rồi!”

Hai chữ này khiến tim ta lạnh lẽo, nếu như ta và Tiểu Phi không phải dùng chung một thân thể, nam nhân này vĩnh viễn cũng sẽ không nhớ đến ta...

Lưỡi đao sắc bén một lần nữa đặt lên yết hầu hấn, ta trầm giọng nói, “Buông tay!”

Uy hiếp của ta không mang đến bất cứ tác dụng gì, Tĩnh càng táo tợn mà ôm ta chặt hơn, hấn hôn lên tóc mai cùng vành tai ta, thấp giọng nói, “Ngươi cái đứa nhỏ nhắn tâm này, sao lại cam lòng vứt bỏ ta, có biết ta tìm ngươi bao lâu rồi không? Ta cũng hết cách rồi, vậy mới dùng tiền tìm người hàng ngày cùng ta đi dạo trên đường, ta biết nếu ngươi không uống vong tình, nhìn thấy ta ở cùng nữ nhân khác, nhất định sẽ xuất hiện, ta thật lo lắng, lo lắng ngươi đã uống vong tình rồi...”

Sẽ không, ta vĩnh viễn cũng sẽ không uống!

“Có biết không? Khi thấy ngươi từ từ lâu chạy vội ra, ta cảm giác được ngươi chính là Tiểu Phi, ta theo ngươi tới nơi ngươi ở, sau đó nhìn thấy Tiểu Lục, ta rất vui, ta biết mình không nhận nhầm người, Tiểu Phi, ta rốt cuộc tìm được ngươi rồi!”

Mặt nạ bạc được Tĩnh tháo xuống, nụ hôn của hấn từ vành tai đến cằm cổ rồi xuống xương quai xanh, sau đó đến đôi môi ta, hai chữ Tiểu Phi thì vào trong miệng hấn tựa như thiết chùy đập từng cái vào tâm ta, đập đến tâm ta không ngừng đau đớn...

Mộng đã kết thúc, vì sao ngươi còn không tỉnh lại? Ngươi tội gì phải lừa mình dối người như vậy?

Ngươi biết rõ ta không phải Tiểu Phi của ngươi, vĩnh viễn cũng không phải!

Đồ kỵ và không cam chịu từ đáy lòng đột nhiên dâng lên, ta vùng vẫy đẩy Tĩnh qua một bên, biết võ công Tĩnh vì Bích tâm cổ chỉ còn lại phân nửa, chưởng của ta đánh đến Tĩnh cũng không quá dùng sức, mặc dù vậy, hấn vẫn lùi về phía sau mấy bước, kinh ngạc nói, “Tiểu Phi...”

Ta lạnh lùng nói, “Cút!”

Ánh nền chập chờn chiếu lên đôi mắt thương tâm muốn chết của Tĩnh không xót lại gì.

“Vì sao? Vì sao muốn ta uống vong tình, vì sao muốn né tránh ta?”

Hai ngón tay ta chợt xuất ra, đoạt lại mặt nạ bạc trong tay Tĩnh, lạnh lùng nói, “Bởi vì ta cũng không phải Tiểu Phi, ta là sát thủ Hình Phi! Tiểu Phi ngươi muốn tìm vĩnh viễn cũng sẽ không trở về, bởi vì sự hiện hữu của hấn chỉ là ảo ảnh của bản thân ta, ta tỉnh, hấn đương nhiên là biến mất, vì vậy, lập tức cút đi!”

Đôi tay chợt căng, ta lại bị Tĩnh tiến tới cố sức nắm lấy, hấn kêu lên, “Ta biết ngươi là Tiểu Phi, nếu như ngươi không phải, tại sao lại buông tha ta? Còn liều mạng cứu ta? Nếu như ngươi không phải, vậy hôm nay nhìn thấy ta cùng nữ tử khác ở một chỗ, đáng về thất hồn lạc phách của ngươi lại vì cái gì? Ngươi là sát thủ, sát thủ quan trọng nhất là cảnh giác và đề phòng, nhưng ngươi lại không phát hiện ta một đường theo ngươi tới đây, Tiểu Phi, Tiểu...”

Ta hất tay Tĩnh ra, xoay người đi ra ngoài, lửa giận và đồ kỵ bốc lên thậm chí còn có cả sợ hãi cứ một mực hành hạ ta, tiếp tục ở cùng một phòng với Tĩnh, ta cũng không biết chính mình sẽ làm ra cái gì nữa.

Ta không phải Tiểu Phi, ta không muốn làm vật thay thế người khác, bởi vì vật thay thế kia, ta biết mình vĩnh viễn cũng không sánh bằng hấn!

Đi nhanh ra ngoài, không hề quay đầu lại, Tĩnh lại theo sát ta mà nói to, “Ngươi là Tiểu Phi của ta, ta sẽ không để ngươi tiếp tục làm cái gì mà sát thủ, ngươi tin hay không nếu đi tiếp một bước nữa, ta sẽ đem tướng mạo thực sự của ngươi vẽ thành chân dung, dán khắp mọi nơi, khiến ngươi không thể làm được sát thủ nữa!...”

Ta chợt dừng bước, lửa giận cũng không áp chế được nữa mà dâng lên.

Cho tới bây giờ chưa có ai dám uy hiếp ta, chưa từng có! Mà nam nhân này, hấn lại dám nói chuyện với ta như vậy! Chỉ vì hấn y vào ta yêu hấn, thậm chí dễ dàng tha thứ cho hấn lần nữa, hấn liền tự cho rằng có thể muốn làm gì thì làm!

Trong lúc nhất thời lệ khí ngao độc chợt bạo phát, ta thả người nhảy đến cạnh hấn, giữ chặt cổ hấn lạnh lùng nói, “Ngươi lại dám uy hiếp ta?! Được,

không phải ngươi đã biết dung mạo của ta sao? Ta liền khiến ngươi lập tức quên đi tất cả!”

Ta kéo lấy vạt áo trước ngực Tĩnh, đẩy hấn ngã lên bàn, đưa tay lấy thuốc ra, bóp hàm hấn, để hấn há miệng, cứ như vậy đổ thuốc vào.

Ta thấy trong mắt Tĩnh chợt lóe lên hoảng sợ, ánh mắt kinh hoàng càng khiến ta phần nộ, Tĩnh nhìn Tiểu Phi vĩnh viễn đều là cung chiều yêu thương, vĩnh viễn đều tràn đầy ái ý, quyết không phải là hoảng sợ, tại sao muốn dùng loại ánh mắt này nhìn ta, đơn giản vì ta không phải là Tiểu Phi đúng không?

Lạnh lùng nhìn Tĩnh vùng vẫy dưới tay ta, loại vùng vẫy này trong mắt ta yếu ớt đến đáng thương, không nói đến võ công chỉ còn phân nửa của hấn, dù là lúc trước, hấn cũng không phải là đối thủ của ta!

Ta cười lạnh nói, “Ngươi vừa rồi không phải rất lợi hại sao? Sau khi uống vong tình xong xem ngươi còn uy hiếp ta thế nào?”

Không cách nào kháng cự bị ép uống được thủy, Tĩnh phát ra một tiếng thét tuyệt vọng chói tai, nhần thần vạn phần hoảng sợ kia đã biến thành tuyệt vọng, mặc kệ cùng oán hận, lạnh lùng cảm tức nhìn ta.

Tâm cả kinh, bình thuốc trong tay trượt xuống, ta ngỡ ngác buông lỏng tay đang khống chế Tĩnh ra, không thể tin mọi thứ xảy ra trước mắt.

Ta đã làm cái gì? Ta lại có thể đối xử với Tĩnh như vậy, hấn là người ta yêu nhất mà.

Cho tới bây giờ chưa từng thấy ánh mắt điên cuồng tuyệt vọng như vậy của Tĩnh, ánh mắt hung hăng, oán độc này nhìn thẳng vào ta...

Đừng, Tĩnh, đừng nhìn ta như vậy! Ta không có ý, lẽ khi lúc đó ngay bản thân ta cũng không khống chế được...

Ta mở miệng muốn nói cho Tĩnh biết hấn uống căn bản không phải là vong tình gì, đây chẳng qua chỉ là thuốc ta dùng chữa ho, vong tình đã bị ta ném vào sông Tân Hoài rồi, vừa rồi ta chỉ muốn hù dọa hấn một chút.

Nhưng không đợi ta lên tiếng, cái tát ác liệt đã vung tới gương mặt ta, ta bị đánh lùi về phía sau mấy bước, trong cổ họng nhất thời tràn ngập mùi máu tanh.

Tĩnh chưa từng ra tay nặng như thế với ta, ta biết hấn phần nộ đến cực điểm, ta không biết nên làm gì bây giờ, thân hình vừa đứng vững, cổ áo theo đó đã bị níu lại, Tĩnh kéo ta đến trước giường, hung hăng ném lên, sau đó đem ta áp chặt dưới thân, lớn tiếng cười lạnh nói, “Ngươi có tư cách gì bắt ta quên? Cho rằng một bình vong tình thì có thể khiến ta quên hết mọi thứ sao? Vĩnh viễn cũng sẽ không, ta sẽ không quên Tiểu Phi, sẽ không!!”

Hết chapter 111

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Chương 112

Chưa bao giờ thấy Tĩnh điên cuồng thất thố như vậy, ta bị hấn đặt dưới thân không dám nói gì nữa, quần áo trên người bị dùng sức xé xuống, Tĩnh cúi đầu cắn vào ngực ta, một trận đau đớn truyền tới, ta nhìn không được nhủu mày, tiếp theo trên bụng chợt đau, Tĩnh không chút thương tiếc đâm một quyền khiến ta buộc phải cong người lại, vậy mà hôn mỗi mang theo bạo ngược lại khiến ta không tự chủ được thở hổn hển, trời mới biết ta có bao nhiêu hy vọng được Tĩnh ôm...

Tĩnh dùng sức gặm cắn da thịt ta, hai tay hấn tùy tiện vuốt ve quanh thân ta, sau đó dòi xuống phía dưới, nắm lấy phần thân của ta, tận lực liều mạng xoa nắn, đó là loại đau đớn không thể chịu đựng được, làm cho ta gần như muốn đưa tay đẩy những tiếp xúc của hấn ra.

Tiếp đó, hai chân bị Tĩnh ra sức tách ra hai bên, ta cảm thấy một vật thể cứng rắn đặt vào hạ thể mình, đương nhiên biết tiến nhập không đạo đầu chút nào có bao nhiêu đau đớn, song không quan trọng, ta cũng muốn Tĩnh, rất nhớ, rất nhớ hấn.

Ta khép hờ hai mắt, khe khẽ thở hổn hển, chờ đợi tiến nhập không hề thương tiếc.

Vậy mà, đau đớn trong dự liệu không truyền đến, chỉ cảm thấy trên người trống không, Tĩnh đã đứng dậy xuống khỏi giường, ta không khỏi mở mắt, đáp lại chính là ánh mắt lạnh như băng của Tĩnh.

“Ngươi nói đúng, ngươi không phải Tiểu Phi! Không phải Tiểu Phi ngốc nghếch, thiện lương kia, ngươi là sát thủ lãnh huyết vô tình, ngươi đã giết Tiểu Phi, thân thể của ngươi căn bản không đáng để ta chạm vào!”

Ta giật mình nhìn Tĩnh, biết rõ mình quả thực không phải người trong lòng hấn nhưng nhớ, nhưng nghe được lời nói ác độc như vậy từ miệng hấn phun ra, vẫn khiến tim ta đau đớn không thôi.

“Tĩnh!”

“Câm miệng! Ngươi căn bản không có tư cách gọi tên ta, ngươi tên sát thủ ti tiện, vì tiền có thể làm mọi thứ...”

Vì sao? Vì sao muốn nhục mạ ta ác độc như vậy? Ta biết ta không phải Tiểu Phi, nhưng ta cũng yêu ngươi như vậy, ta cũng nguyện vì ngươi ngay cả tính mạng cũng không cần như thế...

Tai nghe những lời nói xỉ nhục không ngừng truyền tới, ngực đau đớn như bị đao khuấy, rốt cuộc không nhịn được nữa, cổ họng chột ngọt, máu tươi nhất thời trào ra.

Giọng nói của Tĩnh chột ngừng lại, ta biết đó không phải là lo lắng cho ta, hẳn hận ta không thể chết đi, chỉ vì ta khiến Tiểu Phi vĩnh viễn không thể sống lại...

Nghĩ như vậy, ngực cũng càng ngày càng đau, máu tươi từng ngụm từng ngụm không ngừng phun ra, ta cúi xuống đầu giường không ngừng ho khan, không muốn nghe những lời khiến ta tan nát cõi lòng này nữa.

Đột nhiên trên người ảm áp, một cánh tay hữu lực ôm ta vào lòng, cảm thấy chân khí ảm áp từ lưng truyền vào trong cơ thể, ta ngẩng đầu lên, thấy Tĩnh kinh hoàng luống cuống nhìn ta.

“Tiểu Phi, Tiểu Phi, không phải ta cố ý nói những lời này, chỉ là ta nhất thời tức giận, ngươi sao vậy? Ngươi đừng làm ta sợ...”

Ta lắc đầu, kỳ thực mấy ngày nay khí tức vẫn tích tụ trong ngực cho nên mới ho khan không ngừng, hiện tại khí bị tắc trong ngực đều thoát ra, trái lại cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Ta đẩy bàn tay Tĩnh đang truyền chân khí cho ta ra, cười khổ một tiếng.

Tĩnh, công lực của ngươi chỉ còn lại phân nửa, sao còn không biết chiếu cố thân thể của mình cho tốt, làm như vậy sẽ chỉ khiến ngươi càng thêm hư nhược.

Tĩnh nhẹ nhàng lau đi vết máu bên khóe miệng ta, hân ái má vào một bên mặt ta, thì thào nói, “Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...”

Ta thờ dốc một lúc lâu mới chậm rãi ngừng lại, nhẹ giọng nói, “Tĩnh, ngươi không cần lo lắng, thứ ta cho ngươi uống không phải Vong tình, bình Vong tình kỳ thực đã bị ta ném đi... Vừa rồi chỉ là ta nhất thời phát tác lệ khí, không quản được bản thân mới nói lung tung...”

“Đừng nói nữa, đừng nói gì nữa, Tiểu Phi, là ta không tốt, là ta không tốt...”

Thân thể Tĩnh ôm ta không ngừng run, nhưng rất ảm áp, nếu như có thể, ta thật muốn cả đời đều dựa vào hắn như vậy.

Trước mắt xẹt qua nụ cười thiên chân vô tà của Tiểu Phi, chủ ý đã quyết liền không do dự nữa, ta đưa tay lên sờ trớn đuôi lông mày, tóc mai Tĩnh, còn có mái tóc của hắn, đến tận ngực trầm đang gài trên mái tóc đen...

“Tĩnh, ta có một biện pháp có thể làm cho Tiểu Phi trở về...”

Chẳng lạ chút nào nhìn vui sướng chột lóe lên trong mắt Tĩnh, tim ta hoàn toàn bị xé nát.

Trong lòng ngươi cũng chỉ có hài tử kia thôi sao? Đã như thế, ta còn do dự cái gì, còn khẩn cầu cái gì?

Tay vung lên như gió, ta rút cây trâm ngọc gắng sức đâm vào tim mình...

Vô Xá giết người chưa từng do dự, cho dù đối mặt với sinh mạng của chính mình!

“Không được!”

Trâm ngọc đâm đến trước ngực đồng thời bị Tĩnh nắm chặt lại trong lòng bàn tay, ta thấy máu của hắn theo kẽ ngón tay chảy xuống, tay run lên, vội vã buông lỏng.

Tĩnh vừa kinh sợ vừa mừng, “Ngươi đang làm gì? Ngươi điên rồi sao?”

Ta đau thương cười một tiếng.

“Ta biết mình không phải Tiểu Phi, ta thật hy vọng ta là hắn, nhưng không được... Tĩnh, đây là biện pháp duy nhất ta nghĩ ra được, trong một thân thể không thể đồng thời tồn tại hai linh hồn, chỉ có ta chết, Tiểu Phi mới có thể sống lại, ta biết không phải ngươi vẫn luôn muốn gặp hắn sao?”

“Ngươi chính là hắn, hắn chính là ngươi, các ngươi căn bản là cùng một người!”

“Ta không phải! Ta chỉ là một sát thủ, ta không quản được tàn nhẫn trong người, giống như khi nghe ngươi vì Như Phi cầu tình, ta ngược lại sẽ dẫn vật ả tệ hại hơn, thấy ngươi cùng nữ nhân khác ở cạnh nhau, ta liền hận không thể giết tất cả những người ấy, ta còn thiếu chút nữa làm ngươi bị thương, ta không dám uống Vong tình, ta sợ sẽ quên ngươi, sợ lại thương tổn ngươi, nhưng ta rất đau khổ, mỗi ngày mỗi ngày ta đều nhớ ngươi, nhưng vừa nghĩ đến người ngươi thích không phải là ta, ta lại thống khổ, căn bản không biết nên làm thế nào mới tốt...” Ta nắm tay áo Tĩnh, cầu khẩn nói, “Thay vì sống đau

khô như vậy, ta thà rằng chọn cái chết, Tình, giết ta, giết ta đi, giết ta rất đơn giản, mạng môn của ta ở...”

Đôi môi mềm mại hôn xuống, chôn vùi toàn bộ lời nói của ta.

“Bí mật này vĩnh viễn cũng không cần nói ra, ta không muốn nghe! Tiểu Phi, người có tin không nếu người dám làm thương tổn đến mình lần nữa, ta lập tức đi cùng người! Ta đời này cũng sẽ không buông tay, sống không buông, chết, cũng quyết không buông!”

Ngón tay dài mảnh của Tình nắm lấy ngón tay ta, gắt gao giữ chặt, lời nói nhu hòa của hắn nhẹ nhàng truyền vào tai ta, rất dịu dàng lại mang theo khẳng định không thể hoài nghi.

“Tình...”

“Tha thứ cho những lời ta nói lúc nãy nhé... Xin người, tha thứ cho ta được không? Đừng làm mình tổn thương nữa...”

Tình tự mình lẩm bẩm, đôi môi mềm mại hôn lên môi ta, hắn vòng tay ôm lấy ta, đầu lưỡi đưa vào trong miệng, liếm từng chút từng chút lưỡi của ta, cảm thấy được ta không biết phản ứng thế nào, Tình tựa hồ thở dài một tiếng, hắn đưa ta đặt ngang lên giường, cúi đầu xuống hôn cắn thân thể có chút nhũn ra của ta, cảm giác đầu lưỡi mềm mại mà dịu dàng nhẹ nhàng xoay tròn, mút vào ngực, cảm giác tê dại liên xồng thẳng lên, ta nhìn không được rên rỉ một tiếng, “Tình...”

Không có tiếng đáp lại, đôi môi Tình dần dần dời đến phúc hạ ta, dịu dàng liếm quanh rốn, tay hắn cũng đã đặt vào giữa hai chân, đem thứ cứng rắn của ta nắm trong tay nhẹ bao phủ chơi đùa, không giống với điên cuồng vô tình cuồng đoạt lúc vừa rồi, thời khắc này động tác của Tình ôn nhu như nước, toàn bộ thân thể ta đều mềm nhũn ra, tất cả đều hòa tan vào trong yêu thương vỗ về của hắn.

“Tiểu Phi dù lớn lên, nơi này cũng vẫn khá ái như vậy...”

Tiếng tru đùa của Tình khiến ta nhất thời đỏ mặt, cảm thấy nơi suy yếu nhất đột nhiên ấm áp, đã được đưa vào khuôn miệng ẩm ướt kia.

“Tình...”

Ta kinh hoàng kêu một tiếng, chưa từng nghĩ Tình phiêu dật xuất trần sẽ vì ta mà làm loại chuyện này, chuyện như vậy chỉ có nữ tử thanh lâu mới có thể làm thôi.

“Đừng...”

Theo bản năng kêu một tiếng, nhưng từ hạ thể truyền tới khoái cảm cùng kích thích khiến ta nhất thời đem lời nói còn lại biến thành rên rỉ, đó là loại thoải mái ta chưa từng thể nghiệm qua, bàn tay vốn định đẩy Tình ra kia nhìn không được luồn vào tóc hắn, dùng sức cuốn lấy mái tóc, ta bắt đầu rên rỉ thờ ơ, chỉ hy vọng hắn có thể đem dục vọng của ta ngâm càng sâu...

Dường như cảm nhận được hưng phấn của ta, Tình đưa mắt nhìn ta một cái, gương mặt tuấn mỹ thanh nhã của hắn tràn ra nụ cười nhàn nhạt, đầu lưỡi vươn ra, trên dục vọng ta không ngừng xoay tròn, đầu lưỡi linh hoạt theo sát tiến vào linh khẩu, cọ sát cùng khiêu khích từng chút từng chút một, một tay còn chuyển xuống hội âm, cẩn thận dò xét, xoa nắn.

(là nơi giữa cúc hoa và tiểu Hình Phi...)

“Ừm, a, a...”

Đồng thời đùa nghịch khiến thân thể ta càng thêm mềm yếu, mũi chân lại gắt gao căng thẳng, khoái cảm không ngừng xồng lên khiến ta bắt đầu thất thần, hô hấp càng lúc càng gấp, trước mắt chậm rãi tràn đầy hơi nước long lanh.

“Tiểu Phi, người có biết thanh âm của mình êm tai biết bao không? Đừng chịu đựng, kêu lên được không?”

Không được, ta mới không muốn Tình chê cười...

Toàn bộ dục vọng bị Tình cầm trong tay, hắn cười nhìn ta, một lần nữa há miệng ngâm vào, trên dưới hôn mút, cũng đem dịch thủy từ đỉnh nuốt vào miệng, nhìn người thanh nhã xuất trần không chút kiêng kỵ nào làm chuyện là lời sắc tình như thế, tim ta liền đập loạn nhịp, thờ ơ gấp vốn đang đè nén biến thành rên rỉ cùng tiếng kêu thỏa mãn.

Tình cố ý, hắn đang dẫn dụ ta, hắn là tình được còn lợi hại hơn cả Vong tình, là tình được ta suốt đời không giải được...

“A...A...”

Không muốn nhìn thêm nữa, ta lớn tiếng kêu lên, thân thể theo ngâm mút tru đùa của Tình không tự chủ được tăng thêm vận vận, nhiệt lưu không ngừng vọt tới đỉnh, hạ thể rớt cuộc run lên, dịch thể màu trắng phun ra, bắn vào trong miệng Tình.

Tình ho nhẹ một tiếng, hắn tiện tay kéo quần áo bên cạnh lau sạch khoe môi, mỉm cười nói, “Tiểu Phi, người thật nhiều a, dễ dàng động tình như vậy, có phải muốn rất lâu rồi không?”

Không dám nói cho Tình kỳ thực mỗi ngày ta đều mơ thấy những vuốt ve an ủi của hắn, ta cuộn người ngượng ngùng quay mặt sang một bên, không đối

diện với gương mặt cười đùa kia nữa.

Thân thể bỗng nhẹ, ta được Tĩnh ôm vào trong ngực, hần thay ta nhẹ nhàng xoa gò má vừa bị tát trúng, sau đó vỗ lưng từ lâu không thấy truyền tới, Tĩnh dịu dàng nói, “Ta lúc này đúng là điên rồi, ta sao có thể đánh Tiểu Phi? Nhóc ngốc, vì sao cũng không biết đánh trả?”

“Tĩnh...?”

Biết vỗ như vậy là động tác trước khi đi ngủ, ta không hiểu vì sao Tĩnh không tiếp tục nữa, rõ ràng hần chưa làm gì, vẫn luôn một mình ta khoai nhạc.

“Tiểu Phi, thân thể của ngươi quá hư nhược, ta không muốn ngươi mệt mỏi, hơn nữa, không phải chúng ta còn thời gian dài là cả một đời sao?”

Dường như biết ta muốn hỏi gì, Tĩnh cười cho ta đáp án.

Hết chapter 112

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Vĩ Thanh

Trên đường lớn, một chiếc xe ngựa như rùa bò chạy chậm chậm về phía kinh thành.

Mộ Dung Tĩnh dựa lưng vào một bên thùng xe, hần cúi đầu nhìn tình nhân vui trong ngực mình ngủ bù, không biết mơ thấy mộng đẹp gì, trên gương mặt thanh tú lộ ra nụ cười nhân nhật, mà người đắm chìm trong mộng chẳng hay biết gì, vẫn ngáy khê như một con mèo nhỏ, nhìn người ngủ say, khóe miệng Mộ Dung Tĩnh không khỏi vẽ ra một nụ cười vui vẻ.

Tướng mạo khác nhau thì có quan trọng gì? Dù y là Sát Nhân Vô Xá khiến người nghe thấy đã sợ mất mật, nhưng đối với mình mà nói, y vĩnh viễn cũng chỉ là Tiểu Phi ngốc nghếch, tâm địa thiện lương kia, đêm đó, cho rằng mình thực sự bị ép uống Vong tình, cho nên dưới con thịnh nộ mới cường bạo Tiểu Phi, hần quên mất, hần căn bản không phải là đối thủ của Tiểu Phi, mà người cường thế như vậy, bởi vì yêu hần, cho nên từ đầu đến cuối cũng không phản kháng lại, chỉ yên lặng mặc hần khi dễ.

Nghe đến đêm đó vì nhất thời xúc động phần nộ mà nói ra những lời ác độc, trong ngực liền không khỏi ần ần đau, khi thấy máu tươi không ngừng tuôn ra từ trong miệng Tiểu Phi, hần đã không nén được hối hận, đôi mắt sáng kia nhìn về phía hần tuyệt vọng vô hạn, thậm chí muốn lấy cái chết để thành toàn cho hần cùng người khác, trong chớp mắt trăm ngọc đâm xuống, tim gần như nhảy ra ngoài, nếu không phải Hình Phi hành động khác thường mà làm cho hần cảnh giác, hần có thể vĩnh viễn mất đi người mình yêu nhất trong chớp mắt đó, hải tử ngọc này sao còn không rõ, hần và Tiểu Phi kỳ thực là cùng một người a.

Vì sợ nán lại Giang Nam quá lâu, bọn Tô Hoán Hoa sẽ lo lắng, tối hôm qua Mộ Dung Tĩnh nhắc bút muốn viết thư báo bình an, nhưng cầm bút trong tay nửa ngày, rốt cuộc hàng ngàn hàng vạn chữ không biết nên bắt đầu viết từ đâu, trái lại Hình Phi ở một bên nhìn đến không kiên nhẫn, đoạt bút qua, tiện tay vung lên, mấy phát liền viết xong thư trả lại cho hần, nhìn hàng chữ nhỏ xinh đẹp trên giấy, Mộ Dung Tĩnh nhin không được ngạc nhiên nói, “Tiểu Phi, thì ra ngươi biết viết chữ.”

Không ngờ một câu nói vô tâm lại chọc giận người.

“Lẽ nào Sát Nhân Vô Xá ngay cả chữ cũng không biết viết à? Hay là ngươi cảm thấy Tiểu Phi cái gì cũng không biết mới là tốt nhất?”

Nghe được lời nói trẻ con như thế, Mộ Dung Tĩnh chỉ có thể cười khổ.

Rõ ràng là một người rất thông minh, sao lại thích ăn dấm chua với bản thân như thế? Tuy nói tướng mạo giọng nói Hình Phi bây giờ quá khác trước đây, nhưng động tác nghiêng đầu lơ đãng suy nghĩ, được yêu thương thì nhân thân thẹn thùng, nhún nhún cái mũi nhỏ sau trò đùa dai, thậm chí ngay cả lúc ngủ rất thích áp đầu vào ngực hần, không phải đều giống hệt Tiểu Phi sao?

Tối hôm qua thật vất vả mới dỗ tình nhân chuyển giận thành vui, nhưng trong đồng tử đen nhánh kia vẫn còn chút ủy khuất lại khiến Mộ Dung Tĩnh không ngừng động tâm, vậy mà nhất thời không nhìn được, liền muốn y mấy lần, ngủ lâu như vậy còn chưa tỉnh, xem ra Tiểu Phi đáng thương tối hôm qua rất mệt mỏi.

Người trong ngực giật giật cơ thể, phát ra một tiếng thở khê, Mộ Dung Tĩnh vội vàng thay đổi tư thế, để y có thể ngủ thoải mái hơn chút, sau đó lại nhẹ giọng hỏi, “Sắp đến thị trấn trước mặt rồi, Tiểu Phi muốn ăn chút gì không?”

“Điểm tâm...” Giống như nói mớ, từ đôi môi mềm mại phun ra hai chữ.

Mộ Dung Tĩnh không khỏi phá lên cười, còn nói mình không phải Tiểu Phi, ngay cả thói xấu thích ăn điểm tâm cũng giống nhau.

Người ngủ say đột nhiên tỉnh lại, y ngẩng đầu mở to đôi mắt còn chút lơ mơ hướng về phía Mộ Dung Tĩnh nói, “Tĩnh, ta vừa nằm mơ lại ngủ trong lòng người...”

Người không phải nằm mơ, bây giờ không phải người đang ngủ trong lòng ta sao?

Tĩnh nhân trong mắt còn là một mảnh mờ mịt.

“Tĩnh, rõ ràng trước đây ta ghét nhất tiếp xúc thân thể với người khác, ta cũng không thích ăn mấy loại điểm tâm vừa mặn vừa ngọt này, lại càng không giống đứa ngốc nghèo đầu suy nghĩ việc gì đó, nhưng ở cùng một chỗ với người, ta liền rất tự nhiên làm những động tác này, hiện tại chính ta cũng có chút hồ đồ, ta đến tột cùng là cái tên ngốc Tiểu Phi kia? Hay là Sát Nhân Vô Xá lãnh huyết?”

Mộ Dung Tĩnh thở dài, hắn ôm chặt lấy cánh tay của ái nhân, cười nói, “Có gì khác biệt đâu? Tiểu Phi ngốc nghếch cũng tốt, sát thủ Hình Phi lãnh huyết cũng được, đều là người Mộ Dung Tĩnh ta suốt đời yêu nhất!”

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Sát Nhân Vô Xá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.